

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

प रा श र - स्मृ ति :

BIBLIOTHECA INDICA — A COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

PARĀŚARA-SMṚTI

PARĀŚARA MĀDHAVA

VOLUMES II AND III

PRĀYAŚCHITTAKĀṆḌA AND VAVYAHĀRAKĀṆḌA

With the Gloss By

MADHAVACHARYA

Edited with Notes By

MAHĀMAHOPĀDHYAYA CHANDRAKĀNTA TARKĀLĀṆKĀRA

THE ASIATIC SOCIETY

1973

BIBLIOTHECA INDICA — A COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

प रा श र - स्मृ तिः

श्रीमन्माधवाचार्यकृतव्याख्या साहिता

प्रायश्चित्तकाशु-व्यवहारकाण्डस्य

द्वितीय-तृतीयभागात्मिका

महामहोपाध्याय श्रीचन्द्रकान्त तर्कालङ्कार परिशोधिता

दि ए शि या टि क सो सा इ टि

१९७३

Work Number 298

© The Asiatic Society

First Published in 1899

Reprinted in 1973

**Published by
Dr Sisir Kumar Mitra
General Secretary
The Asiatic Society
1 Park Street
Calcutta 16**

**Printed by
Shri P. K. Mukherjee
S. Antool & Co. Private Ltd.
91 Acharya Prafulla Chandra Road
Calcutta-9**

Price : Rs. 50.00

\$ 9.00

£ 3.40

P R E F A C E

THE Parāśara-Mādhava or the Parāśara-Smṛti with the gloss of Mādhavāchārya, the celebrated scholar of the Southern school in the fourteenth century, was edited by Pandit Chandrakanta Tarkālakāra and published by the Asiatic Society in three volumes between the years 1890 and 1892.

Mādhavāchārya, also known as Vidyāranya was the *kulaguru* (adviser in temporal and spiritual matters) to the first three kings of Vijayanagara, viz., Harihara I, Bukka I and Harihara II. It was at the instance of Bukka I that Mādhavāchārya undertook to compose fresh commentaries on Dharmaśāstra texts and re-interpret the old social and religious laws in accordance with the spirit of the age. During his long career of scholastic activities (century 1300-1380 A. D.), Mādhava produced numerous treatises on varied subjects including *Kāvya* and *Darśana*, besides *Smṛti*, and *Jyotiṣa*, of which the Parāśara-Mādhava is the most outstanding work.

In spite of the wide currency of the Manusmṛti, the well known theory "*Kalau Pūrāṣarah Smṛtaḥ*" and the spirit of accomodation with the changing times, without sacrificing traditional values, running through the text, might have encouraged Mādhava to choose the Parāśara-Smṛti as the basis for his exposition. But, not content with explaining the scope and significance of laws as laid down by Parāśara, Mādhavāchārya in his commentary dwelt extensively on the principles of administration of justice (*vyavahāra*) in regard to civil disputes as well as transgression of the limits of law, on which the extant text had but little.

Naturally therefore, the Digest of Civil and religious law of Mādhava came to be held as an authority on Hindu Law in Southern and Western India for a long time. Scholars on Dharmaśāstra in other regions including Bengal, evinced keen

interest on Mādhavāchārya's methodology. It is interesting to note that still to date the text is held in high esteem among scholars, and it continues to be studied as a basic text book for the *smṛti* courses of study in different *chatuspāthīs* in the country. But the Society's edition, published in the last decade of the 19th century, went out of print long ago, and the library copies, wherever available, have also been extremely worn out and almost unusable. Hence this reprint edition by photo-offset process in two volumes (the second and third of the original edition being combined in the second volume), which we hope will remove a long-felt want of the scholars.

In this connection we respectfully remember that at the suggestion of the late Mahāmahopādhyāya Kalipada Tarkāchārya the Council of the Society decided upon bringing out the current edition of this important treatise. Our thanks are also due to Dr. R. K. Sharma of the Ministry of Education and Culture, Government of India, for taking interest in the project and providing the Society with 50% of the cost of production by way of advance.

The Second Volume, consisting of the *Prāyaścitta Kāṇḍa* and the *Vyavahāra Kāṇḍa*, is released earlier than the First Volume, as some portions of the latter could not be brought under photo process, and are being composed for printing. In any case it will also come out soon.

The Asiatic Society
Calcutta, July 1973

S. K. MITRA
General Secretary

प रा श र - स्मृ ति :

पराशरमाधवः ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

चतुर्थोऽध्यायः ।

ॐ नमोमहेशाय नमः ।

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।
यं नत्वा छतस्तथाः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥
सोऽहं प्राप्य विवेकतीर्थपदवीमाप्सायतीर्थं परम्
मज्जन् मज्जन-तीर्थ-सङ्गिनिपुणः सदृत्ततीर्थं अयन् ।
सम्भ्रामाकलयन् प्रभावस्तरो श्रीभारतीतीर्थतो-
विद्यातीर्थमुपाश्रयन् यदि भवे श्रीकण्ठमव्याहतम् ॥
सत्यैकग्रतपालकोदिगुणधीस्त्रार्थी चतुर्वेदिता
पद्मस्कन्धकलौ पद्मस्यदृढः सप्ताङ्गसर्वसहः ।
अष्टव्यक्तिकलाधरोभवनिधिः पुष्पदंशप्रत्ययः
स्वार्त्ताच्छायधुरन्धरोविजयतां श्रीवृक्कण्ठापतिः ॥
इन्द्रस्याङ्गिरसोमलस्य सुमतिः शैवस्य मेधातिथि-
धौम्योधर्मसुतस्य वैश्वदेवपतेः स्वौजानिमेर्गैतमिः ।

२

पराशरमाधवः ।

[४ अ० १]

प्रत्यग्दृष्टिरहन्तीसहचरोरामस्य पुण्यात्मनो-

यदत्तस्य विभोरभूत् कुलगुह्यम्वी तथा माधवः ॥

प्रज्ञामूलमही विवेकसलिलैः सिक्ता वलोपङ्गिका

मन्त्रैः पञ्चविता विशालविटपा सन्धादिभिः षड्गुणैः ।

शक्ता कैरकिता यशःसुरभिता मिद्धा समुद्यत्फला

सम्प्राप्ता भुवि भाति नौतिलतिका सर्वोत्तरं माधवम् ॥

श्रीमती जननी यस्य सुकौर्मिर्जीयणः पिता ।

सायणोभोगमायस्य मनोवुद्धौ सरोदरौ* ॥

यस्य बोधायनं सूत्रं शाखा यस्य च याजुषी ।

भारद्वाजं कुलं यस्य सर्वज्ञः स हि माधवः* ॥

स माधवः सकलपुराणसंहिता-

प्रवर्त्तकः स्रुतिमुखमा† पराशरः ।

पराशरस्रुतिजगदीहिताग्रये

पराशरस्रुतिविद्युतौ प्रवर्त्तते ॥

श्रीपराशरेणाचारकाण्डरूपेणातीतेनाध्यायव्ययेन विधिनिषेधौ दर्शितौ । अथेदानीं तदुल्लङ्घननिमित्तपातित्यपरिहारोपाय-
प्रतिपादकं प्रायश्चित्तकाण्डमारभ्यते । प्रायश्चित्तशब्दस्य कृत्वा
योगेन च पापनिवर्त्तनचमं धर्मविशेषमाचष्टे । प्रायश्चित्तशब्दोऽयं
पापत्यर्थं नैमित्तिके कर्मविशेषे रूढः,—इत्याहुः सम्प्रदायविदो-
निबन्धनकारादयः† । योगस्त्वङ्गिरसा दर्शितः,—

* श्लोकाविमौ व्यत्यासेन वर्त्तते मु० पुस्तके ।

† स्रुतिमुखमा । निबन्धनकाराः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“प्राचीनाम तपः प्रोक्तं चित्तं निश्चयउच्यते ।

तपोनिश्चयसंयुक्तं प्रायश्चित्तं तदुच्यते ॥

प्रायश्चक्षुः समं चित्तं चारयित्वा प्रदीयते ।

परिषदा कार्थ्यते यत्तत् प्रायश्चित्तमिति स्मृतम्”—इति ॥

अनुष्ठितेन द्वादशवार्षिकव्रतादिनाऽवश्यं पापं निवर्तते,—इति विश्वासोनिश्चयः । तेन संयुक्तं व्रतानुष्ठानलक्षणं तपः प्रायश्चित्तम् । पापिनोऽनुतापिनश्चित्तं व्याकुलं सद्विषमं भवति, तच्च परिषदा येन व्रतानुष्ठानेन प्रायशोऽवश्यं समं कार्थ्यते, तद्व्रतं प्रायश्चित्तम् । चित्तसमीकरणोपपादनं चारयित्वा प्रदीयते,—इति, व्रतं चारयित्वा चित्तवैषम्यनिमित्तं पापं प्रदीयते खण्ड्यते विनाश्यते,—इत्यर्थः । यद्वा, परिषद्युपविष्टानां सर्वेषां चित्तं यथा समं भवति, तथा चारयित्वैकमत्येन विचार्य प्रदीयते विधीयते कार्थ्यते अनुष्ठाप्यते,—इत्यर्थः ।

अत्रेदं चिन्त्यते । किमिदं प्रायश्चित्तं नित्यं, उत नैमित्तिकं, अथवा काम्यम् ? इति । अत्र केचिदाहुः । “प्रायश्चित्तैरपैत्येनः”—इत्यादिस्मृतिषु पापत्रयस्य फलत्वेनावगमात् कामस्याधिकारात्* काम्यं, यथा वृक्षादिफलकामस्य कारौर्ग्यादि । अन्ये मन्यन्ते । पापं निमित्तौकृत्य विधानाच्चैमित्तिकम् । यथा गृहदाहं निमित्तौकृत्य प्रवृत्ता चामवतीष्टिः । अपरे ताहुः । अकरणे प्रत्यवायदर्शनाच्चित्तं, यथा सन्ध्यावन्दनादि । अकरणे प्रत्यवायस्य मनुना दर्शितः,—

“चरितव्यमतो नित्यं प्रायश्चित्तं विशुद्धये ।

* फलकामस्याधिकारात्,—इति पाठोभवितुं युक्तः ।

निश्चैर्धि लक्ष्णैर्युक्ताजायन्ते ऽनिव्यक्तैर्मयः”—इति ।

याज्ञवल्क्येनापि,—

“प्रायश्चित्तमकुर्वाणः पापेषु निरतानराः ।

अपश्चान्तापिनः कष्टाश्रयकाम् यान्ति दारुणान् ॥

तमिभ्यं श्लोक्षशुद्धं महानिरय-शास्त्रसौ ।

रौरवं कुक्षलं पूतिमृत्तिकां काष्ठसूचकम् ॥

सङ्घातं श्लेहितोदक्ष सविषं सप्ततापनम्* ।

महानरककाकोलं सञ्जीवनमहापथम् ॥

अवौचित्यमभ्यामिभ्यं कुक्षौपाकं तथैव च ।

अक्षिपचवमं चैव तापनं चैकविंशकम् ॥

महापातकजैर्घोरैरुपपातकजैस्तथा ।

अश्विनायाम्यश्वरितप्रायश्चित्तानराधमाः—इति ।

अबोध्यते । नैमित्तिकमेवेदं भवितुमर्हति । निमित्तमेव प्राधा-
न्येनोपजीव्य सर्वप्रायश्चित्तविधानात् । तदुपजीवनं च, “ब्रह्महा
द्वादशाब्दाणि”—इत्यादिषु स्थितिषु विरुद्धम् । यत्तु फलश्रवणं,
तज्जातेष्टिन्यायेन नैमित्तिकत्वेऽप्यविहङ्गम्^(१) । तस्यापि फलस्य

* सप्तपातनम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† तथाहि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) यथा हि “वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्व्वपेत् पुत्रे जाते”—इति पुत्र-
जन्म निमित्तोक्तं विहितं यथाजातेष्टेनैमित्तिकत्वेऽपि, “अस्मिन्
जाते एतामिदं निर्व्वपति पूतएव स तेजसी अग्नादहन्निषावी

४ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५

नियोज्यविशेषणत्वेनाश्रयणात् न काम्यत्वम् । न हि, “ब्रह्महा दाद-
 शाब्दानि” इत्यादिषु फलं नियोज्यविशेषणतया श्रुतम् । अतो न
 प्रायश्चित्तस्य कारीर्यादिभिः साम्यम्, नाप्येतन्नित्यम् । तन्न चला-
 भावात् । न ह्युदाहृतानि वचनानि प्रायश्चित्ताकरणे नूतनं किञ्चि-
 द्दुरितापूर्वं अन्यते इति न्रुवते ; किन्तु हि, प्रायश्चित्तमकुर्वन्तोऽवश्यं
 निषिद्धाचरणेषु प्रवृत्तिर्भवतीति एतावन्मात्रं प्रतिपादयन्ति । एतच्च,
 “पापेषु निरतामराः”—इत्यत्र विष्यष्टमवगम्यते ।

ननु, नैमित्तिकानामप्यकरणे प्रत्यवायोऽस्ति । तथा, महा-
 भारतम्,—

“सर्वस्वेनापि कर्त्तव्यं श्राद्धं वै राष्ट्रदर्शने ।

अकुर्वाणस्तु तत् श्राद्धं फले गौरिव सीदति”—इति ।

दृष्टवशिष्टोऽपि,—

“ग्रहणे संक्रमे वाऽपि न स्नाथाद्यदि मानवः ।

सप्तजन्मनि कुष्ठौ स्यादुःखभागौ च जायते”—इति ।

एवं तर्हि, यत्र जीवनमधिकारिशेषणं तन्नित्यम् । यथा, “याव-
 ज्जीवनमग्निहेत्रं जुहुयात्”—इति । प्रायश्चित्ते तु न जीवनमधिका-
 रिविशेषणम्, अपि न न्यदेव विहिताकरणादिनिमित्तमधिकारि-

पशुमान् भवति”—इत्यर्थवादावगतपक्षसंबन्धस्तत्राविरुद्धः । तथा
 प्रकृतेऽपि पापं निमित्तोक्तं विहितस्य प्रायश्चित्तस्य नैमित्तिकत्वे-
 ऽपि अर्थवादावगतपापक्षयरूपपक्षसंबन्धस्तत्राविरुद्धः । जातेष्टि-
 न्यायस्य, भीमासादर्शनस्य चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे प्रदर्शितः । तत्र
 तत्र सम्यग्प्रशङ्काधिकारम् ।

६

पराशरमाधवः ।

[४७० ।

विशेषणम् । तस्मात् नैमित्तिकं प्रायश्चित्तम् । तथा च वृहस्पतिः
प्रायश्चित्तप्रकरणस्योपक्रमोपसंहारयोः नैमित्तिकत्वं दर्शयति,—

“नैमित्तिकं धर्मजातं गदतोमे निषेधतः ।

विहितस्थाननुष्ठानात् निन्दितस्य* निषेवनात् ॥

प्रायश्चित्तं यत् क्रियते तत् नैमित्तिकमुच्यते”—

इत्युपक्रमः,

“नैमित्तिकं समाख्यातं प्रायश्चित्तं समासतः”—

इत्युपसंहारश्च । तच्च निमित्तं दुरितापूर्वं, तदुत्पत्तिकारणं
याज्ञवल्क्येन दर्शितम्,—

“विहितस्थाननुष्ठानान्निन्दितस्य च सेवनात् ।

अग्निग्रहाच्चेन्द्रियाणां नरः पतनमृच्छति”—इति ।

मनुनाऽपि,—

“अकुर्वन् विहितं कर्म निन्दितञ्च समाचरन् ।

प्रसजंश्चेन्द्रियार्थेषु प्रायश्चित्तीयते नरः”—इति ।

ननु, निन्दितसेवनाद्भावरूपादुरितोत्पत्तावपि विहिता-
करणादभावात् कथं दुरितोत्पत्तिः, न ह्यभावाद्भावोत्पद्यमानः
कचिद्दृष्टः^(१) । अथ केचिदाहुः । मन्थ्यावन्दनादिविहितामनुष्ठान-

* प्रतिषिद्धः,—इति स० शा० सो० पुस्तकेषु पाठः ।

(१) “कुतन्तु खलु सोम्यैवं स्यादिति होवाच कथमसतः सज्जायेत”—
इति श्रुत्वा (का० उ० ६ प्र०) अभावाद्भावोत्पत्तिर्निराकृता,—
इत्यपि स्मर्यम् ।

४ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

७

मग्निहोत्राद्यनधिकाररूपाशुचित्तद्योतकम् । अयमेवार्थः, ‘अकुर्वन् प्रत्यवेति’—इत्यनेनाभिधीयते । न त्वनुष्ठानाभावाद्भावरूपस्य दुरित-
स्थोत्पत्तिरभिधीयते । स चानधिकारः प्रायश्चित्तेन निवर्तनीयः,—
इति । अपरे पुनराहुः । ‘अकुर्वन्’—इति लक्षणार्थं शब्दप्रत्ययः ।
यदेतद्विहिताकरणं तदेतत् प्राग्भवोपनिषिद्धाचरणजन्यदुरिता-
पूर्वसद्भावस्य लिङ्गं^(१), तदेव दुरितं प्रायश्चित्तेन निवर्तते,—इति ।
अन्ये त्वेवं समादधते । अभावाद्भावो नोत्पद्यते,—इति नायमेकान्तः,
तार्किकमते प्राग्भावस्य कारणत्वात् । मौमांसकमते, भाट्टैस्ताव-
दभावाद्भावोत्पत्तिरभ्युपगता । योग्यानुपलब्धिलक्षणादभावात् प्रमा-
णादुद्भावावविषयप्रसिद्धिर्भावरूपायाजननात् । प्राभाकरैश्चाभाव-
एव नाभ्युपगम्यते,

“भावान्तरमभावोहि कयाचित्तु व्यपेक्षया”—

इत्युदीरणात् । तथा च सति, विहिताकरणमपि भावान्तर-
मेवेति क्त्वा तस्मात् प्रत्यवायउत्पद्यतां का तव हानिः । अथोच्येत,
प्रत्यवायोनाम दुरितापूर्व, तच्च कृतिसाध्यत्वे सति कृत्युद्देश्यं, तथा
च विहिताकरणस्य कृतिरूपत्वाभावादपूर्वजनकत्वं नास्तीति । नायं
दोषः । तस्य लक्षणस्य विहितप्रतिषिद्धकर्मजन्यापूर्वविषयत्वेन सङ्को-

(१) तथाच “लक्षणहेत्वोः क्रियायाः”—इति व्याकरणसूत्राणां लक्षणार्थे-
ऽपि शतुरमुष्मासनादत्र शतुर्लक्षणार्थत्वमेव न हेत्वर्थत्वमिति भावः ।
यत्रैतदुक्तम् । “नित्यानामक्रिया यस्माज्ज्ञेयत्वमिति सत्तरा । प्रत्यवाय-
क्रियां तस्माल्लक्षणार्थं शता भवेत्”,—इति ।

चनीयत्वात् । अन्यथोपेक्षाऽऽलस्याभ्यामकृतिरूपाभ्यां दुरितापूर्वामु-
त्पादप्रसङ्गात् । उपेक्षाजन्यं च दुरितापूर्वं स्कन्दपुराणे दर्शितम्,—

“नाभिरचन्ति ये शक्तादीनं चातुरमाश्रितम् ।

आर्त्तं न चानुकम्पन्ते ते वै निरयगामिनः”—इति ।

आलस्यजन्यं चापमृत्युनिमित्तं दुरितापूर्वं मनुष्या प्रदर्शितम्,—

“अनभ्यासाच्च वेदानामाचारस्य च लङ्घनात् ।

आलस्यादक्षदोषाच्च मृत्युर्विप्रान् जिघांसति”—इति ।

अथ, कथञ्चित्तच्च कृतिः सम्पाद्येत, तर्ह्येवापि विहितोऽलङ्घनलक्ष-
णा कृतिरसु । एवञ्च सति बहूनि स्थितिवचनान्यकरणे प्रत्यवायपराणि
स्वारस्येनार्थवन्ति भविष्यन्ति । ईश्वरवादिमान् विहिताकरणस्था-
शोऽलङ्घनरूपत्वात् कृतिरूपत्वं विस्पष्टम् । अतएव स्मर्यते,—

“श्रुतिसूतौ ममैवाशे यस्ते उलङ्घ्यु वर्त्तते ।

आज्ञाच्छेदौ मम देषी न स भक्तो न वैष्णवः”—इति ।

सर्वथा विहितमकुर्वन्तः प्रायश्चित्तनिमित्तं दुरितापूर्वमस्येव ।
निन्दितसेवने त्वविवादं दुरितापूर्वम् । ननु, ‘अनियहाश्चेन्द्रिया-
नाम्’,—इति पृथगुपादानमयुक्तं, विहिताकरणाभिन्दितसेवनाद्यान्यस्य
तृतीयस्य दुरितहेतोरभावात् । मैवम् । अशोभयात्मकत्वेन तृतीय-
लोपपत्तेः । तथाहि,—

“इन्द्रियार्थेषु सर्वेषु न प्रसज्येत कामतः”—इति

इन्द्रियप्रसङ्गेर्निन्दितत्वं शब्दं, स्वातन्त्र्यप्रकरणमध्ये पाठान्

• स मे वध्यतमोमतः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

४० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

६

प्रसङ्गप्रतिषेधसङ्कल्पस्य तत्र विधेयत्वेनावगमात् विहितत्वमार्धिकम्^(१)
तथा च, अनियहस्रोभयोऽक्षत्ररूपत्वात् तृतीयनिमित्तत्वेन पृथगुपा-
दानम् । तदेवं विहिताकरणादिनिमित्तवन्तं प्रति चोदनाच्चैमिचित्तकं
प्रायश्चित्तम् ।

ननु, गौतमस्य तावस्य काम्यत्वं प्रतीयते, फलभावाभावावुप-
जीव्य पूर्वोत्तरपक्षाभ्यां तस्य कर्त्तव्यत्वनिर्णयात् । तदचनं च, “उक्तो-
वर्णधर्मश्चाश्रमधर्मश्च । अथ खल्वयं पुरुषोऽप्याज्येन कर्मणा स्त्रियते, यथै-
तद्याज्ययाजनमभक्ष्यभक्षणमनेधमेधनं शिष्टस्याक्रिया निषिद्धसेव-
नमिति । तत्र प्रायश्चित्तं कुर्यात् न कुर्यात् इति मीमांसते । न
कुर्यादित्याहुः । न हि कर्म लीयते,—इति । कुर्यादित्यपरे । पुन-
स्तोमेनेद्वा पुनः स्वनमायान्तीति विज्ञायते, मात्यस्तोमेनेद्वा तरति
सर्वं पाप्मानन्तरति ब्रह्महत्यां योऽश्नमेधेन यजते”—इति । अथमर्थः ।
याज्यं महितमवाज्ययाजनादि, तस्मिन् पापस्य निवर्त्तयितुमशक्य-
त्वात् तस्मिन् तत्र प्रायश्चित्तं न कर्त्तव्यम् । न हि कृतं कर्म भोग-
मन्तरेण उपयितुं शक्यते । अतएव सत्यन्तरम्,—

“नाभुक्तं लीयते कर्म कृत्तव्योऽतिशतैरपि ।

अवश्यमनुभोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम्”—इति ।

(१) यथा प्रजापतिव्रते “नोद्यन्तमादित्यमीक्षेत नास्ति यान्तम्”—इत्य-
जामीन्यस्यसङ्कल्पोक्त्यते “तस्य व्रतम्”—इति व्रतत्वेन कीर्त्तनात् ।
तथा प्रकृतेऽपि खातकव्रतत्वेन कीर्त्तनात् प्रसङ्गप्रतिषेधसङ्कल्पो
लक्ष्यते,—इति भावः । एतच्च, मीमांसादर्शनस्य चतुर्थाध्यायस्य
प्रथमपादे तृतीयाधिकरणे भाष्यद्वारेण व्यक्तम् ।

१०

पराश्वरमाधवः ।

४ अ० ।

शङ्खोऽपि,—

“यथा पृथिव्यां वीजानि रत्नानि निधयोयथा ।

एवमात्मनि कर्माणि तिष्ठन्ति प्रभवन्ति च”—इति ।

यद्यन्तरेणापि भोगं दुरितलेपः लीयेत, तदा सुकृतलेपोऽपि लीयेतेत्यतिप्रसङ्गः । तस्मात् प्रायश्चित्तं न कर्त्तव्यमिति पूर्वपक्षिण-
श्राद्धः ।

कुर्थादेव प्रायश्चित्तमिति प्रामाणिकानां दर्शनम् । ते हि श्रुति-
मुदाहरन्ति, ‘पुनस्त्रोनेनेद्वा पुनः सवनमायान्ति’—इति । अथा-
व्ययाजनादिभिर्नित्यकर्माधिकाराद्ब्रूया ऐकादिकेनेद्वा सवनत्रयमाद्यं
कर्म पुनः प्राप्नुवन्ति तत्राधिक्रियन्ते इति यावत् । ‘नाभुक्तं लीयेते
कर्म’—इत्युक्तप्रायश्चित्तविषयं सुकृतविषयश्च । तथाच स्मृत्यन्तरम्,—

“कदाचित् सुकृतं कर्म कूटस्थमिव तिष्ठति ।

मज्जमानस्य संसारे यावत्तस्मादिसुच्यते”—इति ।

यदि, ‘नाभुक्तम्’ इति शास्त्रमसङ्कोचेन निरङ्कुशं प्रवर्त्तत, तदा
पापक्षयप्रतिपादिकाः सर्व्वाः श्रुतयः स्मृतयश्च कुपेरन् । तस्मात्,
पापक्षयाय प्रायश्चित्तं कर्त्तव्यमिति सिद्धान्ताभिधानात् प्रायश्चित्तं
काम्यं न तु नैमित्तिकम्,—इति । नैष दोषः । जातेष्टिदृष्टान्तेन
दत्तोत्तरनात् । अन्यथा, पूर्वोदाहृतवृहस्पतिवचनविरोधात् ।

ननु, नैमित्तिकत्वे ग्रहणस्थानस्येव प्रायश्चित्तस्थाकरणे दुरिता-
न्तरमुत्पद्येत, ततस्तस्यापि प्रायश्चित्तान्तरं, तस्याप्यकरणे दुरितान्तरं
प्रायश्चित्तान्तरमित्येवमनवस्था द्रवस्था स्यात् ।

अथ केचिदाहुः । प्रायश्चित्तानि न केवलं नैमित्तिकानि,

४ अ० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

११

किन्तु दुरितचयार्थान्यपि । अतएवापस्तम्बः,—प्रायश्चित्तानि प्रकम्य,
 “दोषनिर्घातार्थानि* भवन्ति,” । अनन्तरं, “दोषात् कर्त्तव्यानि”—
 इत्याह । एवञ्च सति, प्रायश्चित्ताकरणे दोषनिर्घाताभावेन पूर्व-
 सिद्धदोषस्तदवस्थः,—इत्येतावन्मात्रं, न तु दोषान्तरमुत्पद्यते,—इति ।
 यदा, यद्विज्ञानाद्यकरणमिव प्रायश्चित्ताकरणं निमित्तीकृत्य
 प्रायश्चित्तान्तरविधानस्यादर्शनात् तद्विमित्तदुरितान्तरं न कल्प-
 यितुं प्रक्यम् । तस्मात्, नैमित्तिकत्वेऽपि मानवस्था ।

ननु, दोषनिर्घातेऽपि नैकान्तिकः । तथाहि, द्विविधं पापं
 कामकुतमकामकृतं च । तथा च वृहस्पतिः,—

“कामाकामकृतं तेषां महापापं द्विधा स्यतम्”—इति ।

तयोरकामकृतस्य प्रायश्चित्तेन निर्घातेऽपि न कामकृतस्य क्षो-
 ऽस्ति । तथा च मनुः,—

“इयं विशुद्धिरुदिता प्रमाथ्याकामतोद्विजम् ।

कामतो ब्राह्मणवधे निष्कृतिर्न विधीयते”—इति ।

बौधायनोऽपि,—

“अमत्या ब्राह्मणं हत्वा दुष्टोभवति धर्मतः ।

अथयोनिष्कृतिं तस्य वदन्त्यमतिपूर्वके ॥

मतिपूर्वं हते तस्मिन् निष्कृतिर्नापस्तभ्यते”—इति ।

नायं दोषः । इदंशब्दादिना निष्कृत्यभावेऽपि भृगुपतना
 दिना तत्सम्भवात् । तथा च स्मर्यते!,—

* ‘निर्घात’—इत्यत्र ‘निर्यात’—इति पाठो वङ्गीयपुस्तकेषु प्रायः ।

† तद्विवर्त्यदुरितान्तरं,—इति मु० ।

‡ स्यान्नन्तरं,—इति मु० ।

“यः कामतोमरः कुर्यान्महापापं कथञ्चन ।

न तस्य निष्कृतिर्बृष्टा भव्यमपि तमादृते”—इति ।

शातातपोऽपि,—“अकामकृते प्रायश्चित्तं, कामकारकृते त्वात्मा-
नमवसादयेत्”—इति । अतः प्रायश्चित्तेन दोषनिर्घातोमानैका-
न्तिकः* । तस्माच्चिरन्तव्यदोषास्थनिमित्तवानच प्रायश्चित्तेऽधिक-
यते,—इति सिद्धम् ।

ते च दोषाश्चनेकविधाः । तत्र विष्णुः । “अथ पुरुषस्य काम-
क्रोधलोभास्त्वं रिपुत्रयं सुघोरं भवति । तेनाथं समाक्रान्तोऽतिपा-
तकमहापातकानुपातकोपपातकेषु प्रवर्त्तते, आतिभ्रंशकरेषु संकरी-
करणेषु अपात्रीकरणेषु मलावहेषु प्रकीर्णेषु च† । मादृगमनं
दुष्टिदृगमनं क्षुपागमनम्‡,—इत्यतिपातकानि । ब्रह्महत्या सुरा-
पानं ब्राह्मणसुवर्णहरणं गुरुदारगमनम्,—इति महापातकानि;
तत्संयोगश्च । यागस्थस्य चक्षियस्य वैश्यस्य च वधो रजस्वलाया-
स्यान्तर्वह्यास्याचिमोचाया? अविज्ञातस्य गर्भस्य शरणगतस्य च
घातनं ब्रह्महत्याभसानि । कूटसाक्ष्यं सुब्रह्मः,—इत्येतौ सुरापान-
समौ । ब्राह्मणभृत्यपहरणं सुवर्णस्तेयसमम् । पितृव्यमातामहमातुल-
सश्वरनृपपत्न्यभिगमनं गुरुदारगमनसदृशं; पितृस्वसृमादृष्यसृगमनं
च, श्रोत्रियविगुपाध्यायमित्रपत्न्यभिगमनं च, स्त्रियः सख्याः सगोचा-

* नामैकान्तिकः,—इति पाठान्तरम् ।

† अथक्कीर्णकरकेषु,—इत्यधिकं शा० पु० ।

‡ अश्रुगमनं क्षुपागमनं,—इति मु० ।

§ योचनया,—इति मु० ।

४ अ० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१९

याउत्तमवर्णायाः कुमार्यारजस्वलायाः शरणागतायाः प्रव्रजिता-
यानिचिन्तायासु ।

“अनुपातकिनस्त्रेते महापापातकिनोऽपि”—इति ।

मनुरपि,—

“गोवधोऽथाव्यसंयज्यं यारदार्यात्मविक्रयः ।

गुरुमादृषित्यागः स्नाध्यायान्योः सुतस्य च* ॥

परिवित्तिताऽनुजेन परिवेदनमेव च ।

तयोर्दानस्य कन्यायास्तयोरेव च याजनम् ॥

कन्यायादूषणं चैव वार्धुषित्वं प्रतच्युतिः ।

तटाकारामदाराणामपत्यस्य च विक्रयः ॥

प्रात्यता बान्धवत्यागोऽभ्यापनमेव च ।

भृताद्याययनादानमपत्यामास्य विक्रयः ॥

सर्वाकारेष्वधीकारोमहायन्त्रप्रवर्त्तनम् ।

विंशौषधीनां स्नाज्जीवोऽभिचारोऽमूलकर्म च^१ ॥

इत्यनार्थमशुष्कानां द्रुमाणामवपातनम् ।

आत्मार्थस्य क्रियाऽऽरम्भोऽनिन्दितादादनं तथा ॥

अनाहिताग्निता सैन्यदृष्टानां शानपक्रिया ।

अमच्छास्त्राधिगमनं कौशौल्यस्य च क्रिया ॥

धान्यकुप्यपशुस्तेयं मद्यपस्त्रीनिषेवणम् ।

स्त्रीशूद्रविद्वज्जवधोनास्तिक्यसोपपातकम् ॥

* अतस्य च,—इति मु० ।

ब्राह्मणस्यैवः कृत्या* प्रातिरत्रेयमद्ययोः ।
 जैह्वं पुंसि च मैथुन्यं जातिभंशकरं स्तनम् ॥
 खराश्वोद्वृग्गेभानामजाविकवधस्तथा ।
 सङ्करीकरणं ज्ञेयं मीनाहिमहिषस्य च ॥
 निन्दितेभ्यो धनादानं वाणिज्यं शूद्रसेवनम् ।
 अपात्रीकरणं ज्ञेयमसत्यस्य च भाषणम् ॥
 कर्मिकीटवयोहत्या मद्यानुगतभोजनम् ।
 फलैधःकुसुमस्तेयमधैर्यं च मलावहम्—इति ।

जातुकर्षीऽपि,—

“स्कन्दितं व्रतिना रेतोयेन स्यात् बद्धाचारिणः ।

कामतोऽकामतः प्राञ्जलवकीर्णीति तं बुधाः”—इति ।

अवशिष्टं सर्वं प्रकीर्णकशब्दवाच्यम् । तथा च विष्णुः । “यद-
 नुक्तं तत्प्रकीर्णकम्”—इति । तवायमाचार्य इदं प्रायश्चित्तकाण्डं
 प्रकीर्णकेरूपकस्य महापातकातिपातकेरूपमस्मिहीर्षति । पूर्वाध्याया-
 वसाने आशौचप्रसङ्गेन हीनवर्णशवानुगमनं प्रकीर्णकरूपमनूद्य
 प्रायश्चित्तोपवर्णनेन प्रकीर्णकस्यैव बुद्धिस्यत्वात् । अत्रोदन्धनमृता-
 नुगमनाग्निदानादेस्तत्प्रकृच्छं प्रायश्चित्तं विधितुस्तदनुगमनादिकं
 निन्दितुमादावुदन्धनमरणस्यातिकष्टत्वं प्रतिजानीते—

अतिमानादतिक्रोधात् स्नेहाद्वा यदि वा भयात् ।

उदभीयात् स्त्री पुमान् वा गतिरेषा विधीयते ॥१॥

* कृत्या,—इत्यादर्शपुस्तके भ ।

मातृभार्यासंधितेपादिजन्या मानहानिरतिमानः । पुत्र-
मित्रादिष्वीषत्प्रतिकूलेषु सत्सुपराधान्पलमपरामृश्य क्रियमाणो
वेगाविष्टोमहान् कोपोऽतिक्रोधः । स्नेहभययोरप्यतिशब्दोऽनुषङ्ग-
नीयः* । अन्यथा मुमूर्षोऽनुपपत्तेः । अतिस्नेहश्च मुमूर्षोहेतुत्वं द्रोणा-
चार्यदशरथादौ प्रसिद्धम्, अतिभयस्य चापराधिनि मृत्यादौ ।
निमित्तवैषम्येऽपि दर्शरणत्वं समम्,—इति दर्शयितुमनेकनिमित्तोप-
न्यासः । किञ्चित् स्त्रियं प्रत्येव निषिद्ध्यते । तद्यथा । धर्मोऽस्वातन्त्र्यम् ।
“अस्वतन्त्रा धर्मं स्त्री”—इति गौतमस्मरणान् । किञ्चित् पुरुषं प्रत्येव
निषिद्ध्यते । तद्यथा ।

“योऽनधीत्य द्विजोवेदान् अन्यत्र कुरुते अमम् ।

स जीवन्नेव शूद्रत्वमाशु गच्छति मानवः”—इति ।

उद्वन्धनन् इत्युल्लङ्घ्यम्,—इति विवक्षया, स्त्री पुमान् वा,—
इत्युक्तम् । गनिरिति नरकप्राप्तिः । एषा समनन्तरशोकेन वक्ष्यमाणा
विधीयते ज्ञाप्यते । प्रतिज्ञातां गतिं दर्शयति,—

पूयशोषितसम्पूर्णं त्वन्ये तमसि मज्जति ।

पष्टोर्वर्षसहस्राणि नरकं प्रतिपद्यते ॥ २ ॥

अन्धं तमस्तीव्रनरकविशेषः । ‘तामिश्रमन्धतामिश्रम्’—इति ह्युदा-
हरन्ति । तीव्रत्वाभिचक्रथे पष्टौरित्यत्यन्तमन्धोगे द्वितीया । अस्त्रेव-
मतिकष्टत्वमुद्वन्धनमरणस्य, किन्तः ? इत्याशङ्क्य फलितं दर्शयन्

* प्रतिज्ञा,—इत्यधिकं मु० ।

† अस्त्रिं दधसहस्राणि,— इति वङ्गीयपुस्तकेषु प्रायः ।

१६

पञ्चाशरमाधवः ।

१ अ० ।

विभिन्नितस्य प्राचक्षितस्य निमित्तञ्च सम्भावयन्नाशौचादीन् प्रति-
षेधति,—

नाशौचं नोदकं नाग्निं नाश्रुपातं च कारयेत् ।

उदकमुदकदानं, अग्निमग्निदानम् । अश्रुपातं चेति चकारेण
श्रवणहनादिकं समुच्चिनोति । कारयेत् कुर्यादित्यर्थः । ब्रह्मपुराणे-
ऽपि,—“शस्त्रमुदम्बनं जलम्”—इत्याद्यनुक्रम्य, “पतितास्ते प्रकौ-
र्त्तिताः”—इत्यभिधायामन्तरमिदमुक्तम्,—

“पतितानां न दासः स्नात्वा न्येष्टिर्नास्तिसञ्चयः ।

न चाश्रुपातः पिच्छोवा कार्य्यं श्राद्धादिकं कश्चिन्”—इति ।

यातामपोऽपि,—

“दृष्टः शौचस्तर्जुभूतः प्रत्याख्यातभिषक्क्रियः ।

आत्मानं घातयेद्यस्तु मृत्स्वम्यग्ननादिभिः ॥

तस्य चिराचमाशौचं द्वितीये त्वस्थिसञ्चयः ।

तृतीये त्वदकं कृत्वा चतुर्थे श्राद्धमाचरेत्”—इति ।

* [अथ याज्ञवल्क्यः,—

“पाषण्डानाश्रिताः स्नेनाभर्ह्यः काममादिकाः ।

सुरायन्नात्मत्यागिन्योनाशौचोदकभाजनाः”—इति ।

ब्रह्मपुराणे,—

“शृङ्गिदं द्विनखिव्यासविषवह्निस्त्रिया जलैः ।

* [] एतच्चिद्विज्ञानार्गतायाम्योमुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु नास्ति । नाप्य-
तीव सङ्गतः । अन्यत्र ब्रह्मपुराणवचनतात्पर्यस्य पूर्वमेव दर्शितत्वात् इह
पुनस्तदुपन्यासस्याभावश्चक्षत्वात् ।

४ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१७

सुदूरात् परिहर्तव्यः कुर्वन् क्रीडां मृतस्तु यः ।
 नागानां विप्रियं कुर्वन् दग्धस्याप्यथ विद्युता ॥
 निगृहीतश्च योराज्ञा चोरदोषेण कुचचित् ।
 परदारान् हरन्तश्च रोषान्त्यतिभिर्हताः ॥
 अममानैश्च सङ्कीर्णैश्चण्डालाद्यैश्च विग्रहम् ।
 कृत्वा तैर्निहतास्तदृच्छण्डालादीन् समाश्रिताः ॥
 क्रोधात् प्रायं विपं वज्रिं शस्त्रमुदन्धनं जलम् ।
 गिरिवृक्षप्रपातश्च ये कुर्वन्ति नराधमाः ॥
 कुमौदजीविनोऽपि ये चालङ्कारवर्जिताः ।
 मुखेभगाश्च ये केचित् क्लीवप्रायानपुंसकाः ॥
 ब्रह्मदण्डहता ये च ये चैव ब्राह्मणैर्हताः ।
 महापातकिनो ये च पतितास्ते प्रकौर्त्तिताः ॥
 पतितानां न दाहः स्यान्नान्येष्टिर्नास्तिसहस्रयः ।
 न चाश्रुपातः पिण्डोवा कार्थ्यं श्राद्धादिकं कश्चित् ॥
 एतानि पतितानान्तु यः करोति विमोहितः ।
 तप्तकृच्छ्रदयेनैव तस्य शुद्धिर्न चान्यथा” ॥

विष्णुपुराणे,—

“भार्यापुत्रविहीनाश्च ह्यग्निस्कारवर्जिताः ॥
 पत्तिणः प्रेतरूपेण ह्यन्तरिक्षे प्रसम्बिताः ।
 अग्निना भृगुपातेन ह्युदन्धेन जलेन वा ॥
 दन्तिभिः शृङ्गिभिर्वाऽपि विषेण गरलेन वा ।
 चोरान्धजातिचण्डालैरपि वाऽपि हताश्च ये ॥

१८

पराशरमाधवः ।

[४ अ० ।

आहुकर्मविहीनाश्च लुप्तपिण्डोदकक्रियाः ।
तेषामुद्धरणार्थाय प्रायश्चित्तं विधीयते”—इति ॥

अपरार्कः,—

“मृगभक्षणे चैव दावाग्नौ प्रहतं यदि ।
शूलेऽप्यर्द्धं कवन्धस्य मरणं पापकर्मणाम् ॥
दृष्टच्छेदं सप्तादाय पुनः संस्कारमाचरेत् ।
विद्युदग्निपथः पन्थाचण्डालनाह्नौर्हतः ॥
दंष्ट्रिभ्यश्च पशुभ्यश्च मरणं पापकर्मणाम् ।
आत्मानं घातयेद्यस्तु विषाग्निजलबन्धनैः ॥
तस्य पापविशुद्ध्यर्थं प्राजापत्यत्रयं चरेत् ।
एकद्वित्रिचतुःपञ्चषड्भ्यं पर्यवस्यति ॥
एतत्संवत्सरादूर्द्ध्वं प्रायश्चित्तं विधीयते ।
षण्मासात् दिगुणं श्लोकं त्रिमासात् विगुणं भवेत् ॥
चतुर्गुणं त्रिपदे तु सप्तः पञ्चगुणं भवेत् ।
चण्डालाकुटकात् सर्पाद्ब्राह्मणादेद्युतादपि ॥
दंष्ट्रिभ्यश्च पशुभ्यश्च मरणं पापकर्मणाम् ।
उदकं पिण्डदानञ्च प्रेतेभ्योऽयत् प्रदीयते ॥
नोपतिष्ठति तत् सर्वमन्तरिक्षे विनश्यति ।
ब्राह्मणेन बधे पाशे चण्डालस्य करेण वा ॥
आत्मनाशः सनिर्घाते शूद्रवद्वाप्येत् दिजम् ।
भस्मास्त्रीनि गृहीत्वा तु विप्राणामनुशासनात् ॥
क्षीरप्रक्षालनं कृत्वा पुनः संस्कारमाचरेत् ।

४ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१८

यदि कश्चित् प्रमादेन म्रियेतान्युदकादिभिः ॥

तस्याग्नौ च विधातव्यं कर्त्तव्या चोदकक्रिया ।

अण्डालाग्ननिशस्त्रादिदंष्ट्रिष्टम्बुरज्जुभिः ॥

वृक्षाग्नविषविप्रैश्च मृतानामात्मघातिनाम् ।

वाराणसवलिः कार्य्यादुर्मरणेन मृतस्य च ॥

जौवतोऽयद्रुतं प्रोक्तं मृते तद्दिगुणं भवेत् ।

अस्थिनि त्रिगुणं प्रोक्तं पालाशे तु चतुर्गुणम्”—इति ।]

इदानीं दुर्मृतानां वह्नादौ प्रायश्चित्तं विदधाति,—

बाढारोऽग्निप्रदातारः पाशच्छेदकरास्तथा ॥३॥

तप्तश्छ्रेण शुद्ध्यन्तीत्येवमाह प्रजापतिः ।

नथाशब्देनाग्नौ चोदकदानादिकं समुच्चिनोति । तप्तश्छल्लक्षणं
वक्ष्यते । यत्तु ब्रह्मपुराणेऽभिहितम्,—

“एतानि पतितानान्तु यः करोति विमोहितः ।

तप्तश्छद्दयेनैव तस्य शुद्धिर्न चान्यथा”—इति ।

एतानि दाह्यादीनि, तेषां तत्र प्रकृतत्वात् । तत्कामकारविषयम् ।

“विहितं यदकामानां कामान्तु द्विगुणं भवेत्”—इति

स्मरणात् । यच्च वृहस्पतिनोक्तम्,—

“विषोदन्धनशस्त्रेण” यस्त्वात्मानं प्रमापयेत् ।

मृतोऽप्येधेन लेप्त्रव्योनायं संस्कारमर्हति ॥

* शस्त्राद्यैः,—इति सु० ।

† नायं,—इति सु० ।

२०

पराशरमाधवः ।

[४ अ०]

प्राशच्छेत्ता तु यस्तस्य वोढा वाऽग्निप्रदक्षया ।

सोऽतिशच्छ्रेण शुद्धीत् तु पिण्डदोषा नराधमः”—इति ।

यच्च यमेनोक्तम्,—

“गोब्राह्मणहतं दग्ध्वा स्तुतमुद्धन्वनेन च ।

प्राग्नाञ्जित्वा तथा तस्य कृच्छ्रं सान्तपनं चरेत्”—इति ।

तदुभयमशक्तविषयम्. देशकालवयःशक्त्यादीनां प्रायश्चित्ततार-
तम्यहेतुत्वात् । तथाच व्याघ्रः,—

“देशं कालं वयः शक्तिं ज्ञानं बुद्धिकृतं तथा ।

अबुद्धिकृतमभ्यासं ज्ञान्वा निष्कयणं वदेत्”—इति ।

शक्त्यादितारतम्यवन्निमित्ततारतम्यमपि प्रायश्चित्ततारतम्यकार-
णम् । अतएव प्रजापतिः, स्वर्गाद्यल्पनिमित्ते स्वल्पं प्रायश्चित्तमाह,—

“तच्छ्रवं* केवलं स्पृष्ट्वा पातयित्वाऽशु वा तथा ।

एकरात्रं तु नाश्रीयात् चिरात्रं बुद्धिपूर्वको”—इति ।

एवं निमित्तभूयस्त्वे प्रायश्चित्तभूयस्त्वम् । अतएवाशेषाः प्रेत-
क्रियाः कुर्वन्तोऽधिकं प्रायश्चित्तमाह वसिष्ठः,—

“य आत्मत्याग्निना कुर्यात् स्नेहात् प्रेतक्रियां द्विजः ।

स तप्तकृच्छ्रसहितं जरेचाप्तायणं व्रतम्”—इति ।

प्रजापतिवचनमुक्तार्थं बुद्धिदाढ्यार्थम् । ततोविरोधिवचनानां
विषयव्यवस्था द्रष्टव्येत्युक्तं भवति । सा चास्माभिः प्रदर्शिता ।
उद्धन्वनस्यायं गौहतादिष्वतिदिशति,

* तच्छ्रवं,—इति स० शा० ।

† बुद्धिपूर्वकम्,—इति शा० ।

गोभिर्दत्तं तथोदङ्गं ब्राह्मणेन तु घातितम् ॥ ४ ॥

संस्पृशन्ति तु ये विप्रा वेदार्थाग्निदाश्च ये* ।

अन्येऽपि† वाऽनुगन्तारः पाशच्छेदकराश्च ये ॥ ५ ॥

तप्तकृच्छ्रेण शुद्धास्ते कुर्युर्ब्राह्मणभोजनम् ।

अनडुत्सहितां गां च दद्युर्विप्राय दक्षिणाम् ॥ ६ ॥

अवाततायितया गोभिः कौडम् यदि हतसदानीमेतद्द्रष्टव्यं,
प्राप्तादिकमरणे पातित्याभावात् । एतस्मादग्नौ च प्रकरणेऽस्माभिरुप-
वर्णितम् । पूर्वकोदन्धनविषये तप्तकृच्छ्रमात्रमुक्तं, इह तु ब्राह्मण-
भोजनादिकमधिकमुच्यते,—इति नागद्वनीयं, परकर्तृकोदन्धन-
स्यात्र विवक्षितत्वात् । गोहतब्राह्मणहतयोर्मध्ये पाठात् । न च पर-
कर्तृकोदन्धने प्रायश्चित्तात्पत्वमिति वाच्यं परकर्तृकोदन्धनप्रसङ्गं
ज्ञात्वा प्रवृत्तस्याततायिनोऽत्र विवक्षितत्वात् । गोमियुनदक्षिणां
च्यवनोऽप्याह । “आत्मघातुकस्य शनदहनबहनेषु तप्तकृच्छ्रं चरेत् ।
वृषगावौ दक्षिणा ब्राह्मणेषु”—इति । तप्तकृच्छ्रस्वरूपमाहाचिः,—

“अहमुष्णं पिबेद्वारि अहमुष्णं पयः पिबेत् ।

अहमुष्णं पिबेत् सर्पिर्वायुभक्षोदिनचयम् ॥

षट्पलं तु पिबेदम्भस्त्रिपलन्तु पयः पिबेत् ।

पलमेकं पिबेत् सर्पिस्तप्तकृच्छ्रं विधीयते”—इति ।

वायुभक्षणमुपवासः । तप्तकृच्छ्रेण ग्रीतकृच्छ्रोभ्यावर्त्यते । तत्स-
रूपस्य धर्मेनोक्तम्,—

* वेदार्थाग्निदाहकाः,—इति सु० ।

† अन्ये ये,— इति सु० ।

९२

पराशरमाधवः ।

[४४० ।

“अहमुष्णं पिबेदम्भः अहमुष्णं घृतं पिबेत् ।

अहमुष्णं पयः पीत्वा वायुभक्षः परं अहम् ॥

तप्तकृच्छ्रं विजानीयात् शीतैः शीतमुदाहृतम्”—इति ।

यत्तु याज्ञवल्क्येनोक्तम्,—

“तप्तचीरघृताम्बुनामेकं प्रत्यहं पिबेत् ।

एकरात्रोपवासश्च तप्तकृच्छ्रमुदाहृतः”—इति ।

तत् तप्तकृच्छ्रस्यावान्तरभेदविवक्षयोपपद्यते । यथा, सान्तपनं महासान्तपनं,—इति द्वैविध्यं, तथा तप्तकृच्छ्रं महातप्तकृच्छ्रमिति द्वैविध्यं द्रष्टव्यम् । पलशब्देन सुवर्णचतुष्टयमुच्यते । “पलं सुवर्ण-
स्रवारः”—इति याज्ञवल्क्यवचनात् । उक्तं च,—

“पञ्चगुञ्जाऽऽत्मकोमाधोनिष्कोमासाष्टनिर्क्षितः ।

दशनिष्कात्मकं प्रोक्तं पलमानं बुधैः सदा”—इति ।

एतादृशैः पलैः पङ्क्तिभिः सञ्चितमम्भः पिबेत् । पतितसंसर्गप्राय-
श्चित्तं विधातुं तत्संसर्गस्य निन्दितत्वं दर्शयति,

यो वै समाचरेद्दिप्रः* पतितादिष्वकामतः ।

पञ्चाहं वा दशाहं वा द्वादशाहमथापि वा ॥७॥

मासाहं मासमेकं वा मासद्वयमथापि वा ।

अर्द्धमासमर्द्धमेकं वा तदूर्द्धं चैव तत्समः ॥८॥

अथ, विमर्षहणं क्षत्रियादेरुपसक्षणं, मनुष्यमाचक्ष्य तत्संसर्गस्य
निन्दितत्वात् । तथाच मनुः,—

* यो वै सहाचरेद्दिप्रः,—इति पाठान्तरम् । संसर्गमाचरेद्दिप्रः,—इति मु० ।

† मनुष्यमात्रे,—इति मु० ।

“यो येन पतितेनैषां संसर्गे याति मानवः ।

स तथैव व्रतं कुर्यात् तत्संसर्गविशुद्धये”—इति ।

समाचरणं सह यानासनादि[†] । तथा च कण्वः,—

“श्रामनाच्छयनाद्यानात् संलापात् सहभोजनात् ।

संक्रमन्तीह पापानि तैलविन्दुरिवाम्भसि ॥

संवत्सरेण पतति पतितेन सहाचरन् ।

यानासनादिभिः नित्यमित्याहुर्ब्रह्मवादिनः”—इति ।

याजनादौ तु सद्यः पतति । तथाच बौधायनः,—

“संवत्सरेण पतति पतितेन सहाचरन् ।

याजनाध्यापनाद्यौनात्[‡] सद्यो न शयनादिभिः”—इति ।

वृहस्पतिरपि बहुविधं समाचरणं निषेधति,—

“एकशय्याऽऽसनं पङ्क्ति भाण्डं पक्ष्ममिश्रणम् ।

जायनाध्यापने योनिस्तथाच सह भोजनम् ॥

नवधा सङ्करः प्रोक्तो न कर्त्तव्योऽधमैः सह”—इति ।

देवलोऽपि,—

“संलापस्य शनिश्चासनात् सह शय्याऽऽसनाशनात् ।

याजनाध्यापनाद्यौनात्पापं संक्रमते नृणाम्”—इति ॥

• सहाचरणं,—इति सु० ।

† यानासनादीनादि,—इति सु० ।

‡ याजाशनाशनैः,—इति सु० ।

§ याजनाध्यापनाद्यौनात्,—इति सु० । अध्यापनस्थाने सर्वत्राध्ययनपाठः,
ब्रा० पु० ।

एतच्च पूर्वस्मिन् युगे, अथ तु मूलवचनोक्तं द्रष्टव्यम् । यानादेर्वक्ष्य-
माणत्वात् संसर्गश्चात्र याजनादिर्गोष्ठः* । पतितादिष्वित्यादिशब्देन
तत्पुत्रादयो गृह्यन्ते । “पतितोत्पन्नः पतितो भवति”—इति वशिष्ठेन
तन्निन्दनात् । विधिस्मितस्य प्रायश्चित्तस्थान्त्यत्वं ज्ञायपितुमकामत-
इत्युक्तम् । कामतः संसर्गं तु विशेषः स्मृत्यन्तरेऽभिहितः,—

“पश्चाद्दे तु चरेत्कृच्छ्रं दशाद्दे तत्रकृच्छ्रकम् ।

पराकस्त्वर्द्धमासे स्यान्मासे चान्द्रायणं चरेत् ॥

मासत्रये तु कुर्वीत कृच्छ्रं चान्द्रायणोत्तरम् ।

षाण्मासिके तु संसर्गं कृच्छ्रं त्वर्द्धमासरेत् ।

संसर्गं चान्द्रिके कुर्यादब्दं चान्द्रायणोत्तरम्”—इति ।

पृथक्पृथग्व्यवस्थितप्रायश्चित्तविधित्वया पश्चाद्दशनेकपक्षोपन्या-
सः । तदूर्द्ध्वैव तत्समः,—इत्यभिधानात् पूर्वच तत्साम्याभावेऽपि
ततोऽर्वाचीनं पापं कालतारतम्येन भवति,—इत्यवगम्यते । यः
समाचरेत्, स पापी भवति,—इत्यथास्त्य निम्ना योजनीया ।
इदानीं कालतारतम्येन पूर्वोक्तेष्वष्टसु पक्षेषु यथाक्रमं प्रायश्चित्तं
विदधाति,

चिराचं प्रथमे पक्षे द्वितीये कृच्छ्रमाचरेत् ।

तृतीये चैव पक्षे तु कृच्छ्रं सान्तपनं चरेत् ॥८॥

ततुर्थे दशराचं स्यात्पराकः पञ्चमे मतः ।

कुर्याच्चान्द्रायणं षष्ठे सप्तमे त्वैन्दवद्वयम् ॥ १० ॥

* ‘एतच्च’—इत्यारभ्य, ‘याज्ञः’—इत्येतद्वचनं न वृध्यते वज्रीयः ऋकेषु
प्रायः ।

शुद्ध्यर्थमष्टमे चैव पाप्मासान् कच्छमाचरेत् ।

पक्षसङ्ख्याप्रमाणेन सुवर्णान्यपि दक्षिणा ॥ ११ ॥

प्रथमः पक्षः पञ्चाहसंसर्गः, तत्र त्रिरात्रसंज्ञकं कच्छमाचरेत् । त्रिरात्रकच्छेनानाम त्रिरात्रोपवासः । तथाच विष्णुः । “अथ कच्छाणि भवन्ति व्यहं नाश्रीयत्”—इति । द्वितीयपक्षोद्गाहसंसर्गः, तत्र प्राजापत्यमाचरेत् । न च मूलवचने प्राजापत्याख्यः कच्छविशेषो न श्रूयते,—इति शङ्कनीयम् । स्मृतिशास्त्रेषु निरूपपदस्य कच्छशब्दस्य प्राजापत्यएव प्राचुर्येण प्रयोगात् । “कच्छमिति प्राजापत्यम्”—इति देवबभ्रुराह,—

“व्यहं प्रातस्त्रहं सायं व्यहमद्याद्याचितम् ।

व्यहं परन्तु नाश्रीयत् प्राजापत्यं चरन् द्विजः”—इति ।

तृतीयपक्षोद्गाहसंसर्गः, तत्र शान्तपनं कच्छमाचरेत् । शान्तपनं चतुर्विधं, त्रिरात्रं सप्तरात्रं पञ्चदशरात्रमेकविंशतिरात्रं चेति । तत्र त्रिरात्रसप्तरात्रयोः स्वरूपमाह याज्ञवल्क्यः,—

“गोमूत्रं गोमयं चौरं दधि मर्पिः कुशोदकम् ।

जग्न्वा परेऽङ्गुपवसेत् कच्छं शान्तपनं चरन् ॥

पृथक् शान्तपनद्वयैः षडहः सोपवासकः ।

सप्तरात्रेन तु कच्छोऽयं महाशान्तपनः स्मृतः”—इति ।

यमेन पञ्चदशाहसाध्यो महाशान्तपनोऽभिहितः,—

* तदुच्यते,—इति सू० ।

† महाशान्तपनं स्मृतम्,—इति शा० ।

“अथ पिवेत्तु गोमूत्रं व्यहं वै गोमथं पिवेत् ।

व्यहं दधि व्यहं क्षीरं व्यहं भर्षिस्ततः शुचिः ॥

महाशान्तपनं ह्येतत् सर्वपापप्रणाशनम्”—इति ॥

आवालेन* त्वेकविंशतिराचनिर्वर्त्यो महाशान्तपनोऽभिहितः,—

“षष्ठांशेकैकमेतेषां चिराचमुपयोजयेत् ।

व्यहं चोपवसेदन्ते महाशान्तपनं विद्ः”—इति ।

एतेषां मध्ये न तावदत्र द्विराचं गृहीतुं शक्यं, तस्य द्वितीय-
पक्षोक्तात् प्राजापत्यात् न्यूनत्वात् । नापि पञ्चदशराचैकविंशतिराच-
योर्गृहणं, तयोस्तुतुर्थपक्षोक्तदशराचोपवासोदधिकत्वात् । तस्मात्, सप्त-
राचं परिगृह्यते । न च तस्य द्वादशाष्टसाध्यात् प्राजापत्यादर्वा-
चीनत्वं शङ्कनीयं, प्राजापत्ये हि त्रिंश्वेव दिनेष्वशनवर्जनमत्र तु
सप्तेष्वपि दिनेष्वशनवर्जनम्, अतोऽधिकत्वात् । एवमेव तृतीयपक्षे
प्रायश्चित्तम् । अर्द्धमाससंसर्गः चतुर्थपक्षः । तत्र दशराचोपवासमा-
चरेत् । यद्यप्यचोपवसेदिति न श्रुतं, तथापि वक्ष्यमाणपराकलङ्क-
साश्चर्थात्तदभ्यते । माससंसर्गः पञ्चमपक्षः । तत्र पराकः कलङ्कः
कर्त्तव्यत्वेन सध्यतः । पराकस्वरूपं दर्शयति मनुः,—

“यथात्मनोऽप्रमत्तस्य द्वादशाष्टमभोजनम् ।

पराकोनाम कलङ्कोऽथं सर्वपापप्रणाशनः”—इति ॥

मासद्वयसंसर्गः षष्ठपक्षः । तत्र चान्द्रायणं कुर्यात् । चान्द्रायण-
कुर्यात् स्वयमेवोत्तरत्र वक्ष्यति । षण्माससंसर्गः सप्तमपक्षः । तत्रैव-

* आवालिनाः — इति सु० ।

वदयं कुर्यात् । ऐन्द्रवं चान्द्रायणं, इन्दुवृद्धिहासोपेतत्वात् । किञ्चि-
दूनसंवत्सरसंसर्गोऽष्टमपक्षः । यद्यपि किञ्चिदूनत्वं न श्रुतं, तथापि
सम्पूर्णसंवत्सरसंसर्गस्य पातित्यहेतुत्वात् किञ्चिदूनत्वं कल्प्यते । तस्य
पातित्यहेतुत्वं याज्ञवल्क्येन दर्शितम्,—

“संवत्सरेण पतति पतितेन समाचरेत्”—इति ।

तत्राष्टमे पक्षे षण्णामान् कृच्छ्रमाचरेत् । षण्णामानित्यत्यन्तसंयोगे
द्वितीयया कृच्छ्रनैरन्तर्यं विवक्षितम् । तथा च सति घटसु मासेषु
प्राजापत्यकृच्छ्राः पञ्चदश सम्पद्यन्ते । शूद्रार्थमिति सर्वेषु वाक्येष्व-
नुषज्यते । सर्वेष्वेतेषु पक्षेषु यथोक्तं प्रायश्चित्तमनुष्ठाय तदङ्गत्वेन
दक्षिणा दातव्या । तत्र, पञ्चरात्रसंसर्गे प्रथमपक्षे सुवर्णमेकं, दश-
रात्रसंसर्गे द्वितीयपक्षे सुवर्णद्वयं, एवमितरेष्वपि पक्षेष्ववगन्तव्यम् ।

इत्थं पतितसंसर्गे प्रकीर्णके निमित्तानुसारेण प्रायश्चित्ततारतम्यं
व्युत्पादितम् । इदानीमनयैव दिग्वा निमित्तानुसारेण प्रायश्चित्त-
मुच्चेतुं शक्यमिति चेदि निधाय ऋतुस्मृतिव्याख्याय यस्तु धर्मपरा-
ङ्मुखः,—इत्यन्तेन प्रायश्चित्तनिमित्तान्वेवोपन्यस्यति,—

ऋतुस्नाता तु या नारी भर्तारं नोपसर्पति ।

सा मृता नरकं याति विधवा च* पुनः पुनः ॥१२॥

ऋतुस्नातान्तु योभार्यां सन्निधौ नोपगच्छति ।

घोरायां भ्रूणहत्यायां युज्यते नात्र संशयः ॥१३॥

वैधव्यं च—इति सू० ।

दरिद्रं व्याधितं धूर्त्त* भर्त्तारं याऽवमन्यते ।
 सा शुनी जायते मृत्वा सूकरो† च पुनः पुनः ॥ १४ ॥
 पत्न्यौ जीवति या नारी उपोष्य व्रतमाचरेत् ।
 आयुष्यं हरते भर्त्तुः सा नारी नरकं व्रजेत् ॥ १५ ॥
 अपृष्ट्वा चैव भर्त्तारं या नारी कुरुते व्रतम् ।
 सर्व्वं तद्राक्षसान् गच्छेदित्येवं मनुरब्रवीत् ॥ १६ ॥
 बान्धवानां सजातीनां दुर्व्वृत्तं कुरुते तु या ।
 गर्भपातश्च या कुर्यान्न तां सम्भाषयेत् क्वचित् ॥ १७ ॥
 यत् पापं ब्रह्महत्यायां द्विगुणं गर्भपातने ।
 प्रायश्चित्तं न तस्याः स्यात्‡ तस्याऽस्यागोविधीयते ॥ १८ ॥
 न कार्य्यभावसथ्येन नाग्निहोत्रेण वा पुनः ॥
 स भवेत् कर्मचण्डालोयस्तु धर्मपराङ्मुखः ॥ १९ ॥ इति ।

रजोदर्शनमारभ्य षोडशदिनान्यतः । तत्र चतुर्थदिवसे स्नाता
 नारी पुत्रोत्पादनार्थमाङ्गता सती यदि भर्त्तारं नोपसर्पति, तदा
 नरकमनुभूय पञ्चादङ्गुलं जन्मसु विधवा भवति । भर्त्ताऽऽङ्गताया-
 ननुपसर्पणे दोषो नारदीयपुराणे दर्शितः,—

“आङ्गता या तु वै भर्त्ता न प्रयाति‡ त्वराञ्चिता ।

* मूर्खः,—इति सु० ।

† सूकरः,—इति वज्रसूक्तकेषु प्रायः ।

‡ न तस्यास्ति,—इति सु० ।

§ न याति स्त्री,—इति सु० ।

४ अ० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६

सा ध्वाङ्क्षौ जायते मृत्वा दश जन्मानि पञ्च च"—इति ॥

यथा वध्वाः क्षतुकालातिक्रमे प्रत्यवायस्तथा पुरुषस्यापि क्षतु-
क्षातामनुपगच्छतः प्रत्यवायः । सन्निधिग्रन्थस्त्वचारोग्यादेरुपलक्षकः ।
अतएव देवतः,—

“यस्त्वरोगास्तुक्षातां स्वस्यः सन्नोपगच्छति ।

भृणहत्यामवाप्नोति प्रजां प्राप्तां विनाश्य सः”—इति ॥

अत्र चोच्येयं यत् प्रायश्चित्तं, तद्वृत्त्यतिर्दर्शयति,—

“क्षतौ न गच्छेद्योभार्यां सोऽपि कच्छाद्धमाचरेत्”—इति ।

बोधायनोऽपि,—

“क्षतौ न गच्छेद्योभार्यां नियतां धर्मचारिणीम् ।

नियमातिक्रमात् तस्य प्राणायामशतं स्मृतम्”—इति ॥

न सात्र प्रायश्चित्तद्वयस्य समविकल्पः शङ्कनीयः, प्राणायाम-
शतस्याद्धकच्छप्रत्ययान्नायत्वेनानुकल्पत्वात्* । अतएव प्राणायामशतद्वयं
कच्छप्रत्ययान्नायत्वेन चतुर्विंशतिमते दर्शितम्,—

“कच्छादेव्ययुतं चैव प्राणायामशतद्वयम् ।

तिलहोमं महस्वनु वेदाध्ययनमेव च”—इति ॥

पुरुषं प्रत्युक्तस्य प्रायश्चित्तस्याद्धं स्त्रियं प्रत्युन्नेयम् । तथाच भृगुः,—

“अशौतिर्यस्य वर्षाणि वालोवायुनषोऽशः ।

प्रायश्चित्ताद्धमर्हन्ति स्त्रियोत्थाधितएव च”—इति ॥

* कल्पनीयत्वात्,—इति मु० ।

† तिलाज्जति,—इति मु० ।

३०

पराशरमाधवः ।

४ अ० ।

न केवलमृत्तनिक्रमे स्त्रियाः प्रत्यवायः, किन्तु दारिद्र्यादिना येन केनापि निमित्तेन पत्युरवमानेऽपि महान् प्रत्यवायः । तथाच ब्रह्माण्डपुराणम्,—

“मानाद्गोषात्मसराहा भर्त्तारं याऽवमन्यते ।

सा सप्तजन्मकं यावत् नरके स्थास्य संशयः”—इति ॥

अवमानश्च पुरुषान्तरगमन-चिन्तवश्चनादिः । एतदेवाभिप्रेत्य मनुराह,—

“अपत्यलोभाद्या तु स्त्री भर्त्तारमतिवृण्यते ।

सेह निन्दामवाप्नोति परलोकाच्च ह्रीयते ॥

व्यभिचारात् भर्तुः स्त्री लोके प्राप्नोति निन्द्यताम् ।

भृगालयोनिं चाप्नोति पापरोगेश्च पीड्यते ॥

पतिं शिलाऽपकृष्टं खमुत्कृष्टं योपसेवते ।

निन्दैव लोके भवति परपूर्वेति चोच्यते”—इति ॥

नारदोऽपि,—

“जीवितेन सुखार्थेन* भर्त्तारं वृञ्चयेत्तु या ॥

हृभियोनिशतङ्गत्वा चाण्डाली जायते तु सा†”—इति ।

अशोक्षेयं प्रायश्चित्तमापलम्बो दर्शयति । “भर्तुर्यतिक्रमे हृक्कम्”—इति । उग्रनाऽपि । “व्यभिचारिणीं भार्यां कुचेक्षपरिभृतां पिण्डमात्रेणोपजीविनीं‡ निवृत्ताधिकारां चाङ्गायणं प्राजा-

* जीवितेनाथ वित्तेन,—इति सु० ।

† पुंस्त्री जायते ततः,—इति सु० ।

‡ कुचेक्षपिण्डपरिभृतां,—इति शा० ।

४ ख० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३१

पत्यं वा कारयेत्”—इति । अत्रमानाभावेऽपि पतिशुश्रूषासुपेक्ष्य
व्रतोपवासादिपरायाः स्त्रियाः प्रत्यवायोऽस्ति । एतदेवाभिप्रेत्य
व्रतोपवासादीनां स्त्रियं प्रति श्रेयोहेतुत्वं निषेधत्यत्रिः,—

“न व्रतेनोपवासेन धर्मेण विविधेम च ।

नारी स्वर्गमवाप्नोति प्राप्नोति पतिपूजनात्”—इति ॥

महाभारतेऽपि पतिशुश्रूषापरायाभार्यायाउत्तमां गतिमुक्त्वा
व्रतादिपराया अन्यस्याभार्यायास्तदभावं ज्ञापयितुमिदमुदाहृतम्,—

“तां यमोलोकपालस्तु वभाषे पुष्कलं वचः ।

मा शुचस्त्वं निवर्त्तस्व न लोकाः सन्ति तेऽनघे ॥

खधर्मविमुखा नित्यं कान् लोकान् त्वं गमिष्यसि * ।

देवतं हि पतिः स्त्रीणां स्थापितः सर्वदेवतैः ॥

मोहेन त्वं वरारोहे न जानीषि स्वदेवतम् ।

पतिमत्याः स्त्रियाल्लोके धर्मः पत्यर्चनत्विति”—इति ।

यदा स्त्री पतिशुश्रूषाऽनुरोधेन व्रतादिकं चिकीर्षति, तदाऽपि
पतिमष्ट्वाऽनुष्ठितं तद्व्रतं निष्फलं भवति । तदाऽर् मार्कण्डेयः,—

“नारी स्वल्पमनुजाना भर्त्रा पित्रा सुतेन वा ।

निष्फलकं भवेत्तस्या यत्करोति व्रतादिकम्”—इति ॥

अतएव मनुः सर्वत्र स्त्रियाः स्वातन्त्र्यं निषेधति,—

“बालया वा युवत्या वा वृद्धया वाऽपि योषिता ।

न स्वातन्त्र्येण कर्त्तव्यं कार्यं किञ्चिद्दृष्टेऽपि”—इति ॥

• कथं लोकान् गमिष्यसि,—इति सु०

३२

पराशरमाधवः ।

४ अ० ।

तथाच पुराणे,—

“पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने ।

पुत्रः स्वविरभावे तु न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति”—इति* ॥

अष्टद्वेत्यभिधानादनुज्ञापुरःसरमनुष्ठितस्य व्रतादेः साफल्यमव-
गम्यते । तच्च शङ्खलिखिताभ्यां दर्शितम् । “न भर्तारं द्विधाद्-
यद्यप्यग्रीलः स्वात् पतितोऽर्थहीनोऽधितोवाऽपि पतिर्देवतं स्त्रीणां,
न व्रतोपवासनियमेज्यादानं स्त्रीणामन्यत्र पतिशुश्रूषायाः, का-
मन्तु भर्तुरनुज्ञया व्रतोपवासनियमादीनामभ्यासः स्त्रीधर्मः”—
इति । कात्यायनोऽपि,—

“भार्या भर्तुर्मतेनैव व्रतादीनाचरेदिति” ।

या तु नारी बन्धवानाममपिण्डानां सजातीनां अपिण्डानां
दर्वृत्तं विद्वेषं कुरुते, या च गर्भं पातयेत्, ते उभे पातक-
बाहुल्याच्च सम्भाषणीये । एतदेवाभिप्रेत्य बन्धुद्वेषः शङ्खलिखिताभ्यां
निषिद्धः । “न बन्धून् द्विधात्”—इति । अत्र च विद्वेषोविषप्रयो-
गाभिचारादिपर्यन्तोविवक्षितः । अन्यथा स्वल्पस्य द्वेषस्य गर्भपाता-
साम्येनासम्भाषणहेतुवासम्भवात् । यद्यपि बन्धुवध-गर्भपातनयोरस-
म्भाषणहेतुत्वं समानं, तथापि गर्भपाते पापदैगुण्येन प्रायश्चित्तं
नास्ति, अतस्तस्याख्यागएव ।

ननु, प्रायश्चित्ताभावोऽनुपपन्नः. मनुना ब्रह्महत्याव्रतस्य तथो-
पदिष्टत्वात्,

* तथाच इत्यारभ्य एतदन्तोऽग्रशोनास्ति वङ्गीयपुस्तकेषु ।

† न व्रतोपवासादिकं,—इति मु० ।

४ अ० ॥

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३३

“हत्वा गर्भमविज्ञातमेतदेव व्रतस्येत्”—इति ।

अविज्ञातं स्त्रीलपुंस्त्वाभ्यामनिश्चितम् । विज्ञाते तु गर्भे स्त्रीपुरुषवधयोर्यथाविहितं द्रष्टव्यम् । अतः कथमुच्यते प्रायश्चित्तं नास्तीति । नायं दोषः । पातनीयगर्भगतगुणागुणाभ्यां व्यवस्थोपपत्तेः । अननीयव्राह्मणगतगुणागुणाभ्यां प्रायश्चित्ततारतम्यस्य दर्शनात् । तथा च धाजवल्काः ब्रह्मप्रव्रतमुक्ताः दीक्षितेष्वे देगुण्यमाह,—

“दिगुणं भवनस्ये तु ब्राह्मणे व्रतमादिशेत्”—इति ।

यद्यपि दीक्षितादीक्षितयोरिव गर्भयोगुणागुणौ नोपपद्येते, तथापि पित्रगतगुणागुणाभ्यामनौ कल्पनीयौ । तस्मात् प्रायश्चित्तविधयाणिवचनानि गर्भमात्रवधविषयाणि, इदं प्रायश्चित्ताभाववचने भस्मावितगुणवद्गर्भविषयम् । यदा, पापदेगुण्येन प्रायश्चित्ताभावोक्तिस्तस्यास्यागविधिगोपार्थवादइति न कश्चिद्विरोधः । तथाच, विशिष्टगर्भपातने पापदेगुण्याद्ब्रतदेगुण्यमुक्तमिति भावः ।

यस्तु वेदविद्याभरहितोवेदोक्तधर्मपराङ्मुखस्तं नानुतिष्ठति, मज्जना ब्राह्मणोऽपि कर्मणा चण्डालोभवेत् । तस्य धर्मपराङ्मुखत्वं तदौयोक्तिरूपेण पूर्वार्द्धेन द्योत्यते । आवसथ्यः पञ्चमोऽग्निः, तेन च गार्हपत्याद्यग्निपञ्चकमुपलक्ष्यते । न चाग्निपञ्चकेन वा तत्साधेनाग्निहोत्रादिना वा किञ्चित् फलमस्ति । ऐहिकस्य फलस्यदर्शनात्, आमुष्मिकस्य फलस्य मन्दिग्धत्वात् । तथाच श्रूयते । “कोहि तद्देद यद्यमुष्मिन् लोकेऽस्ति वा न वा”—इति ।

एवमेतेषु व्याख्यातेषु वचनेषु यानि निमित्तान्युपन्यस्तानि, तेषां

• गर्भपातयोगुणागुणौ नोपलभ्येते,—इति मु० ।

३४

पराशरसाधवः ।

[४ अ०]

मध्ये स्त्रीकर्तृकस्य पुरुषकर्तृकस्य स्वत्वतिक्रमस्य पत्यवमानस्य च प्रायश्चित्तमुन्नोय प्रदर्शितम् । यत् पतिशुश्रूषामुल्लङ्घ्य तत्पति-
कुलव्रताद्याचरणं, तत्र पतिं प्रसाद्य तदुक्तं प्रायश्चित्तमाचरेत्* ।
तथा च याज्ञवल्क्यः,—

“प्रतिकृष्यं गुरोः कृत्वा प्रसाद्यैव विशुद्ध्यति”—इति ।

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“अथ वा यद्गुरुर्नूयात् तत्कार्यमविशङ्कया ।

नियद्गुण्यहे वाऽपि गुरुः सर्वत्र कारणम्”—इति ॥

यच्चानुज्ञामन्तरेण व्रताचरणं, तत्र निष्फलप्रयासस्य दण्डरूप-
त्वात् तेनैव शुद्ध्यतीति न पृथक् प्रायश्चित्तापेक्षा ।

दुर्वृत्ताचरणं च द्विविधं, वधावमानं प्रयत्नमात्रं चेति । तयो-
र्मध्ये वधावमानस्य पुरुषकर्तृकस्य दुर्वृत्ताचरणस्य प्रायश्चित्तमाचार्यो-
क्त्यति । प्रयत्नमात्रस्य तु प्रायश्चित्तं याज्ञवल्क्योऽतिदिशति,—

“चरेद्भक्तमहत्वाऽपि धातार्थं चेत् भमागतः”—इति ।

न च हननाहननयोर्ब्रतभामं गङ्गनीयं, अतिदिष्टस्योपदिष्टात्
किञ्चिद्व्यूनत्वात् । योषितस्तु पुरुषकर्तृकप्रायश्चित्ताद्धे द्रष्टव्यम् । गर्भ-
पातने प्रायश्चित्तं गर्भभेदानेकधा भिद्यते । गर्भाद्विविधः पति-

* तत्र तदुक्तमित्यनेन प्रबो प्रायश्चित्तं धर्मेऽस्येत् स्वयमेवोपदिष्टे,
धर्मशास्त्रं न जानाति चेत् धर्मशास्त्रज्ञस्य सकाशादुद्धा वा पतिरेवो-
पदिष्टेदित्यर्थः । इत्यधिकं सुद्रितपुस्तकेऽस्ति । परमयमंशोनास्ति वज्रतीय-
पुस्तकेषु । लिपिभङ्गापि टिप्पणमेतदित्येव प्रतीयते ।

६ अ० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

जन्योजारजन्यश्च । जाराश्च सवर्णा असवर्णाश्च । तच्च सर्वत्र प्राय-
श्चित्तं चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम्,—

“गर्भपाते समुद्दिष्टं यथावर्णविधिं व्रतम् ।

जारगर्भं विशेषः स्यात् यथोक्तमृषिभिः पुरा ॥

ब्रह्मगर्भवधे लङ्कमब्दं शान्तपनाधिकम्* ।

चचगर्भवधे चैव चरेच्चान्द्रायणद्वयम् ॥

वैश्यस्य चैन्दवं प्रोक्तं पराकः शूद्रघातने ।

प्रायश्चित्तमिदं प्रोक्तं गर्भपाते विशेषतः”—इति ॥

वेदविश्वामरहितस्य प्रायश्चित्तं वसिष्ठोदर्शयति । “नास्तिकः लङ्कं
द्वादशरात्रञ्च कृत्वा विरसेन्नास्तिक्यान्नास्तिक्यवृत्तिस्त्वति लङ्कम्”—
इति । यतश्च सकृत्करणविषयम् । असकृत्करणे तु शङ्खेनोक्तम् ।
“नास्तिकोनास्तिकवृत्तिः कृतघ्नः कूटव्यवहारौ मिथ्याऽभिगंभीत्येते
पञ्च संवत्सरं ब्राह्मणगृहे भैक्ष्यं चरेयुः” इति ।

अथ बीज-क्षेत्रिणोः पित्रोः प्रत्यवायप्रायश्चित्तमद्भावभूतकार्य-
मस्मिन् प्रायश्चित्तप्रसङ्गे, कुण्डगोलकौ पुत्रौ सदृष्टान्तमुपन्यस्यति,

आधवाताहतं बीजं यस्य क्षेत्रे प्ररोहति ।

स क्षेत्री लभते बीजं न बीजो भागमर्हति† ॥२०॥

तद्वत् परस्त्रियाः पुत्रौ द्वौ सुतौ कुण्डगोलकौ ।

पत्यौ जीवति कुण्डः स्यात् मृते भर्तारि गोलकः ॥ २१॥

* शान्तपनाधिकम्,—इति सु०

† लभमर्हति,—इति शा० ।

३६

पराशरभाष्यः ।

[४ अ०]

ओघोजलप्रवाहः, वातः प्रचण्डवायुः । तथोरन्यतरेणाहृतं पर-
कौथं शान्त्यादिवौजं यस्यान्यस्य क्षेत्रे प्ररोहति, स क्षेत्रे वौजं वौज-
फलं लभते न तु वौजौ । तदेतन्नोक्तप्रसिद्धम् । तेनैव न्यायेन
त्रैत्रिणोभार्यायां वौजिनोत्पादितौ कुण्डगोलकौ त्रैत्रिणः पुत्रौ
भवतः, न तु वौजिनः । तयोः पुत्रयोर्मध्ये त्रैत्रिण्यमृते जारजः
कुण्डः, मृते तस्मिन् जारजोगोलकः ।

“अमृते च मृते चैव जारजौ कुण्डगोलकौ”—इति

सत्यन्तरात् । जारशब्देन देवरादयो व्यावर्त्यन्ते । न हि
तेषां जारत्वमस्ति । तेषां गुर्वनुज्ञातत्वात् । अनुज्ञातत्वं च याज्ञा-
नमक्येनोक्तम्,—

“अपुत्रां गुर्वनुज्ञातो देवरः पुत्रकाम्यया ।

मणिण्डो वा मगोत्रो वा हताभ्यक्तः ऋतौ व्रजेत्”—इति ॥

वौजित्रैत्रिणोरच सूचितप्रत्यवायो महाभारते दर्शितः,

“त्रैत्रिकश्चैव वौजौ च द्वारेतौ नियमद्वतौ ।

न रक्षति च योदारान् परदारान्श्च गच्छति ।

गर्हितौ तौ नरौ नित्यं धर्माचारवहिःकृतौ”—इति ।

जारस्य गर्भानुत्पादे यत् प्रायश्चित्तमभिहितं, तदेव वौजौ द्विगुण-
माचरेत् । जारप्रत्यश्चित्तं त्रात्रेण दर्शितम्,—

“ब्राह्मणो ब्राह्मणीं गच्छेदकामां यदि कामतः ।

लच्छचान्द्रायणौ कुर्यादूर्ध्वमेव प्रमादतः ॥

अर्धमेव सकामायां तप्तलच्छं मलद्वतौ ।

अर्धमर्धं नपादीनां दारेषु ब्राह्मणश्चरेत् ॥

४ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१७

एतद्वत् चरेत्साद्धे श्रोत्रियस्य परियहे ।

अश्रोत्रियश्चेद्द्विगुणमगुप्रावर्द्धमेव च"—इति ॥

चेत्रिणः प्रायश्चित्तविशेषानादेशात् सामान्यप्रायश्चित्तं द्रष्टव्यम् ।

तच्च याज्ञवल्क्येन दर्शितम्,—

“प्राणायामशतं कार्यं सर्वपापपनुत्तये ।

उपपातकजातानामनादिष्टेषु चैव हि”—इति ।

न बीजौ भागमर्हतीत्ययमर्थो मनुना दृष्टान्तैः प्रतिपादितः,

“यथा गोम्बोद्भवासीषु महिषीष्वाविकासु* च ।

नोत्पादकः प्रजाभागी तथैवान्याङ्गनास्त्रपि ॥

येऽचेत्रिणो बीजवन्तः परचेत्रे प्रवापिणः ।

ते वै शस्यस्य जातस्य न लभन्ते फलं क्वचित् ॥

यथाऽन्यगोषु वृषभोवत्सानां जनयेच्छतम् ।

गोमिनामेव ते वत्सामोघं स्कन्दितमायंभम्”—इति ॥

येऽचेत्रिण इत्यत्र अचेत्रिण इति केदः ।

इदानीं कुण्डगोलकप्रसङ्गेन बुद्धिस्थान् पुत्रभेदान् दर्शयति,—

शैरसः श्लेचजश्चैव दत्तः क्षत्रिमकः सुतः । इति ।

एतच्च द्वादशविधानां पुत्राणामुपलक्षणम् । ते च मनुना दर्शिताः,—

“शैरसः श्लेचजश्चैव दत्तः क्षत्रिमएव च ।

गूढोत्पन्नोऽपविद्धश्च दायादा बान्धवाश्च षट् ॥

कानीनश्च सहोदश्च क्रीतः पौनर्भवस्तथा ।

स्वयंदत्तश्च शौद्रश्च षडदायादबान्धवाः ॥

* महिष्यजाविकासः,—इति सु० ।

३८

पराशरमाधवः ।

[४५० ।

स्त्रे चेचे संस्तुतायान्तु स्वयमुत्पादितस्य यः* ।
 तमौरसं विजानीयात् पुत्रं प्रथमकल्पितम् ॥
 यस्तत्पुत्रः प्रमीतस्य क्रीवस्य पतितस्य वा ।
 स्वधर्मेण नियुक्तायां स पुत्रः चेचजः सुतः ॥
 माता पिता वा दद्यातां यमङ्गिः पुत्रमापदि ।
 सदृशं प्रीतिसंयुक्तं स ज्ञेयोदत्तमः सुतः ॥
 सदृशान्तु प्रकुर्याद्यं गुणदोषविचक्षणम् ।
 पुत्रं पुत्रगुणैर्युक्तं स विज्ञेयस्तु ह्यत्रिमः ॥
 उत्पद्यते गृहे यस्य न च ज्ञायेत कस्य मः ।
 स गृहे गूढउत्पन्नस्तस्य स्याद्यस्य तत्पुत्रः ॥
 मातापितृभ्यामुत्सृष्टं तयोरन्यतरेण वा ।
 यं पुत्रं परिगृहीयादपविद्धः स उच्यते ॥
 पितृवेषानि कन्या तु यं पुत्रं जनयेद्ब्रह्म ।
 तं कानीनं विजानीयाद्बोद्धुः कन्यासमुद्भवम् ॥
 या गर्भिणी मंस्क्रीयते ज्ञाताज्ञाततया मनी ।
 बोद्धुः स गर्भाभवति सहोददति सोच्यते ॥
 क्रीणीयाद्यस्त्वपत्यार्थं मातापित्रोर्यमनिकात् ।
 स क्रीतकः सुतस्तस्य सदृशोऽसदृशोऽपि वा ।
 या पत्या वा पविरत्यका विधवा वा स्वयेच्छयाः ॥

* स्वयमुत्पादयेद्वि यम्,—इति मु० ।

। ज्ञाताऽज्ञाताऽपि वा,—इति मु० ।

। विधवा चेच्छया पुनः,—इति शा० म० ।

उत्पादयेत् पुनर्भूत्वा स पौनर्भवश्च्यते ।
 मातापितृविहीनोयस्यक्तो वा स्यादकारणात् ॥
 आत्मानं स्पर्शयेद्यस्मै स्वयंदत्तस्तु स स्मृतः ।
 यं ब्राह्मणस्तु शूद्रायां कामादुत्पादयेत् सुतम् ॥
 स पारयस्त्रेव श्वस्तस्मात् पारश्वः स्मृतः"—इति ॥

याश्चवक्ष्येनापि,—

"धैरसः पुत्रिकापुत्रः चैत्रजो गूढजस्तथा ।
 कानीनः पञ्चमः प्रोक्तः षष्ठः पौनर्भवः स्मृतः ॥
 दत्तः क्रीतः कृत्रिमश्च स्वयंदत्तइतीरितः ।
 सहीदृजोऽपविद्धश्च पुत्राद्वादश कीर्त्तिताः ॥
 धैरसोऽधर्षपत्नीजस्तत्समः पुत्रिकासुतः ।
 चैत्रजः चैत्रजातस्तु भगोत्रेणैतरेण वा ॥
 गृष्टे प्रच्छन्नउत्पन्नो गूढजस्तु सुतः स्मृतः ।
 कानीनः कन्यकाजतोमातामहसुतोमतः ॥
 अक्षतायां क्षतायां वा जातः पौनर्भवः स्मृतः ।
 दद्यात्माता पिता वा यं स पुत्रोदत्तकोभवेत् ॥
 क्रीतश्च ताभ्यां विक्रीतः कृत्रिमः स्यात् स्वयं कृतः ।
 दत्तात्मा तु स्वयंदत्तोर्गर्भे विद्यः सहीदृजः ॥
 उत्सृष्टोऽगृह्यते यस्तु सोऽपविद्धो भवेत् सुतः ।
 पिण्डदोऽग्रहरक्षेत्रां पूर्वाभावे परः परः ।
 सजातीयैक्यं प्रोक्तस्तत्रयेषु मया विधिः"—इति* ।

* याश्चवक्ष्येनापि,—इत्यादिभ्य एतदन्तोपश्रान्ति वक्ष्येयपुस्तकेषु ।

४०

परश्वरमाधवः ।

[४ अ० ।

अत्र दादृशानां पुत्राणां यानि लक्षणानि मनुना दर्शितानि,
तानि सर्व्वेष्वपलक्षयितुं दत्तस्य लक्षणमाह,

दद्यान्माता पिता वाऽपि स पुत्रोदत्तकोभवेत् ॥२२॥

अत्र दाने भद्रं प्रीतिसंयुक्तमद्विरापदौति विशेषणस्तुष्टयं
द्रष्टव्यम् ।

प्रसक्तानुप्रसक्तं परिसमाप्य प्रकृतमेव प्रायश्चित्तमनुसरति परि-
वित्तिरित्यादिश्लोकद्वयेन.

परिवित्तिः परिवेत्ता यथा च परिविशते ।

सर्वे ते नरकं यान्ति दातृयाजकपञ्चमाः ॥२३॥

द्वौ कृच्छ्रौ परिवित्तेस्तु कन्यायाः कृच्छ्रएव च ।

कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ दातुस्तु होता चान्द्रायणं चरेत् ॥२४॥

यत्र ज्येष्ठो नोद्वहति कनिष्ठश्चोद्वहति, तत्र ज्येष्ठः परिवित्ति-
रित्युच्यते । कनिष्ठः परिवेत्ता, यथा कन्यया कनिष्ठः परिविशते
भा परिवेदनी, तस्याः पित्रादिदाता, याजकोविवाहहोमस्य कार-
यिता । त एते पञ्च नरकं यान्ति । तथाच हारीतः । “ज्येष्ठेऽनि-
विष्टे कनीयास्त्रिविग्न* परिवेत्ता भवति, परिवित्तिर्ज्येष्ठः, परि-
वेदनी कन्या, परिदायी दाता, परिपृष्टा याजकस्ते सर्व्वे
पतिताः”-इति । तत्र परिवित्तेर्द्वौ कृच्छ्रौ प्रायश्चित्तं, कन्याया-
एकः कृच्छ्रः, दातुः कृच्छ्रातिकृच्छ्रः । तस्य लक्षणं याज्ञवल्क्यमाह,—

* व्यष्टे त्रित्तुति कनीयानुद्वहति यदा तदा कनीयान्,— इति म० ।

“कृच्छातिकृच्छ्रः पथमा दिवसानेकविंशतिम्”—इति ।

याजकस्य चाश्रायणम् । नचात्र परिवेत्तुः प्रायश्चित्तमनुकमिति
शङ्कनीयं, परिवित्तिशब्देन तस्याप्युपलक्षितत्वात् । अतएव यमः
परिवित्तिपरिवेत्तोर्द्वयोः समं प्रायश्चित्तमाह,—

“कृच्छ्रौ द्वौ परिवेत्तुः स्यात् कन्यायाः कृच्छ्रएवच ।

कृच्छातिकृच्छ्रौ दातुम्* हेता चाश्रायणं चरेत्”—इति ।

यत्तु शङ्कल्लिखिताभ्यामुक्तम् । “परिवित्तिः परिवेत्ता च संव-
त्सरं ब्राह्मणगृहेषु भैक्ष्यं चरेयाताम्”—इति । शङ्केनापि,—

“परिवित्तिः परिवेत्ता च यथा च परिविद्यते ।

अतं संवत्सरं कुर्युर्दातयाजकपञ्चमाः”—इति ।

यदपि हारीतेनोक्तम् । “ते सर्व्वे पतिताः संवत्सरं प्राजापत्येन
कृच्छ्रेण परिचरेयुः”—इति । तत्र सर्व्वत्र चिरचित्प्रज्ञाताज्ञातभेदेन
प्रायश्चित्तगौरवलाघवव्यवस्था द्रष्टव्या । प्रायश्चित्तचरणानन्तरं परि-
वेत्तुः कर्त्तव्यमाह वभिष्ठः । “परिविविदानः कृच्छातिकृच्छ्रौ चरित्वा
तस्मै दत्त्वा पुनर्निविशेत् तां चैवोपयच्छेत्”—इति । तस्मै दत्त्वा ज्येष्ठाय
निवेद्य पुनर्निविशेत् पुनरुदहेत् । कामित्यपेक्षायामाह तानेवोप-
यच्छेदिति । अयमर्थः । ज्येष्ठभ्रातर्व्यक्तदारपरिग्रहे कृतदारपरि-
ग्रहः कनिष्ठः परिवेत्ता परिवेदन्या स्वगृहीतया कन्यया परि-
वित्तिना ज्येष्ठभ्रात्रा च सह उक्तं प्रायश्चित्तं निर्वर्त्य ज्येष्ठभ्रातरि
कृतदारपरिग्रहे कनिष्ठः पूर्वं गृहीतां कन्यां ज्येष्ठभ्रात्रे निवेद्य तदन्तां

* अतिकृच्छ्रं चरेद्दाता,—इति, भा० ।

† प्रापं धापयेयुः,—इति मु० ।

स्वयमेव पुनरुद्देहत्* । अथमेव न्यायो ज्येष्ठकनिष्ठयोराधानव्युत्क्रमे भगिन्योर्विवाहव्युत्क्रमे चानुसन्धेयः । अतएव गौतमः । “परिवृत्तिपरिवेत्तृपर्याहितपर्याधातायेदिधिषु दिधिषुपतीनां संवत्सरं प्राकृतं ब्रह्मचर्यम्”—इति । अयेदिधिषुपत्यादौ विशेषो वमिष्ठेनोक्तः । “अयेदिधिषुपतिः कच्छं दादशरात्रश्चरित्वा निविशेत ताश्चैवापयच्छेत दिधिषुपतिः कच्छातिकच्छौ चरित्वा तस्मै दत्त्वा पुनर्निविशेत”—इति । अयेदिधियादर्लक्षणं देवलेनोक्तम्,—

“ज्येष्ठायां यद्यनुदायां कन्यायामुद्घतेऽनुजा ।

मा चायेदिधिषुर्ज्या पूर्वा तु दिधिषुः स्यता”—इति ॥

तत्रायेदिधिषुपतिर्दादशरात्रं कच्छं प्राजापत्यं चरित्वा ज्येष्ठायां पश्चादन्वेनोदायां तामेवोद्देहत् । दिधिषुपतिस्तु कच्छातिकच्छौ चरित्वा खोदां ज्येष्ठां तस्मै कनीयस्याः पूर्वाद्दे दत्त्वाऽन्यामुद्देहत् ।

* अथमर्थः इत्यारभ्य एतदनोद्योगो नास्ति वङ्गीयपुस्तकेषु प्रायः ।

† पर्याहितपरिदाययेदिधिषु,—इति मु० ।

! तद्वयुगान्तरविषयत्वात् कन्यै कन्यायाः पुनरुदाहस्य निषिद्धत्वाच्च दिधिषुपतिः खोदां कनीयस्याः पूर्वोद्दे निवेद्य तदन्तां पुनः स्वयमेवोद्देहत् । भ्रातादिनिमित्तेषु तु, नष्टे मृते इति वक्ष्यमाणं द्रष्टव्यम् । अयेदिधिषु दिधियोः कन्ययोः तत्पतिविहितप्रायश्चित्ताङ्गं प्रायश्चित्तं ज्ञातव्यम् । अयेदिधिषुपतिर्ज्येष्ठकन्यायाविवाहात् पूर्वमेव नेत् खोदया कनीयस्याः स्यूक्तं प्रायश्चित्तं निर्वर्त्य दिधिषुपतिर्विहितप्रायश्चित्ताचरणेन शुद्धा ज्येष्ठामपि स्वयमेवोदाह्य पुनः पूर्वोद्दां कनियामयुद्देहत् उभे उपयच्छेत । कनीयस्यां पूर्वमेवोदायामनुदा ज्येष्ठा करिष्यापतिनैवोदाह्या नान्येनेति शास्त्रार्थः । उदाहेऽपि अन्यः कृतप्रायश्चित्तः कृतप्रायश्चित्तां तां दिधिषुं तस्याः कनीयस्याः पूर्वोद्दे दत्त्वा अन्यामुद्देहदिति सूते,—इत्यधिकप्राठः मु० पु० ।

४ अ० ।

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

४३

परिवेदने प्रत्यवायं प्रायश्चित्तं च प्रदर्शयित्वा विषयविशेषे तदपवादं दर्शयति,

कुञ्जवामनपण्डेषु गद्गदेषु जडेषु च ।

जात्यन्धे बधिरे मूके न दोषः परिवेदने ॥२५॥

कुञ्जः षष्ठभागे मांसादिविशेषेणात्यन्तविकृतदेहः । वामनोऽति-
ह्रस्वदेहः । पण्डोऽनपुंसकः । गद्गदो जिह्वादिदोषेण महत्मा वक्रुमगकः ।
जडोऽचमः कार्यव्यप्रवृत्तः । जात्यन्धादयः प्रमिद्धाः । एवंविधस्य ज्येष्ठस्य
विवाहायोग्यत्वात् कनिष्ठस्य विवाहे नास्ति परिवेदने दोषः ।
एतच्च ज्येष्ठस्य प्रव्रज्यादेशान्तरगमनादीनामप्युपलक्षणम् । अस्मिंश्च
परिवेदनाभ्यनुजाने संवादवचनानि पूर्वमेव आह्वयमङ्गाददा-
हृतानि नात्र प्रपञ्चान्ते* ।

कुञ्जत्वादिदोषरहितेष्वपि भिक्षोदरेषु परिवेदनमभ्यनुजानाति.—

पितृव्यपुत्रः सापत्न्यः परनारीसुतस्तथा ।

दाराग्निहोत्रसंयोगे न दोषः परिवेदने ॥२६॥

पितृव्यपुत्रसापत्न्यौ प्रमिद्धौ । परनारीसुतो दत्तकौतादिः । एतेषु
ज्येष्ठेषु स्थितेषु कनिष्ठस्य विवाहाधानयोर्नास्ति प्रत्यवायः ।

कुञ्जत्वादिदोषरहितेष्वेकोदरेषु पर्याधाने विशेषमाह.

ज्येष्ठभ्राता यदा तिष्ठेदाधानं नैव कारयेत् ।

अनुज्ञातस्तु कुर्वीत शङ्खस्य वचनं यथा ॥२७॥

* वक्ष्यन्ते,—इति सु० ।

कारयेत् कुर्यात् । अनुज्ञातः कनिष्ठोज्येष्ठात् पूर्वमाधानं कुर्यात् ।
ज्येष्ठभ्रात्रेव पित्राऽप्यनुज्ञातस्य पुत्रस्य पर्याधानप्राप्तौ चतुर्विंशति-
मते तन्निषिध्यते,—

“ज्येष्ठभ्रात्रा त्वनुज्ञातः कुर्यादग्निपरिग्रहम् ।

अनुज्ञातोऽपि मन् पित्रा नादधानमनुरजवीत्”—इति ।

यत्तु सुमन्तुनोक्तम्,—

“पितुर्यस्य तु नाधानं कथं पुत्रस्तु कारयेत् ।

अग्निहोत्राधिकारोऽस्ति शङ्खस्य वचनं यथा”—इति ।

उग्रनाऽपि,—

“पिता पितामहोयस्य अग्रजोवाऽथ कस्यचित् ।

तपोऽग्निहोत्रमन्त्रेषु न दोषः परिवेदने”—इति ।

तत्पित्रादीनां वैधुर्यादिना प्रतिबन्धे सति द्रष्टव्यम् ।

परिवेदनपर्याधानयोरिव स्त्रीणां पुनरुदाहस्यापि प्रसङ्गात्
कचित् अभ्यनुज्ञां दर्शयति,

नष्टे मृते प्रव्रजिते क्लीवे च पतिते पतौ ।

पञ्चस्वापत्सु नारीणां पतिरन्योविधीयते ॥२८॥

नष्टोद्देशान्तरगमनेनापरिज्ञातवृत्तान्तः । अथ पुनरुदाहो-
द्युगान्तरविषयः । तथाचादिपुराणम्,—

“ऊढायाः पुनरुदाहं ज्येष्ठांशं गोबधं तथा ।

कलौ पद्म न कुर्वीत भ्रातृजायां कमण्डलुम्”—इति ।*

* ऊढाशब्देन विधिवदूढा ग्राह्या, अन्यत्र पुनरुदाहस्याच्चाप्यङ्गीकृत-
त्वात्,—इत्यधिकः पाठः सु० पुस्तके ।

४ अ० ।

प्रायश्चित्तकौस्तुभम् ।

४५

पुनरुद्वाहमकृत्वा ब्रह्मचर्यव्रतानुष्ठाने श्रेयोऽतिशयं दर्शयति,

मृते भर्त्तरि या नारी ब्रह्मचर्यव्रते स्थिता * ।

सा मृता लभते स्वर्गं यथा ते ब्रह्मचारिणः ॥२६॥

मृतग्रहणं नष्टादीनामुपलक्षणम् । चतुर्थपादेन स्थित्यन्तरप्रसिद्धा
ब्रह्मचारिगतिर्दृष्टान्तिता । मा च मनुना दर्शिता,—

“अनेकानि सहस्राणि कौमारब्रह्मचारिणाम् ।

दिवं गतानि विप्राणामकृत्वा कुलसन्ततिम्”—इति ।

उक्तब्रह्मचर्यादप्यधिकफलमनुगमने दर्शयति.

तिस्रः कोट्योऽर्द्धकोटी च यानि रोमाणि मानुषे ।

तावत्कालं वसेत् स्वर्गे भर्त्तारं याऽनुगच्छति ॥३०॥

तावत्कालं तावत्सहस्रसंवत्सरम् तथाच हारीतः,—

“मृते भर्त्तरि या नारी धर्मगौला दृढव्रता ।

अनुगच्छति भर्त्तारं शृणु तस्यास्तु यत् फलम् ॥

तिस्रः कोट्योऽर्द्धकोटी च यानि लोमानि मानुषे ।

तावन्वन्दसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥

मातृकं पैंटकञ्चैव यत्र कन्या प्रदीयते ।

कुलत्रयं पुनात्येषा भर्त्तारं याऽनुगच्छति”—इति ।

शङ्खलिखितौ,—

“मृते भर्त्तरि या नारी समारोहेद्भुताशनम् ।

माऽरुन्धनीममाचारा स्वर्गलोके महीयते”—इति ।

* ब्रह्मचर्यं व्यवस्थिता,—इति मु० ।

४६

पराशरमाधवः ।

४ अ० ।

नन्विदमनुगमनं प्रत्यक्षश्रुतिविरोद्धम्* । “तस्मादुह न पुराधुषः
स्वर्गकामौ प्रेषात्”—इति श्रुत्या आत्महत्याप्रतिषेधात् ।

“असूय्यां नाम ते लोका अन्येन समभाऽऽवृताः ।

तांस्ते प्रत्याधिगच्छन्ति ये के चात्महनोजनाः”—इति

श्रुत्यन्तराच्चा । मैवम् । अनुगमनस्य तेर्निरवकाशत्वेन प्राबल्यात् ।
आत्महत्यानिषेधश्रुतिस्तु स्वर्गकामियोषितोऽन्यत्र भावकाशाः । ननु
स्वर्गकामिन्याः पतिमनुगच्छन्त्याः अपि ब्राह्मण्या अनुगमनं सत्यैव
निषिद्धम् । तथाच पैठीनसिः,—

“मृतानुगमनं नास्ति ब्राह्मण्याब्रह्मशासनात् ।

इतरेषान्तु वर्णानां स्त्रीधर्माऽद्यं परः सत्यः ॥

। उपकारं यथा भर्तुर्जीवन्ती न तथा मृता ।

करोति ब्राह्मणी श्रेयोभर्तुः शोककरो चिरात् ॥

अनुवर्त्तेत जीवन्तं नानुयायाकृतं पतिम् ।

जीव्य भर्तुर्हितं कुर्यात् मरणादात्मघातिनौ”—इति ।

अङ्गिराअपि,—

“या स्त्री ब्राह्मणज्जातीया मृतं पतिमनुव्रजेत् ।

सा स्वर्गमात्मघातेन नात्मानं न पतिं नयेत्”—इति ।

व्याघ्रपादोऽपि,—

* नन्विदमनुपपन्नं प्रत्यक्षश्रुतिविरोधात् सूत्र्यन्तरविरोधाच्च । तथाहि,
—इति मु० ।

† सूत्र्यन्तरप्रतिषेधाच्च,—इति मु० ।

‡ मनुः,—इत्यधिकं शा० पु० ।

“न म्रियेत ममं भर्त्ता ब्राह्मणी शोकमोहिता ।

प्रव्रज्यागतिमाप्नोति मरणादात्मघातिनी”-इति ।

प्रव्रज्या मैथुनादिभोगत्यागः^४ । नायं दोषः । अस्य निषेधस्य
प्रत्यक्चितिविषयत्वात् । अतएवोशला,—

“प्रत्यक्चितिं ममारुह्य न विप्रगन्तुमर्हति ।

अन्यामां चैव नारीणां स्त्रीधर्माऽयं परः स्मृतः”-इति ।

एकचित्यां ममारोहणं कल्पसूत्रकारेण दर्शितम् । “प्रेतस्योत्तरतः
पत्न्या संवेशनमविशेषेण नित्यवत्”-इति ।

न केवलं स्वयमेवानुगमनेन स्वर्गं वप्नोति, किन्तु स्वभर्तारं नर-
कादुद्धरतीत्याह,

व्यालग्राही यथा व्यालं वलादुद्धरते विलात् ।

एवं स्त्री पतिमुद्धृत्य तेनैव सह मोदते ॥३१॥

यद्यपि पापीयान् पतिः स्वपापफलभोगाय नरकमार्गायाभि-
मुखोभवेत्, तथापि योषित् स्वकौधेन प्रबलसुकृतेन तस्य पापफल-
भागं प्रतिबध्य पतिमपि स्वेन सह गतिं नयति । अतएव व्यामः,—

“यदि प्रविष्टोनरकं बद्धः पापैः सुदारुणैः ।

ममप्राप्नोयात्तनाभ्यान् गृहीतो यमकिङ्करैः ॥

तिष्ठते विवर्गोद्दीनेवेशमानः स्वकर्मभिः ।

व्यालग्राही यथा व्यालं वलाद्गृह्णात्यगद्वितः ॥

^४ प्रव्रज्या मैथुनव्यपथ्याः क्षतवासोभूषणात्मबूलादिसर्वभोगत्यागः,—
इति मु० ।

४८

पराशरमाधवः ।

४५० ।

तद्वह्नीरमादाय दिवं घाति च सा वज्रात् ।

सा भर्तृपरमा नित्यं ख्यमानाऽप्सरोगणैः ॥

क्रौडते पतिना साङ्गं यावदिन्द्रास्तुर्दृश ।

ब्रह्मघ्नो वा कृतघ्नो वा मित्रघ्नो वा भवेन् पतिः ।

पुत्रात्यविधवा नारी तमादाय मृता तु या"—इति ।

इदञ्चानुगमनं पतिव्रतयाऽनुष्ठितं सदृकरौत्या दम्पत्योरुभयोः
अथोहेतुः, पापीयस्याऽनुष्ठितञ्चेत् पापक्षयहेतुर्भवति । तथाच भग्न-
भारतम्,—

“अवमत्य तु याः पूज्यं पतिं दुष्टेन चेतसा ।

वर्त्तन्ते याश्च सततं भर्तृणां प्रतिकूलतः ॥

भर्त्ताऽनुमरणं काले याः कुर्वन्ति तथाविधाः ।

कामात् क्रोधाद्व्यामोहात् सर्वाः पूता भवन्ति ताः ॥

आदिप्रमृति या माध्वी पत्युः प्रियपरायणा ।

ऊर्द्धं गच्छति सा तत्र भर्त्ताऽनुमरणं गता"—इति ।

एतच्चानुमरणं न सर्वसामपि स्त्रीणां मन्भवति ।

“माध्वीनामेव नारीणामग्निप्रपतनादृते ।

नान्योधर्माऽस्ति विज्ञेयोमृतेभर्त्तरि कर्हिचित् ॥

यावन्नाग्रौ दहेद्देहं मृते पत्यौ पतिव्रता ।

तावन्न मुच्यते नारी स्त्रीशरीरात् कथञ्चन” ।

इत्यङ्गिरसा मामान्येन पतिव्रतानां माध्वीनामधिकारस्य बोध-
नान् । अथञ्चाधिकारोरजश्चादिभिः प्रतिबध्यते । तथाच वृहस्पतिः,—

“बालमवर्द्धनं त्यक्त्वा बालापत्या न गच्छति ।

रजस्वला सृतिका च रचेद्गर्भं च गर्भिणी”-इति ।

अत्र बालमवर्द्धनं त्यक्तेति वदन् संवर्द्धयित्वजनान्तरविस्तम्भे
बालापत्याया अश्वधिकारोऽस्तीति दर्शयन् रचेद्गर्भञ्च गर्भिणीति
रक्षां दर्शयन् सम्भावितगर्भसन्देहाया अश्वधिकारं वारयति ।

तथाच नारदीये,—

“बालापत्याश्च गर्भिण्यः अदृष्टवस्तथा ।

रजस्वला राजसुते, नारोहन्ति चित्तं शुभे”-इति ।

अदृष्टवः स्वदर्शनेन सम्भावितगर्भसन्देहाः* ।

श्रुतिविषयितं प्रायश्चित्तं प्रकीर्णकेषु यन्मतं

तत्रयविशेषयोर्भेदस्तत्क्षणं परिवेदनम् ।

प्रययति परं तुरीयाध्याये पराशरभाषिते

विवृतिसकरोत् श्रद्धा निर्णयिमानं माधवः† ॥०॥

इति श्रीमहाराजाधिराज-वैदिकमार्गप्रवर्त्तक-परमेश्वर-श्रीवीर-
वृक्षभूपाल-साम्राज्य-धुरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशरस्मृति-
व्याख्यायां माधवीयायां चतुर्थोऽध्यायः ॥०॥

* एतच्चानुमरणं,—ह्यस्मादप्य एतदन्तरेष्वप्योनास्ति वक्तीयपुस्तकेषु ।

† अत्र कन्दोर्नकोल्यते ।

पञ्चमोऽध्यायः ।

यत् समाश्रित्य वाख्यीकिप्रमुखाः श्रं परं गताः ।

सदाश्रयेऽङ्घ्रिचमनं रामचन्द्रस्य निर्मलम्* ॥

इत्थं चतुर्थाध्याये प्रकीर्णकपापानां प्रायश्चित्तमभिहितम् । तत्र, यद्यपि परिवेदनादिकं न प्रकीर्णकं उपपातकेषु पठितत्वात्, यद्यपि पुत्रभेदादिकथनं न प्रायश्चित्तरूपं, तथापि प्रकीर्णकप्रायश्चित्तस्य बाहुल्यादध्यायार्थत्वमविरुद्धम् । तत्राध्यायान्ते स्वर्गसाधनमनुगमनं वर्णितम् । तेन ब्रह्मलोकसाधनमाहिताग्निदहनं बुद्धिस्यम् । अतः पञ्चमाध्याये तद्विवचुः आदौ प्रायश्चित्तप्रकरणविच्छेदशङ्कामपनुदन् परिशिष्टं प्रकीर्णकप्रायश्चित्तं तावन्नवभिः श्लोकेराह,—

एकस्नानशृंगालाद्यैर्दष्टोयस्तु द्विजोत्तमः ।

स्नात्वा जपेत् स गायत्रीं पवित्रां वेदमातरम् ॥१॥

गवां शृङ्गेदके स्नानं† महानद्यास्तु सङ्गमे ।

समुद्रदर्शनाद्वाऽपि शुना दष्टः शुचिर्भवेत् ॥२॥

वेदविद्याव्रतज्ञातः शुना दष्टो द्विजो यदि ।

स हिरण्योदके स्नात्वा घृतं प्राश्य विशुध्यति ॥३॥

* मुद्रितपुस्तकातिरिक्तेषु वाख्ययं श्लोकः ।

† शृङ्गेदकस्नाने,—इति स० शा० ।

५ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५१

सव्रतस्तु शुना दष्टो यस्त्रिराचमुपावसेत् ।
 दृतङ्कुशोदकं पीत्वा व्रतशेषं समापयेत् ॥४॥
 अव्रतः सव्रतो वाऽपि शुना दष्टो भवेद्विजः ।
 प्रणिपत्य* भवेत् पूतो विप्रैश्चक्षुर्निरीक्षितः ॥५॥
 शुना घ्रातावलीढस्य नखैर्विलिखितस्य च ।
 अङ्घ्रिः प्रक्षालनं प्रोक्तमग्निना भूरि तापितम् ॥६॥
 शुना तु ब्राह्मणी दष्टा जम्बुकेन दृकेण वा ।
 उदितं ग्रहणक्षयं दष्टा सद्यः शुचिर्भवेत् ॥७॥
 लष्णपक्षे यदा सोमो न दृश्येत कदाचन ।
 यां दिशं व्रजते सोमस्तां दिशं वाऽवलोकयेत् ॥८॥
 असद्राह्मणके ग्रामे शुना दष्टो द्विजोत्तमः ।
 दृष्टं प्रदर्शयित्वा सद्यः स्नात्वा शुचिर्भवेत् ॥९॥ इति

दृक्शुनोरारण्यकग्राम्यत्वाद् भेदः।। शृगालोजम्बुकः । आदि-
 शब्देन वराहादयो यद्वन्ते । तैर्दृष्टः प्रत्यवायपरिहाराय स्नात्वा
 गायत्रीं जपेत् । न चात्र विधिप्रतिषेधातिक्रमरहितस्य कथं
 प्रत्यवाय इति ग्रहणीयम् । श्ववराहादीनां दूरतः परिहर्त्तव्यत्वेन
 तत्समीपगमनक्रीडादेरतिक्रमरूपत्वेन प्रत्यवायहेतुत्वात् । वेदभात-

* प्रणिपतात्,—इति मु० ।

† चोपचूषणम्,—इति श्रा० ।

‡ ग्राम्यत्वे ग्राम्यस्नाद्भेदः,—इति मु० ।

५२

पराशर माधवः ।

[५ अ० ।

रम्,—इत्यनेन मन्वान्तरेभ्योऽधिकं पवित्रत्वं दर्शयति । वेदमा-
तृत्वञ्च, “गायत्री चन्द्रमा माता”—इति स्मृतेरप्यवसीयते । यद्वा,
वेदमातरो यस्याः, सा वेदमाता । यद्यपि मन्वान्तराण्यपि वेद-
जन्यानि, तथापि वेदत्रयजन्यत्वमस्या विशेषः । अतएव ननुः—

“विभ्यएव तु वेदेभ्यः पादं पादमदूदुहत् ।

तदित्यूचोऽस्याः सावित्र्याः परमेष्ठी प्रजापतिः”—इति ॥

अत्र गायत्रीजपे भङ्गाविशेष उच्यते दर्शितः,—“दंष्ट्रादि-
दष्टे गायत्र्यष्टमं प्रणायामशतं वा”—इति । एतच्चासमर्थविषयम् ।
समर्थस्तु गोशृङ्गोदकखानादिकमाचरेत् इति । तत्र, गोशृङ्गोद-
कखानं नाम गोशृङ्गपूरितेनोदकेन गायत्र्या शतवारपरिभ्रमन्ति तेन
सेचनम् । “गोशृङ्गेन शतं खानं गायत्र्या”—इति हारीतस्मरणात् ।
गोशृङ्गोदकखान-नदीसङ्गमखान-समुद्रदर्शनानामधममध्यमोत्तमा-
ङ्गभेदेन वा दंष्ट्रारतस्मेन वा व्यवस्था द्रष्टव्या । वेदाध्ययनं वा,
प्राजापत्यसौम्याग्नेयवैश्वदेवादिब्रतानि वा, समाप्य स्नातो वेदविद्या-
व्रतस्नातः । स यदि शुना दष्टः, तदा हिरण्यमुदकं निधाय
तनोदकेन स्नात्वा घृतं प्राप्य विशुद्धयति । तत्रापि ब्राह्मणसंज्ञा-
यत्री व्रतस्त्वोजपेत् । तदाह बौधायनः—

“वेदविद्याव्रतस्नातः शुना दष्टस्तु ब्राह्मणः ।

व्रतपर्यायमावर्त्य गायत्रीं शृङ्गिमाश्रुयात्”—इति ॥

चान्द्रायणादि व्रतेन संहितः मन्त्रतः । स यदि शुना दष्टः, तदा
विराचमुपोष्य चतुर्थ्यहनि घृतं प्राप्य कुशोदकञ्च पीत्वा पश्चाद्व्रतशेषं
समापयेत् । कुशोदकखाने यावत्कं वा पिबेत् । तदाह बौधायनः—

“मघ्नतस्तु शुना दष्टः चिरात्रमुपवासयेत् ।

मघ्नतं यावकं पीत्वा प्रतशेषं समापयेत्”—इति ॥

मघ्नतावतावुभावपि विप्रान् प्रणिपत्य तैर्नैक्षितौ* यथोक्तप्राय-
श्चित्ताचरणेन पूतौ भवतः । यस्तु शुना न दष्टः किन्तु नाभिकथा
घातः जिह्वया वाऽवलीढः नखैर्वा लिखितः, एतत्त्रयेऽपि तं प्रदेशं
प्रक्षाल्य वक्त्रिणा मन्त्राय शुद्धाः भवेयुः । यदा ब्राह्मणी यादि-
भिर्दष्टा भवति, तदा सा राजावुदितान् ग्रहान् सोमाङ्गारकादीन्
नक्षत्रानि च कृत्तिकादीन्यवलोक्य शुद्धा भवति । कृष्णपक्षे नेघ-
च्छन्ने सोमदर्शनामभवे शास्त्रदृष्ट्या तदवस्थानयोग्यां दिशं वा
चक्षुषाऽवलोकयेत् । एतच्चावलोकनं पञ्चगव्यप्राशनस्थोपलक्षणम् ।
अतएवाङ्गिराः,—

“ब्राह्मणी तु शुना दष्टा सोमे दृष्टिं निपातयेत् ।

यदा न दृश्यते सोमः प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥

यां दिशन्तु गतः सोमस्तां दिशश्चावलोकयेत् ।

सोममार्गेण सा पूता पञ्चगव्येन शुध्यति”—इति ॥

या तु समुद्रतौरवामिनी तस्याः सोमदर्शनाभावे तद्दिगवलोकन-
वत् समुद्रदर्शनमपि विशुद्धिहेतुः । तदाह बोधायनः,—

“ब्राह्मणी तु शुना दष्टा सोमे दृष्टिं निपातयेत् ।

समुद्रदर्शनाद्वाऽपि शुना दष्टा शुचिर्भवेत्”—इति ॥

यस्मिन् ग्रामे ब्राह्मणा न सन्ति तत्र ब्राह्मणप्रणिपाता निरौ-

* तैर्निर्गोक्षितौ,—इति मु० ।

† प्रदक्षिण,—इति शा० ।

५४

पराशरमाधवः ।

[५. अ० ।

क्षणयोः स्थाने त्वप्रदक्षिणं द्रष्टव्यम्* । ननु सत्यन्तरेष्वन्यथा प्राय-
श्चित्तानि दृश्यन्ते । तच्च मनुः,—

“श्वश्रुगालखरैर्दष्टो याम्यैः कव्याद्भिरेवच ।

नराश्वोद्भवराक्षैश्च प्राणायामेन शुद्ध्यति”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“पुंसलीवानरखरैर्दष्टः श्वोद्वाहिवायसैः ।

प्राणायामचयं कृत्वा हतं प्राण्य विशुद्ध्यति”—इति ॥

हारीतोऽपि,—

“श्वानो वा कौशकोवापि नारी वा यदि वा नरः ।

आखुर्नकुलमार्जारो वायसयाम्भशूकराः ॥

एतैर्दष्टे दिजप्याङ्गे प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ।

स्नानं कुर्यात् सचेत्तन्तु विप्राणामनुशासनात् ॥

प्रोक्षणीभिस्त्रिपूताङ्गिः कारयेन्मार्जनं दिजः ।

प्राणायामचयं कुर्यात् दद्यात् मोक्षलृणं नरः ॥

सच दिजैश्च भुक्तेन शुद्ध्यते नाच संशयः”—इति ।

वशिष्ठोऽपि,—

“ब्राह्मणस्तु शुना दष्टो नदीं गत्वा समुद्रगाम् ।

प्राणायामशतकृत्वा हतं प्राण्य विशुद्ध्यति”—इति ॥

ग्रन्थः,—

* प्रदक्षिणानिरीक्षणं द्रष्टव्यं,—इति शा० ।

† प्राणायामं जले,—इति मु० ।

५ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५५

“शृगालवृकगोविप्रशृणा दष्टस्तथैव च ।

विरात्रन्तु मृतं कुर्यान् पुंसलोदशनचतः”—इति ॥

हारीतोऽपि,—

“शृणा दष्टश्च हं यावाहारः समुद्रगां नदीम् ।

प्राणायामशतं कृत्वा एतं प्राप्य शुचिर्भवेत्”—इति ॥

अग्निरात्रपि*,—

“ब्रह्मचारौ शृणा दष्टश्च हं सायं पयः पिवेत् ।

गृहस्थस्तु द्विरात्रं वाऽप्येकाहं वाऽग्निहोत्रवान् ॥

नाभेरूर्ध्वन्तु दृष्टस्तदेव दिगुणं भवेत् ।

स्थादेतत् त्रिगुणं वस्त्रे मस्तके च चतुर्गुणम् ॥

अमृतौ समृतौ वाऽपि शृणा दष्टस्तथा द्विजः ।

दृष्ट्वाऽग्निं ह्वयमानन्तु सद्यएव शुचिर्भवेत्”—इति ॥

पैठीनमिरपि । “शृणा दष्टस्त्रिरात्रमुपवसेत् द्विजश्च ब्राह्मणस्तु
 शृणादष्टौ गायत्र्यष्टसहस्राभिमन्त्रितं कृत्वोत्सुकेन दहेच्चतुर्भिः कलशैः
 स्नापनं कृत्वा ततः शुद्ध्यति, नदीसङ्गमे वाऽऽलस्थातुरस्य वा तत्र
 पिता मनसा ध्यायन् सर्वकार्याणि कुर्वीत पितुरभावे सत्या-
 चार्यः” । पुलस्त्योऽपि,—

“रजस्वला यदा दष्टा शृणा जम्बूकरासभैः ।

पञ्चरात्रं निराहारा पञ्चगव्येन शुद्ध्यति ॥

ऊर्ध्वन्तु दिगुणं नाभेर्वक्त्रे तु दिगुणं तथा ।

* स्नापस्तम्बोऽपि,—इति सु० ।

५६

पराशरमाधवः ।

{५ अ० }

चतुर्गुणं स्रुतं मूर्द्धि तदन्यत्राशुचिर्भवेत्"—इति ॥

जातृकर्णोऽपि,—

“ब्राह्मणी चविथा वैशा शुना च श्यापदैरपि ।

दृष्ट्वा सचेलमाश्रुत्य शुद्ध्यतीति न संशयः”—इति ॥

एतेषु वचनेषु यत्र प्रायश्चित्तवाङ्मयं, तत्र तत्रोक्तमाङ्गविषयत्वं
दशतारतम्यविषयत्वं बोधनीयम् । ब्रह्मचारिगृहस्थामिहोत्रिषु
उत्तरोत्तरं तपोवाङ्मयात् प्रायश्चित्तह्रासः ।

अथ दुर्मृतस्याहिताग्नेर्दहने प्रायश्चित्तमाह,—

चण्डालेन श्वपाकेन गोभिर्विप्रोहतो यदि ।

आहिताग्निर्मृतो विप्रो विषेणात्महतो यदि ॥१०॥

दहेत्तु ब्राह्मणं विप्रोलोकाग्रौ मन्त्रवर्जितम् ।

स्पृष्ट्वा वोढ्वा च दग्ध्वा च सपिण्डेषु च सर्व्वथा ॥११॥

प्राजापत्यं चरेत् पश्चात् विप्राणामनुशासनात् । इति ।

ब्राह्मण्या शूद्राजातश्चण्डालः । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“ब्राह्मण्यां चत्रियात् सूतो वैश्याद् वेदेहकस्तथा ।

शूद्रजातस्तु चण्डालः सर्व्वकर्मवहिष्कृतः”—इति ॥

चतुर्गुणायां जातः श्वपाकः । तथाच मनुः,—

“चतुर्जातस्तथोगायां श्वपाक इति कीर्तितः”—इति ।

हतोदण्डगस्तादिना प्राणैर्वियुक्तः । आत्महतः स्वयमेव विषं
पीत्वा मृतः । तमाहिताग्निं मृतं ब्राह्मणं सपिण्डेषु प्रत्यामन्त्रो
विप्रो मन्त्रवर्जितं दहेत् । तत्र स्पर्शनं दहनं वहनं वा यः

५ अ० ।]

प्रार्थस्त्रिजगत्सु ।

५७

करोति, स विप्रैरनुज्ञातः स्पर्शनादिदोषपरिहाराय प्राजापत्यं
हृच्छमाचरेत् । लोकाग्नावित्यनेन गार्हपत्यादीनां व्यावृत्तिः । यद्य-
प्यतीतस्य चतुर्थाध्यायस्यादौ दुर्मृतवहनादिप्रायश्चित्तमुक्तं, तथापि
तस्य सामान्यरूपत्वाद्नाहिताग्निविषयत्वेनाप्युपपत्तेः, आहिताग्निविष-
यस्य तु दहैवोपवर्णनमुचितं, वक्ष्यमाणतत्संस्कारं प्रत्युपोद्घातरूपत्वात् ।

प्राजापत्यचरणानन्तरं शास्त्रौघसंस्कारः कर्तव्य इत्याह,—

दग्ध्वाऽस्थीनि पुनर्यज्ञं क्षीरैः प्रक्षालयेद् द्विजः ॥१२॥

पुनर्दहेत् स्वामिना तु स्वातन्त्र्येण पृथक् पृथक् । इति ।

उक्तरीत्या लौकिकाग्नौ यानि दग्धान्यस्थीनि, तानि पुनः
संगृह्य चौरप्रचालनपूर्वकं गार्हपत्याद्यग्निभिः कन्योक्तप्रकारेण दहेत् ।
एतच्च हारौतेन दर्शितम्,—

“ब्राह्मणादधमंप्राप्तौ चण्डालस्य करेऽयवा ।

आत्मना शस्त्रघाते वा शूद्रवत् दाहयेद्विजम् ॥

प्राजापत्यं चरेत् पश्चात् सपिण्डेष्वेव सप्तमात् ।

तद्गन्धमास्थिं गृहीत्वैव विप्राणामनुशमनात् ॥

चौरप्रचालनं कुर्यात् तदग्निं प्रेतवद्दहेत् ।

पुनर्दहनमन्वैश्च यथाविधि ममाचरेत् ॥

एवमेव विधिं कुर्यात् मरणे गर्हितस्य च”—इति ।

इदानीं प्रोक्षितस्याहिताग्नेः संस्कारमाहिताग्निर्द्विज इत्यारभ्य
तथा कार्यं विचक्षणैरित्यन्तेन ग्रन्थजातेन दर्शयति,—

आहिताग्निर्द्विजः कश्चित् प्रवसन् कालचोदितः ॥१३॥

देहनाशमनुप्राप्तस्तस्याग्निर्व्यसते गृहे ।

प्रेताग्निहोत्रसंस्कारः श्रूयतामृषिपुङ्गवाः ॥१४॥

छण्णाजिनं समास्तोर्य्य कुशैस्तु पुरुषाकृतिम् ।

षट्शतानि शतं चैव पलाशानाञ्च वृन्ततः ॥१५॥

चत्वारिंशत् शिरे दद्याद्दश कण्ठे तु विन्यसेत् ।

बाहुभ्यां शतकं दद्यादङ्गुलीषु दशैव तु ॥१६॥

शतन्तु जघने दद्याद् द्विशतं तूदरे तथा ।

दद्यादष्टौ वृणयोः पञ्च मेढ्रे तु विन्यसेत् ॥१७॥

एकविंशतिमूरुभ्यां द्विशतं जानुजङ्घयोः ।

पादाङ्गुष्ठेषु षड् दद्याद् यज्ञपात्रं ततोऽन्यसेत् ॥१८॥

शम्यां शिञ्जे विनिःक्षिप्य अरणीं मुष्कयोरपि ।

जुह्वं च दक्षिणे हस्ते वामे तूपभृतं न्यसेत् ॥ ९॥

पृष्ठे तूलूखलं दद्यात् पृष्ठे च मुसलं न्यसेत् ॥

उरसि क्षिप्य वृषदं तण्डुलाज्यतिलान्मुखे ॥२०॥

श्रोत्रे च प्रोक्षणीं दद्यादाज्यस्थालीन्तु चक्षुषोः ।

कर्णे नेत्रे मुखे घ्राणे हिरण्यशकलं न्यसेत् ॥२१॥

अग्निहोत्रोपकरणमशेषं तत्र निक्षिपेत् ।

असौ स्वर्गाय लोकाय स्वाहेत्येकाहृतिं न्यसेत् ॥२२॥

दद्यात् पुत्रोऽथवा भ्राताऽप्यन्योवाऽपि च बान्धवः ॥

यथा दहनसंस्कारस्तथा कार्यं विचक्षणैः ॥२३॥

५ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५६

यदा प्रोषितश्रद्धिताग्निर्देशान्तरे प्रस्थिते, अग्निश्च स्वगृहे
वसति, तदानीमास्तीर्णं कृष्णाजिने पलाशवृक्षैः देहाकृतिं कुशवद्धां
निर्माय तदवयवेषु यज्ञपात्राणि निक्षिप्यासौ स्वर्गाय लोकाय स्वाहे-
त्येकामाज्याकृतिं जुहुयात् । यत्र द्रव्यानिर्देशेन होमस्तत्राज्यमेव
होमद्रव्यम् । ततः कल्पोक्तप्रकारेण कृतं संस्कारं समापयेत् । ननु
अन्यथा पलाशवृक्षानां सङ्ख्या सत्यन्तरे श्रूयते । तत्र हारीतः,—

“देशान्तरगते विप्रे विपन्ने कालपर्ययात् ।

शरीरनाशे कल्पः स्यादाश्रिताग्नेर्विशेषतः ॥

कृष्णाजिनं समास्तीर्य पुरुषाकृतिमेव च ।

त्रौणि षट्त्रिंशत् वृत्तान् पालाशांस्तु समाहितः ॥

अग्नीत्यर्द्धं शिरे दद्याद् ग्रीवायां दशएव च ।

बाहुभ्यान् शतं दद्यादङ्गुल्योर्दशएव च ॥

उरशि त्रिंशति* दद्यात् जठरे विंशतिं तथा ।

अष्टौ वृषणयोर्दद्यात् पञ्च मेढ्रे तु कल्पयेत् ॥

जह्नुभ्यान् शतं दद्याद्विशतं जानुजङ्घयोः ।

पादाङ्गुल्योर्दशैव स्यादेतत् प्रेतस्य कल्पनम्”—इति ॥

वाढम् । अत्र व्यवस्थापकहेतोरभावादिकल्पो द्रष्टव्यः । स चैच्छिकः ।

श्रद्धिताग्निसंस्कारस्य फलमन्वयव्यतिरेकाभ्यां विशदयति,—

ईदृशन्तु विधिं कुर्यात् ब्रह्मलोकगतिर्भुवा ।

दहन्ति ये द्विजास्तन्तु ते यान्ति परमाङ्गतिम् ॥२५॥

* त्रिंशत्,—इति मु० ।

६०

पराशरमाधवः ।

[पृ. ५०]

अन्यथा कुर्वते कर्म त्वात्मबुद्ध्या प्रचोदिताः ।

भवन्त्यल्पायुषस्ते वै पतन्ति नरके ऽशुचौ ॥२५॥

तत्र संस्कार्यस्याहिताग्नेः ब्रह्मलोकमप्राप्तिः, संस्कर्तुर्यथोक्त-
कारिणः परमा गतिः । अयथोक्तकारिणः पण्डितमन्यस्य नरक-
प्राप्तिः ।

प्रकटयति विभक्तं यः प्रकीर्णविशेषं

ममधिकपरिवर्द्धं संस्कृतिज्ञाहिताग्नेः ।

प्रकृतिगहनमेतत्पञ्चमाध्यायमेवं

विशदमयमकार्षीत् व्याख्यया माधवाख्यः ॥

इति महाराजाधिराज-वैदिकमार्गप्रवर्त्तक-परमेश्वर-श्रीवीर-
युक्कभूपाल-माम्नाज्य-धुरन्धरस्य माधवामात्यस्य, कृतौ पराशरस्याख्या-
यां पञ्चमोऽध्यायः ॥ ० ॥

पष्ठोऽध्यायः ।

ईश्वरं सर्वलोकानां भक्तानां भद्रदायकम् ।

जानकीवल्लभं रामं मन्त्रहे मौनिलोचनम् ॥

प्रकीर्णकप्रायश्चित्तप्रसङ्गागताहिताग्निमंस्कारः पञ्चमाध्याये निरूपितः । अथ षष्ठेऽध्याये प्रकृतमेव प्रायश्चित्तमनुवर्त्तयिष्यमाणो मलिनो नीकरणसङ्करीकरणोपपातकानां प्रायश्चित्तानि प्राधान्येन विवक्षुः प्रथमं प्रतिजानीते,—

अतः परं प्रवक्ष्यामि प्राणिहत्यासु निष्कृतिम् ।

पराशरेण पूर्वोक्तां मन्वर्थेऽपि च विस्तृताम् ॥१॥ इति ।

अथ प्रकीर्णकप्रायश्चित्तकथनानन्तरं मलिनीकरणरूपासु प्राणिहत्यासु प्रायश्चित्तं प्रवक्ष्यामि । हत्यास्ति बह्वचनं मलिनीकरणस्यवान्तरभेदाभिप्रायम् । मन्दबुद्धीनां सत्यन्तरपर्यालोचने सत्यापाततोविरोधबुद्धिरुदेति, न्यायदर्शिनां तु न तथेति सूचयितुं सत्यन्तरमन्युपन्यामः । पराशरशब्देन बृद्धपराशरोविवक्षितः । मन्वर्थं मनुप्रोक्ते धर्मशास्त्रे विस्तृताम् ।

प्रतिज्ञातेष्वादौ मलिनीकरणविशेषस्य कौञ्चादिबधस्य प्रायश्चित्तमाह,—

* नाभ्यर्थं श्लोकोमुद्रितातिभिस्तत्प्रस्तुतेषु ।

† उपपातकानां,—इति सु० ।

६२

पराशरमाधवः ।

[६ अ०

कौञ्चसारसहंसांश्च चक्रवाकं च कुकुटम् ।

जालपादश्च शरभमहोरात्रेण शुध्यति ॥२॥

कौञ्चादयः पक्षिविशेषाः प्रसिद्धाः । जालपादशरभौ यद्यप्य-
प्रसिद्धौ, तथापि पक्षिभिः समभिव्याहारात्तावपि पक्षिविशेषौ
द्रष्टव्यौ । अत्र हस्तेत्यध्याहारः । अहोरात्रेणैकोपवासेनेत्यर्थः । तथाच
सम्बन्तः,—

“चक्रवाकं तथा कौञ्चं तित्तिरिं शुक्रसारिके ।

श्येनं गृध्रमुलूकश्च तथा पारावतानपि ॥

टिट्ठिभं जालपादश्च मञ्जुं कुकुटमेव च ।

एवं पक्षिषु सर्वेषु दिनमेकमभोजनम्”—इति ॥

मनु हंसादिवधे गोदानं मनुराह,—

“हत्वा हंसं बलाकाञ्च वक्रं* वर्हिणमेव च ।

वानरं श्येनभासौ च स्वर्गयेद्वाह्मणाय गाम्”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“हंसश्येनकपिकव्याव्वलस्थलशिखण्डिनः ।

भासश्च हत्वा दद्याद्गामकव्यादांस्तु वसिकाम्”—इति ॥

नायं दोषः । गोदानस्योपवासाशक्तधनिकविषयत्वात् ।

बलाकादिषु पूर्वोक्तात् अन्यं प्रायश्चित्तमाह,—

* चक्रं,—इति मु० ।

† न्यूनं,—इति मु० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

६३

बलाकाटिद्विभौ वापि शुक्पारावतावपि ।

अहिनक्रविघाती च शुद्ध्यते नक्तभोजनात् ॥३॥ इति ।

शुक्पारावतौ यौ, तयोर्हन्ता* नक्तभोजनात् शुद्ध्यति,—इति
योजनीयम् । यत्तु सम्मर्त्तनोक्तम्,—

“हंसं वकं बलाकाञ्च श्वापदं वर्हिणं तथा ।

शरभं चाषभासञ्च हत्वा त्रीन् दिवसान् क्षेपेत्”—इति ॥

तत्सन्ततबधे† द्रष्टव्यम् ।

वृकादिषु न पूर्ववद्भोजनत्यागः, किन्तु प्राणायामः कर्त्तव्य इत्याह,—

वृककाकैकपोतानां शारितित्तिरिघातकः ।

अन्तर्जलउभे सन्ध्ये प्राणायामेन शुद्ध्यति ॥४॥ इति ।

नात्र वृकोऽरण्याश्च मृगसमभिव्याहाराभावात्, पक्षिसमभिव्याहारात् पक्षिविशेषो द्रष्टव्यः । वृककाककपोतानां हन्तेत्यध्याहारः । सन्ध्ये इत्यन्तसंयोगे द्वितीया । ततश्च प्राणायामेनेत्येकवचनश्रवणेऽप्यावृत्तिर्लभ्यते । यावद्भिः प्राणायामैर्नैर्नन्तर्येण सन्ध्याद्वयं समाप्यते तावतः प्राणायामान् कुर्यादित्यर्थः । यत्तु मनुना तित्तिर्यादिवधे तिस्रोऽङ्गोणादिदानमुक्तम्,—

* बलाकाटिद्विभौ शुक्पारावतौ च येन हतौ । अथवा । द्वितीयवचनवि-

बद्धयाऽपि तौ योहन्ति स हन्ता,—इति मु० ।

† रासभश्चैव,—इति शा० ।

‡ तत्सन्ततबधे,—इति मु० ।

§ चक्र, — इति शा० ।

६५

पराशरमाधवः ।

॥ ६५ ॥

“घृतकुम्भं वराचे तु तिलद्रोणान्नु तिसिरौ ॥

शुके दिहायनं वत्सं क्रौञ्चं हत्वा त्रिहायणम्”—इति ।

याज्ञवल्क्येनापि शुकादिवधे दिहायनवत्सादिदानमुक्तम्,—

“गजे नीलवृषाः पञ्च शुके वत्सोदिहायनः ।

खराजमेषेषु वृषेदेयः क्रौञ्चे त्रिहायणः”—इति ॥

तत् सर्वं पूर्ववद्धनिकविषयत्वेन वेदिमयम् ।

गृध्रादिवधे सार्द्धं दिनद्वयं व्रतचर्यामाह,—

गृध्रश्चेनशशादानामुलूकस्य च घातकः ।

अपकाशी दिनं तिष्ठेत् त्रिकालं मास्ताशनः ॥५॥ इति ।

श्वेनः कपोतादीन् पक्षिणो निहन्ति । शशमन्तीति शशादः ।
अतः श्वेनशशादौ भिन्नजातीयौ । अपकाशी वह्निपाकरहितकन्द-
मूलफलादिकमेकस्मिन्दिनेऽश्रीयत् । ततः सार्द्धं दिनं मास्ता-
शनः उपवसेदित्यर्थः । यत्तु कश्चपन्नाह । “वकबलाकहंसभारसकार-
ण्डवचक्रवाककपोतकुक्कुटगृध्रश्चेनखञ्जरीटटिड्ढिभोलूकशुकमारिका-
तित्तिरिमधूरकुररमुद्रकामेचककलविड्ढकपोतपारावतादीनां बधे
प्रायश्चित्तं अहोरात्रोपोषितः सर्ववैजानि च दद्यात्”—इति ।
तदिदमशक्तविषयम् ।

शक्रस्यापि वल्गुल्यादौ वलाकादिसदृशं प्रायश्चित्तं दर्शयति,—

वल्गुली* टिट्ठिभानाञ्च कोकिलाखञ्जरीटके ।

* वल्गुली,—इति शा० । एवं परत्र ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

६५

नालिका*रक्तपक्षेषु शुद्ध्यते नक्तभोजनात् ॥६॥ इति

अत्राप्रसिद्धोऽपि वसगुलीशब्दः साहचर्यात् पक्षिविशेषवाची
ब्रह्मव्यः । यद्यपि टिट्ठिभशब्दो बलाकादिवचनेऽपि पठितः, तथाप्य-
वान्तरजातिभेदमाश्रित्य पौनरुक्त्यं परिहर्त्तव्यम् । वसगुलीटिट्ठिभानां
हन्ता, कोकिलखञ्जरीटके हते, रक्तपक्षेषु हतेत्यिति शेषः । यत्नाङ्गि-
रसा दर्शितम्,—

“काके श्येनो च गृध्रे च टिट्ठिभे खञ्जरीटके ।

यथा गवि तथा हत्यां भगवानङ्गिराऽप्रवीत्”—इति ॥

तत् सन्नतहन्तृविषयम् । अङ्गिराग्रहणेन वृद्धाङ्गिरा उच्यते ।

जलकाकादीनां वधे प्रायश्चित्तमाह,—

कारण्डवचकोराणां पिङ्गलाकुररस्य ॥ च ।

भारद्वाजादिकं हत्वा शिवं पूज्य विशुद्ध्यति ॥७॥ इति

आदिशब्देन भारद्वाजविसृष्ट्याः^१ पक्षिविशेषाः गृह्यन्ते । तेषां च
वधे शैवमन्त्रकस्योक्तविधानेन शिवं सम्पूज्य विशुद्ध्यति ।

पूर्वचानुक्तानां पक्षिणां वधे साधारणं प्रायश्चित्तं दर्शयति,—

* लालिका,—इति मु० ।

† भासे,—इति मु० ।

‡ संहतवधविषयम्,—इति मु० ।

§ ग्राह्येतत् मुद्रितातिरिक्तेषु ।

॥ कुरवस्य, कुबवस्य,—इति च पाठौ ।

१ सट्टाः,—इति मु० ।

६६

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

भेरुण्डचासभासांश्च पारावतकपिञ्जलम् ।

पक्षिणां चैव सर्वेषामहोरात्रमभोजनम् ॥८॥ इति

टिट्ठिभवत् पारावतेऽप्यवान्तरजातिभेदो द्रष्टव्यः । कपिञ्जलं
हत्वा, पक्षिणां हत्यायामिति शेषः ।

यदिदं मलिनीकरणविशेषस्य पक्षिवधस्य साधारणं प्राय-
श्चित्तमभिहितं, तस्य प्रदर्शनार्थत्वेनावशिष्टेऽपि मलिनीकरणे कृमि-
कौटादिवधे मद्यानुगतभोजने च प्रायश्चित्तमुन्नेयम् । तच्च विष्णुना
दर्शितम्,—

“मलिनीकरणीयेषु तप्तकृच्छ्रं विशोधनम् ।

कृच्छ्रातिकृच्छ्रमथवा प्रायश्चित्तं विशोधनम्”—इति ॥

पक्षिषु कृम्यादिषु च सास्थ्यनस्थिभेदेन प्रायश्चित्तविशेषः स्मृत्य-
न्तरेऽभिहितः । तत्र मनुः,—

“अस्थिमतान्तु सत्वानां सहस्रस्य प्रमापणे ।

पूर्णे चानस्यनस्थान्तु शूद्रहत्याव्रतं चरेत्”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“अप्रदुष्टां स्त्रियं हत्वा शूद्रहत्याव्रतं चरेत् ।

अस्थिमतां सहस्रान्तु तथाऽनस्थिमतामनः”—इति ।

शङ्खलिखितावपि,—“शूद्रजन्तूनामनस्थ्यामनमः प्रमापणे शूद्र-
बधोऽस्थिमतां सहस्रं प्रमाप्य शूद्रबधः”—इति । अस्थिमत्सहस्रबधे
शकटपरिमितानस्थिमद्वये च वक्ष्यमाणशूद्रहत्याव्रतं चरेत् । प्रत्येक-
बधे मनुराह,—

“किञ्चिदेव तु विप्राय दद्यादस्थिमतां बधे ।

६७० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

६७

अनस्थ्यां चैव हिंसायां प्राणायामेन शुध्यति”—इति ॥

मस्तिनीकरणानां प्रायश्चित्तमभिधाय सङ्करीकरणानां प्रायश्चित्त-
माह,—

हत्वा मूषकमार्जारसर्पाजगरडुण्डुभान् ।

कसरं भोजयेदिप्रान् लोहदण्डश्च दक्षिणा ॥६॥ इति ॥

अत्र मकुलोऽपि द्रष्टव्यः । तथाच विष्णुः । “हत्वा मूषकमार्जार-
नकुलमण्डूकडुण्डुभाजगराणामन्यतमं कसरान् भोजयित्वा लोहदण्डं
दक्षिणां दद्यात्” । कसरन्तिलमुद्गमित्रसम्भम्* । लोहशब्देन काम्ना-
यसमुच्यते । तथाच मनुः,—

“आभ्रीं कार्ष्णांयवीं दद्यात् सर्पान् हत्वा द्विजोक्तमः”—इति ।

यत्तु शङ्खेनोक्तम्,—

“हत्वा द्विजस्तथा सर्पान् जलेश्वरविलेश्वरौ ।

सप्तरात्रं तथा कुर्यात् व्रतं ब्रह्महतेस्तु यत्”—इति ॥

ब्रह्महणो वध्यमाणं यत् व्रतं, तन्मध्ये सप्तरात्रोचितव्रतमाचरेत् ।
यदपि सम्बर्त्तनोक्तम्,—

“मण्डूकनकुलौ हत्वा सर्पाजगरमूषकान् ।

चिरात्रोपोषितः सम्यक् शुद्धो ब्राह्मणभोजनात्”—इति ॥

यदप्युग्रननोक्तम् । “सर्पहन्ता माषमात्रं दद्यात्” । यच्च वसिष्ठेनो-

* सहितपाचितमंत्रं—इति मु० ।

† हत्वा द्विजः स्थले सर्व्वं,—इति मु० ।

‡ शृङ्गेत्,—इति मु० ।

६८

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

कम्* । “श्वमार्जारनकुलमण्डूकसर्पाजगरमूषकान् हत्वा हृच्छं द्वाद-
शरात्रं चरेत् किञ्चिद्दद्यात्”—इति । तत्र सर्वत्र प्रायश्चित्त-
गौरवलाघवपर्यालोचनया कामकृताकामकृताभ्यासानभ्यासादिविष-
यत्वमूहनीयम् ।

शिशुमारादीन् हत्वा दिनमेकं व्रतत्वेन वृन्ताकमात्रं भक्षये-
दित्याह,—

शिशुमारं तथा गोधां हत्वा कूर्मश्च शलकम्† ।

वृन्ताकफलभक्षी वाऽप्यहोरात्रेण शुद्ध्यति ॥१०॥ इति ॥

काश्यपस्तु लौहदण्डदानमप्याह । “हकलाससर्पनकुलगोधाशङ्ग-
कबधेऽहोरात्रोषितस्थान्ते लौहदण्डं दद्यात्”—इति । मनुस्तु
पचान्तरास्थाह,—

“मार्जारनकुलौ हत्वा चासं मण्डूकमेव च ।

श्वगोधोलूककाकांस्य शूद्रहत्याव्रतं चरेत् ।

पयः पिवेत्तिरात्रं वा योजनं वाऽध्वनोव्रजेत् ।

उपसृशेत् श्रवण्यां वा सूत्रं वा दैवतं जपेत्”—इति ।

यमोऽपि । “श्वनकुलसर्पमार्जारमण्डूकविकिरकिकिदीविकगो-
धाग्टधोलूकवायसमयूरयामचटकसृगालमूषकान् हत्वा एकैकबधे
शूद्रबधः”—इति । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“मार्जारगोधानकुलमण्डूकश्वपतत्रिणः ।

हत्वा व्यहं पिवेत् क्षीरं हृच्छं वा पादिकं चरेत्”—इति ॥

* सर्पचन्ता,— इत्याशब्ध, एतदन्तो यत्रो नास्ति वज्रीयपुस्तकेषु प्रायः ।

† शलकस्थाने शल्यक,—इति मु० । एवं यदत्र ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

६६

विष्णुरपि । “गोधोलूककलासककवधे त्रिरात्रमुपवसेत्”—इति ।
 ईदृशानां सर्वेषां विसंवादिवचनानां साक्षाद्भवस्थापकं वचनान्तरं यत्र
 न लभ्यते, तत्र सर्वत्र विधीयमानप्रायश्चित्तानुसारेण संहतासंस्तवबुद्धि-
 पूर्वकाबुद्धिपूर्वकाभ्यासानभ्यासापदनापदादिविषयत्वं कल्पनीयम् ।

आरण्यश्वादीनां हन्तृरुपवासत्रयपूर्वकं तिलप्रस्थदानमाह,—

एकजम्बूकच्छाणां तरल्लुश्वानघातकः ।

तिलप्रस्थं द्विजे दद्यात् वायुभक्षो दिनत्रयम् ॥११॥ इति ॥

अत्रोपवासत्रयं विष्णुरप्याह । “श्वानं हत्वा त्रिरात्रमुपवसेत्”—इति ।
 पैठीनसिरत्र शूद्रहत्याव्रतमाह । “काकोलूककलासककटक”सृगाल-
 भासवर्हिणमूषकचक्रवाकहंसप्रवोणिकनकुलमण्डूकविडालश्ववधे एते-
 षामेकैकस्मिन् शूद्रबधवद्विहितम्”—इति । ननु, शूद्रहत्याव्रतं षण्मा-
 सिकं, तच्चात्यन्तगुरुत्वादृकादिहत्यायामयुक्तम् । नायं दोषः । अस्य
 व्रतस्य चिरकालनैरन्तर्यविषयत्वेन नेतव्यत्वात् ।

गजादिवधे त्रिकाशस्नानयुक्तमेकोपवासमाह,—

गजस्य च तुरङ्गस्य महिषोद्वनिपातने ।

प्रायश्चित्तमहोरात्रं विसन्ध्यमवगाहनम् ॥१२॥ इति ।

मनुस्त्वच दानविशेषमाह,—

“वासोदद्याद्भयं हत्वा पञ्च नीलान् एषान् गजम् ।

अजमेधाननञ्चाहं खरं शलैकशायनम्”—इति ।

* खरश्चक,—इति मु० ।

७०

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

विष्णुरपि । “गजं हत्वा पञ्च नीलवृषान् दद्यात् तुरङ्गं हत्वा
वासः एकहायनमनङ्गाहं खरबधे मेषाजबधे सुवर्णहृष्यनं तिल-
मुद्गरबधे च”—इति । एतत्तितयं* धनिकविषयम् । धनरहितस्यावृत्ति-
विषयमभिप्रेत्य सम्बर्त्त आह,—

“हस्तिनं तुरगं हत्वा महिषोद्भौ कपिं तथा ।

एषु सर्वेषु कुर्वीत सप्तरात्रमभोजनम्”—इति ॥

जाबालिरपि,—

“हस्तिनं तुरगं हत्वा महिषं गां† तथैव च ।

लच्छं सान्तपनं कुर्यात् गोमहिष्यनृतेषु‡ च”—इति ॥

कुरङ्गादिवधे ब्राह्मणभोजनमहितमुपवामचयमाह,—

कुरङ्गं वानरं सिंहं चिचं व्याघ्रन्तु घातयन् ।

शुद्धाते स चिरात्रेण विप्राणां तर्पणेन च ॥१३॥ इति ॥

चिचोव्याघ्रमदृगमृगविशेषः । तर्पणं भोजनम् । तथाच सम्बर्त्तः,—

“व्याघ्रं श्वानं खरं सिंहं मृगं शूकरमेव च ।

एतान् हत्वा द्विजः कुर्यात् ब्राह्मणानान्तु भोजनम्”—इति ॥

जाबालिः आवृत्तिं महातच्चाभिप्रेत्याह,—

“सिंहव्याघ्रवृकाणाञ्च मृगखङ्गरुद्धिपान् ।

हत्वा सान्तपनं कुर्यात् गोभूकन्याऽनृतेषु च”—इति ॥

* एतदभयं,—इति सु० ।

† वा,—इति सु० ।

‡ गोभूकन्याऽनृतेषु,—इति सु० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकालम् ।

७१

गवादिविषयाण्यनृतानि गोभूकन्याऽनृतानि । सुमन्तरपि । “वा-
नरसिंहमार्जारमण्डूकमूषकश्ववधे प्राजापत्यम्”—इति ।

मृगादिहत्यायामुपवासपूर्वकनौवारादिपारणमाह,—

मृगरोहिद्वराहणामजावस्तस्य घातकः ।

अकालकृष्टमश्रीयादहोरात्रमुपोष्य सः ॥१४॥

कुरङ्गशब्दस्य मृगावान्नरजातिवाचकत्वात् सामान्यजातिवाची
मृगशब्दो गोवल्लीवर्द्धन्यायेन कुरङ्गेतर* विषयो द्रष्टव्यः । दृष्टयोग्यो
मेषो वस्तः । धनिकस्यावृत्तिविषये कथ्यपश्चात् । “अजाविकवधे
विरात्रं प्रायश्चित्तं चीर्णान्ते हिरण्यं दद्यात् वस्त्रं च”—इति ।

पूर्ववानुक्तानां मृगाणां वधे जपसहितमुपवासमाह,—

एवञ्चतुष्यदानाञ्च सर्व्वेषां वनचारिणाम् ।

अहोरात्रोपितस्तिष्ठेज्जपेद्वै जातवेदसम् ॥१५॥ इति ।

न्यायतत्त्वविदाः पापतारतम्यानुसारेण प्रायश्चित्ततारतम्यमूह-
नीयमिति विवक्षित्वा पूर्व्वोक्तानां प्रायश्चित्तविशेषाणां प्रदर्शनार्थत्वं
द्योतयितुमेवमित्युक्तम् । समूहनीयाः प्रायश्चित्तविशेषाः स्मृत्यन्त-
रेषु दर्शिताः । तत्र शङ्खः,—

“पशून् हत्वा तथा ग्राम्यान् मामं कुर्याद्विचक्षणः”—इति ।

शातातपोऽपि । “हस्त्यश्वरासभवधे आरण्यपशुवधे च मासेनैकेन
शुद्ध्यति”—इति । व्यासोऽपि,—

* कुरङ्गेक,—इति मु० ।

† युद्धयोग्यो,—इति मु० ।

‡ व्यासोऽपि,—इति मु० ।

“सुकरोद्धवरान् हत्वा व्यहमेतद्गतं चरेत् ।

मर्त्याश्च प्राणिनः स्यूलान्मण्डूकनकुलेष्वहः” — इति ।

कशपोऽपि । “मृगमहिषवराहकुञ्जरगण्डगरभतरक्षुवानरमिह-
व्याधचमराश्लक्ष्मकादीनामन्येषाञ्च वधे अहोरात्रोषितश्चीर्णान्ते दत्तं
दद्यात्” — इति । तत्र सर्वत्र प्रायश्चित्तगौरवलाघवानुसारेण
कौमारकामकृताकामकृताभ्यामानभ्यामविषयत्वं जातव्यम् ।

मङ्करीकरणमलिनौकरणप्रकीर्णकानां प्रायश्चित्तमभिधायोप-
पातकानां प्रायश्चित्तं दर्शयति,—

शिल्पिनं कारुकं शुद्रं स्त्रियं वा यस्तु घातयेत् ।

प्रजापत्यद्वयं कृत्वा वृषैकादशदक्षिणा ॥१६॥ इति ।

शिल्पी चित्रकारादिः । कारुः सूपकारादिः । वृष एकादशोत्थामां
गवान्तावृषैकादशाः । तद्रूपादक्षिणा वृषैकादशदक्षिणा, देयेति
शेषः । अतएव गौतमः शुद्रबधं प्रकृत्याह । “वृषभैकादशाश्च” गा-
दद्यात्” — इति । अनुरपि,—

“प्रमाप्य शुद्रं पण्णामानेतदेव व्रतं चरेत् ॥

वृषभैकादशावाऽपि दद्याद्विप्राय गाः मिताः” — इति ॥

चत्रियवैश्ययोर्वधे पूर्वस्मादधिकं प्रायश्चित्तमाह,—

१ मण्डूकनकुलैः सह. इति सु० ।

† वृषभ,—इति शा० स० ।

| तत्र,—इत्यारभ्य एतदन्तोऽग्रयो नास्ति मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु ।

१ एतदेव व्रतं कृत्स्नं पण्णामान् शुद्रहा चरेत्,—इति सु० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

७१

वैश्यं वा क्षत्रियं वाऽपि निर्दोषं योऽभिघातयेत्* ।

सोऽतिहृष्टदयं कुर्यात् गोविंशहस्त्रिणां ददत् ॥१७॥

निर्दोषमिति विशेषणात् सदोषवधे न्यूनं प्रायश्चित्तं ब्रह्म-
व्यम् । तच्च चतुर्विंशतिमते दर्शितम्, -

“अत्रिथस्य बधं कृत्वा चरेद्यान्प्रायश्चित्तम् ।

वैश्यस्य तु दधं कुर्यात् शुद्रस्यैन्दवमेव च”—इति ॥

यत्तु संवर्त्तेन ततोऽपि न्यूनं प्रायश्चित्तमुक्तम्,—

“निहत्य अत्रियं मोहात् त्रिभिः कच्छैर्विशृङ्खति ।

कुर्यादेवानुपूर्व्येण चोन् कच्छांस्तु सचाविधि ॥

वैश्यस्त्याक्तु सम्प्राप्य कथंचिन्मूढचेतनः ।

कच्छातिहृष्टौ कुर्यात् स नरोवैश्वघातकः ॥

कुर्यात् शुद्रवधे विप्रः कच्छं साक्षपनं तथा”—इति ।

एतत् सदोषस्याकामकृतवधे प्रोक्तमित्यविरोधः । मनु, निर्दोषस्य
वधे सदक्षिणातिहृष्टदयाधिकां प्रायश्चित्तं मनुना दर्शितम्,—

“अकामतस्तु राजन्यं विविपात्य द्विजोत्तमः ।

वृषभैकसहस्रा गा दद्यात् शुद्धार्धमात्मनः† ॥

अथ चरेद्या निधतो जटौ ब्रह्महृषो मतम् ।

वधन् दूरतरे ग्रामे वृषसूक्ष्मनिकेतनः ॥

* यातयेद्,—इति सु० ।

† हयादिकं,—इति सु० ।

‡ सुचरितमतः,—इति सु० ।

एवमेव चरेदङ्गं प्रायश्चित्तं द्विजोत्तमः ।

प्रमाप्य वैश्यं वृत्तस्थं दद्यादेकशतं गवाम्”—इति ।

याज्ञवल्क्येनापि,—

“वृषभैकमहस्त्रा गा दद्यात् क्षत्रवधे पुमान् ।

ब्रह्महत्याव्रतं वाऽपि वत्सरचितयं चरेत् ॥

वैश्यहाऽङ्गं चरेच्चैव दद्यादेकशतङ्गवाम्” ।

षण्णामान् गूढहाऽप्येतद्धेनूर्दद्यादशाय वा”—इति ॥

त्रैवार्षिकादप्यधिकं गौतमश्चाह । “राजन्यवधे षड्वार्षिकं प्राकृतं ब्रह्मचर्यं वृषभैकरुहस्त्राश्च गा दद्यात् । वैश्ये त्रैवार्षिकं वृषभैकशताश्च गा दद्यात् । शूद्रे संवत्सरं वृषभैकादशाश्च गा दद्यात् । आचैर्यौ-
च्चैवम्”—इति । शङ्खलिखितावपि । “पूर्ववदमतिपूर्वं त्रिषु वर्णेषु प्रमाप्य द्वादशनवष्टसंवत्सरान् व्रतान्यादिशेत् । तेषामन्ते गोमहस्रं ततोऽर्द्धं तस्यार्द्धं दद्यात् सर्वेषामानुपूर्व्येण” इति । श्रान्तातपोऽपि,—

“राजन्यवैश्यशूद्राणां षट् चैनेकं चरेत् वधे ।

वर्षाणि ब्रह्मचर्यन्तु त्रिंशद्वर्षं क्रमेण तु ॥

गोदानन्तु व्रतस्थान्ते ब्राह्मणानाञ्च भोजनम् ।

कार्थ्यं सदत्तिणं सम्यक् विशुद्धेयं यथाविधि” ।

हारीतोऽपि,—

“ब्राह्मणः क्षत्रियं हत्वा षड्वर्षाणि व्रतं चरेत् ।

* एतदेव चरेदङ्गं,—इति सु० ।

† चरेदेतत् दद्यादेकशतं गवाम्,—इति सु० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

७५

वैश्यं हत्वा चरेदेवं व्रतं चैवार्षिकं द्विजः ॥

शूद्रं हत्वा चरेदेकं दृषभैकादशाक्ष गाः”—इति ।

उभयमापि । “राजन्यबधे षड्वार्षिकं ब्रह्महत्याव्रतं तस्थान्ते दृष-
भैकसहस्रगोदानं च”—इति । वसिष्ठस्तु षड्वार्षिकादधिकमष्टवा-
र्षिकमाह । “एवं राजन्यं हत्वाऽष्टौ वर्षाणि चरेत् षड् वैश्यं त्रीणि
शूद्रम्”—इति । वौधायनस्तु नववार्षिकमाह । “नव सप्त वा
राजन्ये तिस्रोवैश्ये संवत्सरं कुर्यात् । शूद्रे स्त्रीणां च ब्राह्मण-
बधाख्यम्”—इति । विष्णुर्द्वादशवार्षिकमाह । “एतन्महाव्रतं ब्राह्मणं
हत्वा द्वादश संवत्सरं यागस्थं चचियं वैश्यं गर्भिणीं वा रजस्वलां
चाग्निगोत्राक्ष”—इति । यमः,—

“हत्वा सवणिजं वैश्यं राजन्यमपि दौञ्जितम् ।

हत्वा तु ब्रह्महत्यैव तथाऽऽचेयीच्च ब्राह्मणीम्”—इति ॥

शङ्खेऽपि,—

“यागस्थं चचियं हत्वा वैश्यं हत्वा तु यागगम् ।

एतदेव व्रतं कुर्यादाचेयीविनिघातुकः”—इति ॥

अत्रैतेषु पूर्व्यादितेषु वचनेषु चैवार्षिकषड्वार्षिकाष्टवार्षिक
नववार्षिकद्वादशवार्षिकरूपाः पञ्च पक्षाः प्रातिभान्ति । आचा-
र्याकक्षातिहृष्टदण्डपक्षेकः । तत्रैवं विषयव्यवस्था । निर्दोषः चचिय-
स्त्रिविधः उत्तमो मध्यमोऽधमश्च । तत्र राज्यपरिपालनादियुक्तः
सवनस्थउत्तमः, सवनरहितः परिपालको मध्यमः, उभयरहितो जाति-
मात्रचचियोऽधमः । तत्रैकैकस्य बधे बुद्धिपूर्वाबुद्धिपूर्वभेदेन द्वे
हे प्रायश्चित्ते योजनीये । एषु वचनेषु कश्चित् गोदानं श्रूयते

७६

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

कचिन्न । तत्र धनिकाधनिकपुरुषविषयत्वेन व्यवस्था द्रष्टव्या । एतेनैव न्यायेन व्यवस्थितविकल्पमभिप्रेत्य याज्ञवल्क्येन, 'ब्रह्महत्याभ्रतं वाऽपि' इत्युक्तम् । वैश्यशूद्रयोरपि उत्तममध्यमाधमभेदेन प्रायश्चित्तव्यवस्था योजनीया । यथा हन्तव्यभेदेन प्रायश्चित्ततारतम्यमुक्तं, तथा हन्तृभेदेऽप्यवगन्तव्यम् । अतएव विष्णुः,—

“विप्रे तु सकलं देयं पादोनं क्षत्रिये स्मृतम् ।

वैश्येऽर्द्धं पादमेकन्तु शूद्रजातिषु शस्यते”—इति ॥

देवलोऽपि,—

“विप्रार्द्धं क्षत्रिये प्रोक्तं तदर्द्धं वैश्यजातिषु* ।

तदर्द्धमेव शूद्राणां प्रायश्चित्तं विदुर्बुधाः”—इति ॥

एतच्चाकामकृते द्रष्टव्यं, विष्णुप्रोक्तात् न्यूनत्वात् । नन्वाचार्येण स्त्रीबधे प्राजापत्यद्वयं वृषभैकादशगोदानमहितं प्रायश्चित्तमुक्तम् । तदयुक्तम् । स्मृत्यन्तरेषु न्यूनाधिकप्रायश्चित्तयोर्दर्शनात् । तत्र मनुः न्यूनं दर्शयति,—

“जीन† कार्मुकवस्त्रावीन् दद्यादघविशुद्धये ।

चतुर्णामपि वर्णानां नारीर्हत्वाऽनवस्थिताः”—इति ॥

जीनं चर्ममयमुदकपात्रं, अनवस्थिताः स्त्रैरिणः । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“दूर्धत्ता ब्रह्मविद्क्षत्रशूद्रयोषाः प्रमाप्य तु ॥

* विप्रार्द्धं क्षत्रियस्य स्यादैश्यानाञ्चैतदर्द्धकम्,—इति मु० ।

† जास,—इति शा० । एवं परत्र ।

‡ पृथग्दद्याद्विशुद्धये,—इति मु० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

७७

दृतिं धनुर्बलमविं क्रमाद् दद्यादिशुद्धये”—इति ।

आप्तोऽपि,—

“चतुर्णामपि वर्षानां नारीर्हत्वाऽनवस्थिताः ।

शङ्खशुक्लजमेषांश्च क्रमात् दद्यादिशुद्धये”—इति ॥

एतानि वचनानि मूलवचनेन न विरुद्धन्ते । सदोषस्त्रीविषयता-
याम्नेषु स्पष्टत्वात् । मूलवचनन्तु निर्दोषचत्त्रियादिसन्निधितया निर्-
दोषस्त्रीविषयम् । ननु, निर्दोषस्त्रीवधे अधिकप्रायश्चित्तमाह या-
ज्ञवल्क्यः,—

“अप्रदुष्टां स्त्रियं हत्वा शूद्रहत्याव्रतं चरेत्”—इति ।

मैवम् । तस्य कामकृतविषयत्वेन व्यवस्थापनीयत्वात् । यत्त्वङ्गि-
रसा दर्शितम्,—

“आहिताग्नेर्दिजायस्य हत्वा पत्नीमनिन्दिताम् ।

ब्रह्महत्याव्रतं कुर्यादात्रेयीषस्तथैवच”—इति ।

तत्र ब्रह्महत्याव्रतस्याहिताग्निस्त्रीविषयत्वाभिधानात् स्त्रीजाति-
मात्रविषयेण मूलवचनेन नास्ति विरोधः । वसिष्ठस्तु स्त्रीवधे राज-
न्यव्रतमाह । “अनात्रेयीं राजन्यहिंसायां राजन्यां वैश्यहिंसायां
वैश्यां शूद्रहिंसायां शूद्रां हत्वा ममत्सरम्”—इति । अनात्रेयीं हत्वा
राजन्यहिंसायां यद्व्रतं तदाचरेदिति योजनीयम् । हारीनोऽपि ।
“चत्त्रियवद्वाङ्मणीषु वैश्यवत् चत्त्रियायां शूद्रवत् वैश्यायां शूद्रां
हत्वा नव मामान्”—इति । इदं राजन्यव्रतमाहिताग्निपत्नीं
गुणवतीं कामतो घातुकस्य द्रष्टव्यम् । प्रमादिकविषये व्यास-
आह,—

७८

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

“अकामतः स्त्रियं हत्वा ब्राह्मणीं वैश्वसरेत् ।

कामतो द्विगुणं प्रोक्तं प्रदुष्टान्तु न किञ्चन”—इति ॥

अनाचेयीबधे राजन्यव्रतस्थाभिहितत्वात् आचेयीबधे ब्रह्महत्या-
व्रतमिति गम्यते । तथाच धर्मः,—

“हत्वा सवनितं वैश्वं राजन्यमपि दीक्षितम् ।

हत्वा तु ब्रह्महत्यैव तथाऽऽचेयीञ्च ब्राह्मणीम्”—इति ॥

आचेयीलक्षणं च स एवाह,—

“जन्मप्रभृतिसंस्कारैः संस्क्रता ब्रह्मचर्यया ।

गर्भिणी वाऽथवा या स्यात्तामाचेयीं विनिर्दिशेत्”—इति ।

वसिष्ठोऽपि । “रजस्वत्तामृतुस्त्रातामाचेयीभाङ्गः । अथ यदिष्टापत्यं
भवतीति” । अनृतुमत्या बधे जातिभेदेन भिक्षप्रायश्चित्तमाह
प्रचेताः । “अनृतुमतीं ब्राह्मणीं हत्वा ह्यच्छाब्दं षण्मासान् वेति
चचियां हत्वा षण्मासान्मासचयं वेति वैश्यां हत्वा मासचयं सार्द्ध-
मासं वेति शूद्रां हत्वा सार्द्धमासं सार्द्धचयोविंशतिदिनानि
वेति” । प्रतिलोमपुरुषसंसर्गेषापत्यं लब्धवतीनां बधे ब्रह्मगर्भ
आह,—

“प्रतिलोमप्रसूतानां स्त्रीणां मासा बधे सूताः ।

अन्तरप्रभवानाञ्च सूतादीनां चतुर्विषद्”—इति ॥

ब्राह्मण्या बधे षण्मासाः चचियायाश्चत्वारः वैश्याया द्वाविति
योजनीयम् । सूतवैदेहकचण्डालानां बधेऽप्येवैव योजना द्रष्टव्या ।

इदानीं वैश्यादिबधे प्रकारान्तरेण प्रायश्चित्तमाह,—

६ अ० ॥

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

७६

वैश्यं शूद्रक्रियाऽऽसक्तं* विकर्मस्थं द्विजोत्तमम् ।

हत्वा चान्द्रायणं तस्य त्रिंशद्वाश्वैव दक्षिणम् ॥१८॥

नन्वेतद्वैश्यबधप्रायश्चित्तं व्याहतम् । तथा हि । विदग्धश्चेनात्र किं सदोषो विवक्ष्यते, उत निर्दोषजातिमात्रः, अथवा गुणवान् ? —इति । तत्र प्रथमे न्यूनप्रायश्चित्ताभिधायिभ्यां पूर्वादाहताभ्यां चतुर्विंशतिमतमम्वर्त्तवचनाभ्यां व्याहन्यते । द्वितीये निर्दोषजाति-मात्रविषयेण समनन्तरपूर्वाक्समवचनेनैव विरोधः । तृतीये तु, “यागस्य च त्रियविद्घातो चरेद्ब्रह्महणोऽव्रतम्”—इत्यनेनैव विरोधः । मैवम् । ईषत्सुवृत्तस्य वैश्यस्य च विवक्षितत्वात् । अतएवात्यन्तसुवृत्तेन त्रिहितमकलक्रियाऽऽसक्तेन शूद्रेण साहचर्यमविरुद्धम् । द्विजोत्तमशब्देन विप्रः प्रसिद्धः, त्रियेऽपि अथंचिद् वर्त्तयितुं शक्यः । द्विजशब्दा-भिधेयं वैश्यमपेक्ष्य तस्योत्तमत्वात् । तत्र त्रियपक्षे, विकर्मणि कस्मिंश्चिद्ब्रह्मघातादौ तिष्ठतीति विकर्मस्थः । विप्रपक्षे तु विकर्मस्थ-ब्रह्मघातादिषु तिष्ठतीति विकर्मस्थः । एवञ्च सति चतुर्वर्णविषय-कस्मैके प्रायश्चित्तं न्यायदर्शिनामेतत् सम्यह्यते । हत्वा यो वर्त्तते, तस्येति योजनीयम् । दक्षिणं निर्दिशेदिति शेषः ।

चातुर्वर्ण्यकर्मके । चण्डालबधे कस्मैण प्रायश्चित्तमाह,—

* वैश्यं शूद्रं क्रियाऽऽसक्तं,—इति पाठोभविष्यं युक्तः । तस्यैव पाठस्य व्याख्याकृदभिमतत्वप्रतीतिः ।

† विप्रपक्षे तु विकर्मस्थः ब्रह्मघातादिषु ब्रह्मघातसेषु तिष्ठतीति विकर्मस्थः,—इति सू० ।

‡ चतुर्णामपि वर्णानां,—इति सू० ।

८०

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

चण्डालं हतवान् कश्चिद्ब्राह्मणो यदि कञ्चन ।
 प्राजापत्यं चरेत् कच्छं गोदयं दक्षिणां ददत् ॥ १८ ॥
 क्षत्रियेणापि वैश्येन शूद्रेणैवेतरेण वा ।
 चण्डालस्य बधे प्राप्ते कच्छार्द्धेन विशुद्ध्यति ॥ २० ॥

वृत्तिभेदेन ब्राह्मणानां भेदेऽपि न प्रायश्चित्तभेद इति विव-
 चितत्वात्, कश्चित्,—इत्युक्तम् । एवं चण्डालेऽपि कश्चनेति विशेषणं
 योजनीयम् । इतरोर्मूर्द्धावसिक्तसूतादिः । अङ्गिरास्त्वचैव समान-
 प्रायश्चित्तान्तरमाह,—

“अन्धजानान्तु गमने भोजने च प्रमापणे ।

पराकेण विशुद्धिः स्याद्भगवानङ्गिरोऽप्रवीत्”—इति ॥

हारौतोऽपि,—

“चाण्डालबधसंप्राप्तिर्ब्राह्मणेन भवेद्यदि ।

कारयेद्वादशं कच्छं तप्तकच्छं ततो भवेत्”—इति ॥

एतच्च ज्ञानपूर्वके द्रष्टव्यम् । अज्ञानपूर्वके तु चान्द्रावणम् ।
 तदाह लौगाचिः,—

“हनने प्रतिलोमानां शूद्रजानां कथं भवेत् ।

ज्ञानपूर्वं पराकः स्यादज्ञाने चैन्द्रवं भवेत्”—इति ॥

सूतादिबधेऽप्येतदेव । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“चान्द्रायणं चरेत् सर्वानपकृष्टान् निहत्य तु”—इति ।

कच्छार्द्धमेत्यर्द्धग्रहणं पादस्य पादत्रयस्य चोपसवणम् । अतएव
 लौगाचिः,—

६ अ० ॥

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

८१

“सर्वमर्हं त्रिपादश्च पादश्चैव व्रतं चरेत् ।

वर्णकमादन्तरजहिंसागमनभोजने”—इति ॥

यदि चण्डालश्चपाकौ चौरौ स्यातां, तदा तयोर्बधे स्वल्पं प्रायश्चित्तमाह,—

चौरः श्वपाकश्चण्डालो विप्रेणाभिहतो यदि ।

अहेराचोपितः स्नात्वा पञ्चगव्येन शुद्ध्यति ॥२१॥

यदि विप्रेणाभिहतस्तदा स विप्रः शुद्ध्यतीति योजना । यद्यपि चण्डालबधो नोपपातकेषु परिगणितः, तथापि मनुष्यबधसामान्येन तत्रान्तर्भावमभिप्रेत्य तत्प्रकरणे प्रायश्चित्तमुक्तम् ।

चण्डालप्रसङ्गात् तद्विषयाणां प्रकीर्णकानामपि केषाञ्चित् प्रायश्चित्तमत्राभिधीयते । तत्र संभाषणे प्रायश्चित्तमाह,—

श्वपाकं वाऽपि चण्डालं विप्रः सम्भाषते यदि ।

द्विजसम्भाषणं कुर्यात् सावित्रीं तु सक्तज्जपेत् ॥२२॥

द्विजशब्देनानूचानो विप्रो विवक्षितः । नौचविप्रसम्भाषणस्य प्रायश्चित्तरूपत्वासम्भवात् । द्विजसन्निध्याभावे गायत्रीजपः,— इत्यनुकल्पोद्भूतः । अतएव हारीतो विकल्पमाह,—

“चाण्डालैः सह सम्भाष्य द्विजसम्भाषणात् शुचिः ।

सावित्रीं व्याहरेद्वाऽपि इति धर्मो व्यवस्थितः”—इति ॥

सम्भाषमाणो विप्रो यद्युच्छिष्टः स्यात्, तदा चिराचोपवासमाह सएव,—

“उच्छिष्टः सह सम्भाषेत् चिरात्रेणैव शुद्ध्यति”—इति ।

८२

पराशरमाधवः ।

[६ अ०]

एकग्रन्थास्त्रापे सहमार्गगमने च पृथक् प्रायश्चित्तमाह,—

चण्डालैः सह सुप्तन्तु चिराचमुपवासयेत् ।

चण्डालैकपथं गत्वा गायत्रीस्मरणात् शुचिः ॥ २३ ॥

स्पष्टोऽर्थः ।

दर्शनस्पर्शनयोः पृथक् प्रायश्चित्तमाह,—

चण्डालदर्शने सद्य आदित्यमवलोकयेत् ।

चण्डालस्पर्शने चैव सचैलं स्नानमाचरेत् ॥ २४ ॥

एतदेवापस्तम्बोऽप्याह । “चण्डालस्पर्शने सम्भाषायां दर्शने च दोषः । तत्र प्रायश्चित्तमवगाहनमपामुपस्पर्शनं, सम्भाषायां ब्राह्मण-सम्भाषा, दर्शने ज्योतिषां दर्शनम्”—इति । सुमन्तुरपि । “चण्डालदर्शने सूर्यदर्शनं सम्भाषणे ब्राह्मणाभिव्याहारः संस्पर्शने सचैल-स्नानमाचरेत्”—इति ।

देवलोऽपि,—

“शुपाकं पतितं व्यङ्गमुन्मत्तं शवदाहकम् ।

सूतिकं* सूतिकां नारीं रजसा च परिश्रुताम् ॥

श्वकुक्कुटवराहांस्य पाश्यान् संस्पृश्य मानवः ।

सचैलं सरिति स्नात्वा तदानीमेव शुद्धति”—इति ॥

* सूतकी,—इति सु० ।

† सचैलमपि वा,—इति सा० ख० ।

[६ अ०]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५३

अवस्थाविशेषेण सूर्यने विषेषमाह शातातपः,—

“येन केनचिदभ्यक्तः षण्डालं संस्पृशेद्यदि ।

अहोरात्रोषितः स्नात्वा पञ्चगव्येन शृङ्गाति ॥

अशुद्धान् स्वयमप्येतानशुद्ध्य यदि स्पृशेत् ।

विशुद्ध्यत्युपवासेन त्रिरात्रेण ततः शुचिः ॥

उच्छिष्टः संस्पृशेद्विप्रो मद्यं शूद्रं कथा शुचिः ।

अहोरात्रोषितः स्नात्वा पञ्चगव्येन शृङ्गाति”—इति ॥

यत्तु देवलेनोक्तम्,—

“अशुद्धान् स्वयमप्येतानशुद्ध्य यदि स्पृशेत् ।

विशुद्ध्यत्युपवासेन त्रिरात्रेण ततः शुचिः ।

उच्छिष्टं संस्पृशेद्विप्रः पुनः कृच्छ्रेण शृङ्गाति”—इति ॥

तत् सहोपवेशनशयनादिना चिरस्पर्शविषयम् । यदि स्पृष्टो-
मूत्रादिकं कुश्यात् तदा त्रिरात्रोपवासः, भुक्तोच्छिष्टो यदि स्पृशेत्
तदा षड्रात्रोपवासः,—इति ॥ तदाह शातातपः,—

“चण्डालैः श्वपचैः स्पृष्टो विष्णुमूत्रे कुरुते द्विजः ।

त्रिरात्रं तत्र कुर्वीत भुक्तोच्छिष्टः षडाचरेत्”—इति ॥

चण्डालवत् चित्यादिसर्गोऽपि सचैलं स्नानम् । तदुक्तं चतुर्विं-
शतिमते,—

“चितिश्च चितिकाष्ठश्च धूपं चण्डालमेव च ।

स्पृष्ट्वा देवलकं चैव सवासा जलमाविशेत्”—इति ॥

चण्डालस्त्रामिकवाप्युदकपाने ज्ञानाज्ञानकृते पृथक् प्रायश्चित्त-
माह,—

७४

परंपरमाद्यः।

[६ अ० ।

चण्डालखातवापीषु पीत्वा सलिलमग्रजः ।

अज्ञानासैकभक्तेन त्वहोरात्रेषु शुद्ध्यति ॥ २५ ॥

अज्ञानकृतसैकभक्तं, ज्ञानकृतस्य तृपवासः । अतएवापस्तम्बः
चण्डालवापीं प्रकृत्याह,—

“तत्तोयं यः पिवेद्विप्रः कामतोऽकामतोऽपि वा ।

अकामात् नक्तभोजी स्यादहोरात्रेषु कामतः”—इति ॥

तथैवाभ्यासविषयमभिप्रेत्यापस्तम्ब आह,—

“अन्धजैः खानिताः कूपास्तङ्गावाप्यएव च ।

एषु खात्वा च पीत्वा च प्राजापत्येन शुद्ध्यति”—इति ॥

अन्तु तेनैवोक्तम्,—

“प्रपात्सरस्ये धटने च खौरे

द्रोक्षां जलं ज्ञेयविनिःसृतं वा ।

अपाकचण्डालपरिग्रहेषु

पीत्वा जलं पद्मगन्धेन शुद्धेत्”—इति ॥

तदग्रक्तविषयम् ।

चण्डालभाण्डस्पृष्टस्य कूपस्थजलस्य पानेऽधिकं प्रायश्चित्तमाह,—

चण्डालभाण्डसंस्पृष्टं पीत्वा कूपगतं जलम् ।

गोमूत्रयावकाधारस्त्रिरावात् शुद्धिमाप्नुयात् ॥ २६ ॥

चण्डालभाण्डेनोदकं यस्मात् कूपादानयति, तत्कूपस्योदकं पीत्वा
गोमूत्रसहितयवपिष्टादिकं दिनचयमाधारत्वेन स्वीकुर्यात्

तदीयभाण्डस्योदकपाने जीर्णनिगरणभेदेन प्रायश्चित्तमाह,—

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

८५

चण्डालघटसंस्थन्तु यत्तोयं पिबति द्विजः ।

तत्क्षणात् क्षिपते यस्तु प्रजापत्यं समाचरेत् ॥ २७ ॥

यदि न क्षिपते तोयं शरीरे यस्य जीर्यति ।

प्रजापत्यं न दातव्यं कच्छं सान्तपनं चरेत् ॥ २८ ॥

प्रथममज्ञानात् पीत्वा पश्चात्तदानीमेव विज्ञाय यदि वसेत्
तदा प्राजापत्यं तज्जीर्णं सान्तपनं कच्छं परिषदा दातव्यं, न तु
प्राजापत्यम् । एतस्याज्ञानविषयत्वमङ्गिरादर्शयति,—

“चण्डालपरिगृहीतमज्ञानादुदकं पिबेत् ।

तस्य शुद्धिं विजानीयात् प्राजापत्येन नित्यम् ॥

यस्तु चण्डालसंसृष्टं पिबेत् किञ्चिदकामतः ।

स तु सान्तपनं कच्छं चरेत् शुद्ध्यर्थात्मनः”—इति ।

यत्तु देवलेनोक्तम्,—

“यस्तु चण्डालभाण्डस्यमज्ञानादुदकं पिबेत् ।

स तु ग्रहेण शुद्धोक्तु शुद्रस्त्वेकेन शुद्ध्यति”—इति ॥

तदापद्विषयम् । बुद्धिपूर्वकं तत्पाने वर्णभेदेन प्रायश्चित्त-
माह,—

चरेत् सान्तपनं विप्रः प्राजापत्यमनन्तरः ।

तदङ्गं तु चरेद्द्वैश्वः पादं शूद्रस्य दापयेत् ॥ २९ ॥

अनन्तरः चत्रियः । एतस्य बुद्धिपूर्वविषयत्वमापस्तम्बमाह,—

“चण्डालभाण्डकूपस्यं जलं यः ज्ञानतः पिबेत् ।

प्रायश्चित्तं कथं तत्र वर्णं वर्णं विनिर्दिशेत् ॥

८६

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

चरेत् सान्तपनं विप्रः प्राजापत्यन्तु भूमिपः ।

तदङ्गं तु चरेद्वैश्यः शूद्रे पादं विनिर्दिशेत्”—इति ॥

चण्डालभाण्डोदकपानप्रसङ्गादितरान्यजभाण्डोदकादिपानेऽपि
प्रायश्चित्तमाह,—

भाण्डस्थमन्थजानान्तु जलं दधि पयः पिवेत् ।

ब्राह्मणः क्षत्रियोवैश्यः शूद्रश्चैव प्रमादतः ॥ ३० ॥

ब्रह्मकूर्चोपवासेन द्विजातीनान्तु निष्कृतिः ।

शूद्रस्य चोपवासेन तथा दानेन शक्तितः ॥ ३१ ॥

अन्यजारजकादयः ।

“रजकश्चर्मकारश्च नटोबुरुडएवच ।

कैवर्त्तमेदभिज्ञाश्च सप्त ते चान्यजाः स्मृताः”—इति

स्मरणात् । ब्रह्मकूर्चमाचार्यणोपरिष्ठादव्यति । तत्सहित-
उपवासः त्रैवर्णिकस्य । तद्रहितस्य चतुर्थस्य ब्रह्मकूर्चस्थाने यथाशक्ति
दानं द्रष्टव्यम् । आमादिषु भाण्डान्तरं प्राप्तेषु नास्ति कश्चिद्दोषः ।
तथा चतुर्विंशतिमते,—

“आममांसं छतं चौद्रं स्नेहाश्च फलसम्भवाः ।

अन्यभाण्डस्थिता ह्येते निष्क्रान्ताः शुचयः स्मृताः”—इति ॥

महसु तु तटाकादिषु चण्डालादिसम्बन्धेऽपि नास्ति कश्चिद्दोषः.
अन्येषु तु कूपवत् न्यायः । तदाह विष्णुः,—

“जलाशयेष्वथान्येषु स्थावरेषु महीतले ।

कूपवत्कथिता शुद्धिर्महसु तु न दूषणम्”—इति ॥

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकारणम् ।

८७

अज्ञानपूर्वकचण्डालान्नभोजने प्रायश्चित्तमाह,—
 भुङ्क्तेऽज्ञानात् द्विजश्रेष्ठश्चण्डालान्नं कथञ्चन ।
 गोमूत्रयावकाहारो दशरात्रेण शुद्ध्यति ॥ ३२ ॥
 स्पष्टम् ॥

तत्रमाणमाह,—

एकैकं ग्रासमश्रीयद् गोमूत्रं यावकस्य च ।
 दशाहं नियमस्थस्य व्रतं तत्र विनिर्दिशेत् ॥ ३३ ॥

गोमूत्रेण पाचितं यद्यवमयमन्नं, तस्य ग्रासमेकैकमेकैकस्मि-
 न्दिने भुञ्जीत । नियमः स्नानादिः । तदाह घातवल्क्यः,—

“स्नानमौनोपवासेज्यास्वाध्यायोपस्थनियमः ।

नियमा गुरुशुश्रूषाशौचाकोधाममादता”—इति ॥

ईदृशनियमनिष्ठस्य तदयावकाहारव्रतं निर्दिशेत् । बुद्धिपूर्वके
 तद्विरा आह,—

“अन्यावसायिनामन्नमश्रीयद्वाप्तं कामतः ।

य तु चाश्रायणं कुर्यात् तन्नृच्छमथापिवा”—इति ॥

अन्यावसायिनश्चण्डालादयः । तांश्च स्पष्टमाह,—

“चण्डालः श्वपचः चत्ता सूतोवैदेहकस्तथा ।

मामघायोगवौ चैव सर्वे ह्यन्यावसायिनः”—इति ॥

आमपकयोश्चण्डालान्नयोर्भेदमाह विष्णुः । “चण्डालान्नं
 भुङ्क्ता चिराच्चमुपवसेत् सिद्धं भुङ्क्ता पराकः”—इति । अत्र मूलवच-
 नोक्तगोमूत्रयावकाहारः सिद्धान्नविषयो भविष्यति । यावकसहितस्य

दशरात्रोपवासस्य पराकसमत्वात् । यत्तु हारौतेनोक्तम्,—

“चाण्डालान्नं प्रमादेन यदि भुञ्जीत यो द्विजः ।

ततश्चान्द्रायणं कुर्यात् मासमेकं व्रतं चरेत् ॥

शुद्धो वाऽप्यर्द्धमासं वै भुक्त्वा चैव जितेन्द्रियः ।

त्रिरात्रमुपवासञ्च ब्राह्मणांस्तर्पयेत् शुचिः”—इति ॥

तद्गोमूत्रयावकाहारासक्तविषयम् । बुद्धिपूर्वकस्य चिरकालानु-
वृत्तौ मनुनोक्तं द्रष्टव्यम्,—

“चाण्डालान्यस्त्रियो गत्वा भुक्त्वा च प्रतिगृह्य च ।

पतत्यज्ञानतो विप्रो ज्ञानात् साम्यन्तु गच्छति”—इति ॥

अत्र चीर्णव्रतस्य पुनरुपनयनं कूर्मपुराणे दर्शितम्,—

“चाण्डालान्नं द्विजो भुक्त्वा सम्यक् चान्द्रायणं चरेत् ।

बुद्धिपूर्वं तु कच्छ्राब्दं पुनः संस्कारमेव च”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि । “चाण्डालपतितान्नभोजने पुनरुपनयनम्”—इति ।

अथ कश्चित्कालमेकस्मिन् गृहे चाण्डालेन सह व्यवहर्त्तुर-
विज्ञातस्तु चाण्डाल इत्यादिना, भूमिदोषो न विद्यते इत्यन्तेन,
श्लोकसमूहेन प्रायश्चित्तमाह,—

अविज्ञातस्तु चाण्डालो यत्र* वेश्मनि तिष्ठति ।

विज्ञाते तूपसन्नस्य द्विजाः कुर्वन्त्यनुग्रहम् ॥ ३४ ॥

अनेन श्लोकेन परिषदुपसत्तिर्विहिता । यद्यपि सर्वेषु प्राय-
श्चित्तेषु परिषदुपसत्तिः समाना, तथापि प्रकटपापेष्वेव सा न तु

* यस्य,—इति मु० ।

६ अ० ॥]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

८६

रहस्येषु । अत्र तु रहस्यमपि प्रकटीकर्तव्यमित्यभिप्रेत्य प्राति-
स्निकमुपपत्त्यभिधानम् । अतुग्रहस्वरितव्यप्रायश्चित्तविशेषोपदेशः ।

उपसदनयोगं परिषद्विशेषं दर्शयितुं द्विजान् विशिनष्टि,—

मुनिवक्त्रोक्तान् धर्मान् गायन्तो वेदपारगाः ।

पतन्तमुद्धरेयुस्तं धर्मज्ञाः पापसङ्करात् ॥ ३५ ॥

वक्त्रोक्तान् गायन्तइत्यनेन धर्मशास्त्रमुक्तार्थं प्रायश्चित्तं वदेयुरि-
त्युक्तं भवति । युक्तं चैतत् । तथा सति, प्रामादिकान्यथाऽभिधानशङ्का-
ऽनुदयात् । यद्यपि चण्डालमहवासएकमेव पापं, तथापि तस्मिन्
सत्यनुष्ठितानां नित्यनैमित्तिकानां बहूनां वैकल्यसम्भवमभिप्रेत्य
पापसङ्करादित्युक्तम् ॥ परिषदाऽभिधेयं व्रतविशेषं दर्शयति,—

दध्ना च सर्पिषा चैव क्षीरगोमूत्रयावकम् ।

भुञ्जीत सह मृत्यैश्च पिसन्ध्यमवगाहनम् ॥ ३६ ॥

दध्ना सर्पिषा च संयुक्तमिति शेषः । गृहस्त्रामिवद्गृहवासिनो-
बालवृद्धादयः सर्वेऽपि यावकभोजनत्रिसन्ध्यावगाहने कुर्युः ॥

तत्र दध्नादौनां सर्वेषां समाहारप्रसक्तौ विभजते,—

त्यहं भुञ्जीत दध्ना च त्यहं भुञ्जीत सर्पिषा ।

त्यहं क्षीरेण भुञ्जीत एकैकेन दिनचयम् ॥ ३७ ॥

दध्ना संयुक्तं गोमूत्रयावकं दिनचयं भुञ्जीत । एतक्षीरयोरप्येव-
मेव थोव्यम् । तथा सति, नव दिनानि सम्पद्यन्ते । पुनरप्येकैकेन

६०

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

दध्यादिना मयुकमेकैकस्मिन् दिने भुञ्जीतेति दिनत्रयं सम्यद्यते ।

तत् सर्वं मिलित्वा द्वादशरात्रं भवति ।

यावके वर्ज्यमाह,—

भावदृष्टं न भुञ्जीत नोच्छिष्टं कृमिदूषितम् ।

भावेन दृष्टं भावदृष्टम् । यस्मिन्नवलोकिते मत्तत्यन्तामादृष्टे
तस्मिन्नमेधादिभावः महमा बुद्धिमागोहेत्, तादृशं न भोक्तव्यम् ॥

दध्यादौनां त्रयाणां परिमाणमाह.

दधिक्षीरस्य त्रिपलं पलमेकं घृतस्य तु ॥ ३८ ॥

दधि क्षीरश्चेति दधिक्षीरं, तयोः प्रत्येकं पलत्रयं^(१) परिमाणं,
यावकस्य परिमाणं यासमात्रं पूर्वोक्तन्यायेन वेदितव्यम् ।

चेतनानां शुद्धिहेतुमभिधायाचेतनानामप्याह,—

भस्मना तु भवेत् शुद्धिरुभयोस्ताम्रकांश्ययोः ।

जलशौचेन वस्त्राणां परित्यागेन मृण्मये ॥ ३९ ॥

मृण्मयभाण्डस्य परित्यागएव कर्त्तव्यः, शुद्धिस्तु नास्तीत्यभि-
प्रायः ।

मृदस्य दाहः कर्त्तव्यइत्याह,—

- (१) पलपरिमाणान्त,—“पलान्तं लौकिकैर्मनैः सादृशतिदिमावकम् ।
तेजकचितयं ज्ञेयं ज्योतिर्ज्ञेयः स्मृतिसम्मतम्”—इत्युक्तकक्ष्यं पाद्यम् ।
द्वादशभी रत्तिकाभिरैको लौकिको माघको भवति, अष्टभिश्च तथा-
विधैर्माघकैरेकं तेजकं भवतीति ज्ञेयम् ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

८१

कुसुमकुशकार्पासलवणं तैलसर्पिणी ।

हारे कृत्वा तु धान्यानि दद्याद्देश्मनि पावकम् ॥ ४० ॥

कुसुमं तैलसाधनधान्यम् । कुसुमादीनि धान्यान्यतिदाहत्वेन
हारि स्थापनीयानि ।

गृहदाहाद्यनन्तरं कर्त्तव्यमाह,—

एवं शुद्धस्ततः पश्चात् कुर्यात् ब्राह्मणतर्पणम् ।

चिंशतं गोवृषच्चैव* दद्याद्विघ्नेषु दक्षिणाम् ॥ ४१ ॥

भाण्डवद्भूमेर्न परित्यागः, किन्तु लेपनादिकं कर्त्तव्यमित्याह, -

पुनर्लेपनखातेन होमजप्येन शुद्ध्यति ।

आधारेण च विघ्नाणां भूमिदाषो न विद्यते ॥ ४२ ॥

लेपनं कुशस्य खननं खलस्येति यथायोगमवगन्तव्यम् । तदुभयं
कृत्वा ब्राह्मणान् प्रवेक्ष्य शान्तिकजपहोमान्† कुर्यात् । तावता
भूमिः शुद्ध्यति । न तु भाण्डवदत्यन्तदोषो भूमेर्विद्यते । यदा
पुनर्दीर्घकालक्षण्डालोनिवसेत्, तदा चारौतोक्तं द्रष्टव्यम्,—

“चण्डालैः सह संवासं दीर्घकालमकामिकम्‡ ।

विज्ञानान् मृण्मथं पाचं सर्व्वं त्यजति तद्गृहे ॥

नालकच्छं ततः कुर्यात् तप्तकच्छं तथैव च ।

ब्राह्मणान्तर्पथेत् पश्चात् ब्रह्मकूर्चं न शुद्ध्यति”—इति ॥

* चिंशद्वा दशभैरुश्च,—इति सु० ।

† शान्तिकहो जपहोमौ,—इति सु० ।

‡ संवासेदीर्घकालमकामिकः,—इति शा० ।

८२

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

तत्र च गोशतं दक्षिणा । तदाह च्यवनः । “चण्डालसङ्करे स्वभव-
नदहनं सर्वस्मृण्यभाण्डभेदनं दारवाणां तु तत्तणं शङ्खशृङ्गसुवर्ण-
रजतचेलानामद्भिः प्रक्षालनं कांक्षताम्रपात्राणामाकरेण” शृङ्घ्रिः
सौवीरपयोदधितक्राणं परित्यागो गोमूत्रयावकाहारो मासं क्षपयेत् ।
वाल्मेयवृद्धस्त्रीणामर्द्धं प्रायश्चित्तम् । आपोडगादालाः सप्ततूर्द्धगता-
वृद्धाः । चौर्णं प्रायश्चित्ते ब्राह्मणभोजनं गोशतं तद्यात् । अभावे
सर्वस्वम्” — इति ।

ग्रहव्यतिरिक्तचेचारामग्रामान्तरयात्रादावज्ञानेन चण्डालसङ्करे
प्रायश्चित्तमाह,—

चण्डालैः सह सम्पर्कं मासं मासार्द्धमेव वा ।

गोमूत्रयावकाहारो मासार्द्धेन विशुद्ध्यति ॥ ४३ ॥

मासश्च अर्द्धमासश्च मासार्द्धं, तेन विशुद्ध्यति । माससङ्करे
मासव्रतेन शुद्ध्यति, अर्द्धमाससङ्करे अर्द्धमासव्रतेन विशुद्ध्यतिरित्यर्थः ।
सम्पर्कं, करोति चेदिति शेषः । चण्डालशब्देन पुण्डसादभोऽप्युपल-
क्ष्यन्ते । अतएव सम्पर्कः,—

“चण्डालैः सङ्करे विप्रः श्वपाकैः पुण्डसैरपि ।

गोमूत्रयावकाहारो मासार्द्धेन विशुद्ध्यति” — इति ॥

उक्तकालाधिककालसङ्करे शरीरगतं द्रव्यम्,—

“चण्डालैः सह सम्पर्कं † प्राजापत्येन शुद्ध्यति ।

* माकरे,—इति शा० ।

† पुण्डसंस्थाने, पुण्डस,—इति सु० । एवं सर्वत्र ।

‡ संयोगे,—इति स० शा० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

८३

विप्रान् दश वरान् कृत्वा तैरनुज्ञाय शासनात् ॥

आ कण्ठस्य प्रमाणन्तु कुर्याद्भोमयकईमम् ।

तत्र स्थित्वा त्वहोरात्रं वायुमचः समाहितः ॥

वालकच्छं ततः कुर्यात् गोष्ठे वसति सर्वदा ।

मकेशवपनं कुर्यात् परमां शुद्धिमाप्नुयात्"—इति ।

रजश्चादिभिः सह संवासे चण्डालसहसंवासात् न्यूनं प्रायश्चित्तमाह,—

रजकी चर्मकारी च लुब्धकी वेणुजीविनी ।

चातुर्वर्ण्यस्य च गृहे त्वविज्ञाता तु तिष्ठति ॥ ४४ ॥

ज्ञात्वा तु निष्कृतिं कुर्यात् पूर्वोक्तस्यार्द्धमेव तु ।

गृहदाहं न कुर्वीत श्रेयं सर्वं समाचरेत्* ॥ ४५ ॥

दध्ना च सर्पिषा चेत्यादिकं पूर्वोक्तम् ।

इदानीं चण्डालस्य सहगृहप्रवेगे कर्त्तव्यां शुद्धिमाह,—

गृहस्याभ्यन्तरं गच्छेत् चण्डालो यदि कस्यचित् ।

तमागारादिनिर्वास्य मृद्गाण्डन्तु विसर्जयेत् ॥ ४६ ॥

रसपूर्णन्तु मृद्गाण्डं† न त्यजेत्तु कदाचन ।

गेमयेन तु संमिश्रैर्जलैः प्रोक्ष्येद्गृहं तथा‡ ॥ ४७ ॥ इति ।

कस्यचिति ब्राह्मणादीनामन्यतमस्य । प्रोक्ष्याजान्नां वा गृहं
प्रवेशयेत् । तदाह शारीतः,—

* सर्वत्र कारयेत्,—इति शा० ।

† गृद्गाण्डं,—इति सु० ।

‡ प्रक्षालयेद्गृहम्,—इति सु० ।

६४

पराशरमाधवः ।

{६ अ० ।

“गृहस्थाभ्यन्तरे यस्य चण्डालो यदि गच्छति ।

पार्थिवानां हि पाचाणां त्यागः सद्यो हि सर्वशः ॥

अनष्टरसभाण्डानां* गृहवन्मन्यते यथा ।

अजस्य गोः प्रवेशाद्धि शुध्यते नात्र संशयः”—इति ॥

अनष्टरसानि रसपूर्णभाण्डानि । यः पुनः गृहान्तरवासी सन्नपि चण्डालप्रवेशवति गृहे कदाचिद्भुङ्क्ते, भुक्तवत्सस्यापि गृहे योऽन्यो-
गृहान्तरवासी समागत्य भुङ्क्ते, तथोरुभयोः प्रायश्चित्तमापस्तम्बो-
दर्शयति,—

“अविज्ञातस्य चण्डालस्तिष्ठते यस्य वैश्वनि ।

स विज्ञातस्तु कालेन तत्र कार्यं विशोधनम् ॥

प्राजापत्यन्तु शूद्राणान्तेषां तदनुसारतः ।

यैस्तत्र भुङ्क्तं पक्वान्नं कृच्छ्राद्धन्तेषु दापयेत् ॥

यैस्तेषामपि निर्भुक्तं पादमेकं विधीयते ।

कूपैकपानमृष्टान्नस्पर्शसम्पर्कदूषितः ॥

नरो ह्येकोपवासेन पञ्चगव्येन शुद्ध्यति ।

वालापत्या तथा रोगी गर्भिणी या तु दूषिता ॥

तेषां नक्तं प्रदातव्यं वालानां प्रहरद्वयम्” इति ।

अथ कम्पुपहतदेहस्य वर्णभेदेन भिक्षां शुद्धिमाह,—

* अनष्टरसं भाण्डं,—इति शा० ।

† विधानतः,—इति स० शा० ।

‡ तेषामपि च यद्भुक्तं,—इति सु० ।

६ अ० ।।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

६५

ब्राह्मणस्य व्रणद्वारे पूयशोणितसम्भवे ।

कृमिरुत्पद्यते तस्य* प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥ ४८ ॥

गवां मूत्रपुरीषेण दधिक्षीरेण सर्पिषा ।

व्यहं स्नात्वा च पीत्वा च कृमिदुष्टः शुचिर्भवेत् ॥ ४९ ॥

क्षत्रियोऽपि सुवर्णस्य पञ्च मापान् प्रदापयेत् ।

गोदक्षिणान्तु वैश्यस्याप्युपवासं विनिर्दिशेत् ॥ ५० ॥

शूद्राणाम्बोपवासः स्यात् शूद्रोदानेन शुद्ध्यति ।

यद्यपि कृम्युत्पत्तिर्विहितातिक्रमप्रतिषिद्धाचरणरूपा न भवति, तथापि जन्मान्तरमञ्चितद्विरितफलरूपायास्तस्याविहितकर्मानुष्ठानाधिकारविरोधशुद्ध्यापादकत्वात् तन्निवृत्तयेऽवश्यं शुद्धिः कर्तव्या । मा च शुद्धिः प्रायश्चित्तममानत्वात् प्रायश्चित्तप्रकरणे वक्तुमुचिता । प्रायश्चित्तमास्यमभिप्रेत्य प्रश्नवाक्ये प्रायश्चित्तशब्देन व्यवहारः । मुख्य-प्रायश्चित्तभावं द्योतयितुं मन्देहद्योतकः कथंशब्दः प्रयुक्तः । तत्र ब्राह्मणस्य दिनवयं पञ्चगव्यस्नानपाने । क्षत्रियस्य पञ्चमाषपरिमित-सुवर्णदानं च । पञ्चकृष्णलात्मको माषः । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“जासूसूर्यमरीचिखं चसरेणूरजः सूतम्^(१) ।

* यस्य,—इति सु० ।

† प्रदाय तु,—इति शा० ।

(१) जासं गवाक्षः । तद्रूपसूर्यरश्मिषु रजतचूर्णनिभं यत् दृश्यते स चसरेणुरित्यर्थः ।

६६

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

तेऽष्टौ खिचा तु नास्मिन् राजसर्वप उच्यते ॥

गौरस्तु ते चयः षट् ते यवमध्यस्तु* ते चयः^(१) ।

कृष्णलः पञ्च ते माषः ते सुवर्णस्तु षोडश"—इति ॥

वेम्बस्त गोदानोपवासौ । शुद्धस्त गोदानमेव । एतच्च नाभेरधो-
भागे द्रष्टव्यम् । उपरिभागे तु मनुराह,—

“ब्राह्मणस्त प्रणदारे पूयशोणितसम्भवे ।

कृमिस्त्यद्यते यस्तु प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥

गवां मूत्रपुरीषेण त्रिसन्ध्यं स्नानमाचरेत् ।

चिरात् पञ्चगव्याशी त्वधोनाभ्यां विशुद्धति ॥

नाभिकण्ठान्तरोद्भूते व्रणे चोत्पद्यते कृमिः ।

षड्रावन्तु तदा प्रोक्तं प्राजापत्यं शिरोव्रणे"—इति ॥

यत्तु च्यवनेनोक्तं, “कृमिदर्शने साक्तपनं वृषभो दक्षिणा”—इति ।

तद्युगपत् वज्रप्रदेशविषयम् ।

चर्च्यमाणे प्रायश्चित्ते न्यूनातिरेकदोषोपशान्तिर्विप्रवाक्याद्भव-
तीत्याह,—

* यवोमध्यस्तु,—इति शा० ।

† नाभ्यां,—इति मु० ।

‡ स्नानं,—इति शा० ।

(१) गौरो गौरसर्वपः । षड्भिर्गौरसर्वपैरेकोयवमध्यः, त्रिभिर्यवमध्ये-
रेकः कृष्णल इत्यर्थः ।

इ च० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

६७

अच्छिद्रमिति यदाक्यं वदन्ति क्षितिरेवताः ॥ ५१ ॥

प्रणम्य शिःसा ग्राह्यमग्निष्टोमफलं हि तत् ।

विप्रवाक्यस्य छिद्रपरिपूरकत्वं सम्भावयितुमग्निष्टोमसाम्येन तदाक्यं प्रणम्यते । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां विप्रवाक्यस्य प्रयोजनकत्वमाहाप-
स्तम्बः,—

“पूर्णेऽपि कालनियमे न गृद्धिर्ब्राह्मणैर्विना ।

अपूर्णेऽपि कालेषु शोधयन्ति द्विजोत्तमाः”—इति ॥

महाफलसाधनेषु यज्ञादिष्वपि छिद्रपूर्तिर्विप्रवाक्यमाध्या. किमु-
तास्मिन् प्रायश्चित्तप्रते इत्यभिप्रेत्याह,—

जपच्छिद्रं तपश्छिद्रं यच्छिद्रं यज्ञकर्मणि ॥ ५२ ॥

सर्वं भवति निश्छिद्रं ब्राह्मणैरुपपादितम् ।

यद्यपि विप्रवाक्यस्य समस्तव्रतगोपलादिदं प्रायश्चित्तप्रकरणान्ते
वक्तुमुचितम्, तथापि द्रव्यगृद्धिप्रकरणस्यात्रापि स्वीकृतत्वादवान्तर-
प्रायश्चित्तप्रकरणस्य समाप्ताविदमुक्तमित्यविरोधः ।

आपत्काले स्वयं व्रतं कर्तुमशक्नोति तदा ब्राह्मणैः कारयेदि-
त्याह,—

व्याधिव्यसनानि श्रान्ते दुर्भिक्षे डामरे तथा ॥ ५३ ॥

उपवासो व्रतं होमो द्विजसम्पादितानि वै ।

* प्रयोजकत्व,—इति मु० । मम तु ‘प्रयोजनवत्त्व’—इति पाठः प्रति-
माति ।

† वा,—इति सो० शा० ।

६८

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

व्याधिना व्यसनौ राजघन्नादिप्रवलरोगग्रस्तः । श्रान्त आहवाध्व*
गमनादिना । तयोरुभयोः व्रतं पित्रादि† रनुतिष्ठेत् । तदाह आप-
स्तम्बः,—

“अशक्तस्यापि बालस्य पिता वा यदि वा गुरुः ।

तद्व्रतं तस्य गृह्णीयात् ततो मुच्येत किल्बिषात्”—इति ॥

दुर्मित्यं दैविकोदोषः । डामरं परराजाद्युपप्लवः‡ । तत्रोभय-
त्रावश्यकवज्जकुटुम्बभरणद्यवरुद्धः तदनवरुद्धेन सख्यादिना व्रतं
कारयेत् ।

अत्यन्तापदमभिप्रेत्य पचान्तरमाह,—

अथवा ब्राह्मणास्तुष्टाः सर्वे§ कुर्वन्त्यनुग्रहम् ॥ ५४ ॥
सर्वान् कामानवाप्नोति द्विजसम्पादितैरिह ।

ब्राह्मणा वेदपारगामहान्तः पूर्वकृतोपकारादिना तुष्टाः सन्तोऽ-
स्यामापदि निर्दोषस्त्वमित्यनुगृह्णन्ति तदा तावतैवास्त्र विशुद्धिः ।
अनुष्ठानमन्तरेणापि महापुरुषवचनमात्रसम्पादितैराग्नीर्विशेषैरशेष-
कामप्राप्तिर्भवति, तत्र पापक्षयोभवतीति कोविस्मयः । महापुरुषस्य
गुरुपित्रादेः सङ्कल्पमात्रादेव कामप्राप्तिराथर्वणे श्रूयते,—

* दूराध्व,—इति सु० ।

† पुत्रादि,—इति शा० ।

‡ परराजाद्युपप्लवः,—इति शा० ।

§ सर्वे, इति शा० ।

६ अ० ॥

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

६६

“यं यं लोकं मनसा संविभाति
 विशुद्धमन्त्रः कामयते यांश्च कामान् ।
 तं तं लोकं जयते तांश्च कामान्
 तस्मादात्मज्ञं ह्यर्चयेद्भूतिकामः”—इति ।

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां महदनुग्रहस्य विषयं दर्शयति,—

दुर्बलेऽनुग्रहः प्रोक्तस्तथा वै बालवृद्धयोः ॥ ५५ ॥
 ततोऽन्यथा भवेद्दोषः तस्मान्नानुग्रहः स्मृतः ।

दुर्बलः पूर्वाक्तव्याधियस्तादिः । दुर्बलबालवृद्धानामनुग्रहणे
 योग्यामहान्तोदिवलेन दर्शिताः,—

“प्रायश्चित्तं यथोद्दिष्टमशक्यं दुर्बलादिभिः ।

दय्यतेऽनुग्रहस्तेषां लोकसंग्रहकारणात् ॥

एकोनार्हति तत्कर्तुमज्जोवा नाप्यनुग्रहम् ।

धर्मजा बहवो विप्राः कर्तुमर्हन्त्यनुग्रहम्”—इति ॥

अतोऽन्यथा प्रबलस्थानुग्रहे प्रत्यवायः । तस्मात्तान्नानुगृहीयात् ।
 प्रबलं युवानमनुगृह्यतः प्रत्यवायो विशदयति,—

स्नेहादा यदि वा लोभाद्व्यादज्ञानतोऽपि वा ॥ ५६ ॥
 कुर्वन्त्यनुग्रहं ये तु तत्पापं तेषु गच्छति ।

स्नेहादनुग्रहः पुत्रमित्रादिषु, लोभाद्व्यादज्ञानतोऽपि वा, भयाद्राजादिषु,
 अज्ञानाद्दुर्बलेष्वनुग्रह इति । शास्त्रमज्ञात्वा पण्डितं मन्यतया
 यस्मिन् कस्मिंश्चिदनुग्रहः । यद्यपि परकीयं पापमितरस्मिन् संज्ञा-

१००

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

मति^(१), तथापि परीक्षामकृत्वा प्रायश्चित्तं विधातुरयथाशास्त्रानु-
ष्ठाननिमित्तं पापान्तरमुदेतीत्यभिप्रेत्य तत्पापं तेषु गच्छतीत्युक्त-
मिति^(२) । एवं प्रायश्चित्ताधिकारिणं सम्यक् परीक्ष्य प्रायश्चित्तं
विधेयम् । तदाह देवलः,—

“कर्त्तारं देशकालौ च प्रमाणं कारणं क्रियाम् ।

अवेक्ष्य च बलञ्चैव प्रायश्चित्तं विधीयते”—इति ॥

बौधायनोऽपि,—

“शरीरं बलमायुश्च वयः कालं च कर्म च ।

परीक्ष्य धर्मविदुषा* प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेत्”—इति ॥

अनुग्रहमनर्हतः प्रबलस्यानुग्रहे यथा प्रत्यवायः, तथाऽनुग्रह-
योग्यस्य दुर्बलस्य नियमविधानेऽपि प्रत्यवायइत्याह,—

शरीरस्यात्यये प्राप्ते वदन्ति नियमन्तु ये ॥ ५७ ॥

महत्कार्योपरोधेन न स्वस्थस्य कदाचन ।

शरीरस्यात्यये सुमूर्षार्भस्यं शयनं, तस्मिन् प्राप्ति सति, तेन
कर्त्तुमशक्यं प्रायश्चित्तव्रतादिनियमं† कर्त्तव्यत्वेन ये वदन्ति, तेषु

* धर्मविदुषा,—इति स० शा० ।

† प्राजापत्यव्रतादिनियमं,—इति सु० ।

(१) समवेतस्य पापस्य विद्यमानस्याश्रयत्वाग्नेनापराश्रयप्राप्तेरसम्भवा-
दिति भावः ।

(२) तथाच, तत्पापं तत्सदृशपापान्तरमित्यर्थः ।

६७० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१०१

तत्पापं गच्छतीति पूर्ववाक्यादनुषज्यते । तत्र हेतुः । महत्कार्यो-
परोधेनेति । महतां देवतोपासकानां योगिनां कार्यं महत्कार्य-
मन्नकाले देवतास्मरणादि, तस्योपरोधः प्रतिबन्धः । मुमूर्षुर्हि
परिसरवर्त्तिभिराग्नैर्विधितोदेवतां स्मर्त्तुमुद्युक्ते, तदानीमेव तदुक्तं
व्रतकर्त्तव्यतां श्रुत्वा कर्त्तुमशक्नुवन् व्याकुलचित्तः पूर्वमुद्युक्तां
देवतास्मृतिमपि परित्यजति । सोऽयं पुरुषार्थप्रतिबन्धस्तस्य च
निमित्तं प्रायश्चित्तविधातारदति युक्तस्तेषां प्रत्यवायः । एवं तर्हि
सर्वत्र प्रायश्चित्तं विधातुं भीताः स्मृत्याशङ्क्योक्तं, न स्वस्थस्य
कदाचनेति । स्वस्थशरीरस्य पूर्वाक्तः कार्योपरोधः कदाचिदपि
नास्तीति तं प्रति प्रायश्चित्तं विधातुं न भेतव्यमिति भावः ।

वाधिव्यसनिनीत्यत्र प्रतिनिधित्वेन व्रतमनुष्ठेयमित्युक्तम् । इदानीं
तस्य व्यतिरेकमाह,—

स्वस्थस्य मूढाः कुर्वन्ति वदन्ति नियमन्तु ये ॥ ५८ ॥
ते तस्य विघ्नकर्तारः पतन्ति नरकेऽशुचौ ।

ये तु मूढा व्याधादियस्तस्यैव प्रतिनिधिरिति शास्त्ररहस्य-
मज्ञानन्तः स्वस्थस्य कस्यचित् परिदृष्टादेः^(१) दाक्षिण्यादिना तदीयं
व्रतनियममनुतिष्ठन्ति*, तस्य च नियमाभावं शास्त्रीयत्वेन वदन्ति,

* तदीयं व्रतं स्वयमेवानुतिष्ठन्ति,—इति मु० ।

१०२

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

ते प्रतिनिधित्वेनानुतिष्ठन्तः शास्त्रार्थज्ञान्यथा वदन्तस्तस्य स्वस्यस्य
पापनिवृत्तिविघ्नं चरन्तो* रौरवादिके नरके पतन्ति ।

इदानीं पण्डितमन्यतया विप्रवाक्यमवज्ञाय स्वेच्छयैव किञ्चिद्भूतं
शास्त्रीयत्वेन परिकल्प्यानुतिष्ठतो न पापनिवृत्तिरित्याह,—

सएव नियमन्त्यक्त्वा ब्राह्मणं योऽवमन्यते ॥ ५८ ॥
वृथा तस्योपवासः स्यान्न स पुण्येन युज्यते ।

स्वकपोलकल्पितव्रतस्य पापनिवर्त्तकत्वाभावः ज्ञातातपेन स्पष्टी-
कृतः,—

“यदिना धर्मशास्त्रेण प्रायश्चित्तं विधीयते ।

न तेन शुद्धिमाप्नोति प्रायश्चित्ते कृतेऽपि सः”—इति ॥

व्यतिरेकमुक्त्वाऽन्वयमाह,—

सएव नियमोग्राह्योयद्येकोऽपि वदेद् द्विजः ॥ ६० ॥
कुर्याद्वाक्यं द्विजानान्तु अन्यथा भ्रूणहा भवेत् ।

धर्मरहस्येऽभिज्ञानां बहूनां द्विजानां प्रायश्चित्तविधानं मुख्यः
कल्पः । एकस्य विधायकत्वमनुकल्पः । उभयथाऽपि विप्रेणानुज्ञातएव
नियमोऽनुष्ठातव्यः† । अन्यथा द्विजानुज्ञामन्तरेण स्वयमेव शास्त्रं
पर्यालोच्य प्रकटपापस्य प्रायश्चित्तं कुर्वन् प्रत्यवायी स्यात् ।

* पापनिवृत्तिं विघ्नन्तः,—इति मु० ।

† स्वेच्छया स्वकपोल,—इति मु० ।

‡ विप्रेणानुज्ञात एवेति नियमोज्ञातव्य इति शा० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१०२

विप्रवाक्यस्य प्रायश्चित्तप्रयोजकत्वं प्रतिपादयति,—

ब्राह्मणाजङ्गमं तीर्थं तीर्थभूता हि साधवः ॥ ६१ ॥

तेषां वाक्योदकेनैव शुद्ध्यन्ति मलिनाजनाः ।

साधूनां तीर्थरूपत्वं शुद्धस्वरूपत्वात् । तथाच श्रूयते,—

“अग्निः शुचिर्ब्रततमः शुचिर्विप्रः शुचिः कविः”—इति ।

विशिष्टमातापितृजन्यत्वं ब्राह्मणत्वं, न केवलं तावत्तैव ब्राह्मण-
वाक्यस्य प्रशस्तत्वं, किन्त्वनेकदेवताप्रतिपादकानां वैदिकमन्त्राणां
धारणया सर्वदेवतात्मकत्वेनापि तद्वाक्यं प्रशस्तमित्याह,—

ब्राह्मणा यानि भाषन्ते मन्यन्ते तानि देवताः ॥ ६२ ॥

सर्वदेवमयो* विप्रो न तद्वचनमन्यथा ॥

ब्रह्म वेदः, निरन्तरं तन्निष्ठाः सन्तस्तदर्थं यथावद्ब्रुवाणब्राह्मणाः,
अतोवेदविद्वचनं देवता अनुमन्यन्ते । तस्य च सर्वदेवमयत्वं श्रूयते ।
“यावतीर्वै देवतास्ताः सर्वावेदविद्ब्राह्मणे वसन्ति”—इति । अङ्गिरा
अपि,—

“ब्राह्मणो देवताः सर्वाः स च सर्वस्य दैवतम्”—इति ।

“यदेव विद्यया करोति तदेव वीर्यवत्तरं भवति^(१)”—इति श्रुतौ

* सर्वदेवमयो,—इति शा० ।

(१) यदेव विद्यया करोति अद्वयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं भवतीति
कान्दोग्यश्रुतिरेव मध्ये परित्यज्य पठितेति बोध्यम् ।

१०४

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

विद्यासंयुक्तं कर्म केवलात् कर्मणः प्रशस्तमिति श्रुतं, तेनैव न्यायेन
विद्यासंयुक्तं व्रतं केवलाद्गतात् प्रशस्तमित्याह,—

उपवासो व्रतञ्चैव स्नानं तीर्थं जपस्तपः ॥ ६३ ॥

विप्रसम्पादितं^(१) यस्य सम्पूर्णं तस्य तत्फलम् ।

विप्रसम्पादितं विप्रैरनुज्ञातं उपवासादिकम् । फलसम्पूर्तिर्निः
शेषेणाशुद्धिनिवृत्तिः ।

कस्युपहतस्य देहस्य शुद्धिमुक्त्वा तादृशस्यैवान्यस्य शुद्धिमाह,—
अन्नाद्ये कीटसंयुक्ते मक्षिकाकेशदूषिते ॥ ६४ ॥
तदन्तरा स्पृशेच्चापस्तदन्नं भस्मना स्पृशेत् ।

अनुं योग्यमद्यं, अन्नञ्च तदद्यञ्च अन्नाद्यं, पक्वमन्नं न त्वामभि-
त्यर्थः । तद्यदि भोजनपात्रे भाण्डे वा कीटेन मक्षिकया केशेन वा
संयुज्येत, तदा तत्कीटादिकमपनीय तस्यान्नस्याभ्यन्तरेऽङ्गिः संप्रोक्ष्य
किञ्चिद्भस्म प्रक्षिपेत् । मक्षिकादिदूषितत्वं गोघ्रातवादीनामुप-
लक्षणम् । अतएव वृहस्पतिः,—

“गोघ्राते च चुते वाऽन्ने मक्षिकाकेशदूषिते ।

मृद्भस्म सलिलञ्चैव प्रक्षेप्य विशुद्ध्यते”—इति ॥

* विप्रैः सम्पादितं,—इति शा० ।

† फलं सम्पूर्तिः,—इति मु० शा० ।

(१) विद्याया याति विप्रत्वमित्युक्तेः विप्रसम्पादितत्वेनैव व्रतस्य विद्या-
संयुक्तत्वं बोध्यम् ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१०५

मनुरपि,—

“पञ्चिजगधं गवाघ्रातमवधूतमवक्षुतम् ।

दूषितं केशकीटैश्च मृत्क्षेपेण विगुह्यति*”—इति ॥

वस्त्रावधूननरेणुसृष्टमवधूतं, क्षुतोत्पन्नविन्दुसृष्टमवक्षुतम् । यत्तु
गौतमेनोक्तम् । “नित्यमभोज्यं केशकीटावपन्नम्”—इति । तत्केश-
कीटादिभिः सह पक्वविषयम् ।

केशकीटादिदूषिताद्यशोधनप्रसङ्गेन बुद्धिस्थं भोजनकालीनं
किञ्चिन्नियमविशेषमाह,—

भुञ्जानश्चैव यो विप्रः पादं हस्तेन संस्पृशेत् ॥ ६५ ॥

स्वमुच्छिष्टमसौ भुङ्क्ते यो भुङ्क्ते मुक्तभाजने† ।

पादुकास्थेन भुञ्जीत पर्यङ्कस्थः स्थितोऽपि वा ॥ ६६ ॥

श्वानचण्डालदृक् चैव भोजनं परिवर्जयेत्

वामहस्तेन पादसंस्पर्शं सति स्त्रोच्छिष्टभोजने घावान् प्रत्यवायः,
तावानेव भवति । वामहस्तेन पाचमनालभ्य भोजनेऽपि तावानेव
प्रत्यवायः । पीठे समुपविष्टः पद्भ्यां पादुके आक्रम्य न भुञ्जीत ।
तथा पर्यङ्के स्थित्वा वोर्ध्वं स्थित्वा वा न भुञ्जीत । भोजनमध्ये
श्वादिदर्शने भोजनमेव परित्यजेत् । पादुकास्थद्वयेतावद्विश्वासन-
गतादीनामप्युपलक्षणम् । अतएव व्यासः,—

* मृत्क्षेपेण शुध्यति,—इति सु० ।

† भिन्नभाजने,—इति सु० ।

१०६

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

“न च भिक्षासनगतो न शयानः स्थितोऽपि वा* ।

न पादुकास्थितो वाऽपि न हस्तन्विलपन्नपि”—इति ॥

अस्माद्य इत्यनेन प्रासङ्गिकमन्त्रशोधनमुक्तम्, इदानीं प्राधान्येन
शुद्धिप्रकरणमेवानुवर्त्तयितुं प्रतिजानीते,—

यदन्नं प्रतिषिद्धं स्यादन्नशुद्धिस्तथैव च ॥ ६७ ॥

यथा पराशरेणोक्तं तथैवाहं वदामि वः ।

यदन्नं प्रतिषिद्धं, तथैव या चास्त्रस्य शुद्धिः, तत्सर्वं वृद्ध-
पराशरेण पूर्वकल्पीयस्मृतिकर्त्रा यथोक्तं तथा वदामि । तत्र
तत्र वचने पराशरपरामर्शस्यायमभिप्रायः । “धाता यथापूर्व-
मकल्पयत्” ।

“यथर्त्तावृतुलिङ्गानि नानारूपाणि पर्यये ।

दृश्यन्ते तानि तान्येव तथाभावा युगादिषु”—

इत्यादिश्रुतिसंस्मृतिभ्यां प्रतिकल्पमधिकारिपुरुषाणां अनुवसिष्ठा-
दीनां समानसृष्टिप्रतिभानात् कलियुगधर्मशास्त्राधिकारी परा-
शरोऽपि तस्मिंस्तस्मिन् कल्पे सृज्यते । अतोऽस्मिन्नपि कल्पे कलि-
युगधर्मेषु मनुस्मृत्य ग्रन्थस्य प्राधान्यं न विस्मर्त्तव्यमिति ।

प्रतिज्ञाते प्रतिषिद्धशुद्धौ† दर्शयति,—

* न शय्यायां स्थितोऽपि वा,—इति मु० ।

† मनुस्मृत्यस्य प्राधान्यं,—इति श्रु० ।

‡ प्रतिषिद्धशुद्धिं,—इति मु० ।

६ अ० ।]

मायश्चित्तकाण्डम् ।

१०७

शृतं द्रोणादकस्यान्नं काकश्चानोपघातितम् ॥ ६८ ॥

केनेदं शुद्ध्यते चान्नं ब्राह्मणेभ्यो निवेदयेत् ।

द्रोणादकशब्दधोरर्थं वक्ष्यति । द्रोणेनाढकेन वा परिमितस्य
व्रीहियवादिद्रव्यस्य सम्बन्धि पक्वमन्नं शकाकाभ्यां यदि लेहनादि-
नोपघातितं स्यात्, तदा स्वयं शास्त्रज्ञोऽपि तत्शुद्धिसिद्धये धर्मज्ञान्
ब्राह्मणान्वाचयितुं केनेदं शुद्ध्यतीति प्रश्न्यते ।

ततो धर्मरहस्यविद्ब्राह्मणनिर्दिष्टां शुद्धिं चिकीर्षुस्तदन्नं संगृह्णी-
यात् न तु परित्यजेत् इत्याह,—

काकश्चानावलीढन्तु द्रोणान्नं न परित्यजेत् ॥ ६९ ॥

द्रोणशब्देनादकोऽप्युपलभ्यते ।

इदानीं द्रोणादकयोः परिमाणमाह,—

वेदविदाङ्गविद्विप्रैर्धर्मशास्त्रानुपालकैः ।

प्रस्थाद्वाचिंशतिर्द्रोणः स्मृतो द्विप्रस्थ आदकम् ॥ ७० ॥

नानादेशैर्विद्वद्भिस्तात्कालिकस्वस्वव्यवहारनिर्वाहाय स्वेच्छ-
यैव द्रोणादिपरिमाणानि निर्णयन्ते । तानि नाशास्त्रीयाणीत्यभि-
प्रेत्य वेदवेदाङ्गेत्यादिना विशेषितम् ।

यववराहाधिकरणन्यायेन^(१) शास्त्रज्ञप्रसिद्धश्च शास्त्रार्थोद्यहीतव्यो
न तु स्वेच्छप्रसिद्ध इत्याह,—

(१) मीमांसादर्शनस्य प्रथमाध्याये तृतीयपादगतं पञ्चमाधिकरणं यव-
वराहाधिकरणमित्युच्यते । तत्रेदं निर्णीतम् । यवशब्दमार्यादीर्घशूकेषु
प्रयुज्यते वराहशब्दश्च शूकरे । स्वेच्छास्तु यवशब्दं प्रियङ्गुषु प्रयुज्यते

१०८

पद्माश्रमाधिवः ।

[६ अ०]

ततो द्रोणादकस्यान्नं श्रुतिस्मृतिविदो विदुः ।

ततस्तस्मात् शास्त्रीयपरिमाणात् परिमितं यद्द्रोणादकस्यान्न-
देवात्र शुद्धमिति शास्त्रे विवक्षितमिति श्रुतिस्मृतिकुशला मन्यन्ते ।
ननु शास्त्रेण द्रोणादकपरिमाणमन्यथाऽभिहितम् । तथाच भविष्य-
त्पुराणम्,—

“पलदयन्तु प्रसृतं दिगुणं कुडवं मतम् ।

चतुर्भिः कुड्वैः प्रस्यः प्रस्याञ्चत्वारश्चादकः ॥

आदकैस्तैश्चतुर्भिस्तु द्रोणस्तु कथितो बुधैः ।

कुम्भोद्द्रोणद्वयं प्रोक्तं खारी द्रोणस्तु षोडश” — इति ॥

नैष दोषः । देशभेदेन शास्त्रद्वयस्य व्यवस्थापनीयत्वात् ।

द्रोणादकशब्दव्यावर्त्यमाह,—

कांक्षानावलीढन्तु गवाध्रातं खरेण वा ॥७१॥

स्वल्पमन्नन्त्यजेद्विप्रः शुद्धिर्द्रोणादके भवेत् ॥

धनिकविषयं द्रोणपरिमाणं, निर्धनविषयमादकपरिमाणम् ।

बराहशब्दश्च कृष्णशकुनौ । तथाच सति लोकव्यवहारेण शब्दार्थस्य
निश्चितव्यत्वात् किमार्थव्यवहारेण दीर्घश्रुकादयो यवादिशब्दार्था-
ग्रहीतव्याः किं वा स्नेच्छव्यवहारेण प्रियङ्ग्वादयः,— इति सन्देहे,
शास्त्रीयशब्दार्थग्रहणे शास्त्रानुसारिण्या आर्यप्रसिद्धैर्बलीयस्त्वात्
आर्यव्यवहारानुसारेण दीर्घश्रुकादयश्च यवादिशब्दार्था ग्रहीतव्या-
न स्नेच्छप्रसिद्धानुसारेण प्रियङ्ग्वादयः,— इति सिद्धान्तः ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१०६

तच्च यथायथम् । द्रोणाढकपरिमाणञ्च स्वल्पमत्रं काकादिभिरवलीढं
चेत्, तत्परित्याज्यमेव । विवक्षिता शुद्धिर्द्रोणाढकविषयेति द्रष्टव्यम् ।

तां शुद्धिं दर्शयति,—

अन्नस्योद्धृत्य तन्मात्रं यच्च लालाहृतं* भवेत् ॥७२॥

सुवर्णोदकमभ्युक्ष्य हुताग्नेनैव तापयेत्† ।

हुताग्नेन संस्पृष्टं सुवर्णसस्त्रिणेन च ॥७३॥

विप्राणां ब्रह्मघोषेण भोज्यं भवति तत्क्षणात् ।

द्रोणाढकपरिमितस्यान्नस्य मध्ये यावति भागे संस्पर्शसम्भावना,
तावन्तं भागमपनयेत् । अवशिष्टेऽपि यावति लालास्य शः सम्भावितः,
तावदपनयेत् । इतरत् सर्वं सुवर्णयुक्तेनोदकेन सम्प्राप्य सकृत् वज्रौ
तापयेत् । ताभ्यां सुवर्णोदकवह्निभ्यां संस्क्रुतं पुनः शुद्धिहेतुर्ना
पवमानसूत्रादीनां घोषेण संस्क्रुत्य विप्रैरनुज्ञातं तद्बुद्धीत । अतएव
बौधायनः । “सिद्धहविषां महतां श्वायसप्रभृत्युपहतानां तदद्यं
पिण्डमाचमुद्धृत्य पवमानः सुवर्जन इत्यनेनाभ्युक्षणम्, मधूदके पथो-
विकारे पात्रात् पात्रान्तरानयनेन शौचमेवं तैलसर्पिषि”—इति ।
यमदग्निरपि,—

“भूतान्नं द्रोणमात्रस्य शकाकाद्युपघातितम् ।

ग्राममुद्धृत्याग्नियोगात् प्रोक्षणं तत्र शोधनम् ॥

* यावच्च लेहितं,—स० शा० ।

† हुताग्नेनोपतापयेत्,—इति शा० ।

११०

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

अन्नमेकादकं पक्वं श्वकाकाद्युपघातितम् ।
 केशकौटावपन्नञ्च तदथेवं विशुद्ध्यति ॥
 क्रीतस्यापि विनिर्दिष्टं तददेव मनोषिभिः”—इति ।

शातातपोऽपि,—

“केशकौटशुना स्पृष्टं वायसोपहतञ्च यत् ।
 क्रीवाभिग्रस्तपतितैः सूतिकोदक्यनास्तिकैः ॥
 दृष्टं वा खाद्यदत्तं तु तस्य निष्कृतिरुच्यते ।
 अभ्युक्ष्य किञ्चिदुद्धृत्य तद्बुद्धीत विशेषतः ॥
 भस्मना वाऽपि संस्पृश्य संस्पृष्टेदुल्लुकेन वा ।
 सुवर्णरजताभ्यां वा भोज्यं प्रातं मुखेन गोः”—इति ॥

हारौतोऽपि । “श्वकाकटभ्रोपघाते केशकौटपिपौलिकादिभि-
 रघ्राद्युपघाते काञ्चनभस्मरजतताम्रवज्रवैदुर्यगोवालाजिनेभदन्ताना-
 मन्यतमेनाद्भिः संस्पृष्टं मन्त्रप्रोक्षणपर्यग्निकरणादित्यदर्शनात् शुद्धि-
 र्भवति”—इति ।

अन्नस्य शुद्धिमुक्त्वा रसस्य शुद्धिमाह,

स्नेहो वा गोरसो वाऽपि तत्र शुद्धिः कथं भवेत् ॥ ७४ ॥
 अल्पं परित्यजेत् तत्र स्नेहस्य पवनेन च ।
 अनलज्वालयाम् शुद्धिर्गोरसस्य विधीयते ॥ ७५ ॥

स्नेहस्नेहादिः, गोरसः चीरादिः । तत्राल्पं चेत् श्वादिभिरुपहतं
 तत् त्याज्यमेव । अल्पस्य स्नेहस्य पाकेन शुद्धिः । अल्पस्य गोरसस्य
 वज्रिज्वालयाम् पर्यग्निकरणेन शुद्धिः । तदाह लौगाचिः,—

“पयोदधिविकारादि शुचि पात्रान्तरे स्थितम् ।

प्रावनोत्पवनाभ्याञ्च पर्याग्निकरणेन च”—इति ॥

शङ्खोऽपि,—

“प्रावनं दृततैलानां पावनं गोरसस्य च* ।

भाण्डानि प्रावयेदग्निः शाकं मूलफलानि च ॥

मिद्धमक्षं तथा सर्पिः क्षीरञ्च दधि चाम्बु च ।

एषां शुनाऽवलीढानां तेजसा शुद्धिरिष्यते”—इति ॥

शातातपसु विलीनाविलीनभेदेन व्यवस्थितां शुद्धिं दर्शयति,—

“तापनं दृततैलानां मधुनो गोरसस्य च ।

तन्मात्रमुद्धृतं शुद्धेत् कठिनन्तु पयोदधि ॥

अविलीनं तथा सर्पिर्विलीनं पवनेनां तु”—इति ।

कचिन्तु दोषाभावमाह शङ्खः । “दृतदधिपयस्तक्राणामाधार-
भाण्डे स्थितानामदोषः । आधारदोषे तु नयेत् पात्रात् पात्रान्तरं
द्रव्यम् ।

दृतन्तु पायसं क्षीरं तथैवेचुरसो गुडः ।

शुद्धभाण्डस्थितं तक्रं तथा मधु न दुष्यति”—इति ॥

यमोऽपि,—

“देवद्रोण्यां विवाहेषु यज्ञेषु प्रहतेषु च ।

काकैः शभिस्तु संस्पृष्टमन्नं न तु विवर्जयेत्”—इति ॥

देवद्रोणी देवयात्रा । शातातपोऽपि,—

* अन्त्यदृततैलानां पवने गोरसस्य च,—इति मु० ।

† तापनेन,—इति मु० ।

११२

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

“गोकुले यज्ञशालायां तिलचक्रेद्यन्त्रणे ।

न मीमांसानि शौचानि* स्त्रीषु बालातुरेष्वपि”—इति ॥

प्रकीर्णकरणाभिधे मलिनतावहाख्याधरे

वदन्तमुपपातकेऽप्युचितसत्किधां निःकृतिम् ।

रक्षान्नपरिशुद्धिमयकृत षष्ठमध्यायम-

प्युदारविवृतिं वशी मधुरवाङ्मयो माधवः ॥०॥

इति श्रीमहाराजाधिराज-वैदिकमार्गप्रवर्त्तक-परमेश्वर-श्रीवीर-
बुक्कभूपाल-साम्राज्य-धुरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशरस्मृति-
व्याख्यायां षष्ठोऽध्यायः ॥०॥

* न मीमांसा शौचकथा,—इति सु० ।

[११३]

सप्तमोऽध्यायः ।

अन्नरसयोः शुद्धिः षष्ठाध्याये वर्णिता, सप्तमाध्यायेऽवशिष्टानां
द्रव्याणां शुद्धिं विवर्तुर्महाप्रकरणप्राप्तप्रायश्चित्तशङ्काव्युदासाय प्रति-
जानीते,—

अथातो द्रव्यशुद्धिस्तु पराशरवचो यथा ।

अथावान्तरप्रकरणमारम्भान्नरसशुद्धिकथनानन्तरं यस्मादितर-
द्रव्यशुद्धिर्बुद्धिस्था; यस्माच्चान्तरेण द्रव्यशुद्धिं महाप्रकरणगतप्राय-
श्चित्तवतचर्च्याया नित्यकर्मादीनाञ्चानुष्ठानं निपुणं न भवति, तत-
स्तस्माद्गुण्यहेतुद्रव्यशुद्धिरभिधीयते ॥

तत्र दर्वीसुकसुषादीनामुच्छिष्टामेध्यादिदूषितानां शुद्धिमाह,—
दारवाणान्तु पात्राणां तक्षणात् शुडिरिष्यते ॥१॥

मूत्रपुरीषादिप्रदेशे चिरावस्थानेन दृढवासितोगन्धलेपोयदि
मृज्जलप्रक्षालनेन नापगच्छेत्, तदा वास्यादिना दारवाणि तक्षणी-
यानि । तक्षणेनाप्यनपगमे परित्यागः । तदाह बोधायनः ।
“दारुमयाणां पात्राणामुच्छिष्टसमारब्धानामवलेखनमुच्छिष्टलेपोप-
हतामां तक्षणम्^(१)” । मूत्रपुरीषप्रभृतीनामल्पकालसंस्पर्शं तु गन्ध-
लेपयोरपनेतुं शक्यत्वान्तदपनयनपर्यन्तं मृज्जलाभ्यां प्रयत्नेन प्रक्षा-
लनीयानि ।

(१) समारब्धानां समालम्ब्यानां, रलयोरभेदात् । समालम्बः स्पर्शः ।

११४

पराशरमाधवः ।

[७ अ०]

“यावन्नापैत्यमेध्याक्ते गन्धोलेपश्च तत्कृतः ।

तावन्मृदारि देयं स्यात् सर्वास इव्यशुद्धिषु” इति

स्मरणात् । यत्र तु गन्धोलेपपर्यन्तः संसर्गो नास्ति, किन्तु केवलं
संस्पर्शमात्रं, तत्र प्रोक्षणात् शुद्धिः । एतदेवाभिप्रेत्य मनुराह,—

“स्पर्शशूर्पशकटानाञ्च मुमलोलूतलस्य च ।

अद्विस्तु प्रोक्षणं गौचं बहूनां धान्यवामसाम्”—इति ॥

यज्ञकाले तु मण्डप विशेषमाह,—

“मार्जनं यज्ञपात्राणां पाणिना यज्ञकर्षणि ।

सममानां ग्रहाणाञ्च शुद्धिः प्रक्षालनेन तु ॥

चरुणां सुकुसुवाणाञ्च शुद्धिरूपेण वारिणा”—इति ।

पात्रलग्नस्नेहनिवृत्त्यर्थमुष्णोदकम् । अतएव याज्ञवल्क्यः,—

“चरुसुकुसुवसस्नेहपात्राण्युष्णेन वारिणा”—इति ।

कांक्षताम्रधोरन्योपहतयोः शुद्धिमाह,—

भस्मना शुद्ध्यते कांश्यं ताम्रमस्त्रेण शुद्ध्यति ।

अन्नं चारखाप्यपलक्षणम् । अतएव याज्ञवल्क्यः,—

“वपुसीषकताम्राणां चाराश्चोदकवारिभिः”—इति ।

ताम्रादीनां तैजसानामुपघाततारतम्येन शुद्धिविशेषमाह बोधा-
यनः । “तैजसानां सूचपुरीषासृक्कणाद्यैरत्यन्तमाहतानामावर्त्तनं।

* सूचपुरीषादिभिरमेध्या, —इति सु० ।

। रत्यन्तवासितानामावर्त्तनं,—इति सु० ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

११५

अन्यमंसर्गं तु परिलेखनं स्पर्शमात्रोपघाते तु त्रिः सप्तहत्वोभक्त्या
परिमार्जनं अतैजसानामेवभूतानामुत्थर्गः”—इति ।

स्त्रिया जारमम्कोपहतायाः शुद्धिमाह,—

रजसा शुद्ध्यते नारी विकलं या न गच्छति ॥ २ ॥

विकलं वैकल्यं गर्भधारणं, तस्मिन् सति परित्यागएव न
शुद्धिः । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“यभिचारादृतौ शुद्धिः गर्भे त्यागो विधीयते”—इति ।

एतत् शुद्धकृतगर्भविषयम् । तदाह वसिष्ठः,—

“ब्राह्मणचत्रियविशां स्त्रियः शूद्रेण सङ्गताः ।

अप्रजाता विशुद्ध्यन्ति प्रायश्चित्तेन नेतराः”—इति ॥

वर्णान्तरगर्भे तु प्रायश्चित्तेन शुद्धिरस्ति । तदुक्तं चतुर्विंशमतेः

“विप्रगर्भे पराकः स्यात् चत्रिये तु तथैन्दवम् ।

वैश्ये तदेव कर्त्तव्यं पराकेण समन्वितम् ॥

शूद्रगर्भे तु मत्स्यागस्तत्र चण्डालदर्शनात्”—इति ॥

गर्भपर्यवसानहीनोऽपि यभिचारस्त्रिविधः, कायिको मानसो-
वाचिकश्चेति । कायिके प्रचेताश्चाह,—

“विप्रा शूद्रेण संयुक्ता न चेत्तस्मात् प्रसूयते ।

प्रायश्चित्तं स्रुतं तस्याः कृच्छ्रं चान्द्रायणचयम् ॥

चान्द्रायणे द्वे कृच्छ्रस्य विप्राया वैश्यसङ्गमे ।

कृच्छ्रचान्द्रायणे स्यातां तस्याः चत्रियसङ्गमे ॥

चत्रिया शूद्रसङ्गं कृच्छ्रं चान्द्रायणद्वयम् ।

११६

पराशरमाधवः।

[७ अ० ।

चान्द्रायणं सङ्गच्छन्तु चरेद्वैश्यां सङ्गता ॥

शुद्धं गत्वा चरेद्वैश्यां कृच्छ्रं चान्द्रायणोत्तरम् ।

आनुलोम्येन कुर्वीत कृच्छ्रं पादावरोपितम्^(१)—इति ॥

एतदभ्यासविषयम् । अनभ्यासे तु चतुर्विंशतिमते दर्शितम्,—

“रजसा शुद्ध्यते नारी परपुंसाभिगामिनी ।

तथापि मुनिना प्रोक्तं प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥

कृच्छ्राद्धं ब्राह्मणी कुर्यात् विप्रस्य गमने सति ।

चचियस्य चरेत् कृच्छ्रं वैश्ये शान्तपनं चरेत् ॥

शुद्धस्य गमने चैव पराकन्तु समाचरेत्”—इति ।

वाचिकमानसयोर्वसिष्ठ आह । “मनसा भर्तुरतिचारे विराचं
यावत् क्षीरोदनञ्च भुञ्जानाऽधः शयीत ऊर्ध्वं विराचादपु निम-
ग्रायाः साविश्वतृशतैः शिरोभिर्जुहुयात् पूता भवतीति विज्ञायते ।
वाक्क्षभवे एतदेव मामं चरित्वा ऊर्ध्वं मासादपु निमग्रायाः
साविश्वतृशतैः शिरोभिः जुहुयात्”—इति । मानसे यदिदं
प्रायश्चित्तमुक्तं, तदृतुदर्शनादर्वाग्व्यवहार्यत्वसिद्ध्यर्थं, अतुदर्शनान-
न्तरन्तु तेनेव व्यवहार्यत्वसिद्धिः । तदाह मनुः,—

“मृत्तोद्यैः शुद्ध्यते गोध्नं नदी वेगेन शुद्ध्यति ।

रजसा स्त्री मनोदुष्टा मन्थासेन द्विजोत्तमः”—इति ॥

तदेतत् सर्व्वमभिप्रेत्य, रजसा शुद्ध्यते नारी,—इत्याचार्य्येणोक्तम् ।

नद्या उपरिभागे रथोदकादीनां उपहतौ शुद्धिमाह,—

नदी वेगेन शुद्ध्यते लेपो यदि न दृश्यते ।

(१) कृच्छ्रं, प्रजापत्यम् । पादावरोपितं पादरोधनम् ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

११७

प्रवक्ष्यामि नद्यां पतितान्युच्छिष्टान्मेधादीनि यदा प्रवाहवेगेन
स्नानतीर्थमतिक्रम्य गच्छन्ति, तदा तस्मिंस्तीर्थे लेपशेषो यावत्
वृथ्यते तावत्प्राप्तिः शुद्धिः, तददर्शने तु स्नानपानादिकर्माद्यं शुद्धै-
वेयं नदी । सत्यपि लेपे यद्यचोभ्योदकयुक्ता सा नदी, तदा लेपयुक्तं
तत्तीर्थमात्रं वर्ज्यं इतरप्रदेशेषु सा नदी शुद्धा । तदाह देवलः,—

“अचोभ्यानि तटाकानि* नदीवापीसरांसि च ।

कम्पलाशुचियुक्तानि तीर्थं तत्† परिवर्जयेत्”—इति ॥

नदीशुद्धियुक्ता कूपादिशुद्धिमाह,—

वापीकूपतडागेषु दूषितेषु कथञ्चन ॥ ३ ॥

उद्धृत्य वै घटशतं‡ पञ्चगव्येन शुद्ध्यति ।

कूपादिदूषणं द्विधा श्रूयते, स्वमार्जारादीनां तत्र पतितानां
मरणात् मृतशवानां तत्रैव चिरं चरणञ्च । तत्र मरणमात्रविषयमिदं
विशोधनम् । एतदेव हारीतोऽप्याह,—

“वापीकूपतडागेषु दूषितेषु विशोधनम् ।

घटानां शतमुद्धृत्य पञ्चगव्यं त्रिपेत्ततः§”—इति ॥

सम्पत्तीऽपि,—

“वापीकूपतडागानां दूषितानाञ्च शुद्ध्यते ।

अथां घटशतोद्धारः पञ्चगव्येन शोधनम्”—इति ॥

* तटाकस्थाने तडागपाठः वज्रोदयुक्तकेषु । वैपरीत्यं पाश्चात्त्यदाक्षिणा-
त्ययुक्तकेषु प्रायः ।

† तीर्थतः,—इति सु० ।

‡ कुम्भशतं,—इति सु० ।

§ पञ्चगव्यञ्च त्रिपेत्तु,— इति शा० ।

१२८

पराशरमाधवः ।

[७ अ०]

इयमेव शुद्धिरूपानदादिदूषणेऽपि । तदाह आपस्तम्बः,—

“उपानच्छेन्नविष्मूत्रं स्त्रीरजोऽमेधमेवच ।

पतिते दूषिते कूपे कुम्भानां शतमुद्धरेत्”—इति ॥

मृतशरीरजरणकृतायामत्यन्तोपहतौ विष्णुराह,—

“मृतपञ्चनखात् कूपादत्यन्तोपहतान्तया ।

अपः समुद्धरेत् सर्वाः शेषं शास्त्रेण शोधयेत् ॥

वह्निप्रज्वालनं कृत्वा कूपे पकेष्टकाशिते ।

पद्मगव्यं न्यसेत्तत्र नवतोयसमुद्भवे”—इति ।

मनुष्यशरीरजरणेऽप्येवमेव शुद्धिः । तदाह हारीतः,—

“वापीकूपतडागेषु मानुष्यं शीर्यते यदि ।

अस्थिसर्भविनिर्मुक्तं दूषितं शस्त्रादिभिः ॥

उद्धृत्य तच्छलं सर्व्वं शोधनं परिमार्जनम्”—इति ।

प्रौढेषु तडागादिषु नास्ति दोषः । तदाह विष्णुः,—

“जलाशयेष्वथान्तेषु स्थावरेषु महीतले ।

कूपवत् कथिता शुद्धिर्महत्सु च न दूषणम्”—इति ॥

देवलोऽपि,—

“अचुङ्क्षाणामपां नास्ति प्रभूतानाञ्च दूषणम् ।

स्रोतानामुद्धृतानाञ्च कश्चले दूषणं भवेत्”—इति ॥

अन्योदकेष्वपि पूर्व्वोदाहृतादोषादन्ते दोषे विष्णुराह,—

“अव्याप्तं चेदमेधेन तदधैव शिलागतम्* ।

* शिलागते,—इति मु० ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

११६

सोमसूर्यांशुपातेन मासतस्पर्शनेन* च ॥

गवां मूत्रपुरीषेण शुद्ध्यन्त्याप इति स्मृताः"—इति ।

उच्छिष्टाद्युपघाताभावेऽपि गवां पानाद् यदुदकं न क्षीयते तदेव
शुद्धं न तु ततोऽन्यम् । तदाह देवलः,—

“अविगन्धारभोपेता निर्मलाः पृथिवीगताः ।

अक्षीणाश्चैव गोपानादापः शुद्धिकराः स्मृताः”—इति ॥

ममुरपि,—

“आपः शुद्धा भूमिगता वैतण्ड्यां यासु गोर्भवेत् ।

अद्याप्ताश्चेदमेधेन गन्धर्वर्णरसाश्विताः”—इति ॥

नवोदके कालात् शुद्धिमाह यमः,—

“अजागावो महिष्यश्च नारी चैव प्रसूतिकाः ।

दशरात्रेण शुद्ध्यन्ति भूमिष्ठं च नवोदकम्”—इति ॥

उद्धृतोदकं प्रति देवलश्चाह,—

“उद्धृताद्यापि शुद्ध्यन्ति शुद्धैः पात्रैः समुद्धृताः ।

एकरात्रोचितायापस्त्याज्या शुद्धा अपि स्वयम्”—इति ॥

यमोऽपि,—

“अपोनिशि न गृह्णीयाद्गृह्णन् अपि कदाचन ।

निधायाम्निमुपर्यासां धास्रोधास्र इतीरयेत्”—इति ॥

पूर्वं ‘रजसा शुद्ध्यते नारी’—इत्यत्र योषितो विवाहोत्तर-

* मासतोऽस्पर्शनेन,—इति शा० ।

† ब्राह्मण्यश्च प्रसूतिकाः,—इति मु० ।

१२०

पराशरमाधवः ।

[७ अ० ।

कालीना शुद्धिर्विवेचिता । इदानीं विवाहात् प्राचीनां शुद्धिं
विविनक्ति,—

अष्टवर्षा भवेज्जीरो नववर्षा तु रोहिणी ॥ ४ ॥

दशवर्षा भवेत् कन्या अत ऊर्ध्वं रजस्वला ।

गौर्यादयस्त्रिस्त उदाहाय शुद्धाः । तदातुः फलविशेषस्मरणात् ।
रजस्वला त्वशुद्धा, तद्दानस्य निन्दितत्वात् । तत्र फलनिन्दे दर्शयति
वृहस्पतिः,—

“गौरीं ददन्नाकष्टं वैकुण्ठं रोहिणीं ददत् ।

कन्यां ददद्ब्रह्मलोकं रौरवस्तु रजस्वलाम्”—इति ॥

यद्यप्येकादशे वर्षे रजोदर्शनं न प्रतिमियतं, तथापि कासुचि-
दर्शनात् तत्सम्भावनया रजस्वलेति निर्द्देशः । तां ददद्भौरवं नरकं
प्राप्नोति इति शेषः ।

कन्यायामशुद्धिमभिप्रेत्यात ऊर्ध्वं रजस्वलेत्युक्तं, तामेवाशुद्धिं
प्रदर्शयितुमदातारं निन्दति,—

प्राप्ते तु द्वादशे वर्षे यः कन्यां न प्रयच्छति ॥ ५ ॥

मासि मासि रजस्तस्याः पिवन्ति पितरः स्वयम्* ।

अतुदर्शनमुपलक्षयितुं द्वादशे वर्षे इत्युक्तम् । अतएव गौतमेन,
“प्रदानं प्रागृतुदर्शनात्”—इत्युक्तम् । यमोऽप्येतदेव आह,—

“तस्मादुदाहयेत् कन्यां यावन्नर्तुमती भवेत्”—इति ।

अतस्तु अतुदर्शनात् प्राग्यो न प्रयच्छति, तस्य पितरः प्रति-

* पितरोऽनिश्चिनः,—इति मु० ।

७ ख० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

१९१

मासं तद्गजः पिवन्ति । असत्यतुदर्शने द्वादशेऽपि वर्षे कन्यादान-
प्रतिग्रहौ न निषिद्धौ । अतएव मनुः,—

“त्रिंशद्वर्षे वहेत् कन्यां चत्वारं द्वादशवार्षिकीम् ।

व्यष्टवर्षाऽष्टवर्षां वा धर्मे सौदति सत्वरः”—इति ॥

अतुदर्शने सत्यप्रदाता न केवलं पितृमेव नरके पातयति,
किन्तु स्वयमपि सकुटुम्बः पतेदित्याह,—

माता चैव पिता चैव ज्येष्ठो भ्राता तथैव च ॥ ६ ॥

अयस्ते नरकं यान्ति वृद्धा कन्यां रजस्वलाम् ।

मात्रादयस्त्रयः, कन्याप्रदानाधिकारिणः सर्वानुपलक्षयन्ति । ते च
पूर्वमेव, ‘पिता पितामहः’—इत्यादि वचनोदाहरणेन विवाहप्रकरणे
प्रदर्शिताः ।

रजोदर्शनात् प्रागदानं यथा नरकहेतुः, तथा रजस्वलोदा-
होऽपि नरकहेतुरित्याह,—

यस्तां समुदहेत् कन्यां ब्राह्मणो मदमोहितः ॥ ७ ॥

असम्भाष्यो ह्यपाङ्ग्लेयः स विप्रो वृषलीपतिः ।

तां दृष्टरजसम् । असम्भाष्यत्वापाङ्ग्लयोर्हेतुर्वृषलीपतित्वम् ।
विवाहान् पूर्वं दृष्टरजस्का वृषली । तथाच मनुः,—

“पितुर्मृदे तु या कन्या रजः पश्यत्यसंस्कृता ।

सा कन्या वृषली ज्ञेया तत्पतिर्वृषलीपतिः” ॥

यस्य मदमोहादिनाऽतिक्रान्तनिषेधस्त्वमुदाह्य सकुटुम्बा कथ-
ञ्चिदेवयोगादनुतथेत्तदा तस्य शुद्धिप्रकारमाह,—

१२२

पराशरभाष्यः ।

[७ अ० ।

यः करोत्येकरात्रेण वृषणीसेवनं द्विजः ॥८॥

स भैक्षभुग्जपन् नित्यं त्रिभिर्वर्षैर्विशुद्ध्यति ।

अथविशेषानभिधानात् सामान्यप्राप्ताया गायत्र्याजप्यत्वमत्राव-
गन्तव्यम्^(१) ।

रात्रौ चण्डालादिस्पर्शं शुद्धिं प्रश्नपूर्वकमाह,—

अस्तङ्गते यदा सूर्य्ये चण्डालं पतितं स्त्रियम् ॥९॥

सूतिकां स्पृशतश्चैव* कथं शुद्धिर्विधीयते ॥

जातवेदःसुवर्णञ्च सोममार्गं विलोक्य च ॥१०॥

ब्राह्मणानुगतश्चैव स्नानं कृत्वा विशुद्ध्यति ।

जातवेदाश्च सुवर्णञ्च जातवेदःसुवर्णम् । शुक्लपत्रे सोमदर्शनसम्भवे
सोमोविलोकनीयः, तदक्षाभे वज्रिस्तस्याप्यभावे सुवर्णं तस्याप्यभावे
सोममार्गः । एतेषामन्यतमं विलोक्य विप्रैरनुज्ञातः स्नायात् ।

रजस्सलघोर्योषितोरन्योन्यसंस्पर्शं वर्णक्रमेण शुद्धिमाह,—

स्पृष्ट्वा रजस्वलाऽन्योन्यं ब्राह्मणी ब्राह्मणी तथा ॥११॥

तावत्तिष्ठेन्निराहारा त्रिरात्रेणैव शुद्ध्यति ।

स्पृष्ट्वा रजस्वलाऽन्योन्यं ब्राह्मणी क्षत्रिया तथा ॥१२॥

अर्धैकच्छं चरेत् पूर्वा पादमेकमनन्तरा ।

* सूतिकां च श्वं चैव,—इति सु० ।

(१) “मन्त्रानादेशे गायत्री”—इति स्मरणादिति भावः ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१२३

स्पृष्ट्वा रजस्वलाऽन्योन्यं ब्राह्मणी वैश्यजा तथा ॥१३॥

पादहीनं चरेत् पूर्वा पादमेकमनन्तरा ।

स्पृष्ट्वा रजस्वलाऽन्योन्यं ब्राह्मणी शूद्रजा तथा ॥१४॥

कृच्छ्रेण शुद्ध्यते पूर्वा शूद्रा दानेन शुद्ध्यति ।

इयोर्ब्राह्मणोरजस्वलयोरन्योन्यं स्पर्शं सति तत आरभ्य स्नानप-
र्यन्तमुभयोराहारत्यागः । निरावकृच्छं चरेत् । एतच्च महशयना-
दिचिरस्पर्शविषयम् । महत् स्पर्शं तु काश्यपोक्तं द्रष्टव्यम्,—

“रजस्वला च संस्पृष्टा ब्राह्मणा ब्राह्मणी यदि ।

एकरात्रं निराहारा पञ्चगव्येन शुद्ध्यति”—इति ॥

ब्राह्मणीचत्रिययोः स्पर्शं ब्राह्मणाः कृच्छ्राद्धे चत्रियायाः पाद-
कृच्छं, ब्राह्मणीवैश्ययोः स्पर्शं ब्राह्मणाः पादोर्न कृच्छं वैश्यायाः
पादकृच्छं, ब्राह्मणीशूद्रयोः स्पर्शं ब्राह्मणाः प्राजापत्यं शूद्रायाः
पादोर्नम् । एतत्सर्वं कामकारविषयम् । तथाच वृद्धवसिष्ठः,—

“स्पृष्ट्वा रजस्वलाऽन्योन्यं ब्राह्मणी शूद्रजाऽपि च ।

कृच्छ्रेण शुद्ध्यते पूर्वा शूद्रा दानेन शुद्ध्यति ॥

स्पृष्ट्वा रजस्वलाऽन्योन्यं ब्राह्मणी वैश्यजाऽपि च ।

पादहीनं चरेत् पूर्वा कृच्छ्रपादं तथोत्तरा ।

स्पृष्ट्वा रजस्वलाऽन्योन्यं ब्राह्मणी चत्रिया तथा ॥

कृच्छ्राद्धात् शुद्ध्यते पूर्वा उत्तरा तु तदर्द्धतः ।

स्पृष्ट्वा रजस्वलाऽन्योन्यं चत्रिया शूद्रजाऽपि च ॥

उपवासैस्त्रिभिः पूर्वा तद्दोरात्रेण चोत्तरा ।

स्पृष्ट्वा रजस्वलाऽन्योन्यं चत्रिया वैश्यजाऽपि च ॥

१२४

पराशरमाधवः ।

[७ अ० ।

त्रिराधात् शुद्धते पूर्वा त्वहोरात्रेण चोत्तरा ।

स्पृष्टा रजस्वलाऽन्योन्यं वैश्या शूद्रौ तथैवच ॥

त्रिराधात् शुद्धते पूर्वा उत्तरा तु दिनचयात् ।

वर्णानां कामतः स्पर्शे विधिरेव समातनः”—इति ॥

अकामतस्तु वृद्धविष्णुनोक्तम् । “रजस्वला हीनवर्णां रजस्वलां स्पृष्ट्वा न तावदभ्रीयात् यावच्च शुद्धिः स्यात्, सर्ववर्णमधिकवर्णां वा स्पृष्ट्वा सद्यः स्नात्वा शुद्ध्यति”—इति । रजस्वलायाः चण्डालादिस्पर्शे विशेषो वृद्धवशिष्टेनोक्तः,—

“चण्डालाद्यैः शपाकेन संस्पृष्टा चेद्भजस्वला ।

तान्यहानि व्यतिक्रम्य प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥

प्रथमेऽङ्गि त्रिरात्रं स्यात् द्वितीये द्व्यहमेव तु ।

अहोरात्रं तृतीयेऽङ्गि परतो नक्तमाचरेत् ॥

शूद्रयोश्चिष्टया स्पृष्टा शुना तु द्व्यहमाचरेत् ।

तान्यहानि व्यतिक्रम्य प्रायश्चित्तं समाचरेत्”—इति ।

व्यतिक्रमेति अनशनेन तीर्त्वेत्यर्थः । एतदुद्धिपूर्वस्पर्शविषयम् ।

अबुद्धिपूर्वस्तु बौधायनोक्तं द्रष्टव्यम्,—

“रजस्वला तु संस्पृष्टा चण्डालाभ्यशवाद्यसैः ।

तावन्तिष्ठेन्निराहारा यावत्कालेन शुद्ध्यति^(१)”—इति ॥

भोजनकालस्पर्शे बौधायन आह,—

“रजस्वला तु भुञ्जाना शान्त्यजातीन् स्पृशेद्यदि ।

(१) यावत् कालेन रजस्वलाशौचात् श्वः तावत् कालं निराहारा तिष्ठेत्, बुद्धिमानपर्यन्तमित्यर्थः ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१२५

गोमूत्रधावकाः शारा वज्रान्नेण विगृह्यति ।

अशक्ता काश्चनं दद्यात् विप्रेभ्यो वाऽपि भोजनम्”—इति ।

यदा त्वच्छिष्टयोः परस्परस्पर्शा भवति, तदाऽचिषा विशेषः
प्रदर्शितः,—

“उच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पर्शा कदाचित् स्त्री रजस्वला ।

लक्ष्णेण शुद्ध्यते पूर्वा शूद्रा दानैरुपोषिता*”—इति ॥

उच्छिष्टद्विजसंस्पर्शं मार्कण्डेय आह,—

“द्विजान् कथञ्चिदुच्छिष्टान् रजःस्त्री यदि संस्पृशेत् ।

अधोच्छिष्टे त्वहोरात्रमूर्द्धोच्छिष्टे व्यहं चिपेत्” ॥

भोजनकाले रजस्वलाऽन्तरदर्शने आपस्तम्ब आह,—

“उदक्ष्या यदि वा भुङ्क्ते वृष्टाऽन्यान्तु रजस्वलाम् ।

आक्षामकालं नाग्नीयाद्वह्निकूर्ध्वं ततः पिबेत्” ॥

चण्डालदर्शने त्वचिराह,—

“रजस्वला तु भुञ्जाना चण्डालं यदि पश्यति ।

उपवासत्रयं कुर्यात् प्राजापत्यन्तु कामतः”—इति ।

शवादिसंस्पर्शं शातातप आह,—

“आर्त्तवाभिमुता नारी स्पृशेद्येत् शवस्तनकम् ।

ऊर्ध्वं चिराचात् छातान्तां चिराचमुपवासयेत्”—इति ॥

स्पर्शपूर्वकभोजनादौ विशेषमाहचिः,—

“आर्त्तवाभिमुता नारी मृतमृतकयोः स्पृश्या ।

* दानेन शुद्ध्यति,—इति सु० ।

१२६

पराशरमाधवः ।

[७ अ० ।

भुक्ता पीत्वा चरेत् कच्छं स्पृष्ट्वा तु ग्रहमेव च”-इति ॥

श्वादिदंशने व्यासश्चाह,—

“रजस्वला यदा दृष्टा शुना जम्बुकरासभैः ।

पञ्चरात्रं निराहारा पञ्चगव्येन शुद्ध्यति” ॥

बन्धुमरणश्रवणादौ सण्वाह,—

“मलयुम्बसनायान्तु* अप्रायतयं भवेत् यदि ।

अभिषेकेण शुद्धिः स्यान्नाशनं वा दिनचयम् ॥

आर्त्तवाभिभुता नारी नावगाहेत् कदाचन ।

उद्धृतेन जलेनैव स्नात्वा शेषं समापयेत् ॥

खकं गात्रं भवेदङ्घ्रिः साङ्गोपाङ्गमलैर्युतम् ।

न वस्त्रपीडनं कुर्यात् नान्यवासा भवेत् पुनः”-इति ॥

इदानीं रजोनिमित्तां शुद्धिं दर्शयति,—

स्नाता रजस्वला या तु चतुर्थेऽहनि शुद्ध्यति ॥ १५ ॥

कुर्याद्रजोनिवृत्तौ तु दैवपित्यादि कर्म च । इति ।

रजोदर्शनमारभ्य दिनचयं नास्ति शुद्धिः । चतुर्थेऽहनि स्नाताया-
रजोनिवृत्त्यभावेऽपि भर्तुः शुश्रूषादौ शुद्धिः । पञ्चमेऽहनि देव-
पितृयोः । तदःष्टापत्तम्,—

“शुद्धा भर्तुश्चतुर्थेऽङ्घ्रि स्नाता नारी रजस्वला ।

दैवे कर्मणि पितृ च पञ्चमेऽहनि शुद्ध्यति”-इति ।

कानिचित् दिनानि रजोयशनुवर्त्तते, तदा तन्निवृत्तिपर्यन्तं

* मलयुम्बसनायास्तु,—इति मु० ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

१२७

दैवपिण्डयोः शुद्धिर्नास्ति । निवृत्ते तु रजसि दैवं पिण्डं
कर्त्तव्यम् ।

रोगजन्यानुवृत्तौ विशेषमाह,—

रोगेण यद्रजः स्त्रीणामन्वहन्तु प्रवर्त्तते ॥ १६ ॥
नाशुचिः सा ततस्तेन तत्स्यादैकालिकं मतम् ।

रागरोगादिनिमित्तभेदाऽनेकविधा रजोनिवृत्तिः । तदुक्तं
स्मृत्यन्तरे,—

“रागजं रोगजं चैव कालोत्पन्नं तथैव च ।

द्रव्यजञ्चैव सम्प्रोक्तं तच्चतुर्धा प्रदृश्यते ॥

अर्वाक् प्रसूतेरुत्पन्नं मेदोवृद्धाऽङ्गनासु यत् ।

तद्रागजमिति प्रोक्तं वक्षोदेशसमुद्भवम् ॥

अथैवं यद्रजः स्त्रीणां तद्रोगजमिति स्मृतम् ।

अष्टादशदिनादूर्ध्वं स्नानप्रभृति सङ्ख्याया ॥

यद्रजस्तु समुत्पन्नं तत्कालोत्पन्नमुच्यते ।

भक्षद्रव्यस्य वैषम्याद्वातवैषम्यसम्भवम् ॥

द्रव्यजं रज इत्युक्तं तत् कादाचित्कसम्भवम्”-इति ॥

प्रतिदिनं नैरन्तर्येण* रोगजं विशात् । तेन रोगजेन रजसा
ततो रजोदर्शनानन्तरं सा स्त्री कालप्राप्तरजसेवाशुचिर्न भवति ।
तत्र हेतुर्वैकालिकमिति । सामान्येन रजोयोग्यः कालो भासः,

* नैरन्तर्यसावेण,—इति मु० ।

१२८

पराशरमाधवः ।

[७ अ० ।

“मासि मासि रजः स्त्रीणाम्”—इति शास्त्रात्, लोकप्रसिद्धेष्ट ।
 यस्याः कस्याश्चित् धातुस्त्वभावविशेषादिंशतिराधादिकः कालविशेषः
 प्रतिमिथतो भवति, ततो विपरीतकाष्ठो विकासः प्रतिदिनम् ।
 तच्चानुवर्त्तनाद्वैकालिकत्वम् । यत्तु गर्भिण्याः प्राक्प्रसवाद्भाग्यसु-
 दाह्यतम्, तच्च कालरजोवह्निनत्रयाग्नौषं विज्ञेयम् । द्रव्यजे त्वङ्गिरा-
 चाह,—

“आ द्वादशाहात् नारीणां सूचवत्प्रौढमिष्यते ।

अष्टादशाहात् स्नानं स्यात् त्रिरात्रं परतोऽशुचिः ॥

एतत्तु द्रव्यजे विद्याद्भागजे* पूर्व्यमौरितम्”—इति ।

प्रसूतिविषये शुद्धिविशेषमाह प्रजापतिः,—

“प्रसूतिका तु या नारी स्नानतो विंशतेः परम् ।

आर्त्तवी रजसा प्रोक्ता प्रोक्तं नैमित्तिकं रजः ॥

न तु नैमित्तिके स्यात्तु रजसा स्त्री रजस्वला ।

रजस्युपरते तच्च स्नानेनैव शुचिर्भवेत् ॥

अन्यच्च गर्भविश्लेषात् पातनाद्वा रजस्वला ।

गर्भस्त्रावेऽपि वा स्नानादिंशतेः परतोऽशुचिः

गर्भस्य पातने चैव स्नानात् क्षालनतोऽप्यथ† ।

न सन्दिग्धपरिज्ञाते चार्त्तवे शुद्धिकारणम् ॥

सन्दिग्धमात्रे स्नानं स्यादित्युवाच प्रजापतिः ।

* विद्याद्भागजे,—इति मु० ।

† नैमित्तिकेन स्याद्रजसा भवेद्वाही रजस्वला,—इति मु० ।

‡ क्षालनतोऽप्यथ,—इति स० शा० ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१९८

अतो दिवा वा रात्रौ वा मलवद्वयना यदि ॥

तद्दिनादि चिरात् स्यान्न सङ्ख्या नाङ्किकावशात् ।

द्वतीयभागे संप्राप्ते मलं स्यान्निमि चेत् स्त्रियाः ॥

प्रातरादिचिरात्रेण शुद्धिं तस्या विनिर्दिशेत्”—इति ।

रोगजन्यरजोऽनुवृत्तौ असृग्मललक्षणाशुचित्वाभावेऽपि दैवे पित्र्ये चाख्येवाशुचित्वमित्याह,—

साध्वाचारा न तावत् स्यात् रजोयावत् प्रवृत्तते ॥१७॥

रजोनिवृत्तौ गम्या स्त्री गृहकर्मणि चैव हि ।

रजसि निवृत्ते पश्चात् पुरुषेण गम्या भवति । उक्तपाकादि-
गृहकर्मणि च योग्या भवति ।

पूर्वं, चतुर्थेऽहनि शुद्ध्यति,—इत्युक्तं, ततः प्राचीने दिनत्रये
शुद्ध्यम्भवं विशदयति,—

प्रथमेऽहनि चण्डाली द्वितीये ब्रह्मघातिनी ॥१८॥

तृतीये रजकी प्रोक्ता चतुर्थेऽहनि शुद्ध्यति । इति ॥

चण्डाल्यादिगमने यावान् प्रत्यवायः तावानुदक्यागमने,—इत्य-
भिप्रेत्य तैर्नामभिर्व्यवहारः । यथा कुण्डपायिनामयने ‘मासमग्निहोत्रं
जुहोति’,—इति अग्निहोत्रनामनिर्द्देशेन नित्याग्निहोत्रधर्मातिदेश-
सद्वत्^(१) ।

- (१) कुण्डे सोमयानं धर्म्मा येनां ते कुण्डपायिनः ऋत्विग्विशेषाः, तेषां
कर्त्तव्ये अयनाख्ये यागे, मासमग्निहोत्रं जुहोतीत्यग्निहोत्रपदप्र-
योगो दृश्यते । अग्निहोत्रपदं च नित्याग्निहोत्रे (यावज्जीवकर्त्तव्ये

१३०

पराशरभाष्यः ।

[७ अ० ।

यदा ज्वरादिभिरातुरस्य रजस्वलाऽभिसर्गने प्रत्यासन्नवन्धुमरणे
वा स्नानं प्राप्नोति, तथा कथं कर्त्तव्यमित्यत आह,—

आतुरे स्नानउत्पन्ने दशकृत्वोऽस्नानातुरः ॥ १६ ॥

स्नात्वा स्नात्वा स्पृशेदेनं ततः शुद्धोत् सञ्जातुरः ।

तत्र प्रतिस्नानमातुरस्य वासोविपरिवर्त्तनीयम् । तदाहञ्चि,—

“आतुरस्नानउत्पन्ने दशकृत्वोऽस्नानातुरः ।

स्पृष्ट्वा स्पृष्ट्वाऽवगाहेत स विशुद्धोत् आतुरः ॥

वासोभिर्दशभिस्त्रैव परिधाय यथाक्रमम् ।

दद्यात्तु शक्तितो दानं पुण्याहेन विशुद्धति” —इति ॥

उग्रनाम्नपि,—

“ज्वराभिभूता या नादी रजसा च परिमुता ।

कथं तस्या भवेत् शौचं शुद्धिः स्यात् केन कर्मणा ॥”

सायं प्रातःकाशीने) शक्तमिति तत्प्रस्थानाधिकारणे (मी० १ अ०
४ पा० ३ अ०) निर्णयितम् । न च यावज्जीवाभिहोत्रवत् कुण्ड-
पायिनामयनेऽप्यभिहोत्रपदस्य शक्तिरिति शङ्कनीयं, अनेकार्थ-
त्वस्यान्याव्यक्तात् । तस्मात् कुण्डपायिनामयने अभिहोत्रत्वा-
भावात् अभिहोत्रं जुहोतीत्यस्य यथास्तुतार्थस्य तत्रासम्भवात्
अगत्वा अभिहोत्रवत् जुहोतीति वचनव्यक्त्याश्रयणेन नित्याभि-
होत्रस्य धर्मः तत्रातिदिश्यते इति सिद्धान्तः । अतएवोक्तम् ।
“परार्थे प्रयुज्यमानः शब्दो वतिमन्तरेणापि वत्त्वर्थं गमयति” —
इति । व्यक्तमिदं मीमांसादर्शने सप्तमाध्याये तृतीयपादे पथमा-
धिकारणे ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

११३

चतुर्थेऽहनि संप्राप्ते स्पृशेदन्या तु तां स्त्रियम् ।
 सा सचेत्ताऽवगाह्यापः स्नात्वा चैव पुनः स्पृशेत् ॥
 दश द्वादशह्रस्वो वा आचामेच्च पुनः पुनः ।
 अन्ते च दामर्सा त्यागः ततः शुद्धा भवेत्तु सा ॥
 दद्याच्च शक्तितो दानं पुण्याहेन विशुध्यति"—इति ।
 तथा सूतिकाभरणे स्मृत्यन्तरे विशेषोदर्शितः,—
 "सूतिकायां मृतायां तु कथं कुर्वन्ति यात्रिकाः ।
 कुम्भे सखिलमादाय पञ्चगव्यं तथैवच ॥
 पुण्याग्निं रभिमन्त्र्यापो वाचा शुद्धिं लभेत्ततः ।
 तेनैव स्नापयित्वा तु दाहं कुर्यात् यथाविधि"—इति ॥

रजस्वलाभरणे तु,—

"पञ्चभिः स्नापयित्वा तु गव्यैः प्रेतां रजस्वलाम् ।
 वक्षान्तरादृतां कृत्वा दाहयेद्विधिपूर्वकम्"—इति ॥

उच्छिष्टस्य द्विजस्थान्येनोच्छिष्टेन द्विजेन शुना शूद्रेण वा
 संस्पर्शं शुद्धिमाह,—

उच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पृष्टः शुना शूद्रेण वा द्विजः ॥ २० ॥
 उपोष्य रजनीमेकां पञ्चगव्येन शुद्ध्यति । इति ॥

उच्छिष्टेन संस्पृष्टः उच्छिष्टसंस्पृष्टः, उच्छिष्टश्चासावुच्छिष्टसंस्पृष्ट-
 चेति विग्रहः । रजनीमुपोष्य रात्रिभोजनं परित्यजेदित्यर्थः । यत्तु
 अचिणीकम्,—

"उच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पृष्टो ब्राह्मणो ब्राह्मणेन तु !

१३२

पराशरमाधवः ।

[७ अ० ।

दशवारं जपेत् पश्चात् गायत्र्याः शोधनं भवेत्”—इति ॥

तदेतदशक्तविषयम् । श्रुत्वा स्वर्गं विशेषमाह सम्बन्तः,—

“हृतमूत्रपुरीषो वा भुक्तोच्छिष्टोऽथवा द्विजः ।

श्वभिः स्पर्शं जपेत् देव्याः^(१) सहस्रं स्नानपूर्वकम्”—इति ॥

अनुच्छिष्टस्य शूद्रस्यानुच्छिष्टशूद्रस्पर्शं स्नानमात्रमुच्छिष्टस्य विप्र-
स्योच्छिष्टशूद्रस्पर्शं कच्छमित्याह,—

अनुच्छिष्टेन शूद्रेण स्पर्शं स्नानं विधीयते ॥ २१ ॥

तेनोच्छिष्टेन संस्पृष्टः प्राजापत्यं समाचरेत् । इति ॥

यद्यप्यनुच्छिष्टोच्छिष्टशब्दौ शूद्रविशेषणौ श्रुतौ, तथापि विधी-
यमानस्नानप्राजापत्यानुसारेण विप्रेऽपि तौ योजनीयौ ॥

पूर्वं कांस्यस्य वा शुद्धिरुक्ता तामनूय तत्र विशेषमाह,—

भस्मना शुद्ध्यते कांस्यं सुरया यन्न लिप्यते ॥ २२ ॥

सुरामात्रेण संस्पृष्टं शुद्ध्यतेऽग्न्युपलेखनैः । इति ॥

सुरास्पृष्टस्य कांस्यस्य न भस्मघर्षणमात्रेण शुद्धिः, किन्तु उप-
लेखनतापनाभ्याम् । उपलेखनं नाम शस्त्रेणोपरिभागस्य तक्षणम् ।
मूत्रपुरीषलेपेष्वेवैव शुद्धिः । तदुक्तं स्मृत्यन्तरे,—

“भस्मना शुद्ध्यते कांस्यं सुरया यन्न लिप्यते ।

सुरामूत्रपुरीषैस्तु शुद्ध्यतेऽग्न्युपलेखनैः ॥

आभिषेण तु यस्मिन् पुनर्दाहेन शुद्ध्यति”—इति ॥

(१) देव्या गायत्र्याः ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

११३

गवाघ्रातादीनां दशकृत्वो भस्मघर्षणेन शुद्धिरित्याह,—

गवाघ्रातानि कांस्यानि श्वकाकोपहतानि च ॥ २३ ॥

शुद्ध्यन्ति दशभिः क्षारैः शूद्रोच्छिष्टानि यानि च । इति ॥

एतदेव घ्रातातपोऽप्याह,—

“गवाघ्रातेषु कांसेषु शूद्रोच्छिष्टेषु वा पुनः ।

दशभिर्भस्मभिः शुद्धिः श्वकाकोपहतेषु च”—इति ॥

गण्डूषाद्युपहतस्य भूनिक्षेप इत्याह,—

गण्डूषं पादशौचं च कृत्वा वै कांस्यभाजने ॥ २४ ॥

षण्मासान् भुवि निक्षिप्य उद्धृत्य पुनराहरेत् । इति ॥

अथ च भूनिक्षेपः कांस्यकारघर्षणस्याप्युपलक्षणम् । अतएवा-
ङ्गिराः,—

“गण्डूषं पादशौचं च कृत्वा वै कांस्यभाजने ।

षण्मासं भुवि निक्षिप्य पुनराकारमादिशेत्”—इति ॥

यत्तु वौधायनेनोक्तम् । “तैजसानां पावाणामुच्छिष्टोपहतानां
त्रिःसप्तदशः परिमार्जनं, तथा सूत्रपुरीषलोहितरेतःप्रक्षृत्युपहतानां
पुनः करणम्” इति । तत्र पुनः करणं चिरलेपविषयं द्रष्टव्यम् ।

आयसादीनां कटाहादीनां सीसपाचस्याप्यत्यन्तोपहतस्य शुद्धिमाह,—

आयसेष्वायसानां च सीसस्याग्नौ विशोधनम् ॥ २५ ॥ इति ॥

अथोमयेषु घर्षणसाधनेषु आयसानां घर्षणेन शोधनं, सीसस्य तत्रौ

१३४

पराशरमाधवः ।

[७ अ० ।

प्रविक्षापनम् । अथःसंघर्षणमश्वसंघर्षणस्याप्युपलक्षणम् । अतएव मार्क-
ण्डेयपुराणम्,—

“पात्राणाञ्च मनुष्याणामम्बुना शौचमिष्यते ।

तथाऽऽयसानान्तोयेन त्वश्वसंघर्षणेन च”—इति ॥

तोयेनेत्यस्योपहतविषयम् ।

गजदन्तादीनां शुद्धिमाह,—

दन्तमस्थि तथा शृङ्गं रौप्यसौवर्णभाजनम् ।

मणिपाषाण*शङ्खश्चेत्येतान् प्रक्षालयेज्जलैः ॥ २६ ॥

पाषाणे तु पुनर्घर्षः शुद्धिरेवमुदाहृता । इति ।

अस्थिशब्देन गजास्थ्यादिनिर्मितं करण्डकादि, शृङ्गशब्देन
महिषशृङ्गादिनिर्मितं करण्डकादि । मणिपात्राणि प्रक्षालस्फटिका-
दीनि । पाषाणपात्रस्य तु प्रक्षालनं पाषाणान्तरघर्षणं चेत्युभयं
वेदितव्यम् । जलैः प्रक्षालनं निर्लेपविषयम् । तदाह मनुः,—

“निर्लेपं काञ्चनं भाण्डमङ्घ्रिरेव विशुद्ध्यति ।

अजमश्वमयञ्चैव राजतं चानुपस्कृतम्”—इति ॥

अजं शङ्खशृङ्गादि । अनुपस्कृतं निर्लेपम् । यत्तु मनुनैवोक्तम्,—

“तैजसानां मणीनाञ्च सर्वस्याश्वमयस्य च ।

भस्मनाऽङ्घ्रिर्मुदा चैव शुद्धिरक्ता मणीषिभिः”—इति ॥

तत् सलेपविषयम् । शुद्ध्यन्तराणि मुनिभिर्दर्शितानि । तत्र

ज्ञातातपः,—

* मणिपात्राणि,—इति सु० ।

७८० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

११५

“सुवर्णं रजतं तासं त्रपु कृष्णायसं तथा ।

रौतिकासीसलोहानि^(१) शुद्धान्तेऽस्यप्रघर्षणात्”—इति ॥

यमः,—

“रजतस्य सुवर्णस्य तासस्य त्रपुणस्तथा ।

रौतयःकांस्यसीसानां भस्मना शौचमिष्यते”—इति ।

उग्रनसापि । “सुवर्णरजततासत्रपुसौसकांस्थानामङ्घ्रिरेव भस्मसंयुक्ता-
भिर्मणिमयानामङ्घ्रिरेव मृत्संयुक्ताभिसौजसानां चोच्छिष्टानां
भस्मना त्रिः प्रक्षालनं, कनकमणिरजतशुद्धशुक्लपलानां वज्रविदसन
रज्जुचर्मणाश्चाङ्घ्रिः शौचम्”—इति । विष्णुः । “विष्णुचरेतःश्वरक्त-
लिप्तमावर्त्तनोपलेपनतापनैर्वा* त्रिःषष्ठ्यन्तः परिभार्जनैर्वा भस्मना
च । शुद्धयति । तैजसानाम्”—इति । एतेषां सर्वेषां यथायोगं चिर-
क्षिप्रसंलेपभेदेन व्यवस्था द्रष्टव्या ।

भाण्डस्य धान्यस्य चोच्छिष्टाभ्युपहतौ शुद्धिमाह,—

मृण्मये दहनात् शुद्धिर्धान्यानां मार्जनादपि ॥२७॥ इति ॥

दहनं संलेपविषयम् । अतएव बौधायनः । “मृण्मथानां
पात्राणामुच्छिष्टसमन्वितानामवचूर्णनम्†, उच्छिष्टलेपोहतानां पुन-

* मावर्त्तनोल्लेखनतापनाद्यैः,—इति सु० ।

† भस्माश्रुता,—इति सु० ।

‡ पात्राणामुच्छिष्टसमारब्धानां प्रक्षालनं,—इति सु० ।

(१) त्रपु रज्जु, रौतिका पिप्पलम् ।

१२६

पराशरमाधवः ।

[७ अ० ।

दहनं मूत्रपुरीषरेतःप्रभृतिभिस्तुर्गः”—इति । एतच्च आदित्यर्ग-
विषयम् । चण्डालादित्यर्गे तु स्मृत्यन्तरोक्तं द्रष्टव्यम्,—

“चण्डालाद्यैस्तु संस्पृष्टं धान्यं वस्त्रमयापिवा ।

चालनेन विशुद्धेत परित्यागान्नक्षीमयम्”—इति ॥

मार्जनं प्रोक्षणं प्रचालनं वा । तत्रोभयोर्यवस्थितविषयत्वं दर्शयति
मनुः—

“अङ्गिस्तु प्रोक्षणं शौचं बहूनां धान्यवाससाम् ।

प्रचालनेन त्वत्पानामङ्गिः शौचं विधीयते”—इति ॥

विष्णुः । “अल्पस्य धान्यस्य यन्मात्रमुपहन्यते तन्मात्रमुत्सृज्य
शेषस्य खण्डनप्रचालने कुर्यात्” इति । बौधायनः । “चण्डा-
लादित्यर्गनेऽनेकपुरुषोद्धार्याणां प्रोक्षणं मूत्रादिसम्पर्कं तन्मा-
त्रापहारः* अमृक्पांश्चादिद्रव्यसंयोगे निस्तुषीकरणम्”—इति ।
कश्यपः । “प्रोक्षणपथ्यग्निकरणावगाहनैः ब्रीहियवगोधूमानां विमर्श-
नप्रोक्षणैः फलीकृतानां विघर्षणविदलनप्रोक्षणैः समीधान्यानाम्”—
इति । अथार्यः । “अनेकपुरुषधार्याणां ब्रीहियवगोधूमानां यथाक्रमं
प्रोक्षणपथ्यग्निकरणावगाहनैः शुद्धिः । अवगाहनं प्रचालनम् ।
ब्रीह्यादितण्डुलानां फलीकृतानां विमर्शनेन । विमर्शनं कराभ्यां
घर्षणम् । खण्डनेन शुक्लीकरणं समीधान्यानां मुद्गादीनां, अनेक-
पुरुषधार्याणां घर्षणेन । आदिपुराणे,—

“गृहदाहे समुत्पन्ने संस्थिते पशुमानुषे ।

अभोज्यः स्यात्तदा ब्रीहिर्धातुद्रव्यस्य संपदे ॥

* तन्मात्रोद्धारः,—इति मु० ।

० ५० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१३०

मृण्मयेनावगुम्भानां मध्ये पुरि वतिष्ठताम्^(१) ।

यवमाषतिलादीनां न दोषो मनुरवीत् ॥

ततः संकममाणेऽग्नौ स्थानस्थाने च दह्यते ।

न च प्राणिवधो यच्च केवलं गृहदीपनम् ॥

तच्च द्रव्यानि सर्वाणि गृहीयादविचारयन्”—इति ।

वेणादीनामेकैकस्यान्वोपहतानां महोपहतानां चैकविधां शुद्धि-
माह,—

वेणुवल्कलचीराणां श्रौमकार्पासवाससाम् ।

श्रौर्णनेत्रपटानाञ्च प्रोक्षणात् शुद्धिरिष्यते ॥ २८ ॥ इति ॥

वेणुशब्देन वेणुकार्याणि कटव्यजनादीनि गृह्यन्ते । वल्कलचीरा-
ण्यरण्यवासिनां प्रसिद्धानि । श्रौमं दुकूलम् । कार्पासवासंसि* प्रसि-
द्धानि । श्रौर्णः कम्बलः । नेत्रपटा अरण्यवासिनामेव प्रसिद्धा भूर्जत्वगा-
दयः । अस्याश्चान्यविषयशुद्धित्वं देवलोदर्शयति,—

“श्रौर्णकौशेयकुतपपट्टश्रौमदुकूलकाः ।

अन्त्यग्रौषा भवन्त्येते शोषणप्रोक्षणादिभिः ॥

तान्येवामेध्ययुक्तानि क्षालयेच्चोदकैर्द्विजैः ।

धान्यकल्कैस्तु फलजै रसैः क्षीरानुगैरपि”—इति ॥

एकैकस्यां लेपोपहतौ याज्ञवल्क्य आह,—

* श्रौमकार्पासवासंसि,—इति मु० ।

† अनेकस्य,—इति मु० ।

(१) वष्टि भागुरिरहोपमवाप्योदपसर्गयोः,—इत्यनुशासनात् अवति-
ष्ठतामिदञ्चाकारलोपः ।

१३८

परास्तरमाधवः ।

[७ अ० ।

“सोमैरुदकगोमूत्रैः शुद्ध्याविककौशिकम् ।

सश्रीफलैरंशुपट्टं सारिष्टैः कुतपन्नया ॥

सगौरसर्वपैः क्षौमं पुनः पाकाच्च मृण्मयम्”—इति ।

आविकं कम्बलः, कौशेयं क्षमिकोषोत्थं, अंशुपट्टं नेत्रपटः,
अरिष्टानि पुत्रजीवफलानि, कुतपः आवन्तेय*च्छागरोमनिर्मितः
कम्बलविशेषः । मनुरपि,—

“कौशेयाविकयोर्माषैः कुतपानामरिष्टकैः ।

श्रीफलैरंशुपट्टानां क्षौमाणं गौरसर्वपैः ॥

क्षौमवत् शुद्धशृङ्गाणामस्थिदन्तमयस्य च ।

शुद्धिर्विजानता कार्या गोमूत्रेणोदकेन वा”—इति ॥

अङ्गिरा अपि,—

“शौचमाविकरोम्णान्तांवाय्वन्यर्केन्दुरग्निभिः ।

रेतःस्पृष्टं श्वस्पृष्टमाविकं न प्रदुष्यति”—इति ॥

अत्र च रेतःस्पर्शेलेपरहितो विवक्षितः ।

मुञ्जादीनां वेणुवत् शुद्धिमाह,—

मुञ्जोपस्करशूर्पाणां शणस्य फलचर्मणाम् ।

तृणकाष्ठस्य रज्जूनामुदकाभ्युक्षणं मतम् ॥ २६ ॥ इति ॥

मुञ्जो रशनादिप्रकृतिभूतसृणविशेषः, तेन सम्पादितोविष्टरादि-

* पार्वतेय,—इति सु० ।

† शौचं महाधर्मोपायां,—इति शा० स० ।

‡ माविकश्च,—इति शा० ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१३६

रूपस्करः । यद्यपि पूर्ववचने वेणुविकाराणां कटादीनां प्रोक्षण-
स्योक्तत्वात्तेनैव शूर्पशुद्धिरभिहिता, तथापि तण्डुलफलीकरणादौ
तस्मैपस्य लग्नत्वात् शुद्ध्यन्तराशङ्का भवति, तन्मा भूदिति पुनरिह
ग्रहणम् । शणो गोष्ठादिहेतुर्व्यस्कलविशेषः, तेन तद्विकाराः सर्वेऽपि
विवचिताः । फलमासादि । चर्म लण्णाजिनादि । तण्डुल काष्ठश्च
तण्डुलकाष्ठम् । रज्जवः प्रसिद्धाः । अत्र फलशब्देन शाकमूलादीन्युप-
लक्ष्यन्ते । अतएव याज्ञवल्क्यः,—

“शाकरज्जुमूलफलवासोविदलचर्मणाम् ।

पाचाणाञ्चमसानाञ्च वारिणा शुद्धिरिष्यते”—इति ॥

तत्र वारिशुद्धिः प्रोक्षणं प्रचालनञ्च, तदुभयं यथायोगं द्रष्टव्यम् ।

अतएव मनुना धान्यं दृष्टान्तितम्,—

“चैलवचर्मणां शुद्धिर्वैदलानां तथैव च ।

शाकमूलफलानाञ्च धान्यवत् शुद्धिरिष्यते”—इति ॥

काश्यायोऽपि । “तण्डुलकाष्ठरज्जुमञ्जुचर्मवेणुविदलफलपत्रमूलादीनां
चैलवत् शौचं, मृदाचर्मणाञ्चात्यन्तोपहतानां त्यागः”—इति ।

ब्रह्माण्डपुराणे—

“शवविण्मूत्रशुक्रैस्तु दूषितञ्च मृदस्तुभिः ।

शोधादौ शोधनीयञ्च गोमूत्रचारवारिभिः ॥

रज्जुवस्कलपत्राणाञ्चमसानाञ्च चर्मणाम् ।

* शाकमूलफलमूलादीनां,—इति शा० ।

† मृदेव हि,—इति शा० ।

‡ क्षौरवारिभिः,—इति मु० ।

§ चर्ममालावचर्मणाम्,—इति मु० ।

१४०

पराशरमाधवः ।

[७ अ० ।

हत्वा शौचं ततः शुद्धिः गोवालैर्घर्षणं पुनः”—इति ॥

व्याख्योऽपि,*—

“वस्त्रं मृदस्त्रसा शुद्धं रज्जुर्वैदलमेव च ।

रज्ज्वादिकश्चातिदुष्टं त्याज्यं तन्मात्रमेव च”—इति ॥

उग्रनाऽपि । “मूलफलपुष्पभूमिदण्डादाहपलासधान्यानामभ्यु-
षणम्”—इति । यत्तु बौधायनेनोक्तम् । “क्षणाजिनानां विष्वत-
ण्डुलैः”—इति । पैठीनधिरपि । “वैरवाद्यजिनानां विष्वतण्डुल-
वत्”—इति । तत् नूतनचर्मविषयम् ।

सत्त्वग्रथ्यादीनां शुद्धिमाह,—

तूलिकाद्युपधानानि रक्तवस्त्रादिकानि च ।

शोषयित्वाऽऽतपेनैव प्रोक्षणात् शुचिता पुनः॥ ३० ॥

तूलं शास्त्रलौफलादिजन्यं, तेन निर्मिता ग्रथ्या तूलिका । आदि-
ग्रन्थेनासनोपाश्रयादीनि गृह्यन्ते । उपधानमुत्तमैर्षकम् । तूलिका-
दीनि चोपधानञ्च तूलिकाद्युपधानानि । रक्तवस्त्रं मास्त्रिष्टम् । आदि-
ग्रन्थेन कौसुमहारिद्रादीनि । एतेषामभेद्यादिलेपरहितोपहतौ॥
आतपशोषणं प्रोक्षणञ्च । एतच्च करोन्मार्जनस्याद्युपसंक्षणम् । अतएव
देवज्ञः,—

* वसिष्ठोऽपि,—इति मु० ।

† दण्डादाह,—इति नास्ति शा० ।

‡ वैरववस्त्राजिनानां,—इति मु० ।

§ शोषयित्वाऽर्कतापेन,—इति शा० ।

॥ शुचितामियात्,—इति मु० ।

॥ एतेषामभेद्यादिलेपोपहतौ,—इति मु० ।

“तल्लिकाद्युपधानानि पुष्परक्ताम्बराणि च ।

शोधयित्वा तथा किञ्चित् करैरुन्मार्जयेन्मुहुः ॥

पश्चात्तु वारिणा प्रोक्ष्य शुचीन्नेवमुदाहरेत्*”—इति ।

सलेपोपहतौ स एवाह,—

“अल्पशौचे भवेत् शङ्खिः शोषणप्रोक्षणादिभिः ।

तान्नेवामेध्ययुक्तानि जह्यात् क्षारापयानि चेत्† ॥

तान्यप्यतिमलिष्ठानि यथावत् परिशोधयेत्”—इति ।

निर्लेपकौसुम्भादौ षट्त्रिंशन्मतेऽभिहितम्,—

“कुसुम्भकुङ्कुमैरक्तं तथा क्षाचारसेन वा ।

प्रोक्षणेनैव शुध्येत सण्डालस्यर्जने सति”—इति ॥

शङ्खोऽपि,—

“कुसुम्भकुङ्कुमानाञ्च शौर्णकार्पासयोस्तथा ।

प्रोक्षणात् कथिता शुद्धिरित्याह भगवन्मनुः”—इति ॥

द्रव्योपहतौ शुद्धिर्निर्णिता । इदानीं क्षादिभिरिव मार्जारा-
दिभिरप्युपहते शङ्खाप्रसक्तावपवदति,—

मार्जारमक्षिकाकीटपतङ्गक्षमिदर्दराः ।

मेध्यामेध्यं स्पृशन्तोऽपि नोच्छिष्टं मनुरब्रवीत्॥३१॥इति॥

मेध्यक्षामेध्यञ्च मेध्यामेध्यम् । यद्यपि मार्जारादय उभयं

* पुनस्तानि समाहरेत्,—इति शा० ।

† निर्लेप्यानि विपर्यये,—इति मु० ।

१४२

पराशरमाधवः ।

[७ अ० ।

सृष्टन्तोवर्त्तन्ते, तथापि सेधं तावता नोच्छिष्टमिति योजनीयम् ।

भूमिस्पृष्टोदकादावशुद्धिमपवदति,—

महीं स्पृष्ट्वाऽऽगतं तोयं याश्चाप्यन्योन्यविमृषः ।

भुक्तोच्छिष्टं तथा स्नेहं नोच्छिष्टं मनुवब्रवीत् ॥३२॥ इति॥

पादप्रक्षालनाचमनादावधःपतितं यदुदकं भूमिं स्पृष्ट्वा पुनर्विन्दुरुपेणागत्य स्पृशति, ये चान्योन्यमुखोद्गता विन्दवः सम्भाषणे प्ररीरे पतन्ति, यस्य स्नेहोभोजनानन्तरं प्रक्षालनेनानिर्हार्थ्यः, तत् सर्वं नाशुचितापादकम् ।

मुखान्तर्गतताम्बूलादीनामुच्छिष्टशुद्धामपवदति,—

ताम्बूलेषुफले चैव भुक्तस्नेहानुलेपने ।

मधुपर्कं च सोमे च नोच्छिष्टं धर्मतो विदुः ॥ ३३॥ इति ॥

ताम्बूलश्च द्रुक्षुः फलं च ताम्बूलेषुफलम् । पूर्ववचनोक्तोऽपि भुक्तस्नेहोऽच दृष्टान्तत्वेन पुनरुपात्तः । मधुपर्कायश्च विवाहादौ दध्नादिभक्षणम् । सोमो घागे सोमपानम् । एतेषु नास्त्युच्छिष्टदोषः ।

रथ्योदकादौ प्रयत्नेन कर्त्तव्यः शुद्धिविशेषो नास्तीत्याह,—

रथ्याकर्द्दमतोयानि नावः पन्थास्तृणानि च ।

मारुतार्केण शुद्ध्यन्ति पक्वेष्टकचितानि च* ॥३४॥ इति ॥

पक्वेष्टकचितानि चैत्यवृचवेदिकादीनि । निर्दिष्टानामेतेषां चण्डा-

* 'पक्व' स्थाने 'पञ्च' याठः प्रायः सर्वत्र शा० पुस्तकादिषु ।

● ५० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१४३

लादिस्पर्शेऽपि वाय्वातपाभ्यां शुद्धिः । तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“रथ्याकर्दमतोयानि स्पृष्टान्यन्यथावायसैः ।

मारुतार्केण शुद्ध्यन्ति पक्षेष्टकृतितानि च ॥

पन्थानश्च विशुद्ध्यन्ति सोमसूर्यांशुमारुतैः”—इति ।

बौधायनोऽपि,—

“आसनं शयनं यानं नावः पन्थास्तृणानि च ।

मारुतार्केण शुद्ध्यन्ति पक्षेष्टकृतितानि च”—इति ॥

उपरिभागस्पर्शे गङ्गा आह,—

“रथ्याकर्दमतोयेन ह्रीवनासेन वा पुनः ।

नाभेरुर्द्धं नरः स्पृष्टः सद्यः स्वानेन शुध्यति”—इति ॥

अधोभागस्पर्शे यमआह,—

“न कर्दमन्तु वर्षासु प्रविश्य यामसङ्करम्* ।

अङ्गयोर्मृत्तिकास्तिष्ठः पादयोर्मृत्तिका स्मृता”—इति ॥

उदकपानगतधारादीनामशुद्धिमपवदति,—

अदुष्टाः सन्तता धारा वातोद्भूताश्च रेणवः ।

स्त्रियोद्भवाश्च बालाश्च न दुष्यन्ति कदाचन ॥३५॥ इति॥

कमण्डलादिकात् निर्गत्य सुखपर्यन्तमविच्छिन्नाद्यपि उदक-
धारा नोच्छिष्टाः । नानाविधाप्रसृतिप्रदेशादायुनोत्थापिताश्चपि रेणवः

* यामसंकरं यामानेथ्यप्रक्षेपादिस्थानम् । यामसंस्करम्,—इति सं-
पाठः ।

१४४

परश्वरमाधवः ।

[७ अ० ।

स्पर्शाहः । पुरुषवत् प्रातःस्नानाद्यभावेऽपि योषिदादयः शुद्धाः ।

रेणुशुचित्वं रासभादिभ्योऽन्यत्र द्रष्टव्यम् । तदाह ग्रातातपः,—

“रेणवः शुचयः सर्व्वे वायुना समुदीरिताः ।

अन्यत्र रासभाजाविश्वभूमृक्षान्यवाससाम्”—इति ॥

स्वत्यन्तरेऽपि,—

“शकाकोद्वलरोलूकसूकरयाम्यपक्षिणाम्* ।

अजाविरेणुसंस्पर्शादायुर्लक्ष्मीश्च हीयते”—इति ॥

गवादीनां रेणवो न केवलं दोषरहिताः प्रत्युत प्रशस्ताः ।
तदाहोग्रना,—

“गवाश्चरययामानां प्रशस्ता रेणवः सदा”—इति ।

विषयविशेषेण शुद्धिमाह याज्ञवल्क्यः,—

“रश्मिरश्मिरजच्छाया गौरश्वोवसुधाऽनिलः ।

विप्रुषोमचिका स्पर्शं वत्सः प्रलवणे शुचिः”—इति ॥

विप्रुषोनीहारविन्दवः । एते चण्डालादिस्पृष्टा अपि स्पर्शे शुचयः ।
वत्सउधोगतचीराकर्षणे शुद्धः । वत्सन्यायोवास्तन्यपानेऽप्यवगन्तव्यः ।
तथाच वसिष्ठः,—

“श्वहताश्च मृगामेध्याः पातितं च द्विजैः फलम् ।

वालैरनुपरिक्रान्तं स्त्रीभिराचरितञ्च यत्”—इति ॥

उग्रना । “गौर्मेध्या वृष्टे पुरस्तादजादयः स्त्रियः सर्व्वतोऽदय-
मासामशुचिः”—इति । वृहस्पतिरपि,—

* मार्जनीक्षीश्चखरोष्ट्रसूकरयामपक्षिणाम्,—इति आ० ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१७५

“पादौ शुची ब्राह्मणानामजायस्य मुखं शुचि ।

गवां पृष्ठानि मेध्यानि सर्वगात्राणि घोषिताम्”—इति॥

सुमन्तुः । “स्त्रीवालमशकमचिकामार्जारमूषिकाश्वाद्याऽऽसनश-
यनयानाम्बुविप्रषो नित्यं मेध्याः”—इति । वृहस्पतिहारीतौ,—

“मार्जारश्चैव दर्वी च माहृतश्च सदा शुचिः”—इति ।

शङ्खः । “मार्जारश्चकमे शुचिः”—इति । मनुः,—

“नित्यं शुद्धः कारुहस्तः पण्यं यच्च प्रसारितम् ।

ब्रह्मचारिगतं भैवं नित्यं मेधमिति स्थितिः”—इति ॥

यमः,—

“श्रासनं श्रयनं यानं स्त्रीमुखं कुतपङ्कुरम् ।

न दूषयन्ति विडांसो यज्ञेषु चसमं तथा ॥

गोरजोविप्रश्वाद्या मचिकाः शलभाः कुशाः ।

अश्वोहस्तौ रणश्चक्रं रश्मयश्चन्द्रसूर्ययोः ॥

भूमिरग्निरजोवायुरापोदधि एतं पयः ।

सर्वाण्येतानि शुद्धानि स्वर्गं मेध्यानि नित्यशः ॥

आयः शुद्धा भूमिगताः शुचिर्नारी पतिप्रता ।

शुचिर्धर्मपरोराजा सन्तुष्टो ब्राह्मणः शुचिः ॥

नित्यमाख्यं शुचिः स्त्रीणां शकुनिः फलपातने ।

प्रश्नोत्तरे शुचिर्विन्दुः* या मृगयद्वणे शुचिः”—इति ॥

पैठीनसिरपि । “स्त्रीणां मुखं रतिसंसर्गः”—इति । वसिष्ठादि-

* प्रसवे तु शुचिर्वत्सः,—इति मु० ।

† स्त्रीमुखं रतिसंसर्गं या मृगयद्वणे शुचिः,—इति मु० ।

१४६

पराशरस्मृत्यध्वः ।

[७ अ० ।

बौधायनशातातपाः,—

“स्त्रियस्य रतिसंसर्गे या मृगयहणे शुचिः”—इति ।

मनुः,—

“अभिर्हतस्य यस्मांसं शुचि तन्मनुरब्रवीत् ।

क्रव्याद्विश्व हतस्यान्यैश्चण्डालाद्यैश्च दस्युभिः”—इति ॥

देवलः,—

“तरवः पुष्पिता मेधा ब्राह्मणाश्चैव सर्वदा ।

भस्म चौद्रं सुवर्णं च सदर्भाः कुतपास्तिलाः ॥

अपामार्गशिरौषार्कपद्ममामलकं मणिः ।

माल्यानि सर्षपादूर्वाः सदा भद्राः प्रियंगवः ॥

अचताः सिकता लाजा हरिद्रा चन्दनं यवाः ।

पलाशखदिराश्वत्यास्तुलसी धातकी वटः ॥

एतान्याहुः पवित्राणि ब्रह्मज्ञा हव्यकव्ययोः ।

पौष्टिकानि मलानि शोधनानि च देहिनाम् ॥

अकम्पलैः समिद्धोऽग्निर्दुर्मनुष्यैरदूषितः ।

सर्वेषामथशौचानां समर्थः शोधनाय सः ॥

अग्नेर्वृषलभुक्तस्य ग्रहणं नास्त्यनापदि ।

शपाको वृषलोभोक्तुं ब्राह्मणाग्निं च नार्हति ॥

चण्डालाग्नेरमेधाग्नेः सूतकाग्नेश्च कर्हिचित् ।

पतिताग्नेस्त्रिताग्नेश्च न शिष्टैर्ग्रहणं स्यात् ॥

अग्राह्या मृगवेत् शुद्धा सत्त्वा विण्मूत्रदूषिता”—इति ।

बह्मपुराणेऽपि,—

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१०७

“ग्रामाहण्डशतं त्यक्त्वा नगरे च चतुर्गुणम् ।

भूमिः सर्व्वं शुद्धा स्यात् यत्र लेपो न दृश्यते”—इति ॥

लेपे तु याज्ञवल्क्यश्चाह,—

“भृशद्विर्मार्जनाद् दाहान् कालाद् गोकमणत्तथा ।

सेकादुल्लेखनाश्लेषाद् गृहं मार्जनलेपनात्”—इति ॥

यमोऽपि,—

“स्नानात् शरणात् दाहादभिवर्षेण लेपनात् ।

गोभिराकमणात् कालाद् भूमिः शुध्यति सप्तधा”—इति ।

देवलस्त्वमेधदुष्टमलिनत्वभेदैस्त्रिविधामशुद्धिं तद्विशुद्धिञ्च वि-
शदयति,—

“यत्र प्रसूयते नारी म्रियते दह्यते नरः ।

चण्डालाधुषितं यत्र यत्र विष्टादिसङ्गतिः ॥

एवंकश्मलभूयिष्ठा भूरमेध्या प्रकीर्तिता ।

अशूकरखरोद्गादिसंष्टा दुष्टां व्रजेत् ॥

अङ्गारतुषकेष्टास्त्रिभस्माद्यैर्मलिना भवेत् ।

पञ्चधा च चतुर्द्धा च भूरमेध्या विशुध्यति ॥

दुष्टाऽपि सा त्रिधा द्वेधा शुध्यते मलिनैकधा” ।

तत्र पञ्चविधा शुद्धिर्मनुना दर्शिता,—

“सम्पार्जनोपांजनेन सेकेनोल्लेखनेन च ।

गवाश्च परिवासेन भूमिः शुध्यति पञ्चधा”—इति ॥

एतेष्वेव पञ्चविधेषु यथायोगं चातुर्विधादिकं योजनीयम् ।

यदा, दहनादयः पञ्चविधा देवलोक्ताऽदृष्ट्याः ।

१४८

पराशरमाधवः ।

[३ अ० ।

“दहनात् खमनाच्चैव उपलोपनधावमात् ।

पर्यवर्षणात् भूमेः शौचं पञ्चविधं स्मृतम्”—इति ॥

मृहशुद्धिं सम्बर्त्त आह,—

“मृहशुद्धिं प्रवक्ष्यामि अन्तःस्थगवदूषणे ।

संप्रोक्ष्य मृण्मयं भाण्डं सिद्धमन्नं तथैव च ॥

मृहादपास्य तत् सर्वं गोमयेनोपलेपयेत् ।

गोमयेनोपलिप्याथ धूमैराघ्रापयेद् बुधः ।

ब्राह्मणैर्मन्त्रपूतैश्च क्षिरस्थकुशवारिणा ॥

सर्वमभ्युचयेद्देस्य ततः शुद्धात्यसंशयम्” ।

बौधायनः । “उद्धम्यशवोपघाते वेष्मनोभित्तिचक्षणम्”—

इति ।

देशविषये शुद्धाशुद्धौ विभजते मनुः,—

“ऊर्ध्वं माभेर्यानि खानि तानि मेध्यानि सर्वशः ।

यान्यधस्तादमेध्यानि देहाच्चैव मलाश्रुताः ॥

विष्णुवोत्सर्गशुद्धयं मृहार्थादेयमर्थवत् ।

दैहिकानां मलानाञ्च शुद्धिषु दादशेष्वपि”—इति ॥

अत्र च कर्णविदप्रभृतिषूत्तरेषु षट्सु मृदग्रहणं वैकल्पिकम् ।

“आददीत मृदोऽपस्य षट्सु पूर्वेषु शुद्धये ।

उत्तरेषु तु षट्सुद्भिः केवलाभिस्तु शुद्धति”—इति ।

स्मृत्यन्तरे वचनात् । मृदम्भसोरियत्तामाह मनुः,—

“यावन्नापैत्यमेध्याक्तो गन्धोलेपस्य तत्कृतः ।

तावत् मृदारि चादेयं सर्वासु द्रव्यशुद्धिषु”—इति ।

७ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१९८

विद्यमानाऽप्युपहतित्येव न कृष्टा, तच्च तद्दर्शनात् पूर्वं शुद्धमेव
तद्वत् । तदाच सएव,—

“त्रैणि देवाः पवित्राणि ब्राह्मणानामकल्पयन् ।

अदृष्टमङ्गिर्निर्णिकं यच्च वाचा प्रशस्यते”—इति ॥

याम्नावस्कोऽपि,—

“वाक्शस्तसम्पुर्णिकमदृष्टञ्च सदा शुचि” ।

येयं पूर्वोक्ता शुद्धिः, सा सर्वाऽयनापद्विषयेत्यभिप्रेत्याह,—

देशभङ्गे प्रवासे वा व्याधिषु व्यसनेष्वपि ।

रक्षेदेव स्वदेहादि* पश्चाद्धर्मं समाचरेत् ॥ ३६ ॥

देशभङ्गः परमैन्यापादितः । प्रवासस्तौर्ययात्रादौ परगृहा-
श्रवस्थानम् । व्याधयो ज्वरादयः । व्यसनानि सामिकोपादिजनितानि^(१) । एतेषु प्राप्तेषु अस्त्राजाद्येन शुद्धशुद्धी न विचारयितव्ये, किं
तर्हि शुचिभिरशुचिभिर्वा द्रव्यैरात्मपुचकलवादीनां यथा रक्षा
भवति तथा कृत्वा शान्तायामापदि पश्चाद्द्रव्यशुद्धादिरूपं शास्त्रोक्तं
धर्ममाचरेत् । रक्षेदेव स्वदेहादीत्युभयं प्रपद्यति,—

* स्वदेहानि,—इति सु० । एवं परच ।

(१) तद्याच व्यसनप्रदेमाच सामिकोपादिजनितानि विपद्यन्ते । सामि-
कार्थजनितानि,—इति पाठे सामिकार्थजनितानि विपदेवार्थः ।

१५०

पराशरमाधवः ।

[७ अ० ।

येन केन च धर्मेण मृदुना दारुणेन च ।

उद्धरेद्दीनमात्मानं समर्थो धर्ममाचरेत् ॥ ३७ ॥

शुद्धद्रव्यादिसम्पादितो धर्मा मृदुः, तद्विपरीतो धर्मा दारुणः, स्नान्यपानमांसमचणादि । तयोर्मध्ये येन केनापि व्याधादिभिर्दीन-मात्मानमापन्नः उद्धृत्य समर्थो व्याधादिरहितो यथाशास्त्रं धर्ममाचरेत् ।

तत्राचरणीयो धर्माद्विविधः । आचारकाण्डोक्तविहितानुष्ठान-प्रतिषिद्धवर्जनरूपकः । प्रायश्चित्तकाण्डोक्तविधिनिषेधातिक्रमसमाधानरूपोऽपरः । तदुभयं विविच्योभयत्रापि शान्तापदेवाधिकारी-त्याह,—

आपत्काले तु निस्तीर्णं शौचाचारान्तु चिन्तयेत् ।

शुद्धिं समुद्धरेत् पश्चात् स्वस्थो धर्मं समाचरेत् ॥ ३८ ॥

शौचाचारमित्यनेन प्रथमकाण्डोक्तो धर्मः परामृष्टः । शुद्धिमि-त्यनेन प्रायश्चित्तकाण्डोक्तो धर्मा निर्दिष्टः । शुद्धो यथा भवति, तथा पापात् समुद्धरेदित्यर्थः । स्वस्थ इत्युपसंहारः । उक्तं द्विविध-मपि धर्मं स्वस्थ एव समाचरेत्, न त्वापन्नः । एतदभिप्रेत्य याज्ञवल्क्य-आह,—

“चात्रेण कर्मणा जीवेद्विशां वाऽप्यापदि द्विजः ।

निस्तीर्थं तामयात्मानं पावयित्वा न्यसेत् सुधीः”—इति ॥

७ अ० ।]

प्राथम्यस्तकाख्यम् ।

१५१

आख्याय सप्तमेऽस्मिन्नध्याये द्रव्यशुद्धिरवशिष्टा ।

सैषा माधवविभुना व्याख्यायि पराशरस्त्वितौ विदुषा ॥

इति श्रीमहाराजाधिराज-वैदिकमार्गप्रवर्त्तक-परमेश्वर-श्रीवैर-
बुक्कभूपाल-साम्राज्य-धुरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशरस्त्विति-
व्याख्यायां माधवीयायां सप्तमोऽध्यायः ॥०॥

[१५२]

अष्टमोऽध्यायः ।

सप्तमाध्याये द्रव्यशुद्धिः प्रतिपादिता । तत्रान्ते, शुद्धिं समुद्धरेदित्युक्तम् । तत्रोद्धारप्रकारः प्रकीर्णकादिप्रायश्चित्तरूपस्य तुर्यादिषु त्रिविध्याद्येषूपवर्णितः । अथावशिष्ट उपवर्णनीयः । षष्ठाध्याये च वैश्वं वा चित्रियं वाऽपौत्यादिनोपपातकानां प्रायश्चित्तान्युपवर्णयन् ब्रह्मवक्तव्यमद्वावादुपपातकविशेषस्य गोवधस्य प्रायश्चित्तं तत्रोपेक्षितम् । तदिदानीमध्यायद्वयेन दिवक्षुरादौ मुनिविप्रतिपत्तिं सूचयितुं पृच्छति,—

गवां बन्धनयोक्तेषु भवेन्मृतिरकामतः ।

अकामकृतपापस्य प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥ १ ॥

योक्ताणि पाशाः, बन्धनार्यानि योक्ताणि बन्धनयोक्ताणि । तेषु बद्धानां गवामितस्ततः मञ्जरणादिना गल्लनिरुद्धानां कथंचित् मृतिर्भवेत् । सा चाकामकृता, पुरुषेण तन्मरणाय प्रयत्नस्याकृतत्वात् । तादृशस्य गोवधस्य प्रायश्चित्तं वक्तव्यम् । सर्वमुनिसम्मतं मुख्यं प्रायश्चित्ताधिकारं द्योतयितुमकामकृतस्येत्यनुवादः । कामकृतस्य तु प्रायश्चित्तं कैश्चिदेव मुनिभिरभ्युपगम्यते न तु सर्वैः । तदाह मनुः,—

“अकामतः कृते पापे प्रायश्चित्तं विदुर्विधाः ।

कामकारकृतेऽप्याङ्गरेके श्रुतिनिर्दर्शनात्”—इति ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१५३

जायान्निरपि,—

“अकामकृतपापानां बुवन्ति ब्राह्मणा व्रतम् ।

कामकारकृतेऽप्येके द्विजानां वृषलस्य च”—इति ।

देवलोऽपि,—

“यत् स्यादनभिसन्धाय पापं कर्षं सकृत् कृतम् ।

तस्येयं निष्कृतिः प्रोक्ता धर्मविद्भिर्मणौषिभिः ॥

विधेः प्रायमिकादस्माद्वितीये द्विगुणं स्रुतम् ।

तृतीये त्रिगुणं चतुर्थे चतुर्थे नास्ति निष्कृतिः ॥

अभिसन्धिकृते पापे सकृदा नेह निष्कृतिः ।

अपरे निष्कृतिं ब्रूयुरभिसन्धिकृतेऽपिच”—इति ॥

बौधायनस्तु कामकृतस्य प्रायश्चित्ताभावमाह,—

“अमत्या ब्राह्मणं हत्वा दुष्टो भवति धर्मतः ।

वृषयो निष्कृतिन्तस्य वदन्त्यमतिपूर्वके ॥

मतिपूर्वं हते तस्मिन् निष्कृतिर्नोपलभ्यते”—इति ।

जागलयोऽपि,—

“प्रायश्चित्तमकामानां कामात्प्राप्तौ न विद्यते”—इति ।

अङ्गिरास्तु कामकृतस्य द्विगुणं व्रतमाह,—

“अकामतः कृते पापे प्रायश्चित्तं न कामतः ।

स्यात्कामकृते यत्तु द्विगुणं शुद्धिपूर्वके”—इति ॥

एवञ्च कामकृते विप्रतिपत्तावपि^(१) अकामकृते तदभावान्नादृशः
मर्त्यसम्मतो मुख्याधिकारी ।

- (१) आहतमेकार्थं दर्शनं विप्रतिपत्तिः । कामकृते प्रायश्चित्तमस्तीत्ये-
केषां दर्शनं, नास्तीत्यन्येषाम् । ते एते परस्परविरुद्धे दर्शने एकस्मिन्
विषये प्रवर्तमाने विप्रतिपत्तिं प्रयोजयतः ।

अवेदं विचार्यते । भवत्वकामकृतस्य प्रायश्चित्तसङ्गावे मुनीना-
मविवादः, कामकृतस्य तृत्तरीत्या मुनिविप्रतिपत्तौ को निर्णय-
इतीदं विचार्यते ।

अत्र केचिन्निर्णयमाहुः । द्विविधा हि पापस्य शक्तिः ;
नरकोत्पादिका, व्यवहारविरोधिका चेति । अतस्तस्मिन्वर्तकस्य
प्रायश्चित्तस्यापि शक्तिर्द्विधा भिद्यते ; नरकनिवारिका, व्यवहारजननी
चेति । तत्र प्रायश्चित्ताभाववादिनां मुनीनां नरकनिवारणा-
भावोऽभिप्रेतः, सङ्गाववादिनां तु व्यवहारजननी शक्तिरभिप्रेता ।
अथञ्च निर्णयो याज्ञवल्क्येन विस्पष्टमभिहितः,—

“प्रायश्चित्तेरपैत्येनो यदज्ञानकृतं भवेत् ।

कामतो व्यवहार्यसु वचनादिह जायते”—इति ॥

अस्यायमर्थः । यदेनो ब्रह्मघातादिकमज्ञानकृतं, तद्विहितेर्द्धाद-
श्वार्धिकादिभिरपैति । कामतस्तु कृतं चेत्, स पुमान् शिष्टैर्व्यव-
हार्यः केवलमिह लोके भवति, न तु तस्य नरकापादकमेनः
प्रायश्चित्तेरपैति । नन्वेवं सति प्रायश्चित्तं पापस्य काश्चिच्छक्तिमप-
नुदति काश्चित्तेर्द्धजर्तीयं प्रसज्येत । न हि कुक्ष्या एको भागः
पच्यते अपरोभागः प्रसवाय कल्पते इति कचिदृष्टम् । न । वचना-
दर्द्धजर्तीयस्याप्यङ्गीकार्यत्वात् । “किं हि वचनं न कुर्वात्
नास्ति वचनस्यातिभारः”—इति न्यायात् । अन्यथा यौक्तिकमन्यः
पापशक्तिं प्रायश्चित्तशक्तिं च केन दृष्टान्तेन समर्थयिष्यति । वचनञ्च
कामकृतानां द्विगुणं वृतं दर्शयति,—

“विहितं यदकामानां कामात्तद्विगुणं भवेत्”—इति ।

८ ख० ॥

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१५५

अतो द्विगुणप्रायश्चित्तेनेह लोके व्यवहारः सिद्ध्यति । यस्तु व्यवहारमनपेक्ष्य परलोकनिर्वाहमेव केवलमपेक्षते, तस्य बुद्धिपूर्वकेषु महापातकेषु मरणान्तिकमेव प्रायश्चित्तम् । तत्र शातातपः । “अकामावाप्तौ प्रायश्चित्तं, कामकारकते त्वात्मानमवसादयेत्”—इति । स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“यः कामतो महापापं नरः कुर्यात् कथञ्चन ।

न तस्य निष्कृतिर्दृष्टा भ्रम्यप्रपतनादृते”—इति ॥

मनुरपि,—

“प्राप्तेदात्मानमग्नौ वा सुसमिद्धे तवाक्शिवाः ।

लब्धं शस्त्रमृतां वा स्याद्विद्वामिच्छयाऽऽत्मनः”—इति ॥

तस्मात् कामकारिणो मरणेन नरकपातनिवृत्तिः, प्रतत्पर्यथा तु व्यवहारसिद्धिरिति निर्णयः ।

अपरे पुनरेवमाहुः । यदुक्तं, मरणान्तिकप्रायश्चित्तेन नरकनिवृत्तिरिति, तत्तथैव युक्तम् । यदुक्तं, प्रतत्पर्यथा व्यवहारसिद्धिरेव न तु नरकनिवृत्तिरिति, तद्विपर्येति । चीर्णप्रतस्य नरकस्त्वावश्विवर्त्तते, इह लोके तु तस्य न शिष्टैः सह व्यवहारोऽस्ति । एतच्च, अव्यवहार्यः,—इति याज्ञवल्क्यवचने पदच्छित्वा योजनीयम् । कामतयेत् पापं कृतं, स पापी कृतप्रायश्चित्तोऽप्यव्यवहार्य इह लोके जायते । तच्चाव्यवहार्यत्वं वचनबलादवगन्तव्यं, वचनञ्च मानवमेतत्,

“बालघ्नांश्च हनघ्नांश्च विप्रह्वानपि धर्मतः ।

शरणागतहन्तृंश्च स्त्रीहन्तृंश्च न मंवेसेत्”—इति ॥

१४६

पराशरमाधवः ।

[८ ख० ।

अतः कृतप्रायश्चित्ता महापातकिनः शुद्धा अपि परलोके,
 शिष्टैरिह बहिः कार्याः । ननुपपातकिनामपि कृतप्रायश्चित्तानां
 बहिष्कारएवोचितः* । तथा वैयासिकं न्यायसूत्रम् । “बहिस्तुभ-
 यथापि स्मृतेराचाराश्च” (वे० ३ अ० ४ पा० ४३ सू०) — इति ।
 अस्यायमर्थः । यद्युपपातकं यदि वा महापातकं, उभयथाऽपि
 कृतप्रायश्चित्ताः शिष्टैर्वहिः कार्याः । “प्रायश्चित्तं न पश्यामि^(१)” —
 इति निन्दास्मृतेः । शिष्टाचाराच्चेति । मैवम् । अयं हि बहिष्कार-
 ऊर्द्धरेतोविषयः, न तु गृहस्थविषयः । ऊर्द्धरेतोविचाराणामेव तत्र
 प्रस्तुतत्वात् । इदञ्च कौशिकेन स्पष्टीकृतम्,—

“नैष्ठिकानां वनस्थानां यतीनां चावकीर्णानाम् ।

शुद्धानामपि लोकेऽस्मिन् प्रत्यापत्तिर्न विद्यते”—इति ॥

तदेवमैहिकव्यवहाराय परलोकाय वा कामकृतानां महापा-
 तकानामुपपातकानां चास्त्येव प्रायश्चित्तमिति सिद्धम् ।

प्रायश्चित्तं कथं भवेदिति भेदिकर्त्तव्यताकस्य प्रायश्चित्तस्य
 शृङ्खलात् परिषदुपसन्निरूपामाद्यामितिकर्त्तव्यतामाह,—

वेदवेदाङ्गविदुषां धर्मशास्त्रं विजानताम् ।

स्वकर्म† रतविप्राणां स्वकं पापं निवेदयेत् ॥२॥ इति॥

* एवोदितः,—इति सू० ।

† स्वधर्मः,—इति सू० । एवं परत्र ।

(१) आस्त्यो नैष्ठिकं धर्मं यस्तु प्रचक्षते पुनः । प्रायश्चित्तं न पश्यामि
 येन मुञ्चेत् स आस्त्यहा”—इति समुदायः ।

८ ख० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१५७

नामधारकविप्राणां परिषत्त्वं नास्तीति वक्ष्यमाणमर्थं यदि
निधाय तद्वास्तुत्तिसमर्थैर्विशेषणैः परिषद्योग्याब्राह्मणाविशेष्यन्ते ।
यद्यपि मन्वादिधर्मशास्त्रज्ञानभावेण ब्राह्मणाः प्रायश्चित्तं विधातुं
समर्थाः, तथापि “शुनाऽऽस्त्रीदं हविर्यथा”—इति न्यायेन अनधी-
तवेदैः स्वकर्मानुष्ठानरहितैर्निर्दिष्टं प्रायश्चित्तं न पापापनोदनक्ष-
मम् । तस्मात्, स्वकर्मनिष्ठान् वेदपारङ्गतामुपेत्य तेषामग्रे चिकी-
र्षितप्रायश्चित्तनिमित्तं पापमशेषेण निवेदयेत् । सेयं परिषदुप-
सक्तिः । तामेतामुपसक्तिमङ्गिरा अपि स्पष्टं दर्शयति,—

“अत ऊर्ध्वं प्रवक्ष्यामि उपस्थानस्य सत्क्षणम् ।

उपस्थितो हि न्यायेन व्रतादेशनमर्हति ॥

सद्योमिःसंग्रहे पापे न भुञ्जीतानुपस्थितः ।

भुञ्जामो वर्द्धयेत् पापं परिषद् यच्च विद्यते† ॥

संग्रहे तु न भोक्तव्यं यावत् कार्यविनिश्चयः‡ । ।

प्रमादस्य न कर्त्तव्यो यथैवासंग्रहस्तथा ॥

कृत्वा पापं न गूहेत गुह्यमानं विवर्द्धते ।

स्वल्पं वाऽथ प्रभृतं वा धर्मविज्ञो निवेदयेत् ॥

ते हि पापे कृते वैद्या हन्तारस्त्रैव पाप्मणाम् ।

व्याधितस्य यथा वैद्या बुद्धिमन्तो रूजापहाः ॥

प्रायश्चित्ते समुत्पन्ने ह्यीमान् सत्यपरायणः ॥

* कर्त्तुं,—इति शा० स० ।

† यद्यद्यत्र न विद्यते,—इति शा० ।

‡ कार्यविनिश्चयः,—इति मु० ।

१४८

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

मृदुरार्जवसम्पन्नः प्रुद्धिं याचेत मानवः ।

सचेष्टं वाग्यतः स्वात्मा क्लिप्तवाचाः समाहितः ॥

चक्षियो वाऽय वैश्वो वा ततः पर्वदमाव्रजेत् * ।

उपस्थाय ततः शीघ्रमार्त्तिमान् धरणीं व्रजेत् ॥

गावैश्च शिरसा चैव न च किञ्चिदुदाहरेत्”—इति ।

यथोक्तविशेषणरहितानां परिषत्त्वं निषेद्धं तेषां स्वरूपमाह,—

सावित्याश्चापि गायत्र्याः सन्ध्योपाख्यमिकार्ययोः ।

अज्ञानात् कृषिकर्तारो ब्राह्मणा नामधारकाः ॥३॥

तत्सवितुर्वरेण्यमिति सविद्व्यतिपादकत्वात् सावित्री, णिकार-
यकारयोर्विश्लेषेण चतुर्विंशत्यक्षरत्वाद्गायत्री । “चतुर्विंशत्यक्षरा गा-
यत्री”—इति श्रुतेः^(१) । सावित्र्यादीनामज्ञानाच्च मुख्या ब्राह्मणाः ।
ब्रह्म वेदः, तमधीत्यर्थं चावगत्य येऽनुतिष्ठन्ति, मुख्यास्ते ब्राह्मणाः ।
तदाहङ्गिराः,—

* यविषदं व्रजेत्,—इति सु० ।

(१) अत्रैवमवधेयम् । “गायत्र्या वसवः (१५० १५०)” इति विक्रलसूत्रे
गायत्र्याः षाद अष्टाक्षराणि भवन्तीत्युक्तम् । “इयादिपूरयः (१५०
१५०)” इति तत्सूत्रेण, यत्र गायत्र्यादौ कन्दसि पादस्याक्ष-
रसंख्या न पूर्यते, तत्र इयादिभिः सा पूरयितव्या,—इत्युक्तम् । एवञ्च
प्रकृते, ‘तत्सवितुर्वरेण्यं’—इति पादस्य सप्ताक्षरत्वात् णिकार-यका-
रयोर्विश्लेषं कृत्वा इयेन पादाक्षरसंख्या पूरयितव्या भवति । तथा च
सति, तत्सवितुर्वरेण्यमिति अष्टाक्षराणि सम्पद्यन्ते ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१५६

“जन्मशरीरविद्याभीराचारेण श्रुतेन च ।

धर्मेण च यथोक्तेन ब्राह्मणत्वं विधीयते”—इति ॥

ये तु सावित्रीं सम्यक् न जानन्ति दूरे तदनुष्ठानं ते विशि-
ष्टमातापितृजन्याश्चपि ब्राह्मणनाममात्रं धारयन्ति, न तु यथोक्त-
ब्राह्मणशब्दार्थत्वं तेषु विद्यते । अतएव, याजनाध्यापनादिजीवमृते-
त्वसम्भवाज्जीवनाय क्वापि कुर्वन्ति । तेषु ब्राह्मणशब्दार्थत्वाभावं व्यास
ब्रूयति,—

“ब्रह्मबीजसमुत्पन्नो ब्रह्मसंस्कारवर्जितः* ।

जातिमात्रोपजीवी यः सोऽब्राह्मण इति स्मृतः”—इति ॥

नामधारकब्राह्मणब्रुवस्यापि न मुख्यं ब्राह्मण्यम् । ब्राह्मणब्रुवश्च
चतुर्विंशतिमते दर्शितः,—

“गर्भाधानादिमंस्कारैर्वेदोपनयनैर्युतः ।

नाध्यापयति नाधीते स भवेद् ब्राह्मणब्रुवः”—इति ।

अमुख्यनाह्मणानां दृढव्यवहारदर्शनेन प्रायश्चित्तविशेषपरिज्ञा-
नेऽपि परिषत्त्वयोग्यत्वं नास्तीत्याह,—

अव्रतानामन्त्राणां जातिमात्रोपजीविनाम् ।

सहस्रशः समेतानां परिषत्त्वं न विद्यते ॥४॥ इति ॥

सौम्यप्राजापत्यादिव्रतहीना अव्रताः^(१) । अनधीतवेदा अमन्त्राः ।

* मन्त्रसंस्कारवर्जितः,—इति सु० ।

(१) सौम्यप्राजापत्यादीनि वेदाध्ययनार्थानि व्रतानि वेदव्रततया प्रसिद्धानि
मृच्छसूत्रादावुक्तानि ।

१६०

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

नन्वधात्मविद्यायुक्तस्यैव परिषत्त्वमस्ति, “एको वाऽधात्मवि-
त्तमः”—इति स्मरणात् । अध्यात्मविद्यारहितस्य त्वेकस्य परिषत्त्वा-
भावेऽपि चतुर्णां परिषत्त्वं स्मर्यते, “श्वत्वारो वेदधर्मज्ञाः परिषत्”—
इति । अनयैव दिशाऽध्ययनादिरहितानां पञ्चषाणां परिषत्त्वाभावेऽपि
गतसहस्रादिसङ्ख्यायुक्तानां परिषत्त्वं भविष्यतीत्याशङ्क्य, तन्निवा-
रणाय, सहस्रस्यः समेताभामित्युक्तम् । अध्ययनादिहीनवक्त्रास्तिका-
दीनामपि परिषत्त्वं नास्ति । तदुक्तं चतुर्विंशतियते,—

“वेदपाठाद्यनियता धर्मशास्त्रविवर्जिताः ।

परिषत्त्वं न तेषां स्थाप्यास्तिकानां विशेषतः ॥

अनाहिताग्रयोऽज्ञानात् केवलं वेदपारगाः ।

पितृणाः क्रूरकर्माणः परिषत्त्वं न विद्यते ॥

शास्त्रज्ञा * दुष्टकर्माणः प्रतिकूलास्त्वसूयकाः ।

वैतुका भिन्नमर्यादाः परिषत्त्वे विवर्जिताः”—इति ॥

पूर्वं धर्मशास्त्रं विजानतामिति विशेषणेन तद्विज्ञानरहितस्य
प्रायश्चित्तवृत्तं नास्तीति यदर्थात् सूचितं, तदेवात्र श्लोकद्वयेन
प्रपञ्चयति,—

यद्वदन्ति तमोमूढा मूर्खा धर्ममतद्विदः ।

तत्पापं शतधा भूत्वा तद्वक्तृनधिगच्छति ॥ ५ ॥

शास्त्रज्ञा,—इति सु० । एतत्पाठे शास्त्रज्ञा अपि दुष्टकर्माणश्चेत्
नैव परिषदो भवन्तीत्यर्थो बोध्यः ।

। प्रायश्चित्तवृत्तं,—इति सु० ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

१६१

अज्ञात्वा धर्मशास्त्राणि प्रायश्चित्तं ददाति यः ।

प्रायश्चित्ती भवेत् पूतः किल्बिषं परिषद् व्रजेत् ॥ ई ॥

अज्ञानं द्विविधं, सत्यपि धर्मशास्त्रपाठे न्यायनिर्णयकौशलाभावेन प्रकृतस्य सूक्ष्मस्य प्रायश्चित्तविशेषस्यापरिज्ञानमेकम् । वृद्धव्यवहारेण सत्यपि परिज्ञाने धर्मशास्त्रापरिशीलनमपरम् । तदुभयमभिलक्ष्य लोकद्वयम् । तमोमूढाः प्रज्ञामान्द्येन सूक्ष्मन्यायेषु विधानाः । मूर्खाः पण्डितमन्याः । अतद्विदः प्रायश्चित्तविशेषमजानन्तः । तादृशाः पुरुषा यत् पापमुद्दिश्य धर्मं प्रायश्चित्तमन्यथा वदन्ति, तत्पापं शतगुणं* भूत्वा तान् मूर्खान् वक्तुम् प्राप्नोति । अग्निराश्वेतदेवाह,—

“यत्तु दत्तमजानद्भिः प्रायश्चित्तं यथा गतेः ।

तत्पापं शतधा भूत्वा दाहनेवोपतिष्ठति” —इति ॥

प्रायश्चित्ती अन्यथा? कारित्वाहं श्रुयति । यस्तु धर्मशास्त्रपाठहीनः प्रायश्चित्तविशेषं लोकतोऽवगत्य निर्दिशति, तच्च यथाशास्त्रानुष्ठातृत्वात् प्रायश्चित्ती पूतो भवति, स तु वक्ता किल्बिषं व्रजेत् । धर्मशास्त्राणामपठितत्वात् । तत्पाठाभावे च विधायकवचनस्योदाहर्तुमशक्यत्वात् । उदाहृत्यैव वचनं प्रायश्चित्तं निर्दिष्टव्यमिति हि पूर्वमुक्तम्;

* शतधा,—इति सु० ।

† धर्ममजानद्भिः,—इति सु० ।

‡ वक्तुमेवोपतिष्ठति,—इति सु० ।

§ प्रायश्चित्तमन्यथा,—इति सु० ।

१६२

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

“अधिवक्त्रोद्गतान् धर्मान् गायन्तो वेदवित्तमाः”—इति ।

अङ्गिराअपि,—

“वचः पूर्वमुदाहार्यं यथोक्तं धर्मवक्त्रभिः ।

पश्चात्कार्यानुसारेण शक्त्या कुर्युरनुग्रहम् ॥

न हि तेषामतिक्रम्य वचनानि महात्मनाम् ।

प्रज्ञानैरपि* विदद्भिः शक्यमन्यत् प्रभाषितुम्”—इति ।

धर्मशास्त्रपरिज्ञानस्य न्यायनिर्णयकौशलस्य च सङ्गावेऽप्यनवधानादिचित्तदोषशङ्काव्युदासाय स्वप्नमानैस्त्रिचतुरैः सह संवादोऽपेक्षितइत्यभिप्रेत्याह,—

चत्वारो वा त्रयो वाऽपि यं ब्रूयुर्वेदपारगाः ।

स धर्म इति विज्ञेयो नेतरैस्तु सहस्रशः ॥ ७ ॥ इति ॥

बहूनामन्योन्यसंवादेन योनिस्थितः, सएव धर्म इति विज्ञेयः, इतरैरन्योन्यसंवादमनाद्विग्रमाणैः सहस्रसङ्ख्याकवचनपाठपुरःसरमभिहितोऽपि विमंवादशङ्काया अनिराकृतत्वान्नासौ धर्मत्वेन स्वीकार्यः ।

सत्यपि त्रिचतुराणां परस्परसंवादे विप्रकीर्णेष्वनेकेषु धर्मशास्त्रेषु क्वापि कस्यचिद्विशेषस्य सम्भवात् प्रायश्चित्तनिर्देशवेलायां पुनः शास्त्राणि पर्यालोच्यैव निर्देष्टव्यमित्याह,—

प्रमाणमार्गं मार्गन्तोये धर्मं प्रवदन्ति वै ।

तेषामुद्भिजते पापं सङ्गतगुणवादिनाम् ॥ ८ ॥ इति ॥

* प्रज्ञानेनैव,—इति मु० ।

१६२

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

“अषिवक्तोक्तान् धर्मान् गायन्तो वेदवित्तमाः”—इति ।

अद्विरात्रपि,—

“वचः पूर्वमुदाहार्यं यथोक्तं धर्मवक्तृभिः ।

पञ्चात्कार्यानुसारेण शक्त्या कुर्युरनुग्रहम् ॥

न हि तेषामतिक्रम्य वचनानि गच्छात्मनाम् ।

प्रज्ञानैरपि* विद्वद्भिः शक्यमन्यत् प्रभाषितम्”—इति ।

धर्मशास्त्रपरिज्ञानस्य न्यायनिर्णयकौशलस्य च सद्भावेऽप्यनवधानादिचित्तदोषशङ्काव्युदासाय स्वममानैस्त्रिचतुरैः सह संवादोऽपेक्षित इत्यभिप्रेत्याह,—

चत्वारो वा चयो वाऽपि यं ब्रूयुर्नेदपारगाः ।

स धर्म इति विज्ञेयो नेतरैस्तु सहस्रशः ॥ ७ ॥ इति ॥

वक्तृनामन्योन्यमंवादेन योनिस्थितः स एव धर्म इति विज्ञेयः, इतरेरन्योन्यमंवादमनाद्वियमणैः सहस्रसङ्ख्याकवचनपाठपुरासरमभिहितोऽपि विमंवादशङ्काया अनिराकृतत्वात्सामो धर्मनिश्चयीकार्यः ।

सत्यपि त्रिचतुराणां परस्परमंवादे त्रिप्रकीर्णस्थनेकेषु धर्मशास्त्रेषु कापि कस्यचिद्विशेषस्य सम्भवात् शायश्चित्तनिर्दोषवेत्तायां पुनः शास्त्राणि पर्यालोच्यैव निर्देष्टव्यमित्याह,—

प्रमाणमार्गं नानैन्तोये धर्मं प्रवदन्ति वै ।

तेषामुद्भिजते पापं सद्गतगुणवादिनाम् ॥ ८ ॥ इति ॥

* शास्त्रानेवैव—इति म० ।

१६४

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

नैव गच्छति कर्त्तारं नैव गच्छति पर्षदम् ।

मारुतार्कप्रिसंयोगात् पापं नश्यति तोयवत् ॥१०॥

निम्ने महति वा पाषाणे वर्षधाराभिः स्थितमुदकं मारुतार्क-
दिशब्धो गोविनाशं प्रापयति, एवमियं परिषत् शास्त्रीयस्य प्राच-
क्षितस्यादेशान्तस्य दुष्कृतिं नाशयति । न हि, शिलासमुदकमु-
त्तरकाले यथापूर्वं शिलायामवतिष्ठते, नापि मारुतादावामज्यते,
किन्तु शुष्यत्येव केवलं, एवमिदमपि पापं न कर्त्तव्यवतिष्ठते नापि
परिषदं प्राप्नोति, किन्तु स्वरूपनाशमेव प्राप्नोति । एतदेव चतु-
र्विंशतिमतेऽप्यभिहितम्,—

“यथा भूमिगतं तोयमर्कपादैर्विनश्यति” ।

एवं परिषदादिष्टं नश्यते तस्य दुष्कृतम् ॥

नैव गच्छति कर्त्तारं नैव गच्छति पर्षदम् ।

मारुतार्कसमायोगात् पापं नश्यति तोयवत्”—इति ॥

अङ्गिरास्तु प्रश्नपूर्वकमेतदेव विशदयति,—

“प्रायश्चित्ते यदा चौर्यं ब्राह्मणे दग्धकिल्बिषे।

सर्वं पृच्छामि तन्वेन तत्पापं कं नु तिष्ठति ॥

नैव गच्छति कर्त्तारं नैव गच्छति पर्षदम् ।

मारुतार्कसमायोगाज्जलवत्संप्रलीयते ।

यथाऽश्मनि स्थितं तोयं नाशमेत्यर्कमारुतैः ॥

* विशुष्यति,—इति सु० ।

† ब्राह्मणैर्दग्धकिल्बिषैः,—इति सु० ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१६५

तद्वत् कर्त्तरि यत्पापं भाग्येद्विदुषां सभा ।

तेषां नेत्राग्निदग्धं सत् पापं तस्य तु धीमतः ॥

नश्यते नात्र सन्देहः सूर्यवृष्टं हिमं यथा—इति ।

अथ मुख्यानुकल्पभेदेन परिषद्देवानाह,—

चत्वारो वा चयोवाऽपि वेदवन्तोऽग्निहोषिणः ।

ब्राह्मणानां समर्थायै परिषत् साऽभिधीयते ॥ ११ ॥

अनाहिताग्नयो ये च वेदवेदाङ्गपारगाः ।

पञ्च चयो वा धर्मज्ञाः परिषत् सा प्रकीर्तिता ॥ १२ ॥

मुनीनामात्मविद्यानां द्विजानां यज्ञयाजिनाम् ।

वेदव्रतेषु स्नातानामेकोऽपि परिषद्भवेत् ॥ १३ ॥

पञ्च पूर्वं मया प्रोक्तास्तेषाञ्चासम्भवे चयः ।

स्ववृत्तिपरितुष्टायै परिषत्सा प्रकीर्तिता ॥ १४ ॥

ग्राममध्ये विद्यमानानां वेदविद्यादिगुणयुक्तानां ब्राह्मणानां मध्ये
येऽत्यन्तं समर्थास्ते चत्वारो मुख्याः परिषत् । तदसम्भवे चयोवा
परिषत्त्वेन याज्याः । एतत् पञ्चदशमाहिताग्निव्यभिहितम् । तदसम्भवे
अनाहिताग्नयः । तत्रापि पञ्चेति मुख्याः कल्प्यः । अथैतानुकल्पः ।
तत्रापि पञ्चदशस्यासम्भवे सत्येकएव परिषद्भवेत् । तमेकं विशिष्टं*
मुनीनामित्याद्युक्तम् । आत्मनि ब्रह्मणि विद्याऽनुभवो येषान्ते आत्म-
विद्याः । तथाविधाः कृतकृत्याः सक्तोऽपि लोकापहाय यज्ञैरिष्टवन्तो-
यज्ञयाजिनः । वेदानामृगादीनाञ्चतुर्णामध्ययनाथानुष्ठितानि तत्त-

* इत्यमेव पाठः सर्व्वेण । मम तु, “तमेकं विशिष्टता”—इति पाठः
प्रविभाति ।

१६६

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

वेदोक्तानि व्रतानि वेदव्रतानि, तत्तद्व्रतसहितेषु वेदेषु समाप्तेषु
यथाविधि स्नाताः । “शिरोव्रतेन स्नातानाम्”—इति वा पाठः ।
आथर्वणिकानां वेदव्रतेषु मुख्यं व्रतं शिरोव्रतम् । तथाचाथर्वणिका-
ग्रामनन्ति,—

“क्रियावन्तः ओचिया ब्रह्मनिष्ठाः

स्वयं जुहुन्त एकच्छधिं अयन्तः ।

तेषामेवैतां ब्रह्मविद्यां वदेत्

शिरोव्रतं विधिवद् यैस्तु चीर्णम्”—इति ॥

तस्मिन् शिरोव्रते सत्यनन्तरमध्ययनं परिसमाप्य यथाविधि-
स्नाताः । तेषामेतेषां यथोक्तसर्वगुणसम्पन्नानां मध्ये यः कोऽप्येकः
परिषङ्गवेत् । अत्र साग्निकानामनशिकानां दौ दौ पक्षौ, अध्यात्म-
विदेकः पक्षः,—इति पक्ष पक्षा मया प्रोक्ताः, तेषां सर्वेषामसम्भवे
केचन विद्यमानाः श्रेष्ठास्त्रयः । ते च यद्यायुधजीवनाद्यधर्मवृत्तिमनुप-
जीव्य यथासम्भववृत्तिमात्रेण परितुष्टास्तेषामपि परिषत्त्वमविरुद्धम् ।
अङ्गिरसाऽपि परिषद्विकल्पा दर्शिताः,—

“चत्वारोवा ऋषोवाऽपि वेदवन्तोऽग्निहोचिणः ।

ये सम्यङ्निधना विमाः कार्यार्थकार्यविनिश्चिताः ॥

प्राथस्वित्तप्रणेतारः सप्त तेऽपि प्रकीर्त्तिताः ।

एकविंशतिभिश्चान्यैः परिषत्त्वं समागतैः ॥

सावित्रीमात्रसारैस्तु चीर्णवेदव्रतेर्द्विजैः ।

यत्नीमात्रात्मविद्यानां ध्यायिनामात्मयाजिनाम् ॥

शिरोव्रतैश्च स्नातानामेकोऽपि परिषङ्गवेत् ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१६७

एषा* लाघवकार्थेषु मध्यमेषु तु मध्यमाः ॥

महापातकचिन्तासु शतशोभूयएवच"—इति ।

दृष्टयतिरपि,—

“लोकवेदाङ्गधर्मज्ञाः सप्त पञ्च त्रयोऽपि वा ।

यत्रोपविष्टाः विप्राः स्युः सा यज्ञसदृशौ सभा”—इति ॥

नामधारकविप्राणां परिषत्त्वं नास्तीति यत् पूर्वमुदाहृतं,
तदेव दृष्टान्तेन दृढीकर्तुं सिंहावलोकनन्यायेन पुनः परामृशति,—

अत जड्वन्तु ये विप्राः केवलं नामधारकाः ।

परिषत्त्वं न तेष्वस्ति सहस्रगुणितेष्वपि ॥१५॥

अत जडं वर्णितेषु परिषत्पक्षेषु अवगम्यमानेभ्यो† गुणवद्भ्यो-
ब्राह्मणेभ्य जडं, तद्व्यतिरिक्ता गुणरहिता इति यावत् ॥

गुणरहितेषु ब्राह्मणेषु ब्राह्मणइति नाममात्रं केवलं वर्त्तते, न
तु ब्राह्मणशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं मुख्योऽर्थोऽस्तीत्येवमर्थं दृष्टान्ताभ्यां
विशदयति,—

यथा काष्ठमयोहस्ती यथा चर्ममयामृगः ।

ब्राह्मणस्त्वनधीयानस्त्वयस्ते नामधारकाः ॥ १६॥ इति ॥

हस्तिवं मृगत्वं जातिद्वयं तत्तच्छब्दप्रवृत्तिनिमित्तं, न चैतत्का-
ष्ठमयचर्ममययोर्विद्यते, तथापि हस्तिमृगनामसादृश्यमात्रेण प्रयुज्यते ।
तद्वदेदाध्ययनहीने ब्राह्मणशब्दप्रयोगः । ननु ब्राह्मणशब्दस्यावयवार्थ-

* इत्यमेव याठः सर्वत्र । मम तु ‘एवं’—इति याठः प्रतिभाति ।

† उपन्यस्यमानेभ्यो,—इति मु० ।

१६८

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

तस्मिन् मा भूत्, जातिस्तु विद्यते, विशिष्टमातापितृजन्यत्वं ब्राह्मण-
त्वजातिः, तथा च ब्राह्मणशब्दस्य तस्मिन् यौगिकत्वाभावेऽपि
रूढि^(१) सद्भावाद्विषमौ दृष्टान्तावित्याशङ्क्याह,—

ग्रामस्थानं यथा शून्यं यथा कूपस्तु निर्जलः ।

यथा हुतमनमौ च अमन्त्रो ब्राह्मणस्तथा ॥ १७ ॥

ग्रामशब्दो हि जननिवासस्थाने भूभागविशेषे मुख्यया वृत्त्या
वर्तते, कूपशब्दश्च जलाधारे स्थाते । होमशब्दश्च शास्त्रसंस्कृतवद्भौ
हविःप्रवेपमाह^(२) । तत्र, जनविशिष्टस्थानं मुख्यो ग्रामः । जनशून्य-
ग्रामस्तु* ग्रामाभासः । कूपहोमयोरप्याभामत्वमेवं योजनीयम् ।

* जनशून्यस्थानं तु,—इति मु० ।

(१) योगोऽवयवशक्तिलभ्योऽर्थः । रूढिः समुदायशक्तिलभ्योऽर्थः । योगा-
र्थप्रतिपादको यौगिकः, रूढ्यर्थप्रतिपादको रूढ इत्युच्यते । पाचकादि-
शब्दो यौगिकः, वृक्षादिशब्दोरूढः ।

(२) अत्र मीमांसासूत्रम् (४ अ० २ पा० २८ सू०) । “तदुक्ते अवखात्
जुहोतिरासेचनाधिकः स्यात्”—इति । “तदुक्ते यजत्युक्तेऽर्थे आसे-
चनाधिके । तस्मात् यजतिरेवासेचनाधिको जुहोतिः”—इति
माध्यम् । यजतिश्च, “यजतिचोदना द्रव्यदेवताक्रियं समुदाये कृता-
र्थत्वात् (मी० ४ अ० २ पा० २७ सू०)—इत्युक्तजक्षयः । आसेचनाश्च
विशिष्टदेशप्रक्षेपः । विशिष्टश्च देशः संस्कृतोऽग्निरेवौत्सर्गिकः ।
“यज्जुहोति तदाहवनीये”—इति श्रुतेः । “पदे जुहोति, वर्त्मनि
जुहोति”—इत्यादि विशेषशास्त्रात् कचित् पदवर्त्मादिजक्षयोऽपि ।
अत्र चौत्सर्गिकं नियममनुचक्ष्य “शास्त्रसंस्कृतवद्भौ”—इत्युक्तमिति
ध्येयम् ।

८ ख० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

१६६

तेरेतैर्दृष्टान्तरथं नामधारकोजातिमाचक्ष्णावेऽपि ब्राह्मणाभासः न तु मुख्यः । पङ्कजशब्दस्य च यद्यपि जातिः प्रवृत्तिनिमित्तं, तथा-
प्यवयवार्थस्तस्मिन्निमित्ते^(१)ऽन्तर्भवत्येव । ततोयोगरूढः^(२) इति व्यव-
ह्रियते । एवं ब्राह्मणशब्दस्यापि योगरूढत्वात् जातिसङ्गावेऽपि
योगहीनत्वादाभामत्वं द्रष्टव्यम् ।

ननु मुख्यसम्भवे सत्यमुख्यं न प्राज्ञं, तदसम्भवे तस्यमुख्यमपि
प्राज्ञम्,—इति लोकेवेदस्थितिः । तथा चाध्ययनादिसम्पन्नमुख्य-
ब्राह्मणानामसम्भवे सति ब्राह्मणभासानामपि कचित् परिषत्त्वं
स्यादित्याशङ्क्याह,—

यथा षण्डोऽफलः स्त्रीषु यथा गौदूषराऽफला ।

यथा चाग्नेऽफलं दानं तथा विप्रोऽन्तर्बोऽफलः ॥१८॥

अमुख्यमपि यत्र कार्यक्षमं भवति, तत्र मुख्यसम्भवे तदु-

(१) प्रवृत्तिनिमित्ते इत्यर्थः ।

(२) यत्र योगार्थरूपाण्यर्थोः परस्परमन्वयबोधः स योगरूढः । यथा
पङ्कजादिशब्दः । अत्र हि पङ्कजशब्द-जनधातु-उपप्रत्ययानामवयवानां
शक्तिभिः पङ्कजनिकर्तृत्वेणैकभ्यते । स एव योगार्थः । पङ्कजशब्दस्य
समुदायशक्त्या च पङ्कजजातिविशिष्टोऽर्थो ज्ञेयः । स एव रूपाण्यर्थः ।
तयोः परस्परमन्वयः । तथाच पङ्कजनिकर्तृभिर्न पङ्कजमिति पङ्कज-
पदस्यान्वयबोधः । तथा च सति, न पङ्कजनिकर्तृरूपमवयवार्थमादाय
कुमुदादौ, नापि पङ्कजविशिष्टरूपसमुदायार्थमादाय स्थलपङ्कजादौ
पङ्कजशब्दस्य प्रयोगः, किन्तु जलपङ्कज एव ।

१००

यशस्वरभाष्यः ।

[८ अ० ।

पादेषम् । यथा वैदिके कर्मणि सोमाभावे पूतिकाभिषवः^(१), यथा वा लोके शास्त्रभावे कोट्वादिः । तद्वद्ब्राह्मणभाषस्यापि कार्यचमत्वे स्यात् कचिदुपादेयत्वं, न त्वध्ययनहीनस्य प्रायश्चित्तविधानचमता-
ऽस्ति । न हि, पुंस्तोपेतस्य वरस्यासम्भवेऽपि षण्डः प्रजामुत्पादय-
न्नुपलभ्यते, नापि भूमिरूपरा कश्चित् फलति, नाप्यन्नः प्रतिगृह्यन्
दावे फलहेतुः । एवमसावपि ऋगादिमन्त्रहीनो न पापनिवृत्ति-
फलहेतुः ।

ननु नामधारकः षण्डादिवदफलश्चेत्तर्हि संस्कारैरपि तस्य
कोऽतिशयः स्यात् । न हि, खदारसहस्रेणापि षण्डः प्रजनयितुं
प्रभवति, इत्याशङ्क्य, दृष्टान्तेन संस्कारलतोत्कर्षं सम्भावयति,—

चिचकर्म यथाऽनेकैरङ्गैरुन्मील्यते शनैः ।

ब्राह्मण्यमपि तद्वच्च संस्कारैर्मन्त्रपूर्वकैः ॥ १६ ॥

चिचकरः प्रथमं पटादौ मसीरेखाभिः सर्व्वावयवपूर्णाणि
मनुष्यादिरूपाणि लिखति । न च तानि तावता दर्शनीयत्वमाप-
द्यन्ते । पुनस्तान्येव रूपाणि नानाविधवर्णप्रक्षेपेणोन्मीलितानि दर्श-
नीयतामापद्यन्ते । एवं जातिब्राह्मण्यं शास्त्रीयसंस्कारैस्तृप्त्यते ।
मन्त्रसंस्कारेण विद्यादयोऽप्युपलक्ष्यन्ते । अतएवाङ्गिराः,—

(१) “यदि सोमं न विन्देत्, पूतीकानभिषुगुयात्”—इति श्रुतेरिति
भावः । यथा च पूतीकस्य सोमप्रतिनिधित्वं, न पुनः सोमालाभ-
निमित्ते द्रव्यान्तरविधिः, तथा व्यक्तं मीमांसादर्शन-ब्रह्माध्याय-तृतीय-
पादगत-चयोदशाधिकरणे ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१७१

“जन्मशारीरविद्याभिराचारेण श्रुतेन च ।

धर्मेण च यद्योक्तेन ब्राह्मणत्वं विधीयते ।

चित्रकर्म यथाऽनेकैरङ्गैरुन्मील्यते शनैः ।

ब्राह्मणमपि तदत् स्यात् संस्कारैर्विधिपूर्वकैः”—इति ॥

ननु यत्र संस्कृता वद्वो न गन्ति तत्रैकेन संस्कृतेन सहेतरे
नामधारकाः प्रायश्चित्तविधायिनः स्युरित्याशङ्क्याह,—

प्रायश्चित्तं प्रयच्छन्ति ये द्विजानामधारकाः ।

ते द्विजाः पापकर्माणः समेतानरकं ययुः ॥ २० ॥

समेताः एकेन संस्कृतेन सङ्गताः । ययुः यान्तीत्यर्थः । यद्यपि
संस्कृतः स्वयं नरकं नाहति, तथाप्यनर्हैः सहैकस्यां परिषद्युपवेश-
नान्तस्य नरकप्राप्तिः । एतच्च चतुर्विंशतिमते स्पष्टीकृतम्,—

“प्रायश्चित्तं प्रयच्छन्ति ये द्विजा नामधारकाः ।

ते सर्वे पापकर्माणः, समेतोनरकं व्रजेत्”—इति ॥

समेतोनामधारकैः सङ्गतः । तावतैषापराधेन मन्त्रसंस्कृतोऽपि
नरकं प्राप्नोति ।

ननु संस्कृतानां वद्वनामपि गृहिणां कथं परिषत्त्वं स्यात्,
नामधारकवत्तेषामिन्द्रियरतत्वादित्याशङ्क्याह,—

ये पठन्ति द्विजावेदं पञ्चयज्ञरताश्च ये ।

चैलोक्यं तारतन्येते पञ्चेन्द्रियरता अपि ॥ २१ ॥

वेदोहि निखिलपापापनयने समर्थः । तथा च तैत्तिरीय-

१७२

पराशरमाधवः ।

[= ७० ।

ब्राह्मणे वज्रादिपरम्परया प्राप्तं पापं स्वाध्यायोऽपचक्षीति श्रूयते ।
 “अग्निं वै जातं पाप्मा जगद्, तं देवा आहुतीभिः पाप्मानम-
 पाप्माहुतीनां यज्ञेन यज्ञस्य दक्षिणाभिर्दक्षिणानां ब्राह्मणेन ब्राह्मणस्य
 इन्द्रोभिष्कन्दृषां स्वाध्यायेनापहतपाप्मा स्वाध्यायो देवमविवं वा-
 एतत्”—इति । मनुरपि,—

“वेदाभ्यासोऽन्वहं गत्वा महायज्ञक्रिया चमा ।

नाशयन्त्याशु पापानि महापातकजन्यपि ।

यथैधांसो जसा वज्रिः प्राप्य निर्दहति क्षणात् ।

तथा ज्ञानकृतं पापं कृत्स्नं दहति वेदवित् ।

यया जातबलो वज्रिर्दहत्याद्रिनिपि द्रुमान् ।

तथा दहति वेदज्ञः कर्मजं दोषमात्मनः”—इति ॥

ये तु श्रद्धालव एव सन्तः प्रज्ञाभाम्यादिदोषेण पठितं वेदं
 धारयितुमसमर्थाः, तेऽपि पञ्चयज्ञानुष्ठानात् क्षीणपापा एव । पञ्च-
 यज्ञानां पापक्षयहेतुत्वं प्रथमाध्याये प्रपञ्चितम् । अतश्च पञ्चे-
 न्द्रियप्रवृत्तानामपि क्षीणपापत्वेन परिषत्त्वमविरुद्धम् ।
 नन्वेवमपि पञ्चयज्ञादिभिः परिशुद्धेषु गृहिषु परकीयं पापमनु
 प्रविशति, पराश्रमभोजनादेस्तत्प्रापकत्वात्,

“दुष्कृतं हि मनुष्याणामज्ञमाश्रित्य तिष्ठति” ।

“अज्ञादे भूणसा मर्हि”—इत्यादि स्मरणदित्यत आह,—

संप्रणीतः श्रमशानेषु दीप्तोऽग्निः सर्व्वभक्षकः ।

एवं च वेदविद्विप्रः सर्व्वभक्षोऽपि दैवतम् ॥ २२ ॥

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१७३

न ह्यग्निः अगाने नीतः श्रवादिभक्षणे प्रयुक्तः * इत्येतावता
देवत्वं परित्यजति । एवं वेदविदोभूदेवस्य अभक्ष्याभोज्यादिदोष-
मात्रेण भूदेवत्वं नापैति । एकैकस्य मन्त्रस्याभक्ष्यभक्षणाद्यशेषदो-
षनिवर्त्तकत्वात् । तथाच मन्त्रलिङ्गम्,—

“यदन्नमन्ननृतेन देवा-

दास्यन्नदास्यनुत वा करिष्यन् ।

यदेवानास्यचुष्यागोऽस्ति यदेव किञ्च

प्रतिजग्राहमग्निर्मा तस्मादनृणं हृणोतु ।

यदन्नमग्नि वज्रधा विहृपं

वासो हिरण्यमुत गामजामविम्”—इत्यादि ।

अनृतेन परकीयादौ स्वकीयत्वादिवचनेन । दास्यन्नमर्हंभो नष्ट-
ग्रौचाचारादिभ्यः स्नेहानुबन्धेन ह्यव्यक्तव्ययोः प्रयच्छन् । अदास्यन्नति-
ष्यादिभ्यो योग्येभ्योऽप्रयच्छन् । करिष्यन्नभक्षणेन्यतिरिक्तमविहितं
प्रतिषिद्धं वा कुर्वन् । चुष्यागोनग्नपरयोषिदवलोकनादि । तथा,
देवानामागः विष्णवाद्यं देवं दृष्ट्वाऽप्यनमस्कारादि । यदेव किञ्च अश्वम-
हिषकालपुरुषाद्यप्रतिपाद्यं यत् किञ्चित् प्रतिजग्राहं प्रतिगृहीतवान-
स्ति । वज्रधा विहृपं गणान्नगणिकास्त्रादिरूपेणानेकदोषयुक्तं यदन्नमग्नि
भक्षितवानस्ति । यथोक्तात् सर्व्वस्यादोषजातात् मामनृणं पूतमग्निः
करोत्विति मन्त्रार्थः । तथा, पवमानसूक्तादिमहिमानमधीयते,—

“कयविक्रयाद्योनिदोषादभक्ष्यभोजनात् प्रतिगृहात् ।

असद्भोजनाच्चापि नृशंसं तत् पावमानीभिरहं पुनामि”—इति ।

* श्रवादिभक्षकः,— इति शा० स० ।

१७१

पराशरमाधवः ।

[८ ख० ।

तथा सामविधाने सामगाः पठन्ति । “अभोज्यभोजने कृते पन्था
अधोदिवद्दति” । साम गायेदिति शेषः । मनुरपि,—

“प्रतिगृह्याप्रतिघाह्यं भुक्त्वा वाऽन्नं विगर्हितम् ।

अपंक्षरत्समन्दीयं पूयते मानवस्थितात् ॥

इत्वा लोकानपौमांस्त्रीनश्नन्नपि यतस्ततः ।

ऋग्वेदं धारयन् विप्रो नैनः प्राप्नोति किञ्चन”—इति ॥

जनूत्तरौत्था वेदविदः स्वकीयपापमपनयन्तु नाम, तथापि
त्रैलोक्यं तारयन्त्येते,—इति यदुक्तं, तत् कथमित्याशङ्क्य दृष्टान्तेन
तदुपपादयति,—

अमेध्यानि तु सर्वाणि प्रक्षिप्यन्ते यथोदके ।

तथैव किल्बिषं सर्वं प्रक्षिपेच्च द्विजोत्तमः ॥ २३ ॥

गङ्गादिजले स्नातुं प्रविष्टाः शरीरात् स्नेहादीन्यमेध्यानि
प्रक्षिपन्ति, नैतावता तज्जलमपूतं भवति, प्रत्युत मलोपेतात् पुरु-
षान्मलापनयनेन पुनाति । एवं प्रायश्चित्ती स्वकीयमग्रेषं पापं
वेदवित्सु प्रक्षिपति । तत्र प्रक्षेपणं नाम, तदपनयनाय तेषामग्रे
निवेदनम् । ते च तदपनयाङ्गीकारमात्रेण न दुष्यन्ति । प्रत्युत
तदपनयनसमर्थं शास्त्रीयमुपायमुपदिश्य पापिनमुद्धरन्ति । तस्मा-
त्तारयन्तीत्युपपन्नम् ।

ननु वेदविद्यायास्वेदोद्देशो* महिमा, तर्हि वेदविदां दैनन्दि-
नगायत्र्युपाख्यादिखलमानामपि परिषत्त्वं प्रसज्यतेत्यत आह,—

* वेदविदस्वेदोद्देशो,—इति मु० ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१७५

गायत्रीरहितो विप्रः शूद्रादप्यशुचिर्भवेत् ।

गायत्रीब्रह्मतत्त्वज्ञाः संपूज्यन्ते जनैर्द्विजाः ॥ २४ ॥ इति॥

गायत्री च ब्रह्म च गायत्रीब्रह्मणी, तयोस्तत्त्वं गायत्रीब्रह्म-
तत्त्वम् । तत्र गायत्र्यास्तत्त्वमङ्गन्यासकलावर्णयतिविशेषधानादि* ।
ब्रह्मणस्तत्त्वं वेदोक्तनिःशेषानुष्ठानादि । तदुभयं यथावदवगत्यानु-
तिष्ठन्तस्तत्त्वज्ञा इह विवक्षिताः । यदा, ब्रह्म परमात्मा, तस्य तत्त्वं
वेदान्तप्रतिपाद्यं स्वरूपं, तद्गायत्र्यां भर्गशब्दवाच्यत्वेनावगत्योपासते
ये, ते गायत्रीब्रह्मतत्त्वज्ञाः ।

ननु यस्मिन् ग्रामे जितेन्द्रियः शास्त्रोक्तस्वधर्मवर्त्तनीं शूद्रो विद्यते,
तत्र पञ्चेन्द्रियरतादुःशीलादरन्त्येव शूद्रस्य परिषत्त्वमित्यत आह,—

दुःशीलोऽपि द्विजः पूज्यो न तु शूद्रोजितेन्द्रियः ।

कः परित्यज्य गां दुष्टां दुहेत् शीलवतीं† खरीम् ॥ २५ ॥ इति॥

कः परित्यज्य,—इत्यादि दृष्टान्तः । जातिशीलयोर्मध्ये आत्यु-
त्कर्ष एव प्राधान्येनोपादेयः । शीलं तु यथासम्भवम् । अतएव
चतुर्विंशतिमते शूद्रोपदेशस्यानुपादेयत्वं प्रपञ्चयति,—

“श्वचर्मणि यथा क्षीरमपेयं ब्राह्मणादिभिः ।

तद्वत् शूद्रमुखाद्वाक्यं न श्रोतव्यं कथञ्चन ॥

पण्डितस्यापि शूद्रस्य शास्त्रज्ञानरतस्य च ।

* वर्णविशेषधानादि,—इति सु० ।

† क्षीरवती,—इति सु० ।

१७६

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

वचनं तस्य न पाप्मं शुभोच्छिष्टं हविर्यथा ।

शुद्धोच्चावलेपात्तु ब्राह्मणान् भाषते यदि ।

स याति नरकं घोरं यावदाङ्गतसंभवम् ।

कृष्णसर्पं दिजं दुष्टं शुद्धं प्रतिपादकम् ।

गर्ह्यं आरजातश्च* दूरतः परिवर्जयेत्”—इति ।

अनु दुःशीलानां परिपत्ताभ्युपगमे तस्मिर्दिष्टप्रायश्चित्तस्यान्यथा-
भावः शक्यते† इत्यतश्चाह,—

धर्मशास्त्ररथारूढा वेदखज्रधराद्विजाः ।

क्रीडार्यमपि यद्ब्रूयुः स धर्मः परमः स्मृतः ॥२६॥इति॥

यथा, युद्धार्थं रथमारूढा खज्रं धत्वा समागतस्य योद्धुं मुहूर्त्तमात्रं
विलम्बितेऽपि युद्धे खज्रचालनादिरूपा युद्धोचितलौल्यं प्रवर्त्तते,
तद्वत्, प्रसूताद्देहादिरूपाद्रथाद्धर्मशास्त्रवेदी यो निपुणोब्राह्मणः
स इन्द्रियपरतन्त्रोऽपि चिरं शास्त्रवाचनावाहितत्वात् क्रीडश्चपि यथा
शास्त्रमेव ब्रूते, किमु वक्तव्यं बुद्धिपूर्व्यं परिषद्युपविश्य,

“अब्रुवन्ब्रुवन् वाऽपि नरो भवति किल्बिषी” ।

इत्यादिशास्त्रश्चावगत्यान्यथा न ब्रूते,—इति ।

इत्थं योग्यायोग्यपरिषदौ विविच्य तत्र योग्यायाः परिषदो-
ऽपचितं विशेषणजातं दर्शयति,—

* गर्ह्यं आरजातन्तु,—इति मु० ।

† धर्मं निश्चित्य प्रायश्चित्तस्यान्यथाभावः शक्यते,—इति मु० ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१७७

चातुर्वर्धो विकल्पी च अङ्गविद्वर्मपाठकः ।

त्रयश्चाश्रमिणो मुख्याः पर्षदेषा दशावरा ॥२७॥ इति॥

तत्र चातुर्वर्धादिशब्दार्थानङ्गिरा विवृणोति,—

“चतुर्णामपि वेदानां पारगा ये दिजोत्तमाः ।

स्वैस्त्रैङ्गेर्विनाऽप्येते चातुर्वर्धा इति स्मृताः ॥

धर्मस्य पर्षदस्यैव प्रायश्चित्तकमस्य च ।

त्रयाणां यः प्रमाणज्ञः स विकल्पी भवेद्विजः ।

शब्दे क्कन्दसि कल्पे च शिवायाञ्च सुनिश्चितः ।

ज्योतिषामयने चैव सनिरुक्तेऽङ्गविद्वेत्^(१) ।वेदविद्याव्रतस्त्रातः कुलशैलसमन्वितः^(२) ॥

(१) शब्देऽशब्दशस्त्रे व्याकरणे इति यावत् । क्कन्दसि क्कन्दःशस्त्रे पिङ्ग-
लादिप्रणीते । कल्पे श्रौतसूत्रापरनामधेये वैदिकयज्ञाद्यनुष्ठानप्र-
तिपादके ऋष्यायनादिप्रणीते नानाशाखागतलिङ्गादिकल्पिते क-
ल्पसूत्राख्ये ग्रन्थे । शिवाया पाणिन्यादिप्रणीता वर्णाश्रयादिनियामि-
तिका । ज्योतिषामयनं ज्योतिःशास्त्रम् । निरुक्तं याज्ञादिप्रणीतं
नैघण्टुककाण्डव्याख्यानरूपं वैदिकशब्दानां व्युत्पादकं शास्त्रम् ।
एतावन्त्येवाङ्गानि वेदस्य । तदुक्तम् । “शिवाया कल्पो व्याकरणं
निरुक्तं ज्योतिषां चितिः । क्कन्दसां विचितिश्चैव षडङ्गो वेद-
व्यते” इति ।

(२) यः खलु समाप्य वेदमसमाप्य व्रतानि समावर्त्तते, स वेदविद्यास्त्रातः ।
यः पुनरसमाप्य वेदं समाप्य व्रतानि समावर्त्तते, स व्रतस्त्रातः । यश्च
वेदं व्रतानि च समाप्य समावर्त्तते, सोऽयं वेदविद्याव्रतस्त्रातः । शीलं
चथोदशविधं हारीतोक्तम् । तथाच हारीतः । “ब्राह्मण्यता देवपि-

१७८

पराशरमाधवः।

[८ अ० ।

अनेकधर्मशास्त्रज्ञः प्रोच्यते धर्मपाठकः ।

ब्राह्मसूर्याश्रमादूर्ध्वं विप्रोऽयं दृढ उच्यते"—इति ॥

चातुर्वर्त्यत्वाद्युक्तविशेषणविशिष्टागार्हस्थ्यान्यतमःश्रमवर्त्तिनोदश-
संख्यकाः परिषच्छब्दवाच्याः । दशसंख्या श्रवरायस्यां परिषदि,
सा दशावरा । दशत्वमवरः पचः, ततोऽप्यर्वाचीनः पचो नास्तीत्यर्थः ।
ये तु "चत्वारोवा चयो वाऽपि"—इत्यादिपक्षाः पूर्वमुपन्यस्ताः,
ते स सर्वेऽपि गोबधादर्वाचीनविषये द्रष्टव्याः । सेयं दशमंख्योपेता
परिषद्ब्राह्मणस्य प्रायश्चित्तित्वे सत्यवगन्तव्या । यदा चत्रियवैश्वौ
प्रायश्चित्तिनौ भवतः, तदा विशेषमङ्गिरा आह,—

"परिषद्या ब्राह्मणानां सा राज्ञां द्विगुणा मता ।

वैश्यानां त्रिगुणा चैव परिषच्च व्रतं स्थितम् ॥

ब्राह्मणो ब्राह्मणानान्तु चत्रियाणां पुरोहितः ।

वैश्यानां याजकश्चैव स एव व्रतदः स्मृतः * ॥

अगुरुः चत्रियाणाञ्च वैश्यानां चाप्ययाजकः ।

प्रायश्चित्तं समादिश्य तशक्तञ्च समाचरेत्"—इति ।

यथा चत्रियवैश्ययोः परिषद्वृद्धिः, तथा व्रतमपि वर्द्धते । इयञ्च
व्रतवृद्धिरुत्तमजातिहनने द्रष्टव्या । इतरविषये व्रतह्रासस्याभिधा-
नात् । तथा च चतुर्विंशतिमते दर्शितम्,—

* एते व्रततराः स्मृताः,—इति सु० ।

दृढभक्तता सौम्यता अपरोपतापिता अनसूयता मृदुता अपारुध्यं
मैत्रता प्रियवादित्वं कृतज्ञता शरण्याता कारुण्यं प्रशान्ततेति
चयोदशविधं शीलम्"—इति ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१७६

“प्रायश्चित्तं यदाद्यातं ब्राह्मणस्य महर्षिभिः ।

पादोनं चवियः कुर्यादद्वै वैश्वः समाचरेत् ।

शूद्रः समाचरेत् पादमग्रेष्वपि पाप्मसु”-इति ।

इत्थं प्रायश्चित्तिना कर्त्तव्यमुपस्थानं उपस्थेया परिषत्तेत्युभयं निरूपितम् । अथ व्रतादेशनं निरूपणीयं, तस्योपस्थानानन्तरमा-
वित्वात् । अनन्तरभावश्चाङ्गिरसा दर्शितः,—

“उपस्थानं व्रतादेशः स्त्रीचाण्डूद्विप्रकाशनम् ।

प्रायश्चित्तं चतुष्कञ्च विहितं धर्मकर्त्तृभिः”-इति ।

तदेतद्व्रतादेशनं राजानुमत्या कर्त्तव्यमित्याह,—

राज्ञश्चानुमते स्थित्वा प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ।

स्वयमेव न कर्त्तव्यं कर्त्तव्या स्वल्पनिष्कृतिः ॥ २८ ॥

अत्र गोबधस्य प्रकृतत्वात् तमारम्भाधिकेषु पापेषु राजानुज्ञ-
यैव व्रतं निर्दिशेत् । न तु राजानं वञ्चयित्वा स्वयं तत् कर्त्तव्यम् ।
गोबधादल्पेषु तु पापेषु विनाऽपि राजानुज्ञां निष्कृतिर्दातुं शक्यते ।
एतच्च देवलोऽप्याह,—

“याचितस्तेन चेत् पापे ब्राह्मणः पापभीरुणा ।

निष्कृतिं व्यवहारार्थं कुर्यात्तस्मै नृपाज्ञया ॥

स्वयं च ब्राह्मणेः हृच्छ्रमन्यदोषे विधीयते ।

राजा च ब्राह्मणस्यैव महत्सु सुपरीक्ष्य च”-इति ॥

हारीतोऽपि—

“राज्ञोऽनुमतिमाश्रित्य प्रायश्चित्तानि दापयेत् ।

१८०

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

स्वयमेव न कुर्वीत कर्त्तव्यं स्वल्पमेव च *—इति ॥

यथा परिषद्भाजानं नातिक्रमेत्, तथा राजाऽपि परिषदं
नातिक्रमेदित्याह,—

ब्राह्मणांस्तानतिक्रम्य राजा कर्त्तुं यदिच्छति ।

तत्प्रापं शतधा भूत्वा राजानमनुगच्छति ॥ २६ ॥ इति ॥

कर्त्तुं प्रायश्चित्तं कारयितुम् । अन्तर्भातितण्ड्यस्य विवक्षितत्वात् ।
इदानीं परिषदा समाचरणीयान् नियमविशेषानाह,—

प्रायश्चित्तं सदा दद्याद्देवतायतनाग्रतः ।

आत्मकच्छं ततः कृत्वा जपेद्देवं वेदमातरम् ॥ ३० ॥ इति ॥

दद्यादित्यत्राथोगव्यवच्छेदो विवक्षितः, परिषद्युपविश्यादाने प्रत्य-
वायस्मरणात् । तदाहाङ्गिराः,—

“आर्त्तानां मार्गमाणां प्रायश्चित्तानि ये द्विजाः ।

जानन्नोनां प्रयच्छन्ति ते तेषां समभागिनः ॥

तस्मादात्तं समासाद्य ब्राह्मणान्नु विशेषतः ।

जानद्भिः परिषदः पन्था न हातव्यः पराङ्मुखैः ॥

तस्य कार्त्तुं प्रतादेशः पावनार्थं हितेषुभिः† ।

अज्ञानामुपदेष्टव्यं क्रमशः सर्वमेव च ॥

यथाऽभ्युद्धरते कश्चिद्भयार्त्तं ब्राह्मणं कश्चित् ॥

* स्वयमेव न कर्त्तव्यं स्वल्पमेव परीक्ष्य च—इति मु० ।

† तानेवान्न,—इति शा० स० ।

‡ प्राणार्थं हितकर्त्तृभिः,—इति मु० । आश्चर्यं?

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१८१

एवं पापात् समुद्धृत्य तेन तुल्यं फलं लभेत्”—इति ।

सर्वथा दद्यादित्ययं नियमो यथाविध्युपपन्नविषयः । तथा च
हारीतः,—

“यस्मादेव पुरस्तात् विप्रांस्तत्र दशावरान् ।

प्रणिपत्य च भक्त्वा च प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत्”—इति ॥

विनिर्दिशेत् याचेत,—इति यावत् । यथाविध्युपपत्त्यभावे
प्रायश्चित्तं न देयम् । तदाच्चाङ्गिराः,—

“अनर्चितैरनाहृतैरष्टैश्च यथाविधि ।

प्रायश्चित्तं न दातव्यं जनद्विरपि च दिजैः”—इति ॥

ज्ञानेनाज्ञानेन वा प्रायश्चित्तस्थान्यथानिर्दिशे प्रत्यवायं सप्त-
वाह,—

“अज्ञानान्यस्तु विब्रूयाज्ज्ञानान्यथान्यथा वदेत् ।

उभयोर्हि तयोर्दोषः पक्षयोर्हभयोरपि”—इति ॥

विधित्सितस्य प्रायश्चित्तस्य गौरवलाघवनिर्णयस्य देशकालादयः
परौत्तणीयाः । तदाह बौधायनः,—

“शरीरं वलमायुश्च वयः कालश्च कर्म च ।

समीक्ष्य धर्मविदुद्धा प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेत्”—इति ।

हारीतोऽपि,—

“यथावथो यथाकालं यथाप्राणं च ब्राह्मणे ।

प्रायश्चित्तं प्रदातव्यं ब्राह्मणैर्धर्मपाठकैः ॥

येन शुद्धिमवाप्नोति न च प्राणैर्वियुज्यते ।

आत्तिं वा मज्जतीं याति न चैतद् मतमादिशेत्”—इति ॥

विश्वामित्रोऽपि,—

“जातिशक्तिगुणापेक्षं सकृद्वृद्धितं तथा ।

अनुबन्धादि विज्ञाय प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेत्”—इति ॥

परिषद्भर्मप्रश्नादीतिकर्त्तव्यता अङ्गिरसा दर्शिता,—

“ततस्ते प्रणिपातेन दृष्ट्वा तं समुपस्थितम् ।

विप्राः पृच्छन्ति तत् कार्यमुपविश्यासने स्थितम् ॥

किन्ते कार्यं किमर्थं वा सदा मृगयसे द्विजान् ।

पर्षदि ब्रूहि तत् सर्वं यत्कार्यं हितमात्मनः ॥

सत्येन द्योतते राजा वरिः सत्येन तद्यथा* ।

सत्येन द्योतते वक्त्रिः सर्वं सत्ये प्रतिष्ठितम् ॥

भुर्भुवःस्वस्तयोऽलोकास्तेऽपि सत्ये प्रतिष्ठिताः ।

अस्माकां चैव सर्वेषां सत्यमेव परं बलम् ॥

यदि चेद्वक्ष्यसे सत्यं नियतं प्राप्यसे शुभम् ।

यद्यागतोऽस्यसत्येन न तु शुद्ध्यति केनचित् ॥

सत्येन तु विशुद्ध्यन्ति शुद्धिकामाश्च मानवाः ।

तस्मात् प्रब्रूहि तत् सत्यमादिमध्यावसानिकम् ।

एवं तैः समनुज्ञातः सर्वं ब्रूयादशेषतः ॥

तस्मिन्निवेदिते कार्यं निष्कास्योयस्तु† कार्यवान् ।

तस्मिन्नुत्सारिते पापे यथावद्वर्ष्मपाठकाः ।

ते तथा तत्र जल्पयेयुर्विमृशन्तः परस्परम् ।

* सत्येन द्योतते वायुः सत्येन द्योतते रविः,—इति मु० ।

† यत्र,—इति मु० ।

८ ख० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१८३

आपद्धर्मेषु यत्प्रोक्तं यच्च सानुग्रहं भवेत् ॥
 परिषत्सम्यक्सैव कार्याणाञ्च वलावलम् ।
 प्रायश्चित्तं कालञ्च यच्च कार्यान्तरं भवेत् ॥
 पर्षत् सञ्चिन्त्य तत्सर्वं प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ।
 सर्वेषां निश्चितं यस्याद्यच्च प्राणान्न घातयेत् * ॥
 आहूय आवयेदेकः पर्षदा यो नियोजितः ।
 शृणुष्व भो इदं विप्र, यत्ते आदिश्यते व्रतम् ॥
 तत्तत् यत्नेन कर्तव्यमन्यथा ते वृथा भवेत् ।
 यदा च ते भवेत् क्षीणं तदा शुद्धिप्रकाशकम् ॥
 कार्यं सर्वं यत्नेन शक्त्या विप्राभिभाषितम्”—इति ।

एतच्च सर्वं कस्यचित् देवतायतनस्य शैवस्य वा वैष्णवस्य वा
 पुरः स्त्रित्वा निर्देष्टव्यम् । देवतायतनागतः,—इत्येतत् पुण्यतीर्थादे-
 रयुपलक्षणम् । एवं प्रायश्चित्तं निर्दिष्टानन्तरं निर्देष्टारः सर्वेऽप्या-
 त्मविशुद्धयं तत्तत्प्रायश्चित्तानुसारेण स्वल्पमधिकं वा किञ्चित्
 कृच्छ्रं चरित्वा तदन्ते वेदमातरं गायत्रीं यथाशक्ति जपेयुः,—इति ॥
 एतदेव हारीतोऽप्याह,—

“प्रायश्चित्तन्तु निर्दिश्य कथं पापात् प्रमुच्यते ।

यत्पवित्रं विजानीयात् जपेद्वा वेदमातरम्”—इति ॥

वेदवेदाङ्गविदुषामित्यारभ्य जपेद्दे वेदमातरमित्यन्तेन ग्रन्थस-
 न्दर्भेन यत्परिषद्भिरूपणं, तत्सर्वमतीताध्यायेऽप्येव आगाम्यध्याये
 वक्ष्यमाणेषु च प्रायश्चित्तेषु समानमवगन्तव्यम् । अध्यायादौ यत्पृष्ठं

* पातयेत्,—इति सु० ।

१८४

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

गोबधप्रायश्चित्तं, तदिदानीमाऽध्यायपरिसमाप्तेनिरूपयति । तत्र
सशिखमित्यादिना वज्रविधमितिकर्त्तव्यमाह,—

सशिखं वपनं कृत्वा त्रिसन्ध्यमवगाहनम् ।

गवां मध्ये वसेद्रात्रौ दिवा गाश्चाप्यनुव्रजेत् ॥३१॥ इति॥

शिखाऽपि यथा न परिशिष्यते, तथा वपनं कुर्यात् । सन्ध्या-
त्रये च नद्यादाववगाहेत । रात्रौ गोष्ठे गोमध्ये शयीत । दिवसे
तु चरन्तीर्गाः अनुचरेत् ।

इति कर्त्तव्यतान्तरमाह,—

उष्णे वर्षति शीते वा मारुते वाति वा भृशम् ।

न कुर्वन्नात्मनस्त्राणं गोरकृत्वा तु शक्तिः ॥३२॥ इति॥

निदाघसन्तापे प्रथमतेगवाञ्छायां सम्पाद्य पश्चात् स्वयं क्वाया-
यामुपविशेत् । एवं वर्षादौ । वर्षति सति दृष्टिपीडितानां गवां
शालादिसम्पादनेन रक्षां कुर्यात् । तथा, हेमन्तशिशिरयोर्निशि
निवासाय शीतरहितं स्थानं सम्पादयेत् । तथा, यदा कदाचित्
मारुते भृशं वाति सति, स्थानादिसम्पादनेन तदुपद्रवात् संरचेत् ।
यदा गवां रक्षां कर्त्तुं न शक्नुयात्, तदा स्वात्मनोऽपि रक्षां न
कुर्यात् ।

अन्यदितिकर्त्तव्यमाह,—

आत्मनो यदिवाऽन्येषां गृहे स्नेत्रे खलेऽथवा ।

भक्षयन्तीं न कथयेत् पिवन्तं चैव वत्सकम् ॥३३॥ इति॥

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१८५

स्वकीयेषु परकीयेषु वा गृहादिषु सञ्चितं श्राद्धादिकं यदि
काचिद्गौर्भक्षयेत्, तदा तां पश्यन्नपि निवारकाणामग्रे न कथयेत् ।
तथा, वत्सोद्यदि दोहकालादन्यत्र स्नानं पिवेत्, तदा तमपि वत्सं न
कथयेत् ।

पुनरप्यन्यदितिकर्त्तव्यमाह,—

पिबन्तीषु पिवेत्तोयं संविशन्तीषु संविशेत् ।

पतितां पङ्कलग्नां वा सर्व्वप्राणैः समुद्धरेत् ॥ ३४ ॥ इति ॥

स्वयमत्यन्तदृष्टान्ताऽपि गवामुदकपानात् पूर्व्वमुदकं न पिवेत् ।
तथा, चिरस्थितिगतिभ्यां पादयोर्व्यथां प्राप्यापि गोसंवेशनात् प्राक्
स्वयं न संविशेत् । यत्र कापि रोगान्तां सती भूमौ पतिता
वा, जलपानाद्यर्थं गत्वा पङ्के मग्ना वा गौर्यदा दृष्टा, तदानीमेव
स्वप्राणेषु स्तोभं* परित्यज्य सर्व्वेणापि प्रयत्नेन तां गामुद्धरेत् ।

ननु स्वप्राणेष्वनुभूय प्रकान्तव्रतसमाप्तभावे दुरितचयोन
स्यादित्यत आह,—

ब्राह्मणार्थं गवार्थं वा यस्तु प्राणान् परित्यजेत् ।

मुच्यते ब्रह्महत्याया गोप्ता गोब्राह्मणस्य च ॥ ३५ ॥ इति ॥

अनुष्ठेयेभ्यः† सर्व्वेभ्यो व्रतेभ्यः इदमधिकं व्रतं यद्गोब्राह्मणार्थं
मरणम् । तत्र कुतो व्रतभङ्गशङ्काऽवकाशः । स्वयं मरणमभ्युपगम्य

* स्तोभं,—इति शा० ।

† व्यनुष्ठितेभ्यः,—इति मु० ।

१८६

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

गोब्राह्मणरक्षणे प्रवृत्तो* यदि कथञ्चिज्जीवेत्, तदा गोब्राह्मणयोः
सङ्गोप्ता† जीवन्नपि ब्रह्महत्याया मुक्तो भवति ।

अङ्गानि विधायाङ्गिने व्रतविशेषं विदधाति,—

गोवधस्यानुरूपेण प्राजापत्यं विनिर्दिशेत् ।

प्राजापत्यं ततः कृच्छ्रं विभजेच्च चतुर्विधम् ॥ ३६ ॥ इति ॥

एकभक्तादिरूपं प्राजापत्यव्रतं गोवधस्य प्रायश्चित्तं, तच्च व्रतं
वक्ष्यमाणकारेण चतुर्विधम् । तच्च गोवधस्य तारतम्यं न्यायागमाभ्यां
निश्चितम् । तत्तारतम्यानुसारेणान्यतमं प्राजापत्यव्रतविशेषं निर्दि-
शेत् । यतो वधतारतम्यानुसारेण प्रायश्चित्ततारतम्यं‡ विनिर्देश्यं,
ततो व्रततारतम्यानुगतं॥ प्राजापत्यव्रतं चतुर्विधं यथा भवति, तथा
विभजेत् ॥

इदानीं विभागं प्रकटयति,—

एकाहमेकभक्ताशी एकाहं नक्तभोजनः ।

अयाचिताश्वेकमहरेकाहं मारुताशनः ॥ ३७ ॥

दिनद्वयं चैकभक्तो द्विदिनं चैकभोजनः ।

दिनद्वयमयाचौ स्याद्द्विदिनं मारुताशनः ॥ ३८ ॥

* प्रवृत्तो,—इति शा० ।

† स गोप्ता,—इति मु० ।

‡ गोवधस्य तारतम्याभ्यां योग्यायोग्याभ्यां निश्चितम्,—इति मु० ।

§ प्राजापत्यव्रतविशेषतारतम्यं,—इति मु० ।

॥ व्रततारतम्याय,—इति मु० ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१८७

चिदिनं चैकभक्ताशी चिदिनं नक्तभोजनः ।

दिनत्रयमयाची स्यात् चिदिनं मारुताशनः ॥ ३९ ॥

चतुरहं चैकभक्ताशी चतुरहं नक्तभोजनः ।

चतुर्दिनमयाची स्याच्चतुरहं मारुताशनः ॥ ४० ॥ इति ॥

एकभक्तनक्तायाचितोपवासाः प्राजापत्यस्वरूपम् । सोऽथमाद्यः कल्पः । द्विगुणीभूतैकभक्तादिचतुष्टयं यत्, तत् द्वितीयः कल्पः । त्रिगुणीभूतैकभक्तादिचतुष्टयं तृतीयः कल्पः । चतुर्गुणीभूतैकभक्तादिचतुष्टयं चतुर्थः कल्पः । त एते चत्वारः कल्पा बधभेदेषु योजनीयाः । तद्यथा । एकहायनस्य बधे प्रथमः । द्विहायनस्य बधे द्वितीयः । त्रिहायनस्य बधे तृतीयः । चतुर्हायनस्य बधे चतुर्थः । उरितनवयस्त्रस्य बधे चतुर्थः ।

यथोक्तव्रतचरणानन्तरकर्तव्यमाह,—

प्रायश्चित्ते ततश्चौर्णे कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् ।

विप्राणां दक्षिणां दद्यात् पवित्राणि जपेद्द्विजः ॥ ४१ ॥
इति ॥

पवित्राणि पवमानसूक्तादीनि । भोजनदक्षिणा जपाः शस्त्रानु-
सारेण द्रष्टव्याः ।

उपस्थानव्रतादेशनचर्यात्मकान् चीन् प्रायश्चित्तपादानभिधाय
शुद्धिप्रकाशनरूपचतुर्थपादमाह,—

ब्राह्मणान् भोजयित्वा तु गोघ्नः शुद्धो न संशयः । इति ।

स्वकीयविशुद्धिस्थापनार्थं स्वबन्धुनृशेषान् ब्राह्मणान् भोजयेत् ।

१८८

धराशरमाधवः ।

[८ अ०

एतावता चतुष्पादप्रायश्चित्तस्यानुष्ठितत्वात् अस्य शुद्धौ नास्ति कश्चित् संशयः ।

सशिश्विमित्यादिना साङ्गं प्रायश्चित्तं यदुक्तं, तदेव च्यवन-
चाह । “प्राजापत्यव्रतं गोवधे प्रायश्चित्तं, नखाणि रोमाणि
क्षित्वा, सशिश्वं वपनं कृत्वा, त्रिधवणस्नानं गवामनुगमनं सह शयनं,
समूहद्वणानि रव्यासु चारयेत्”, व्रतान्ते ब्राह्मणभोजनम्”—इति ।
आचार्यैकैकहाथनादिचतुर्विधवध्यभेदमभिप्रेत्य व्रते पञ्चचतुष्टयमु-
पन्यस्तम्, तदेव भङ्ग्यन्तरेण वृद्धप्रचेता[†] आह,—

“एकवर्षं हते वत्से छच्छ्रपादो विधीयते ।

अबुद्धिपूर्वं पुंसां स्यात् दिपादस्तु दिहायने ॥

चिहायने त्रिपादः स्यात् प्राजापत्यमतः परम्”—इति ॥

मनु आचार्योक्ताद्गोवधप्रायश्चित्तादधिकानि वृद्धविधानि
गोवधप्रायश्चित्तानि नानामुनिभिर्दर्शितानि । तत्र कानिचित्कालेना-
धिकानि । तद्यथा, एकमास-द्विमास-त्रिमासादिव्रतानि कालतो-
ऽधिकानि । तथा, कानिचिद्दानेनाधिकानि । तद्यथैकगोदानमा-
रुघ सहस्रगोदामपर्यन्तानि । कानिचित्कायक्लेशेनाधिकानि । तद्यथा,
द्वादशरजोपवासादीनि । वाङ्, तत्र निमित्तगौरवं व्रतगौरवं च
पर्यालोच्य न्यायेन विषयव्यवस्था कल्पनीया । तां च[‡] वयं
प्रदर्शयामः । तत्र याज्ञवल्क्यो व्रतचतुष्टयमाह,—

* सस्यक् दद्यात् सचारयेत्,—इति मु० ।

† वृद्धप्रचेता,—इति मु० ।

‡ तानि च,—इति सो० स० शा० पुस्तकेषु ।

“पञ्चगव्यं पिवेद्गोघ्नो मासमासीत संयतः ।

गोष्ठेभ्यो गोऽनुगामी गोप्रदानेन शुद्ध्यति ॥

कच्छं चैवातिहच्छ चरेद्वाऽपि समाहितः ।

दद्यात् चिरात्रं चोपोथ्य वृषभैकादशास्तु गाः”—इति ॥

तत्र गोस्वामिभेदमुपजीव्य व्यवस्था । जातिमात्राद्गणस्वामिके चिरात्रोपवासो वृषभैकादशगोदानं च । चत्रियस्वामिके पञ्चगव्याग्रजम् । वैश्यस्वामिके मासमतिकच्छम् । शूद्रस्वामिके कच्छम् । विष्णुर्भक्तत्रयमाह,—

“गोघ्नस्य पञ्चगव्येन मासमेकं पलत्रयम्* (१) ।

प्रत्यहं स्यात् पराको वा चान्द्रायणमथापिवा”—इति ॥

एतत्त्रयमपि चत्रियस्वामिकविषयम् । यत्तु शङ्खलिखिताभ्यामुक्तम् । “गोघ्नः पञ्चगव्याहारः पञ्चविंशतिरात्रमुपवसेत् । अग्निं वपनं कृत्वा गोचर्मणा प्रावृते गां चातुगच्छन् गोष्ठेभ्यो गां दद्यात्”—इति । एतत्तु वैश्यस्वामिकविषयम् । यत्तु सम्बर्त्तनोक्तम्,—

“गोघ्नस्यातः प्रवक्ष्यामि निष्कृतिन्तत्त्वतः शुभम् ।

* निरन्तरम्,—इति शा ।

† प्राज्ञःपक्षः,— इति शा० ।

‡ पञ्चगव्याहारमात्रमुपवसन,—इति मु० ।

(१) पलपरिमाणमुक्तं ज्योतिषे । “पलन्तु लौकिकैर्मनैः साष्टरत्तिदिमाषकम् । तोलकचित्तयं क्षेयं ज्योतिर्ज्ञैः सूतिसम्मतम्”—इति । द्वादशभौ रत्तिकाभिरेकोलौकिकोमाषको भवति, अष्टभिश्च माषकैरेकं तोलकम् ।

१८०

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

गोम्रः कुर्वीत संस्थानं गोष्ठे गोरूपसन्निधौ * ॥
 तत्रैव चितिशायी स्थान्माषाढं संयतेन्द्रियः ।
 संक्रयावकभैचाग्रौ पयोदधि घृतं शक्यत् ॥
 एतानि क्रमशोऽग्रीयात् द्विजस्तृपापमोचकः ।
 शुद्ध्यते सार्द्धमासेन नखरोमविवर्जितः ॥
 स्नानं त्रिषवणं कुर्याद्गवामनुगमं तथा ।
 एतत्समाहितः कुर्यात् स नरो वीतमत्सरः ॥
 सावित्रीं च जपेन्नित्यं पवित्राणि च शक्तिः ।
 ततश्चौर्यव्रतः कुर्यात् विप्राणां चैव भोजनम् ॥
 भुक्तवत्सु च विप्रेषु गां प्रदद्याद्विचक्षणः ।
 वृषभं तिलधेनुं^(१) वा ततो मुच्येत किल्बिषात्—इति ॥

यच्च सुमन्तनोक्तम् । “गोम्रस्य गोप्रदा गोष्ठे ग्रथनं दादशराचं
 पञ्चगव्यप्राशनं गवां चानुगमनम्”—इति । तत् शूद्रस्वामिक-
 विषयम् । यत्तु मनुनोक्तम्,—

* गोरूपसंज्ञितः,—इति सु० ।

† संवर्त्तनोक्तम्,—इति सु० ।

(१) तिलधेनुश्च वराहपुराणे उक्ता । “तिलधेनुं प्रवक्ष्यामि सर्वपापप्रणा-
 शिनीम् । यां दत्त्वा पापकर्मापि मुच्यते नरकार्णवात् । चतुर्भिः सेति-
 काभिर्य प्रस्थयकः प्रकीर्तितः । ते षोडश भवेद्देनुष्वतुर्भिर्वत्सको
 भवेत् । इक्षुदण्डमयाः पादा दन्ताः पुष्पमयान्तधा । नासा गन्धमयी
 तस्या जिह्वा गुडमयी तथा । पृष्ठे ताम्रमयी सा स्याद्गण्डाभरण-
 भूषिता । ईदृशी कल्पयित्वा तु स्वर्णशृङ्गौ प्रकल्पयेत् । कांस्योप-
 दाहं रौप्यचूरां पूर्वधेनुविधानतः”—इति । सेतिका कुडवं, स
 च दादशप्रलतिपरिमितः ।

“उपपातकमंयुक्तो गोप्त्रो मासं यवान् पिवेत् ।
 क्षतवापोवसेद्गोष्ठे चर्मणाऽऽर्द्रेण मंदृतः ॥
 चतुर्थकालमश्रीयादक्षारलवणं^(१) मितम् ।
 गोमूत्रेण चरेत्स्नानं द्वौ मासौ नियतेन्द्रियः ॥
 दिवाऽनुगच्छेत्ता गास्तु तिष्ठन्नृद्धं रजः पिवेत् ।
 शुश्रूषित्वा नमस्कृत्य रात्रौ वीरासनी^(२) भवेत् ॥
 तिष्ठन्तीषु च तिष्ठेत्तु ब्रजन्तीष्वयनुब्रजेत् ।
 आसीनास्तपि चासीने नियतो वीतमत्सरः ॥
 आतुरामभियुक्तां वा चौरव्याघ्रादिभिर्भयैः^(३) ।
 पतितां पङ्कलग्नां वा सर्वप्राणैर्विमोचयेत् ॥
 उष्णे वर्षति शीते वा मारुते वाति वा भृशम् ।
 न कुर्वीतात्मनस्त्राणं गोरक्षणं तु शक्तिनः ॥
 आत्मनो यदि वाऽन्येषां गृहे चेत्त्रे खलेऽपि वा ।

- (१) “मुनिभिर्दिश्यं प्रोक्तं विप्राणां मर्यादासिनां नियमम् । अहनि च तथा तमस्त्रिन्यां सार्द्धं प्रहरयामास्तः”—इति कात्यायनेन प्रत्यहं कालद्वये भोजनविधानात् भोजनकालत्रयमतिक्रम्य चतुर्थकालं प्राप्य अश्रीयात् । तेन पूर्वदिने उपोष्य परदिने रात्रौ सुञ्जीतेत्यर्थः । अक्षारलवणं क्षारलवणमभिन्नम् । क्षारं राजिकादि, लवणं सैन्यवादः । अक्षारलवणमक्षत्रिमलवणं, तत्तु सैन्यवादीति केचित् ।
- (२) वीरासनमुक्तं विष्णुधर्मोत्तरे । “उत्थितस्तु दिवाः तिष्ठेद्दुपविष्टस्तथा निशि । एतद्वीरासनं प्रोक्तमनाश्रित्योपवेशनम्”—इति ।
- (३) भयैर्भयनिमित्तैश्चौरव्याघ्रादिभिरभियुक्तामाक्रान्तामित्यर्थः ।

१८२

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

भक्षयन्तीं न कथयेत् पिवन्तं चैव वत्सकम् ॥
 अनेन विधिना यस्तु गोघ्नी गा अनुगच्छति ।
 स गोहत्याकृतं पापं त्रिभिर्मासैर्व्यपोहति ॥
 दृषभैकादशा मास्य दद्यात्सुचरितव्रतः ।
 अविद्यमाने सर्वस्वं तेदविज्ञो निवेदयेत्”—इति ॥

एतत् ब्राह्मणपरिग्रहीताया बुद्धिपूर्वकवधविषये द्रष्टव्यम् ।

यत्नङ्गिरसोक्तम्,—

“उपपातकसंयुक्तो गोघ्नी भुञ्जीत यावकम् ।
 अक्षारलवणं रुचं षष्ठे कालेऽस्य भोजनम्^(१) ॥
 कृतवापो वसेत् गोष्ठे चर्मणा तेन संवृतः ।
 द्वा मासौ स्नानमप्यस्य गोमूत्रेण विधीयते ॥
 पादघौचक्रिया कार्य्या अङ्गिः कुर्वीत केवलम् ।
 व्रतिवद्धारयेद्दण्डं समक्तां चैव मेखलाम् ॥
 गार्ध्ववानुव्रजेन्नित्यं रजश्चासां सदा पिवेत्* ।
 तिष्ठन्तीषु च तिष्ठेच्च व्रजन्तीष्वप्यनुव्रजेत् ॥
 शूश्रूषित्वा नमस्कृत्वा रात्रौ वीरासनी भवेत् ।
 गोमर्तो च जपेद्विद्यामोकारं वेदमेवच ॥
 आतुरामभियुक्ताश्च रोगव्याघ्रादिभिर्भयैः† ।

* विधेत्,—इति सु० ।

† आतुरामतिभीतां वा चोरव्याघ्रादिभिर्भयैः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) दिनद्वयमुपोष्य तृतीयदिने रात्रौ भुञ्जीतेत्यर्थः ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१६६

पतितां पङ्कजग्राह्य सर्वप्राणैर्विमोचयेत् ॥
 उष्णे वर्षति शीते वा मारुते वाति वा भृशम् ।
 न कुर्वीतात्मनस्त्राणं गोरहत्वा तु शक्तिः ॥
 आत्मनोयदि वाऽन्येषां मेहे चेत्त्रेऽथ वा खले ।
 भक्षयन्तीं न कथयेत् पिवन्तं चैव वत्सकम् ॥
 अनेन विधिना गोप्तो यस्तु गा अनुमच्छति ।
 स तद्बध्नतं दाम्यां भासाभ्यां तु व्यपोहति ॥
 वृषभैकादशागास्य दद्यात्सुचरितव्रतः ।
 अविद्यमाने सर्वस्वं वेदविद्वो निवेदयेत्”—इति ॥

एतत् ब्राह्मणस्वामिककामहतगोबधएव तारुण्यादिगुणवदि-
 षयं द्रष्टव्यम् । अत्र जयां गोमतीविद्यां यम आह,—

“गोमतीं कौर्त्तयिष्यामि सर्वपापप्रणाग्निमीम् ।
 स्त्रोचं मे वदतो विप्राः, शृणुध्वं सुसमाहिताः ॥
 गावः सुरभयो नित्यं गावो गुग्गुलुगन्धिकाः ।
 गावः प्रतिष्ठा भूतानां गावः स्वस्वधनं महत् ॥
 अश्वमेव परं गावो देवानां हविस्तमम् ।
 पावनं सर्वभूतानां रचन्ति च वहन्ति च ॥
 हविषा मन्त्रपूतेन तर्पयन्त्यमरान् दिवि ।
 अघीणामग्निहोत्रेषु गावो होमप्रयोजिकाः ॥
 सर्वेषामेव भूतानां गावः शरणमुत्तमम् ।
 गावः पवित्रं परमं गावो मङ्गलमुत्तमम् ॥
 गावः स्वर्गस्य क्षोपानं गावो धन्याः सनातनाः ।

१६४

पराशरमाधवः ।

[८ ख० ।

नमो गोभ्यः श्रीमतीभ्यः सौरभेयीभ्य एव च ॥

नमो ब्रह्मसुताभ्यश्च पवित्राभ्यो नमोनमः” ।

यत्तु दारौतेनोक्तम् । “गोम्रस्त्वचमूर्द्धलांगूलां परिधाय
गामनुतिष्ठेत् तिष्ठमानासु आसीनास्त्रासीनः संवेशमानासु संविशन्
संवीतांगोवीतमस्तरः शीतवातोष्मातिवर्षेषु नात्मनस्त्राणं कुर्यात्
गोरकृत्वा चोरपङ्कथाग्रादिभ्यो* भयेभ्यो मोचयेदेवं सुचरित-
प्रायश्चित्तो वृषभमैकादश गाश्च दत्त्वा त्रयोदशमासेन पूतो
भवति”—इति । यदपि वशिष्ठेन,—

“गां चेद्ब्रह्मन्नात्ततस्यास्याश्चर्मणाऽऽर्द्धेण वेष्टितः ।

षण्मासकृच्छ्रं तिष्ठेत् वृषभैकादशाश्च गाः”— इति ॥

दद्यादिति शेषः । देवलोऽपि । “गोम्रः षण्मासान् तच्चर्मपरिवृतो
गोयासाह्वारो^(१) गोब्रतोपवामी गोभिरेव महाचरन् मुच्यते”—इति ।
एतच्चित्तयमपि सवनस्थब्राह्मणगोवधे कामकृते द्रष्टव्यम् । यत्तु
कात्यायनेनोक्तम्,—

“गोम्रस्तच्चर्मसंवीतो वसैद्गोष्ठे तथा पुनः ।

गाश्वानुगच्छेत् सततं रात्रौ रौवामनादिभिः ॥

* व्याघ्रादीनां,—इति सु० पुस्तके ।

† गां चेद्ब्रह्मन्नात्ततस्यास्याश्चर्मणाऽर्द्धेण परिवेष्टितः,—इति शा० स० पुस्तकयोः ।

(१) गोयासमाह्वरतीति गोयासाह्वारो गोयासाह्वर्त्ता इति तदर्थः ।

“कर्मण्यम्”—इत्यपि तत्पदं सिद्धम् ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१८५

वर्षश्रीतातपस्तेयवस्त्रिपद्भयादिभिः ।

मोचयेत् सर्वयत्नेन पूयते वस्त्रैस्त्रिभिः”—इति ॥

यच्च शङ्खेनोक्तम्,—

“निषाद*शूद्रहत्यायामगम्यागमने तथा ॥

गोबधे च तथा कुर्यात् परस्त्रीगमने तथा”—इति ।

गौतमोऽपि । “मांसं वैश्यवत्^(१)”—इति । एतत्त्रितयमपि कामकृते सवनस्य ब्राह्मणगोबधे द्रष्टव्यम् । यत्तु यमेन,—

“गोसहस्रं शतं वाऽपि दद्यात् सुचरितव्रतः ।

अविद्यमाने सर्वस्वं वेदविद्वो निवेदयेत्”—इति ॥

तत् सवनस्य श्रोत्रियगुणवद्गोबधे द्रष्टव्यम् । अतएव प्रचेताः । “स्त्रीगर्भिणीगोगर्भिणीबालबधेषु भ्रूणहो भवति”—इति । अनयैव दिशा व्यासादिवचनेष्वपि प्रायश्चित्तगौरवलाघवे गोगतगुणागुणौ परीक्ष्य विषयव्यवस्था योजनीया । वचनानि तु प्रदर्शन्ते । व्यासः,—

“मांसं वाऽपि पिबेद्गोघ्नः शूचि गोमूत्रयावकम् ।

दद्याद्वा दशकं चैव धेनूनां ब्राह्मणाय वा†”—इति ॥

* पादान्ब,—इति सु० पुस्तके ।

† दद्याच्च दशकं सैकं धेनूनां ब्राह्मणाय च,—इति सु० ।

(१) गां चत्वा वैश्यवत् वैश्यहत्यावत् प्रायश्चित्तं कुर्यादित्यर्थः ।

१६६

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

पैठौनसिः । “गोष्ठे वसन् यवागूं प्रसृतितण्डुलसृतां* मासं
भुक्त्वा गोमयः प्रियं कुर्वाणो गोघ्नः शुद्ध्यति”—इति । विश्वामित्रः,—

“हृच्छांश्च चतुरः कुर्याद्गोबधे बुद्धिपूर्वके ।

अमत्या तु व्रतं कुर्यात्† तदर्द्धं वृद्धबालयोः”—इति ॥

आवालिः,—

“प्राजापत्यश्च रेन्नासं गोवत्या‡ चेदकामतः ।

गोहितो गोऽनुगामी स्याद् गोप्रदानेन शुद्ध्यति”—इति ॥

जातुकर्णः,—

“गाश्चेदकामतो चम्यात् ब्राह्मणानुष्मन् ततः ।

प्राजापत्यत्रयं कृत्वा चार्पयेद्§ ब्राह्मणाय गाः”—इति ॥

व्याघ्रः,—

“गाश्चेद्वन्यामरोऽकामात् पणसप्तशतं तथा ।

ओविषाय दरिद्राय दद्यात् शुद्ध्यर्थात्मानः”—इति ॥

हारीतः,—

* प्रभूततण्डुलकृतां,—इति मु० ।

† भुञ्जानः,—इति मु० ।

‡ अमत्या तु दयं कुर्यात्,—इति यज्यान्तरीयः पाठः समीचीनः । “स्या-
त्त्वकामकृते यत्तु दिगुणं बुद्धिपूर्वके”—इति वचनान्तरसंवादात् । व्रतस्य
बुद्धिपूर्वकेऽप्यविशेषात् अमत्या तु व्रतमित्यसङ्गतएव पाठः प्रतिभाति ।

§ गां हत्वा,—इति मु० ।

॥ प्राजापत्यव्रतं कृत्वा स्पर्शयेत्,—इति मु० ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१६७

“अकामाद्वा सकामाद्वा गोघ्नस्य पुरुषस्य वै ।
 ब्राह्मणानुश्रया* तच्च यथावदनुपूर्वशः ॥
 सशिखं वपनं कुर्यात् मासमेकं व्रतं चरेत् ।
 पयोशौ^(१) पञ्चगव्याशौ[†] गोष्ठशायी जितेन्द्रियः ॥
 गवामनुगमश्चैव तस्माच्च नियतव्रतः ।
 अर्घ्यस्पर्शयेन्नित्यं शोधयेद्दुष्कृतं स्मरन् ॥
 एकरात्रं जले स्थित्वा चिरात्रं तदनन्तरम् ।
 गोदानं सर्वशस्त्रा च ब्राह्मणेभ्यः प्रयच्छति ॥
 स किंविधात् समुत्थाय मुच्यते नात्र संग्रहः”—इति ।

चतुर्विंशतिमते,—

“गोघ्नः सौम्यत्रयं कुर्यात् कृच्छ्रं वा नवमासिकम् ।
 गोमूत्रथावकाहारस्त्रिभिर्मासेषु वा शुचिः^(२) ॥
 गवामनुगमं कुर्याद् गवां मध्ये वसन् मिश्रि ।
 पञ्चगव्याशनो नित्यं गोबध्नात् तु प्रमुच्यते”—इति ॥

दृश्यति,—

* ब्राह्मणान् आपयेत्,—इति सु० ।

† पिवेद्दे पञ्चगव्यानि,—इति सु० ।

(१) पयोशौ. क्षीराशौ । “कुरवोत्सहितं मन्त्रम्”—इतिवत् सम्भिरार्घः ।

(२) सौम्यत्रयं सौम्यकृच्छ्रत्रयम् । तथाच सौम्यकृच्छ्रत्रयं, नवमासव्यापक-
 प्राजापत्यव्रतं, मासत्रयगोमूत्रथावकाहारश्चेति त्रीणि प्रायश्चित्तान्यत्र
 विहितानि ।

१८८

पराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

“गोमूत्रस्य पावनं सस्यग् गदतोमे निबोधत ।
 शस्त्रादिभिक्षु हत्वा गा मानवं व्रतमाचरेत् ॥
 रोधादिना चाङ्गिरसमापस्तम्बोक्तमेव वा ।
 पादं शरेद्रोधबधे कृच्छ्राद्धं बन्धपातने ॥
 अतिवाङ्मयं च पादोनं कृच्छ्रमज्ञानताडने*^(१) ।
 गर्भिणीं कपिलां दोग्ध्रीं होमधेनुञ्च सुव्रताम्^(२) ॥
 रोधादिना घातयित्वा द्विगुणं व्रतमाचरेत् ।

* कृच्छ्रमाज्ञानताडने,—इति मु० ।

- (१) रोधः क्षीणायागोराहारप्रचारनिर्गमविरोधः । बन्धनं विहितेतर-
 बन्धनम् । “कुशैः काशैश्च बध्नीयात् स्थाने दोषविवर्जिते”—इति
 तु बन्धनं विहितमेव । राज्ञौ रक्षार्थं रोधबन्धनयोस्तु न दोषः ।
 “सायं संघमनार्थन्तु न दुष्येद्रोधबन्धयोः”—इति स्मरणात् । एतत्
 सर्वं नवमाध्याये वक्ष्यते ।
- (२) कपिला, “लाङ्गूलं श्वेतवर्णं च भालश्च श्वेतमेव वा । सर्वाङ्गश्चैव यस्यास्तु
 सर्व्वेशैः सुशोभितम् । आवर्त्तनं एष्टदेशे लाङ्गूलेनैव तुम्बितम् ।
 शृङ्गं सुशोभनश्चैव सर्व्वलक्षणसंयुताम् । कपिलां तां विजानीयादति
 भाग्येन लभ्यते”—इत्युक्तलक्षणा । दोग्ध्री,—
 “अशीतिपलदुग्धञ्च दोह्या गौर्यां दिने दिने ।
 धीतवत्सा च या लोके दोग्ध्री सा परिकीर्त्तिता” ॥
 इत्युक्तलक्षणा । सुव्रता मुखसन्दोह्या ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१६६

अतिवृद्धामतिकृशामतिवालाञ्च रोगिणीम्^(१) ॥

हत्वा पूर्वविधानेन चरेदङ्गं व्रतं द्विजः ।

ब्राह्मणान् भोजयेत् शक्त्या दद्याद्धेम तिलांश्च गाः ॥

हेमगोतिलदानेन* नरः पापात् प्रमुच्यते”—इति ।

गावः स्नाय्यास्त्रिलोक्यामिति निगमनिरस्तादृशीनां बधे यत्

प्रायश्चित्तं प्रणीतं किमपि गणयतस्तच्च सामान्यगौतमम् ।

भारद्वाजान्विवायः प्रथितसमुदयः खोदितैरेव सूक्तै-

रथायस्याष्टमस्य व्यतनुत विवृतिं शाश्वतीं माधवार्थः ॥

इति श्रीमहाराजाधिराज-वैदिकमार्गप्रवर्त्तक-परमेश्वर-श्रीवीर-
बुक्कभूपाल-साम्राज्य-धुरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशरस्मृति-
व्याख्यायां माधवीयायां अष्टमोऽध्यायः ॥ ०॥

* हेमाद्रितिलदानेन,—इति सु० ।

† सामान्यमेति,—इति स० शा० पो० ।

(१) अतिवृद्धा वृद्धत्वेन दृशच्छेदनासमर्था । अतिकृशा कृशत्वेन वाहन-
दोहनायोग्या ॥ वाला वर्षपर्यन्ता, तदतिजान्ता अतिवाला द्विती-
यवर्षीया । तदुक्तम् । “वर्षमात्रा तु वाला स्यादतिवाला द्विवर्षिकी”
—इति ।

[२००]

नवमोऽध्यायः ।

पादानुपहतोयस्य प्राप्ता मातुषविग्रहम् ।

मुनिभार्याऽनिशं रामं तं वन्देऽमितविक्रमम् * ॥

अष्टमाध्याये गोबन्धस्य सामान्येन प्रायश्चित्तमुपवर्णितम् । अथ नवमाध्याये रोधादिनिमित्तविशेषानुपजीव्य प्रायश्चित्तविशेषा अभिधीयन्ते । तत्र, “एकपादस्य रोद्धो द्वौ पादौ बन्धने चरेत्”—इति वक्ष्यति । तयोः पुरस्तादपादमाद्यश्लोकेन दर्शयति,—

गवां संरक्षणार्थाय न दुष्टेद्रोधबन्धयोः ।

तद्वधन्तु न तं विद्यात् कामकारकतं तथा ॥१॥ इति ॥

भ्रजे शालायां वा गाः प्रवेश्य दृणादिभक्षणप्रतिबन्धोरोधः । गले पाशेन दोहाद्यर्थं पादेषु रज्जा वा नियन्त्रणं बन्धः । गोश्च † रोधबन्धौ द्विविधौ, हितवर्हितौ च । रोगग्रस्ताया गोर्भक्षणनिवारणं हितो रोधः । रुधिताया गोः दृणादिभक्षणनिवारणमहितोरोधः । एवं बन्धस्यापि द्वैविध्यम् । तत्र, हितयोर्बन्धरोधयोः प्रत्यवायजनकत्वाभावाच्च प्रायश्चित्तनिमित्तत्वम् । एतदेवाङ्गिरा-
आह ‡,—

* नास्त्ययं श्लोकोमुद्रितानिरिक्तपुस्तकेषु ।

† तौ च,— इति मु० ।

‡ अतएवाङ्गिराः,—इति मु० ।

६. अ० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

२०१

“सायं सङ्गोपनार्थन्तु न दुष्प्रेक्षोर्ध्वबन्धयोः”- इति ।

लगुडादिभिर्निपातने प्रायश्चित्तमाह,—

दण्डादूर्द्ध्वं यदन्येन प्रहाराद्यदि पातयेत् ।

प्रायश्चित्तं यथा प्रोक्तं द्विगुणं गोव्रतं चरेत्* ॥ २ ॥ इति ॥

दण्डस्य लक्षणम्, “अङ्गुष्ठमात्र”-इत्यनेन वक्ष्यति । तस्मात् दण्डादूर्द्ध्वमधिकप्रमाणेनेत्यर्थः । अन्येन लगुडादिना, पातयेत्कारयेत् । अकामकृते गोबधे यत् प्रायश्चित्तं पूर्वाध्याये प्रोक्तं, तदेवात्र द्विगुणीभूतमाचरेत् ।

इदानीं प्रायश्चित्तविशेषानभिधातुमन्यानि बधनिमित्तान्यु-
पन्यस्यति,—

रोधबन्धनयोक्ताणि घातश्चेति चतुर्विधः† । इति ॥

बधनिमित्तविशेषः । चतुर्विधान् रोधादिवधान् स्वयमेव स्पष्टीकरिष्यति ।

तेषु बधेषु प्रायश्चित्तान्याह,—

एकपादं चरेद्रोधे द्वौ पादौ बन्धने चरेत् ॥ ३ ॥

योक्तेषु पादद्वीनं स्याच्चरेत् सर्व्वं निपातने । इति ॥

पूर्वाध्यायोक्तप्राज्ञापत्यव्रतस्य पादभेदेन रोधादिवधेषु प्राय-

* द्विगुणं गोबधे चरेत्,—इति सु० ।

† चतुर्विधम्,—इति सु० ।

२०२

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

स्त्रित्तान्यवगन्तव्यानि । नन्वेतदङ्गिरोवचनेन विरुद्ध्यते, अङ्गिरा हि मासदयकृच्छ्रं गोव्रतत्वेनाभिधाय रोधादिवधेषु तत्पादादीनि विधत्ते,

“पादं चरेत् रोधबधे द्वौ पादौ बन्धने चरेत् ।

योजने पादद्वौनं स्याच्चरेत् सर्वं निपातने”—इति ।

नायं दोषः । गुणवदगुणविषयत्वेनाङ्गिरःपराशरवचनयोर्यवस्था-
पनीयत्वात् । अन्यथा, अङ्गिरसः सम्मर्त्तापस्तम्बाभ्यां सह विरोधः
कथं परिह्रियेत । सम्मर्त्तः पञ्चकृच्छ्रं गोबधव्रतमभिधायैतदाह,—

“प्रायश्चित्तस्य पादन्तु निरोधे व्रतमाचरेत् ।

द्वौ पादौ बन्धने चैव पादोर्नं योजने तथा ॥

पाषाणैर्लोष्टकैर्दण्डैस्तथा शस्त्रादिभिर्नरः ।

निपात्य संचरेत् सर्वं प्रायश्चित्तं विशुद्धये”—इति ॥

आपस्तम्बोऽपि दिनचतुष्कृत्यं* पादत्वेन प्रकृत्येदमाह,—

“एकभक्तेन नक्तेन तथैवायाचितेन च ।

उपवासेन चैकेन पादकृच्छ्रः प्रकीर्त्तितः ॥

एकपादसंचरेद्रोधे द्वौ पादौ बन्धने चरेत् ।

योजने पादद्वौनं स्याच्चरेत् सर्वं निपातने”—इति ॥

नन्वेवमपि पूर्वपरविरोधो दुष्परिहरः, पूर्वाध्याये ह्यकामकृते
षोडशरात्रकृच्छ्रोऽभिहितः, अत्र तु कामकृते रोधबधे चतुरात्रो-
ऽभिधीते । नायं दोषः । अत्र प्रामादिकस्य वास्तवत्वादिवधस्य
प्रायश्चित्तमिति परिहरणीयत्वात् । एवं तर्हि चतुरात्राष्टरात्र

* दिनचतुष्कृत्यं,—इति शा० स० ।

दादशरात्रषोडशरात्ररूपाणां चतुर्विधानां कृच्छ्राणां वासवत्सादि-
विषयाणां पूर्वमभिहितत्वात् पुनरुक्तमिति चेत् । न । रोधादि-
निमित्तस्य पूर्वमनुपलभ्यमानत्वात् । तत्र हि केवलं रजन्यादौ
रक्षणार्थं पाशवद्भानां यादृच्छिकमरणमुपन्यस्तम् । एवं तर्हि
रोधादीनां पुरुषापराधत्वेनाधिकं प्रायश्चित्तं वक्तव्यमिति चेत् ।
न, रोधनीयस्य वत्सादेः शूद्रस्वामिकत्वादिसंज्ञास्य हीननिमित्त-
स्यात्र कल्पनीयत्वात् । तस्मात् न कोऽपि विरोधः ।

वधनिमित्तस्य रोधस्य स्वरूपमाह,—

गोष्ठे वाऽपि* मृहे वाऽपि दुर्गेष्वप्यसमस्थले ॥ ४ ॥

नदीष्वथ समुद्रेषु त्वन्येषु च नदीमुखे† ।

दग्धदेशे मृता गावः स्तम्भनाद्रोध उच्यते ॥ ५ ॥

दुर्गाणि पर्वतसंकौर्णमार्गादीनि‡ । असमस्थलं निषोक्तप्रदेशः ।
अन्येषु वापीतडागादिषु । नदीमुखं समुद्रनदीसङ्गमप्रदेशः । दग्ध-
देशो दावान्यादिना दग्धः सञ्जुष्णभस्माक्रान्तप्रदेशः । यथोक्तेषु
स्थानेषु स्तम्भनाद्गावो मृता भवन्ति । अतस्माद्दृष्टस्तम्भनमात्रं रोध-
उच्यते । ईदृशरोधनिमित्तं प्रायश्चित्तमापस्तम्भमाह,—

“काम्तारेष्वथ दुर्गेषु मृहदाहभयेषु च ।

यदि तत्र विपत्तिः स्नात् पादण्को विधीयते”—इति ॥

* गोवाटे वा,—इति शा० स० ।

† नदीष्वथ समुद्रेष्वन्येषु नदीमुखेषु च,—इति शा० ।

‡ पर्वताग्रसङ्कौर्णमार्गानीति,—इति मु० ।

२०४

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

बधनिमित्तबन्धनस्य स्वरूपमाह,—

योक्तादामकडोरैश्च कण्ठाभरणभूषणैः ।

गृहे वाऽपि वने वाऽपि बद्धा स्यान्नैर्मृता यदि* ॥ ६ ॥

तदेव बन्धनं विद्यात् कामाकामकृतञ्च तत् । इति ।

योक्तं पाशः शकटयुगच्छिद्रसम्बन्धः । दामकं धेनुबन्धनहेतुः पाशः । डोरं रज्जुमात्रम् । कण्ठाभरणं घण्टाकिङ्किणादि । भूषणं ललाटादौ निबद्धवराटकादि । ईदृशैः साधनैर्बद्धा गौर्मृदे स्थिता वा चरणाय अरण्ये गता वा यदि म्रियते, तदा मरणनिमित्तं योक्तादिकमत्र बन्धनमित्युच्यते । गोषु योक्तादियोजनं कामकृतं बन्धनं, गोशालायां स्थापितेषु योक्तादिषु यदि गावो लज्जाः स्युस्तदानीमकामकृतं बन्धनमिति द्विविधं बन्धनं विशेषम् । एतच्च संप्रायश्चित्तमापस्तम्ब आह,—

“कण्ठाभरणदोषेण गौर्वा यत्र विपद्यते ।

चरेदद्धं व्रतं तत्र भूषणार्थं हि तत्कृतम्”—इति

बधनिमित्तस्य योक्तस्य स्वरूपमाह,—

हले वा शकटे पङ्क्तौ पृष्ठे वा पीडितो नरैः ॥ ७ ॥

गोपतिर्भृत्युमाप्नोति योक्ताद् भवति तदधः । इति ।

पङ्क्तिः खलमधि बन्धनं, गोपतिर्बलीवर्द्धः । स च स्थाविरेण रोगेण वा वोढुमशक्तो हलरथपङ्क्तिगोणीभारेषु^(१) बाहितो म्रियेत,

* बद्धः स्यान्नैर्मृतो यदि,—इति शा० । एवं परत्र पुंलिङ्गः पाठः ।

(१) गवादीनां पृष्ठे निधेयः धान्यादिपूर्णाधारविशेषो गोणी ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२०५

तदा तन्मरणनिमित्तं वह्ननियोजनं योक्तमित्युच्यते । हलादि-
वाहनं दमनादीनामुपलक्षणम् । अतएवापस्तम्बः,—

“दमने दामने रोधे संघाते चैव योजने ।

नस्ते सकलपात्रैर्वा मृते पादोनमाचरेत्”—इति ॥

अग्निचितवल्लीवर्द्धस्य वोढुं शिचणं दमनम् । दात्रा पात्रेन
सम्पादितो* दामनः । रोधोगल्लमिरोधः । सङ्घातः समूहः पूर्वोक्ता
पङ्क्तिः, तत्र योजनं बन्धनम् । मत्तः नासिकायां डोरप्रक्षेपः ।
सकलपात्रा इतरे सर्वे बन्धनविशेषाः ॥

बधनिमित्तस्य घातस्य स्वरूपमाह,—

मत्तः प्रमत्त उन्मत्तश्चेतनो वाऽप्यचेतनः ॥ ८ ॥

कामाकामकृतक्रोधोदण्डैर्हन्यादथोपलैः ।

प्रहृता वा मृता वाऽपि तद्धेतुर्विनिपातने† ॥ ९ ॥

मत्तो धनादिना दृप्तः । प्रमत्तो मद्यपानादिपरवशः‡ । उन्मत्तो
व्याध्यादिना विभ्रान्तः । चेतनो लोकव्यवहारादिबलः§ । अचेतनो
सुग्धः । मारयिष्यामीति बुद्धिः कामः । व्यर्थचेष्टामात्रमकामः ।
ताभ्यामुत्पादितः क्रोधोयस्यासौ दण्डादिभिर्धदि हन्यात्, तदा
मरणमन्तरेण केवलं प्रहृता स्यात् । तत्कामकृतः संप्रहारो घात-

* पादलप्रपात्रेण सन्ताडितो,—इति मु० ।

† हता वाऽपि मृता वापि तद्धि हेतुर्विनिपातने —इति शा० ।

‡ मद्यपानादिना व्यवशः,—इति शा० ।

§ लोकव्यवहारदक्षः,—इति शा० ।

२०६

पराशरमाधवः ।

[२ अ० ।]

इत्युच्यते । अकामकृतन्तु मारणं घातः । दण्डोपलाभ्यां शस्त्रादीन्मुप-
लक्ष्यन्ते । अतएवापस्तम्बः,—

“पाषाणैर्लंगुडैः पाशैः शस्त्रेणान्येन वा बलात् ।

निपातयति योगर्वीः* सर्वमेव समाचरेत्”—इति ॥

दण्डादूर्द्ध्वं यदन्येनेत्यत्र दण्डादधिकेन लगुड़ादिना कृतस्य प्रहा-
रस्य प्रायश्चित्तनिमित्तत्वं वदताऽर्थादण्डप्रहारस्य निर्दोषत्वमङ्गीक-
तम् । तत्र कोऽसौ दण्ड इत्याकाङ्क्षयामाह,—

अङ्गुष्ठमात्रस्यूलस्तु बाहुमात्रः प्रमाणतः† ।

आर्द्रस्तु सपलासश्च दण्डइत्यभिधीयते ॥ १० ॥ इति ॥

अङ्गुष्ठमात्र इत्यनेन ततोऽधिकं स्वीकृत्य व्यावर्त्यते, न तत्पम्, अल्पस्य वधहेतुत्वाभावात् । बाहुमात्र इत्यनेनाप्यधिकदीर्घव्यावृत्तिः । अतिदीर्घेण प्रहारे सुखपर्यन्तप्रसारणेन चक्षुराद्युपघातप्रसङ्गात् । आर्द्रत्वं सपलाशवच्च वेदनाऽनुत्पत्त्यर्थम् । उक्तलक्षणेन दण्डेन भौतिभेदोत्पादयेत्, न तु वेदनामित्याशयः ।

अथोक्तदण्डप्रहारेण रुद्रस्य गोः पातमूर्च्छनयोः सतोः प्रत्यवाय-
प्रायश्चित्तप्रसङ्गावपवदति,—

मूर्च्छितः पतितो वाऽपि दण्डेनाभिहतः स तु ।

उत्थितस्तु यदा गच्छेत् पञ्च सप्त दशैव वा ॥ ११ ॥

* योगां वै,—इति सु० ।

† बाहुमात्रप्रमाणतः,—इति सु० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२०७

ग्रासं वा यदि गृह्णीयात्तोयं वाऽपि पिबेद्यदि ।

पूर्वं व्याध्युपसृष्ट्येत् प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ १२ ॥

यस्तु गौश्विरं व्याधिपीडितोऽत्यन्तक्षयस्वारणार्थं यथोक्तदण्डे-
नाभिहतः सन्पतितो मूर्च्छितो वाऽपि भवेत्, स पुनस्तथाय कानि-
चित्पदानि गच्छेत्, तदा प्रहर्तुः प्रत्यवायो नास्ति । अथोत्था-
तुमशक्तस्तदाऽपि हृणे भक्षिते नास्ति प्रत्यवायः । भक्षितुमशक्तो
यदि जलं पिबेत्, तदाऽपि नास्ति प्रत्यवायः । उत्थानहणभक्षण-
जलपानान्यकृत्वा मूर्च्छानन्तरमेव स्थिते चेत्, तदा प्रहर्ता प्रत्य-
वैतीत्यर्थादवगन्तव्यम् ।

गोर्गर्भस्य वधे प्रायश्चित्तमाह,—

पिण्डस्थे पादमेकन्तु द्वौ पादौ गर्भसंमिते ।

पादोनं व्रतमुद्दिष्टं हत्वा गर्भमचेतनम् ॥ १३ ॥ इति ॥

चतस्रोर्गर्भावस्थाः, पिण्डः संमितोऽचेतनः सचेतनश्चेति । गर्भाशये
पतितं वीर्यं कललबुबुदादिक्रमेणार्द्धमासे पिण्डभावमापद्यते ।
स एव मासमात्रेण दार्व्यमापद्य संमित इत्युच्यते । सम्यक्चित्तः
परिहृतो दृढीभूतः संमितः । स च सप्तमे मासि प्राणवायुसञ्चार-
रूपां चेतनामापद्यते । मासादूर्द्धमा सप्तमान्मासादचेतनः,—इत्यु-
च्यते । तदूर्द्धं पतितोऽस्य भवेत् । अत्र पिण्डस्थे गर्भे प्राजा-
पत्यस्य पादमाचरेत् । संमितवधे अर्द्धलक्षम् । अचेतनवधे पाद-
चयम् । सचेतनस्य चतुर्थस्य वधे प्रायश्चित्तं वक्ष्यति ।

पादलक्षादीनां चतुर्णामङ्गभूतांस्तुरोवपनविशेषानाह,—

१०८

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

पादेऽङ्गरोमवपनं द्विपादे श्मश्रुणोऽपि च ।

त्रिपादे तु शिखावर्जं सशिखन्तु निपातने ॥ १४ ॥ इति ॥

रोमवपनेन* नखनिकृन्तनमप्युपलक्ष्यते । नितरां पातनं निपातनम् । सम्पूर्णस्य सचेतनस्य गर्भस्य बधे इत्यर्थः । इदं चतुर्विधं वपनं शङ्खोऽप्याह,—

“रोमाणि प्रथमे पादे द्विपादे श्मश्रुवापनम् ।

पादद्वौने शिखावर्जं सशिखन्तु निपातने”—इति ॥

नखनिकृन्तनं आपस्तम्ब आह,—

“पादे तु नखरोमाणि द्विपादे श्मश्रुवापनम् ।

त्रिपादे तु शिखा धार्या चतुर्थे सशिखं स्मृतम्”—इति ॥

वपनविशेषवच्चतुर्णां व्यवस्थितान् दानविशेषानाह,—

पादे वस्त्रयुगञ्चैव द्विपादे कांस्यभाजनम् ।

त्रिपादे गोदण्डं दद्याच्चतुर्थे गोदयं स्मृतम् ॥ १५ ॥ इति ॥

गोदण्डो बलीवर्द्धः । द्विपादे कांस्यभाजनमशक्तस्य, शक्तस्य तर्द्धसुवर्णम् । तदाह शङ्खः,—

“कच्छपादे वस्त्रदानं कच्छार्द्धं काञ्चनं तथा^(१) ।

• रोमवपनेन,—इति सु० ।

† कच्छमर्द्धन्तु काञ्चनम्,—इति शा० ।

- (१) कच्छार्द्धं काञ्चनं तथेत्यनेन काञ्चनार्द्धदानं विधीयते, तथेत्यनेन कच्छस्य परामर्शात् । यद्यपि काञ्चनशब्दः स्वर्णमात्रवाची, स्वर्णस्य चार्द्धासम्भवः तस्य परिमाणपेक्षत्वात्, स्वर्णस्य च परिमाणविशेषाभावात्, तथापि उक्तादेव हेतोः काञ्चनशब्दस्य परिमाणविशेषावच्छिन्नस्वर्णपरत्वं मङ्गीकर्तव्यम् । तथाच, “पञ्चकण्यभकोभायस्ते सुवर्णोक्तो योऽङ्ग” —इत्युक्तेरशोतिरितिकापरिगितं स्वर्णमिष्टं काञ्चनपदेन गान्ध्वम् ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२०६

पादन्यूये तु गां दद्यात् पूर्णं गोमयुनं स्तनम्”—इति ॥

चतुर्थावस्थस्य सचेतनस्य गर्भस्य बधे प्रायश्चित्तमाह,—

निष्पन्नसर्ज्वगावस्तु दृश्यते वा सचेतनः ।

अङ्गप्रत्यङ्गसम्पूर्णं द्विगुणं गोव्रतं चरेत् ॥ १६ ॥ इति ॥

अष्टमे मासे सर्वावयवसम्पूर्णा भवति*, प्रसवप्रत्यासन्नकाले सचेतन इतस्ततः सञ्चरन्नुपलक्षयितुं शक्यते । अङ्गानि शिर-
आदीनि, प्रत्यङ्गानि घ्रीवादीनि । तथाच स्मर्यते,—

“अङ्गान्यत्र शिरोक्षस्तौ वक्षः पाशो कटी तथा ।

पादाविति षडङ्गानि शास्त्रविद्धिः समासतः ॥

प्रत्यङ्गानि पुनर्यौवा वाह्यं वृष्टं तथोदरम् ।

ऊरू जठे षडित्याहुस्तथा रोमनखं परम्”—इति ।

तैरङ्गैः प्रत्यङ्गैश्च सम्पूर्णं गर्भं निहतं प्राजापत्यद्वयमाचरेत् ।
तदेतच्चतुर्विधं गोगर्भवधप्रायश्चित्तं षट्त्रिंशन्मतेऽपि दर्शितम्,—

“पाद उत्पन्नमात्रे तु द्वौ पादौ दृढतां गते ।

पादोनं प्रतमुद्दिष्टं कृत्वा गर्भमचेतनम् ॥

अङ्गप्रत्यङ्गसम्पूर्णं गर्भं चेतःसमन्विते† (१) ।

* सम्पूर्तिर्भवति,—इति मु० ।

† चेतनेन समन्विते,—इति मु० ।

(१) चित्तार्थकचेतःशब्देन तत्कार्यं ज्ञानं लक्ष्यते । तेन, ज्ञानसमन्विते चैतन्यसमन्विते इत्ययमर्थो बोद्धव्यः ।

२१०

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

दिगुणं गोव्रतं तत्र एषा गोघ्नस्य निष्कृतिः"—इति ।

*आपस्तम्बोऽपि,—

“पादः सम्पन्नमात्रे तु द्वौ पादौ बन्धने^(१) चरेत् ।

पादोनं व्रतमाचष्टे हत्वा गर्भमचेतनम् ॥

अङ्गप्रत्यङ्गसम्पूर्णं गर्भं चेतःसमन्विते ।

दिगुणं गोव्रतं तत्र एषा गोघ्नस्य निष्कृतिः"—इति* ।

अवयवविशेषेषु प्रायश्चित्तविशेषानाह,—

पापाणेनाथ दण्डेन[†] गवो येनापघातिताः[‡] ।

ऽशृङ्गभङ्गे चरेत्पादं द्वौ पदौ तेन घातने ॥ १७ ॥

लाङ्गूले पादद्वन्द्वान्तु द्वौ पादावस्थिभञ्जने[§] ।

त्रिपादं चैककर्णे तु चरेत् सर्वं निपातने ॥ १८ ॥ इति ॥

येन पुंसा पाषाणादिसाधनेर्गवामुपघातः क्रियते, स पुमान् गोमरणाभावेऽप्यवयवभङ्गप्रत्यवायनिवृत्तये निर्दिष्टं प्रायश्चित्तविशेषमाचरेत् । यत्त्वङ्गिरसा दर्शितम्,—

* एतदादि, इति—इत्यन्तं नास्ति मु० पुस्तके ।

† दण्डपाषाणकेनैव,—इति शा० ।

‡ येनाभिघातिताः,—इति मु० ।

§ अशृङ्गभङ्गे चरेत् पादं द्वौ पादावस्थिभञ्जने,—इत्यर्थमात्रं दृश्यते मु० पुस्तके ।

(१) बन्धानपेक्षेन बन्धनयोग्यकटिनाऽप्यत्र लक्ष्यते । द्वौ पादौ हत्वा गते ।

—इत्येकवाक्यत्वात् ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२११

“अस्थिभङ्गं गवां कृत्वा लाङ्गूलच्छेदनं तथा ।

पातनञ्चैव शृङ्गस्य मासार्द्धं यावकं पिवेत्”—इति ॥

आपस्तम्बोऽपि,—

“अस्थिभङ्गं गवां कृत्वा शृङ्गभङ्गमयापि वा ।

त्वक्छेदे पुच्छनाग्रे वा मासार्द्धं यावकं पिवेत्”—इति ।

एतत् शृङ्गादिवज्रभङ्गविषयं, गुणवद्गोविषयं वा । यद्यप्यङ्गि-
रसोक्तम् *,—

“शृङ्गभङ्गेऽस्थिभङ्गे च चर्मनिर्मोचनेऽपि वा ।

दशरात्रं पिवेदञ्चं स्त्रियाऽपि यदि गौर्भवेत्”—इति ।

वज्रं क्षीरादि । एतच्चाशक्तविषयम् ।

ननु वर्णितं शृङ्गभङ्गादिप्रायश्चित्तं न पर्याप्तमङ्गभङ्गादेः किय-
ताऽपि कालेन मरणपर्यवसायित्वसम्भवाद्दधप्रायश्चित्तस्यैव^(१) तत्रोचि-
तत्वादित्याशङ्क्याह,—

शृङ्गभङ्गेऽस्थिभङ्गे च कटिभङ्गे तथैव च ।

यदि जीवति षण्मासान् प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥१८॥इति॥

* इत्यनेव पाठः सर्वत्र । परन्तु ‘यद्यप्यङ्गिरसोक्तम्’—इति पाठो-
भविष्यं युक्तः ।

(१) शृङ्गभङ्गादेः कालान्तरे मरणपर्यवसायित्वे सति च शृङ्गभङ्गादिः
केवलं शृङ्गभङ्गादिरेव न भवति, किन्तु सद्यः शृङ्गभङ्गादिवधखण्डो-
ऽपि भवति । प्रायविधोगफलकृत्यापारस्यैव मरणपर्यवसायात्, उक्त-
स्येति च शृङ्गभङ्गादेस्तथात्वात् । अतस्तत्र यद्यप्रायश्चित्तमेवोचित-
मिति भावः ।

२१२

पराशरमाधवः।

[६ अ० ।

शृङ्गभङ्गाद्यनन्तरं घण्टासमये यदि स्थिते, तदानीं शृङ्गादि-
भङ्गस्य तन्निमित्तत्वशङ्कया^(१) बधप्रायश्चित्तं कर्त्तव्यं भवेत् । यदा
पुनः पदादिभङ्गे षट्सु मासेषु जीवति, तदा बधप्रायश्चित्तं न
विद्यते, किन्तु भङ्गादिनिमित्तमेव प्रायश्चित्तमनुष्ठेयम् ।

व्रणभङ्गादौ न केवलं प्रायश्चित्ताचरणं, किन्तु तच्चिकित्सा-
ऽपि कर्त्तव्येत्याह,—

व्रणभङ्गे च कर्त्तव्यः सहाभ्यङ्गस्तु पाणिना ।

यवसश्चोपहर्त्तव्यो यावद्दृढवस्त्रो भवेत् ॥ २० ॥ इति ॥

व्रणस्य भङ्गस्य व्रणभङ्गौ । तच्छेदो व्रणः, शृङ्गाद्यच्छेदो-
भङ्गः । सहेभ्यङ्गः इत्यथौषधप्रक्षेपस्याप्युपलक्षणम् । यवसस्तृणविशेषः ।
तेन भक्ष्यं सर्वमुपलक्ष्यते । चिकित्सां शङ्कोऽप्याह,—

“यवसश्चोपहर्त्तव्यो यावद्रोहिततद्ब्रणा^(२) ।

संपूर्णं दक्षिणं दद्यात्ततः पापात् प्रमुच्यते”—इति ।

(१) शृङ्गभङ्गाद्यनन्तरं घण्टासाभ्यन्तरे गोमरयेऽपि कदाचिद्गोमान्तर-
रोत्यन्त्याऽपि मरणां सम्भवतीति शृङ्गभङ्गादिनिमित्तकमेवेदं मरण-
मिति निश्चयस्य दुःशक्तत्वं, परन्तु शृङ्गभङ्गादेर्मरणहेतुत्वं तदानीमपि
शङ्कितुं शक्यतएवेत्याशयेन तन्निमित्तत्वशङ्कयेत्युक्तमिति ध्येयम् ।

(२) रोहित,—इति शिचप्रयोगात् व्रणरोहणानुकूलः कश्चन व्यापारः
प्रतीयते । स च व्यापारश्चिकित्सैव, तस्याएव व्रणरोहणानुकूलत्व-
सम्भवात् । अतएव सुतरामिदं धर्तुं चिकित्सायां प्रमाणमिति
भावः ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२१३

यावद्दृढबल इति चिकित्साया अभधिरभिहितः । तमेवाभू-
द्यानन्तरकर्त्तव्यमाह,—

यावत् संपूर्णसर्वांगस्तावत्तं पोषयेन्नरः* ।

गोरूपं ब्राह्मणस्याग्रे नमस्कृत्वा विसर्जयेत्† ॥२१॥ इति

अङ्गसम्पूतिर्पर्यन्तं पोषणं कृत्वा पुष्टं तद्गोरूपं चमापण-
ब्रह्मा नमस्कृत्य चिकित्साया उपरमेत् ।

सम्यक् चिकित्सायां कृतायामपि प्रहारदाढ्यात् पुष्टभावे किं
कर्त्तव्यमित्यत आह,—

यद्यसम्पूर्णसर्वांगो ह्रीनदेहो भवेत्तदा ।

गोघातकस्य तस्याहं प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ॥२२॥ इति॥

गोघातकस्य यत् प्रायश्चित्तं ‡ तदहं मनुतिष्ठेत् ।

इदानीं वैद्यादिदेषेण कामकृतगोबधे निमित्तविशेषानुपजीव्य
प्रायश्चित्तविशेषानाह,—

ऽकाष्ठलोष्ठकपाषाणैः शस्त्रेणैवोद्धतो बलात् ।

* तावत् संपोषयेन्नरः,—इति मु० ।

† विवर्जयेत्,—इति शा० स० ।

‡ गोघातकस्य प्रायश्चित्तं प्राजापत्यं,—इति शा० ।

§ अधोविंशतितमादि षड्विंशतितमपर्यन्तं श्लोकचतुष्टयं, अतिदाहे
चरेत् पादमित्याद्यूनचिंशत्तमश्लोकानन्तरं दृश्यते मुद्रितपुस्तके । परन्तु
वङ्गीयपुस्तकेषु अस्मिन् क्रमे दर्शनादिहैव रक्षितम् ।

२१४

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

व्यापादयति यो गान्तु तस्य शुद्धिं विनिर्दिशेत् ॥ २३ ॥
चरेत् सान्तपनं काष्ठे प्राजापत्यन्तु कोष्ठके ।
तप्तकृच्छ्रन्तु पाषाणे शस्त्रेणैवातिहृच्छ्रकम् ॥ २४ ॥ इति ॥

प्राजापत्यतप्तकृच्छ्रयोः स्वरूपं पूर्वमेवोपदर्शितं, सान्तपनाति-
हृच्छ्रयोः स्वरूपं त्वपरिष्ठाद्वक्ष्यते ।

न च काष्ठादीनां बधनिमित्तत्वे समाने सति प्रायश्चित्तवैष-
म्यमयुक्तमिति शङ्कनीयम् । शास्त्रैकगम्येऽर्थे युक्तिभिरुपालम्भास-
म्भवात्^(१) । एवं तर्हि सर्वत्र न्यायविचारो निरर्थक इति चेत् ।
न, वचनानां परस्परविरोधे सति न्यायस्य निर्णायकत्वात्^(२) ।

यथोक्तेषु चतुर्षु क्रमेण चतुर्विधान् दक्षिणाविशेषानाह,—

(१) धर्मो हि शास्त्रैकसमधिगम्योऽर्थः । “श्रुतिः स्मृतिः सदाचारः
स्वस्य च प्रियमात्मनः । एतच्चतुर्विधं प्राहुः साक्षाद्धर्मस्य लक्षणम्”
—इत्यादिना शास्त्रस्य धर्मलक्षणत्वोक्तेः । तथाच जैमिनिस्त्वम् ।
“चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः (मी० १ अ० १ पा० २ सू०)”—इति ।
“धर्मस्य शब्दमूलत्वादलक्ष्यमनपेक्षं स्यात् । (मी० १ अ० ३ पा०
१ सू०)”—इति च । एवञ्च धर्मं न्यायोऽकिञ्चित्करः । शुचि
नरश्चिरः कपालं प्राणुकृत्वात्—इत्यादिवदागमबाधितन्यायस्याप्रा-
माण्यं न्यायविद्विरप्युक्तम् । अतएवोक्तं मीमांसाभाष्यलङ्घिः । “कि-
मिव हि वचनं न कुर्यात्प्राप्ति वचनस्यातिमारः”—इति ।

(२) अयमाशयः । वाचनिकेव व्यवस्था । यत्र च वचनानां परस्पर-
विरोधस्तत्र तदविरोधसम्पादनार्थं वचनार्थावधारणे विषयभेद-
कल्पने च न्यायस्योपयोगः । यत्रेदमुक्तम् । “विरोधो यत्र वाक्यानां

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२१५

पञ्च सान्तपने गावः प्राजापत्ये तथा चयः ।

तप्तकृच्छ्रे भवन्त्यष्टावतिकृच्छ्रे त्रयोदश ॥ २५ ॥ इति ॥

गावो देया इति शेषः । त्रयस्त्रिंशः ।

प्रमापितस्य गोः परकीयत्वे तस्मै गोस्वामिने गां दत्त्वा पश्चात्
यथोक्तं व्रतमाचरेदित्याह,—

प्रमापणे प्राणभृतां दद्यात्तत्प्रतिरूपकम् ।

तस्यानुरूपं मूल्यं वा दद्यादित्यब्रवीन्मनुः ॥ २६ ॥ इति ॥

महिषाद्यादिष्वपि स्वामिने दानं समानमिति विवक्षया प्राण-
भृतामित्युक्तम् । ततदेतत्प्रतिरूपदानं मनुरब्रवीत् । तथाच मानवं
वचनम्,—

“यो यस्य क्षिंस्यात् द्रव्यानि ज्ञानतोऽज्ञानतोऽपि वा ।

स तस्योत्पादयेत्तुष्टिं राष्ट्रे दद्याच्च तत्समम्”—इति ॥

रोधवन्धनयोक्ताणि,—इत्यत्र रोधवन्धनयोः प्रत्यवायहेतुत्वं
वर्णितं, इदानीं तस्यापवादमाह,—

प्रामाण्यं तत्र भूयसाम् । तुल्यप्रमाणसत्त्वे तु न्यायस्य प्रवर्तकः”—
इति । अतएव, “शुक्तिहीनविचारेण धर्मज्ञानिः प्रजायते”—
इत्यनेनापि विचारस्य शुक्तिरनुसरणीयेत्युक्तम् । वचनानां परस्पर-
विरोधाभावे तु विचारस्य नास्तीति भावः ।

२१६

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

*अन्यथांकनलक्ष्म्यां वाहने मोचने तथा ।

सायं संगोपनार्थञ्च† न दुष्येद्रोधबन्धयोः ॥२७॥ इति॥

वृषोत्सर्गादौ दाहादिना सक्थिचिह्नकरणमङ्गनं, तत्रैव गोमय-
हरिद्रादिना तात्कालिकचिह्नकरणं लक्ष्म, ताभ्यामन्यत्र, उक्तचिह्न-
रहितेषु बलीवर्द्धेष्वित्यर्थः । वाहनं गोणौभाराधारोपणं, मोचनं
तस्मैव भारस्यावरोपणम् । तत्रोभयत्रैव बलीवर्द्धशरीरौ यद्यपि व्यथा
जायते, तथापि प्रत्यवायो नास्ति । चिह्नद्वयरहितेषु बलीवर्द्धेषु
वाहनमोचनयोः शास्त्रेणाङ्गीकृतत्वात् । चिह्नोपतेषु वृषेषु वाहनं
न शास्त्रीयं, वाहननिवृत्तिज्ञापनायैव चिह्नकरणात् । तथा, रात्रौ
संरक्षणार्थं रोधबन्धनयोः कृतयोरपि नास्ति प्रत्यवायः ।

पुनरपि व्यवस्थितान् प्रायश्चित्तविशेषान् विधातुं चत्वारि
निमित्तान्युपन्यस्यति,—

अतिदाहेऽतिवाहे च नासिकाभेदने‡ तथा ।

नदीपर्वतसञ्चारे प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ॥२८॥ इति ॥

रोगचिकित्सार्थसङ्कनार्थं वा यावद्दहनमपेक्षितं, तावतोऽधिक-
दहनमतिदाहः । यावन्तं भारमक्लेशेन वोढुं शक्नोति, तावतोऽप्य-

* सप्तविंशतितमाद्यूनविंशत्तमपर्यन्तं श्लोकत्रयं, यद्यसम्पूर्णसर्वाङ्गः—
इत्यादि द्वाविंशतितमश्लोकानन्तरं पठ्यते सुदितपुस्तके । परन्तु उद्धीय-
पुस्तकेष्वस्मिन् क्रमे पाठादिभिरिति रक्षितम् ।

† रात्रौ संयमनार्थन्तु,—इति मु० ।

‡ हेदने,—इति मु० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२१७

धिकस्य भारस्वारोपणमतिवाहः । रज्जुस्थित्यर्थं नाशिकायां
किङ्करणं भेदनम् । पातबधसम्भावनोपेतयोर्दुर्गमयोर्नदीपर्वतयोः
प्रेरणं नदीपर्वतसञ्चारः ।

तेषु चतुर्षु निमित्तेषु क्रमेण प्रायश्चित्तान्याह,—

अतिदाहे चरेत्पादं द्वौ पादौ वाहने चरेत् ।
नाशिक्ये पादहीनन्तु चरेत् सर्व्वं निपातने ॥२६॥ इति ॥

दुर्गमनदीपर्वतसञ्चारेण प्रमादात् पतित्वा मरणं निपातनम् ।
अतिदाहे,—इति पाठान्तरम्^(१) । तस्मिन् पक्षे वक्तव्यं पयोऽनवशेष्य
कृत्स्नचौरदाहनमतिदाहः । तत्र वत्सोपघातप्रत्यवायनिमित्तं धेनू-
पघातनिमित्तं वा प्रायश्चित्तम् । यत्तु शरीरेनातिदाहातिवा-
हनादौ चान्द्रायणमुक्तम्,—

“भेदने वाहने चैव कर्णच्छेदनबन्धने ।

अतिदाहातिदाहाभ्यां^(२) कृच्छ्रं चान्द्रायणं चरेत्”—इति ॥

तद्वज्रनिमित्तसन्निपातविषयं द्रष्टव्यम्^(३) ।

यस्तु गौर्गृहे वद्धः प्रमादाद्गृहदाहे सति यदि क्षियेत, तदा
किं प्रायश्चित्तमित्यत आह,—

* वाङ्माभ्यां,—इति मु० ।

(१) अतिदाहे,—इत्यत्र, अतिदाहे,—इति पाठान्तरमित्यर्थः ।

(२) चिकित्सायर्थं यावान् दाहोऽपेक्षितस्तावतो दाहावधिकोदाहो-
ऽतिदाहः ।

(३) तथाच, भेदनवाहनकर्णच्छेदनबन्धनातिदाहातिवाहेषु वज्रेषु निमि-
त्तेषु मिलितेषु सत्सु चान्द्रायणमित्यर्थः ।

२१८

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

दहनाच्चेद् विपद्येत अनङ्गान् योक्तयन्त्रितः ।

उक्तं पराशरेणैव ह्येकपादं यथाविधि ॥ ३० ॥ इति ॥

वृद्धपराशरेण यथाविध्युक्तमेकं पादद्वयं चरेत्—इति शेषः ।

एतच्चापस्तम्बोऽप्याह,—

“काम्तारेष्वथवा दुर्गे गृहदाहे खलेषु च ।

यदि त्विह* विपत्तिः स्यात् पाद एको विधीयते”—इति ॥

बुद्धिसमाधानयोक्तान्यनुक्तानि च निमित्तानि संगृह्णाति,—

रोधनं बन्धनं चैव भारः प्रहरणं तथा ।

दुर्गप्रेरणयोक्तं च निमित्तानि बधस्य षट् ॥ ३१ ॥ इति ॥

तत्र रोधबन्धनयोक्तानि पूर्वमेव व्याख्यातानि । भारोऽति-
वाहनं, प्रहरणं शस्त्रादिभिस्ताडनं, दुर्गप्रेरणं प्रौढभारं वाहयित्वा
अत्युन्नतपर्वताग्रे नयनम् ।

पूर्वं गृहे बद्धस्य पशोर्दाहनिमित्तं प्रायश्चित्तमभिहितं, इदानीं
तस्यैव मरणे बधनिमित्तं प्रायश्चित्तमाह,—

बन्धपाशसुगुप्ताङ्गो म्रियते यदि गोपशुः ।

भवने, तच्च पापी स्यात् प्रायश्चित्तार्द्धमर्हति ॥ ३२ ॥ इति ॥

बन्धहेतुः पाशो बन्धपाशः । तेन सुगुप्तानि रोधितानि
गलपादादीन्यङ्गानि यस्यासौ बन्धपाशसुगुप्ताङ्गः । स चेद्भवने
म्रियेत, तदा ह्यङ्गार्द्धमाचरेदिति । यद्यपि पूर्वच, द्वौ पादौ

* तच्च,—इति सु० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२१६

बन्धने चरेदित्यनेनेदं प्रायश्चित्तमुपवर्णितं, तथाप्यत्र बन्धनयोग्या-
थोग्यरञ्जुविवेकविकौषंथा तस्यैव पुनरनुवाद इत्यदोषः । यद्वा,
पूर्वोक्तस्यैव प्रायश्चित्तस्य विहितरञ्जुबन्धविषयत्वमनेन समर्थते ।
निषिद्धरञ्जुबन्धने तु संपूर्णं कृच्छ्रमवगन्तव्यम् ।

तत्र तापदर्ज्यान् रञ्जुविशेषान् दर्शयति,—

न नारिकेलै*र्न च शाणपाशै-
र्न चापि मौञ्जैर्न च वल्कशृङ्खलैः ।
एतैस्तु गावो न निबन्धनीयाः†
बध्वाऽपि तिष्ठेत् परशुं गृहीत्वा ॥ ३३ ॥

वल्कानि वंशादिजनितानि । शृङ्खलान्यथस्ताम्रादिनिर्मि-
तानि । नारिकेलादिभिर्गावो न बन्धनीयाः । यदि दामान्तरासम्भ-
वादेतैर्दामभिर्व्यधेरन्, तदा तन्निमित्तोपद्रवप्रसङ्गोभवत्यतस्तच्छेत्तुं
हस्तेन परशुं गृहीत्वा सावधानस्तिष्ठेत् । नारिकेलादिभिः, कार्पा-
सतन्त्रादिजन्या दृढा रञ्जवः सर्वा उपलक्ष्यन्ते^(१) । अतएवाङ्गिराः,—

“न नारिकेलैर्न च फालकेन
न मौञ्जिना नापि च वल्कलेन ।

* ‘नारिकेल,—स्थाने ‘नालिकेर’—इति पाठो मुद्रितपुस्तके सर्वत्र ।

† यदि बन्धनीया,—इति मु० ।

‡ वसनादिजनितानि,—इति मु० ।

(१) तथाच नारिकेलादिग्रहणं प्रदर्शनायै, यथा कदाचिद्दृढया रज्जा
गावेन बन्धनीयाः,—इति तात्पर्यम् ।

२२०

पराशरमाधवः ।

[६ ख० ।

एतैरनञ्चान् न हि बन्धनीयो-

बद्धाऽपि तिष्ठेत् परशुं गृहीत्वा"—इति ॥

फालकं कार्पासजन्यम् ।

उपादेयान् रज्जुविशेषानाह,—

कुशैः काशैश्च बध्नीयात्तोपशुं दक्षिणामुखम् ॥ इति ॥

यथा पाशा अनुपद्रवकारिणो विवचिताः, तथा स्थानमपि निम्नोन्नतादिदोषरहितं^(१) विवचितम् । तथाच व्यासः,—

“कुशैः काशैश्च बध्नीयात् स्थाने दोषविवर्जिते”—इति ।

ननु नारिकेल्लादिपाशानामुपद्रवकारित्वसम्भावनया प्रतिषेधः कृतः, स च दोषः कुशादिपाशेष्वपि समानः, तेषां सहसा चोटनेऽपि गृहदाहादौ पलायमानानाङ्गवाङ्गसंगतपाशेषु समेनाग्निनोपद्रवसम्भवादित्यत आह,—

पाशलग्नान्निदग्धासु प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥३४॥ इति ॥

कुशादिमयपाशानां शीघ्रं भस्मीभावात् सङ्घत् सन्तापमात्रं सम्पद्यते, न तु प्राणान्तिक उपद्रवः । अतो न तत्र प्रत्यवायः ।

तत्रापि केनचित् प्रकारेणोपद्रवसम्भावनामुद्भाव्य* तच्चोचितं प्रायश्चित्तमाह,—

* सम्भावनासङ्गात्,—इति शा० ख० । भम तु, सम्भावनासङ्गादे,—इति पाठः प्रतिभाति ।

(१) निम्नोन्नतेति भावप्रधानेऽयं निर्देशः । निम्नोन्नतत्वादिदोषरहितमित्यर्थः ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२२१

यदि तत्र भवेत् काष्ठं प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ।

जपित्वा पावनीं देवीं मुच्यते तत्र किंस्विधात् ॥३५॥ इति ॥

गल्लगते प्राग्ने दह्यमाने यदि कुशमूलादिरूपं किञ्चित् काष्ठं तस्मिन् प्राग्नेऽवतिष्ठेत्, तदा तदुष्णुकसंस्पर्शादीषद्दाहो भवेत् । तत्र गायत्रीजपेनैव शुद्धिः । पावमानीयमिति पाठे, पवमानसूक्तं जपित्वेति व्याख्येयम् ।

यस्मिन् देशे मरणान्तिकः प्रमादः सम्भावितः, तत्र गावो-
न प्रेषणीयाः । यदि बुद्धिमान्धात् प्रेषयेत्, तदा तत्र मरणे
प्रायश्चित्तं* चरणीयमित्याह,—

प्रेरयन् कूपवापीषु वृक्षच्छेदेषु पातयन् ।

गवाशनेषु विक्रीणंस्तथा प्राप्नोति गोबधम् ॥३६॥ इति ॥

यस्मिन् चारणप्रदेशे जीर्णकूपवाण्यादयो विद्यन्ते, तत्र चारणार्थं
प्रेषितो यदि म्रियते ; तथा, यत्र प्रौढा वृक्षाच्छिद्यन्ते, तत्र प्रेषितः
प्रौढाशाखापातेन मरणं प्राप्नोति ; गोमांसभक्षिणो स्नेह्या गवाशनाः,
तेषु विक्रीता गौस्तैर्मार्ज्यन्ते । अतस्तेषु चिन्वपि स्थानेषु प्रेरको-
गोघ्नं चरेत् ।

उदृषभयज्ञादावुपघाते† पादत्रयं प्रायश्चित्तमाह,—

आराधितस्तु यः कश्चित् भिन्नकक्षो‡ यदा भवेत् ।

अथयं हृदयं भिन्नं मग्नो वा कूपसङ्कटे ॥३७॥

* प्राजापत्यं,—इति सु० ।

† उत्प्लवङ्गभयज्ञादावुपघाते,—इति सु० ।

‡ भिन्नवक्षा,—इति सु० ।

२२२

परारारमाधवः ।

[६ अ० ।

कूपादुत्क्रमणे चैव भग्नो वा ग्रीवपादयोः ।

स एव म्रियते तच्च चीन् पादांस्तु समाचरेत् ॥३८॥ इति ॥

उद्धवभयज्ञे*^(१) हि वल्लीवर्द्धमारुध्य धावयन्ति । तत्रातिविरथा धावतः† कदाचित् कचो‡ भिद्यते । केनचिदुपधातेनॴ कर्णे वा हृदये वा भेदो भवति । कूपसङ्कटं नाम, सङ्कीर्णदण्डं जलपूर्णं च^(२) । तच्च वा भग्नो भवति । तादृशे कूपे पतितस्य कयच्चिदुत्क्रमणे ग्रीवादिर्भग्नो भवति । तेनैव च निमित्तेन यदि धियेत, तदा पाद-चयलक्ष्माचरेत् । अवारितः,—इति वा पाठः^(३) । तस्मिन् पक्षे, चार-णार्थं प्रेषयता पुरुषेण संभावितप्रमादस्त्रलेभ्यो^(४) निवारणीयत्वात् अनिवारणे यथोक्तं प्रायश्चित्तमिति व्याख्येयम् ।

यच्च दृष्टान्तं गावः स्वयमेवागाधकूपादिषु॥ प्रविश्य विपद्यन्ते

* उत्प्लवङ्गभयज्ञे,—इति सु० ।

† तत्रातिविरथा वा पततः,—इति सु० ।

‡ वल्लो,—इति सु० ।

ॴ केनचिदुपसाधनेन,—इति सु० ।

॥ स्वयमेव प्रौढकूपादिषु,—इति सु० ।

(१) उद्धवभयज्ञेनाम आचारप्राप्तो धर्मानुष्ठानविशेष उदीचैः क्रियते । यत्किमिदं मीमांसादर्शनस्य प्रथमाध्यायतृतीयपादगते अष्टमाधिक-रणे शिवरमाख्यादौ ।

(२) यच्च कूपे बह्वि दण्डानि सङ्कीर्णानि विद्यन्ते इत्यर्थः । तथाच. दण्ड-सङ्कीर्णो जलपूर्णश्च कूपः कूपसङ्कटपदेनाभिप्रेयते ।

(३) अवारितस्तु,—इत्यत्र, अवारितस्तु,—इति पाठास्तस्मिन्त्यर्थः ।

(४) संभावित प्रमादो येषु, तथाविधेभ्यः स्थलेभ्य इत्यर्थः ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकारणम् ।

२२३

स्वामौ तु तत् न जानाति, तत्र न स्वामिनः प्रत्यवाय इत्याह,—

कूपखाते तटा* बन्धे नदीबन्धे प्रपासु च ।

पानीयेषु विपन्नानां प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ३९ ॥ इति ॥

अगाधः कूपः कूपखातः । तटेन नदीतीरेण आ समताद्व्यते,—
इति तटाबन्धः प्रौढतटाकः । नदीबन्धः सेतुः । धर्मकाले गवा-
मुदकपानार्थं निर्मिताः प्रौढाः पाषाणादिद्रोण्यः प्रपा । तेषां पातुं
प्रविश्य मृतास्त्रपि न स्वामिनः प्रायश्चित्तं विद्यते ।

एवं तर्हि तादृशकूपादिनिर्मातुः प्रत्यवायोऽस्तीत्याशङ्काह,—

कूपखाते तटाखाते दीर्घाखाते तथैव च † ।

अन्येषु धर्मखातेषु प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ४० ॥ इति ॥

खननं खातः । दीर्घावाणः । अन्यशब्देन जलद्रोणीकुल्यादय-
उच्यन्ते । एतेषां धर्मार्थं निर्मितत्वात् कथञ्चित्तत्र पतित्वा मृता-
स्त्रपि गोषु न निर्मातुः प्रत्यवायोऽस्ति ।

कूपखातादिवद्वेश्मखातादावपि प्रत्यवायाभावमाशङ्क्य तस्य
धर्मार्थत्वाभावादस्ति प्रत्यवाय इत्याह,—

वेश्मद्वारे निवासेषु यो नरः खातमिच्छति ।

स्वकार्यगृहखातेषु प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ॥ ४१ ॥ इति ॥

* तटः—इति वज्रसूत्रेणोक्तं पाठः । इत्थं परत्र ।

† तटः—इति सु० ।

‡ कूपखाते गदीखाते तटाखाते तथैव च.—इति सु० ।

२२४

पराशरनाथवः ।

[६ अ० ।

वेश्मद्वारं गृहप्रवेशनिर्गममार्गः । निवासाः शास्त्राप्रजादीनि गवां स्थानानि । तत्र यो नरः खनति, तस्य पुरुषस्य खातपातेन गोभरणे पूर्वोक्तं पादचयं* प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् । तथाऽन्यत्रापि गृहभित्ति-
वेद्यादिकरणार्थमङ्गनोपवनादिषु गोमस्यारसम्भावनावस्तु प्रदेशेषु कृताः खाताः गृहखाताः, खन कृताः स्वकार्याः, स्वकार्याश्च ते गृह-
खाताश्च स्वकार्यगृहखाताः । तेषु गोविपत्तौ पादचयं प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ।

गृहखातादिवद्गृहे सर्पादिना बधेन प्रत्यवायप्राप्तावपवदति,—
निशि बन्धनिरुद्धेषु सर्पव्याघ्रहतेषु च ।
अग्निविद्युद्विपन्नानां प्रायश्चित्तं न विद्यते॥४२॥इति॥

रात्रौ संरक्षणार्थं पाशबन्धेन निरुद्धा गावः सर्पव्याघ्रादिभि-
र्यदि हन्येरन्, तदा स्वामिनः प्रत्यवायो नास्ति । अग्निर्गामदाहः,
विद्युदग्निः । ताभ्यां विपन्नानां न प्रत्यवायहेतुत्वम् । ननु, दहमान्तु
विपद्यन्ते,—इत्यत्र प्रायश्चित्तमुपवर्णितम्, इह तु तत् निराक्रियते इति
पूर्वापरविरोध इति चेत् । न, (१)निराकरणस्याशक्तविषयत्वात्† ।
सत्यां शक्तावुपेक्षया‡ पूर्वोक्तप्रायश्चित्तम् । अतएव व्यासः,—

* पादचयं,—इति नास्ति मु० ।

† निराकरणस्याशक्तविषयत्वात्,—इति शा० स० सो० ।

‡ शक्तावुपेक्षया,—इति पाठो मम प्रतिभाति ।

(१) तथाच, निवारणशक्तौ सत्यामनिवारणे प्रायश्चित्तं, निवारणशक्त्य-
भावे तु नास्ति प्रायश्चित्तमित्यभिप्रायः ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२२५

“जलौघे पक्वले मग्ना यदि विद्युद्भूताऽपि वा* ।

शब्दे वा पतिताऽकस्मात् श्वापदेनापि भक्षिता ॥

प्राजापत्यं चरेत् कच्छं गोस्त्रामी व्रतमुत्तमम् ।

ग्रीतवाताहता वा स्यादुद्बन्धनमृताऽपि वा ॥

शून्यागारे उपेक्षायां प्राजापत्यं विनिर्दिशेत्”—इति ।

इदम् कार्यान्तरविरहे सत्युपेक्षायां वेदितव्यम् । कार्यान्तर-
व्ययतयोपेक्षायां तर्कम् ।

“पक्वजलौघमृगव्याघ्रश्वापदादिनिपातने^(१) ।

श्वभ्रप्रपातसर्पाद्यैर्भृते कच्छार्द्धमाचरेत् ।

अपालभान्तु कच्छं स्यात् शून्यागारउपप्लवे”—इति

विष्णुस्मरणात् ।

विद्युद्वाहादेरिव ग्रामघातादेरपि न प्रत्यवायहेतुलमित्याह,—

ग्रामघाते शरौघेण वेश्मभङ्गान्निपातने ।

अतिवृष्टिहतानाञ्च प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ४३ ॥ इति ॥

प्रचुसैन्येन ग्रामे हन्यमाने सति तदन्तर्वर्त्तिनेः गावः शरौघेण
निपात्यन्ते; तथा, स्तम्भवंशादिशैथिल्येन गृहे भग्ने सति तदन्तर्वर्त्तिनां

* मेघविद्युद्भूताऽपि वा,—इति सु० ।

† विद्युदादेरिव,—इति भु० ।

(१) पक्वजमल्यसरः । ओषोमहान् जलाशयः । जलौघे पक्वले मग्ना,
—इत्येकवाक्यत्वात् ।

२२६

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

गवां निपातो भवति ; तथा, बुधशुक्रसमीप्यादिना प्रवृत्तायामति
वृष्टौ शीतवातपौडिता गावो म्रियन्ते, तत्र तत्स्वामिनः प्रत्यवायो-
नास्ति ।

संयामादेरपि न प्रत्यवायहेतुत्वमित्याह,—

संग्रामे प्रवृत्तानाञ्च* ये दग्धा वेश्मकेषु च ।

दावाग्निग्रामघातेषु प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ४४ ॥ इति ॥

सेनयोरुभयोर्युद्धे सति तत्र प्रवृत्ता गावो म्रियन्ते। स्कन्धावार-
निर्मितानि दण्डमयानि वेश्मकालीत्युच्यन्ते । तेषु वैरिभिर्दह्यमानेषु
तत्र गावोम्रियन्ते। तथा, कचिद्दावाग्निना अरण्यसमीपवर्त्तिनो ग्रामा-
दग्धा भवन्ति, तत्र गाव उपहन्यन्ते। न चैतेषु विषयेषु स्वामी
प्रत्यवायं प्राप्नोति ।

गवां हिते प्रवृत्तस्य ग्रामादिकं गोमरणं न प्रत्यवायजनक-
मित्याह,—

यन्त्रिता गौश्चिकित्सार्थं मूढगर्भविमोचने ।

यत्ने क्षते विपद्येत प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ४५ ॥ इति ॥

ब्रणरोगादौ दाहच्छेदादिचिकित्सार्थं रज्जादिना यन्त्रिता
गौः प्रमादाद्विपद्येत ; तथा, योनिद्वारि समागतस्य मृतस्य गर्भस्य
निर्गमनार्थं तदाकर्षणदिप्रयत्ने क्रियमाणे कथञ्चिद्गौर्म्रियेत, तत्र
हितमाचरन् पुरुषो न प्रत्यवैति । एतदेव संवर्त्त आह,—

* निवृत्ता ये च,—इति सु० ।

“यन्त्रणे गोचिकित्सार्थं गूढगर्भविमोचने ।

यदि तत्र* विपत्तिः स्यात् न स पापेन लिप्यते ॥

औषधं स्नेहमाहारं दद्याद्गोब्राह्मणेषु च† ।

दौयमाने विपत्तिस्त्रेण स पापेन लिप्यते ॥

दाहच्छेदशिराभेदप्रयोगैरुपकुर्वताम् ।

द्विजानां गोहितार्थञ्च प्रायश्चित्तं न विद्यते^(१)”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“क्रियमाणोपकारे तु मृते विप्रे स पातकम् ।

विपाके गोवृषाणान्तु भेषजादिक्रियासु च”—इति ॥

अङ्गिरा अपि,—

“औषधं स्नेहमाहारं दद्याद्गोब्राह्मणेषु यः‡ ।

विपाके तु विपत्तिः स्यात् न स दोषेण लिप्यते”—इति ।

रोधबन्धनाभ्यां गोविपत्तौ प्रायश्चित्तं पूर्वमुपवर्णितम् । यदा बह्वेकेन व्यापारेण विपद्यन्ते, तदा किं व्यापारैक्यादेकं व्रतं स्यात्, किं वा प्रवृत्तगोसंख्यया व्रतावृत्तिरिति विशिकित्सायाभिदमाह^(१),—

* यत्र कृते,—इति सु० ।

† ददद्गोब्राह्मणे द्विजः,—इति सु० ।

‡ ब्राह्मणेषु च,—इति शा० ।

(१) यदि उपकारार्थं दाहादिप्रयोगे कृते दैवास्तेनैव गवादेर्मरणं भवति, तदोपकारार्थं दाहादिप्रयोगकर्तुं प्रायश्चित्तमित्यर्थः ।

(२) प्रायश्चित्तयोगफलकव्यापारस्य बन्धरूपतया एकव्यापारेणानेकगोबधे बन्धस्यैकत्वं, बन्धस्य तु नाभासम् । तत्र किं बन्धसङ्ख्याया प्रायश्चित्तं, किं वा बन्धसङ्ख्यायेति संशयः । तस्मिन् संशये वक्ष्यमाणमाहेत्यर्थः ।

२२८

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

व्यापन्नानां बह्वनाञ्च बन्धने रोधनेऽपि वा ।

भिषङ्मिथ्याप्रचारे च प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ॥४६॥ इति ।

पूर्वोक्तं प्रायश्चित्तं द्विगुणमाचरेदित्याशयः^(१) ।

तथाच सम्बन्तः,—

“व्यापन्नानां बह्वनाञ्च बन्धने रोधनेऽपि वा ।

द्विगुणं गोव्रतस्यास्य^(२) प्रायश्चित्तं विधीयते”—इति ।

आपस्तम्बोऽपि,—

“विपन्नानां बह्वनान् बन्धने रोधनेऽपि वा ।

भिषङ्मिथ्याप्रयोक्ता च द्विगुणं गोव्रतं चरेत्”—इति ।

अथथाशास्त्रं चिकित्सनं भिषङ्मिथ्याप्रयोगः ।

सत्यां शक्ताबुपेक्षकस्य प्रत्यवायोऽस्तीत्युक्तम् । न केवलं स्वामिन-
एवेतत्, किं त्वन्येषामपीत्याह,—

गेहपाणां विपत्तौ च यावन्तः प्रेक्षकाजनाः ।

अनिवारयतां तेषां सर्व्वेषां पातकं भवेत् ॥४७॥ इति ।

* भिषङ्मिथ्याप्रचारेण द्विगुणं व्रतमाचरेत्,—इति सु० ।

(१) विनिर्दिशेदित्यनेन विशेषेण निर्देशोपदेशात्, यथोक्तव्रतमात्राभि-
प्रायश्चे वचनारम्भवैयर्थ्यात्, बध्यवज्जतया पापगौरवेण प्रायश्चित्त-
गौरवस्य न्याय्यत्वाच्च, द्विगुणमेव प्रायश्चित्तं वक्तुरभिप्रेतमिति मुन्य-
न्तरीयवचनदर्शनादवधार्यते । अतएवोक्तम् । “स्वत्यर्थसन्देहे स्वत्य-
न्तरसंवादादेवार्थनिर्णयः”—इति ।

(२) अस्य पूर्व्वोक्तस्य ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२२६

पद्ममञ्जनादिविपत्तिः । तत्र ये केचिन्मार्गं गच्छन्तो विपत्तीं
गां विप्रोक्ष्य यथाशक्ति प्रतीकारं न कुर्वन्ति, तेषां सर्वेषामुपेक्ष-
काणां प्रत्यवायो भवति । प्रेक्षका इत्यनेनानुमन्नादयः सर्वेऽप्युप-
क्ष्यन्ते । अतएव पैठौनधिः,—

“हन्ता भतोपदेष्टा च तथा सम्प्रतिपादकः* ।

प्रोत्साहकः सहायस्य तथा मार्गानुदेशकः †

आश्रयः शस्त्रदाता च शक्तिदाता च कर्मिणाम् ‡ ।

उपेक्षकः शक्तिमान्श्च देशवक्ताऽऽनुमोदकः §

अकार्यकारिणाम्तेषां प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेत्^(१)—इति ।

* सम्प्रतिपातकः,—इति शा० ।

† भक्तदाता विकर्मिणाम्,—इति मु० ।

‡ दोषवक्ता,—इति मु० ।

§ अकार्यकारिणाम्तेषां,—इति मु० ।

- (१) सम्प्रतिपादकः बध्यस्य निवेदकः । प्रोत्साहकः सतः प्रवृत्तस्य हन्तारपा-
थोपदेशादिना प्रोत्साहकः । सहायोऽनुयाहकः । स च द्विविधः, रक्षो-
बध्यप्रतिरोधकः अपरः स्वल्पप्रवृत्तिः । मार्गानुदेशकः, येन मार्गेण
बध्यः प्रकाशितस्तस्य मार्गस्योपदेशकः । आश्रयोऽङ्गुराश्रयदाता ।
उपेक्षकः शक्तिमानिति शक्तिमान् स उपेक्षक इत्यर्थः । देशवक्ता,
यस्मिन् देशे बध्यक्षितिस्तस्य देशस्य वक्ता । अनुमोदकोऽनुमन्ता ।
अनुमतिश्च द्विविधा । यद्विरोधेन हननं न सम्भवति, तस्य विरोधिनी
मया निरोधः कर्तव्य इति प्रयुक्तिरेका । अपरा च एवं हन्तीति
वचने शक्त्याप्रतिषेधश्च । तदुक्तं न्यायभाष्ये, परमतमप्रतिषि-
द्धमनुमतं भवति,—इति । अकार्यकारिणाम्तेषामिति पाठे, अकार्य-
कारिणोऽनुमोदक इति ऽस्तेन संबन्धः । हन्तादयः पूर्वोक्ताः सर्व-
थाकार्यकारिणो भवन्तीति वा अर्थः ।

१३०

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

व्यापन्नानामित्यत्र, बध्यवज्जलं घातकैकलं चोपजीव्य प्रायश्चित्त-
मुक्तम् । इदानीं बध्यैकले हन्तृवज्जले कथमित्याशङ्क्याह,—

एको हतो यैर्बहुभिः समेतै-

र्न ज्ञायते यस्य हतोऽभिघातात् ।

दिव्येन तेषामुपलभ्य हन्ता

निवर्त्तनीयो नृपसन्त्रियुक्तैः ॥४८॥ इति ॥

यत्र बहूनां पुरुषाणां प्रहारैरेको गौर्हतो भवति, तत्र सर्वेषां प्रहा-
रकाणां* वेदनाहेतुत्वे सत्यपि यदीयः प्रहारः प्राणवियोगनिमित्त-
मिति न ज्ञायते, अतस्तेषां बहूनां पुरुषाणां मध्ये प्राणवियोगकारि-
प्रहारकर्त्ताऽयमिति पुरुषविशेषस्तुलाम्यादिदिव्येन^(१) निश्चित्य राज-
पुरुषैर्हन्तृषमूहात् स पृथक् कर्त्तव्यः । पृथक्कृत्य च गोघ्नं कारयेत्

इतरेषां प्रहन्तॄणां प्रायश्चित्तमाह,—

एका चेद्बहुभिः काचिद्देवाद्वाद्यापादिता यदि† ।

पादं पादं तु हत्यायाश्चरेयुस्ते पृथक् पृथक् ॥४९॥ इति

* प्रहाराणां,—घात मु० ।

† समेऽपि,—इति मु० ।

‡ एका चेद्बहुभिः कापि देवाद्यापादिता भवेत्,—इति ।

यस्यान्तरीयः पाठः ।

(१) दिव्यानि तु, “घटोऽग्निरदकश्चैव विषं कोशश्च पञ्चमम् ।

बलञ्च तण्डुलं प्रोक्तं सप्तमं तप्तमावकम् ।

अष्टमं फालमित्युक्तं नवमं धर्मजं स्मृतम् ।

दिव्यान्येतानि सर्वाणि निर्दिष्टानि स्वयम्भुवा”—इत्युक्तानि ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२३१

गोहत्याया यद्भ्रतमभिहितं, तस्य भ्रतस्य पादमेकैकः पुरुषो-
ऽनुतिष्ठेत् । एतच्चाकामकारविषयम् । देवादित्यभिधानात् । कामकारे
तु द्विगुणम् ।

“एकं भ्रतां बहूनां तु यथोक्ताद्विगुणोदमः”—इति
स्मृत्यन्तरेऽभिधानात् ।

सर्पव्याघ्रहतेष्वित्यत्र सर्पादिभिर्गवि हते प्रत्यवायो नास्तीत्युक्तम् ।
पुरुषप्रहारेण हते तस्मिन् प्रत्यवायः । यत्र वज्रं निमित्तेषु सन्देहः,
तत्र बधनिमित्तं कथं निश्चेयमित्याशङ्क्य लिङ्गविशेषैरित्यभिप्रेत्य
लिङ्गानि प्रदर्शयति,—

हते तु रुधिरं दृश्यं व्याधिग्रस्तः कृशो भवेत् ।
लाला भवति दष्टेषु एवमन्वेषणं भवेत् ॥ ५० ॥ इति ।

यत्र रुधिरं दृश्यते, तत्र प्रहारो निमित्तमिति निश्चेतव्यम् ।
कार्यमात्रोपलक्ष्ये व्याधिर्भूतिहेतुः । लालादर्शने सर्पदंशनं निमित्तम् ।
एवमन्यैरपि तत्र तत्रोदितैर्लिङ्गैर्निमित्तस्वरूपमन्विष्य निश्चेतव्यम् ।

शृङ्गादिभङ्गादौ भ्रष्टाभावेऽपि प्रायश्चित्तविशेषमभिहितम्* ।
अस्त्रेवं वाह्यावयवभङ्गे, यदा तन्तरावयवभङ्गो न विस्पष्टः तदा
कथमित्याशङ्क्य तन्निश्चयहेतुलिङ्गविशेषं दर्शयति,—

ग्रासार्थं चोदिता वाऽपि अध्वानं नैव गच्छति† । इति ।

* अत्र, प्रायश्चित्तविशेषोऽभिहितः,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

† अध्वानं चैव गच्छति,—इति सु० ।

२३२

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

एवमन्यैरपि लिङ्गविशेषैस्तं तं निमित्तविशेषमभिनिश्चित्य तच्च तत्रोचितं प्रायश्चित्तं अनुष्ठेयम् ।

दण्डादूर्ध्वं यदन्येनेत्यादिना दण्डसन्दर्भेण निमित्तविशेषानूद्य प्रायश्चित्तविशेषा अभिहिताः । ये तु पूर्वमनुदिता निमित्तविशेषाः, ये च लिङ्गैरप्यनिश्चेयाः* ग्रह्यमानाः, तेषु सर्वेषु साधारणं प्रायश्चित्तं दर्शयति,—

मनुना चैवमेकेन सर्वशास्त्राणि जानता ॥५१॥

प्रायश्चित्तन्तु तेनोक्तं गोघ्नश्चान्द्रायणं चरेत् । इति ।

यथा, कलिधर्मरहस्यं, तथा, तत्प्रतिपादकानि वेदशास्त्राणि जानता पराशरेण मया गोबधविशेषाणां प्रायश्चित्तविशेषा अभिहिताः ; एवं मनुनाऽप्युपपातकजातस्य सर्वसाधारणां प्रायश्चित्तं, गोबधमुदाहृत्य उपवर्णितम् । किं तत् ? गोघ्नश्चान्द्रायणं चरेत्,— इति । न चात्र केनापि मुनिना विप्रतिपत्तुं शक्यमित्यभिप्रेत्य, एकेनेत्युक्तम् । मुनिमुख्येनेति यावत् ।

पूर्वाध्याये गोबधस्येति कर्त्तव्येषु वपनमुक्तं, सशिखं पवनं कृतेति । तथाऽस्मिन् अध्यायेऽभिहितम्,—

“पादेऽङ्गरोमपवनं द्विपादे श्मश्रुणोऽपि च ।

त्रिपादे तु शिखावर्जं सशिखन्तु निपातने”—इति ।

* लिङ्गैरप्यनिश्चेयाः ग्रह्यमानाः,—इति सु० ।

† जातस्यासाधारणम्,—इति सु० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६३

तत्र केनापि निमित्तेन वपनाकरणे यथोक्तं व्रतं द्विगुणमनुष्ठेय-
मित्याह,—

केशानां रक्षणार्थाय द्विगुणं व्रतमाचरेत् ॥ ५२ ॥ इति ।
द्विगुणे व्रतआदिष्टे द्विगुणा दक्षिणा भवेत् ।

यत्र यत्र व्रतद्वैगुण्यं, तत्र तत्र दक्षिणाद्वैगुण्यमुक्तम् ।

केशरक्षणं न सर्वविषयं, किन्तु, राजादिविषयमित्याह,—

राजा वा राजपुत्रो वा ब्राह्मणो वा बहुश्रुतः ॥ ५३ ॥ इति ।
अकृत्वा पवनं तस्य प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ।

केशरक्षणस्य राजादिविषयत्वं शङ्खोऽप्याह,—

“राजा वा राजपुत्रो वा ब्राह्मणो वा बहुश्रुतः ।

अकृत्वा वपनं तेषां प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ?

केशानां रक्षणार्थाय द्विगुणं व्रतमाचरेत् ।

द्विगुणे व्रतआचीर्णे दक्षिणा द्विगुणा भवेत्”—इति ।

वपनद्विगुणव्रतयोरन्यतरस्याप्यभावे चीर्णमपि प्रायश्चित्तं न पाप-
निवर्त्तकम् । तदाज्ञापस्तम्,—

“राजा वा राजपुत्रो वा ब्राह्मणो वा बहुश्रुतः ।

यस्तु नो वपनं कुर्यात् प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥

केशानां रक्षणार्थाय द्विगुणं व्रतमाचरेत् ।

द्विगुणे तु व्रते चीर्णे द्विगुणा दक्षिणा भवेत् ॥

यस्य न द्विगुणं दानं केशांश्च परिरक्षतः^(१) ।

(१) केशान् परिरक्षतेत्यस्य न द्विगुणं दानमित्यर्थः ।

२३४

पराशरमाधवः ।

[६ अ० ।

तत् पापं तस्य तिष्ठेत् वक्ता च नरकं व्रजेत् ॥

यत्किञ्चित् क्रियते पापं सर्वं केशेषु तिष्ठति ।

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन सशिखं कारयेद्विजः^(१)—इति ॥

स्त्रीणां तु वपने विशेषमाह,—

सर्वान् केशान् समुद्धृत्य छेदयेदङ्गुलद्वयम् ॥५४॥ इति ।

एवं नारीकुमारीणां शिरसो मुण्डनं स्मृतम् ।

नारीपक्षणेनैव कुमारीणामपि यक्ष्ये सिद्धे पृथगुपादानं विधवासु
वपनाङ्गीकारद्योतनार्थम् । नाच नारीशब्दः स्त्रीमात्रवाची, किन्तु
सम्भर्तकस्त्रीवाची, कुमार्यस्तु विवाहरहिताः । तथाच, सम्भर्तकाणां
विवाहरहिताणां चैतदुक्तं भवति^(२) । ततो विधवानां सर्वात्मना
मौण्यमङ्गीकृतं भवति ।

पूर्वाङ्गेषु व्रताङ्गेषु कानिचिदङ्गानि स्त्रीणामपवदति,—

न स्त्रियाः केशवपनं न दूरे शयनाशनम् ॥५५॥

(१) सशिखं वपनं कारयेदित्यर्थः ।

(२) नारीशब्दस्य स्त्रीमात्रपरत्वे कुमारीपदं व्यर्थं स्यात् । तथाच नारी-
पदं सधवापरं । नरेण पुंसा संवन्धित्वात्तस्याः । एवञ्च सति विधवानां
सर्वात्मना मुखनमङ्गीकृतं भवति । “सधवानान्तु नारीणामकङ्गाराय
सर्वदा । केशसन्धारणं प्रोक्तं प्रायश्चित्ते द्विजोत्तमैः”—इति,
“विधवाकवरीबन्धो भर्तृबन्धाय जायते । शिरसोवपनं तस्मात् कार्यं
विधवया सदा”—इति चानयोर्वचनयोस्तात्पर्यपर्यालोचनयाऽप्येतत्
सिध्यति ।

८ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२३५

न च गोष्ठे वसेद्राक्षौ न दिवा गा अनुव्रजेत् ।
 नदीषु सङ्गमे चैव अरण्येषु विशेषतः ॥ ५६ ॥
 न स्त्रीणामजिनं वासो व्रतमेव समाचरेत् । इति ।

(१) न स्त्रियाः केशवपनं, शिरसो मुण्डनमित्यनयोर्नान्योन्यविरोधः
 शङ्कनीयः, निषेधस्य हस्तकेशविषयत्वात् । केशायकर्त्तनमेव मुण्डनं
 पूर्वच विहितम् । अतो न विरोधः । संविशन्तीषु संविशेदित्यनेन गृह-
 मध्ये यामाहृदिदूरे वा यत्र गावस्तत्र ग्रयनं प्राप्तं, तस्मिन्करणात्, न
 दूरे ग्रयनमित्युक्तम् । राक्षौ गोष्ठावस्थानं दिवा गवामनुव्रजनं च
 पुंसामेव न स्त्रियाः । नदीसङ्गमेखरणेषु च वासो यद्यपि न साक्षात्
 पूर्वमुक्तः, तथापि गोऽनुगामीति शास्त्रादर्थतः प्रसक्तं तदुभयं निवा-
 र्यते । चर्मणाऽऽर्च्येण संवृत इत्यादिशास्त्रतः प्रसक्तमजिनवासस्त्वं
 निषिद्ध्यते । व्रतमेवेत्येवकारेण यथोक्ताङ्गनिवृत्तिरेवानुद्यते ।

वपनादीनामिव चिधन्धस्नानादीनामपि निषेधप्रसङ्गावाहः,—

चिसन्ध्यं स्नानमित्युक्तं* सुराणामर्चनं तथा ॥ ५७ ॥
 बन्धुमध्ये व्रतं तासां छच्छचान्द्रायणादिकम् । इति ।

* कुर्यात् चिधवणस्नानं,—इति मु० ।

(१) एवं नारीकुमारीणां शिरसोमुण्डनं स्मृतमित्यनेन स्त्रीणामपि मुण्ड-
 नमङ्गीकृतं, परन्तु द्यङ्गुलच्छेदनमात्ररूपं तदित्येतावान् विशेषः ।
 न स्त्रियाः केशवपनमित्यनेन तु स्त्रीणां मुण्डनमेव निषिद्धम् । तद-
 नयोर्विरोधः प्रसज्यते । तमिमं विरोधमाशङ्क्य परिहरति, न
 स्त्रिया इत्यादिना ।

२२६

गराशरमाधवः ।

[८ अ० ।

त्रिसन्ध्यमवगाहनमिति यत्पूर्वमुक्तं, तत् स्त्रीणामपि समानम् ।
सुरार्चनं नमस्कारादि । कृच्छ्राश्चायणादिकं यद्भूतं तद्योषितो-
बन्धुमध्येऽनुतिष्ठेत्, न पुरुषादव विजने देशे ।

नियमान्तरमाह,—

गृहेषु सततं तिष्ठेत् शुचिर्नियममाचरेत् ॥५८॥ इति ।

प्रक्रान्तस्य व्रतस्य समाप्तिपर्यन्तं गृहसीम्नो न बहिर्गच्छेत् ।

अध्यायद्वयेन यत्प्रायश्चित्तं प्रपञ्चितं, तस्याननुष्ठाने दिविधं दिव्यं
भौमं च नरकविशेषं दर्शयति,—

इह यो गोवधं कृत्वा प्रच्छादयितुमिच्छति ।

स याति नरकं घोरं कालसूत्रमसंशयम् ॥ ५९ ॥

विमुक्तो नरकात्तस्मात् मर्त्यलोके प्रजायते ॥

स्त्रीवो दुःखी च कुष्ठौ च सप्तजन्मानि वै नरः ॥६०॥ इति ।

मित्रादीनामुत्कोचदानादिना जनापवादमात्रपरिहारः प्रच्छा-
दनम् । घोरस्य नरकविशेषस्य नामधेयं, कालसूत्रमिति । सोऽयं
दिव्यो नरकः । नैरन्तर्येण सप्तजन्मसु स्त्रीवत्त्वादोषयोगोभौमो-
नरकः ।

अध्यायद्वये प्रतिपादितं प्रकरणार्थमुपसंहरति*,—

* तत्प्रकरणार्थमुपसंहरति,—इति शा० ।

६ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२३७

तस्मात् प्रकाशयेत्पापं स्वधर्मं सततञ्चरेत्* ।

स्त्रीवाल्महृत्य† गोविप्रेषतिकोपं विसर्जयेत् ॥६१॥ इति ।

यस्मात् प्रच्छादने द्विविधो नरकः प्रोक्तः, तस्मादप्रच्छाद्य वेद-
विदामग्रे प्रकाशय तैर्विनिर्दिष्टं स्वस्योचितं धर्मं प्रायश्चित्तविशेष-
माचरेत् । तत ऊर्ध्वमीदृशपापानुत्पत्तये स्त्रीवाल्मादिषु कोपरहितो-
भवेत् ।

अध्याये नवमे पराशरमुनिप्रोक्तस्यतौ ग्रन्थके ।

रोधो बन्धनताडनाद्यनुचितं यत् स्यात् गवां पीडनम् ।

कर्मेतस्य विशेषतः समुदिता सर्वोत्तरा निष्कृति-

स्तज्ज्ञाख्यामकरोत्ततौ शुभधिया भाग्याम्बुधिर्माधवः ॥

इति श्रीमहाराजाधिराज-वैदिकमार्गप्रवर्त्तक-परमेश्वर-श्रीवीर-
बुक्कभूपाल-साम्राज्य-धुरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशरस्मृति-
व्याख्यायां माधवीयायां नवमोऽध्यायः ॥०॥

* निर्दिष्टं व्रतमाचरेत्,—इति मु० ।

† नृप,—इति मु० ।

‡ स्मृतेर्भस्मने—इति मु० ।

अथ दशमोऽध्यायः ।

जन्मगेहं स्वर्गनद्याः पादपद्मं महात्मनः ।

यस्यासीत्तमहं वन्दे रामचन्द्रं सदाऽव्ययम्* ॥

अष्टमनवमाध्याययोरुपपातकस्य गोबधस्य सामान्यविशेषाभ्यां प्रायश्चित्तानि प्रपञ्चितानि । अथागम्यागमनरूपोपपातकस्य प्रायश्चित्तं दशमाध्यायेऽभिधीयते । तच्च प्रतिज्ञापूर्वकं सामान्यप्रायश्चित्तमाह, -

चातुर्वर्ण्येषु सर्वेषु हितां वक्ष्यामि निष्कृतिम् ।

अगम्यागमने चैव शुद्धौ चान्द्रायणं चरेत् ॥ १ ॥ इति ।

(१) चातुर्वर्ण्यं वर्णेष्वनुलोमप्रतिलोमभेदेनावान्तरजातिवञ्चत्वमभिप्रेत्य सर्वेष्वित्युक्तम्^(१) । प्रत्यवायः निष्क्रियते निवार्यते† विनाशते यथा

* नास्त्ययं श्लोकोऽमुद्रिनातिरिक्तपुस्तकेषु ।

† निःसार्यते,—इति मु० ।

(१) चत्वारोवर्णा एव चातुर्वर्ण्यम्, स्वार्थे तद्धितप्रत्ययादतच्चाह चातुर्वर्ण्येति ।

(२) उत्तमवर्णेनाधमवर्णाथामुत्पादितोऽनुलोमजो भवति । सोऽयमनुलोमक्रमः । एतद्विपरीतः प्रतिलोमक्रमः । अनुलोमप्रतिलोमाभ्यामुत्पन्ना ये मूर्द्धावसिक्तस्तदादयः सङ्गीर्णजातास्तेषां यद्व्याप्यं सर्वेष्वित्युक्तम् । ब्राह्मणादीनां यद्व्याप्यं चातुर्वर्ण्येऽव्युक्तम् । अतोऽनकस्याप्यानर्थक्यमिति भावः ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२३६

प्रायश्चित्ता, सा प्रायश्चिन्तिः निष्कृतिः । तस्या अनर्थफलनिवारक-
त्वाद्विमतम् । अतौ भार्यामुपेयादिति शास्त्रादगम्या स्वभार्या,
तदितरा सर्वाऽपि योषिदगम्या । तद्गमने प्राप्ते सति तच्छुद्धि-
निमित्तं चान्द्रायणं प्रायश्चित्तमाचरेत् ।

चान्द्रायणस्य लक्षणमाह,—

एकैकं ह्रासयेद्भासं कृष्णे शुक्ले च वर्द्धयेत् ।

अमावास्यां न भुञ्जीत ह्येष चान्द्रायणो विधिः॥२॥इति ।

द्विविधं हि चान्द्रायणं यवमध्यं पिपीलिकामध्यं चेति । यथा
यवस्य मध्यं सूत्रं उभावन्तौ सूक्ष्मौ, तथा शुक्लप्रतिपदमारभ्य प्रति-
दिनमेकैकग्रासवृद्ध्या पूर्णिमायां पञ्चदश ग्रासाः, कृष्णप्रतिपदमारभ्य
प्रतिदिनमेकैकग्रासह्रासे सत्यमावास्यायामुपवास इति मध्यभागस्यौ-
स्याद्यवमध्यत्वम् । यथा पिपीलिकानां शिरःपृष्ठभागौ सूक्ष्मौ मध्यं
सूक्ष्मं, तथा यस्य चान्द्रायणस्य मध्यमे अमावास्यादिने सर्वग्रासह्रासः,
तस्य मध्यमभागसौत्स्यात् पिपीलिकामध्यत्वम् । तदिदं पिपीलिका-
मध्यमाचार्य्येणोपन्यस्यते । तथाहि, कृष्णप्रतिपदि व्रतं संकल्प्य चतु-
र्दश ग्रासान् भुञ्जीत, ततो द्वितीयामारभ्य प्रतिदिनमेकैकस्य ग्रासस्य
ह्रासे सति अमावास्यायामुपवासः सम्पद्यते । पुनः शुक्लप्रतिपदि
ग्रासमेकमुपकम्य पतिदिनमेकैकग्रासवृद्ध्या पूर्णिमायां पञ्चदश
ग्रासाः सम्पद्यन्ते । स एष पिपीलिकामध्यस्य चान्द्रायणस्यानुष्ठानप्र-
कारः । तदिदं वसिष्ठोऽपि स्पष्टमाह,—

“मासस्य कृष्णपक्षादौ ग्रासान्वाचतुर्दश ।

१४०

गराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

ग्रासापचयभोजी^(१) सन् पच्यशेषं समापयेत् ॥

तथैव शुक्लपचादौ ग्रासं भुञ्जीत चापरम् ।

ग्रासोपचयभोजी^(२) सन् पच्यशेषं समापयेत्”—इति ॥

चान्द्रायणाङ्गलेन त्रिषवणस्नानं कर्त्तव्यम् । तदाह मनुः,—

“एकैकं ह्रासयेत् पिण्डं क्षणो शुक्ले च वर्द्धयेत् ।

उपस्थृशंस्त्रिषवणमेतच्चान्द्रायणव्रतम्” इति ।

वपनादीतिकर्त्तव्यतान्तु* गौतम आह । “अथातश्चान्द्रायणम् । तस्योक्तो विधिः कृच्छ्रे । पवनव्रतं चरेत् । शोभृतां पौर्णमासीमुपवसेत् । आप्यायस्व सन्ते पथांसि नवोनव इति चैताभिस्तर्पणम् । आज्यहोमो-
हविषश्चानुमन्त्रणमुपस्थानं चन्द्रमसो यद्देवा देवहेसनमिति चतसृ-
भिराज्यं जुहुयात् । देवहतस्येति चान्ते समिद्धिः । ॐ भूर्भुवः स्वर्म-
हर्जनस्तपः सत्यं धर्मः श्रीरुर्भिर्द्धौजोऽजः पुरुषोधर्मः शिव इत्येतैर्ग्रासा-
नुमन्त्रणम् । प्रतिमन्त्रं मनसा नमः स्वाहेति वा । ग्रासप्रमाणमास्या-
विकारेण । चतुर्भेदसक्तुकणयावकशाकपयोदधिघृतमूलफलोदकानि
हवींश्चोत्तरोत्तरप्रशस्तानि । द्वादशैतानि पौर्णमास्यां पञ्चदश ग्रासान्
भुक्त्वाकापचयेनापरपचमश्रीयात्^(३) । अमावास्यायामुपोष्यैकोपचयेन^(४)

* वपनाद्यङ्गस्येतिकर्त्तव्यतान्तु,—इति मु० ।

(१) प्रतिदिनमेकैकग्रासज्ञासो ग्रासापचयः ।

(२) प्रतिदिनमेकैकग्रासवृद्धिर्यं सोपचयः ।

(३) एकैकापचयेन प्रतिदिनमेकैकग्रासापचयेन ।

(४) एकैकापचयेन प्रतिदिनमेकैकग्रासवृद्ध्या ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२४१

पूर्वं पचम् । विपरीतमेकेषाम्^(१) । एष चान्द्रायणमासः”—इति ।
एकेषां मुनीनां मते पूर्वीकृतात् पिपीलिकामध्यपक्षादिपरीतं यव-
मध्यचान्द्रायणम् । तच्च मनुर्विस्मृतमाह,—

“एतमेव विधिं कृत्वा माचरेत् यवमध्यमे ।

शुक्लपक्षादिनियतस्वरञ्चान्द्रायणव्रतम्—इति” ।

* तदेतच्चान्द्रायणद्वयं देवलोऽप्याह । “चान्द्रायणं द्विविधं यवमध्यं
पिपीलिकामध्यमिति । एकयासमभावस्यादि यवमध्यम् । पञ्चदश
यासान् पौर्णमास्यादि पिपीलिकामध्यम्”—इति* । यमोऽपि ।

“अथातश्चान्द्रायणकल्पं व्याख्यास्यामः । तद्यथा,—

पौर्णमास्यामुपेतस्तु ब्राह्मणः सुसमाहितः ।

जेष्ठश्रमश्रूणि श्लोमानि कचोपस्थं च वापयेत् ।

येथाविधि ततः कृत्वा गृहीयात् सुसमाहितः ।

मधु मांसञ्च लवणं शुक्लवासांसि वर्जयेत् ॥

स्त्रीशूद्रौ नाभिभाषेत सत्यवादी च संयतः ।

पालाशं धारयेद्दण्डं शुचि चर्मा च मेखलाम् ॥

* नास्त्ययमंशोमुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु ।

† नास्त्ययं श्लोकः मु० पुस्तके ।

‡ शुचिमौञ्जी,—इति शा० ।

(१) शुक्लप्रतिपदमारभ्यैकैकयासवद्वा यौर्णमास्यां पञ्चदश यासान्
मुञ्जीत, ततः कृष्णप्रतिपदाद्येकैकयासक्रासेनाभावस्यायामुपवसेदिति
विपरीतमित्यर्थः ।

स्यानासनाभ्यां विहरेद्वा ब्रह्मचारौ क्षपाशनः ।

गोमयेन गोचर्ममात्रं^(१) श्वण्डिकमुपलिप्याभ्युक्ष्य अग्निं प्रतिष्ठाप्य
ब्राह्मणं दक्षिणत उपवेश्योत्तरत उदकपात्रं प्रतिष्ठाप्य प्रागुदगयान्
दर्भान्गोक्षीर्याज्यभागं कृत्वा^(२) महाव्याद्वतिभिराज्याहुतिं जुहुयात् ।
व्रतपतये श्वतं सत्यं प्रजापतिं मित्रमग्निधोमौ वृक्षस्यति यजेत ।

‡ ब्राह्मणमुपवेश्योत्तरत उदकपात्रं प्रतिष्ठाप्य,—इति शा० ख० ।

- (१) सर्वार्थसाधनोत्पत्तिसंयोगे द्वितीया । सन्तिष्ठेत् उत्थितो भवेत्, नास्तीति न वा प्रणीतेत्यर्थः ।
- (२) गोचर्ममात्रं गोचर्मपरिमाणम् । स्पष्टिकविशेषकमेतत् । गोच-
र्मपरिमाणश्च, “ऋषभैकशतं यत्र गवां तिष्ठति संयतम् । बालवत्प्र-
प्रसूतानां गोचर्म इति तं विदुः”—इति । “षट् पक्ष चतुरो वाऽपि
यथो दौ वा शपौ स्मृतौ । गोचर्म इति प्रव्योऽयं विधियोगे निपा-
त्यते”—इति । “गवां शतं दृष्टैको यत्र तिष्ठेदयन्वितः । एतद्गोचर्म-
मात्रन्तु प्राङ्मुखेदविरो जनाः”—इति वैवमादिसूतिपरिभाषितं
नानाविधं बोद्धव्यम् ।
- (३) आल्यभागे नाम होमविशेषः । अप्रेक्षत्तरभागे ययये स्वाहेत्यनेन
होमः, अप्रेर्दक्ष्यभागे च सोमाय स्वाहेत्यनेन होमः आल्येन
प्रकृतहोमात् पूर्वं कर्तव्यतया विहितः । सोऽयं होम आल्यभाग-
इत्युच्यते ।

एतानेवमर्चयित्वा* महाव्याहृतयस्तथा ।
 ॐकारपूर्वमाख्यातास्तथा सर्व्वं पृथक् पृथक् ।
 ऋतं सत्यञ्च गायत्रीमित्येतानि सदा जपेत् ॥
 दशसाहस्रिकं वाऽपि गायत्रीमाङ्गिकं जपेत् ।
 इन्द्रशुद्धा ऋचश्चापः प्रविश्य मनसा जपेत् ।
 तत्रैव गायेत् धामानि† अथवा व्याहृतौर्जपेत् ।
 वृचमूलनिकेतः ख्याद्रात्रौ वीरासनी भवेत् ॥
 आर्द्रवासाश्चरेत् छच्छं खाला यत्नं न पीडयेत् ।
 चरुं वा अपयेचित्यं गोभ्यो निष्क्रान्तयावकम् ॥
 पायसं शाकमक्षं वा भैक्षं वा वाग्यतश्चरेत् ।
 आयसं तेजसं पात्रं चकोत्पक्षं विवर्जयेत् ।
 असुराणां हि तत् पात्रमयस्तेजसचक्रञ्जम् ॥
 तथैवान्यतरास्त्राभे मृदं कुर्व्वीत वैदिकीम् ।
 यज्ञियानान्तु वृक्षाणां तेषां पत्रे खयं च्युते ॥
 हृष्यन् तु निरीक्षेत नाभिभाषेत् परस्त्रियम् ।
 गोदोहमात्रं तिष्ठेत स क्षत्राणां परं व्रजेत् †(१)॥

* एतावानेवमर्चयित्वा, — इति सु० ।

† तत्रैव गायत्रीधामानि, — इति प्रा० ।

‡ न सापात्रं परित्यजेत्, — इति सु० ।

(१) निक्षार्थं गत्वा गोदोहमात्रं काशं तिष्ठेद्वातोऽधिकमित्यर्थः । यावता
 काजेन गोर्दुह्यते, तावान् काशो गोदोहमात्रः । स च शुद्धर्चास्या-
 वृमभागात्मकः । (शुद्धर्चाशुभः पञ्चदशो भागः) । तच्चैतत्, “ततो

तद्विधेषु चरेद्भैक्षं नियतेषु द्विजातिषु ।
 अग्नयो यत्र ह्ययन्ते ब्रह्म^(१) वा यत्र पथते ।
 प्रयतः कृतशौचस्तु भैक्षमभ्युचयेत्ततः ॥
 आदित्याभिमुखो भूत्वा गुरवे तन्निवेदयेत् ।
 अनुज्ञातस्ततः कुर्याद्देवर्षिपितृपूजनम्* ॥
 ग्राकं वा यदि वा पत्रं मूलं वा यदि वा फलम् ।
 सम्पादयेत् यमाहारं तेनाग्नौ जुहुयात् सदा ।
 आहारार्थं द्विजे दत्त्वा तदन्नं नियमं श्रितः ।
 ग्रासं शेषेण कुर्वीत योऽस्त्रास्यं प्रविशेत् सुखम् ।
 कुङ्कुटाण्डप्रमाणं वा ग्रासं कुर्यात् समाहितः ॥
 अङ्गुल्यपस्थितं वाऽपि गायत्र्या चाभिमन्त्रयेत् ।
 न तु विस्त्रापयेत् पिण्डं रसास्त्रास्त्रादयेत् पुनः ॥
 न निन्देत् प्रशंसेत् स्वादस्त्राद् च भक्षयेत् ।
 प्राङ्मुखो नित्यमग्नीयादाग्यतोऽन्नमकुल्यन् ॥
 ह्नाषोदृद्धिर्यथा सोमे मासि मासि प्रदृश्यते ।

* अनुज्ञातः सदा कुर्याद्देवर्षिपितृवन्दनम्,—इति सु० ।

† अन्नं दृष्ट्वा प्रशम्यादौ,—इति सु० ।

गोदोहमात्रं वै कालं तिष्ठेदुत्तराह्णने । अतिथियह्यार्थाय”—
 इति, “मुहूर्त्तस्याद्यं भागमुदीक्ष्यो ह्यतिथिर्भवेत्”—इति चानयो-
 र्वाक्ययोस्तात्पर्यपर्यालोचनया व्यक्तम् । न सप्तानां परं व्रजेदिति
 भिक्षाचरण्याय सप्तानां गृह्याणामधिकं न व्रजेदित्यर्थः ।

(१) ब्रह्म वेदः ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२४५

अमावास्यां पौर्णमास्यां* व्रतं चान्द्रायणं चरेत् ।
 यासान् प्रवर्द्धयेत् सोमः पञ्च पञ्च च पञ्च च^(१) ॥
 एकैकं वर्द्धयेत् पिण्डं शुक्ले कृष्णे च ह्यासयेत् ।
 अमावास्यां न भुञ्जीत एष चान्द्रायणो विधिः ॥
 एकैकं ह्यासयेत् पिण्डं कृष्णे शुक्ले च वर्द्धयेत् ।
 एतत् पिपीलिकामध्यं चान्द्रायणमुदाहृतम् ॥
 वर्द्धयेत् पिण्डमेकैकं शुक्ले कृष्णे च ह्यासयेत् ।
 एतच्चान्द्रायणं नाम यवमध्यं प्रकीर्तितम्^(२)—इति ॥

पुनरपि प्रकारान्तरेण चान्द्रायणं त्रिविधम्, ऋषिचान्द्रायणं
 शिशुचान्द्रायणं यतिचान्द्रायणमिति । तेषां स्वरूपं यम आह,—

“जीर्णान् पिण्डान् भ्रमश्रीयाच्चयितात्मा दृढमतः ।

ऋषिध्यान्नस्य वै मासमृषिचान्द्रायणं स्युतम् ।

चतुरः प्रातरश्रीयाच्चतुरः सायमेवच ॥

पिण्डानेतद्वि बालानां शिशुचान्द्रायणं स्युतम् ।

पिण्डानष्टौ समश्रीयान्मासं मध्यंदिने वरौ ।

यतिचान्द्रायणं ह्येतत् सर्वकल्मषनाशनम्”—इति ।

विष्णुरपि पञ्चविधं चान्द्रायणमाह । “अथ चान्द्रायणम् । यासाना-

* अमायां पौर्णमास्याच्च,—इति सु० ।

† अमायान्तु,—इति सु० ।

(१) सोमोयथा क्रमेण पञ्चदशकलाभिर्वर्द्धते, तथा पञ्चदशयासान् वर्द्धयेदित्यर्थः ।

(२) तथाच, पिपीलिकामध्यस्य कृष्णपक्षे उपक्रमः, यवमध्यस्य शुक्लपक्षे उपक्रम इति भावः ।

२४६

धराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

स्वाविकारमश्रीयात् । तांस्त्रयकलाऽभिवृद्धौ क्रमेण वर्द्धयेत् । हानौ च ह्रासयेत्^(१) । अमावास्यायाञ्च नाश्रीयात् । एष^(२) चान्द्रायणो यवमध्यः, पिपीलिकामध्यो वा । यस्यामावास्या मध्या* भवति, स पिपीलिकामध्यः । यस्य पौर्णमासी, स यवमध्यः^(३) । अष्टौ यासान् प्रतिदिनमश्रीयात्, स यतिचान्द्रायणः । सायं प्रातस्तुरयस्तुरो-यासान् समश्रीयात् स शिशुचान्द्रायणः । यथा कथञ्चित् पिण्डानां तिस्रोऽग्रीतीर्णा अश्रीयात्, स सोम्यचान्द्रायणः”—इति ।

चान्द्रायणेऽभिहितस्य यासस्य परिमाणमाह,—

कुक्कुटाण्डप्रमाणन्तु यासं वै परिकल्पयेत् ।

अन्यथाभावदोषेण न धर्मो न च शुद्धति ॥२॥ इति ।

उक्तपरिमाणादधिकपरिमाणत्वमन्यथाभावः^(४) । तेन जातो-

* मध्यवर्त्तिनी,—इति सु० ।

- (१) हानौ ह्रासे । तथाचैकैकचन्द्रकलाङ्गासक्रमेणैकैकं यासं ह्रासयेदित्यर्थः ।
- (२) एष इति निर्विशेषितस्य चान्द्रायणमात्रस्य धरामर्शः, न तु पूर्वनिर्दिष्टप्रकारस्य चान्द्रायणविशेषस्य । तस्य निरुक्तदेविध्यासम्भवादिति बोध्यम् ।
- (३) यच्चान्द्रायणं कृष्णप्रतिपद्युपक्रम्य पौर्णमास्यां समाप्यते, तत् पिपीलिकामध्यम् । यत् पुनः शुक्लप्रतिपद्युपक्रम्यामावास्यायां समाप्यते तत् यवमध्यमित्यर्थः ।
- (४) यद्यप्युक्तपरिमाणादल्पपरिमाणत्वेऽप्यन्यथाभावः समानः, तथाप्युक्तपरिमाणादधिकपरिमाणत्ववच्छेदे वचनस्य तात्पर्यादधिकपरिमाणत्वएवान्यथाभावोर्वर्जितो न न्यूनपरिमाणत्वे । अतएव, “कुक्कुटाण्डप्रमाणं वा यासं कुर्यात् समाहितः । अशुल्यग्रस्थितं वाऽपि”—

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम्

२४७

दोषो व्रतवैकल्यं, तेन दोषेण, धर्मश्चन्द्रलोकप्राप्तिहेतुस्तपोरूपो-
व्रतविशेषः, स न सम्पद्यते । माप्यस्य पापाच्छुद्धिर्भवति । चान्द्रायण-
षाध्यं फलं द्विविधं, पुण्यलोकप्राप्तिः पापनिवृत्तिश्चेति । तदुभय-
मधिकपरिमाणग्रासानश्रतो न मिथ्यति । चान्द्रायणस्य फलद्वैविध्यं
यम आह,—

“यत्किञ्चित् कुरुते पापं कर्मण मनसा गिरा ।

द्विजश्चान्द्रायणं कृत्वा तस्मात् पापात् प्रमुच्यते ।

एतानि विधिवत् कृत्वा षड्भिर्मासैर्हविष्यभुक् ।

व्यपेतकल्मषो विप्रश्चन्द्रस्यैति सलोकताम्”—इति ।

व्रतचरणानन्तरकर्त्तव्यमाह,—

प्रायश्चित्ते ततश्चीर्णे कुर्याद्वाङ्मणभोजनम् ।

गोद्वयं वस्त्रयुग्मञ्च दद्याद्विप्रेषु दक्षिणाम् ॥ ३ ॥ इति ॥

संख्याविशेषानुपादानात् शक्त्यनुसारेण वाङ्मणभोजनमिति वेदि-
तव्यम् ।

इत्यनेन साक्षादेव न्यूनपरिमाणं विहितम् । युक्तश्चेतत् । तथाहि,
यद्योक्तपरिमाणस्य न तावदपूर्वविधिः, रागतः प्राप्तत्वेन तद-
सम्भवात् । नापि तत्परिमाणभोजनस्यावश्यकत्वायै नियमविधिः,
नियोज्यादिकल्पनापत्तेः । तत्परिमाणभोजनसमकालमन्यभोजनेऽपि
दोषाभावापत्तेः । अङ्गुल्यग्रस्थितं वापीत्यनेन न्यूनपरिमाणस्याभि-
हितत्वाच्च । तस्मात् चान्द्रायणस्य तपस्वात् तपसश्च क्षेशस्वभा-
वत्वादुक्तपरिमाणादधिकपरिमाणनिवृत्तिफलकः परिसंख्याविधि-
रयम् । तस्मात् सुष्ठुक्तम्, उक्तपरिमाणादधिकपरिमाणात्यमन्यथा-
भाव इति ।

२४८

पराशरमाधवः ।

[१० अ०]

अगम्यागमनमात्रे प्रायश्चित्तमभिहितम् । तद्विशेषेषु प्रायश्चित्तानि वक्तव्यानि । तत्रात्यन्तनीचजातिगमने* प्रायश्चित्तमाह,—
 चण्डालीं वा श्वपाकीं वा अनुगच्छति यो द्विजः ।
 चिराचमुपवासित्वा विग्राह्यामनुशासनात् ॥ ४ ॥
 सशिखं वपनं कृत्वा प्राजापत्यद्वयं चरेत् ।
 गोद्वयं दक्षिणां दद्यात् शुद्धिं पाराशरोऽब्रवीत् ॥ ५ ॥ इति ।

ब्राह्मणां शूद्राज्जाता, चण्डाली; आरूढपतिताज्जाता च^(१),
 सगोचाज्जाता वा । तदेतत् त्रिविधचण्डालत्वं यम आह,—

“आरूढपतिताज्जातो ब्राह्मणां शूद्रजश्च यः ।

चण्डालौ तावुभौ प्रोक्तौ सगोचाद्यश्च जायते”—इति ।

एतत्त्रिविधचण्डालमन्ततौ जाता स्त्री चण्डाली । चतुर्थ्यो-
 जाता स्त्री श्वपाकी । तदाह मनुः,—

“चतुर्जातस्तथोग्रायां श्वपाक इति कीर्तितः” ।

द्विजशब्दोऽत्र ब्राह्मणपरः । चञ्चिथवैश्ययोः पृथग्वक्ष्यमाणत्वात् । उ-
 पवासित्वा उपवासश्चरित्वेत्यर्थः । आचारार्थकिवन्तात् शब्दनिष्पत्तेः^(२) ।

चञ्चिथवैश्ययोर्दक्षिणाऽऽधिक्यमाह,—

* तत्र परितनीचजातिगमने,—इति शा० ।

(१) यस्तु नैष्ठिकं धर्ममारूढः प्रमादतस्तस्मात् चवते, स आरूढपतितः
 इत्युच्यते ।

(२) उपवासशब्दादाचारार्थे द्विप्, ततः क्षिपोक्षोपः, ततः क्वाच्प्रत्ययेन
 ‘उपवासित्वा’ इति पदं निष्पन्नमिति भावः ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२४६

स्त्रियो वाऽथ वैश्यो वा चण्डालीं गच्छतो यदि ।
प्राजापत्यद्वयं कुर्यादद्याज्ञोमियुनद्वयम् ॥ ६ ॥ इति ।

सष्टम् ।

शूद्रस्य त्वत्पं व्रतमधिका दक्षिणेत्याह,—

श्रुपाकीं वाऽथ चण्डालीं शूद्रो वा यदि गच्छति ।
प्राजापत्यं चरेत् कच्छं चतुर्गोमियुनं ददेत् ॥ ७ ॥ इति ।

ननु सत्यन्तरेषु चण्डालीगमने प्रायश्चित्तान्यन्यथा स्मर्यन्ते ।
तत्र कानिचित् आचार्यान्तात् प्रायश्चित्तात् न्यूनानि, कानिचिदधि-
कानि । यथा सुमन्तुः । “मातृष्वसृपितृष्वसृषुषाभगिनीभागिनेयी-
गोचण्डालीनामभिगमने तप्तकच्छम्”—इति । तदेतदकामतः प्रवृ-
त्तस्य रेतःसेकात् प्राङ्निवृत्तौ द्रष्टव्यम् । यत्तद्विरसोकम्,—

“पतिताम्यस्त्रियो^(१) गत्वा भुक्त्वा च प्रतिगृह्य च ।

मासोपवासं कुर्वीत चान्द्रायणमथापि वा”—इति ॥

तत्र चान्द्रायणं कामतः प्रवृत्तस्य रेतःसेकात् प्राङ् निवृत्तस्या-
श्रक्तस्यावगन्तव्यम् । श्रक्तस्य तु मासोपवासः । गोद्वयदक्षिणायुक्तस्य

(१) पतिताः पतनवन्तः । पतनञ्च महापातकादिदोषेण हिजातिकर्म्म-
मधिकारः नरकभागित्वञ्च । तदुक्तम् । “हिजातिकर्म्मभ्योद्धानिः
पतनं परत्र चासिद्धिरुमेके नरकम्”—इति । अन्ते भवा अन्त्या-
जवनश्चपञ्चादयः ।

२५०

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

प्राजापत्यद्वयस्य मूलवचनोक्तस्य प्रत्याश्चायकल्पनाद्वारेण^(१) मासोप-
वाससमानत्वादयमेव विषयः । यदपि शङ्खेनोक्तम्,—

“अकामतस्तु यो विप्रश्चण्डालीं यदि गच्छति ।

तत्रहृष्टेण शुद्धेत प्राजापत्यद्वयेन वा ।

कामतस्तु यदा विप्रश्चण्डालीं यदि सेवते ।

चान्द्रायणेन शुद्धेत प्राजापत्यद्वयेन वा”—इति ।

एतन्मूलवचनेन समानविषयम् । यमस्तु विषयव्यवस्थापूर्वकं पच-
दयमाह,—

“चण्डालपुल्लसानान्तु भुक्त्वा गत्वा च योषितम् ।

हृच्छाब्दमाचरेत् ज्ञानादज्ञानादेन्द्वद्वयम्”—इति ॥

एतच्चोभयं, रेतःसेकपथ्यन्तसहङ्गमनविषये । यत्तु गौतमेनोक्तम् ।

“अन्यावसायिनीगमने^(२), हृच्छाब्दममत्या दादशराचम्”—इति ।

तत्राब्दहृच्छो यमोक्तसमानविषयः । दादशराचन्तु सुमन्तुप्रोक्तप्र-
हृच्छसमानविषयम् । यदप्यङ्गिरसोक्तम्,—

“अन्यजानान्तु^(३) गमने भोजने च प्रमापणे ।

(१) धेनुसङ्गलनाद्यनुकल्पव्यवस्था प्रत्याश्चाय इत्युच्यते ।

(२) अन्यावसायिनः कुले जाता स्त्री अन्यावसायिनी । अन्यावसायिनश्च,
“चण्डालः श्वपचः क्षत्रा सुते वैदेहकस्तथा । मागधायोगवौ चैव
सप्तैतेऽन्यावसायिनः”—इत्युक्तलक्षणाः । “निषादस्त्री तु चण्डालात्
पुत्रमन्यावसायिनम् । श्मशानगोचरं सुते”—इत्युक्तलक्षणाश्च ।

(३) अन्यजाश्च, “रजकश्चर्मकारश्च नटो वरुडयवश्च । कैवर्तमेदभिह्लाश्च
सप्तैते अन्यजाः स्मृताः”—इत्युक्तलक्षणाः ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२५१

पराकेण विप्रद्विः स्थाङ्गवानङ्गिरोऽप्रवीत्”—इति ॥

तदपि तप्तकृच्छ्रसमानविषयम् । यदपि वसिष्ठेनोक्तम् । “द्वादश-
रात्रमवभक्षोद्वादशरात्रमुपवसेदशमेधावभृथं वा गच्छेत् । एतेनैव
चाण्डालीववायोव्याख्यातः”—इति । एतदपि वृहद्ब्रह्मोक्तचान्द्रा-
थणद्ब्रह्मसमानविषयम् । यच्च सम्बन्धेनोक्तम्,—

“यश्चाण्डालीं दिजोगच्छेत् कथञ्चित् काममोहितः ।

त्रिभिः कृच्छ्रैर्विशुद्धोत प्राजापत्यानुपूर्वकैः”—इति ॥

एतच्चान्द्राथणद्ब्रह्मेन समानविषयम् । यदपि मनुनोक्तम्,—

“यः करोत्येकरात्रेण वृषलीसेवनं द्विजः ।

स भैक्षभुग्जपस्त्रित्यं त्रिभिर्वर्षैर्व्यपोहति”—इति ॥

वृषली चण्डाली* । तथाच स्मृत्यन्तरे,—

“चण्डाली बन्धकी वेश्या रजःस्था या च कन्यका^(१) ।

ऊढा या च भगोत्रेण वृषल्यः पञ्च कीर्तिताः”—इति ।

तदेकदिनाभ्यासविषयम् । यदपि मनुनोक्तम्,—

“रेतःशेकः स्त्रियोन्यासु कुमारौषन्धजासु च ।

सख्युः पुषल्य च स्त्रीषु गुरुतल्पसमं विदुः”—इति ॥

याज्ञवल्क्येणापि,—

“सखिभार्याकुमारीषु स्वजातास्त्रयजासु च ।

भगोत्रासु सुतस्त्रीषु गुरुतल्पसमं स्मृतम्”—इति ।

* वृषल्यचण्डाल्यादयः,—इति सु० ।

(१) कन्यका रजःस्था, विवाहात् पूर्वं ऋतुमतीति यावत् ।

२५२

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

एतच्च पञ्चाभ्यासविषयम् । यच्च मनुनोक्तम्,—

“गुरुतत्पन्नतं कुर्याद्वितः सिक्का स्वयोनिषु ।

सख्युः पुत्रस्य च स्त्रीषु कुमारीष्वन्यजासु च”—इति ।

एतच्च मासाभ्यासविषयम् । यच्च यमेनोक्तम्,—

“रेतः सिक्का कुमारीषु चण्डालीष्वन्यजासु च ।

सपिण्डापत्यदारेषु प्राणत्यागो विधीयते”—इति ।

एतच्च सम्बत्सराभ्यासविषयम् ।

अथ मातृगमनप्रायश्चित्तमुच्यते ।

यद्यप्येतन्नोपपातकं, तस्यातिपातकेषु पाठात्^(१) । तथाप्यगम्याग-
मनावान्तरभेदप्रसङ्गादत्राभिधानम् । तत्राज्ञानकृते मात्रादिगमने
प्रायश्चित्तमाह,—

मातरं यदि गच्छेत्तु भगिनीं स्वसुतां तथा ।

एतास्तु मोहितोगत्वा त्रीणि वृच्छाणि सञ्चरेत् ॥ ८ ॥

चान्द्रायणत्रयं कुर्यात् शिश्रच्छेदेन शुद्ध्यति ॥ इति ।

मातरं जननीम् । इतरासां मातृणां, “पितृदारान् समारुह्य”—
इति वक्ष्यमाणत्वात् । भगिन्येकोदरा, तस्याएव मुख्यत्वात् । तथा,
स्वसुतेति सवर्णायां भार्यायामुत्पन्ना । तत्र त्रीणि प्रायश्चित्तानि ;
प्राजापत्यत्रयमेकं, चान्द्रायणत्रयं द्वितीयं, शिश्रच्छेदस्तृतीयम् । एतच्च
मैथुनप्रकारभेदविषयतया योजनीयम् । मैथुनं चाष्टविधम्,

(१) “मातृगमनं दुहितृगमनं स्नुषागमनमित्यतिपातकानि”—इत्या-
दाविति शेषः ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२५३

“स्मरणं कीर्तनं केशिः प्रेषणं गुह्यभाषणम् ।

संकल्पोऽध्यवसायश्च क्रियानिष्पत्तिरेव च ।

एतन्मैथुनमष्टाङ्गं वदन्ति ब्रह्मवादिनः ।

विपरीतं ब्रह्मचर्यमेतदेवाष्टलक्षणम्”—इति

स्मरणात् । तत्रायं अतमल्पत्वाद्प्रवर्त्तकस्मरणादिपञ्चविधाप-
राधविषयं, द्वितीयन्तु पूर्वस्माद्गुरुत्वात् प्रवर्त्तकसङ्ख्याध्यवसाय-
विषयं^(१), तृतीयस्त्वतिमहत्वात्क्रियानिष्पत्तिविषयम् । ननु मोक्षित-
इत्यभिधानादकामकृतविषयमिदं, तथाच संकल्पाध्यवसायौ तत्र न
सम्भवत इति चेत् । मैवम् । मन्दान्वकारादौ मातेयमित्यज्ञात्वा
गमिष्याम्येनामिति सङ्ख्याध्यवसायसम्भवात् । यद्वा, मातेयमिति
ज्ञातेऽपि प्रत्यवायगौरवमज्ञात्वा प्रवृत्तस्य संकल्पाध्यवसायसम्भ-
वात् । न च मातरि भगिन्याश्च समानं प्रायश्चित्तमुक्तमिति वाच्यम्* ।
भगिन्यामावृत्तिविषयत्वस्य कल्पनीयत्वात् । शिश्रश्चेदोत्तरकर्त्तव्यं
मनुराह,—

“स्वयं वा शिश्रवृषणवृत्तत्याधाय चाञ्जली ।

नैच्छतीं दिग्मातिष्ठेदानिपातादजिह्मगः”—इति ॥

* प्रायश्चित्तमुक्तमिति वाच्यम्,—इति पाठोऽयमप्रतिभाति ।

(१) अनेन कर्मण्या इदमिदं फलं साध्यते इत्येवंविधया बुद्धिः सङ्ख्याः ।

अध्यवसायः पुनः, करिष्याम्येतदिति निश्चयस्त्विकीर्षा वा । सङ्ख्यापोऽध्य-
वसायश्च इयमपि प्रवृत्तिहेतुत्वात् स्मरणादिभ्यो गुरु,—इति बोध्यम्

२५४

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

उगनाऽपि । “खट्वाङ्गधारी गुरुतल्पगः सवृषणं शिश्रमुत्कृत्य
नैच्छतीं दिशमञ्जलिनाऽऽदाय* व्रजेदानिपातात्”—इति । शङ्ख-
लिखितावपि । “क्षुरेण शिश्रवृषणावुत्कृत्यादायावेक्षमाणी व्रजेत्”—
इति । एवं गच्छन् यत्र कुशादिना प्रतिबध्यते, तच्चैवामरणानं
तिष्ठेत् । तदाह वशिष्ठः । “सवृषणं शिश्रमुत्कृत्याञ्जलावाधाय
दक्षिणाभिमुखो गच्छेत् । यच्चैव प्रतिहतस्तच्चैव तिष्ठेदाप्राणविमो-
क्षात्”—इति ।

अज्ञानकृताभ्यासाज्ज्ञानकृतसकृज्जननीगमनेऽपि पूर्वाक्तादधिक-
क्षेत्रोत्पादकं व्रतविशेषं वशिष्ठ आह । “निष्कालकोष्ठताभ्यक्तो गोम-
येनाग्निना पादप्रभृत्यात्मानं दाहयेत्, पूतो भवतीति विज्ञायते”—
इति ॥ क्षेत्राः शिरस्यवस्थिता अलकाः, के अलकाः कालकाः,
निर्गताः कालका यस्मादसौ निष्कालकः, क्षुण्डितशिरा इत्यर्थः ।

जन्मस्य बन्धस्य कामकृतसकृद्गमनविषयत्वे ततोऽभ्यधिकक्षेत्र-
प्रदस्य बन्धान्तरस्याभावात्† कामकृताभ्यासे प्रायश्चित्तं न स्यादिति
चेत् । जैवम् । गोमयस्यैवेयदाहत्वातिशुष्कत्वादिभेदेन चिरञ्चि-
प्रदाहिनो बन्धभेदस्य कल्पनीयत्वात्^(१) । यत्तु शिश्रच्छेदादिवधात्

* दिशमञ्जलावाधाय,—इति सु० ।

† दाप्रजयात्,—इति शा० ।

‡ व्रतान्तरस्याभावात्,—इति सु० ।

(१) अतिशुष्कगोमयाग्निना क्षिप्रदाहेन बन्धोनिष्यस्यते । ईषदाहर्गोमया-
ग्निना तु चिरदाहेनैव बन्धोनिष्यस्यते । क्षिप्रदाहापेक्षया चिरदाहे
क्षेत्राधिक्यमिति भावः ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२५५

न्यूनप्रयाससाध्यं सूक्ष्मालिङ्गनादिमरणमन्यैर्मुनिभिः प्रदर्शितं, तत्रो-
भयेच्छाऽन्यतरेच्छादिभेदेन विषयव्यवस्था कल्पनीया । तदाह
मनुः,—

“गुरुतत्प्यभिभाष्यैतस्मिन् स्त्रियादथोमये ।

सूमीं ज्वलन्तीं वाऽऽस्त्रिय मृत्युना च विशद्ध्यति ॥

स्त्रियं वा शिश्रवृषणावुक्त्याधाय चाञ्चलौ ।

नैच्छतीं दिशमातिष्ठेदानिपातादजिह्वागः”—इति ॥

यमोऽपि,—

“गुरुदाराभिगमनं कृत्वा मोहेन वै द्विजः ।

ज्वलन्तीमायसीं शय्यां संविशेद् गुरुतत्पगः ॥

सूमीं ज्वलन्तीं वाऽऽस्त्रिय मृत्युना च विशद्ध्यति”—इति ।

प्राज्ञवल्क्योऽपि,—

“तस्मैऽयःशयने शार्ङ्गमायस्या योषिता स्वपेत् ।

गृहीत्वोक्त्या वृषणौ नैच्छत्यां वोत्सृजेत्तनुम्”—इति ॥

अङ्गिरा अपि,—

“गुरुतत्प्यी शिलां तप्तामायसीं वा स्त्रियं विशेत् ।

मरणाय तदा पद्भ्यां प्रव्रजेद्दिशमुत्तराम् ॥

शरीरस्य विमोचेण मुच्यते कर्षणोऽद्भुतात् ।

ख्यापयन् गुरुतत्प्यी वा* तप्ते चैवायसे स्वपेत् ॥

समालिङ्गेत् स्त्रियं वाऽपि तप्तां कार्णायसीं जरः”—इति ॥

तस्मै शौहशयने गुरुतत्पगः शयीत, सूमीं ज्वलन्तीं वा

* गुरुतत्प्यीति,—इति सु० ।

२५६

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

अस्मिन्नेत्, लिङ्गं वा सवृषणमुत्थात्वाञ्जलावाधाय दक्षिणाप्रतीचीं
 प्रजेदजिह्वामाशरीरनिपातनाम्तः शुद्ध्यतीति । बोधायनोऽपि ।
 “गुरुतल्पगस्तप्ते लौहशयने शयीत ज्वलन्तीं वा सूर्मीमास्त्रिष्य
 लिङ्गं वा सवृषणं परिवास्थाञ्जलावाधाय दक्षिणाप्रतीच्योरन्यत-
 रेण गच्छेदानिपातात्”—इति । तत्र तयोरिच्छतोः संयोगे
 तत्रलौहशयनं, स्त्रिया प्रोत्साहितस्य ज्वलत्सूर्मीलिङ्गनम्, आत्मना
 प्रोत्साहितायान्तु गमने सवृषणलिङ्गोत्कर्त्तनादि ।

जननीगमनेऽभिहितं यत् प्रायश्चित्तं, तत् तद्गणिनीगमने-
 ऽप्यतिदिशति,—

मातृघ्नसृगमेचैवमात्ममेद्वनिकर्त्तनम् ॥ ९ ॥ इति ।

एवमितिसाम्यातिदेगान्मानये क्रीडादौ यथोक्तं* व्रतद्वयमव-
 गन्तव्यम् । मेद्वनिकर्त्तनेन भरणपर्यन्तव्रतमुपलक्ष्यते । न च
 जननीतद्भगिन्योः समानव्रतमयुक्तमिति शङ्कनीयम् । जनन्या-
 मकामकृते तद्गणिन्यां कामकृते च समानत्वसम्भवात् । उपरित-
 नवचनेन त्वज्ञानेनेति विशेषणादेतस्य वचनस्य कामकृतविषय-
 त्वमवगम्यते ।

अकामकृते मातृघ्नसृगमने प्रायश्चित्तमाह,—

**अज्ञानेन तु यो गच्छेत् कुर्याच्चान्द्रायणद्वयम् ।
 दशगोमिथुनं दद्याच्छुद्धिं पाराशरोऽब्रवीत् ॥ १० ॥ इति ।**

* वशिष्ठोक्तं,—इति शा० ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२५७

गवोर्धेनुदृषभयोर्मियुनं गोमियुनं, दशसङ्ख्यकं गोमियुनं दशगो-
मियुनं, विंशतिमङ्ख्याका गाव इत्यर्थः । ननु याज्ञवल्क्येन मातृष्व-
सृगमने गुरुतन्पत्रतमिति निर्दिष्टम्,—

“पितुः स्वभारं मातुश्च मातुलानीं क्षुषामपि ।

मातुः सपत्नीं भगिनीमाचार्य्यतनयां तथा ॥

आचार्य्यपत्नीं स्वसुतां गच्छंस्तु गुरुतन्पत्रः”—इति ।

वाङ्म । कामकृते गुरुतन्पत्रतमस्माभिरपि पूर्ववाक्ये दर्शितं,
चान्द्रायणं त्वकामकृते इत्यविरोधः । एतदेवाभिप्रेत्य हारौत आह ।
“पितृष्वस्त्रौगमने स्वसृ मातृष्वसृपितृष्वसृगमने कन्यामगोवास्वस्त्रौ-
यागमने भगिनेयौगमने चान्द्रायणम्”—इति । शङ्खलिखितावपि ।
“एवं मातुलानीमातृष्वसृक्षुषादुहितगमने तथाऽऽचार्य्यदुहितरि
चान्द्रायणम्”—इति । बृहन्ननुरपि,—

“चण्डालीं पुत्तशीं स्त्रेच्छीं^{१)} क्षुषाञ्च भगिनीं सखीन् ।

मातापित्रोः स्वभारं च निक्षिप्तां शरणागताम् ॥

मातुलानीं प्रव्रजितां सगोत्रां नृपयोषितम् ॥

शिष्यभार्य्यां गुरोर्भार्य्यां गत्वा चान्द्रायणञ्चरेत्”—इति ॥

चतुर्विंशतिमतेऽपि,—

“पितृष्वसृ मातुलानीं श्वश्रूमातृष्वसृ तथा ।

एता गत्वा स्त्रियो मोहाच्चरेच्चान्द्रायणव्रतम्”—इति ॥

* श्वश्रू,—इति सु० ।

(१) स्त्रेच्छी स्त्रेच्छकुलजाता । स्त्रेच्छस्तु, “गोमांसखादकोयस्तु विरुद्धं बद्ध
भाषते । सर्व्वाचारविहीनश्च स्त्रेच्छ इत्यभिधीयते”—इत्युक्तलक्षणः ।

२१७

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

यद्यप्यकामकृतस्य मूलवचनेन चन्द्रायथेदं विंशतिगावसाभि-
क्षिताः, तथापि तस्य रेतःशेकपर्यन्तगमने विषयत्वादेकचान्द्रायस-
वचनानां च रेतःशेकात् प्रागेव निवृत्तौ योजनीयत्वाच्च कोऽपि
विरोधः । यदपि चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम्,—

“पितृभ्याम्भ्रातृभार्याश्च भगिनीं मातुरेव च ।

अश्रूमाहस्य आचौह्यं तप्तक्षुण्णं समाचरेत्”—इति ॥

यदपि सम्बर्तनाभिहितम्,—

“भगिनीं मातुराप्तां च स्नानं चान्यमाह्वयम् ।

एतां गत्वा स्त्रियोमहात्तप्तक्षुण्णं समाचरेत्”—इति ॥

एतदुभयमारोहणपर्यन्तं प्रवृत्तस्य योगिनिष्कृष्यसम्बन्धात् प्राङ्-
निवृत्तौ द्रष्टव्यम् ।

जननीव्यतिरिक्तपितृभार्यागमने प्रायश्चित्तमाह,—

पितृदारान् समाहस्य मातुराप्तान् भ्रातृजाम् ।

गुरुपत्नीं सुधाञ्चैव भ्रातृभार्यां तथैव च ॥ ११ ॥

मातुलानीं सगेषाञ्च प्राजापत्यवयव्यरेत् ।

गेहयं दक्षिणां दद्यात्* शुद्धते नाप्यसंशयः ॥ १२ ॥ इति ॥

पितृदाराः जननीव्यतिरिक्ताः पितृभार्या अश्ववर्णाः सर्वाण्यस्य ।
मातुराप्ता मातुः प्रियसखी । भ्रातृजा ज्येष्ठस्य कनिष्ठस्य वा सुता ।
गुरुशब्दो हि मुख्यया वृत्त्या पितरमाचष्टे । तथा च मनुः,—

* दत्त्वा,—इति शा० ।

१० अ० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२५६

“निषेकादीनि कर्माणि यः करोति यथाविधि ।

सम्भावयति चास्त्रेण स विप्रो गुरुरुच्यते”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“स गुरुर्यः क्रियां कृत्वा वेदमस्मै प्रयच्छति”—इति ।

पितृव्यतिरिक्तः श्रुतोपकार्यपि मुख्यो गुरुः* । तच्च मनुनैवोक्तम्,—

“अल्पं वा बलं वा यस्य श्रुतस्योपकरोति यः ।

तमपीह गुरुं विद्यात् श्रुतोपक्रियया तथा”—इति ॥

व्यासस्तु मुख्यामुख्यगुरुन् सर्वान् संगृह्य दर्शयति । “गुरवो-
मातृपितृपत्याचार्या विद्यादातृज्येष्ठभ्रातृस्त्रिविजोभयचाताऽश्वदाता
च”—इति । एवं च सत्यत्र पितृदारानिति पितुः पृथगुपादामात्
तद्व्यतिरिक्ताचार्यादिरेव गुरुपत्नीरित्यत्रानेन गुरुशब्देन विव-
क्षितः । स्त्रुषादयः प्रसिद्धाः । अकामतः सकृद् गत्वा सदक्षिणं
प्राजापत्यवयस्यरेत् । कामतस्त्वग्निप्रवेष्टः । तदुक्तं चतुर्विंशतिमते,—

“मातरं गुरुपत्नीं च स्वसारं स्वसुतां तथा ।

गत्वा तु प्रविशेदग्निं नान्या शुद्धिर्विधीयते”—इति ॥

विष्णुस्मृतावपि,—

“मातृगमनं दक्षिणगमनं स्त्रुषागमनमित्यतिपातकानि ।

अतिपातकिनस्त्वेते प्रविशेयुर्जनाशनम् ।

न ह्यन्या निष्कृतिस्तेषां विद्यते हि कथञ्चन”—इति ॥

यत्तु शङ्केतः,—

* श्रुतोपकार्यमुख्यो गुरुः,—इति शा० ।

२६०

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

“अधःशयौ जटाधारी पर्णमूलफलाशनः ।

एककालं समग्रं वै वर्षं तु द्वादशे गते ॥

रुक्मस्तोत्रे मुरापद्य ब्रह्महा गुरुतत्पगः ।

व्रतेनैतेन शुद्धमिति महापातकिनस्त्रिमे”-इति ॥

तत्सर्वोत्तमवर्णपितृदारगमने अकामतो द्रष्टव्यम् । यच्च समस्त-
नोक्तम्,—

“पितृदारान् समारुह्य मातृवर्जं नराधमः ।

भगिनीं मातुराप्तां वा स्वभारं वाऽन्यमादृजाम् ॥

एतास्त्रिस्तः स्त्रियो गत्वा तप्तकृच्छ्रं समाचरेत्”—इति ।

तद्वीनवर्णगुरुदारेषु रेतःसेकादव्वाग् द्रष्टव्यम् । यच्च याज्ञवल्-
क्येनोक्तम्,—

“प्रायश्चित्तं चरेत् कृच्छ्रं समा वा* गुरुतत्पगः ।

चन्द्रायणं वा चौन् मासानभ्यस्यन् वेदसंहिताम्”—इति ॥

एतत् चैवार्षिकप्राजापत्यव्रतं^(१) ब्राह्मणीपुत्रस्य शुद्धजातीयगुरु-
भार्यागमने द्रष्टव्यम् । यदा तु गुरुपत्नीमसवर्णां व्यभिचारिणी-

* प्राजापत्यं चरेत् कृच्छ्रं प्रमादाद्,—इति सु० ।

† यच्च याज्ञेयापि, “यदा तु गुरुपत्नीं च सवर्णां व्यभिचारिणीम् ।
अबुद्धिपूर्वकं गच्छेत् प्राजापत्यं तदाऽऽचरेत्”—इति । तदा वेदजप-
सहितचान्द्रायणं द्रष्टव्यम् । यच्च तेनैवोक्तम्,—इति सु० ।

(१) समाहति ब्रह्मचर्यात् असति बाधके ब्रह्मचर्यस्य त्रित्वे पर्यवसानाच्च
चैवार्षिकप्राजापत्यलाभ इति बोध्यम् ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६१

अबुद्धिपूर्वं गच्छति, तदा वेदजपसहितत्रैमासिकसाध्यायणं द्रष्टव्यम् ।
यच्च व्याघ्रेणोक्तम्*,—

“कच्छं चैवातिकच्छञ्च तथा कच्छातिकच्छकम् ।

चरेन्मासत्रयं विप्रः चत्रियागमने गुरोः”—इति ॥

तत्र* बुद्धिपूर्वं सकृद्गमने उभयोरिच्छातः प्रवृत्ते अतिकच्छः,
तथा प्रोक्ताहितस्य कच्छः, स्वेनैव प्रोक्ताहितायां कच्छातिकच्छः ।
तत्राप्यभ्यासे मरणान्तिकमेव । यथाऽऽह देवलः†,—

“मत्या गत्वा पुनर्भार्यां गुरोः चचसुतां द्विजः ।

अण्डाभ्यां वर्जितं लिङ्गमुत्कृत्य च मृतः शुचिः”—इति ॥

अबुद्धिपूर्वं सकृद्गमने कण्ठोक्तं द्रष्टव्यम्,—

“चन्द्रायणं तप्तकच्छमतिकच्छं तथैवच ।

सकृद्गत्वा गुरोर्भार्यामज्ञानात् चत्रियां द्विजः”—इति ॥

तत्राप्युभयोरिच्छातः प्रवृत्ते तप्तकच्छम्, तथा प्रोक्ताहितस्या-
तिकच्छं, स्वेन प्रोक्ताहितायां चान्द्रायणं द्रष्टव्यम् । अभ्यासे तु
जातृकर्णः,—

“गुरोः चचसुतां भार्यां पुनर्गत्वा त्वकामतः ।

वृषणं माचमुत्कृत्य शुद्धोज्जीवन् मृतस्य सः”—इति ॥

वैश्यायां बुद्धिपूर्वं सकृद्गमने कण्ठ आह,—

“तप्तकच्छं पराकञ्च तथा शान्तपनं गुरोः ॥

भार्यां वैश्यां सकृद्गत्वा बुद्ध्या मासञ्चरेद्विजः”—इति ॥

* तच्च,—इति सू० ।

† कण्ठः, इति सू० ।

२६२

परास्वरमाधवः ।

[१० अ० ।

तथाप्युभयोरिच्छातः प्रवृत्ते तप्तकच्छं, तथा प्रोत्साहितस्य
ग्रान्तपनम्, आत्मना प्रोत्साहितायां पराकः । अभ्यासे लिङ्गस्या-
पच्छेदः कार्यः । तथाह सौगाधिः,—

“गुरोर्वैद्यां पुनर्गत्वा गत्वा चापि पुनः पुनः” ।

लिङ्गापं छेदयित्वा तु ततः शुष्यति क्लिप्तिषात्”—इति ॥

अस्मादेव ज्ञापकादभ्यासे यदुक्तं गुरुतत्त्वप्राप्त्यस्तं, तदेव वक्त-
व्योऽभ्यासेऽपि द्रष्टव्यम् । अबुद्धिपूर्वके सकृद्गमने प्रजापतिराहः—

“पञ्चरात्रं तु नाश्रीयात् समाष्टौ वा तथैव च ।

वैद्यां भार्यां गुरोर्गत्वा सकृद्ज्ञानतो द्विजः”—इति ॥

तथाप्युभयोरिच्छातः प्रवृत्तौ सप्तरात्रं, तथा प्रोत्साहितस्य पञ्च-
रात्रम्, आत्मना प्रोत्साहितायामष्टरात्रमिति । अभ्यासे तामरफान्तं
ब्रह्मचर्य्याचरणम् । तदाह हारीतः,—

“अथस्य विप्रो वैद्यायां गुरोरज्ञानमोहितः ।

स षडङ्गं ब्रह्मचर्य्यं ससरेद् यावदायुषम्”—इति ॥

शूद्रागमने बुद्धिपूर्वे जाबालिराहः,—

“अतिहृच्छं तप्तकच्छं पराकस्य तथैव च ।

गुरोः शूद्रां सकृद्गत्वा बुद्ध्या विप्रः समाचरेत्”—इति ॥

तथाप्युभयोरिच्छातः प्रवृत्तौ तप्तकच्छं, तथैव प्रोत्साहितस्याति-
हृच्छम्, आत्मना प्रोत्साहितायां पराक इति द्रष्टव्यम् । अभ्यासे
तु द्वादशवर्षं ब्रह्मचर्य्यं कर्त्तव्यम् । तथाऽऽद्योपमन्युः,—

* भार्यामज्ञानतो द्विजः,—इति शा० ।

† षडङ्गं ब्रह्मचर्य्यं स चरेदामरकान्तिकम्,—इति स० शा० ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६२

“पुनः शूद्रां गुरोर्गत्वा बुद्ध्या विप्रः समाहितः ।

ब्रह्मचर्यमदुष्टात्मा सञ्चरेद्वादशीः समाः”—इति ॥

अज्ञाने दीर्घतमा आह,—

“प्रजापत्यं सान्तपनं सप्तरात्रोपवासनम् ।

गुरोः शूद्रां सकृद् गत्वा चरेद्विप्रः समाहितः”—इति ॥

तत्राप्युभयोरिच्छातः प्रवृत्तौ सान्तपनं, तथा प्रोत्साहितस्य
प्राजापत्यम्, आत्मना प्रोत्साहितायां सप्तरात्रोपवास इति । अभ्यासे
तु मनुनोक्तं द्रष्टव्यम् —

“चन्द्रायणं वा चैन्मासानभ्यस्येन्नियतेन्द्रियः ।

हविष्येन यवाग्वा वा गुरुतत्पानुत्तये”—इति ॥

साधारणस्त्रियां गुरुतत्पदोषो नास्ति, इत्याह व्याघ्रः,—

“जात्युक्तं पारदार्यं वा गुरुतत्पत्वमेव च ।

साधारणस्त्रियां नास्ति कन्यादूषणमेव च”—इति ॥

यत्तु नारदेनोक्तम्,—

“मातृस्वमा च श्वश्रूश्च मातुलानी पितृस्वमा ।

पितृव्यसखिशिष्यस्त्री भगिनी तत्सखी स्नुषा* ।

दुहिताऽऽचार्यभार्या च सगोत्रा शरणागता ॥

राज्ञी प्रव्रजिता धात्री माध्वी वर्णाक्षमा च या ।

आसामन्यतमां गत्वा गुरुतत्पग उच्यते”—इति ॥

* माता मातृस्वमा श्वश्रूमातुलानी च स्वमता । पितृस्वमा पितृव्या च
शिष्यस्त्री तत्सखी स्नुषा,—इति शा० ।

२६४

परारारमाधवा ।

[१० अ० ।

तदेतदकामतोऽभ्यासे कामतः सङ्गदगमने च द्रष्टव्यम् । यच्च
वशिष्ठेनोक्तम्,—

“सखीस्त्रयोनिसगोत्राग्निष्यभार्यास्तुषासु च ।

कन्यास्तृकामतो गत्वा गुरुतत्त्वसमः स्मृतः” —इति ॥

यच्च मनुनोक्तम्,—

“गुरुतत्त्वप्रतं कुर्याद्वैतः सिद्धा स्त्रयोनिषु ।

सख्यः पुत्रस्य च स्त्रीषु कुमारीभ्यश्चजासु च” —इति ॥

यदपि व्याघ्रेण,—

“आश्रितस्यापि विदुष आहिताग्नेश्च योगिनः ।

आचार्यस्य च राज्ञस्य भार्यां प्रव्रजितां तथा ॥

धात्रीं पुत्रीं च पौत्रीं च† सखीं मातुल्यैव च ।

पितुः सखीं तथा गत्वा गुरुतत्त्वप्रतश्चरेत्” —इति ॥

सम्पत्तेर्नापि,—

“पितृव्यदारगमने भ्रातृस्त्रीगमने तथा‡ ।

गुरुतत्त्वप्रतं कुर्याद्विष्कृतिर्नान्यथा भवेत्” —इति ॥

याज्ञवल्क्येनापि,—

“पितृव्यधारं मातुल्य मातुल्लानीं सुधामपि ।

* सखीस्त्रयोनिसगोत्राग्निष्यभार्यास्तुषायां गति च गुरुतत्त्वसमः,—
इति मु० ।

† धात्रीं पुत्रीं प्रपौत्रीं च,—इति मु० ।

‡ पितृव्यभार्यागमने भ्रातृभार्यागमे तथा,—इति मु० ।

१० अ० १]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६५

मातुः सपत्नीं भगिनीमाचार्यतनयां तथा ॥

आचार्यपत्नीं स्वसुतां गच्छंस्तु गुरुतत्पराः—इति ।

तान्येतानि वचनानि नारदवचनवद्व्यवस्थापनीयानि^(१) । यानि तृक्तविषयएव न्यूनप्रायश्चित्तानि चान्द्रायणादीनि, तानि सम्बन्ध-
कनीयस्त्वमाश्रित्य योजनीयानि । तच्च सम्बन्धकनीयस्त्वं सुमन्तुना
प्रदर्शितम् । “पितृपत्न्यः सर्वमातरः, तद्भ्रातरो मातुलाः, तद्भगिन्यश्च
मातृस्वसारः, भगिनीसपत्न्यश्च भगिन्यः, तदपत्यं भागिनेयम् ।
अतोऽन्यथा सङ्करकारणानि कृत्वाऽयाज्याः पतिताश्च भवन्ति”—इति ।
अत्रातिदेशिकव्यपदेशदर्शनात् प्रायश्चित्तान्त्यत्वं सिद्ध्यति । एतदेवा-
भिप्रेत्य सम्बर्त्त आह^(२),—

“गुरोर्दुहितरं गत्वा स्वसुतां पितुरेव च ।

तस्या दुहितरश्चैव चरेत् चान्द्रायणं व्रतम् ॥

सनाभिनीं मातुलानीं सुषां मातुः सनाभिनीम् ।

गच्छंन्तेः स्त्रियो मोहात् पराकेण विशुद्ध्यति ॥

सखिभार्यां समारुह्य श्वश्रूश्चैव हि मानवः ।

अहोरात्रोषितो भूत्वा तप्तकच्छदयश्चरेत् ॥

कुमारीगमने चैव व्रतमेतत् समादिशेत्”—इति ।

* पितृव्यपत्नीं,—इति सु० ।

(१) मातृव्यसा च श्वश्रूश्चेत्यादिनारदवचनवदित्यर्थः । तथाचैतानि वच-
नान्यकामतोऽभ्यासे कामतः सकृद्गमने च व्यवतिष्ठन्ते ।

(२) तथाचाख्यप्रायश्चित्तविधायकानि सम्बर्त्तादिवचनानि अतिदेशिक-
विषयाणीति भावः ।

२६६

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

सुमन्तरपि । “माद्वपिद्वयस्य सुषाभगिनीभागिनेयीगीसण्डास्त्री-
गमनेषु तप्तकृच्छ्रं च सान्त्वनस्य” — इति । चतुर्विंशतिमतेऽपि,—

“धातुस्यैव कनिष्ठस्य भार्याङ्गत्वा तु कामतः ।

साम्प्रपन्नं प्रकुर्वीत कृच्छ्रदयमथापि वा ॥

मातुस्यैव स्त्रियं गत्वा पिद्वयतनयां तथा ।

तप्तकृच्छ्रं प्रकुर्वीत षड्भाषं तत्सुतासु च ॥

गुरोर्दुहितरं गत्वा पराकम्पु समाचरेत् ।

भागिनेयीं द्विषो गत्वा शरेश्वाश्रायणं व्रतम् ॥

मातुस्यैव सुतां गत्वा पितुस्यैव स्त्रियं तथा ।

प्राजायत्यं प्रकुर्वीत हारीतवचनं यथा ॥

मातुस्यैव स्त्रीयस्यैव भार्यां गत्वा तु कामतः ।

पिद्वयतनयस्यैव सपादं कृच्छ्रमाचरेत् ॥

द्रौहिणीं पुत्रतनयां शरेश्वाश्रायणं व्रतम् ।

तत्सुतां च सुषां गत्वा पराकम्पु समाचरेत् ॥

शरेश्वाश्रायणं विप्रो गत्वोपाध्यायबोधितम् ।

आचार्यस्य पराकम्पु बौधायनवक्षो यथा ॥

सम्बन्धिनः स्त्रियं गत्वा सपादं कृच्छ्रमाचरेत् ।

विधवागमने कृच्छ्रमहोराचसमन्वितम् ॥

व्रतस्त्रागमने कृच्छ्रं सपादन्तु समाचरेत् ।

सखिभार्यां समाह्वयं ज्ञातिस्वजनयोधितम् ॥

स कृत्वा प्राकृतं कृच्छ्रं पादकृच्छ्रं ततः पुनः ।

• पादं कुर्यात्,—इति स० श्र० ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६७

कुमारीगमने विप्रश्चरेच्चान्द्रायतव्रतम् ॥

पतितान्तु द्विजो गत्वा तदेव व्रतमाचरेत्"—इति ।

अत्र प्रोक्तेषु सर्वेषु व्रतेषु गौरवरत्नाद्ये परीक्ष्य यथायथं
बुद्धिपूर्वाबुद्धिपूर्वाभ्यासानभ्यासादिविषयत्वं* योजनीयम् । मूलवच-
नपठितपितृदारादिव्यतिरिक्तपरदारगमने ब्राह्मणोक्तं द्रष्टव्यम्,—

“ब्राह्मणो ब्राह्मणीं गच्छेदकामां यदि कामतः ।

कृच्छ्रं चान्द्रायणं कुर्यादूर्द्धमेव प्रमादतः ॥

अूर्द्धमेव सकामायां तप्तकृच्छ्रं सकृद्गतौ ।

अूर्द्धमर्धं नृपादीनां दारेषु ब्राह्मणश्चरेत् ॥

एतद्व्रतं चरेत् सार्द्धं श्रोत्रियस्य परिग्रहे ।

अश्रोत्रियश्चेत् द्विगुणमगुप्तामभमेषु च†"—इति ॥

कण्ठोऽपि,—

“शूद्रदारगतो विप्रोऽप्यतिकृच्छ्रं समाचरेत् ।

चान्द्रायणं विप्रो राज्ञः समस्त ब्राह्मणव्रतम्”—इति ॥

यदि ब्राह्मणेनैव चातुर्वर्ण्यप्रसूतासु क्रमेण॥ निर्दिष्टं, तदानौं
ब्राह्मणस्य ब्राह्मणीगमने यदुक्तं, तदेव पादहीनं चक्षियादिगमने
द्रष्टव्यम् । व्याघ्रवचनात्,—

* यथायथं बुद्धिपूर्वाभ्यासादिविषयत्वं,—इति स० श्र० ।

† व्याघ्रोक्तम्,—इति सु० ।

‡ कृच्छ्रचान्द्रायणे,—इति सु० ।

§ द्विगुणं सगुप्तामर्द्धमेव च,—इति सु० ।

॥ यदि ब्राह्मणेनैव तच्चातुर्वर्ण्यप्रसूतासंक्रमणे,—इति सु० ।

२६८

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

“विप्रेणैवातिदिष्टास्त्रे”चातुर्वर्ष्यप्रसूतयः ।

क्रमेण पादशो दौनं व्रतन्नासु गतस्यरेत्”—इति ॥

अथमेव न्यायः चचियादिपरिगृहीतास्त्रपि द्रष्टव्यम् । ब्राह्मण-
भार्यां शूद्रां ब्राह्मणीं गत्वा प्राजापत्यं कुर्यात् । वशिष्ठवचनात् ।
“ब्राह्मणस्त्रेदपेक्षापूर्वकं । ब्राह्मणदारानभिगच्छेत्, निवृत्तधर्मकर्मणः
कृच्छ्रः, अनिवृत्तधर्मकर्मणोऽतिकृच्छ्रः”—इति । इदमबुद्धिपूर्वं
सहृद्गमने । बुद्धिपूर्वं दिगुणम्, “अर्द्धमेव प्रमादतः”—इति
लिङ्गात् । ब्राह्मणस्य चचियादिभार्यागमने यदुक्तं, तदेव चचि-
यादीनां स्त्रजातिभार्यागमने द्रष्टव्यम् । कुतः ?

“विप्रो नृपस्य भार्यायां यत्करोति समागमे ।

तदेव चचियस्यापि कुर्यादत्रैव सङ्गमे”—इति

प्रजापतिधर्मलिङ्गात् । गर्भपर्यन्ते परदारगमने यम आह,—

“वर्षे द्वे परदारेषु त्रीणि ओचियदारके”—इति ।

प्रातिख्येमेव परदारगमने समर्प्य आह,—

“कथञ्चित् ब्राह्मणीं गच्छेत् चचियो वैश्वएववा ।

गोमूत्रयावकाहारो मासाद्धर्मं विशुध्यति ॥

शूद्रस्य ब्राह्मणीं गत्वा कथञ्चित् काममोहितः ।

गोमूत्रयावकाहारो मासेनैकेन शुद्ध्यति”—इति ॥

* विप्रे तावन्निविष्टास्त्रे,—इति मु० ।

† इत्यमेव पाठः सर्व्वत्र । मम तु, अपेक्षापूर्व्वकं,—इति पाठः प्रति-
माति ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६६

एतदत्यन्तव्यभिचारिब्राह्मणीविषयम् । इतरविषये बधस्मरणत् । तथा च वशिष्ठः । “शूद्रश्चेद् ब्राह्मणीमुपगच्छेद्दीरपैर्वैष्टयित्वा शूद्रमग्नौ प्राप्तेत् । ब्राह्मण्याः शिरसि वपनं कारयित्वा सर्पिषाऽभ्यज्य नग्नां कृष्णखरमारोप्य महापयमनुसंवाजयेत् । पूता भवतीति विज्ञायते । वैश्यश्चेद् ब्राह्मणीमुपगच्छेत्, लोहितदर्भैर्वैष्टयित्वा वैश्यमग्नौ प्राप्तेत् । ब्राह्मण्याः शिरसि वपनं कारयित्वा सर्पिषाऽभ्यज्य नग्नां कृष्णखरमारोप्य महापयमनुसंवाजयेत् । पूता भवतीति विज्ञायते । राजन्यश्चेद्ब्राह्मणीमुपगच्छेत्, शरपत्रैर्वैष्टयित्वा राजन्यमग्नौ प्राप्तेत् । ब्राह्मण्याः शिरसि वपनं कारयित्वा सर्पिषाऽभ्यज्य नग्नां रक्तखरमारोप्य महापयमनुसंवाजयेत् । पूता भवतीति विज्ञायते । एवं वैश्यो राजन्यायां शूद्रश्च राजन्यवैश्ययोः”—इति । खैरिणीगमने शङ्खलिखितावाहतुः । “खैरिण्यां वृषल्यां चावकीर्णः सचेल्लहान उदकुम्भं दद्यात् । ब्राह्मणो वैश्यायां चतुर्थकालाहारी ब्राह्मणान् भोजयेत् । चत्रियायां त्रिरात्रोपोषितोयवाटकं दद्यात् । ब्राह्मण्यां चहमुपोष्य वृत्तपात्रं दद्यात्”—इति । बन्धकीगमने* षड्चिंशन्मते प्रायश्चित्तमुक्तम्,—

“ब्राह्मणो बन्धकीं गत्वा किञ्चिद्दद्याद्विजातये ।

राजन्यां हि धनुर्दद्याद् वैश्यां गत्वा तु चेलकम् ॥

शूद्रां गत्वा तु वै विप्र उदकुम्भं द्विजातये ।

द्विवसोपोषितो वा स्याद् दद्यात् विप्राय भोजनम्”—इति ॥

बन्धकीलक्षणं सत्यन्तरेऽभिहितम्,—

* ‘बन्धकी’ स्थाने बर्धकी पाठः सु० । एवं परच ।

३७०

यराश्वरमाधवः ।

[१० अ० ।

“चतुर्थे स्त्रैरिणी प्रोक्ता पञ्चमे वन्धकी भवेत्”—इति ।

इदञ्च प्रायश्चित्तं गर्भानुत्पत्तिविषयम् । तदुत्पत्तौ यद्विशेषः
प्रायश्चित्तमुक्तं, तदेव तत्र द्विगुणं कुर्यात् । तदाज्ञोभ्यां,—

“गमने तु व्रतं यस्याद् गर्भं तद्विगुणश्चरेत्”—इति ।

शूद्राणां गर्भमादधतस्तुर्विग्रतिमते विशेष उक्तः । “वृषभ्या-
मभिजातस्तु चीणि वर्षाणि चतुर्थकाले सक्तु* भुञ्जीत”—इति
गर्भादर्वाक् तु तत्रैवाभिहितम्,—

“शूद्राणां हीनजातीनां स्त्रियं गत्वा तु कामतः ।

प्राजापत्यं प्रकुर्वीत इष्टिं वा वारुणीं द्विजः”—इति ॥

पुष्कस्थादिगमने सम्बर्त्तं चाह,—

“पुष्कसीगमनकृत्वा कामतोऽकामतोऽपि वा ।

छत्रं चान्द्रायणं कुर्यात् ततो मुच्येत किञ्चिदात् ॥

गटीं शैलूषकीं चैव रजकीं वेषुजीविनीम् ।

गत्वा चान्द्रायणं कुर्यात् तथा चर्मपञ्जीविनीम्”—इति ॥

अतु वृहत्संवर्त्तः,—

“रजकव्याधशैलूषवेषुचर्मपञ्जीविनीः ।

एतास्तु ब्राह्मणो गत्वा चरेच्चान्द्रायणद्वयम्”—इति ॥

आपस्तम्बोऽपि,—

“क्षेत्री गटी चर्मकारी रजकी बुरुकी तथा ।

एतास्तु गमनकृत्वा चरेच्चान्द्रायणद्वयम्”—इति ॥

तदभ्यासविधयम् । यच्च ज्ञातातपेन,—

* चतुर्थकालेन,—इति श्रा० ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२७१

“केवलीं” रजकीं चैव वेणुचर्मोपजीविनीम् ।

प्राजापत्यविधानेन कृच्छ्रेणैकेन शुद्ध्यति”—इति ।

चर्मोपजीविनीं गच्छन्निति शेषः । तद्वेतःसेकात् प्राङ्निवृत्ति-
विषयम् । कापालिकास्त्रीगमने यम आह,—

“कापालिकास्त्रभोक्तृणां तस्मारीगमिनां तथा ।

ज्ञानात् कृच्छ्राब्दमुद्दिष्टमज्ञानादैन्दवदयम्”—इति ॥

जातिभेदेन गर्भाधाने चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम्,—

“ब्राह्मणीगमने कृच्छ्रं गर्भं सान्तपनं चरेत् ।

राक्षसीगर्भे पराकः स्यादैश्यागर्भे अहाधिकम्* ॥

शूद्रागर्भे द्विजः कुर्यात्तदज्ञायायणव्रतम् ।

चण्डाल्यां गर्भमारोप्य गुरुतत्पव्रतञ्चरेत्”—इति ॥

विधवागमने चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम्,—

“विधवागमने कृच्छ्रमहोरात्रसमञ्चितम् ।

व्रतस्यागमने कृच्छ्रं सपादन्तु समाचरेत्”—इति ॥

मुखमैथुने तृश्नसोक्तम् । “यस्तु पुनर्ब्राह्मणो धर्मपत्नीमुखे मैथुनं
सेवेत स दुष्यति, प्राजापत्येन शुद्ध्यति”—इति । रजस्वलागमने
सम्बन्ध आह,—

“रजस्वलान्तु यो गच्छेद् गर्भिणीं पतितां तथा ।

तस्य पापविशुद्ध्यर्थमतिकृच्छ्रो विशोधकः”—इति ॥

आपस्तम्बोऽपि,—

“उदकां यदि गच्छेत ब्राह्मणो मदमोहितः ।

* अहादिकम्,— इति सु० ।

२७२

पराशरमाधवः।

[१० अ० ।

प्राजापत्येन शुद्धोत ब्राह्मणानां च भोजनात्”—इति ॥

चतुर्विंशतिमतेऽपि,—

“रजस्वलां दिशो गत्वा पराकन्तु समाचरेत् ।

साम्पत्तं द्वितीयेऽग्निं प्राजापत्यं परेऽहनि”—इति ॥

शातातपोऽपि । “अनुदकमूत्रपुरीषकरणे श्रपाकस्पर्शने सचेष्ट-
स्नानं महाव्याहृतिर्होमश्च, रजस्वलाऽभिगमने चैव तदेव”—इति ।
अष्टिष्ठोऽपि । “रजस्वलादिव्यवाये शुक्लमृषभं दद्यात् कृष्ण-
लिङ्गम्”—इति । मत्तरपि,—

“अमानुषीषु गोवर्जमुदक्कायामयोनिषु* ।

रेतः पिक्वा जले चैव कृच्छ्रं साम्पत्तमचरेत्”—इति ॥

गौतमोऽपि । “उदक्कागमने चिराचंमा†”—इति । शुद्ध-
लिखितावपि । “रजस्वलाऽवधूतादिगमने चिराचोपवासो दृढ-
प्राशनं कुर्यात्”—इति । अथ यानि ह्रासदृष्टियुतानि, तान्यु-
भयेष्वाऽन्यतरेष्वादिविषयत्वेन व्यवस्थापनीयानि । पिदम्बसुता-
दिविवाहे प्रायश्चित्तमाह सुमन्तुः । “पिदम्बसुतां मातुलसुतां
मादृगगोत्रां समानार्थेयी‡ विवाह्य चान्द्रायणचरेत्, परित्यज्य
चैनां विव्रयात्”—इति । शातातपोऽपि,—

“मातुलस्य सुतामूढा मादृगोत्रां तथैवच ।

समानप्रवराश्चैव दिजस्यान्द्रायणचरेत्”—इति ॥

* अमानुषीषु पुत्रेषु उदक्कायामयोनिषु,—इति सु० ।

† चिराचोपवासः,—इति सु० ।

‡ समानवर्णीयाः,—इति सु० ।

१० अ० ।।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२७३

बोधायनोऽपि । “सगोचाश्चेदमत्योपगच्छेत्” मातृवदेनां विमृ-
थात् । प्रज्ञाताश्चेत् कच्छपादं चरित्वा, यन्मन्त्रात्मनो निन्दा-
भृतां पुनरग्निस्रुतुरदादित्येताभ्यां जुहुयात्”—इति । ननु पितृ-
व्यसृष्टतामातुल्यसुतयोर्विवाहस्य तत्प्रकरणेऽङ्गीकृतत्वादत्र प्रायश्चि-
त्तविधानं विरुद्धमिति चेत् । मैवम् । आसुरादिविवाहोत्पन्नयोः
सापिण्डानिवृत्त्या विवाहाङ्गीकारेण प्रायश्चित्तस्य तद्विषयत्वात्^(१) ।

ननु गुरुतल्पगस्य पूर्वोदाहृतेभ्यो व्रतेभ्योऽन्यान्यपि कानिचिद्व्रतानि
स्मर्यन्ते । तत्राङ्गिराः,—

“महाव्रतधरेद्वाऽपि दद्यात् सर्वस्वमेव वा ।

गुर्वर्थं वा मृतो युद्धे मुच्यते गुरुतल्पगः”—इति ॥

सुमन्तुरपि । “गुरुदारगमी संवत्सरं कण्टकिनीं शाखां परि-
वृज्याधः शायी त्रिषवणभैक्षहारः पूतो भवतीति, अश्वमेधावभ्य-
क्षानेन वा”—इति । एतान्यपि पूर्वोक्तनीत्या गुरुतारतम्यं तत्पत्नी-
तारतम्यं तत्संयोगतारतम्यं बोधजीव्य व्यवस्थापनीयानि ।

पश्चादिगममस्य पितृदारादिगमनादक्षत्वेन तत्राश्वं प्रायश्चित्त-
माह,—

* यच्छेत्,—इति सु० ।

। प्रज्ञाता चेत्,—इति सु० ।

। निन्दाभृत्,—इति सु० ।

(१) ब्राह्मादिविवाहोत्पन्नयोः पितृव्यसृष्टतामातुल्यसुतयोः सापिण्डानि-
वृत्त्या तद्विवाहो न निषिद्धः । आसुरादिविवाहोत्पन्नयोस्तु तयोः
सापिण्डानिवृत्त्या तद्विवाहो निषिद्धः । तद्विवाहपक्षे इदं प्राय-
श्चित्तमिति भावः ।

२७४

पराशरमाधनः ।

[१० अ० ।

पशुवेष्ट्याभिगमने महिष्युष्ट्रीं कपीन्तया ।

खरीञ्च सूकरीं गत्वा प्राजापत्यव्रतञ्चरेत् ॥ १३ ॥

पशुरश्वादिः । वेष्टोभृतिः, तां जीवनहेतुतयाऽर्हतीति वेष्ट्या ।
यद्यपि कपी सूकरी चात्पदेहलास मनुष्यैर्गन्तुं योग्या, तथापि केषु-
चिद्देशविशेषेषु प्रौढदेहयोरपि तयोः सङ्गावात् तदुपगमनविषयमिदं
व्रताभिधानम् । वेष्ट्यायां गर्भात् प्रागिदमवगन्तव्यम् । गर्भे तु
कस्य आह,—

“प्रसूते^(१) यस्तु वेष्ट्यायां भैक्ष्ययुङ्नियतेन्द्रियः ।

ग्रतसाहस्रमभ्यस्य सावित्रीमेव शुद्ध्यति”—इति ॥

चतुर्विंशतिमतेऽपि पशुगमने प्राजापत्यमुक्तम्,—

“सर्वेषां^(२) पशुजातीनां गमने हस्त्रमाचरेत् ।

शुनीञ्चैव द्विजो गत्वा अतिरुच्छं समाचरेत्”—इति ॥

वेदविदस्तु^(३) तिर्य्यग्गमने कुम्भाण्डकैर्मन्त्रैर्होमः । तदाह गौतमः ।

“अमानुषीषु गोवर्जं स्त्रीषु गमने कुम्भाण्डैर्घृतहोमः”—इति ।

* अत्र, ‘घत्तु’ इत्याधिकः पाठः प्रायः सर्वत्र ।

† वस्तुतस्तु,—इति सु० ।

(१) प्रसूते इत्यन्तर्भूतशिशुर्घतया प्रसवप्रयोजकत्वावगतेः गर्भोत्पादनपर्य्य-
न्तलाभः । प्रसूत इति पाठेऽपीत्यमेव व्याख्येयम् ।

(२) इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, ‘सर्वासां’—इति पाठः प्रतिभाति ।

(३) तथाच, वेदविदस्तिर्य्यग्गमने कुम्भाण्डमन्त्रैर्होमश्च प्रायश्चित्तं, व्रतन्तु
अवेदविद्विषयमिति भावः । कुम्भाण्डमन्त्राश्च तैत्तिरीयारण्यके यद्विज्ञेयः ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२७५

पयन्तरेभ्यो गोः प्रशस्तत्वात्तदक्षिगमनेऽधिकं प्रायश्चित्तमाह,—

गोगामौ च चिरावेण गामेकां ब्राह्मणेो ददत् । इति ।

शुद्धतीति शेषः । एतच्च सङ्गद्गमने रेतःसेकात् प्राङ् निवृत्तौ द्रष्टव्यम् । रेतःसेकान्ते तु सङ्गद्गमने सम्बर्त्त आह,—

“नरो गोगमने कुर्यात् कृच्छ्रं सान्तपनं तथा”—इति ।

आवृत्तौ जावालिराह,—

“तप्तकृच्छ्रन्तु गां गत्वा परदारांस्तथैव च ।

इतरेषां पशूनान्तु कृच्छ्रपादो विधीयते”—इति ॥

ब्रह्मक्षीरादिगुणवत्यां गवि आवृत्तौ चतुर्विंशतिमते दर्शितम्,—

“नरो गोगमनं कृत्वा चरेच्चान्द्रायणव्रतम्”—इति ।

नचैव विषयेऽत्यन्ताभ्यासे विष्णुराह । “कुर्यात् परदारगमने गोव्रतं गोगमने च तिर्यग्योनावाकाशेऽप्यु दिवा गोशाने सनासाः स्नानमाचरेत्”—इति ।

वेदविद्विप्रसम्बन्धिन्यां गवि गुणवत्यामत्यन्ताभ्यासे शङ्ख-लिखिता-
वाहतुः । “तिर्यग्योनिषु गोवर्जे सचेलच्छातो यवसाहारं गोभ्यो-
दद्याद्गोष्ववकीर्णः संवत्सरं प्राजापत्यश्चरेत्”—इति । यथोक्तविशेषण-
विशिष्टायां सवनस्थविप्रसम्बन्धिन्यां गवि गौतम आह । “सखि-
सयोनिमगोचशिष्यभार्यासु क्षुषायां गवि च गुरुतल्पसमः अवकीर्ण
द्वयेके”—इति । गोसंयुक्तशकटादिवाहनेऽवस्थाय स्त्रियं भुञ्जा-
नस्य* यम आह,—

* स्त्रियं यवहारे,—इति मु० ।

२७६

पराशरमाधवः।

[१० अ०।

“यदि गोभिः समायुक्तं यानमारुह्य वै द्विजः ।

मैथुनं सेवते तत्र मनुः स्नायन्मृगोऽनवौत् ॥

चिरात्तं क्षपणं कृत्वा सचेलं स्नानमाचरेत् ।

गोभ्यो यवाटर्कं दत्त्वा घृतं प्राश्य विशुद्ध्यति”—इति ॥

मनुरपि,—

“मैथुनन्तु समारोप्य पुंसि धोषिति वा द्विजः ।

गोथानेऽप्यु दिवा चैव सवासाः स्नानमाचरेत्”—इति ॥

पूर्वं महिष्या गमने यत्प्राजापत्यमुक्तं, तदभ्यासविषयम् । सकृद्-
गमने लिदानीमाह,—

महिष्युष्ट्रीखरीगामी त्वहोरात्रेण शुद्ध्यति ॥१४॥ इति ।

महिषी च उष्ट्री च खरी च, ता गच्छतीति महिष्युष्ट्रीखरी-
गामी । स एकोपवासेन शुद्ध्यति इति ।

अथोत्तमजातिप्रभृताया नार्याश्चण्डालसम्पर्कं प्रायश्चित्तं वक्त-
व्यम् । तस्य चापदिषयत्वमभिप्रेत्यापदिषेयानुवादेन तत्र तावत्
पुरुषकर्त्तव्यमाह,—

डामरे समरे वाऽपि दुर्भिक्षे वा जनक्षये ।

वन्दीग्राहे भयार्त्ते वा सदा स्वस्त्रीं निरीक्षयेत् ॥१५॥ इति॥

डामरः परसेन्यहृतोपद्रवादिः । समरः सेनयोर्धुक्कम् । दुर्भिक्षं
वृष्ट्यभावादिनाऽग्रनाभावः । जनक्षयः मारिकादेवतानिमित्तैः* प्रचुरैः

* मारिकादिनिमित्तैः,—इति शा० स० ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२७७

रोगविशेषैः बह्वनां प्रजानां मरणम् । वन्दीयाहो बलात्कारेण
स्त्रीणामपहारः । भयार्त्तिस्त्रीरराजादिकृत उपद्रवः । एवंविधासु
आपत्सु पुरुषः स्वप्राणरक्षार्थं पलायमानो न स्त्रियमुपेक्षेत्, किन्तु
तस्या अपि यथा रक्षा भवति तथा निरीक्षणं कुर्यात् ।

यदा पुरुषो रक्षितुमशक्तः, तदानौमापन्नायाः स्त्रियाः कथञ्चि-
च्छण्डालसम्पर्कं किं कर्त्तव्यमित्यत आह,—

चण्डालैः सह सम्पर्कं या नारी कुरुते ततः ।
विप्रान् दश परान् कृत्वा स्वकं दोषं प्रकाशयेत् ॥ १६ ॥
आकण्ठसन्मिते कूपे गोमयोदककदर्दमे ।
तत्र स्थित्वा निराहारा त्वहोरात्रेण निष्क्रमेत् ॥ १७ ॥
सशिखं वपनं कृत्वा भुञ्जीयाद् यावकौदनम् ।
त्रिरात्रमुपवासित्वा त्वेकरात्रं जले वसेत् ॥ १८ ॥
शंखपुष्पीलतामूलं पत्रं वा कुसुमं फलम् ।
सुवर्णं पञ्चगव्यञ्च काथयित्वा पिवेज्जलम् ॥ १९ ॥
एकभक्तं चरेत्यश्वाद् यावत्पुष्पवती भवेत् ।
व्रतं चरति तद्द्यावत्तावत् वत्संवर्त्तते वह्निः ॥ २० ॥ इति ॥

परान्, वेदवेदाङ्गत्यादिप्रोक्तगुणविशिष्टान् । तादृशान् दश-
सङ्ख्याकान् विप्रान् परिषदं कृत्वा तेषामग्रे स्वकीयं पापमवस्थनेन
निवेदयेत् । यदा, चातुर्वेद्य इत्यादिवचने प्रोक्तानां दशानां विप्राणां
अग्रे निवेदयेत् । ततस्तैरनुज्ञाता व्रतमेवं समाचरेत् । कण्डप्रमाण

२७८

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

कूपं स्नात्वा सोदकेन गोमयेन तमापूर्य्य तत्रैकं दिनं निरन्तरमदस्ना-
थोपोष्य परेद्युर्निर्गच्छेत् । निर्गत्य च यावत्कमलं भुञ्जीत । ततो-
दिनचयमुपोष्य चतुर्थं दिनमाकण्डजले स्थित्वा, पञ्चमे दिने शङ्ख-
पुष्पीमूलादिभिः पञ्चभिः सुवर्णेन पञ्चगव्येन च* कायितं जलं
पिबेत् । ततः षष्ठदिनमारभ्य यावद्दृष्टदर्शनमेकभक्तं चरेत् । व्रत-
दिमेषु न गृहेऽवतिष्ठते, किन्तु वहिरेव निवसेत् ।

यथोक्तव्रतचरणानन्तरकर्त्तव्यमाह,—

प्रायश्चित्ते ततस्त्रीर्षे कुर्याद् ब्राह्मणभोजनम् ।

गोद्वयं दक्षिणां दद्याच्छुद्धिं पराशरोऽब्रवीत् ॥२१॥ इति॥

अथ स दक्षिणाशिरस्कोव्रतविशेषः सत्यन्तरेऽपि दर्शितः,—

“चण्डालेन तु सम्पर्कं यदि गच्छेत् कथञ्चन ।

सशिखं वपनं कृत्वा भुञ्जीयाद् यावत्कौदनम् ॥

चिराच्चमुपवासः स्यादेकरात्रं जले वसेत् ।

आत्मना सन्धिते कूपे गोमयोदककर्दमे ॥

तत्र स्थित्वा निराहारा चिराच्च ततः क्षिपेत् ।

शङ्खपुष्पीकृतमूलं पुष्पं वा कुसुमं फलम् ॥

क्षीरं सुवर्णसन्धिश्रं काययित्वा ततः पिबेत् ।

एकभक्तं चरेत्पश्चात् यावत्पुष्पवती भवेत् ॥

वह्निस्त्वावच्च निवसेद्यावच्चरति सा व्रतम् ।

प्रायश्चित्ते ततस्त्रीर्षे कुर्याद् ब्राह्मणभोजनम् ॥

गोद्वयं दक्षिणां दद्यात् शुद्धिं स्नाथभुवोऽब्रवीत्”—इति ।

* सद्य,—इति शा० स० ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२७६

तदेतदकामकृतविषयम् । कामकृते तु महद्गमने च्छब्दपृष्ठ-
माह,—

“संपृक्ता स्यादयान्त्यैर्या* सा कृच्छ्राब्दं समाचरेत्”—इति ।

यद्याहितगर्मायाएव पञ्चाक्षण्डालादिव्याथः, तदा तेनैव विग्रेष-
वक्ताः,—

“अन्तर्वन्नी तु युवतिः संपृक्ता चान्ययोनिना ।

प्रायश्चित्तं न सा कुर्यादयावद्गर्भेन निःसृतः ॥

न प्रचारं गृहे कुर्यान्न चाङ्गेषु प्रसाधनम् ।

न शयौत समं भर्वा न च भुञ्जीत बान्धवैः ॥

प्रायश्चित्तं गते गर्भे विधिं कृच्छ्राब्दिकं चरेत् ।

हिरण्यमथ वा धेनुं दद्यादिप्राय दक्षिणाम्”—इति ॥

यदा तु कामतोऽत्यन्तसम्पर्कः† करोति, तदाशनसोक्तं द्रष्टव्यम्,—

“अन्यजेन तु सम्पर्के भोजने मैथुने कृते ।

प्रविशेत्सम्प्रदीप्ताग्नौ मृत्युना सा विशङ्कति”—इति ॥

रेतःसेकान्तस्य चण्डालगमनस्य प्रायश्चित्तमभिधाय रेतःसेकात्
प्राङ् निवृत्तौ प्रायश्चित्तमाह,—

चातुर्वर्ण्यस्य नारीनां कृच्छ्रं चान्द्रायणं स्मृतम् ।

यथा भूमिस्तथा नारी तस्मात्तां न तु दूषयेत् ॥ २२॥इति

* संसक्ता स्यादयान्त्यैर्या,—इति पाठान्तरम् ।

† यदा त्याहितगर्मायास्तत्पञ्चाक्षण्डालादिव्याथेनैव,—इति सु० ।

‡ कामतोऽत्यन्तसम्पर्कः,—इति सु० ।

१८०

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

चण्डालगमनस्यात्यन्तं जुगुप्सितत्वादुच्यतेः परित्यागएव न तु मतेन शङ्कित्वाशङ्क्य ताम्नाशङ्कां निवर्त्तयितुं भूमिं दृष्टान्-मुपन्यस्यति । भूमिर्हि चण्डालादिवासेनोपहताऽपि स्वननलेपनादिभिः संशोध्य पुनः स्वीक्रियते । एवं योषिदपि चरितव्रता पुनः स्वीकरणीया । न तु तां दूषयेत्, न परित्यजेदिति यावत् । यद्यप्यत्र चातुर्वर्ण्येति सामान्येनाभिहितं, तथाप्येतत् ब्राह्मणी-व्यतिरिक्ताविषये सङ्कोचनीयम् । ब्राह्मण्यां सम्बर्त्तनं विशेषाभिधानात्,—

“चण्डालं पुष्कलं स्नेहं श्रुपाकं पतितं तथा ।

ब्राह्मण्यकामतो गत्वा शास्त्रायणचतुष्टयम् ॥

रजकव्याधिशैलूषरेणुचर्मोपजीविनः ।

ब्राह्मण्येतान् यदा गच्छेदकामादैन्द्वद्वयम्”—इति ॥

आपत्काले चण्डालवशङ्कताया नार्यारेतःशेकाशेकयोः प्रायश्चित्त-त्तमभिहितम् । इदानीं आपन्नायाएव* बलात् शूद्रादिषम्यर्के सति रेतःशेकाशेकयोः प्रायश्चित्तद्वयमाह,—

वन्दीग्राहेण या भुक्ता इत्वा बद्धा बलाद्भयात् ।

कृत्वा सान्तपनं कृच्छं शुद्धोत्पाराशरोऽब्रवीत् ॥ २३ ॥

सकृद्भुक्ता तु या नारी नेष्टन्ती पापकर्मभिः ।

प्राजापत्येन शुद्धोत ऋतुप्रसवणेन च ॥ २४ ॥ इति ।

रज्वादिभिर्बद्धा कणादिभिस्ताडयित्वा भयमुत्पाद्य या बलाद्भुक्ता

* अपन्नाया ब्राह्मण्याः,—इति मु० ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२८२

भवति, सा सान्तपनं कृत्वा* शुद्धेदिति पराशरस्य मतम् । प्रासाद-
मारुह्य प्रेचते इत्यस्मिन्नर्थे प्रासादात् प्रेचते इति यथा पञ्चमी, तथा
भयमुत्पाद्येत्यस्मिन्नर्थे भयादिति पञ्चमी द्रष्टव्या । द्वितीयवचनेऽपि,
कृत्वा बद्धेत्यनुषञ्जनीयम् । ब्राह्मणाः प्रातिलोभ्येन दिजातिव्याघ्रे
सम्बर्त्तन् आह,—

“ब्राह्मणकामाद्गच्छेत्तु चचियं वैश्वमेववा ।

गोमूत्रयावकैर्मासात् तदर्धाच्च विशुद्ध्यति”—इति ॥

षट्त्रिंशन्मतेऽपि । “ब्राह्मणी चचियवैश्वसेवायामतिहृच्छं हृच्छा-
तिहृच्छं चरेत् । चचिययोषितो ब्राह्मणराजन्यवैश्वसेवायां हृच्छार्द्धं
प्राजापत्यमतिहृच्छं च । वैश्ययोषितो ब्राह्मणराजन्यवैश्वसेवायां हृच्छ-
पादः हृच्छार्द्धं प्राजापत्यञ्च । शूद्रायाः शूद्रसेवने प्राजापत्यं, ब्राह्मण-
राजन्यवैश्वसेवायामहोरात्रं त्रिरात्रं हृच्छार्द्धम्”—इति । यदा
त्वाहितगर्भैव पश्चात् शूद्रादिभिर्व्यभिचरति, तदा गर्भपातशङ्कया
प्रसवोत्तरकाले एव प्रायश्चित्तं कुर्यात् । तथा च स्मृत्यन्तरे,—

“अन्तर्वत्नौ तु या नारी समेताऽऽक्रम्य कामिता† ।

प्रायश्चित्तं न कुर्यात्सा यावद्गर्भा न निःसृतः ॥

जाते गर्भे व्रतं पश्चात् कुर्यान्मासन्तु यावकम् ।

न गर्भदोषस्तत्रास्ति संस्कार्यः स यथाविधि”—इति ॥

* सा शिरोवपनं कृत्वा सान्तपनेन,—इति मु० ।

† क्रमेदाक्रम्य कामिता,—इति मु० ।

२८२

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

योषित्कृतापराधेन न केवलं तस्याः प्रायश्चित्तं* किन्तु तद्वर्तु-
रीत्याह,—

पतत्यर्द्धं शरीरस्य यस्य भार्या सुरां पिवेत् ।

पतितार्द्धशरीरस्य निष्कृतिर्न विधीयते ॥ २५ ॥ इति ॥

यस्य विप्रस्य ब्राह्मणादिषु चतसृषु भार्यास्तु अन्यतमा या काचि-
सुरां पिवेत्; तस्य विप्रस्य स्त्रीपुंसदयात्मकं यत् शरीरं, तस्य शरी-
रस्यार्द्धं स्त्रीरूपं पतति । स्त्रिया अर्द्धशरीरत्वं श्रुतिप्रसिद्धम् ।
“अर्द्धो वाणश्चात्मनोयत् पत्नी”—इति ।

तच्च पतितस्यार्द्धशरीरस्य स्त्रीरूपस्य सुरापानप्रोक्तव्रतव्यति-
रिक्तेन स्वल्पव्रतेन निष्कृतिः परिशुद्धिर्न विद्यते, किन्तु सुरापान-
व्रतमेव तथा कार्यमित्यर्थः । यदा, पतितं स्त्रीरूपमर्द्धशरीरं यस्य
पुरुषस्यासौ पतितार्द्धशरीरः । तस्य स्वयं सुरामपिवतोऽपि भार्या-
कृतापराधेन निष्कृतिः परिशुद्धिः कर्माधिकारलक्षणा न विद्यते ।
अतस्तदधिकारसिद्ध्यर्थं तेन प्रायश्चित्तमाचरितव्यम् । एतदेवाभिप्रेत्य
मनुवशिष्टाभ्यामेतदेव वचनं पठितम् ।

योषित्कृतापराधेन पुरुषस्य यथा प्रत्यवायः, तथा पुरुषानुष्ठि-
तधर्मेण योषितो निष्कृतिर्भविष्यतीति† न शङ्कनीयं, यतो याज्ञ-
वल्क्य आह,—

* योषित्कृतापराधो न केवलं तस्याः प्रायश्चित्तमापादयति,—
इति मु० ।

† भविष्यतीति,—इति मु० ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२८३

“पतिसोकं न सा याति ब्राह्मणी या सुरां पिवेत् ।

इहैव सा शुनी गृध्री शूकरी चोपजायते”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि । “या ब्राह्मणी सुरां पिवति न तां देवाः पतिसोकं नयन्ति । इहैव सा भ्रमति चीणपुष्पा आस्योत्का भवति शुल्लिका वा”—इति ।

पतितार्द्धशरीरेण पुरुषेण यत् कर्त्तव्यं प्रायश्चित्तं, तदाह,—
गायत्रीं जपमानस्तु कृच्छ्रं सान्तपनं चरेत् । इति ।

जपमान इति वर्त्तमानप्रयोगाद्यावद्भूतसमाप्तिस्त्वावच्छेपः कर्त्तव्य-
इत्यवगम्यते ।

सान्तपनस्थानेकधा भिन्नत्वाच्च विवक्षितं सान्तपनविशेषं दर्शयति,—

गोमूत्रं गोमयं क्षीरं दधि सर्पिः कुशोदकम् ॥ २६ ॥

एकरात्रोपवासश्च कृच्छ्रं सान्तपनं स्मृतम् । इति ॥

अथ दिरात्रं सप्तरात्रं चेति द्विविधसान्तपनं निर्दिशते^(१) ।
तन्मोक्षार्थं प्रायश्चित्तकाण्डप्रथमाध्याये याज्ञवल्क्यवचनद्वयोदाहरणेन
विशदीकृतम् ।

यथाकथञ्चित् परपुरुषेण संयुज्य तत् उपरतायाश्चनुतापं गतायाः
योषितो यथोचितं प्रायश्चित्तं पूर्वत्राभिहितम् । अथानुतापरहि-
ताया दुःसङ्गादनुपरतायास्त्यागमाह,—

(१) गोमूत्रादिषट्कमेकदिने पीत्वा परदिने उपवसेदिति दिरात्रं सान्त-
पनम् । गोमूत्रादिकं षट्सु दिनेषु प्रतिदिनमेकैकं पीत्वा सप्तम-
दिने उपवसेदिति सप्तरात्रं सान्तपनम् ।

२८४

परश्वरमाधवः ।

[१० अ० ।

आरेण जनयेद्गर्भं मृते व्यक्ते गते पतौ ॥ २७ ॥
तान्यजैदपरे राष्ट्रे पतितां पापकारिणीम् । इति ॥

पत्न्यौ मृते वा देशान्तरसञ्चारेणाज्ञाततया* गते वा या स्त्री
निरङ्कुशा सती आरं स्त्रीकृत्यापत्यमुत्पादयति । पापं कर्तुं शील-
मस्या इति पापकारिणी न कदाचित् पापादुपरता । अतएव
पतितां तादृशीं स्वराष्ट्रादुत्सार्य परराष्ट्रे प्रेषयेत् । ननु स्त्रीपरि-
त्यागश्चतुर्विंशतिमते निषिद्धः,—

“स्त्रीणां नास्ति परित्यागो ब्रह्महत्यादिभिर्विना ।

तत्रापि गृहमध्ये तु प्रायश्चित्तानि कारयेत् ॥

परित्यक्ता चरेत् पापं बह्व्यं वाऽपि किञ्चन ।

तत्पापं शतधा भूत्वा बान्धवाननुगच्छति ॥

थावन्ति नारीरोमाणि तत्प्रसूतिकुलेषु च ।

तावदर्षसहस्राणि परित्यागी† स पच्यते ॥

कुम्भीपाके महाघोरे ज्ञातयः पापकारिणः ।

वसन्ति स्त्रीपरित्यागाद्यावदाभूतसंश्रवम् ॥

पितृमातृपरित्यागी भार्यात्यागी सुहृत्पुत्रजः‡ ।

असिपत्रवनं चैव चण्डालानां शतं व्रजेत्”—इति ॥

* ज्ञाततया,—इति श्र० ।

† परित्यागात्,—इति मु० ।

‡ सुहृत्पुत्रपुत्रजः,—इति मु० ।

१० अ० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२८५

मैवम् । परित्यागनिषेधस्यानुतापितप्रायश्चित्ताधिकारिस्त्रीविषयत्वात् । प्रायश्चित्तानि कारयेदित्यभिधानात् । श्रपाकोपहतानां परित्यागस्य तत्रैवाङ्गीकृतत्वात्,—

“चतस्रएव सन्धाज्याः पतने सत्यपि स्त्रियः ।

श्रपाकोपहता या तु भर्तृप्रीतिपटपुत्रगा”—इति ॥

वमिष्ठोऽपि,—

“चतस्रस्तु परित्याज्याः शिष्यगा गुरुगा च या ।

पतिप्रीति तु विशेषेण जुङ्गितोपगता च या”—इति ॥

जुङ्गितो जुगुप्सितः श्रपाकादिः । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“व्यभिचारादृतौ शुद्धिर्गर्भं त्यागो विधीयते ।

गर्भभर्तृवधादौ च तथा महति पातके”—इति ॥

यत्तु मनुनोक्तम्,—

“विप्रदृष्टां स्त्रियं भर्ता निरुन्ध्यादेकवेष्टानि”—इति ।

न तत् मूलवचनेन समानविषयम् । भर्तृरहितस्त्रीविषयत्वान्मूलवचनस्य । मनुवाक्ये तु निरुन्ध्यादिति भर्तृकर्तव्यताऽभिधानात् । तदुपरितनवाक्येन प्रायश्चित्ताभिधानाच्च ।

“यत् पुंसः परदारेषु तच्चैनां कारयेद्भ्रतम् ।

सा चेत्युनः प्रदुष्येत सदृशेनोपमन्विता ।

हृच्छं चाश्रायणं चैव तदस्याः पावनं स्रुतम्”—इति ।

यदपि याज्ञवल्क्येनोक्तम्,—

“हताधिकारां मलिनां पिण्डमात्रोपजीविनीम् ।

परिभूतामधःश्रयां वासयेद्भूमिचारिणीम्”—इति ॥

२८६

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

तदपि निरुन्ध्यादित्यनेन समानविषयम् । तस्मात् यथोक्तस्य स्त्रीपरित्यागस्य न किञ्चिद्वाधकमस्ति ।

आरेण जनयेदित्यनेन प्रमितव्यभिचारवर्ती प्रत्यभिहितम् ।
अथ शङ्कितव्यभिचारां प्रत्याह,—

ब्राह्मणी तु यदा गच्छेत् परपुंसा समन्विता ॥२८॥
सा तु नष्टा विनिर्दिष्टा न तस्या गमनं पुनः ।

स्त्रियास्तावद्रचकाः याज्ञवल्क्येन परिगणिताः,—

“रच्येत्कन्यां पिता विना पतिः पुत्रस्तु वाङ्मते ।

अभावे ज्ञातयस्त्रेयां स्नातव्यं न स्त्रियाः कचित्”—इति ।

मनुरपि,—

“पिता रचति कौशारे भर्ता रचति यौवने ।

पुत्रस्तु स्त्राविरे भावे न स्त्री स्नातव्यमर्हति ॥

बान्ये पितुर्व्यग्रे तिष्ठेत् पणिद्याहस्य यौवने ।

पुत्रस्य स्त्राविरे भावे न स्त्री स्नातव्यमर्हति”—इति ॥

अत्र प्रोक्तेभ्यो रचकेभ्यः पित्रादिभ्यो व्यतिरिक्तः पुमान्, पर-
इत्युच्यते । तेन पुंसा समन्विता, प्रीत्यतिशयद्योतकहास्यादिव्यवहार-
पुरःसरं सम्यगन्विता, ब्राह्मणी स्त्री यदा केनचिद्वाजेन ग्रामान्तरं
देशान्तरं वा गत्वा निवसेत्, सा नष्टेति विनिर्दिष्टा बन्धुमध्ये प्रस्था-
पनीया । न तु तस्याः पुनः स्वगृहागमनमस्ति । गृहं प्रत्यागताऽपि
निर्व्वामनीयेत्यर्थः ।

परपुरुषेण सह यथोक्तसमन्वयाभावेऽपि स्नातव्येन चिरं निर्गता
स्त्री परित्याज्येत्याह,—

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२८७

कामान्मोहाद् या तु गच्छेत् त्यक्त्वा बन्धून् सुतान् पतिम्
॥२६॥

सा तु नष्टा परे लोके मानुषेषु विशेषतः—इति ॥

बन्धादीनामन्यतमस्य समीपे स्थातव्यमिति स्त्रीधर्मः । तथा
च तद्धर्मप्रकरणे याज्ञवल्क्य आह,—

“पितृमातृसुतभ्रातृश्वश्रूयशुरमातुलैः ।

हीना न स्याद्विना भर्त्ता गृहणीयाऽन्यथा भवेत्”—इति ॥

एवञ्च सति या स्त्री कामादा यथोक्तस्त्रीधर्मापरिज्ञानादा
बन्धादीन् परित्यज्य यामान्तरादौ चिरं वस्तुं गच्छेत्, सा तु
शास्त्रोक्तधर्मापह्नात् परलोके नष्टा नरकं प्राप्नोति । अथ
कथञ्चित्कालान्तरे निर्विण्णं प्रायश्चित्तं चरित्वा परलोकं जयेत्,
तथापि मानुषेषु बन्धादिषु सर्वथा प्रवेगं न लभते,—इत्यभिप्रेत्य
विशेषत इत्युक्तम् ।

उक्तार्थस्य निमित्तविशेषेणापवादमाह,—

मदमोहगता नारी क्रुद्धा दण्डादिताडिता ॥३०॥

अद्वितीया गता चैव पुनरागमनं भवेत् । —इति ॥

मदः पतिश्वशुरादितिरस्कारजनको मानसो दोषः । पत्यादि-

* स्पर्शदा,—इति सु० ।

† क्रोधाद्,—इति सु० ।

‡ पतिश्वशुरादिषु,—इति सु० ।

२८८

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

शुश्रूषा स्त्रीणां परमो धर्म इति एतादृशस्य विवेकस्याभावोभोहः ।
 उक्तदोषद्वयोपेतां नारीं शिञ्चितुं वृद्धाः पत्यादयो यदा दृष्ट्वा-
 दिभिक्षाङ्गयेयुः, तदा व्यथिता सा* यथोक्तबन्धादिमहायं विना
 स्वयमेकाकिन्येव स्नेह्यया यद्यपि गच्छेत्, तथापि स्मरहे पुनरा-
 गमनं प्राप्नुयादित्यर्थः । “भू प्राप्तौ”—इत्यस्माद्भातोस्तच्छब्दनिष्पत्तेः ।
 एतच्च मनुनाऽप्यभिहितम्,—

“अधिविन्ना तु या नारी निर्गच्छेद्रुषिता गृह्णात् ।

सा सद्यः सञ्जिरोद्धृत्वा त्याज्या वा कुलसन्निधौ”—इति ।

नन्वत्राधिवेदनं निर्गमननिमित्तमुपन्यस्तं, मूलवचने तु ताडन-
 मिति वैषम्यमिति चेत् । न । तस्याप्रयोजकत्वात् । निर्गमनभ्रंश-
 भावयोरुभयत्र तुल्यत्वात् । अतस्तादृशी नारी सान्त्वनादिना
 केनाप्युपायेन गृहएव निरोद्धृत्वा । यदि कश्चिन्निरोद्धुमशक्या,
 तदाऽपि कुलसन्निधौ त्याज्या ; तद्दोषशान्तिपर्यन्तं बन्धुमध्ये
 स्थापनीयेति ।

यावत् पुनरागमनं भवेदित्यत्रागमने प्रतीक्षणीयं कालावधि-
 माह,—

दशमे तु दिने प्राप्ते प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥३१॥

दशाहं न त्यजेन्नारीं त्यजेन्नष्टश्रुतान्तथा । इति ॥

या ताडिता सती निर्गता, तस्याः पुनरागमनप्रतीक्षां दश
 दिनानि कुर्यात् । दशमे दिने तथा गृहे प्राप्ते सति नेयं

* व्यथमाना सती,—इति मु० ।

† दशमे दिने तथा गृहं प्राप्तायां सत्यां,—इति मु० ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

२८६

प्रायश्चित्तमागमवति । *ऊर्ध्वन्तु कुलस्त्री व्यभिचारोचितप्रायश्चित्त-
मागमवति* । अतो दशाहमध्ये तदीयव्यभिचाराश्रवणे तां न
परित्यजेत् । यदि नष्टत्वेन सा श्रूयते, तदा दशाहमध्ये तद्वत्प्राय-
श्चित्तां तां परित्यजेत् ।

अथ नष्टां श्रुत्वाऽपि भर्तादयस्तां न परित्यजेयुः, तदा तेषां
प्रायश्चित्तमाह,—

भर्ता चैव चरेत् कच्छं कच्छार्धं चैव बान्धवाः ॥३२॥

स्पष्टार्थः ।

अकृतप्रायश्चित्तानां भर्तादीनां गृहे भोजनादिकभाषरक्षुपवा-
सेन शुद्ध्यतीत्याह,—

तेषां भुक्त्वा च पीत्वा च अहोरात्रेण शुद्ध्यति । इति ॥

ननु या ब्राह्मणी परपुंसा समन्विता भवति, युक्तस्तस्याख्यागः ।
या तु ताडनेन वा निमित्तान्तरेण वा निर्गच्छन्त्यपि न पुरुषान्तरेण
समन्वेति, तस्याः को नाम दोषः ? येन दशाहादूर्ध्वं तस्या अपि
त्यागो विधीयते, इत्यत आह,—

ब्राह्मणी तु यदा गच्छेत् परपुंसा विवर्जिता ॥३३॥

गत्वा पुंसां शतं याति त्यजेयुस्तां तु गोचिणः । इति ॥

यद्यपि क्रोधादिना निर्गच्छन्ती न तदानीं पुरुषान्तरेण सम-

* मातृव्यमंशः, स० शा० पुस्तकयोः ।

२६०

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

चेति, तथापि गत्वा कालान्तरेण शतसङ्ख्याकेषु पुरुषेषु मञ्जरतीति मत्वा बान्धवास्तां परित्यजेयुः । ब्राह्मण्या अपि बह्वपुरुषमञ्जारिण्या-
गणिकालं भवति । तदाह प्रजापतिः,—

“अभिगच्छति या नारी बह्वभिः पुरुषैर्मियः ।

अभिचारिणीति* सा ज्ञेया प्रत्यक्षगणिकेति च”—इति ॥

यथोक्ताया ब्राह्मण्याश्चण्डालसमत्वमभिप्रेत्य गृहप्रवेशं निषेधति,—

पुंसो यदि गृहे गच्छेत्तदशुद्धं गृहं भवेत् ॥ ३४ ॥

पतिमातृगृहं गच्छेज्जारस्यैवां तु तद्गृहम् । इति ॥

येयं दुर्ब्राह्मणी स्त्रनिवासार्थं पत्युर्वा मातुर्वा जारस्थान्यस्य वा, दाक्षिण्यविषयस्य कस्यचिदन्धोर्गृहं प्रविशति, तद्गृहं चण्डालाभ्यु-
षितगृहवदत्यन्तमपवित्रं भवति ।

“अविज्ञातसु चण्डालो यत्र वेश्मनि तिष्ठति”—

इत्यादिना चण्डालवासे तत्प्रवेशे च यथा गृहशुद्धिरभिहिता,
तथा पुंस्यन्या ब्राह्मण्याः प्रवेशेऽपि गृहशुद्धिः कर्त्तव्या ।

तच्छुद्धिप्रकारमाऽध्यायपरिममाप्तेर्दर्शयति,—

उल्लिख्य तु गृहं† पश्चात् यच्चगव्येन सेचयेत् ॥ ३५ ॥

त्यत्रेच्च मृण्मयं पात्रं वस्त्रं काष्ठञ्च शोधयेत् ।

सम्भारान् शोधयेत् सर्वान् गोकेशैश्च फलोद्भवान् ॥ ३६ ॥

* अभिचारीति,—इति सु० ।

† पिदमातृगृहं यच्च दाक्षिण्यं,—इति श्र० सो० स० ।

‡ तद्गृहं,—इति सु० ।

१० अ० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

२६१

ताम्राणि पञ्चगव्येन कांस्थानि दश भस्मभिः ।
 प्रायश्चित्तं चरेद्विप्रो ब्राह्मणैरुपपादितम् ॥ ३७ ॥
 गोद्वयं दक्षिणां दद्यात् प्राजापत्यद्वयञ्चरेत् ।
 इतरेषामहोरात्रं पञ्चगव्यञ्च शोधनम् ॥ ३८ ॥
 उपवासैर्ब्रतैः पुण्यैः स्नानसन्ध्याऽर्चनादिभिः ।
 जपहोमदयादानैः शुद्ध्यन्ते ब्राह्मणादयः ॥ ३९ ॥
 आकाशं वायुरग्निश्च मेघं भूमिगतं जलम् ।
 न दुष्यन्ति च दर्भाश्च यज्ञेषु चमसायथा ॥ ४० ॥

उत्प्रेक्ष्यन् भूमेः । तेन कुशादिलेपनादिकमुपलक्ष्यते । पञ्चगव्य-
 सेचनं भूमौ कुशादिषु च समानम् । मृण्मयस्य भाण्डस्य त्यागएव,
 न तु पञ्चगव्यसेचनादिभिः शुद्धिः । वस्त्रकाष्ठयोर्धोत्वादिष्वप्यवा-
 नाच्च* द्रव्यशुद्ध्यादि यथोक्तशोधनं कुर्यात् । नारिकेलकपित्था-
 खावुर्विष्वादिफलसम्भूतानां पात्राणां गोवालेर्मार्जनम् । ताम्रस्था-
 न्नादिना शुद्धिः पूर्वमुक्ता, अत्र पञ्चगव्येनेति विशेषः । कांस्थपा-
 त्राणां दशकृत्वोभस्मना घर्षणम् । गृहस्वामी तु परिषद्दिनिर्दिष्टं
 सदक्षिणं प्राजापत्यद्वयं चरेत् । अन्येषान्तु तद्गृहवासिनामुपवासः,
 पञ्चगव्यप्राशनञ्च । तद्गृहवासिभिः सह व्यवहर्तृणां गृहान्तरवासिनां
 ब्राह्मणादीनां निर्दिष्टेनोपवासादीनामन्यतमेन शुद्धिः । गद्गृह-
 सम्बन्धिनामाकाशादीनां निर्लेपत्वाच्च सन्धादनीया शुद्धिरस्ति । तच्च
 बृष्टान्नोद्यतोऽप्येति । अन्निर्दुसुखसंस्पर्शोऽपि चमसानां यथा नोच्छि-

* काष्ठादीनां धान्यादिसम्भाराणाञ्च,—इति मु० ।

२६२

पराशरमाधवः ।

[१० अ० ।

ष्टदोषः, शास्त्रदृष्ट्या तेषां निर्लेपस्वभावात्; तददाकाशादिष्वव-
गन्तव्यम् । अत्र चण्डालीन्यायस्याभिप्रेतत्वाच्चिरकालं विषयमिदं
परिशोधनं द्रष्टव्यम् । सक्तप्रवेशे तु मार्जनादिभिः शुद्धिर्निर्देष्टव्या ।

गम्येतराभिगमने सति निष्कृतिर्या

सा यत्र साधुहितकारणमभ्यधासि ।

अध्यायमूर्जितमतिर्दशमं स्वयुक्ता

व्याख्यत्पराशरकृताविह माधवार्यः ॥

इति श्रीमहाराजाधिराज-वैदिकमार्गप्रवर्त्तक-परमेश्वर-श्रीवौ-
रबुक्कभूपाल-साम्राज्य-धुरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशरसूति-
व्याख्यायां माधवौयायां दशमोऽध्यायः ॥०॥

* चिरवास,—इति सु० ।

अथ एकादशोऽध्यायः ।

नीलनीरदनिभं निरन्तरं

निर्जिताखिलनिशाचरं वयम् ।

मन्मथेऽमलविशाललोचनं

भारुतात्मजविभुं रघूद्वहम् * ॥

दशमेऽध्याये ह्युपपातकविशेषस्यागम्यागमनस्य प्रायश्चित्तमभि-
धाय तत्प्रसङ्गाद्गुरुतत्त्वादीनामपि प्रायश्चित्तमभिहितम् । एकाद-
शाध्याये त्वभोज्यभोजनस्य प्रायश्चित्तं प्राधान्येनोपवर्ण्यते । तच्चानुपा-
तमित्येके । सुरापानसमवेन मनुनोपवर्णनात् ।

“ब्रह्मोज्झता वेदनिन्दा कूटसाध्यं सुबद्धधः ।

गर्हितान्नाद्ययोर्जग्धिः सुरापानसमानि षट्”—इति ।

उपपातकमित्यपरे । मनुनैव,—

“आत्मार्यं च कियारम्भोनिन्दिताम्नादनं तथा”—

इत्यादिना कानिचिदनुक्रम्यान्ने “नास्तिक्यं चोपपातकम्”—
इति निगमनात् । अत्रायं निर्णयः । यस्मिन्नभक्ष्यविशेषे गर्हा-
धिक्यात् कामकृतादभ्यासाद्वा यश्चित्तगौरवं स्रव्यते, तस्याभक्ष्यस्य
भक्षणमनुपातकं, यच्च प्रायश्चित्तात्पत्वं तदुपपातकम् । यथा पूर्वचा-
गम्यगमनलोपाधिनेकाकारेऽपि† प्रायश्चित्तात्पत्वात् पारदार्यमुपपा-
तकम्, मातृभगिन्यादिगमनं प्रायश्चित्तवाङ्मत्यादतिपातकमिति
विष्णुनाऽभिहितम् । एवं सर्वत्र नामसाम्येऽपि गौरवलाघवाभ्यां

* नास्त्यर्थं श्लोकोमुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु ।

† लोपाधिनेकेनापि,—इति सु० ।

२६४

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

तत्तदवान्तरविशेषो निश्चेतव्यः । तत्रादौ तावदमेधादिभोजने प्राय-
श्चित्तमाह,—

अमेध्यरेतो गोमांसं चण्डालान्नमथापि वा ।

यदि भुक्तन्तु विप्रेण कृच्छ्रं चान्द्रायणञ्चरेत् ॥ १॥

अमेध्यं विष्मूत्रादि, तदुपस्पृष्टस्यास्य* भोजनममेध्यभोजनम् ।
न चात्र केवलस्य अमेध्यस्य विप्रेण भोजनं क्वचित् सम्भवति । तदुपस्पृ-
ष्टास्य भोजनन्तु सम्भाव्यते । बालापत्यसहभोजनस्य प्राचुर्येण लोके
दर्शनात् । रेतोभोजनन्तु गलयोन्यादिव्याधियस्त्रेषु सम्भावितम् ।
तथा गोमांसचण्डालास्यभोजनं वन्दौगृहीतादिषु । तत्र सर्वत्र
चान्द्रायणेन शुद्धिः । अथवा । चतुर्विधं मेध्यं, तद्विपरीतममेध्यम् ।
तदाह देवलः,—

“वक्ष्यतेऽतः परं सर्वं मेध्यामेध्यसमुद्भवम् ।

शुचि पूतं स्वयं शुद्धं पवित्रं चेति केवलम् ॥

मेध्यं चतुर्विधं लोके प्रजानां मनुरब्रवीत् ।

दूषितं कण्ठलं दुष्टं वर्जितं चेति लिङ्गतः ॥

चतुर्विधममेध्यञ्च सर्वं व्याख्यास्यते पुनः ।

नवं वा निर्मलं वाऽपि शुचीति द्रव्यमुच्यते ॥

शुद्धं पवित्रभूतञ्च पूतमित्यभिधीयते ।

स्वयमेव हि यद् द्रव्यं केवलं धन्यतां गतम् ॥

* तदुपस्पृष्टस्यास्य,—इति मु० । एवं परत्र ।

† समुच्चयम्,—इति मु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६५

स्वावरं जङ्गमं वाऽपि स्वयं शुद्धमिति स्मृतिः ।
 अन्यद्रव्यैरदुष्टं* यत् स्वयमन्यानि शोधयेत् ॥
 इत्यकथेषु पूर्णं यत् तत्पवित्रमिति स्मृतिः ।
 अथ सर्वाणि धान्यानि सर्वाण्याभरणानि च ॥
 अवर्ज्यं भक्षजातं वा शुचीन्येतानि केवलम्”—

इत्यादिना चतुर्विधं मेधं निरूप्य, दूषितादिचतुर्विधममेधमित्यं
 निरूपितम्,—

“शुच्यप्यशुचिसंस्पृष्टं द्रव्यं दूषितमुच्यते ।
 मानुषास्त्रिवसाविष्टारेतौमूत्रार्त्तवानि च ॥
 कुण्ठं पूयमित्येतत् कश्चलश्चाप्युदाहतम् ।
 खेदाश्रुविन्दवः फेनं निरस्तं नखरोम च ॥
 आर्द्रचर्मासृगित्येतद्दुष्टमाहुर्दिजातयः ।
 व्यङ्गैः पतितचण्डालैर्ग्राम्यशूकरकुक्कुटैः ॥
 अथ च नित्यं विवर्ज्याः स्युः षडेते धर्मतः समाः ।
 दुर्वर्णकामिकाभूमिर्भस्मोश्मत्तरजस्तलाः ॥
 मृतवन्धुरशुद्धश्च वर्ज्यते च स्वकालतः”—इति ।

अथ वर्णितेन चतुर्विधेनामेधेनोपहतस्याश्वस्य शुद्धिमकृत्वा
 भोजने चान्द्रायणञ्चरेत् । रेतोमूत्रादिभक्षणे चान्द्रायणं दृढस्यति-
 रप्याह,—

* अन्यद्रव्यैरदुष्टं,—इति सु० ।

† प्रेरणं स्मृतिकाभूमि,—इति शा० । सप्रबः सूतकी सूती,—इत्य-
 न्यत्र पाठः ।

२६६

पराशरमाधवः।

[१९ अ०।

“अलेह्यानामपेयानामभक्ष्याणाञ्च भक्षणे ।

रेतोमूत्रपुरीषाणां शृङ्गिष्ठान्द्रायणं स्मृतम्”—इति ॥

गोमांसादिभक्षणे चान्द्रायणं सम्बर्त्त आह,—

“गोमांसं मानुषञ्चैव सूतिहस्तात् समाहृतम् ।

अभक्ष्यं तद्विजातीनां भुक्त्वा चान्द्रायणञ्चरेत् ॥

श्वविडालखरोद्वाणां कपेर्गौमायुकाकथोः ।

प्राश्य मूत्रं पुरीषं वा चरेच्चान्द्रायणव्रतम्”—इति ॥

मनुरपि,—

“विड्वराहखरोद्वाणां गोमांथोः कपिकाकथोः ।

प्राश्य मूत्रं पुरीषं वा द्विजश्चान्द्रायणञ्चरेत्”—इति ॥

श्रुतातपोऽपि,—

“गोमांसभक्षणे प्रायश्चित्तं पूर्वसृषिभिः कृतम् ।

समयं यद्यतिक्रमेत्ततश्चान्द्रायणञ्चरेत्”—इति ॥

वृद्धपराशरोऽपि,—

“अगम्यागमने चैव मद्यगोमांसभक्षणे ।

शृङ्गे चान्द्रायणं कुर्यात् नदीं गत्वा समुद्रगाम् ॥

चान्द्रायणे ततश्चैर्णं कुर्याद् ब्राह्मणभोजनम् ।

अनङ्गुत्सृजितां गाञ्च दद्यादिप्राघ दक्षिणम्”—इति ॥

शङ्खलिखितावपि । “शृङ्गालकुक्कुटदंष्ट्रिक्रव्यादवानरखरोद्गज-
वाजिविड्वराहगोमानुषमांसभक्षणे चान्द्रायणम्”—इति । चाण्डा-
लास्रभक्षणे चान्द्रायणमङ्गिरा आह,—

“अन्ध्यावसायिनामजमश्रीयादुद्यकामतः ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

२६७

य तु चान्द्रायणं कुर्यात् तप्तकृच्छ्रमापिवा”—इति ॥

हारीतोऽपि,—

“चाण्डालाच्चं प्रमादेन यदि भुञ्जीत यो दिवः ।

तत्तस्मान्द्रायणं कुर्यात् मासमेकं व्रतं चरेत्”—इति ॥

यत्तु चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम्,—

“विण्मूत्रभक्षणे विप्रसुरेचान्द्रायणव्रतम् ।

श्चादौनाश्चैव विण्मूत्रे चरेचान्द्रायणव्रतम् ॥

शकाकोष्किष्ठगोष्किष्ठ*कमिकीटादिभक्षणे ।

अमेद्यानां च सर्वेषां चरेचान्द्रायणव्रतम्”—इति ॥

तदेतदभ्यासविषयम् । मूलवचने चान्द्रायणरूपं कृच्छ्रं चरेदित्य-
भिप्रेत्य व्याख्यातम् । यदा तु कृच्छ्रमाचरेचान्द्रायणमाचरेदिति
विभज्य व्याख्यायते, तदा कृच्छ्रशब्देन श्वषिकृच्छ्रतप्तकृच्छ्रप्राजा-
पत्यानि तत्प्रेणाभिधीयन्ते । तत्र श्वषिकृच्छ्रमाहाङ्गिराः,—

“अलेह्यानामपेयानामभक्ष्याणाञ्च भक्षणे ।

रेतोमूत्रपुरीषाणामृषिकृच्छ्रं विशोधनम्”—इति ॥

तप्तकृच्छ्रमाह देवसः,—

“रेतोमूत्रपुरीषाणां प्राग्नेऽमतिपूर्वके ।

नाश्रीयान्तु श्वहं मत्या तप्तकृच्छ्रं चरेद्विजः”—इति ॥

प्राजापत्यमाह सम्भर्तः,—

“विण्मूत्रभक्षणे विप्रः प्राजापत्यं समाचरेत्”—इति ।

तप्तकृच्छ्रस्य विषयस्तद्वचने संस्पष्टः । अमत्या अहोपवासस्तप्त-

• शकाकोष्किष्ठसंस्पर्श,—इति मु० ।

२६८

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

कृच्छ्रं मत्येति तत्राभिधानात् । यत्तु प्राजापत्यकृच्छ्रं, तद्भूतितोद्गारितविषयम् । अल्पव्रतत्वात् । ऋषिकृच्छ्रं तु पूर्वोक्तचान्द्रायणद्वयेन समानविषयम् । अत्र सर्वत्र प्रतानुष्ठानानन्तरं पुनः संस्कारः कर्त्तव्यः । तदाह यमः,—

“असुरामद्यपाने च कृते गोभक्षणेऽपि वा ।

तप्तकृच्छ्रपरिक्रिष्टो मौञ्जीहोमेन शुद्ध्यति”—इति ॥

मनुरपि,—

“अज्ञानात् प्राश्य विण्मूत्रं सुराभंस्पृष्टमेव च ।

पुनः संस्कारमर्हन्ति त्रयोवर्णा द्विजातयः”—इति ॥

विष्णुरपि । “विश्वराहयामकुक्कुटगोमांसभक्षणेऽपि सर्वेष्वेतेषु द्विजानां प्रायश्चित्तान्ते पुनः संस्कारं कुर्यात्”—इति । तत्र विशेषमाह काश्यपः । “चीर्णान्ते प्राच्यामुदीच्यां वा दिशि* गत्वा यत्र याम्यपशूनां शब्दो न श्रूयते तस्मिन् देशेऽग्निं प्रज्वाल्य ब्रह्मासनमास्तीर्य प्राक् प्रणीतेन विधिना पुनः संस्कारमर्हति”—इति । यच्च वृहद्व्यमेनोक्तम्,—

“वराहैकशफानाञ्च काककुक्कुटयोस्तथा ।

क्रव्यादानाञ्च सर्वेषामभक्ष्याये च कीर्त्तिताः ॥

मांसमूत्रपुरीषाणि प्राश्य गोमांसमेव च ।

श्वगोमायुकपीनां च तप्तकृच्छ्रं विशोधनम् ॥

उपोष्य द्वादशाहानि कुष्माण्डैर्जुहुयाद् दृतम्”—इति ।

* प्राचीमुदीची वा दिशं,—इति मु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६६

तत्र कामतः तप्तक्षुद्रः, अभ्यासे तु कुशाण्डसहितपराक^(१) इति
व्यवस्था । यत्तुग्रनसोक्तम्,—

“नरमांसं श्रमांसञ्च गोमांसञ्च तथैवच ।

भुक्त्वा पञ्चनखानाञ्च महाशान्तपरनश्चरेत्”—इति ॥

तत्कामविषयम् । यत्पुनः शङ्खेनोक्तम्,—

“भुक्त्वा चोभयतोदन्तान् तथैवैकशफानपि ।

श्चवं गथं* तथा भुक्त्वा वण्मासान् व्रतमाचरेत्”—इति ॥

तत्कामतोऽत्यन्ताभ्यासविषयम् । यच्च स्तुत्यन्तरोक्तम्,—

“जग्ध्वा मांसं नराणाञ्च विष्ट्वराहं खरं तथा ।

गवाश्चकुञ्चरोक्षाणां सर्वान् पञ्चनखांस्तथा ॥

कव्यादं कुक्कुटं याम्यं कुर्यात् संवत्सरव्रतम्”—इति ।

तदत्यन्तानवच्छिन्नाभ्यासविषयम् । यदप्याङ्गिरसेनोक्तम्,—

“अभक्ष्याणामपेयानामलेष्ट्यानाञ्च भोजने ।

रेतोमूत्रपुरीषाणां प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥

पद्मोदुम्बरनिल्वानां कुशाश्वत्थपलाशयोः ।

एतेषामुदकं पीत्वा सप्तरात्रेण शुद्ध्यति”—इति ॥

* उष्ट्रगथं,—इति सु० ।

† यदप्याङ्गिरसोक्तम्,—इति सु० ।

(१) ह्येष्य द्वादशाहानौत्थनेन पराकोऽभिहितः । पराकस्य द्वादशा-
होपवासरूपत्वात् । तच्च मनुजोक्तम्,—

“यतात्मनोऽप्रमत्तस्य द्वादशाहमभोजनम् ।

पराकोनाम क्षुद्रोऽयं सर्वपापप्रणाशनः”—ति ।

३००

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

तदौषदभ्यासविषयम्* । यदपि मनुनोक्तम्,—

“भुक्त्वाऽतोऽन्यतमस्यान्नमत्या तु अहं चपेत् ।

मत्या भुक्त्वा चरेत्कच्छं रेतोविण्मूत्रमेवच”—इति ॥

अबुद्धिपूर्वं चर्दनासम्भवे अहोपवासो द्रष्टव्यः । गोमांसमन्नचण-
स्यावृत्त्यनावृत्त्योर्व्यवस्थितं व्रतमाह प्रजापतिः,—

“चान्द्रायणचयं कुर्यादभक्षपशुभक्षणे ।

एकमेवं सहस्रभुक्त्वा चरेदाह प्रजापतिः”—इति ॥

मूलवचने चण्डालान्नमित्यनेन महापातक्यादौनामन्नमप्युपल-
क्ष्यते । अतएव हारीतः,—

“यदन्नं प्रतिलोमस्य शृङ्गस्योत्तमस्त्रियाम् ।

महापातकिनश्चैव यदन्नं स्त्रीकृतघ्नयोः ॥

आरूढपतितश्चैव सगोत्राभर्तुरेवच ।

पाषण्डानाश्रितानाञ्च यतेश्चैव तथेवच ॥

अतिकृच्छ्रं चरेद्भुक्त्वा प्रमादाद् ब्राह्मणः सहत् ।

मत्या चान्द्रायणं कुर्यादामश्वेर्दधमेवच ॥

तद्वस्तभोजने वाऽपि त्रिगुणं सहभोजने ।

चतुर्गुणं तदुच्छिष्टे पानीये चार्द्धमेवच ॥

कृच्छ्रादपादभुदिष्टमभ्यासादन्नभोजने ।

अत्यभ्यासे तथा कुर्यात् त्रिंशत्कृच्छ्रं द्विजोत्तमः”—इति ॥

* तदभ्यासविषयम्, - इति मु० ।

† एवमेव,—इति मु० ।

‡ कृच्छ्रादपादभुदिष्टमभ्यासाज्ज्ञानभोजने,—इति मु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३०१

उत्तमस्त्री ब्राह्मणी, तस्यां प्रातिलोभ्येन शूद्रादुत्पन्नस्य षण्डाक्षः ।
 मशपातकौ ब्रह्महादिः । यद्यपि स्त्रीहत्यायां मशपातकादिवदुत्पन्नं
 नास्ति, तथाप्यन्नदानाधिकाराभावात् तदौघमध्यस्थं पातक्यन्नवद्*
 गर्हितमेव । यस्तु परेणोपकृतः सन् स्वयं न प्रत्युपकरोति नाप्यनु-
 मोदते प्रत्युतापद्वयस्थापकारित्वनापादयति, स कृतघ्नः । उत्तमाश्रम-
 भारद्वयं परित्याज्याधमाश्रमे उच्चार्गे वा वर्त्तमान आरुढपतितः । यः
 समानगोत्रासुद्वहति, स संगोत्राभर्त्ता । वेदिककुले समुत्पन्नो वेदमार्ग-
 सुसृज्य जैनबौद्धादिमार्गं वर्त्तमानः, पाषण्डः । अनाश्रिताः सत्यपि
 सामर्थ्यं नास्तिक्येन कश्चिदप्याश्रमं न प्राप्ताः । एतेषां सर्वेषामग्रे
 समानं प्रायश्चित्तम् ।

विप्रस्यानेध्यादिभोजने प्रायश्चित्तमभिधायेतरेषां वर्णानां तद्वत्,—

तथैव क्षत्रियो वैश्योऽप्यर्चं चान्द्रायणं चरेत् ।

शूद्रोऽप्येवं यदा भुङ्क्ते प्राजापत्यं समाचरेत् ॥२॥ इति

तथैवेत्यतिदिष्टस्योपदिष्टादल्पत्वेन कञ्चित्स्य पादोनं चाश्रा-
 यणमवगन्तव्यम् । शूद्रोऽप्येवमित्यनेनानेध्यादिभोजनसाम्यं निर्दिश्यते ।
 न तु भोजनसाम्यं, अतान्तरस्य तत्र विधानात् ।

प्रतान्ते चतुर्वर्णानां कर्त्तव्यमाह,—

पञ्चगव्यं पिबेत् शूद्रो ब्रह्मकूर्चं पिबेद्द्विजः ।

एकद्वित्रिचतुर्गा वा दद्याद् विप्रादनुक्रमात् ॥३॥ इति

* उपपातक्यन्नवद्,—इति सु० ।

३०२

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

पञ्चगव्यब्रह्मकूर्चयोर्विधानमुत्तरत्र वक्ष्यते । तत्र शूद्रस्यामन्त्रस्या-
मन्त्रकं पञ्चगव्यं, दतरेषां समन्त्रकं ब्रह्मकूर्चम् । विप्रोगामेकां
दक्षिणां दद्यात् । चत्विधो दे, वैश्वस्तिष्ठः, शूद्रश्चतस्रः । गवामसम्भवे
सुवर्णं दद्यादित्यभिप्रेत्य वाग्रब्दः पठितः । तत्र सुवर्णस्य गोप्रत्या-
स्त्रायस्य परिमाणमाह प्रजापतिः,—

“गवामलामे निष्कं वा निष्काद्धं पादमेव वा”—इति ।

विप्रस्य शूद्राद्यन्नभोजने प्रायश्चित्तमाह,—

शूद्रान्नं सूतकान्नञ्च अभोज्यस्यान्नमेव च ।

शङ्कितं प्रतिषिद्धान्नं पूर्वोच्छिष्टं तथैव च ॥४॥

यदि भुक्तन्तु विप्रेण अज्ञानादापदेऽपि वा ।

ज्ञात्वा समाचरेत् कृच्छ्रं ब्रह्मकूर्चन्तु[†] पावनम् ॥५॥ इति

अत्र शूद्राद्यस्य गर्हितताऽङ्गिरसा प्रपञ्चिता,—

“आहिताग्निस्तु यो विप्रः शूद्रान्नं प्रतिगृह्य तु ।

भोगान्तत्समतां याति तिर्यग्योनिं च गच्छति ॥

यस्तु वेदमधीयानः शूद्रान्नमुपभुञ्जति ।

शूद्रे वेदफलं याति शूद्रत्वं चापि गच्छति[‡] ॥

* निष्कं स्यात्,—इति शा० ।

* ब्रह्मकूर्चन,—इति मु० ।

† निषेधः आङ्गिरसा प्रपञ्चितः—इति मु० ।

‡ याति स दिनः,—इति मु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३०३

आप्राप्ता चोपपन्ना चैव स्पृष्टा च प्रतिगृह्य च ।
 प्रशस्य स्वस्ति चेत्युक्ता भोक्त्रैव तु न संशयः ॥
 एते दोषा भवन्तीह शूद्राक्षस्य प्रतिग्रहे ।
 अनुग्रहन्तु वक्ष्यामि मनुना चोदितं पुरा ॥
 शानं वा यदि वा पक्कं शूद्राक्षमुपसाधयेत्* ।
 क्लिप्त्वा भजते भोक्ता यश्च विप्रः पुरोहितः ॥
 गुर्व्ययं क्षतिथीनान्तु मृत्यामान्तु विप्रेषतः ।
 प्रतिगृह्य प्रदातव्यं न तु तृप्येत् स्वयं ततः ॥
 शूद्राक्षरसपुष्टस्य क्षधीयानस्य नित्यशः ।
 यजतो जुहुतो वाऽपि गतिरुद्धा न विद्यते ॥
 षण्मासानय यो भुङ्क्ते शूद्रस्यायं निरन्तरम् ।
 जीवन्नेव भवेत् शूद्रो मृतः श्वा चापि जायते ॥
 अहन्नेव निवृत्तिं यः शूद्राक्षान्प्रियते दिजः ।
 आहिताग्निर्विशेषेण स शूद्रगतिभाग्यवेत्"—इति ॥

व्यासोऽपि,—

“शूद्राक्षरसपुष्टस्य दिक्सोरपि च नित्यशः ।
 यजतो जुहुतो वाऽपि गतिरुद्धा न विद्यते ॥
 मृतसूतकपुष्टाङ्गो दिजः शूद्राक्षभोजनः ।
 अहन्नेव न जनामि कां कां योनिं निगच्छति ॥
 मृतोद्वादश जन्मानि दश जन्मानि सूकरः ।

* साकयेत्,—इति सु० ।

† गर्भस्थिति,—इति सु० ।

३०४

पराशरमासवः ।

[११ अ० ।

श्वा चैव सप्त जन्मानि इत्येवं मनुस्मृतवान्* ॥
 शूद्रास्तेनोदरस्थेन यः कश्चिन्म्रियते द्विजः ।
 स भवेत् सूकरो घाम्यस्तस्य वा जायते कुले"—इति ॥

आपस्तम्बोऽपि,—

“यस्तु भुञ्जीत शूद्राक्षं मासमेकं निरन्तरम् ।
 इह जन्मनि शूद्रत्वं मृतः श्वा चाभिजायते ॥
 शूद्राक्षं शूद्रसंस्पर्शः† शूद्रेण च सहासनम् ।
 शूद्राञ्जानागमश्चैव ज्वलन्तमपि पातयेत् ॥
 आहिताग्निस्तु यो विप्रः शूद्रास्तेन प्रवर्तते ।
 पञ्च तस्य प्रवर्तन्ति आत्मा ब्रह्म त्रयोऽग्नयः”—इति ॥

सुमन्तुरपि,—

“राजाक्षं तेज आदत्ते शूद्राक्षं ब्रह्मवर्चसम् ।
 आयुः सुवर्णकाराक्षं यशश्चर्मावकर्त्तिनः‡ ॥
 कारुकाक्षं प्रजा हन्ति बलं निर्णेजकस्य च ।
 गणान्नं गणिकास्यश्च लोकेभ्यः परिक्रान्ति ॥
 रूपं चिकित्सिकस्याक्षं पुंश्चल्याश्च तथा त्रियम्§ ॥
 विष्टा वाडुषिकस्याक्षं शस्त्रविक्रयिणो मलम् ॥

* जन्मानोत्येवं मनुस्मृतवान् च,—इति सु० ।

† शूद्रसंस्पर्शः,—इति सु० ।

‡ यशश्चर्मावकर्त्तिनः,—इति सु० । यशश्चर्मावकर्त्तिनः,—इत्यन्यत्र पाठः ।

§ पुंश्चल्याश्चाज्ञानिन्द्रियम्,—इति सु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३०५

एतेभ्योऽन्ये त्वभोज्यान्नाः* क्रमशः परिकीर्त्तिताः ।

तेषां त्वगस्थिरोमाणि धदन्यसं मनीषिणः”—इति ॥

तदिदं गर्हितं शूद्राक्षमज्ञानादाऽऽपत्काले वा यो विप्रो भुङ्क्ते, स ब्रह्मकूर्चमाचरेत् । तस्य पावनत्वं, यज्ञमन्त्रसंस्कारत्वात् । यस्तु ज्ञात्वा शूद्रासं भुङ्क्ते, स प्रजापत्यमाचरेत् । तथा च मनुः,—

“भुञ्जानोऽन्यतमस्यान्नममत्या क्षपणं च्यवम् ।

मत्या भुक्त्वा चरेत् छच्छं रेतोविण्मूत्रमेवच”—इति ॥

न च ब्रह्मकूर्चस्यैकोपवासरूपत्वात् अहचपणेन विरोध इति शङ्कनीयम् । तयोः शक्ताशक्तविषयत्वात् । अथ दिनचर्योपवासं लिखितोऽप्याह,—

“भुक्त्वा वाङ्मूर्ध्निकस्यान्नमृत्तस्यासुरस्य च ।

शूद्रस्य तु तथा भुक्त्वा चिरात्वं स्यादभोजनम्”—इति ॥

प्रजापतिस्याच व्यवस्थितानि व्रतान्याह,—

“ब्राह्मणस्यैव शूद्राक्षमभोज्यं परिकीर्त्तितम् ।

सहस्रहृक्त्वा तदज्ञानाद्ब्रह्मकूर्चं सकृत्पिबेत् ॥

अभ्यासे च तदभ्यस्येदाममन्नमगर्हितम् ।

मत्या चिरात्वं कुर्वीत छच्छ्रमभ्यासतश्चरेत्”—इति ॥

जाताशौचेन क्षताशौचेन वा संयुक्तस्य पुरुषस्यान्नं सूतकाक्षम् । तस्मिन्ना च मनुना दर्शिता,—

“सूताक्षं रजकस्यान्नं चौरस्यान्नं तथैवच ।

* एतेभ्योऽन्ये भोज्यान्नाः,—इति सु० ।

† तच्छात्रं,—इति सु० ।

३०६

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

मृतके सूतके चैव स्वर्गस्यमपि पातयेत्”—इति ॥

नटादिरभोज्यः । विप्रादीन् भोजयितुमनर्हत्वात् । तथाच
वृहस्पतिः,—

“नटनर्त्तकतचाणश्वर्मकारः सुवर्णहृत् ।

स्थानुपाषण्डगणिका अभोज्यान्नाः प्रकीर्त्तिताः”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“कदर्थ्यबद्धचोराणां क्लीवरङ्गावतारिणाम् ।

वैणाभिग्रस्तवाङ्मुख्यगणिकागणरक्षिणाम् ॥

चिकित्सकातुरोन्मत्तपुंश्चलीक्रुद्धविदिषाम् ।

क्रूरोऽपतितत्रात्यदाश्विकोच्छिष्टभोजनाम् ॥

श्वीरस्त्रीस्वर्णकारस्त्रीजितयामयाजिनाम् ।

स्त्रीविक्रयिकर्मकारतन्तुवायश्चवृत्तिनाम्* ॥

नृशंसराजरजकहतप्लवधजौविनाम् ।

चेलधावसुराजीवसहोपपतिवैश्वनाम् ॥

एषामन्नं न भोक्तव्यं सोमविक्रयिणस्तथा”—इति ।

शङ्कितमित्यत्र द्विविधा शङ्का विवक्षिता, विषप्रक्षेपिका शास्त्रनि-
न्वत्यशङ्का चेति । तथाहि, केपुचित् कीकटदेशेषु प्रेतभूतगणादिरूपा-
स्तामसादेवतास्तोषयितुं नरवलिं सङ्कल्प्य मनुष्यान्मारयितुं अन्नमण्ये
गूढं विषं प्रक्षिपन्तीत्यस्ति महती प्रसिद्धिः । तादृशेषु गृहेषु विष-
शङ्कासम्भवात् शङ्कितमन्नमित्युच्यते । तत्तु न भोक्तुं योग्यम्,

“विषं चोपविषं भुक्त्वा चरेच्चात्रायणमतम्”—इति

* नास्तीदमद्वै मु० पुन के ।

११ अ०]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

३०७

चतुर्विंशतिमते विषभोजननिन्दास्मरणात् । तथा, केचित्
 आह्लासवः शूद्रादयः स्वगृहे ओत्रियो न भुङ्क्ते इत्यभिप्रेत्य
 ओत्रियान्तरगृहे द्रव्यं दत्वा भोजयन्ति । तादृशस्य ओत्रियान्तरस्य
 गृहे सिद्धमन्नं निन्दत्वेन शङ्कितम् । प्रतिषिद्धान्नं गोघ्रातादि ।
 तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“गोघ्रातन्तु शूद्रोच्छिष्टं ससृष्टं” पतितेक्षितम् ।

उदक्यासृष्टसंघृष्टं पर्यायान्नं विवर्जयेत्”—इति ॥

पात्रे पतितस्यान्नस्याहं भुक्त्वा शिष्टमन्नं कालान्तरे भोक्तुं यदि
 संघृह्यते, तदा तदन्नं पूर्वोच्छिष्टमित्यभिधीयते । तेव्येतेषु सूत-
 काष्ठादिषु पूर्वोच्छिष्टान्तेषु पञ्चसु भुक्तेषु शूद्रास्त्वद्ब्रह्मकूर्चक्षेत्रौ
 वेदितव्यौ । सूतकाक्षे ये वक्तव्यविशेषास्ते सर्वेऽप्युपरिष्ठादध्यन्ते ।
 यत्त्वभोव्याक्षे सुमम्भुनोक्तम् । “अभिज्ञस्तपतितपौनर्भवपुंस्त्वस्यशुचिश्च-
 स्त्रकारतैलिकपात्रिकध्वजिसुवर्णकारलेखकलेट्टिकपण्डकः सन्धकगण-
 गणिकाद्यानि आभोव्यानि, सैनिकक्रव्यादनिषादबुरुडचर्मकारा-
 न्नभोव्यान्नाप्रतिपाद्यास्य, अन्नप्रतिग्रहयोश्चाद्रायणं चरेत्”—इति ।
 तत्कामकृताभ्यासविषयम् । यच्च ग्रन्थेनोक्तम्,—

“शूद्रान्नं ब्राह्मणोभुक्त्वा तथा रज्जावतारिणः ।

चिकित्सकस्य कूरस्य तथा स्त्रीशूद्रजौविनः” ॥

* गोघ्रातं शूद्रोच्छिष्टमुच्छिष्टं,—इति मु० ।

† संघृष्टं,—इति मु० ।

‡ वस्त्रं,—इति मु० ।

§ स्त्रीशूद्रजौविनः,—इति मु० ।

१०८

पराशरमाधवः ।

[११ अ०

षण्डस्य कुलटायाश्च तत्तणो रजकस्य च* ।

कदर्यस्य नृशंसस्य वेश्यायाः कितवस्य च ।

गणाक्षं गणिकाक्षश्च मृगजीविश्ववृत्तिनाम् ॥

सौनिकाक्षं सृतिकाक्षं भुक्त्वा मांसं व्रतौ भवेत्”— इति ।

एतच्च पूर्वणं समानविषयम् । मांसव्रतस्य चान्द्रायणरूपत्वात् ।

यदपि वृहस्पतिनोक्तम्,—

“शौण्डिकाक्षं नटस्याक्षं क्षौवदण्डिकयोरपि ।

दुष्टाक्षमवशिष्टाक्षं सोमविकथिणस्तथा ॥

सूत्यक्षं सूतिकाक्षञ्च वार्द्धुषेः पतितस्य च ।

एतेषां ब्राह्मणो भुक्त्वा दादशाक्षं यवान् पिवेत्”— इति ।

यदपि शङ्खलिखिताभ्यामुक्तम् । “अभिशस्तपतितरजकचाक्रिकै-
लिकपाभयाजकशूद्रसांवत्सरिककुलिकसुवर्णकारचर्मकारचित्रवृत्ति-
घोषकतन्त्रवायरङ्गावतारिमानकूटशौण्डिकबधजीविनृशंसात्मविक-
थिवार्द्धुषिकश्यावभटवृत्तिप्रात्यतस्कराक्षभोजनेष्वतिष्ठच्छ्रं चरेत्”—
इति । एतदुभयं पूर्वोक्तविषये चान्द्रायणं कर्तुमशक्तं प्रति वेदित-
व्यम् । यदपि वृहस्पतिना दर्शितम्,—

* षण्डस्य कुलटायाश्च तथा बन्धकरक्षिणः ।

अभिशस्तस्य चोरस्य क्षवीरायाः स्त्रियास्तथा ॥

चर्मकारस्य फेनस्य क्षौवस्य पतितस्य च ।

रजककारस्य तक्षणश्च रजकस्य च वार्द्धुषेः— इति मु० ।

† भूमिषाक्षान्नं,— इति मु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

३०८

“गान्धर्वी लोहकारश्च भौनिकस्तन्नुवाचकः ।
 चक्रोपजीवी रजकः कितवस्तस्करस्तथा ॥
 यजमानोपजीवी च शूद्राध्यापकयाजकौ ।
 कुलटश्चिकर्मा च वार्द्धुषिश्चर्मविक्रयी ॥
 समर्घं पण्यमाहृत्य महार्घं यः प्रयच्छति ।
 स वै वार्द्धुषिको नाम यस्य वृद्ध्या प्रयोजयेत् ॥
 वृथाऽऽरामाश्रमाणाञ्च भेदकः पुण्यविक्रयी ।
 विक्रयी ब्रह्मणो यस्य योनिषाङ्गरिकश्च यः ॥
 रङ्गोपजीवी कूटाशः कुहको गुप्तिकस्तथा* ।
 भिषजोग्रदक्षैर्वा रूपाजीवी च सूचकः ॥
 भौनिको वर्णिकश्चैव निषादेन समाः स्रताः ।
 कर्मणा तेषु यो मोहाद् ब्राह्मणो वर्तते सदा ॥
 प्रायश्चित्ते तु चरिते परिहार्यो भवेत् स हि† ।
 एते ब्राह्मणचण्डालाः सर्व्वे ब्रह्मघ्नः किल ॥
 तस्माद् देवे च पित्र्ये च वर्जितास्तत्त्वदर्शिभिः ।
 एतेषामेव सर्व्वेषां प्रत्यापत्तिस्तु‡ नृग्यताम् ॥
 भैक्षान्सुपभुञ्जानो द्विजश्चान्द्रायणं चरेत् ।
 एतेषां ब्राह्मणोभुक्ता दत्त्वा हत्वा प्रतिग्रहम् ॥
 प्राजापत्येन शूद्रोत् तु तस्मात् पापाच्च संशयः”-इति ।

* कुहकोऽगुह्यगुप्तिकः,—इति सु० ।

† भिषक् च रजकश्चैव,—इति सु० ।

‡ भवेद्दहिः,—इति सु० ।

§ प्रत्यापत्तिस्तु,—इति सु० ।

३१०

यदाश्रमाधवः ।

[११ अ० १]

तत्र चान्द्रायणं पूर्वोक्तचान्द्रायणेन समानविषयम् । प्राजाप-
त्यन्तु तस्मिन्नेव विषये वेदविदं प्रत्यवगन्तव्यं, ब्राह्मण इति विगोषा-
भिधानात् । यद्योक्तमङ्गिरसा,—

“अभोज्यानान्तु सर्वेषां भुक्त्वा चासमुपसृतम् ।

अश्यावसायिनां भुक्त्वा पादकच्छेपेण शुद्ध्यति”—इति ॥

यदपि विष्णुनोक्तम् । “गणगणक*स्तेनगायनान्त्रानि भुक्त्वा सप्त-
रात्रं पयसा वर्ज्जत । तत्राश्वं चर्मकर्तुंश्च† । वारुणिककदर्यदौचितबद्ध-
निगलाभिश्चक्षुषण्डानाञ्च । पुंश्चलीदाम्भिकचिकित्सकलुब्धककूरोच्छि-
ष्टभोजिनां च । अवीरास्त्रीस्वर्णकारसपत्न्यपतितानाञ्च । पिशुनानृतवा-
दिकतुधर्मघोमविक्रयिणाञ्च । शैलूषतन्नुवार्याङ्गतघ्नरजकानां च । चर्म-
कारनिषादरङ्गावतारिवैण्ण्यैश्चक्षुष्यविक्रयिणाञ्च । श्वजौविशौण्डिकते-
लिकचेलनिर्णेजकानाञ्च । रजस्वलासद्योपपतिवेश्मनां च । भूणन्नावेचि-
तमुदक्यासंसृष्टं पतचिणाऽवलीढं शुना संस्पृष्टं गवाघ्रातञ्च । कामतः
पादस्पृष्टमवचुतं च । मत्तकुड्कातुराणां च । अनर्चितं दृथामांसञ्च पाठी-
नरोहितञ्च राजिलसिंहतुण्डं च सगल्कवर्जं सर्व्वमाश्रमांसाश्रमे त्रिरा-
त्रमुपवसेत्”—इति । तत्र चिरात्रोपवासोऽकामकृतसङ्गद्भोजनविषयः ।
तस्मिन्नेव विषये मूलवचनोक्तब्रह्मकूर्वस्त्वशक्तं प्रति वेदितव्यः॥ ।

* गणगणक,—इति नास्ति मु० पुस्तके ।

† चर्मकारकृतं च,—इति मु० ।

‡ तुमवाध,—इति मु० ।

§ वैद,—इति मु० ।

॥ ब्रह्मकूर्वमशक्तं प्रति वेदितव्यम्,—इति मु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२११

सप्तरात्रयोत्रतमकामकृताभ्यासविषयम् । शङ्कितप्रतिषिद्धाभ्ययोर्ह-
रीत आह,—

“मृतसूतकशूद्राभं सदोषेणापि संकृतम् ।

शङ्कितं प्रतिषिद्धाभं विद्विषोऽन्नमथापिवा ॥

यदि भुञ्जीत विप्रो यः प्रायश्चित्ती भुवं भवेत् ।

एकरात्रोपवासस्य गायत्र्यष्टशतं जपेत्* ॥

प्रागयेत् पद्मभिर्मन्त्रैः पद्मगव्यं पृथक् पृथक् ।

एतेन शुद्धाने विप्रो ह्यन्यैश्चाभोज्यभोजनैः”—इति ॥

एतच्च ब्रह्मकूर्चवद् व्याख्येयम् । पूर्वोच्छिष्टे तु ब्रह्मकूर्चसमानं
व्रतं सत्यन्तरे दर्शितम्,—

“स्वमुच्छिष्टम् यो भुङ्क्ते यो भुङ्क्ते मुक्तभाजने ।

एवं वैवस्वतः प्राह भुक्त्वा सान्नपनं चरेत्”—इति ॥

पूर्वोच्छिष्टस्य पूमर्भाजने व्रतचरणमभिहितम् । तैनेव दृष्टान्तेन
बालाद्युच्छिष्टस्याभोज्यत्वमाशङ्क्य स्वल्पशुद्ध्या भोज्यत्वमाह,—

बालैर्नकुलमार्जारैरन्नमुच्छिष्टितं† यदा ।

तिलदर्भोदकैः प्रोक्ष्य शुद्धाने नाच संशयः ॥ई॥

उच्छिष्टितम्‡ उच्छिष्टताभावादितम् । प्रोक्षितस्यान्नस्य? अद्वा-
जडस्योच्छिष्टत्वशङ्काऽनपापात् पूर्णव्रतमाचरणीयमिति संशयः स्यात् ।

* भवेत्,—इति स० शा० ।

† मुच्छेष्टितं,—इति सु० ।

‡ उच्छेष्टितम्,—इति सु० ।

§ प्रोक्षितस्य भोजने,—इति शा० ।

३१२

पराशरसाधवः ।

[११ अ०

अतो नात्र संशयः कर्त्तव्य इत्युक्तम् । प्रोक्षणमकृत्वा भुक्ते सति
पञ्चगव्यं पातयम् । तदाह सधर्त्तः,—

“श्वकाकोच्छिष्टगोच्छिष्टभक्षणे तु ग्रहं क्षिपेत् ।

विडालमूषकोच्छिष्टे पञ्चगव्यं पिवेद्विजः” —इति ॥

शास्त्रीयपञ्चगव्यपाने योऽशक्तः, तं प्रत्युक्तं स्मृत्यन्तरे,—

“भुक्तोच्छिष्टान् काकानां विशृज्येत ग्रहोपितः ।

भुक्तोच्छिष्टं विडालादेः पञ्चगव्यं पिवेद्विजः” —इति ॥

मनुः,—

“विडालकाकाखूच्छिष्टं जग्ध्वा श्वनकुलस्य च ।

केशकीटावपन्नञ्च विप्रेर्ब्राह्मीं सुवर्चलाम्” —इति ॥

विष्णुरपि । “विडालकाकनकुलाखूच्छिष्टभोजने ब्राह्मीं सुवर्चलां
पिवेत् । खोच्छिष्टाशने दिनमेकमुपोषितः पञ्चगव्यं पिवेत् । पञ्चन-
खविण्मूत्राशने चिराचं पयसा वर्त्तत ब्राह्मणः । शूद्रोच्छिष्टभोजने
चिराचमुपवसेत्, दिनमेकं चोदके वसेत् । मधुमांसाशने प्राजापत्यम् ।
सप्तराचं वैश्योच्छिष्टभोजने । पञ्चराचं राजन्योच्छिष्टभोजने ।
चिराचं राजन्यः शूद्रोच्छिष्टाशी, पञ्चराचं वैश्योच्छिष्टाशी ।
चिराचं वैश्यः शूद्रोच्छिष्टाशी । चण्डालानं भुक्त्वा चिराचमुपवसेत्
सिद्धाचं भुक्त्वा पराकम्” —इति । उग्रनाऽपि । “ब्राह्मणोच्छिष्ट-

* श्वकाकोच्छिष्टमक्षणे ग्रहं क्षिपेत्, विडालमूषकोच्छिष्टमक्षणे पञ्च-
गव्यं पिवेद् विजः,—इति मनुः ।

† सुवर्चलम्,—इति शा० स० । एवं पराकम् ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२१९

भोजने प्राणायामग्रतं कुर्यात् । चचियोष्किष्ठभोजने प्राणा-
यामसहस्रम् । वैश्वोष्किष्ठभोजने दशसहस्रं प्राणायामम् । मतिपूर्वं
प्राजापत्यमतिकृच्छ्रं कृच्छ्रातिकृच्छ्रं च । शूद्रोष्किष्ठभोजने सप्तरात्रं
यवागूपानं, मतिपूर्वं चेत् पराकः । एवं द्विजात्युष्किष्ठभोजने
शूद्राणाञ्च । ब्राह्मणोष्किष्ठानामपां पाने षोडशप्राणायामं धारयेत् ।
चचियाणां चिंशद्वैश्वानाञ्चत्वारिंशत् शूद्राणां कुशवारिपानं अहम् ।
बुद्धिपूर्वं चेत्, अहं चतुरहं सप्तरात्रञ्च पञ्चगव्यपानं क्रमेण । अन्य-
जानामुष्किष्ठभोजने बुद्धिपूर्वं महासान्तपनं, बुद्धिपूर्वं साम्राज्य-
णम्—इति । मनुरपि,—

“शूद्रोष्किष्ठश्च पीत्वा तु कुशवारिं पिवेत् अहम् ।

अभोज्यान्तु भुक्त्वाऽहं स्त्रीशूद्रोष्किष्ठमेव च ॥

अग्न्या मांसमभक्ष्यञ्च सप्तरात्रं यवान् पिवेत्”—इति ।

जातुकर्णोऽपि,—

“जन्तुककाकमार्जरश्चगोधानाङ्गवामपि ।

मत्योष्किष्ठं द्विजो भुक्त्वा कृच्छ्रं सान्तपनं चरेत्”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि*,—

“विप्राह्णं चचियस्य स्याद्वैश्वानां च तदर्द्धकम् ।

तदर्द्धमेव शूद्राणां प्रायश्चित्तं विदुर्बुधाः”—इति ।

उच्यते । “ब्राह्मणः शूद्रोष्किष्ठायने सप्तरात्रं पञ्चगव्यं
पिवेत् । वैश्वोष्किष्ठायने पञ्चरात्रं, राजन्योष्किष्ठायने त्रिरात्रं,
ब्राह्मणोष्किष्ठायने एकाहम्”—इति । शङ्खः । “ब्राह्मणोष्किष्ठायने

* कण्वोऽपि,—इति मु० ।

३१४

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

महाव्याहृतिभिरभिमन्त्र्यः पिवेत् । चविधोष्किष्टाग्ने ब्राह्मणो-
रसपक्षेण अर्घं चौरैः वर्त्तयेत् । वैश्योष्किष्टभोजने त्रिरात्रोपोषितो-
ब्राह्मणो सुवर्षणां पिवेत् । शूद्रोष्किष्टभोजने षड्रात्रमभोजनम्”—
इति । यमः,—

“भुक्त्वा सह ब्राह्मणेन प्राजापत्येन शुद्ध्यति ।

भृभुजा सह भुक्त्वाऽन्नं सप्तरात्रेण शुद्ध्यति ॥

वैश्येन सह भुक्त्वाऽन्नमतिकृच्छ्रेण शुद्ध्यति ।

शूद्रेण सह भुक्त्वाऽन्नं चान्द्रायणमयाचरेत्”—इति ।

आपस्तम्बः । “शूद्रोष्किष्टभोजने तु सप्तरात्रमभोजनं स्त्री-
णाञ्च”—इति । शङ्खः,—

“शूद्रोष्किष्टाग्ने मासं पचमेकं तथा विग्रः ।

चविधस्य तु सप्ताहं ब्राह्मणानां तथा दिनम्”—इति ॥

दृष्टव्यमः,—

“माता वा भगिनी वाऽपि भार्या वाऽन्याश्च योषितः ।

न ताभिः सह भोक्तव्यं भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्”—इति ॥

आपस्तम्बः,—

“अन्यानां भुक्तयेषन्तु भक्षयित्वा द्विजातयः ।

षात्रं कच्छं तदङ्गं तु ब्रह्मचरविशां विधिः”—इति ।

अङ्गिराः,—

“वण्डालपतितादीनामुष्किष्टान्नस्य भक्षणे ।

चान्द्रायणं चरेद्विप्रः चतुः साम्पनं चरेत् ॥

षड्रात्रस्य त्रिरात्रस्य वर्षणोरनुपूर्वशः”—इति ॥

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२१२

वृद्धशतातपः,—

“पीतशेषन्तु यत् किञ्चिद्भाजने सुखनिःसृतम् ।

अभोज्यं तद्विजानीयाद् भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्”—इति ।

शतातपः,—

“शूद्रस्योच्छिष्टभोजी तु चिराचोपोषितः शुचिः* ।

सुराभाण्डोदकं पीत्वा कर्द्धितो दृतसेवकः ।

अधोराचोपवासेन शुद्धिमाप्नोति वै द्विजः”—इति ॥

षट्चिंशन्मते,—

“दीपोच्छिष्टन्तु यत्नेन राजौ रथ्याभूतम् यत् ।

अभ्यङ्गाच्चैव यच्छिष्टं भुक्त्वा मन्त्रेण शुद्ध्यति”—इति ॥

अथ बालोच्छिष्टप्रसङ्गादुदाहृतेषु वचनेष्वेकस्मिन्विषये श्रूयमा-
णानां बहूनां व्रतानामावृत्तितारतम्यविषयत्वेन व्यवस्था वर्णनीया ।

भुक्तोच्छिष्टभोजने प्रायश्चित्तमभिधाय षड्क्षुच्छिष्टभोजने प्राय-
श्चित्तमाह,—

एकषड्क्षुपविष्टानां विप्राणां सह भोजने ।

यद्येकोऽपि त्यजेत्याचं शेषमन्नं न भोजयेत् ॥ ७ ॥

मेहाद्भुज्जीत यस्तत्र षड्क्षावुच्छिष्टभाजने ।

प्रायश्चित्तं चरेद्विप्रः कृच्छ्रं सान्तपनं तथा† ॥ ८ ॥ इति ।

* कचित्,—इति सु० ।

† षड्चिंशन्मते,—इति सु० ।

‡ चरेत्,—इति सु० ।

३१६

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

एको विप्रः सहसा स्वभोजने समाप्ते वा भोजनमध्ये येन केनचिद् विघ्नेन वा भोजनपात्रं परित्यज्य इतरेषु विप्रेषु भुञ्जानेष्वेव सत्सु स्वयमुत्थाय यदि गच्छेत्, तदा विप्रान्तरेः स्वस्वपात्रेषु भुक्तशिष्टमन्नं न भोक्तव्यम् । तमिमं शास्त्रीयनिषेधमज्ञात्वा यो भुङ्क्ते, स सान्त्तपनं चरेत् । निमित्तस्याप्यत्वादत्र द्विराचसान्त्तपनं वेदितव्यम् । अस्मिन्नेव विषये समानं व्रतं स्मृत्यन्तरे दर्शितम्,—

“यस्तु भुङ्क्ते द्विजः पङ्क्तावुच्छिष्टायां कदाचन ।

अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुद्ध्यति”—इति ॥

वज्रादिव्यवधाने पङ्क्त्युच्छिष्टदोषो नास्ति । एतच्चाचारकाण्डे दर्शितम् ।

अभिनवक्षीरादिभोजने प्रायश्चित्तमाह,—

पीयूषं* श्वेतलशुनवृन्ताकफलशृङ्गनम् ।

पलाण्डुवृक्षनिर्यासं देवस्वकवकानि† च ॥ ९ ॥

उष्ट्रीक्षीरमविक्षीरमज्ञानाद् भुञ्जते द्विजः ।

चिराचमुपवासेन पञ्चगव्येन शुद्ध्यति ॥ १० ॥ इति ।

पीयूषत्वं पयसोऽभिनवत्वं, प्रसवकालीनत्वमित्येके । दशाक्षान्तः-पातिलमित्यपरे । दशाक्षदूर्द्ध्वमपि प्रसवप्रयुक्तरक्ताद्यार्द्रतामग्न्याव-कालीनत्वमिति केचित् । श्वेतशब्दो लशुनवृन्ताकाभ्यां सम्बध्यते ।

* पीयूषम्,—इति मु० । एवं परच ।

† कर्कशानि,—इति मु० । एवं परच ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२१७

तेन रक्तलशुनकृष्णवृन्ताकादौ नेदं प्रायश्चित्तमित्युक्तं भवति । गृह्यमं
पत्रविशेषः । यदीयं चूर्णं गायकाः कण्ठशुद्ध्यर्थं भक्षयन्ति । विटास्र
स्वराद्यर्थम्* । मूलविशेषो वा गृह्यमापरपर्यायः । पलाण्डुः स्रूलकन्दो-
लशुनविशेषः । वृक्षनिर्घाशो चिकुर्कपूरादिव्यतिरिक्तः । शिंभादीनां
भोज्यत्वाभ्यनुष्ठानात् । देवतार्थमुपकल्पिते चेचादावुत्पन्नमन्नं देव-
स्वम् । कवकं भूमौ क्वाद्याकारेणोत्पन्नं शिलीन्मृगशब्दाद्यम् ।
पौष्पादिभोजी चिराचमुपोष्य चतुर्थे दिवसे पञ्चगव्यं पिबेत् ।
मतिपूर्वे तु भोजने मनुराह,—

“क्वाकं विह्वराहस्य लशुनं शाम्यकुक्कुटम् ।

पलाण्डुगृह्यमं चैव मत्या जग्ध्वा पतेद्विजः”—इति ॥

अमतिपूर्वे स एवाह,—

“अमत्यैतानि षड् जग्ध्वा कृच्छ्रं शान्तपनं चरेत् ।

यतिशान्नाद्यणं वाऽपि शेषेषूपवसेदहः”—इति ॥

तत्र सप्तरात्रात्मकं शान्तपनं वेदितव्यम् । “अबुद्धिपूर्वे शान्तपनं
सप्तरात्रं वा”—इति गौतमेन सप्तरात्रोपवाससमविकल्पस्मरणात् ।
एवञ्च सति मूलवचनोक्तच्यहोपवासोभक्षितोद्धारितविषयः द्रष्टव्यः ।
शान्नाद्यणम्वाटन्तिविषयम् । शेषेषूपवसेदहरित्येतत् कुसुमादिषु
द्रष्टव्यम् । तथा चतुर्विंशतिमते,—

“पलाण्डुं श्वेतवृन्ताकं कुसुमं वनकुक्कुटम् ।

* वेष्टास्र मदाद्यर्थम्,—इति मु० ।

† श्वेतवृन्ताकम्,—इति मु० ।

३१८

पराशरमाधवः ।

[११ अ०

नालिकां बालपुष्पञ्च भुक्त्वा दिनमभोजनम्”—इति ॥

न चैतस्य पलाण्डौ मूलवचनविरोधः शङ्कनीयः । श्रवान्तर-
जातिभेदेन व्यवस्थापनात् । “पलाण्डोर्दश जातयः”—इत्यभिधानात् ।
यत्तु सुमन्तुनोक्तम् । “लशुनपलाण्डुगृञ्जनभक्षणे साविश्वष्टसहस्रेण
सूर्द्धिं सम्यतान्नयेत्” । तद्वलात्कारेणानिच्छतोभक्षणेविषयम् । तदे-
कसाध्यव्याधुपशमार्थभक्षणेविषयं वा । अतएवानन्तरं तेनैवोक्तम् ।
“एतान्येवातुरस्य भिषक्क्रियायामप्रतिषिद्धानि भवन्ति । यानि
चान्यान्येवंप्रकाराणि तेष्वप्यदोषः”—इति । यानि तु व्रतान्तराण्यनु-
क्रान्तपीयूषादिविषये मुनिभिः स्मर्यन्ते, तेषु सर्वेषु व्रतगौरवानु-
सारेणावृत्तिगौरवविषयत्वं कल्पनीयम् । व्रतान्तराणि तु लिख्यन्ते ।
तत्र शातातपः,—

“लशुनं गृञ्जनं जग्ध्वा पलाण्डुं क्षणवृत्तकम्* ।

कृत्वाकं विद्धराहं च ग्राम्यकुक्कुटमेव च ॥

उद्ध्रीं च मानुषीं वाऽपि रासभीचीरभोजनात् ।

उपनयनं पुनः कुर्यात् तप्तलङ्घं चरेन्मुक्तः”—इति ॥

याज्ञवल्क्यः,—

“पलाण्डुं विद्धराहं च कृत्वाकं ग्राम्यकुक्कुटम् ।

लशुनं गृञ्जनं चैव जग्ध्वा चान्द्रायणं चरेत्”—इति ।

वृहद्दयमः,—

“नालिकां नालिकेरीञ्च श्लेष्मातकफलानि च ।

* पलाण्डुं च तथा शुनीम्,—इति मु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

११८

भूदणं शिष्टकृष्वैव खड्गाङ्गं कवकं तथा ॥

एतेषां भक्षणं कृत्वा प्राजापत्यं चरेद्विजः"—इति ।

विष्णुः । “शूनां मांसाग्ने कृचाकककाग्ने सान्तपनम् ।
 यवगोधूमजं पयोविकारं खेदाक्तश्च शूष्कखाडवश्च वर्जयित्वा* पथ्यु-
 पितं प्राथ्योपवसेत् । ब्रह्मनामेध्यप्रभवांसु लोहितान् वृचर्नियमान्
 तेजश्च वृथा हसरश्च यवपायसापूपशङ्कुलीश्च देवास्त्रानि खर्वीषि
 च गोऽजामहिषीवर्जं† सर्व्वपयांसि चानिर्दशाहैतान्यपि च स्य-
 न्दिगीसन्धिगी विवत्साचीरश्चामेध्यभोजनश्च दधिर्वर्जः‡ केवलं सर्व्व-
 शूक्तानि ब्रह्मचर्याश्रमी आह्वाग्नेः? विराचमुपवसेत्॥ दिनमेकं
 चोदके वसेत्”—इति । यमः,—

“खड्गं च पलाण्डुश्च॥ मृच्चनं कवकानि** च ।

चतुर्णां भक्षणं कृत्वा तप्तकृष्णेण शूक्यति”—इति ॥

कूर्मपुराणे,—

“अजातुं†† किंशुकं चैव भुक्त्वाऽप्येतद् व्रतं चरेत् ।

* खेदाक्तश्च वर्जयित्वा,—इति सु० ।

† गोऽजामहिषीवर्जम्, इति शा० ।

‡ नास्त्ययमंशः स० शा० पुस्तकयोः ।

§ अजधानः,—इति सु० ।

॥ नास्त्ययमंशः सु० पुस्तके ।

॥ कण्डनं सपलाण्डुं च,—इति शा० स० ।

** करकानि,—इति शा० स० । एवं परच ।

†† अजातुम्,—इति सु० ।

३२०

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

औदम्बरस्य कामेन* तप्तकच्छेण शुद्ध्यति"—इति ॥

शङ्खलिखितौ । "लशुनपलाण्डुगृञ्जनक्रियाकूवकुसुम्भाभक्षणे
द्वादशरात्रं पयः पिवेत् । कलञ्जसिग्धुश्लेष्मातककोविदारघनच्छत्राक-
ट्टन्तकभक्षणे पञ्चगव्यं पिवेत्"—ति । चतुर्विंशतिमतेऽपि,—

"लशुनं गृञ्जनं चैव दणराजफलं तथा ।

वल्लीं चैव द्विजो भुक्त्वा चरेच्चान्द्रायणव्रतम् ॥

कन्दमूलफलादीनि अज्ञानाद्भवयेत्तु यः ।

उपवासो भवेत्तस्य पराशरवचो यथा ॥

स्त्रीचौरन्तु† द्विजः पीत्वा कथञ्चित् काममोहितः ।

पुनः संस्नात्य चात्मानं प्राजापत्यं समाचरेत् ॥

अजोद्गीसन्निनौचौरं मृगाणां वनचारिणाम् ।

अनिर्द्देशाद्गोश्चैव पीत्वा दिनमभोजनम्"—इति ॥

पूर्वञ्च गोमांसस्यैव भक्षणे प्रायश्चित्तमुक्तं, न त्वन्यस्य । इदानीं
मांसान्तरस्य भक्षणे प्रायश्चित्तमाह,—

मण्डूकं भक्षयित्वा तु मूषिकामांसमेव च ।

ज्ञात्वा विप्रस्त्वहोरात्रं यावकान्नेन शुद्ध्यति ॥११॥ इति॥

अज्ञानद्युते सकृद्भक्षणे व्रतमिदमवगन्तव्यम्^(१) । असकृद्भक्षणे तूशनसोक्तं

* दुम्बरस्य सकामेन,—इति शा० ।

† केपातुप्रभीक्ष,—इति शा० ।

‡ त्रिवारन्तु,—इति सु० ।

(१) मूलवचने भक्षयित्वा ज्ञात्वा इत्यभिधानात् अज्ञानतोभक्षयानन्तर-
मेतन्निषिद्धमांसं मया मुक्तमिति ज्ञात्वेत्यर्थोऽवसेयः, न तु ज्ञान-
पूर्वकभोजनं तदर्थादिति ध्येयम् ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३२१

द्रष्टव्यम् । “बलाकस्रवहंसकण्टक”चक्रवाकखञ्जरीटगृहकपोतभार-
चटकरक्तपादोलूकशुकसारसटिट्ठिभमद्गुचाधभासजालपादनक्रकुचि-
विकृतमत्स्यकव्यादासेध्यानां भक्षणे पञ्चगव्यं पिवेत् चिराचम्”—
इति । शङ्ख-लिखितौ मतिपूर्वं प्रत्याहृतुः । “बकबलाकहंसस्रवचक्र-
वाकखञ्जरीटकाककारण्डवकटभारचटकगृहकपोतशुकसारसटिट्ठि-
भमद्गुभलूकवकपाद[†] जालपादचाधभासमद्गुशिगुमारनक्रमकर-
तिमितिभिन्निखनमुसविडालसर्पमण्डूकमूषकवल्लीकादिमांसभक्षणे
वाद्वाद्वाद्मनाहारः, पिवेद्वा गोमूत्रयावकम्”—इति । एतच्च काम-
कृताभ्यासविषयम् । कामकृतसकृद्वचने तु याज्ञवल्क्य आह,—

“देवतार्थं हविः शिषु लोहितान् ब्रह्मर्षीस्तथा ।

अनुपाकृतमांसानि विद्वानिःकवकानि[‡] च ॥

कव्यादपक्षिदात्यूहशुकप्रतुदटिट्ठिभान् ।

सारसैकशफान् हंसान् सर्वांश्च घामवासिनः ॥

कोयट्टिस्रवचक्राख्यबलाकावकविष्किरान् ।

वृथा कसरसंयावपायसापूपशकुलीः ॥

कलविकं च काकोलं कुररं रज्जुबालुकम्[§] ॥

जालपादान् खञ्जरीटान्जातांश्च मृगद्विजान् ॥

* कण्टक,—इति वास्ति सु० पुस्तके ।

† टिट्ठिभोलूकरक्तपाद,—इति सु० ।

‡ विविधानि,—इति सु० ।

§ कलकानि,—इति सु० ।

॥ राजकम्,—इति श्रा० ।

३२२

परशरमाधवः ।

[११ अ० ।

चापांश्च वक्रपादांश्च* सौरं वक्षूरमेव च ।

मत्स्यांश्च कामतो जग्ध्वा सोपवासस्थं हं वसेत्”—इति ॥

विष्णुस्तु जीवविशेषेण व्यवस्थितं प्रायश्चित्तमाह । “खरोद्दका-
कश्चहंसाग्ने चान्द्रायणं कुर्यात् । प्राश्नाज्ञातं सूनास्थं शुष्कमांसं
च । कव्यादृक्पक्षिमांसाग्ने तप्तकच्छम् । कलविद्धम्वहंसचक्राङ्ग-
सारसरज्जुबालकां दात्यूहशुकसारिकाबकबलाककोकिलखञ्जरीटाग्ने
विराचमुपवसेत् । एकग्रफोभयदन्ताग्ने च†”—इति । शङ्खस्तु भक्ष्या-
भक्ष्यविभागपुरःसरमभक्ष्येषु प्रायश्चित्तमाह,—

“भुक्त्वा पक्षाण्डं, लग्नं मद्यञ्च कवकानि च ।

नारं शौनं तथा मांसं विह्वराहं खरं तथा ॥

गामश्च कुञ्जरोद्भौ च सर्वान् पञ्चनखांस्तथा ।

कव्यादं कुक्कुटं ग्राम्यं कुर्यात् भवत्सरव्रतम् ॥

भक्ष्याः पञ्चनखाश्चैव गोधाकच्छपश्लकाः ।

खड्गश्च शशकं चैव तान् भुक्त्वा नाचरेद् व्रतम् ॥

हंसं मत्स्यञ्चैकाकोलं काकं वा खञ्जरीटकान् ।

मत्स्यादांश्च तथा मत्स्यान् बलाकाः शुकसारिकाः ॥

चक्रवाकं श्वं काकं मण्डूकं॥ भुजगं तथा ।

* रक्तपादांश्च,—इति गु० ।

† दासक,—इति शा० ।

‡ शुनां मांसाग्ने च,—इति शा० ।

§ सङ्भुञ्ज,—इति शा० ।

॥ काकं शङ्खकम्,—इति शा० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३२२

भासमेकं व्रतं कुर्याद् भूयस्य न च भचयेत् ।
 राजीवान् सिंहतुण्डांश्च शयस्कांश्च* तथैवच ॥
 पाठीनरोहितौ चापि भक्ष्या मत्स्येषु आद्विकाः ।
 पासेचरान् जालपादानां प्रतुदान् नखविष्किरान् ॥
 रक्तपादांस्तथा जग्ध्वा सप्ताहं व्रतमाचरेत् ।
 तित्तिरिं च मयूरं च लावकञ्च कपिञ्जलम् ॥
 पाठीनश्चैव संवर्त्तं भोज्यानाह समः सदा ।
 भुक्त्वा चोभयतोदन्तांस्तथैवैकशफानपि ॥
 दंष्ट्रिणस्य तथा भुक्त्वा मांसं मांसं समाचरेत् ।
 माहिषं राजमौरभं मार्जारं सौर्ममेवच ॥
 भक्षमार्गं समुद्दिष्टं यस्य वै पार्षदं भवेत् ।
 वाराहञ्च ततो भुक्त्वा महारथनिवासिनम् ॥
 मांसमश्नान्तो भुक्त्वा मांसं प्रोक्तं समाचरेत् ।
 शुभां मांसं शुष्कमांसमात्मार्थं च तथा कृतम् ॥
 भुक्त्वा भासव्रतं कुर्यात् प्रयतः शुभमाहितः—इति ।

अत्र व्रतव्रतविशेषाः आवृत्तितारतम्यविवक्षितेन व्यवस्थापनीयाः ।
 शुद्राश्च मूलकाञ्च चेत्यत्र ब्राह्मणस्य शुद्राश्चभोजननिषेधमभिप्रेत्य

* शयस्कांश्च,—इति सु० ।

† जलोधराञ्च जलजान्,—इति सु० ।

‡ मांसमध्ये तथा,—इति सु० ।

§ मत्सा,—इति सु० ।

६२४

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

तच्च प्रायश्चित्तमभिहितम् । तेनैव न्यायेन हीनवर्णत्वसाम्यात्
“राजाश्रं हरते तेजः”—इत्यादिशास्त्राच्च चत्रियाद्यन्नभोजनेऽपि
विप्रस्य प्रायश्चित्तं प्रसज्येत । अतस्तदपनुत्तये चत्रियाद्यन्नभोजन-
मनुजानाति,—

स्रत्रियस्यापि वैश्यश्च क्रियावन्तौ शुचिव्रतौ ।

तद्गृहेषु द्विजैर्भोज्यं हव्यकव्येषु नित्यशः ॥ १२ ॥ इति ॥

क्रियावन्तौ विहिताध्ययनयजनादियुक्तौ । शुचिव्रतौ ; व्रतं
स्नानार्त्तं धर्मः, तच्च यथाविध्यनुष्ठितं शुचि भवति, तद्युक्तौ
शुचिव्रतौ । औतस्नानार्त्तधर्मनिष्ठयोः स्रत्रियवैश्ययोर्गृहेषु हव्ये कव्ये वा
शिष्टेर्विप्रैर्भोज्यम् । क्रियावन्तौ शुचिव्रताविति विशेषणात् तदि-
तरश्चत्रियादिविषयाणि तदस्मिन्निषेधशास्त्राणीत्यवगन्तव्यम् । तथाच
चतुर्विंशतिसते तदस्मिन्निषेधमभिप्रेत्य प्रायश्चित्तमभिहितम्,—

“सहस्रन्तु अपेक्ष्याः स्रत्रियस्यान्नभोजने ।

तद्योपवासं* वैश्यस्य सहस्रं सार्द्धमेवच”—इति ॥

स्रत्रियान्नवत् शूद्राजस्यापि हतादिद्रव्यविशेषरूपस्याभ्यनुष्ठा-
माह,—

हृतं तैलं तथा क्षीरं भक्ष्यं स्नेहेन† पाचितम् ।

गत्वा नदीतटे विप्रो भुञ्जीयात् शूद्रभोजनम् ॥ १३ ॥ इति ॥

* शब्दोपवासं,—इति सु० ।

† गुह्यतैलेन,—इति शा० ।

११ अ० ।]

प्रावृत्तिकाण्डम् ।

३२३

खेदपाचितं* पूरिकाशब्दुद्धादि । भुज्यते इति भोजनं भोज्य-
द्रव्यं, शूद्रस्य समन्धि भोजनं शूद्रभोजनम् । तादृशघृतादिकं यथा
भोक्तव्यं भवति, तदा खजियादिष्टहेस्विव न शूद्रष्टहे भोक्तव्यं, किं
तर्हि तदृष्टहीत्वा शूद्रष्टहान् निर्गत्य नदीतीरादौ भुञ्जीत । एतच्च
खजियादिवर्षचयभोजनस्याभ्यनुज्ञानं मार्गश्रान्धादौ पूर्ववर्णसम्भवे
वेदितव्यम् । आपदि यावता विना प्राणरक्षणं न भवति, तावदन्न-
मनुज्ञायते । न तु ततोऽधिकम् । अतएव हृन्दोगा उद्धीयपर्वण्युष-
स्तिकाण्डे परमायुषं प्राप्तस्योषस्तेर्गजोच्छिष्टानां पुनर्गजपातोच्छि-
ष्टानां कुस्मावाणां जीवनाय भक्षणं, ततोऽधिकस्य तदीयोच्छि-
ष्टोदकपानस्य प्रतिषेधं सामनन्ति । “हन्तानुपानमिति, उच्छिष्टं वै
मे पीतं स्यादिति होवाच, न सिद्धेतेऽप्युच्छिष्टा इति, न वाच्यजी-
वित्यभिमानस्यादन्निति होवाच, कामो मउदकपानम्”—इति ।
एतच्च, “सर्वान्मानुमतिस्य प्राणात्यये तद्दर्शनात् (वे० ३ अ० ४ पा०
२८ सू०)” —इत्यस्मिन् वैयासिके सूत्रे सम्यग्भूमीमांसितम् ।
स्यतिस्य भवति,—

“जीवितात्ययमापन्नो योऽन्नमन्ति यतस्ततः ।

स्थित्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाश्रया” —इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“आपङ्कतः संप्रसृजन् भुञ्जानोऽपि यतस्ततः ।

* तैजपाचितं,—इति शा० ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । ममतु, यवा,—इति पाठः प्रतिभाति ।

३२६

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

लिप्यते नैनसा* विप्रोज्ज्वलनार्कसमो हि सः”—इति ॥

एतदेवानेकोपाख्यानपुरःसरं मन्त्रुराह,—

“सर्वतः प्रतिगृह्णीयाद् ब्राह्मणस्त्वनयं गतः ।

पवित्रं दुष्यतीत्येतद्भूमतो नोपपद्यते ॥

नाभ्यापनादथाजनादा गर्हितादा प्रतिगृह्यात् ।

दोषो भवति विप्राणां ज्वलनार्कसमा हि ते ।

जीवितात्ययभाप्यो योऽस्मत्ति यतस्ततः ।

आकाशमिव पङ्केन न स दोषेषु लिप्यते ॥

अजीर्णः सुतं हन्तुमुपासर्पद्वुभुक्षितः ।

न चालिप्यत दोषेणां जुगुप्सुकारमाचरन् ॥

श्रमांसमिच्छन्नात्तुं धर्माधर्मविचक्षणः ।

प्राणानां रक्षणार्थाय वानदेवो न लिप्यवान् ॥

भरद्वाजः बुधार्त्तस्तु सपुत्रो निर्जने वने ।

वक्त्रैर्गाः प्रतिजग्राह वृहत्प्रज्ञो मशतपाः ॥

बुधाऽऽर्त्तश्चात्तुमभ्यागाद्विद्वामिवः श्वजाधनीम् ।

चण्डालइत्यादादाय धर्माधर्मविचक्षणः”—इति ॥

स्नेहपाचितेत्यनेनारनालादय उपलक्ष्यन्ते ; तथा च चतु-
र्विंशतिमते,—

“आरनासं तथा चीरं कौलकं दधिसकवः ।

* न लिप्येतैनसा,—इति मु० ।

† पाथेन,—इति मु० ।

| कान्दकं,—इति मु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३२७

स्नेहपकञ्च तक्ञ्च शूद्रस्यापि न दुष्यति”—इति ॥

अङ्गिराञ्च शूद्रं* प्रकम्याह,—

“मांसं दधि घृतां धान्यं क्षीरमाज्यमथौषधम्^(१) ।

गुडोरसस्तण्डुलश्चिद् भोज्यान्येतानि नित्यम् ॥

अशृतक्षारनालञ्च कान्दकाः सक्तवल्लिलाः ।

फलानि माध्वीकमथोऽपि ग्राह्यमौषधमेवच”—इति ।

घृताद्यन्नभोजने हेयोपादेयो शूद्रौ विविनक्ति.—

मद्यमांसरतं नित्यं नीचकर्मप्रवर्त्तकम् ।

तं शूद्रं वर्जयेद्विप्रः श्वपाकमिव दूरतः ॥ १४ ॥

द्विजशुश्रूषणरतान्मद्यमांसविवर्जितान् ।

स्वकर्मणि रतान् नित्यं न तान् शूद्रान् त्यजेद्विजः ॥ १५ ॥

जातिशूद्राः, नीचाः प्रतिलोमजाः सूतमागधादयः, तेषां कर्माश्वसारथ्यादि, तस्य प्रवर्त्तकाः, तेन जीविताः । तादृशात् शूद्रात् श्वपाकादिव घृतादिकं न स्वीकार्यम् । ये तु मार्गवर्त्तिनः^१ शूद्राः विहितपाकयज्ञादिकर्मणि निरताः, तान् शूद्रान् घृतादिभोजने न परित्यजेत् ।

* शूद्रप्रतियुद्धं,—इति सु० ।

† दधिघृते,—इति ग्रा० स० ।

‡ पिण्याकमथो,—इति सु० ।

§ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, सन्मार्गवर्त्तिनः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

(१) चतुर्भिरेव यत् पूतं तदाज्यमितरदुद्धृतम्—इत्याज्यघृतयोर्भेदः । घृतशब्द उदकपर्यायोऽपि पठितो नैघण्ट्यकाण्डे ।

३२८

धराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

शूद्रास्त्रं सूतकान्नस्त्रेत्यत्र सूतकान्नस्य* सामान्येन प्रायश्चित्तम-
भिहतम् । इदानीं सूतक-जाति-विशेषाननूद्य तत्र अतविशेषान्
प्रश्नपूर्वकमाह,—

अज्ञानाद् भुञ्चते विप्राः सूतके मृतकेऽपि वा ।
प्रायश्चित्तं कथं तेषां वर्णे वर्णे† विनिर्दिशेत् ? ॥ १६ ॥
गायव्यष्टसहस्रेण शुद्धिः स्यात् शूद्रसूतके ।
वैश्ये पञ्चसहस्रेण चिसहस्रेण क्षत्रिये ॥ १७ ॥
ब्राह्मणस्य यदा भुङ्क्ते द्वे सहस्रे तु दापयेत्‡ ।
अथवा वामदेव्येन साम्ना चैकेन शुद्ध्यति ॥ १८ ॥

सूतकिनः शूद्रस्यास्त्रं विप्रो भुङ्क्ताऽष्टौ सहस्राणि गायत्रीं
जपेत् । सूतकिनोविप्रोऽस्त्रं भुङ्क्ता पञ्चसहस्रगायत्रीजपेन शुद्धिः ।
क्षत्रिये सूतकिनि सति तदस्त्रं भुङ्क्ता चिसहस्रगायत्रीजपं
कुर्यात् । सूतकिनो ब्राह्मणस्यास्त्रं यो भुङ्क्ते तं प्रति द्विसहस्रगाय-
त्रीजपं विदध्यात् । कथानस्यिच आभुवदित्यस्यामृच्युत्पन्नः सामगानां
प्रसिद्धो गानविशेषो वामदेव्यं साम । तस्यैकस्य साम्नः सहस्रजपे-

* सूतकान्नस्य,—इति नास्ति मु० पुस्तके ।

† सूतकविशेषाननूद्य,—इति मु० ।

‡ सर्व्ववर्णे,—इति प्र० ।

§ जापयेत्,—इति मु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

३२६

द्विसहस्रगायत्रीजपेन विकल्प्यते । ते च जपरूपा व्रतविशेषा अश-
क्तविषये वेदितव्याः । शक्तान् प्रति द्वागलेख आह,—

“अज्ञागाद् भुञ्जते विप्राः सूतके मृतके तथा ।

प्राणायामव्रतं कृत्वा शूद्रास्ते शूद्रसूतके ॥

वैश्ये षष्टिर्भवेद्वाग्निं विंशतिर्ब्राह्मणे दश ।

एकाहं च अहं पञ्च सप्तरात्रमभोजनम् ॥

ततः शूद्रिर्भवेत्तेषां पञ्चगव्यं पिवेत्ततः”—इति ॥

ब्राह्मणादिक्रमेणैकाहच्यवाद्यो योष्याः । यत्तु मार्कण्डेये-
नोक्तम्,—

“भुक्त्वाऽहं” ब्राह्मणाग्नौ चरेत् सान्त्तपनं द्विजः ।

भुक्त्वा तु चचियाग्नौ चरेत् वृष्ट्यं तथैव चि ॥

वैश्वाग्नौ च तथा भुक्त्वा महासान्त्तपनं चरेत् ।

शूद्राग्नौ च तथा भुक्त्वा द्विजस्याम्नायणं चरेत्”—इति ।

एतत्तु कामकारविषयम् । यच्च शङ्खेनोक्तम्,—

“शूद्रस्य सूतके भुक्त्वा षण्मासान् व्रतमाचरेत् ।

वैश्यस्य च तथा भुक्त्वा चतुर्मासान् व्रतं चरेत् ॥

चचियस्य तथा भुक्त्वा द्वौ मासौ व्रतमाचरेत् ।

ब्राह्मणस्य तथाऽग्नौ च भुक्त्वा मासं व्रतं चरेत्”—इति ।

* भुक्त्वा तु,—इति शा० ।

† त्रीन् मासान् व्रतमाचरेत्,—इति शा० अ० ।

‡ भवेत्,—इति शा० ।

३९०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

तदभ्यासविषयम् । यदपि गर्गोक्तम्,—

“शावे च सूतके चैव मत्या भुक्त्वा चरेत् ।

मत्याऽभ्यासे तथा कुर्यात् छप्पं चान्द्रायणोत्तरम् ।

अथ चाकामतः कुर्यादभ्यासे छप्पमेव च ॥

द्विगुणं त्रिगुणं चैव चतुर्गुणमपि च ।

लघुविद्मद्भजातीनामाशौचे परिकीर्तितम् ॥

सवर्णानान् सर्वेषां विप्रवन्निष्कृतिः स्मृतः ।

क्रमादृष्टं क्रमाद्धीनं क्षीमजात्युत्तमं प्रति” ॥

तदेतद्गुणक्षीनसूतकिविषयतया योजनीयम् । गुणवत्सूतकि-
विषये तु मूलवचनोक्तं द्रष्टव्यम् । सर्ववाशौचोत्तरकालमेव* प्राय-
श्चित्तं द्रष्टव्यम् । “ब्राह्मणादीनामाशौचे यः सक्तदेवात्रमश्नाति तस्य
तावदेवाशौचं यावत्तेषामाशौचापगमे च प्रायश्चित्तं कुर्यात्”—इति
विष्णुस्मरणात् । यच्च विष्णुनैव व्रतमुक्तम् । “सवर्णाशौचे द्विजो भुक्त्वा
स्रवन्तीमासाद्य तस्यां निमग्नस्थग्धमर्षणं जप्तेत्तीर्थं सावित्र्यष्टशतं
जपेत् । चत्रियाशौचे ब्राह्मणस्त्रिरात्रोपोषितश्च । ब्राह्मणाशौचे
राजन्यः चत्रियाशौचे वैश्यः स्रवन्तीमासाद्य गायत्रीशतपञ्चकं जपेत् ।

वैश्यश्च ब्राह्मणाशौचे गायत्र्यष्टशतं जपेत् ।

शूद्राशौचे द्विजोभुक्ताः प्राजापत्यव्रतं चरेत् ॥

शूद्रोवैश्यो द्विजाशौचे ब्राह्मणः खानमाचरेत् ।

* सर्वाशौचकालान्तरमेव,— इति मु० ।

† गार्गीदमर्षं मु० पुस्तके ।

शूद्राशौचे द्विजः स्नातः पञ्चगव्यं पिवेत् सदा”—इति ।

एतन्मूलवचनेन समानविषयतया योजनीयम् । यदपि वशिष्ठेन,—

“आशौचे यस्तु शूद्रस्य* सूतके वाऽपि भुक्तवान् ।

क्षमिर्भूत्वा स देहान्ते तद्विष्टामुपजीवति ॥

अग्निर्दशाहे पारशवे शूद्राणां भुक्तवान् द्विजः ।

६ गच्छेत्तत्कं घोरं तिर्य्यगोन्याह्व आचरेत् ॥

द्वादश मासान् द्वादशार्द्धमासान् वा संहिताध्ययनमधीयानः पूतो भवतीति विज्ञायेत”—इति । तदेतदत्यन्ताभासविषयम् । ननु क-
रीत्या जातिविशेषेण व्रतविशेषाणां व्यवस्थितौ भव्यां ब्राह्मणादि-
जातिविशेषविहितस्य † मामान्यसूतकिनः कस्यचिदभावात् शूद्रासं
सूतकाजं चेत्युक्तविषयः कोऽपि न लभ्यते । अत्र हि प्राजापत्यं
ब्रह्मकूर्चं चेति व्रतद्वयमभिहितम् । नयं दोषः । सामान्यतः प्रोक्तस्य
प्राजापत्यस्य विष्णुप्रोक्तविशेषे व्यवस्थापनात् । विष्णुः,—

“शूद्राशौचे द्विजो भुक्त्वा प्राजापत्यव्रतं चरेत्”—इति ।

ब्रह्मकूर्चन्तु गर्गप्रोक्तश्च व्रतसमानविषयतया योजनीयम् । दशा-
हविषये अङ्गिरा आच,—

“अग्निर्दशाहे भुक्त्वाऽसं सूतके सूतकेऽपि वा”‡ ।

* आशौचे ब्राह्मणोयस्तु,—इति शाः

† निधोशाद्,—इति सु० ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वेषु पुस्तकेषु । नम तु, ‘ब्रह्मणादिजातिविशेषरहि-
तस्य’,—इति पाठः प्रतिभाति ।

§ एतावन्मात्रमेव सर्वेषु पुस्तकेषु ।

३३२

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

मूलवचनोक्तसूतकाश्रभोजनप्रसङ्गेन आहूभोजने प्रायश्चित्तानि
लिख्यन्ते । तत्र विष्णुः,—

“प्राजापत्यं नवआहू पादोनं त्वाद्यमासिके ।

त्रैपचिके तदर्द्धं पञ्चगव्यं द्विमासिके”—इति ॥

इदञ्चापद्विषयम् । अनापदि तु,—

“चाम्द्रायणं नवआहू प्राजापत्यन्तु मिश्रके ।

एकाहन्तु पुराणेषु^(१) प्रायश्चित्तं विधीयते”—इति

हारीतोक्तं द्रष्टव्यम् । प्राजापत्यन्तु मिश्रके,—इत्येतदाद्यमासि-
कविषयम् । ऊनमासिकादिषु पादोचप्राजापत्यादीनि कर्त्तव्यानि ।
तदुक्तं चतुर्विंशतिमते,—

“प्राजापत्यं नवआहू पादोनं मासिके तथा ।

त्रैपचिके तदर्द्धं स्यात्पादौ द्वौ मासिके ततः ॥

पादोनं कच्छसुहिष्टं षाण्मासे चाब्दिके तथा ।

त्रिरात्रं चान्यमासेषु प्रत्यब्दं चेदहः सूतम्”—इति ॥

चत्रियादिआहूभोजने लनापदि तत्रैव विशेष उक्तः,—

“चाम्द्रायणं नवआहू पादोनं मासिके सूतम्” ।

चत्रियस्य नवआहू व्रतमेतदुदाहृतम् ।

वैश्वस्यार्द्धाधिकं प्रोक्तं चत्रियस्य मनीषिभिः ॥

* पराकोमासिके सूतः,—इति सु० ।

(१) नवआहू दशाहानि नवमिश्रन्तु षडृतून् । अतः परं पुराणं स्यात्,
—इत्युक्तदिशा नव-मिश्रक-पुराणानि ज्ञेयानि ।

११ अ० ।]

प्राथम्यवचनम् ।

२२२

शुद्धस्य तु नवश्राद्धे शरेचान्द्रायणद्वयम् ।
 सार्द्धं चान्द्रायणं मासे विपक्षे त्वैन्द्रवं स्मृतम् ।
 मासद्वये पराकः स्यादूर्द्ध्वं चान्तपन्नं स्मृतम्”—इति ।

यत्तु शङ्खवचनम्,—

“चान्द्रायणं नवश्राद्धे पराको मासिके स्मृतः ।
 पञ्चम्येऽतिहृष्टं स्यात् पाणमासे हृष्टएव तु ।
 आब्धिके हृष्टपादः स्यादेकाहः पुनराब्धिके ॥
 अत ऊर्द्धं न दोषः स्याच्छंखस्य वचनं यथा”—इति ।

तत्सर्पादिमरणविषयम्* । ये स्तेनपतितक्षीवाः,—इत्यपाङ्क्तेय-
 विषयं वा ।

“चण्डालादुदकात् सर्पात् ब्राह्मणवैद्युतादपि ।
 दंष्ट्रिभ्यश्च नखिभ्यश्च मरणं पापकर्मणाम् ॥
 पतनानाग्नैश्चैव विषोद्वन्धनकैस्तथा ।
 भक्षैषां षोडशश्राद्धे कुर्यादिन्दुमतं द्विजः”—इति,
 “अपाङ्क्तेयान् यदुद्दिश्य श्राद्धमेकादशेऽहनि ।
 ब्राह्मणस्तत्र भुक्त्वाऽन्नं शिशुचान्द्रायणं शरेत् ।
 आमश्राद्धे तथा भुक्त्वा तप्तहस्तेण शृण्वति ॥
 सकल्पिते तथा भुक्त्वा चिरात् चपणं भवेत्”—इति

* सर्पाभिहितविषयम्,—इति श्रा० ।

† पञ्चम्यश्च,—इति श्रा० ।

‡ पतनानाग्नैश्चैव,— इति सु० ।

२३४

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

भरद्वाजेन प्रायश्चित्तविशेषाभिधानात् । ब्रह्मचारिणस्तु दृष्ट-
यमो विशेषमाह,—

“माषिकादिषु योऽश्लीयादसमाप्रततो द्विजः ।

विराचभुपवासोऽस्य प्रायश्चित्तं विधीयते ॥

प्राणायामगतं कृत्वा घृतं प्राश्य विशुद्ध्यति”—इति ।

इदमज्ञानविषयम् । ज्ञानपूर्वके तु स एवाह,—

“अधु मांसं च योऽश्लीयात् आद्धे सूतकएवच ।

प्राजापत्यं चरेत् कृच्छ्रं अतग्रेपं समापयेत्”—इति ।

आमश्राद्धे* तु सर्व्वचार्द्धम् ।

“आमश्राद्धे भवेदर्द्धं प्राजपत्यन्तु सर्व्वदा”—इति

षट्चिंशन्मतेऽभिधानात् । यत्तूग्नमोक्तम्,—

“दशकृत्वः पिवेदापो गायत्र्या श्राद्धभुग् द्विजः ।

ततः सन्ध्यानुपासीत शुद्धोच तदनन्तरम्”—इति ॥

नदनुक्तप्रायश्चित्तश्राद्धविषयम् । संस्काराङ्गश्राद्धभोजने व्यासेन
विशेष उक्तः,—

“निवृत्ते† पूड्येहामे तु प्रादन्नामकरणात्ततः ॥

चरेत् सान्तपनं भुक्त्वा जातकर्मणि शैव हि ।

अतोऽन्येषु च भुक्त्वाऽन्नं संस्कारेषु द्विजोत्तमः ॥

नियोगादुपवासेन शुद्ध्यते निन्द्यभोजनात्”—इति ।

* अमाश्राद्धे,—इति शा० । एवं परच पद्धौ ।

† प्रवृत्ते,—इति मु० ।

११६० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२३५

सीमन्तोन्नयनादिषु तु धौम्यो विशेषमाह,—

“ब्रह्मोदने च सोमे च सीमन्तोन्नयने तथा ।

जातश्राद्धे नवश्राद्धे भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्”—इति ।

तत्र ब्रह्मोदनाख्यं कर्माधानाद्भूतं, सोमसाहचर्यात् । यत्तु
भरद्वाजेनोक्तम्*,—

“भुक्त्वेत् पार्वणश्राद्धे प्राणायामान् षडाचरेत् ।

उपवासस्त्रिमासादि वत्सरानां प्रकीर्तितम् ॥

प्राणायामत्रयं दृष्ट्वावहोरात्रं सपिण्डने ।

असहृषेः सृतं नक्तं व्रतपारणजे† तथा ।

द्विगुणं चित्रयस्यैव त्रिगुणं वैश्वभोजने ।

साक्षाच्चतुर्गुणं चैव सृतं शूद्रस्य भोजनम्”—इति ॥

तदप्यापद्विषयम् । अनापद्यधिकप्रायश्चित्तस्योक्तत्वात् ।

वृत्तं तैलं तथा चौरमित्यत्र शूद्रमन्विनां वृत्तादीनां भोजनम-
भ्यनुज्ञातम् । इदानीं शूद्रतण्डुलादीनामभ्यनुज्ञानाति,—

शुष्कान्नं गोरसं स्नेहं शूद्रवेश्मन आगतम् ।

पक्वं विप्रगृहे भुक्तं भोज्यं तन्मनुरवधीत् ॥१६॥ इति ।

शुष्कान्नं त्रीहितण्डुलादि । गोरसः चौरादिः । स्नेहस्तेलादिः ।

* यद्यपि सृष्ट्यन्तरम्,—इति सु० ।

† कुर्वादिहोरात्रं,—इति सु० ।

‡ अस्मामे,—इति सु० ।

§ व्रते वा पार्वण्ये,—इति सु० ।

३३६

पराशरमाधवः।

[११ अ०।

तत् सर्वं शूद्रगृहादानीय ब्राह्मणगृहे यदि पक्वं भवति, तदा तदन्नं भोज्यम् । यस्त्वाभ्यक्तयोः साधारणो निषेधः पूर्वमुदाहृतः, सोऽयम-
सङ्कटविषयः । अतएव, मद्यमांसरताः,—इत्युक्तम् ।

पूर्वमज्ञानादापदोऽपि वेत्यत्रापन्नस्य विप्रस्य शूद्रास्त्रभोजने ब्रह्म-
कूर्चव्रतमभिहितम् । तदविद्वद्विषयम् । इदानीं विदांसं प्रत्याह,—

आपत्कालेषु विप्रेण भुक्तं शूद्रगृहे यदि ।

मनस्तापेन शुद्धोत द्रुपदां वा जपेच्छतम् ॥२०॥ इति ।

द्विविधा हि विद्या : वेदपाठमात्रावसायिनी, तदर्थज्ञानानु-
ष्ठानपर्यन्ता च । तयोर्मध्येऽनुष्ठाता आहिताग्निर्मनस्तापेन शुद्ध्यति ।
केवलवेदपाठकस्तु द्रुपदादिव सुमुचाम इत्येतान्मृचं गायत्रीच्छन्दसं
शतश्रवो जपेत् । मनस्तापस्य शुद्धिहेतुत्वं याज्ञवल्क्योऽप्याह,—

“पश्चात्तापोनिराहारः सर्वोऽमी शुद्धिहेतवः”—इति ।

मनुरपि,—

“स्थापनेनानुतापेन तपसाऽध्ययनेन च ।

पापकृन्मुच्यते पापात् तथा दानेन चापदि”—इति ।

बौधायनोऽपि,—

“परित्यागस्तपोदानमनुतापोऽनुकीर्त्तिनम् ।

विद्याभ्यासो ह्युपसर्गः सप्ताङ्गं पापनाशनम्”—इति ।

द्रुपदाद्याः पापविनाशनकत्वं याज्ञवल्क्येनोक्तम्,—

* सर्वं तत्,—इति सु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३३७

“द्रुपदा नाम गायत्री यजुर्वेदप्रतिष्ठिता ।

सर्वपापहरा जप्नुर्महतोऽप्येनसः स्मृतम्”—इति ।

द्विजशुश्रूषणे रतानित्यत्र भोज्यान्नाः शूद्राः सामान्येन निर्दिष्टाः ।
तानेतानिदानौ विशेषतो निर्दिशति,—

दासनापितगोपालकुलमिचार्द्धसीरिणः ।

एते शूद्रेषु भोज्यान्ना यश्चात्मानं निवेदयेत् ॥२१॥ इति ।

दासादय आत्मनिवेदकान्ताः षट् शूद्रा भोज्यान्नाः ।

दासादीनां लक्षणमाह,—

शूद्रकन्यासमुत्पन्नो ब्राह्मणेन तु संस्कृतः ।

संस्कारात् भवेद्दासः असंस्कारात् नापितः* ॥२२॥

क्षत्रियात् शूद्रकन्यायां सुतो जायेत नामतः† ।

स गोपाल इति ज्ञेयो भोज्यो विप्रैर्न संशयः ॥२३॥

वैश्यकन्यासमुद्भूतो ब्राह्मणेन तु संस्कृतः ।

स ह्यार्धिक इति ज्ञेयो भोज्यो विप्रैर्न संशयः ॥२४॥ इति ।

ब्राह्मणः शूद्रकन्यामूढा तस्यां यं पुत्रमुत्पादयति, स यद्य-
अन्वर्कैर्निषेकादिभिः संस्कारैः संस्कृतो भवति, तदा दास इत्युच्यते ;

* असंस्काराद्भवेद्दासः संस्कारादेव नापितः,—इति शा० ।

† समुत्पन्नस्तु यः सुतः,—इति मु० ।

३३८

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

संस्काराभावे तु नापित इत्यभिधीयते । चत्विथः शूद्रकन्यामूढा तस्यां
यं पुत्रमुत्पादयति, स नामतो गोपालेत्यत्र विवक्षितो न त्वर्थतः ।
गोरक्षणरूपस्यार्थस्य कथादिवद्वैश्वकर्मत्वात् ।

यद्यपि क्रमप्राप्तस्य कुलमित्रस्यात्र लक्षणं मोक्षं, तथापि शब्द-
सामर्थ्यात् प्रक्रमवत्त्वाद्वा तल्लक्षणमुज्जेयम् । शब्दसामर्थ्यतः तावत्,
कुलस्य मित्रं कुलमित्रमिति व्युत्पत्त्या पितृपितामहादिक्रमादायात-
आप्तः शूद्रः कुलमित्र इत्यभिधीयते । प्रक्रमानुसारेण त्वेवमुप-
संख्यातव्यम् । वैश्यः शूद्रकन्यामूढा तस्यां यं पुत्रमुत्पादयति, स
कुलमित्र इति ।

ब्राह्मणः वैश्वकन्यामूढा तस्यां यं पुत्रमुत्पादयति, संस्कृतः स माम्ना
आर्द्धिक इति वा अर्द्धशीरीति वाऽभिधीयते । यस्तु वाङ्मनःकाय-
कर्मभित्तवाहमित्यात्मानं निवेदयति, स आत्मनिवेदकः । यद्वा,
आर्द्धिकसाहचर्यात् चत्विथायां ब्राह्मणेनोत्पादितः संस्कृत आत्म-
निवेदकः । अस्मिन् पक्षे यद्यप्यशूद्रावार्द्धिकात्मनिवेदकौ, तथापि
जीवजातित्वसामान्येनाभोज्यान्नत्वशङ्कायां तदपनोदनायेदमभिधी-
यते,—इत्यदोषः । दासादीनां भोज्यान्नत्वं याज्ञवल्क्योऽप्याह,—

“शूद्रेषु दासगोपालकुलमित्रार्द्धशीरिणः ।

भोज्यान्ना नापितस्यैव यस्यात्मानं निवेदयेत्”—इति ।

चतुर्विंशतिमतेऽपि,—

“आर्द्धिकः कुलमित्रश्च गोपालो दासनापितौ ।

एते शूद्रेषु भोज्यान्नाः यस्यात्मानं निवेदयेत्”—इति ॥

दासादिवत् कुम्भकारोऽपि भोज्यान्नएव । तदाह देवलः,—

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३२६

“सदासो नापितो गोपः कुम्भकारः क्षवीवलः ।

ब्राह्मणैरपि भोक्तव्याः पक्षेते शुद्रयोऽनयः” —इति ॥

स्यत्यन्तरेऽपि । “गोपालनापितकुम्भकारकुलमिच्छाद्विषीरनि-
वेदितात्मनोभोज्यान्नाः” —इति ।

पूर्ववाभोज्यान्नां नटादीनामन्ने भुक्ते प्रायश्चित्तमभिहितम् ।
इदानीं तेषामेव जलादौ पीते प्रायश्चित्तं प्रश्नपूर्वकमाह,—

भाण्डस्थितमभोज्येषु जलं दधि घृतं पयः ।

अकामतस्तु यो भुङ्क्ते प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥२५॥

ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रो वा उपसर्पति ।

ब्रह्मकुर्चोपवासेन याज्यवर्णस्य । निष्कृतिः ॥२६॥

शूद्रस्य नोपवासः स्यात् शूद्रो दानेन शुद्ध्यति ।

ब्रह्मकुर्चमहेरात्रं श्रपाकमपि शोधयेत् ॥२७॥ इति ।

अभोज्येभ्यभोज्यान्नां नटादीनां गृहेषु यद्भाण्डं तत्र स्थितं
जलादिकं पात्रान्तरव्यवधानमकृत्वा भुक्तं चेत्, तदा ब्रह्मकुर्चं पातय्यम् ।
यथा सूतकान्ने ब्राह्मणादिवर्णभेदेन व्रतभेदा अभिहिताः, न तथा
जलादिपाने; किन्तु चतुर्णामपि वर्णानां ब्रह्मकुर्चं समानमित्यभिप्रेत्य

* सदासो,—इति मु० ।

। शुद्रयोऽनयः,—इति शा० ।

। योज्या वर्णस्य,—इत्यशूद्रः पाठ आदर्शउक्तकेषु ।

१४०

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

ब्राह्मणाद्युपन्यासः । उपसर्पति प्रायश्चित्तमनुज्ञापयितुं परिषदमुप-
सादयतीत्यर्थः* । अचोरात्रमुपोष्य दिनान्तरे ब्रह्मकूर्चं पातय्यम् ।
ब्रह्मकूर्चहेतुरुपवासो ब्रह्मकूर्चोपवासः, तेन यजनयोग्यस्य चैवर्णिकस्य
निष्कृतिर्भवति । शूद्रस्य त्वपवासप्रत्याश्रायोदानम् । अतः शूद्रोदानं
कृत्वा पञ्चाङ्गकूर्चं पिवेत् । तदिदमचोरात्रोपवासपूर्वकब्रह्मकूर्चं
शपाकसदृशमत्यन्तपापकारिणमपि शोधयति, तत्र किमु वक्तव्यं
अन्यपापेन निषिद्धजलादिपानेनोपेतं शोधयतीति ।

ब्रह्मकूर्चस्य द्रव्याण्याह,—

गोमूत्रं गोमयं क्षीरं दधि सर्पिः कुशोदकम् ।
निर्दिष्टं पञ्चगव्यन्तु पवित्रं पापशोधनम् ॥२८॥ इति ।

गोमूत्रादिकं पञ्चगव्यं, यच्च कुशोदकं, तदुभयं स्वतः पवित्रं; अतः
पापशोधनमिति धर्मशास्त्रेषु निर्दिष्टम् ।

ब्रह्मकूर्चाङ्गभूतानां गोमूत्रादीनां पञ्चानां कारणभूताः याः
पञ्च गावः, तासां वर्णविशेषानाह,—

गोमूत्रं क्षणवर्णायाः श्वेतायाश्चैव गोमयम् ।
पथश्च ताम्रवर्णाया रक्ताया वृहते दधि ॥२९॥
कपिलाया घृतं ग्राह्यं सर्व्वं कापिलमेव वा । इति ।

विचित्रवर्णानां पञ्चानां गवामसम्भवे गोमूत्रादिपञ्चकं सर्व्वमपि
कापिलमेव ग्राह्यम् ।

* परिषदमुपसेवेदित्यर्थः,—इति सु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३४२

गोमूत्रादीनां कुशोदकान्तानां षष्ठां द्रव्याणां प्रत्येकं परिमाण-
विशेषमाह,—

मूत्रमेकपलं दद्यादङ्गुष्ठार्धं तु गोमयम् ॥३०॥

क्षीरं सप्तपलं दद्यादधि त्रिपलमुच्यते ।

घृतमेकं पलं दद्यात् पलमेकं कुशोदकम् ॥३१॥ इति ।

पर्वद्वयोपेतमङ्गुष्ठं, तत्रोपरितनेन पर्वणा समानपरिमाणं गोमयं
याह्यम् । दद्यादीत्येकस्मिन् पलाशादिपात्रे यथोक्तपरिमाणवद्-
द्रव्याणि निक्षिपेत् । तत्र पात्रं प्रजापतिराह,—

“पालाशं पद्मपत्रं वा ताम्रं वाऽथ हिरण्यम् ।

गृहीत्वाऽऽसादयित्वा च ततः कर्म समाचरेत्”--इति ।

वृद्धपराशरस्तु गोमूत्रादीनां परिमाणान्तरमाह,—

“गोमूत्रं मापकान्यष्टौ गोमयस्य तु षोडश ॥

क्षीरस्य द्वादश प्रोक्ता दध्नस्तु दश कीर्त्तिताः ।

गोमूत्रवद् घृतस्याष्टौ तदर्द्धं तु कुशोदकम्”--इति ॥

एतदशकवालादिविषयं द्रष्टव्यम् । प्रजापतिस्तु प्रकारान्तरमाह,—

“गोमयाद्विगुणं मूत्रं सर्पिर्देद्याच्चतुर्गुणम् ।

क्षीरमष्टगुणं देयं दधि पञ्चगुणं तथा”--इति ।

• पलाशादिपात्रे,—इति शा० ।

† समाचरेत्,—इति सु० ।

‡ गोमूत्रं,—इति सु० ।

३४२

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

अत्र गोमयस्य परिमाणविशेषानभिधानात् वक्ष्यान्तरानुसा-
रेणाङ्गुष्ठार्द्धपरिमितं गोमयं स्वीकृत्य यथोक्तोत्तराभिवृद्ध्या गोमूत्रा-
दीनि योजयेत् । एतत् च मूलवचनोक्तपरिमाणेन सह विकल्प्यते,
विषम्यस्याप्यत्वात् ।

गोमूत्रादीनां सर्वा प्रत्येकं मन्वानाह,—

गायत्र्याऽऽदाय गोमूत्रं गन्धद्वारेति गोमयम् ।
आध्यायस्वेति च क्षीरं दधिक्वाणस्तथा दधि ॥३२॥
तेजोसि शुक्रमित्याज्यं* देवस्य त्वा कुशोदकम् ।
पञ्चगव्यमृचा पूतं स्थापयेदग्निस्त्रिधौ ॥३३॥ इति ।

अथेति पदं गायत्र्यादिभिः प्रत्येकमभिसम्बध्यते । तेजोसि
देवस्य स्वेत्यनयोर्मन्त्रत्वस्यावृक्षमुपचरितम्^(१) । तेरेतेर्मन्त्रैर्द्वितीयं
पञ्चगव्यं होमार्थमग्निस्त्रिधौ स्थापयेत् ।

* तथा शुक्रमसीत्याज्यं,—इति सु० ।

† शुक्रमसि,—इति सु० ।

(१) पादवज्रामन्त्रा अत्रः । तथाच जैमिनिसूत्रम् । “तेषामष्टग्यार्थ-
वशेन पादव्यवस्थितिः (मी० ३२० १ पा० ३५ सू०)” —इति । एवञ्च
गायत्र्यादीनां पादवज्रत्वात् (कुन्दोवज्रत्वात्) ऋक्त्वम् । तेजोसो-
त्यादि मन्त्रव्यवस्थान् न ऋक्, पादवज्रत्वाभावात् । किन्तु यजुः, गन्ध-
रूपत्वात् । तथाच जैमिनिसूत्रम् । “शेषे यजुःशब्दः (मी० ३२०
१ पा० ३७ सूत्रम्)” —इति । “या न गीतिर्न च पादवज्रं, तत्
प्रस्त्रिष्टपठितं यजुः” —इति शापरभाष्यम् । तथाचात्र अचिन्त्यायेन
यजुष्यपि ऋक्शब्दप्रयोग इति भावः ।

११ अ०]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३४६

स्थापयित्वा चालोड्वाभिमन्त्रणे कर्त्तव्ये इत्याह,—

आपोहिष्ठेति चालोद्य मानस्तोकेति मन्त्रयेत्* ।

आपोहिष्ठा,—इत्यादिकं व्यृचं विज्ञेयं, प्रायश्चस्तथा विनिधो-
गात्^(१) । मानस्तोके,—इत्येकैव शब्द^(२) ।

अचावदानहोमसाधनानां सुवादीनामभावात् केनावदाय
होतव्यमित्याकाङ्क्षायामाह,—

सप्तावरास्तु ये दर्भा अच्छिन्नाग्राः शुक्लविपः ॥३५॥

एतैरुद्धृत्य होतव्यं पञ्चगव्यं यथाविधि । इति ।

सप्तसंख्या अवरा अधमा येषां दर्भाणां, ते सप्तावराः । सप्ताष्टाशुधि-
कसंख्या गृहीतव्या, न तु षट्पञ्चादिन्यूनसंख्येत्यर्थः । शुक्लवत् लिट्
दीप्तिर्येषां, ते शुक्लविपः ; हरितवर्णा इति यावत् । आर्द्राणां

* मानस्तोकेभिमन्त्रयेत्, — इति मु० ।

(१) विशेषविधिं विना व्यृचसूक्तानामादिप्रतीकमात्रोपादानेऽपि ऋक्-
त्रयस्यैव ग्रहणमिति नियमः । तथाच साध्यायनसूत्रम् । “तृच-
सूक्तानामादिग्रहणेन विधिरनादेशे (६प्र० ६क० १ सूत्रम्)—इति ।
आपोहिष्ठित्यादि तृचसूक्तस्य सामवेदसंहितोत्तरार्चिकविंशतितमा-
ध्यायसप्तमखण्डोद्वितीयम् ।

(२) “मन्त्रविधिश्चादिग्रहणेन (१प्र० १क० २ सूत्रम्)”—इति साध्यायन-
सूत्रेणादिमात्रोपादानेऽपि समस्तस्यैव मन्त्रस्य ग्रहणीयत्वादिति
भावः ।

३४०

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

कायाशुष्काणां वा भवति हरितत्वम् । तैर्दर्भैरवदाय पलाशपत्रेण
होतव्यम् । तथा च प्रजापतिः,—

“स्थापयित्वाऽथ दर्भेषु पालाशैः पत्रकैरथ ।

तत्समुद्धृत्य होतव्यं देवताभ्यो यथाक्रमम्”—इति ।

दर्भैर्वित्यभिधानात् पत्रस्थाधस्तादपि* दर्भानासृणुयात् ।

अथ होममन्त्रानाह,—

इरावती इदं विष्णुर्मानस्तोके तु† शंवती ॥३५॥

एताभिश्चैव होतव्यं हृतशेषं पिवेद्द्विजः ॥ इति ।

इरेत्यादीनि त्रीणि चक्षुप्रतीकानि । शमित्येष शब्दो यस्यामृचि
अस्ति, सा शंवती । शमग्निरग्निभिस्करदिति वा, शं नो देवौरभि-
ष्टये इति वा, सा द्रष्टव्या । एतच्चाग्नये स्नाहेत्यादीनामपि मन्त्रा-
णामुपलक्षणम् । अतएव प्रजापतिः,—

“अग्नये चैव सोमाय सावित्र्यै च‡ तथैवच ।

प्रणवेन तथा ऊत्वा स्निष्टुञ्च तथैवच ।

एवं ऊत्वा च तच्छेषं पिवेच्चैव समाहितः”—इति ॥

पानस्येतिकर्त्तव्यतामाह,—

आलोच्य प्रणवेनैव निर्मन्थ्य प्रणवेन तु ॥३६॥

उद्धृत्य प्रणवेनैव पिवेच्च प्रणवेन तु ॥ इति ।

* पात्रस्थाधस्तादपि,—इति मु० ।

† इरावतीदं विष्णुश्च मानस्तोके च,—इति शा० ।

‡ सावित्र्या च,—इति शा० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३४५

आलोडनं हस्तेन, निर्मन्यनं काष्ठेनेति तयोर्भेदः ।

ननु गोवधादिषु यः प्रत्यवायोः, स केवलमदृष्टरूपत्वात् तस्य प्रायश्चित्तजन्येन सुकृता पूर्व्येण निवृत्तिर्युज्यते । अभक्ष्यभक्षणजन्यस्तु प्रत्यवायो न केवलमदृष्टरूपः, किन्तु दृष्टरूपोऽपि । तस्मात्तदस्य त्वगस्थ्यादिरूपेण परिणतत्वात् । अतो न तस्य व्रतेन निवृत्तिर्युज्यते, इत्यत आह,—

यत्त्वगस्थिगतं पापं देहे तिष्ठति देहिनाम् ॥३७॥

ब्रह्मकूर्चं देहेत् सर्वं प्रदीप्ताग्निरिवेन्धनम् ॥ इति ।

अभक्ष्याणि यथा त्वगस्थ्यादिरूपेण परिणतानि, तथा गोभूत्रादीन्यपि तेन रूपेण परिणमन्ति । परिणम्य चाग्निः काष्ठानीव स्वविरोध्यभक्ष्यपरिणामान् दृष्टमुखेनापि विनाशयन्ति, न तु केवलमदृष्टेनैव मुखेन । तस्माद्ब्रह्मकूर्चं नाभक्ष्यभक्षणनिवृत्तिरूपपद्यते । ब्रह्मकूर्चस्य कालविशेषं प्रजापतिराह,—

“चतुर्दशामुपोष्याथ पौर्णमास्यां समाचरेत्”—इति ।

जावालिरपि,—

“अहोरात्रोषितो भूत्वा पौर्णमास्यां विशेषतः ।

पञ्चगव्यं पिबेत् प्रातः ब्रह्मकूर्चं ततः स्तनम्”—इति ॥

देशविशेषं ज्ञातातप आह,—

* इत्यमेव पाठः सर्वेषु पुस्तकेषु ।

। ब्रह्मकूर्चमिति, इति सु० ।

॥

३४६

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

“नदीतीरेषु गोष्ठेषु पुण्येष्वायतनेषु च ।

तत्र गत्वा शुचौ देशे ब्रह्मकूर्चं समाचरेत्”—इति ।

ब्रह्मकूर्चस्य सर्वपापदाहकत्वमुपपादयति,—

पवित्रं त्रिषु लोकेषु देवताभिरधिष्ठितम् ॥३८॥

वरुणश्चैव गोमूत्रे गोमये हव्यवाहनः ।

दध्नि वायुः समुद्दिष्टः सोमः क्षीरे घृते रविः ॥३९॥

वरुणादिभिरधिष्ठितत्वात् पापदाहकत्वमुपपन्नम् ।

अभोज्यान्नामां भाण्डेष्वस्थितं जलादिकं पीत्वा व्रतं चरेदित्युक्तम् ।

अथ जलस्य स्वमुखनिःसृतस्य* पुनः पाने प्रायश्चित्तमाह,—

पिवतः पतितं तोयं भोजने† मुखनिःसृतम् ।

अपेयं तद्विजानीयाद्भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥४०॥

जलं पिवतः पुरुषस्य मुखनिःसृतं भोजनादिना पतितं यत्तोयं तत् त्रैवर्णिकैः पुनर्न पेयम् । कथञ्चित् पीते सति चान्द्रायणेन शुद्धिः । यत्तु मुखं प्रविश्य न निःसृतं, किन्त्वेकस्मिन् पात्रे अर्द्धं पीत्वाऽवशेषितं; तस्य पाने चिराचोपवासमाह शङ्खः,—

“पीतावशेषितं पीत्वा पानीयं ब्राह्मणः कश्चित् ।

चिराचन्तु व्रतं कुर्याद् वामहस्तेन वा पुनः”—इति ।

* ‘निःसृत’ स्थाने, निःसृत,—इत्येवं पठ्यते सर्वत्र मु० पुस्तके ।

† भोजने,—इति शा० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३४७

श्वशृगालादिमरणोपहतकृपादिजलपाने वर्णविशेषेण प्रायश्चित्त-
विशेषमाह,—

कूपे च पतितं दृष्ट्वा श्वशृगालौ च मर्कटम् ।
अस्थिचर्मादि पतितं पीत्वाऽमेध्या अपो द्विजः ॥४१॥
नारन्तु कुणपं काकं विड्वराहखरोद्भकम् ।
गावयं सौप्रतीकञ्च मायूरं खड्गकं तथा ॥४२॥
वैयाघ्रमार्क्षं सिंहं वा कूपे यदि निमज्जति ।
तटाकस्याथ दुष्टस्य पीतं स्यादुदकं यदि ॥४३॥
प्रायश्चित्तं भवेत् पुंसः क्रमेणैतेन सर्वशः ।
विप्रः शुद्धोत् विराचेण क्षत्रियस्तु दिनदयात् ॥४४॥
एकाहेन तु वैश्यस्तु शूद्रो नक्तेन शुद्ध्यति । इति ।

कूपे पतित्वा मृतं आदिकं व्याघ्रादिकं वा दृष्ट्वा तादृशीरमेध्या
अपः पीत्वा प्रायश्चित्ती भवेदिति शेषः । नरस्य मनुष्यस्य सम्बन्धि
कुणपं नारम् । काकस्य सम्बन्धि काकम् । विड्वराहादिषु सम्बन्धिवाची
तद्धितो लुप्तो द्रष्टव्यः । तथाच सति वैड्वराहं खारं औद्भमित्युक्तं
भवति । गावयस्य सम्बन्धि गावयम् । शोभनाः पुष्टाः प्रतीका अवयवा-
यस्य गजस्य स सुप्रतीकः, तस्य सम्बन्धि सौप्रतीकम् । मायूरस्य सम्बन्धि
मायूरम् । खड्गो मृगविशेषः, तस्य सम्बन्धि खड्गकम् । व्याघ्रस्य सम्बन्धि
वैयाघ्रम् । श्वस्य सम्बन्धि श्वार्चम् । सिंहस्य सम्बन्धि सिंहम् । एतेषा-
मन्यतमं पतितं कुणपं दृष्ट्वा तद्युक्तयोः कूपतटाकयोः स्नानपाने यः

३४८

पराशरमाधवः ।

१९ ० अ ।]

कुर्यात्; तदा तादृशस्य पुंसः सर्ववर्णसमन्विमः, एतेन—समनन्तरं निर्दिष्टमानेन क्रमेण, प्रायश्चित्तं भवेत् । स च क्रमः त्रिरात्रोपवासादिः । अथादिप्रतचरणानन्तरं पञ्चगव्यं पिबेत् । तदाह विष्णुः । “मृतपञ्चनखात्कूपादत्यन्तोपहतमुदकं पीत्वा ब्राह्मणस्य हसुपवसेद् ब्रह्मं राजन्य एकाहं वैश्यः शूद्रो नक्तं सर्वे ज्ञानो पञ्चगव्यं पिबेद्युः”—इति । यदा तु तत्रैव शवमुच्छूनतथोद्भिन्नं भवति, तदा हारीतोविशेषमाह,—

“क्षिप्ते भिन्ने शवे तोयं तत्रस्थं यदि तत्पिबेत् ।

शुद्धे चान्द्रायणं कुर्यात् तप्तकृष्णमयापि वा ।

यदि कश्चित् तत्र* स्नायात् प्रमादेन दिजोत्तमः ।

जपं स्निग्धवणस्त्रायी अहोरात्रेण शुद्ध्यति”—इति ।

इदं चान्द्रायणं कामतो मानुषशवोपहतकूपजलपानविषयम् ।

अकामतस्तु षड्रात्रं,—

“किञ्च भिन्नं शवं चैव कूपस्थं यदि दृश्यते ।

पयः पिबेत् त्रिरात्रेण मानुषे दिगुणं स्यतम्—

इति देवलस्मरणात् । मद्यभाण्डस्थितोदकपाने धम आह,—

“सुराभाण्डस्थिता आपो यदि कश्चित् पिबेत् दिजः ।

कुग्रमूलविपकेन अहं चोरेण शुद्ध्यति ॥

द्वादशाहं च पयसा पिबेद्ब्राह्मी सुवर्चलाम् ।

गायत्र्यास्तु सहस्रं वा जपं कुर्वीत मानसम्”—इति ।

एतन्मतिपूर्वकाभ्यासविषयम् । अकामतोऽभ्यासे तु मन्तराह,—

* ततः,—इति सु० ।

† गायत्र्यष्टसहस्रं,—इति सु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३१६

“अपः सुराभाजनस्या मद्यभाण्डस्थिताः तथा ।

पञ्चरात्रं पिबेत् पौत्वा शङ्खपुष्पीश्रुतं पयः”—इति ।

यत्तु विष्णूक्तम् । “अपः सुराभाजनस्याः पौत्वा मत्परात्रं शङ्खपुष्पी-
श्रुतं पयः पिबेत्”—इति । तत् कामतः सकृत्पाने द्रष्टव्यम् । यत्तु
शातातपेनोक्तम् । “सुराभाण्डोदकपाने कर्दनं हतप्राशनमहोरात्रो-
पवाग्रश्च”—इति । तत् शुष्कसुराभाण्डस्योदकपानविषयम् । तत्रैव
पर्युषितोदकपाने तेनैवोक्तम्,—

“सुरापानस्य यो भाण्डे आपः पर्युषिताः पिबेत् ।

शङ्खपुष्पादिपक्कन्तु क्षीरं स तु पिबेत् अहम्”—इति ॥

सुरापस्य सुखगन्धाघ्राणे तु मनुराह,—

“ब्राह्मणस्तु सुरापस्य सुखमाघ्राय सोमपाः ।

प्राणानपु चिरायस्य हतं प्राश्य विशुद्ध्यति”—इति ।

स्थायुश्च्छिष्टपाने हारोत आह,—

“स्त्रियोच्छिष्टस्थिता आपो यदि कश्चित् पिबेद्विजः ।

शङ्खपुष्पीविपक्वेन अहं क्षीरेण शुद्ध्यति ॥

शूद्रोच्छिष्टस्थिता आपो यदि कश्चित् पिबेद्विजः ।

कुशमूलविपद्धेन अहं क्षीरेण पावयेत्”—इति ॥

यमः,—

“शूनोच्छिष्टस्थिता आपो यदि कश्चित् पिबेद्विजः ।

शङ्खपुष्पीविपद्धेन अहं क्षीरेण शुद्ध्यति”—इति ।

ब्राह्मणेष्वेव केषाञ्चिदभोज्यान्वस्मभिमित्य तदन्नभोजने प्राय-
श्चित्तमाह,—

२५०

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

परपाकनिवृत्तस्य परपाकरतस्य च ॥४५॥

अपचस्य च भुक्त्वाऽन्नं द्विजश्चान्द्रायणं चरेत् । इति ।

परपाकनिवृत्तादीनां त्रयाणां स्वरूपं स्वयमेव वक्ष्यति ।
तदीयाश्चभोजनं यद्यप्यन्यनिमित्तं*, तथाप्यभ्यासाभिप्रायेण महद्भूत-
मविरुद्धम् । अनभ्यासेन ईदृशाश्चभोजने भरद्वाज आह,—

“परपाकनिवृत्तस्य परपाकरतस्य चा ।

निराचारस्य विप्रस्य निषिद्धाचरणस्य च ।

अन्नं भुक्त्वा द्विजः कुर्याद्दिनमेकमभोजनम्”—इति ॥

अपचस्याप्रदत्ते तदन्नभोक्तुरेव प्रत्यवायोऽभिहितः । यदा त्वपचो-
भुङ्क्ते इतरः प्रयच्छति, तदानीमुभयोः प्रत्यवाय इत्याह,—

अपचस्य च यद्दानं दातुं स्यास्य कुतः फलम् ॥४६॥

दाता प्रतिग्रहीता च तौ द्वौ निरयगामिनौ । इति ।

अपचस्य, अपचायेत्यर्थः । तस्मै यद्दानमन्येन क्रियते, तस्मिन्
दाने तस्य दातुर्दानफलं नास्ति । न केवलं फलाभावः, किन्त्वसौ दाता
सह यद्दोषा नरकं याति ।

परपाकनिवृत्तादीनां त्रयाणां क्रमेण लक्षणमाह,—

मृहीत्याऽग्निं समारोप्य पञ्चयज्ञान्न निर्व्वपेत् ॥४७॥

* यद्यपि महद्भूतस्यानिमित्तं,—इति सु० ।

† नास्तीदमर्द्धं मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३५१

परपाकनिवृत्तोऽसौ मुनिभिः परिकीर्तितः ।
 पञ्चयज्ञान् स्वयं कृत्वा परान्नेनोपजीवति ॥ ४८ ॥
 सततं प्रातरुत्थाय* परपाकरतस्तु सः ।
 गृहस्थधर्म्मो यो विप्रो ददातिपरिवर्जितः ॥ ४९ ॥
 ऋषिभिर्धर्म्मतत्त्वज्ञैरपचः परिकीर्तितः । इति ॥

परस्य पुरुषान्तरस्य गृहे क्रियमाणः पाकः परपाकः । तस्मा-
 निवृत्तः, परपाकनिवृत्तः । परान्नभोजनपरित्यागीति यावत् ।
 यदा, वैश्वदेवाद्यर्थं क्रियमाणः पाक उत्कृष्टत्वात् परपाक इत्युच्यते ।
 तस्मात् परपाकान्निवृत्तः, पञ्चमहायज्ञरहित इत्यर्थः । तच्छोभयं,
 विवर्जितत्वात्तन्त्रेणाचरितम् । तथाच सति परान्नवर्जनस्य गुणत्वेऽपि
 पञ्चमहायज्ञादिराहित्यस्य दोषत्वादस्य पुरुषस्य निन्द्यत्वम् ।

अचरार्थस्तु, अग्निं गृहीत्वा विवाहं कृत्वा आत्माग्नौ केवलमौपा-
 सनं कृत्वा तमात्मानं समारोपयति, न तु तस्मिन्नग्नौ वैश्वदेवादिकं
 करोति । सोऽयं वैश्वदेवाद्यनुष्ठानरहितः पुरुषोऽत्र परपाकशब्देन
 विवर्जितः । एतस्माद्विपर्येतः परपाकरतः, उभयविधपरपाकरत-
 त्वात् । तत्र पञ्चमहायज्ञानुष्ठानस्य गुणत्वेऽपि परान्नभोजनस्य दोष-
 त्वात्तादृशस्य पुरुषस्य निन्द्यत्वम् । प्रतिदिनं प्रातरुत्थाय यथाविधि
 पञ्चमहायज्ञान् कृत्वा परान्नेनोपजीवतीति योजनीयम् ।

* परपाकाशी,—इति शा० ।

† विवाहं कृत्वा आत्मानं,—इति शा० स० ।

२५२

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

यस्तु विप्रोविधानेन गार्हस्थ्यं स्वीकृत्य अन्नदानादिवर्जितः
केवलं स्वयमेव भुङ्क्ते, सोऽप्य इत्युच्यते । तस्य निन्दा प्रत्यक्षश्रुता-
वाच्यते,—

“नार्यमणं पुष्यति नो सखायं

केवलाघो भरति केवलादौ”—इति ।

ददातिपरिवर्जितः,—इत्यत्र ददातीत्यर्थनिर्द्देशत्वादानक्रिया-
माशङ्कते । “ईक्षतेर्नाशब्दम् (वे० १ अ० १ पा० ५ सू०)”—इत्यस्मिन्
व्याससूत्रे, “यजतेः पूर्ववत्त्वम् (मौ० ७ अ० ४ पा० १ सू०)”—इत्य-
स्मिन् जैमिनिसूत्रे चार्थनिर्द्देशेऽपि क्षिप्रप्रत्ययप्रयोगदर्शनात् ।
“दक्षिपोधातुनिर्द्देशः”—इत्येतत्तु वाररुचं वार्त्तिकं प्रचुरप्रयोगा-
भिप्रायं, न त्वर्थनिर्द्देशव्यवच्छेदकम् ।

परपाकनिवृत्तादिवद्वृथापाकादेरप्यन्नं न भोक्तव्यम् । तद्भोजने
तु प्रायश्चित्तं कर्त्तव्यम् । तदाह तुः प्रातातपहृत्सती,—

“योगट्हीत्वा विवाहाग्निं गृहस्य इति मन्यते ।

अन्नं तस्य न भोक्तव्यं वृथापाको हि स स्यतः ॥

वृथापाकस्य भुक्त्वाऽन्नं प्रायश्चित्तं चरेद् द्विजः ।

प्राणायामन्त्रिरभ्यस्य हतं प्राश्न विशुद्ध्यति”—इति ।

प्राणायामशतकृत्वेति पाठे त्वावृत्तिविषयत्वं कल्पनीयम् । वृथा-
पाके यन्प्रायश्चित्तं, तदेव ब्राह्मणनिन्दकादावपि द्रष्टव्यम् । निन्दा-
वचने सहपाठात् । तथाच व्यासः,—

“पङ्क्तिभेदी वृथापाकी नित्यं ब्राह्मणनिन्दकः ।

आदेशी वेदविक्रेता पक्षैते ब्रह्मघातकाः”—इति ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२५३

वेदविक्रयिणः स्वरूपमाह ज्ञातातयः,—

“प्राध्यापनं प्रत्ययनं प्रश्नपूर्वः प्रतियहः ।

याजनाध्यापने वादः षड्विधो वेदविक्रयः”--इति ।

ननु कुरीत्या कलियुगे सर्वेष्वभोज्यान्ना अभक्ष्यभक्षणाश्च; तथा संध्येतद्विषयं प्रायश्चित्तशास्त्रं निरर्थकं, कृतेऽपि प्रायश्चित्ते पुनरपि तत्प्रवृत्तेः परिहर्तुमशक्यत्वात् । प्रायश्चित्तविधायिकायाः परिषदोऽसंभवाच्च । न हि पापप्रवृत्तानां परिषत्त्वं युक्तं, स्वकर्मरतविप्राणामिति तल्लक्षणात् । न चाभक्ष्यभक्षणादिभ्यः पापेभ्यो निवृत्तानां शिष्टानां परिषत्त्वं स्यादिति शङ्कनीयम् । तादृशस्य पुरुषस्य कस्याप्यदृष्टशरत्वात् । अतः कलियुगे सर्वेषां निन्द्यत्वादेतदेव युगमुद्दिश्य प्रवृत्तस्य पराशरधर्मशास्त्रस्य निर्विषयत्वादित्याशङ्काह*,--

युगे युगे तु ये धर्मास्तेषु तेषु च ये द्विजाः ॥ ५० ॥

तेषां निन्दा न कर्त्तव्या युगरूपा हि ते द्विजाः । इति ॥

अस्याक्षरार्थः प्रथमाध्याये वर्णितः । अथमाश्रयः । द्विविधा ह्यधर्मप्रवृत्तिः; युगप्रयुक्ता, प्रमादालस्यादिप्रयुक्ता च । तच्च युगप्रयुक्तायाः प्रवृत्तेरपरिहार्यत्वाच्च तज्जिवृत्तये पराशरस्योद्यमः । या तु प्रमादालस्यादिप्रयुक्ता प्रवृत्तिः, तच्च सावकाशं धर्मशास्त्रम् । तदुच्यते । अध्ययनविधिस्तावदर्थज्ञानपर्यन्तं साङ्गवेदपाठमाचष्टे^(१) । न च

* इत्यमेव पाठः सर्वेषु पुस्तकेषु । मम तु, निर्विषयत्वमित्याशङ्काह,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† दर्पज्ञानानुष्ठानपर्यन्तं,—इति शा० ।

(१) “साध्यायोऽध्येतव्यः”—इति तावदध्ययनविधिरस्ति । तच्चाध्ययनं किं भक्ष्यं ग्रहणमात्रं रूपं, किं वाऽर्थावगतिपर्यन्तपर्यवसितमिति

३५४

परमेश्वरभाष्यः ।

[११ अ० ।

कसौ युगे तादृशं विप्रं कश्चिदप्युपलभामहे । तथा, ब्रह्मचारिप्रकरणे तदाश्रमधर्मा अध्ययनधर्माश्च सहस्रशः स्मर्यन्ते । न च तान् सर्वान् यथावदनुतिष्ठन्माणवकः कोऽप्युपलभ्यते । यदाऽध्ययनस्यैव ईदृशी गतिः, तदा कैव कथा साङ्गकृतज्ञवेदार्थानुष्ठानस्य । तथा सति शास्त्रीयमुख्यब्राह्मण्योपेतस्य कस्याप्यभावात्, तन्नियवैश्याज्यात्योश्च स्वरूपेणैवोष्किन्मत्वात्, शुश्रूषयितव्यानां द्विजानामसम्भवे तत् शुश्रूषकस्य मुख्यस्य शुद्रस्यात्यन्तमनाग्रङ्गनीयत्वात्^(१), किं चातुर्वर्त्यमुद्दिश्य प्रवृत्तं धर्मशास्त्रं स्वरूपेणैव लुप्यतां, किं वा मुख्यासम्भवेऽपि यथासम्भवं चातुर्वर्त्यमाश्रित्य धर्मशास्त्रं प्रवर्त्ततामिति मीमांसायां, स्वरूपलोपादरं यथासम्भवानुष्ठानमित्यभिप्रेत्य युगप्रवृत्तां सर्वैरप्यवर्जनौयामधर्मप्रवृत्तिमदोषत्वेनाभ्युपगम्य, तेषां निन्दा न कर्त्तव्या,-- इत्युक्तम् । ततः सम्भाविताध्ययनाद्युपेतानां शक्यायां धर्मप्रवृत्तौ प्रमादालस्यादिरहितानाञ्च परिषत्त्वं कुतो न स्यात् । कृतप्रायश्चित्तस्य पुनः प्रमादालस्यादिवर्जनस्य सुकरत्वात् प्रायश्चित्तशास्त्रस्य सार्थकमिति ।

सन्दिहे, अक्षरयष्टयमात्रपरत्वे विश्वजिज्ञासेन स्वर्गश्च तत्फलं वाच्यम् । निष्पक्षे प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । तथा चादृष्टार्थत्वापत्तिः । तस्मादर्थविगतियर्थान्तमेवाध्ययनम् । तत्रार्थाविगतिस्तु दृष्टमेव पक्षमिति नादृष्टकल्पनादोषः । स्पष्टमिदं स्वकृतजैमिनीयन्यायमालाविस्तरे प्रथमाधिकरणस्यैव ।

(१) द्विजशुश्रूषयैव शूद्राणां मुख्यत्वम् । द्विजाश्च तु यदा केचिन्मुख्या न सन्ति केचिच्च स्वरूपेणैवोष्किन्माः, तदा तच्छुश्रूषकस्य मुख्य-शूद्रस्य सङ्गातः शश्वितुमपि न शक्य इति भावः ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२५५

इत्यमुपपातकविशेषस्याभक्ष्यभक्षणस्य प्रायश्चित्तमभिधाय जाति-
भ्रंशकरस्य ब्राह्मणतिरस्कारस्य प्रायश्चित्तमाह,—

ऊङ्कारं ब्राह्मणस्योक्त्वा त्वङ्कारं च गरीयसः ॥ ५१ ॥

स्नात्वा तिष्ठन्नहःशेषमभिवाद्य प्रसादयेत् । इति ॥

ब्राह्मणो वेदपारगो ब्रह्मविदा । तं प्रति लौकिके शास्त्रीये वा
व्यवहारे तद्गर्तनाथ ऊङ्कारं यः प्रयुङ्क्ते, यश्च वयसा विद्यया वा ज्येष्ठं
पुरुषं प्रति त्वमित्येकवचनं प्रयुङ्क्ते; तावुभौ स्नात्वा यावदक्षमथं
निराहारौ स्तिवा रात्रावभिवादनेन तं चमापयेत् । निराहारत्वं
मदुराह,—

“ऊङ्कारं ब्राह्मणस्योक्त्वा त्वङ्कारं च गरीयसः ।

स्नात्वाऽनश्नन्नहःशेषमभिवाद्य प्रसादयेत्”—इति ।

यमोऽपि*,—

“ऊङ्कारं ब्राह्मणस्योक्त्वा त्वङ्कारं च गरीयसः† ।

स्नात्वा तिष्ठन्नहःशेष‡ प्रणिपत्य प्रसादयेत्”—इति ॥

शङ्खोऽपि०,—

“ऊङ्कारं ब्राह्मणस्योक्त्वा त्वङ्कारं च गरीयसः ।

दिनमेकं व्रतं कुर्यात् प्रयतः सुसमाहितः”—इति ।

* शङ्खोऽपि,—इति सु० ।

† प्रायश्चित्तं विधीयते,—इति शा० ।

‡ अक्षोराचोषितः स्नात्वा,—इति शा० ।

§ यमोऽपि,—इति सु० ।

११६

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

एतदभ्यासविषयम् । ननु, ब्राह्मणस्य हजःकृत्या,—इति जाति-
भ्रंशकरेषु परिगणनादृश्यमाणं ताडनादिकमेव जातिभ्रंशकरं, न
तत्त्वं ब्रह्मारादिकमिति चेत् । न, ब्रह्मारादिनाऽपि ब्राह्मणस्य
मनसि हजःसमुत्पादनात् ।

ताडनादौ प्रायश्चित्तमाह,—

ताडयित्वा तृणेनापि कण्ठे बध्वाऽपि वाससा ॥ ५२ ॥
विवादेनापि निर्जित्य प्रणिपत्य प्रसादयेत् । इति ॥

यद्यपि दणताडनवस्त्रवन्धनविवाजघैर्न शरीरोपघातः, तथापि
प्रायश्चित्तं चरितव्यमित्यपिशब्दस्यार्थः । प्रणिपातेनोपवासोऽप्युप-
सृज्यते । तदाह दृश्यतिः,—

“गुरुं त्वं हृत्य गर्व्येण विप्रं निर्जित्य वादतः ।

ताडयित्वा तृणेनापि प्रसाद्योपवसेद्दिनम्”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“गुरुं त्वं हृत्य हृदृत्य विप्रं निर्जित्य वादतः ।

बद्धा वा वाससा क्षिप्रं प्रसाद्योपवसेद्दिनम्”—इति ॥

यत्तु बौधायनेनोक्तम्,—

“वादेन ब्राह्मणं जित्वा प्रायश्चित्तविधित्वया ।

चिराजोपोषितः स्नात्वा प्रणिपत्य प्रसादयेत्”—इति ।

* क्षमापयेत्,—इति सु० ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३५७

तदभ्यासविषयम् । पादस्थशादौ सप्तवाह,—

“पादेन ब्राह्मणं स्पृष्ट्वा प्रायश्चित्तविधित्वया ।

दिवभोपोषितः स्नात्वा प्रणिपत्य प्रसादयेत् ॥

अवाच्यं ब्राह्मणस्योक्त्वा प्रायश्चित्तं विधीयते ।

लक्ष्म्यतिशङ्कं कृत्वा तु प्रणिपत्य प्रसादयेत् ॥

आक्रोशमनृतं कृत्वा लक्ष्मं कुर्वीत मानवः”—इति ।

ब्राह्मणावगोरणादौ प्रायश्चित्तमाह,—

अवगूर्यं त्वहोरात्रं चिराच्च क्षितिपातने ॥ ५३ ॥

अतिशङ्कश्च रुधिरे लक्ष्मोऽभ्यन्तरशोणिते । इति ॥

अवगूर्यं बधार्थं दण्डमुद्यम्य, दिनमेकमुपवसेत् । भूमौ निपात्य चिराच्चमुपवसेत् । प्रहारेण रुधिरे निर्गते अतिशङ्कं चरेत् । अनिर्गतं रुधिरमन्तरेकच* घनीभूतञ्चेत्, तदा लक्ष्मं चरेत् । अवगोरणादेः शतसंवत्सरदिनरक्तहेतुलोपन्यासपुरःसरं प्रतिषेधः प्रत्यक्षश्रुतावुपलभ्यते । तथा च तैत्तिरीयब्राह्मणम् । “योऽवगुरेत्, शतेन यातयात्, योनिहनेत् सहस्रेण यातयात्, यो लोहितं करवत् यावतः प्रस्कन्द्य यावतः पांशून् संगृह्णात्तावतः संवत्सरान् पितृलोकं न प्रजानादिति, तस्माद्ब्राह्मणाय नावगुरेत् न निहन्यात् न लोहितं कुर्यादेतावता हैमसाऽयुको भवति”—इति । गौतमोऽपि । “अभिक्रुद्धावगुरणं ब्राह्मणस्य वर्षशतमस्वर्ग्यं, निपातौ सहस्रं, लोहितदर्शने यावतः प्रस्कन्द्य पांशून् संगृह्णीयात्”—इति । मनुरपि,—

* अन्तरे कुचचित्,—इति सु० ।

† निहते,—इति सु० ।

२५८

पराशरमाधवः ।

[१९ अ० ।

“अवगूर्यं त्वद्गतं सहस्रमभिहत्य तु ।
 जिघांसया ब्राह्मणस्य मरकं प्रतिपद्यते ॥
 शोणितं यावतः पांशून् संगृहीयाद्विजग्मनः ।
 तावन्मृदसहस्राणि तत्कर्त्ता मरके वसेत् ॥
 अवगूर्यं चरेत् कृच्छ्रमतिकृच्छ्रं निपातने ।
 कृच्छ्रातिकृच्छ्रो कुर्वीत विप्रस्योत्पाद्य शोणितम्”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“विप्रदण्डोद्यमे कृच्छ्रमतिकृच्छ्रं निपातने ।
 कृच्छ्रातिकृच्छ्रोऽसृक्पाते कृच्छ्रोऽभ्यन्तरशोणिते”—इति ।

यमः,—

“ताडने च्छेदने चैव शोणितस्य प्रवर्त्तने ।
 कृच्छ्रातिकृच्छ्रो कुर्वीत चाश्रयणमथाचरेत् ।
 दशसंख्यासु गादद्युरङ्गच्छेदो यदा भवेत्”—इति ।

वृहस्पतिः,—

“काष्ठादिना ताडयित्वा त्वग्भेदे कृच्छ्रमाचरेत् ।
 अस्थिभेदेऽतिकृच्छ्रसु पराकस्वप्नकर्त्तने”—इति ।

पैठीनसिरपि । “तृकारङ्गकारावगोरणिपातनलोहितप्रवर्त्तनो-
 न्तरजयेषु प्रणिपत्यैकरात्रोपवासकृच्छ्रातिकृच्छ्रश्चरित्वा प्रसादयेत्
 यथासंख्यम्”—इति । एतत् सर्वं सजातीयविषयम् । विजातीये तु
 प्रजापतिराह,—

“द्विगुणं त्रिगुणं चैव सतुर्गुणमथापि वा ।
 सचविट्शूद्रजातीनां ब्राह्मणस्य धमे मतम्”—इति ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१५६

आक्रोशादौ शङ्खलिखितावाहृतुः । “आक्रोशेऽनृतवादे वा एक-
रात्रं चिरात्रं उपवासः”—इति । सुमन्तुः । “देवर्षिगोब्राह्मणाचार्य-
मातृपितृनरेन्द्राणां प्रतिषेधने आक्रोशने जिह्वा दशेद्विरण्यं दद्यात्”
—इति ।

अतिरुक्लं च रुधिरं,—इत्युक्तम् । कोऽसावतिरुक्लः? इत्याकाङ्क्षायां
तत्स्वरूपमाह,—

नवाहमतिरुक्लः* स्यात् पाणिपूरान्नभोजनः ॥५४॥

चिरावमुपवासः स्यादतिरुक्लः स उच्यते । इति ।

अतिरुक्लमाचरन् विप्रस्तिरावृत्तैकभक्तनक्तायाचितदिनेषु नवसु
यावता पाणिः पूर्यते तावदेव मुञ्चीत, उपवासदिनेषु प्राजापत्य-
वदुपवासमेव चरेत् । सोऽयमतिरुक्ल इत्युच्यते । एतदेवाभिप्रेत्य
याज्ञवल्क्यः प्राजापत्यमुपदिश्य तस्यैव गुणविक्रितित्वेनातिरुक्लं
निर्दिशति,—

“अयमेवातिरुक्लः स्यात् पाणिपूरान्नभोजने”—इति ।

गौतमोऽपि प्राजापत्यं प्रपञ्चयानन्तरमाह । “एतेनैवातिरुक्लो-
व्याख्यातो यत् सहदाददीत तावदश्रीयात्”—इति । यद्वा, नैरन्तर्येण
नवसु दिनेषु पाणिपूरान्नं भुक्त्वा त्रिषु दिनेषु उपरवसेत् । तदाह
यमः†,—

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, नवाहमतिरुक्ले,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

† प्राजापत्यव्रतानन्तरमाह,—इति सु० ॥

‡ मनुः,—इति सु० ।

१६०

पराशरमाधवः ।

[११ अ० ।

“एकैकं पिण्डमश्रीयात् अहं कल्हे अहं निशि ।

अधाक्षितस्त्यहं चैव वायुभक्षः परं अहम् ॥

अतिरुक्छं चरेदेतत् पवित्रं पापनाशनम्”—इति ॥

अतिमानादतिक्रोधादित्यारभ्य रुक्छोऽभ्यन्तरशोणिते,—इत्यन्ते-
व्यष्टस्वध्यायेषु नानाविधान् पापविशेषाननूद्य प्रायश्चित्तविशेषा निरू-
पिताः । यानि त्वन्यानि प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तरहितानि, तेषां साधा-
रणं प्रायश्चित्तमाह,—

सर्वेषामेव पापानां सङ्करे समुपस्थिते ॥ ५५ ॥

दशसाहस्रमभ्यस्ता गायत्री शोधनं परम् । इति ।

अथञ्च गायत्रीजपः प्राजापत्यादीनामुपलक्षकः । तानि च प्रति-
पदोक्तप्रायश्चित्तव्यतिरिक्तानि प्रतानि मुनिभिः प्रपञ्चितानि । तच्च
मनुविष्णुविश्वामित्राः,—

“अनुकनिष्कृतीनान्तु पापानामपनुत्तये ।

शक्तिं चावेक्ष्य पापञ्च प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेत्”—इति ।

याज्ञवल्क्यः,—

“दिशं कालं वयः शक्तिं पापं चावेक्ष्य यन्नतः ।

प्रायश्चित्तं प्रकल्प्यं स्याद् यच्च चोक्ता न निष्कृतिः”—इति ।

शङ्खलिखितौ । “कथविक्रयदुष्टभोजनप्रतिषेधनादिष्टप्राय-
श्चित्तेषु सर्वेषु चान्द्रायणं प्राजापत्यञ्च”—इति । सत्यन्तरे,—

“भक्ष्याभक्ष्याण्यनेकानि ब्राह्मणानां विशेषतः ।

तच्च शिष्टा यथा ब्रूयन्तत्कर्त्तव्यमिति स्मृतिः”—इति ।

११ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३६१

श्रुतातपः,—

“अनुक्तेषु विधिं ज्ञात्वा प्रायश्चित्तं समाचरेत् ।

सर्वत्र सर्वपापेषु दिजस्त्रान्द्रायणं चरेत्”—इति ॥

उग्रना,—

“यत्रोक्तं यच्च वा नोक्तमिह पातकनाशनम् ।

प्राजापत्येन कच्छ्रेण शूद्रादेः नात्र संशयः”—इति ।

अभोज्ये भोज्यत्वप्रमितिमभिसंकल्प्य मनसा

प्रसक्तिं स्वाच्छन्द्यादिह विदधतः संस्मृतिमतः ।

मतं प्रायश्चित्तं दधतमिममेकादशमसा-

वकाषीर्दध्यायं स्फुटविवरणं माधवसुधीः ॥

इति श्रीमहाराजाधिराज-वैदिकमार्गप्रवर्त्तक-परमेश्वर-श्रीवीर-
बुक्कभूपाल-साम्राज्य-धुरन्धर-१ माधवामात्यस्य कृतौ पराशरस्मृति-
व्याख्यायां माधवीयायां एकादशोऽध्यायः ॥०॥

अथ द्वादशोऽध्यायः ।

आचारकाण्डे त्रिभिरध्यायैर्यावन्त आचाराः प्रतिपादिताः, प्रायश्चित्तकाण्डे चाष्टभिरध्यायैर्यानि प्रायश्चित्तान्यभिहितानि ; तेभ्योऽतिरिक्तानां परिशिष्टानां केषाञ्चिदाचाराणां प्रायश्चित्तानाञ्च विधानायायं द्वादशाध्याय आरभ्यते । तत्रादौ दुःखप्रादिनिमित्तकं ज्ञानमाह,—

दुःखमं यदि पश्येत् तु वान्ते तु क्षुरकर्मणि ।
मैथुने प्रेतधूमे च ज्ञानमेव विधीयते ॥१॥ इति ।

स्वप्नोदिविधः, सुखप्रादुःखप्राश्च, तत्र यो दर्शनकाले द्रष्टुः सुखं जनयन् भावि श्रेयश्च सूचयति, स सुखप्राः । तस्योदाहरणं कन्दोगाश्रामनन्ति,—

‘यदा कर्मसु काम्येषु स्तियं स्वप्नेषु पश्यति ।

ममृद्धिं तत्र जानीयात् तस्मिन् स्वप्ननिर्दग्ने”--इति ।

तदैपरीत्येन दर्शनकाले दुःखं जनयन् पुरुषस्य भावि चारिष्टं यः सूचयति, स दुःखप्राः । एतस्य तूदाहरणं बकृचाः पठन्ति । तत्रहि मरणसूचकानि जागरणारिष्टानि बह्वन्यभिधाय अन्ते प्रत्यक्षदर्शनानीत्युपमंहत्यानन्तरं स्वप्नारिष्टान्येवमाश्नायन्ते । “अथ स्वप्नाः पुरुषं कृष्णं कृष्णादन्तं पश्यति स एनं हन्ति पराह एनं हन्ति मर्कट एनमास्कन्दयत्याशु वायुरेनं प्रवहति सुवर्णं खादिनाऽवगिरति मध्रश्नाति

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६३

विशानि भक्षयत्येकं पुण्डरीकं धारयति खरैर्वराहैर्युक्तेष्विति कृष्णां
धेनुं कृष्णवत्सां नल्लदमाक्षौ दक्षिणाभिमुखः प्रजति"—इत्यादि ।
स्त्रप्राध्यायविदस्य स्त्रप्रस्य भाविस्त्रचकं वचनमाहुः,--

“आरोहणं गोवृषकुञ्जराणां
प्रासादग्रेष्वायवनप्यतीनाम् ।
विष्ठाऽनुलेपोद्दितं* मृतस्य
स्त्रप्रेष्वगम्यागमनस्य धन्यम् ॥

कृष्णाम्बरधरा नारी कृष्णगन्धानुलेपना ।

अवगूहति† यं स्त्रप्रे मृत्युं तस्य विनिर्दिशेत्”—इति ।

एतत्सर्वमभिप्रेत्य स्त्रप्राधिकरणे भगवान् वादरायणः सूच-
यामास । “सूचकस्य हि श्रुतेराचचते च तविदः (व० ३ अ० ९
पा० ४ सू०)”--इति । तत्र भाव्यरिष्टसूचके दुःस्त्रप्रे दृष्टे सति
प्रातरुत्थाय तस्मिन्मिक्तकं स्नानं कर्तव्यम् । तथा, मुक्तेऽपि वान्ते सति
तदैव स्नातव्यम् । तथा, चौरमैथुनप्रेतधूमाघ्राणेषु च स्नानमाचरेत् ।
एवं दुर्जनस्पर्शनादावपि स्नानं द्रष्टव्यम् । तदाह यमः,--

“अजीर्णैर्भ्युदिते वान्ते चुरकर्षणि मैथुने ।

दुःस्त्रप्रे दुर्जनस्पर्शं स्नानमेव विधीयते”—इति ॥

दृढपराशरोऽपि,--

“दुःस्त्रप्रे मैथुने वान्ते विरिक्ते चुरकर्मणि ।

चित्तिवृषपश्यानां स्पर्शने स्नानमाचरेत्”—इति ।

* रुधिरं,—इति सु० ।

† उपगूहति,—इति सु० ।

१६४

पराशरमाधवः ।

[१९ अ० ।

मैथुने स्नानमृतुकालविषयम् । तदाह ग्रातातपः,—

“सृतौ तु गर्भग्रंथित्वात् स्नानं मैथुनिनः स्मृतम् ।

अनृतौ तु यदा गच्छेत् शौचं मूत्रपुरीषवत्”—इति ।

वमनादौ विशेषमाह मनुः,—

“वान्तो विरिक्तः स्नात्वा तु द्रुतप्राशनमाचरेत् ।

आचामेदेव भुक्त्वाऽन्नं स्नानं मैथुनिनः स्मृतम्”—इति ।

भुक्त्वाऽन्नं अनन्तरं वान्तः आचामेदित्यर्थः ।

अथ प्रायश्चित्तिनः पुनः संस्कारनिमित्तान्याह,—

अज्ञानात् प्राश्य विण्मूत्रं सुरासंस्पृष्टमेव च ।

पुनः संस्कारमर्हन्ति त्रयोवर्णा द्विजातयः ॥२॥ इति ।

अथञ्च संस्कारो व्रतचरणानन्तरभावी । तत्र वचनानि† च
पूर्वाध्यायश्च प्रायश्चित्तप्रसङ्गादुदाहृतानि ।

आद्यसंस्कारवत् पुनः संस्कारेऽप्यजिनादिप्राप्तावपवदति,—

अजिनं मेखला दण्डो भैक्ष्यचर्या व्रतानि च ।

निवर्त्तन्ते द्विजातीनां पुनः संस्कारकर्मणि ॥३॥ इति ।

अजिनादिवद् वपनमपि निवर्त्तते । तदाह विष्णुः । “सर्वेष्वेतेषु
द्विजानां प्रायश्चित्तान्ते भूयः संस्कारं कुर्यात् । वपनमेखलादण्ड-
भैक्ष्यचर्याव्रतानि पुनः संस्कारकर्मणि वर्त्तनीयानि”—इति । व्रतानि
सौम्यप्राजापत्यादीनि, मधुमांसाञ्जनादिवर्जनानि च ।

* तत्र पुरीषवत्,—इति शा० ।

† तत्रैव साक्षिवचनानि,—इति शा० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६५

पूर्वाध्यायादावसेधरेतोगोमांसविण्मूत्रप्राशने चान्द्रायणमित्यु-
क्तम् । तत्कामकारविषयम् । अतएव तच्च बालापत्यसहभोजनमस्मा-
भिहृदाच्यतम् । अत्र तत्कामतोविण्मूत्रादिभोजने प्रायश्चित्तमाह,—

विण्मूत्रभोजी शुद्ध्यर्थं* प्राजापत्यं समाचरेत् ।

पञ्चगव्यञ्च कुर्वीत स्नात्वा पीत्वा शुचिर्भवेत् ॥ ४ ॥ इति ।

प्राजापत्यं चरित्वा पश्चात् पञ्चगव्येनैव स्नानं कृत्वा तत्पञ्चग-
व्यं शुद्धो भवति । एतच्च पुनः संस्कारात् प्रागेव कर्त्तव्यम् । “प्राय-
श्चित्तान्ते भूयः संस्कारं कुर्यात्”—इतिविष्णुवचनात् । जले तु
विण्मूत्रोपहृते कूर्मपुराणोक्तं द्रष्टव्यम्,—

“अपोमूत्रपुरीषाद्यैर्दूषिताः प्राशयेद् यदा ।

तदा स्नानपनं कृच्छं व्रतं पापविशोधनम्”—इति ॥

चतुर्थे वर्णेषु यः कोऽपि स्नात्प्रजापत्यार्थमुद्यम्य कथंचिद्वातात्
प्रागेव विवर्त्तते, तस्य प्रायश्चित्तं प्रश्नपूर्वकमाह,—

जलाग्निपतने चैव प्रवज्याऽनाशकेषु च ।

प्रत्यावसितवर्णानां कथं शुद्धिर्विधीयते ॥ ५ ॥

प्राजापत्यद्वयेनैव तीर्थाभिगमनेन च ।

वृषैकादशदानेन वर्णाः शुद्धान्ति ते चयः ॥ ६ ॥

ब्राह्मणस्य प्रवक्ष्यामि वनं गत्वा चतुष्पथे ।

सशिखं वपनं कृत्वा प्राजापत्यद्वयं चरेत् ॥ ७ ॥

* विण्मूत्रस्य च शुद्ध्यर्थं,—इति सु० ।

३६६

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

गोद्वयं दक्षिणां दद्यात् शुद्धिं पाराशरोऽब्रवीत् ।

मुच्यते तेन पापेन ब्राह्मणत्वञ्च गच्छति ॥ ८ ॥

जलाग्न्यादयः पञ्च मरणहेतवः । नदीतटाकादिप्रवेशेनाग्नि-
प्रवेशेन भृगुपतनेन महाप्रस्थानगमनेनानशनेन च विद्यते । तत्र
जलादिमरणं त्रिविधं, विहितं प्रतिषिद्धमनुज्ञातञ्च । विहितं च
द्विविधं; काम्यतपोरूपं, प्रायश्चित्तरूपञ्च । तत्र तपोरूपं कूर्मपुराणे
नर्मदामाहात्म्ये प्रदर्शितम्,—

“अग्निप्रवेशं यः कुर्यात् सोमतीर्थे^(१) नराधिप ।

जले वाऽनाशके वाऽपि नामौ मर्त्योऽभिजायते”—इति ॥

तत्रैव प्रयागमाहात्म्येऽभिहितम्,—

“गङ्गायमुनयोर्मध्ये करीषाग्निं विशेषेण यः ।

अहीनांगो ह्यरोगश्च पञ्चेन्द्रियसमन्वितः ।

यावन्ति रोमकूपाणि तस्य गात्रेषु मानवः ॥

तावदर्धसहस्राणि स्वर्गलोके भक्ष्यते ।

जलप्रवेशं यः कुर्यात् सङ्गमे लोकविश्रुते ॥

राज्यस्ये यदा सोमे विमुक्तः सर्वपातकैः ।

सोमलोकमवाप्नोति सोमेन सह भोदते”—इति ।

तदेतन्प्रायश्चित्तरूपं मरणम् । क्रोधादिना यज्जलादिमरणं,
तत्प्रतिषिद्धम् । तथाचाशौचप्रकरणे, क्रोधात् प्रायमित्यादिस्मृति-
वाक्यमुदाहृतम् । प्रदलरोगयस्तस्य यज्जलादिमरणं, न तद्विहितं

(१) सोमतीर्थं नर्मदा । “देवा तु नर्मदा सोमोद्भवा”—इत्युक्तेः ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

३६७

नापि प्रतिषिद्धं; किन्तु शास्त्रेण केवलमनुज्ञातम् । तत्र* तस्मिन्नेव प्रकरणे दुष्कृतस्थैरित्यादिवाक्येनोदाहृतम् । तत्राभ्यनुज्ञानस्थै-
 ष्टिकत्वान्तत्र फलालाभमात्रं केवलं भवति, न तस्यै प्रायश्चित्ती ।
 योऽपि प्रायश्चित्तार्थं मर्त्तुमुद्यम्य ततो निवर्त्तते, तस्यापि पूर्वपापं
 न निवर्त्तते इत्येतावदेव; न तु तेन कर्त्तव्यं किञ्चित् प्रायश्चि-
 त्तान्तरमस्ति । एवञ्च सति प्रतिषिद्धमेव परिशिष्यते । तत्रापि
 मर्त्तुमुद्यम्य मृतस्य दुर्मरणत्वेऽपि न तत्तेदं प्रायश्चित्तं, तत्कर्त्तु-
 रेवाभावात्^(१) । यस्तु यम्य मरणाश्विवर्त्तते, तत्तेदं प्रायश्चित्तम् ।
 ननु तस्यापौदं न युक्तम्, आत्महत्यायाः शास्त्रनिषिद्धत्वेन तस्मि-
 न्मृतेः शास्त्रीयत्वात् । वाङ्म । न हि वयं निवृत्तिनिमित्तमिदं
 प्रायश्चित्तं ब्रूमः, किन्तु निषिद्धाचरणोद्यमनिमित्तम् । उद्यम-
 मात्रस्य निमित्तत्वादेव प्रायश्चित्तस्य स्वल्पत्वमुपपद्यते ।

जलाभ्यादिषु मर्त्तुमुद्यम्य ततो निवृत्ताः प्रत्यावसिताः, तादृ-
 शानां चतुर्णां वर्णानां पृथक् पृथक् प्रायश्चित्तं कर्त्तव्यमिति प्रश्न-
 वाक्यस्यार्थः । तत्र क्षत्रियस्य प्राजापत्यद्वयं, वैश्यस्य तौर्ययाचा,
 शूद्रस्य वृषभसहितगोदशकदानं, ब्राह्मणस्य वनगमनादिव्रतम् ।

* इत्येव पाठः सर्वत्र । मम तु, तच्च,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† वनगमनादि प्रपञ्चितम्,—इति सु० ।

(१) दुर्मरणं हि पापजनकम् । मरणात् परमेव दुर्मरणं पापमु-
 त्पद्यते । एवञ्च सति मृतस्य पापभागित्वेऽपि न तस्य प्रायश्चित्त-
 कर्त्तृत्वसम्भवः । जीवतएव तत्राधिकाशदिति भावः ।

३६८

पराशरभाष्यः ।

[१२ अ० ।

आत्महननोद्यमेन ब्राह्मणत्वमपगतं, चण्डालत्वमाधातम् । पुनर्नृताच-
रणेन चण्डालत्वनिवृत्तौ पुनः पूर्वसिद्धं ब्राह्मणं प्रतिपद्यते । तदाह
वृद्धपराशरः,—

“अनाशकान्निवृत्तस्तु चातुर्वर्ण्यवस्थितः ।

चण्डालः स तु विज्ञेया वर्जनौयः प्रयत्नतः ॥

सुप्रधर्मास्तु चण्डालाः परिव्राजकतापसाः ।

तेभ्योजातान्यपत्यानि चण्डालैः सह वासयेत् ॥

जलाग्निपतने चैव प्रव्रज्याऽनशने तथा ।

प्रत्यावसितवर्णानां प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥

ब्राह्मणानां प्रसादेन* तौर्याभिगमनेन च ।

गवाञ्च दशदानेन† वर्णाः शुद्धान्ति ते त्रयः ॥

ब्राह्मणस्य प्रवक्ष्यामि गत्वाऽरण्यं चतुष्पथम् ।

सशिखं वपनं कृत्वा त्रिसन्ध्यमवगाहनम् ॥

सावित्र्यष्टमहसन्तु जपेच्चैव दिने दिने ।

मुच्यते सर्वपापेभ्यो ब्राह्मणत्वञ्च गच्छति ॥

भैक्षार्थी विचरेद् ग्रामं गृहान् सप्त वने वसन् ।

तां च भिक्षां समश्रीयादब्दार्द्धेन विशुद्ध्यति”—इति ॥

अत्रैव व्रतान्तराण्याह वसिष्ठः,—

“जीवन्नात्मत्यागी कर्षून् द्वादशरात्रं चरेत् ।

* प्रसादेन,—इति सु० ।

† दशदानेन,—इति शा० ।

‡ दत्तां,—इति सु० ।

१२ ख० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३६६

त्रिरात्रं वाऽप्युपवसेन्नित्यं स्निग्धेन वाससा ॥

प्राणानात्मनि संयस्य त्रिः पठेदघमर्षणम् ।

अपिवैतेन कल्पेन गायत्रीं परिवर्त्तयेत् ॥

अपिवाऽग्निं समाधाय कुष्माण्डैर्जुहुयाद्दधत्म्”—इति ॥

तत्र जपाहोमौ विद्वद्विषयी कल्पनौद्यौ । द्वादशरात्रत्रिरात्रौ
त्वविद्वद्विचये शक्ताशक्तभेदेन व्यवस्थापनौद्यौ ।

मूलवचने प्रव्रज्याशब्देन पूर्वं महाप्रस्थानगमनं व्याख्यातम् ।
अथवा परिव्रज्या तेन विवक्ष्यते । तथाच सति परिव्रज्यातः प्रच्युतस्य
ब्राह्मणस्य प्रायश्चित्तमुक्तं भवति । तदिदं श्रद्धालोः पुनरुपनयनादि-
पुरःसरं पारिव्रज्यं जिह्वोर्वेदितव्यम् । यस्तु पुनः पारिव्रज्यं न
जिह्वति, तस्य मरणान्तं राजदासत्वादिकम् । अत्र नारदः,—

“राज्ञएव तु दासः स्यात् प्रव्रज्याऽवसितोदिजः ।

न तस्य प्रतिशोधोऽस्ति न विशुद्धिः कथञ्चन”—इति ॥

कात्यायनः,—

“प्रव्रज्याऽवसिता यत्र त्रयोवर्णा दिजातयः ।

निर्दामं कारयेद्विप्रं दास्यं चत्रविशोर्नृपः”—इति ।

दत्तः,—

“पारिव्रज्यं गृहीत्वा तु यः स्वधर्मं न तिष्ठति ।

श्वपदेनाङ्गथित्वा तं राज्याच्छीघ्रं प्रवासयेत्” इति ।

याज्ञवल्क्यः,—

“प्रव्रज्याऽवसितो राज्ञोदामः स्यात् मरणान्तिकम्”—इति ।

* प्राजापत्यं प्रायश्चित्तमुक्तं भवति,—इति मु० ।

६७०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

अथाचारकाण्डशेषत्वेन ज्ञानभेदानाह,—

ज्ञानानि पञ्च पुण्यानि कौर्त्तितानि मनौषिभिः ।
आग्नेयं वारुणं ब्राह्मं वायव्यं दिव्यमेव च ॥६॥ इति ।

आग्नेयादीनामुद्दिष्टानां पञ्चानां क्रमेण स्वरूपं विविनक्ति,—

आग्नेयं भस्मना ज्ञानमवगाह्य तु वारुणम् ।
आपोहिष्ठेति च ब्राह्मं वायव्यं गोरजः स्मृतम् ॥१०॥
यत्तु सातपथ्येण तत्ज्ञानं दिव्यमुच्यते ।
तत्र ज्ञात्वा तु गङ्गायां स्नातो भवति मानवः ॥११॥ इति ।

भस्मज्ञानं द्विविधं, पादादिकं मूर्द्धादिकञ्च । तत्र पादादिकं
विरक्तविषयं, संहारकमत्वात् । तच्च कूर्मपुराणे दर्शितम्,—

“आग्नेयं भस्मना पादमस्तकाद्देहधूसनम्”—इति ।

मूर्द्धादि लिङ्गपुराणे दर्शितम्,—

“ईशानेन शिरोदेशं सुखं तत्पुरुषेण तु ।

उरोदेशमघोरेण गुह्यं वामेन सुप्रतः ॥

सद्येन पादौ सर्वाङ्गं प्रणवेन तु शोधयेत्”—इति ।

अलावगाहनरूपन्तु वारुणज्ञानं, प्रथमाध्याये “सन्ध्या ज्ञानं
अपोहोमः”—इत्यत्र प्रपञ्चितम् । ब्राह्मन्तु तिसृभिरापोहिष्ठेतृग्भिः^(१)
पादचन्दयमूर्द्धप्रदेशेषु कुशोदकैर्मार्जनम् । तदुक्तं कूर्मपुराणे,—

(१) यद्यपि “आपोहिष्ठेति”—इत्येतावन्मात्रमुक्तं, तथापि आपोहिष्ठे-
त्यादि ऋक्चयमेव याज्यम् । “तत्तत्तत्तानामादियज्ञेन विधिर-

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३७१

“ब्राह्मन्तु मार्जनं मन्त्रैः कुशैः सोदकविन्दुभिः”—इति ।

तच्च त्रिःशततोऽभ्यक्षेपु स्नानेषु कर्तव्यम् । तत्प्रकारश्च बौधायनेन दर्शितः,—

“भुवि मूर्द्ध्नि तथाऽऽकाशे मूर्द्ध्नाकाशे तथा भुवि ।

आकाशे भुवि मूर्द्ध्नीति मन्त्रस्नानं विधीयते”—इति ।

सायंकाले गोषु मार्गध्वागच्छन्तीषु वायुना समुत्थिते गोपा-
दरजस्यवस्त्रानं वायव्यम् । आतपयुक्तेन वर्षादकेन देहस्थान्नावनं
दिव्यस्नानम् । तदिदं पूर्वोक्तेभ्यः प्रशस्तम् । एतेन यौगिकसारस्वते
अपि द्वे स्नाने उपसृज्येते । यौगिकं योगेन विष्णुचिन्तनम् ।
तदाह व्यासः,—

“ब्राह्ममाग्नेयमुद्दिष्टं वायव्यं दिव्यमेव च ।

वारुणं यौगिकं तद्वत् षोढा स्नानं समासतः ॥

वारुणं चावगाहस्तु मानसं त्वात्मवेदनम् ।

यौगिकं स्नानमाख्यातं योगैर्विष्णुविचिन्तनम्”—इति ।

विद्वदाग्निषा सम्पादितं सारस्वतं स्नानम् । तदाह बृहस्पतिः,—

“वायव्यं गोरजः प्रोक्तमस्त्रं गच्छति गोपतौ ।

विद्वत्सरस्वतीप्राप्तं स्नानं सारस्वतं स्मृतम्”—इति ।

विद्वदुक्तिप्रकारमाह व्यासः,—

“स्वयमेवोपपञ्चाय विनयेन दिजातये ।

नादेशे (६, २, १.)”—इति शाखायनसूत्रात् । आपोहिष्ठेति तृच-
सूत्राच्च सामवेदीयोत्तरार्चिकस्य नवमप्रपाठकस्य द्वितीयार्धे पश्यते ।
तच्च तत्र दशमं सूक्तम् ।

३७९

पराशरमाधवः।

[१२ ख०।

तज्ज्ञः सम्पादयेत् स्नानं शिष्याय च सुताय च ।

दाक्षायणमयेः कुम्भैर्मन्त्रवक्त्राङ्गवीजैः ॥

कृतमङ्गलपुण्याहैः स्नानमस्तु तदर्थिनाम् ।

आदौ तावत् प्रभासे वज्रगुणसलिले मध्यमे पुष्करे वा

गङ्गादारे प्रयागे कनखलसहिते भद्रकर्णे गयायाम् ।

राज्यस्य च सोमे दिनकरसहिते सखिपात्यां विशेषा-

देतैर्विस्थाततीर्थैस्त्रिभुवनविदितैः स्नानमच्छिद्रमस्तु"—इति ।

एतेषु सप्तषु स्नानेषु वारुणं मुख्यमितराणि षड्गौणानि ।

मुख्यगौणभेदेन शङ्खवचनमाचारकाण्डवोदाहृतम् । तत्र गौण-

स्नानान्यशक्तयिषयानि । तदुक्तं कूर्मपुराणे,—

“अप्राप्यत्ये समुत्पन्ने स्नानमेवं समाचरेत् ।

ब्राह्मादीनि तथाऽशक्तौ स्नानान्याङ्गमनौषिणः”—इति ।

वारुणस्नाने तर्पणस्य पूर्वभावित्वं वस्त्रनिष्पीडनस्योत्तरभावित्व-
मुपपत्तिपुरःसरं विदधाति,—

स्नातुं यान्तं द्विजं सर्व्वं देवाः पितृगणैः सह ।

वायुभूतास्तु गच्छन्ति तृष्णात्ताः सलिलार्थिनः ॥१२॥

निराशास्ते निवर्त्तन्ते वस्त्रनिष्पीडने कृते ।

तस्मान्न पीडयेदस्त्रमकृत्वा पितृतर्पणम् ॥१३॥ इति ।

स्नातुं गच्छन्तं येऽनुगच्छन्ति, ते सर्व्वे पूर्वं वस्त्रे निष्पीडिते
सति निराशाः गच्छन्ति,—इत्येवोपपत्तिः । अस्मिन्नर्थे योगियाह-
वक्ष्यादिसूत्र्यन्तरवचनानि पूर्व्वमेवोक्तानि ।

१९ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३७३

तर्पणवेलायां तिलाः पाणितले विस्रोमप्रदेशे पाचान्तरे वा स्थापनी-
याः, न तु सलोन्निपाणिपृष्ठे,—इत्यभिप्रेत्य तत्र स्थापने प्रत्यवायमाह,—
रोमकूपेष्ववस्थाप्य यस्तिलैस्तर्पयेत् पितृन् ।
तर्पितास्तेन ते सर्वे रुधिरेण मलेन च ॥१४॥ इति ।

अस्मिन्नर्थे देवलवचनं पूर्वमुदाहृतम् ।

स्नानवेलायां केशधूनादि प्रतिषेधति,—

अवधूनेति यः केशान् स्नात्वा प्रसवतो द्विजः* ।
आचामेद्वा जलस्थोऽपि स वाह्यः पितृदैवतैः ॥१५॥ इति ।

स्नात्येतत्पदं काकाचिवदुभयतः सम्ब्रूयते । तथा च सति यः
स्नानानन्तरमार्द्रान् केशानवधुनुयात्, यश्च स्नानानन्तरमार्द्रवस्त्रो-
मलमूत्रे विस्ृजेत्, यश्च नद्यादावस्नानकाले जलमध्ये स्थित्वा
आचामेत्, स त्रिविधोऽपि पुरुषः पितृभिः देवतैश्च वाह्यः कृतः ।
पैतृकं दैविकं चानुष्ठानमनुष्ठातुमनर्ह इत्यर्थः ।

आचमनकाले शिरःप्रावरणादीनि निषेधति,—

शिरः प्रावृत्त्य कण्ठं वा मुक्तकच्छशिखोऽपि वा ।
विना यज्ञोपवीतेन आचान्तोऽप्यशुचिर्भवेत् ॥१६॥ इति ।

वस्त्रेण शिरः कण्ठं वा प्रावृत्त्य नाचामेत् । तथा, मुक्तकच्छो-
वा मुक्तशिखो वा यज्ञोपवीतरहितो वा नाचामेत् ।

आचमने नियमान्तरमाह,—

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । परन्तु, “यश्च स्नानानन्तरमार्द्रवस्त्रोमलमूत्रे
विस्ृजेत्”—इति व्याख्यादर्शनात्, प्रसवतो द्विजः,—इति पाठश्च
समीचीनः प्रतिभाति ।

३७४

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

जले स्थलस्थो नाचामेत् जलस्थश्च वहिः स्थले ।

उभे स्पृष्ट्वा समाचान्त उभयत्र शुचिर्भवेत् ॥१७॥ इति ।

योहि पदभ्यां जलमस्पृष्ट्वा शुद्धस्थलएवोपविश्य प्रक्षोजराएव विन्दून् पातयन्नाचमति, स जलस्थलयोरुभयोर्न शुद्ध्यति । यद्य तद्विपरीत्येन जले पादद्वयमवस्थाप्य स्थले विन्दून् पातयन्नाचमति, सोऽपि नोभयत्र शुद्ध्यति । अतस्तथा नाचान्तयं, किन्त्येकेन पादेन स्थलमपरेण जलं स्पृष्ट्वा समाचामेत् । तथा चोभयत्र शुद्ध्यति । एतच्च स्नात्वा य आर्द्रवस्त्वस्त्रिषयम् ।

द्विराचमननिमित्तान्याह,—

स्नात्वा पीत्वा क्षुते सुप्ते भुक्त्वा रथ्याप्रसर्पणे ।

आचान्तः पुनराचामेद्वासेविपरिधाय च ॥१८॥ इति ।

आचमनप्रतिनिधित्वेन श्रोत्रस्पर्शं निमित्तान्याह,—

क्षुते निष्ठीवने चैव दन्तोच्छिष्टे तथाऽनृते ।

पतितानाञ्च समापे दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत् ॥१९॥ इति ।

श्रोत्रस्पर्शस्य शुद्धिहेतुत्वमुपपादयति,—

अग्निरापश्च वेदाश्च सोमसूर्यानि लास्तथा ।

सर्व्वेण तु विप्रस्य श्रोत्रे तिष्ठन्ति दक्षिणे ॥२०॥ इति ।

अहणोदयात् पूर्वं स्नानं निषेधति,—

भास्करस्य करैः पूतं दिवास्नानं प्रशस्यते ।

अप्रशस्तं निशि स्नानं राहोरन्यत्र दर्शनात् ॥२१॥ इति ।

पक्ष्णस्नाने रात्रिस्नानस्य प्रतिप्रसवं विवक्षित्वा राहोरन्यत्र दर्शनादित्युक्तम् ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

१७५

स्नानदृष्टान्तेन दानादीनामपि प्रतिप्रसवमाह,—
 स्नानं दानं जपोहोमः कर्त्तव्योराहुदर्शने ।
 अन्यदा त्वशुचीराचिस्तस्मात्तां परिवर्जयेत् ॥ २२ ॥ इति ।

यद्यपि रात्रौ दानादिप्रतिषेधो न मूलवचने प्रस्तुतः, तथापि
 शास्त्रान्तरभिद्वं प्रतिषेधं यदि निधायायं प्रतिप्रसव इति द्रष्टव्यम् ।
 अन्यदा राज्ञदर्शनरहिते काले रात्रिः स्नानादिष्वशुचिः, तस्मात्
 स्नानादिकं चिकीर्षुतां रात्रिं परिवर्जयेत् ।

सोमग्रहणकालस्य दानाद्यर्हत्वमुपपादयति,—

माहृतो वसवो रुद्रा आदित्याश्चैव देवताः ।
 सर्वे सोमे प्रलीयन्ते तस्माद्दानन्तु संग्रहे ॥ २३ ॥ इति ।

राज्ञदर्शनद्वयं खलयज्ञादावपि रात्रिदानमभ्यनुजानाति,—

खलयज्ञे विवाहे च संक्रान्तौ ग्रहणे तथा ।
 शर्व्वर्थ्यां दानमस्त्येव नान्यत्रैवं विधीयते ॥ २४ ॥ इति ।

पुनरपि राज्ञदर्शनं दृष्टान्तेनोदाहृत्य पुत्रजन्मादौ रात्रिदान-
 मभ्यनुजानाति,—

पुत्रजन्मनि यज्ञे च तथा चात्ययकर्मणि ।
 राहोश्च दर्शने दानं प्रशस्तं नान्यदा निशि ॥ २५ ॥ इति ।

अत्ययकर्म मरणम् । तस्मिन् प्रसुते सति गोदानतिलपात्रा-
 दिदानं निश्चयि कर्त्तव्यम् ।

३७६

पराशरमाधवः ।

[१२ अ०

नान्यदा निशीत्यथ निषेधो दानइव स्नानेऽप्यस्तीत्यभ्युपेत्य
पूर्वपश्चिमयामयोः स्नानस्य प्रतिप्रभवमाह,—

महानिशा तु विज्ञेया मध्यस्थप्रहरद्वयम् ।
प्रदोषपश्चिमौ यामौ दिनवत् स्नानमाचरेत् ॥२६॥ इति ।

निशिनिषेधो महानिशाविषयः । महानिशाशब्दस्य द्वितीय-
तृतीययामावभिधत्ते । तथाच सति प्रथमचतुर्थयामौ दिनवत्
स्नानादियोग्यौ । तस्मात्तत्र स्नानादिकमाचरेत् । एतच्चापद्विष-
यम् । अन्यथा भास्करस्य करैरित्यनेन विरुद्धेन । काम्यनैमित्तिके
स्नाने तु महानिशाऽपि न निषिध्यते । तदाह देवलः,—

“महानिशा तु विज्ञेया मध्यस्थं प्रहरद्वयम् ।

तत्र स्नानं न कुर्वीत काम्यनैमित्तिकादृते”—इति ।

रात्रौ स्नानस्य निमित्तं राजद्वर्गनं पूर्वमुक्तम् । इदानीं
निमित्तान्तराणाह,—

चैत्यवृक्षश्चितिर्यूपश्चण्डालः सोमविक्रयी ।
एतांस्तु ब्राह्मणः स्पृष्ट्वा सवासाजलमाविशेत् ॥२७॥ इति ।

चितेर्योग्यं श्मशानस्थानं चैत्यम् । तत्र समारोपितोवृक्षः
चैत्यवृक्षः । चित्यादयः प्रमिद्धाः । तेषां स्पर्शनं स्नाननिमित्तं,
तद्यदि कथञ्चित् रात्रौ सम्पद्यते, तदा रात्रावपि स्नातव्यमित्य-
भिप्रायः ।

स्नानस्य निमित्तान्तरमाह,—

१९ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३७७

अस्थिसंचयनात् पूर्व्वं रुदित्वा स्नानमाचरेत् ।

अन्तर्दशाहे विप्रस्य क्षूर्ध्वमाचमनं भवेत् ॥२८॥ इति ।

प्रथमेऽङ्गीत्यादिशास्त्रैर्विहितानां दिशानां मध्ये यदाऽस्थिसञ्चयनं क्रियते, ततः पूर्व्वस्निन् काले रोदनं स्नाननिमित्तम् । अस्थिसञ्चयनादूर्ध्वं रोदनं त्वाचमनस्यैव निमित्तं, न तु स्नानम् ।

ननु सोमग्रहणे राजावपि स्नातव्यमित्युक्तम् । तद्युक्तम् । उदकस्य शुद्धभावात् । तदाह पैठीनसिः,—

“अपेयन्तु तथा तोयं राजौ मध्यमयामयोः ।

स्नानं चैव न कर्त्तव्यं तथैवाचमनक्रिया” — इति ॥

तस्माद्राजौ स्नानं कथमभ्युपगम्यते ? इत्याशङ्क्य, सोमग्रहादिव्यतिरिक्तविषयेयमशुद्धिरित्याह,—

सर्व्वं गङ्गासमं तोयं राहुग्रस्ते दिवाकरे ।

सोमग्रहे तथैवाक्तं स्नानदानादिकर्मसु ॥२९॥ इति ।

सोमग्रहणोपलक्षणत्वात् संक्रान्त्यादिष्वपि नाख्यशुद्धिदोषः ।

सोमग्रहादीनां यद्योदकग्राशस्यहेतुत्वं, तथा कुशस्थापीत्याह,—

कुशपूतन्तु यत्स्नानं कुशेनोपस्पृशेद्द्विजः ।

कुशेनोद्धृततोयं यत् सोमपानसमं भवेत् ॥३०॥ इति ।

कुशेर्माष्वनं कृत्वा स्नानं क्रियते यत्, तत् कुशपूतं स्नानम् । कुशाननामिकायां कृत्वा यदाचमनं, तत्कुशोदकोपस्पर्शनम् । सन्ध्यावन्दनादौ मार्जनाथं कुशागैरुद्धृतं विन्दुजातं, कुशोद्धृततोयम् । तत्तोयं सोमपानवत् प्रशस्तम् ।

६७८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ०

अथ कृत्स्नवेदाध्ययनं कर्तुमशक्त्यैकदेशाध्ययनमभ्यनुज्ञातुमध्य-
यनाभावं निन्दति,—

अग्निकार्यात् परिभ्रष्टाः सन्ध्योपासनवर्जिताः ।
वेदं चैवानधीयानाः सर्व्वे ते वृषलाः स्मृताः ॥३१॥ इति ।

उभयोः सन्ध्योर्ब्रह्मचारिभिः समिदाधानमग्निकार्य्यम् । तेन
गृहस्थानामौपासनमप्युपलक्ष्यते । अग्निकार्यादिरहितानां वृषलत्वं
शूद्रादिसमानत्वम् ।

कियदंशाध्ययनमभ्यनुज्ञानाति,—

तस्माद्वृषलभौतेन ब्राह्मणेन विशेषतः ।
अध्येतव्योऽप्येकदेशो यदि सर्व्वं न शक्यते ॥३२॥ इति ।

न चाध्ययनन्यायेनाग्निकार्य्यसन्ध्योपासनयोरप्येकदेशानुष्ठानं शङ्क-
नीयम् । प्रयासरहितत्वेन तयोरगत्यसम्भवात् । कच्चित्तदर्जनस्य
नास्तिक्यालस्यादिमूलकत्वात् । वृषलभौतेन वृषलत्वाद्भौतेनेत्यर्थः ।
अथ शूद्रान्नं प्रतिषेधति,—

शूद्रान्नरसपुष्टस्याप्यधीयानस्य^१ नित्यशः ।
जपतो जुह्वतो वाऽपि गतिरूर्द्धा न विद्यते ॥३३॥ इति ।

* शूद्रादिसमानत्वम्,—इति नास्ति मु० पुस्तके ।

† नास्तिक्यादिमूलकत्वात्,—इति मु० ।

‡ पुष्टस्य ह्यधीयानस्य,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२७६

अध्ययनजपहोमास्त्रावद्देशेपपापक्षयहेतुतया पवित्रतामापादय-
न्तीति धर्मशास्त्रेषु नियमः * । तथाच भनुः,—

“वेदाभ्यासोऽश्वत्थं शक्त्वा महायज्ञक्रिया चमा ।

नाशयन्वाशु पापानि महापातकजान्यपि”—इति ।

वृहस्पतिरपि,—

“यथा जातवस्त्रोवर्द्धिर्दहत्यार्द्रानपि द्रुमान् ।

तथा दहति वेदज्ञः कर्मजं दोषमात्मनः”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि,—

“यथाऽग्निर्वायुना पूतो हविषा चैव दौष्यते ।

तथा जपपरोनित्यं † मन्त्रयुक्तः समाहितः”—इति ।

चतुर्विंशतिमतेऽपि,—

“वैश्वानरीं प्रातपतीं पवित्रेष्टिं तथैवच ।

श्चतावृत्तौ प्रयुञ्जानः पुनाति दशपूरुषम्”—इति ॥

यत्तु गैरन्तर्याणं शूद्राक्षं भुञ्जानः तद्भूमेन पुष्टो भवति, तं
पुरुषं यथोक्ता अध्ययनादयोऽपि न पूतयितुं चमाः । तस्मात्
शूद्राक्षं पक्षेन वर्जयेदित्याशयः ।

शूद्राक्षं वृष्टाक्षीकृत्य तद्वष्णूद्रसम्पर्कादीन् प्रतिषेधति,—

शूद्राक्षं शूद्रसम्पर्कः शूद्रेण तु सहासनम् ।

शूद्राज्ञानागमश्चापि ज्वलन्तमपि पातयेत् ॥३४॥ इति ।

* विष्णुसं.—इति सु० ।

† तथैवाध्यापकोनित्यं,—इति सु० ।

१८०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

एकस्मिन् गृहे शूद्रेण सह वासः, शूद्रसम्पर्कः । कृष्यादिकं कारयतां क्षणीवलैः शूद्रैः सह कदाचिदेकस्मिन् शकटादावुपवेशनं, सहासनम् । पुराणादिश्रवणादिजातधर्माधर्मविवेकात् प्राजात् शूद्राद्धर्माधर्मप्राप्तिर्ज्ञानागमः । एते शूद्रान्नादयः ज्वलन्तं ब्रह्म-वर्चसेन विख्यातमपि पुरुषं नरके पातयन्ति । तस्मात्ते वर्जनौयाः ।
वर्ज्यान्तरमाह,—

यः शूद्रा पाचयेन्नित्यं शूद्री च गृहमेधिनौ ।

वर्जितः पितृदेवेभ्यो रौरवं याति स द्विजः ॥३५॥ इति ।

यो विप्रः केनचिन्मित्रेण परस्वल्पादौ निवसन्* स्वकीय-मेवान्नं शूद्रस्त्रिया पाचयेत् । यस्य च ग्रामे निवसतोऽपि ऊढा-ऽनूढा वा शूद्रा गृहिणी भवति । द्विविधोऽपि स विप्रो हव्य-कव्यानुष्ठानायोग्यः सप्तरकमाप्नोति ।

शूद्रान्नवत् सूतकान्नं निन्दति,—

मृतसूतकपुष्टाङ्गं द्विजं शूद्रान्नभोजिनम् ।

अहन्तन्नं विजामि कां कां† योनिं गमिष्यति ॥ ३६ ॥

गृध्रो दादश जन्मानि दश जन्मानि सूकरः ।

श्वयोनौ सप्त जन्मानि इत्येवं‡ मनुरब्रवीत् ॥ ३७ ॥ इति ।

मृताग्रौचे जाताग्रौचे वा अग्रौचिनोऽन्नमन्यो यो विप्रो दश-

* परस्वल्पादौ निवसन्,—इति नास्ति शा० ।

† कां वा,— इति सु० ।

‡ जन्म स्यादित्येवं,—इति शा० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२८१

स्वपि दिनेषु भुक्त्वा शरीरं पुष्णाति, सोऽयं शूद्राक्षपुष्टाङ्गो-
विप्रः* वस्त्रेषु कष्टयोनिषु जायते । कां कां योनिं गमिष्यतीत्येतत्
न जाने इत्युक्त्वा योनीनामतिकष्टत्वं वर्णितं, न तु स्वाज्ञानं
प्रकटीकृतम् । अन्यथा शूद्रादिजन्मोदाहरणं व्याचन्येत । न च
शूद्रादिवाक्यं मनुष्यप्रवौदित्यभिधानात् तत्पूर्वकं, स्वाज्ञानमुपवर्णित-
मिति शङ्कनीयम् । तदर्पणेन प्रयोजनाभावात् । मनुष्यजन्मोदाह-
रणं प्रामाण्यदार्ढ्यार्थम् । तथा च प्रति शूद्राक्षसूतकाक्षयोः कष्टव-
त्त्वात्प्राप्तं प्रतिपादितत्वात् तदुभयं सर्वथा वर्जनीयमित्युक्तं भवति ।

शूद्रार्थं होमानुष्ठानं प्रतिषेधति,—

दक्षिणार्थन्तु यो विप्रः शूद्रस्य जुहुयाच्चविः ।

ब्राह्मणस्तु भवेत् शूद्रः शूद्रस्तु ब्राह्मणो भवेत् ॥३८॥ इति ।

यो विप्रः शूद्राहचिणामादाय तदीयं हविः शान्तिपुष्टादि-
विद्वये वैदिकैर्मन्त्रैर्जुहोति, तस्य ब्राह्मणस्यैव तत्र प्रत्यवायः शूद्रस्तु
होमफलं लभेदिति ।

अथ भोजनकाले मौनं विदधाति,—

मौनव्रतं समाश्रित्य आसीनो न वदेद्द्विजः ।

अज्ज्ञानो हि वदेद्यस्तु तदन्नं परिवर्जयेत् ॥३९॥ इति ।

यद्यु मौनेन भोक्तव्यमिति व्रतं तपोरूपेण स्वीकृत्य वर्त्तते,

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, सोऽयं शूद्राक्षपुष्टाङ्गः, यस्तु
शूद्राक्षं भुक्त्वा शरीरं पुष्णाति सोऽयं शूद्राक्षपुष्टाङ्गोविप्रः,—इति
पाठो भवितुमुचितः प्रतिभाति ।

१८२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ०

य भोक्तुमासीन उत्थानपर्यन्तं किमपि वचनं न वदेत् । यदि प्रमा-
दाद्भोजनमध्ये किञ्चिद्वाक्यं वदेत्, तदाऽवशिष्टमन्नं परित्यजेत् ।

भोजनपात्रेण जलपानं निषेधति,—

अर्द्धं भुक्ते तु* यो विप्रः तस्मिन् पात्रे जलं पिवेत् ।
हतं† दैवं च पितृश्च आत्मानं चोपघातयेत्‡ ॥४०॥ इति ।

कांक्षादिपात्रे प्रक्षिप्तमन्नं भुक्त्वा भोजनसमाप्तेः प्रागेव तत्पात्र-
मुद्धृत्य जलं यः पिवेत्, तेनानुष्ठितं हव्यं कव्यं च देवान् पितृन्
तर्पयेत् । तेन दोषेण स्वात्मानं नरके पातयित्वाऽवघातयेत् ।

पङ्क्त्युच्छिष्टकारित्वं प्रतिषेधति,—

भुञ्जानेषु तु विप्रेषु योऽग्रे पात्रं विमुञ्चति ।
स मूढः स च पापिष्ठो ब्रह्मघ्नश्च खलूच्यते ॥४१॥ इति ।

एकपङ्क्त्युपविष्टेषु भुञ्जानेषु सत्सु तन्मध्ये कश्चिदितरभोजनस-
माप्तेः पूर्वमेव स्वपात्रं परित्यज्य भोजनान्तउदकं पीत्वा तिष्ठति,
तस्य निन्दाऽतिमहती । तदर्थमेव मूढादिशब्दाः प्रयुक्ताः ।

आद्धकाले भोजनपात्रचलनात्पूर्वं स्वस्तिवाचनं निषेधति,—

भाजनेषु च तिष्ठत्सु स्वस्ति कुर्वन्ति ये द्विजाः ।
न देवास्तृप्तिमायान्ति निराशाः पितरस्तथा ॥४२॥ इति ।

* अर्द्धं भुक्त्वा तु,— इति सु० ।

† हतं,— इति सु० ।

‡ उपघातयेत्,— इति सु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

१८३

अस्नातभोजनादिकं निषेधति,—

अस्नात्वा नैव भुञ्जीत अजस्नाऽऽज्यमङ्गय च ।

पर्णपृष्ठे न भुञ्जीत रात्रौ दीपं विना तथा ॥४३॥ इति ।

यद्यपि स्नानप्रसङ्गमात्रं भोजनकालात् प्राचीनकाले विहित-
तत्वादस्नातभोजनादिकं न प्रसक्तं*, तथापि कदाचित् केनचित्-
मित्तेन स्नानकालेऽननुष्ठितेषु यदि भोजनकालः प्राप्तः स्नात् ;
तदा स्नानादिकमकृत्वा भोजनं न कुर्वीत । तथा, पचावस्थां
भुञ्जानः पचाणामन्तर्भागे भुञ्जीत, न तु पृष्ठभागे । तथा, रात्रौ-
वन्धकारे न भुञ्जीत ।

अथापहारादिना † धनार्जनं प्रतिषेधति,—

यद्वस्यस्तु दयायुक्तो धर्ममेवानुचिन्तयेत् ।

पोष्यवर्गार्थसिद्ध्यर्थं^(१) न्यायवर्ती तु बुद्धिमान् ॥४४॥

न्यायोपार्जितवित्तेन कर्तव्यं आत्मरक्षणम् ।

अन्यायेन तु यो जीवेत् सर्वकर्मवहिष्कृतः ॥४५॥ इति ।

ग्रहस्तः पुत्रमित्रकलत्रादयः सर्वथा रक्षणीया इत्यनया दयया
युक्तोऽपि पोष्यवर्गपोषणरूपस्यार्थस्य सिद्ध्ये धर्ममेव शास्त्रीयमेव
याजनादिरूपं द्रव्यार्जनोपायं चिन्तयेत् । एवञ्च सति न्यायवर्ती

* दस्नात्वेत्यादि यदुक्तं तत्र प्रसक्तं,—इति सु० ।

† अथान्यायादिना,—इति सु० ।

(१) पोष्यवर्गश्च, “पिता माता गुरुर्भाता प्रजादीनाः समाश्रिताः ।

अभ्यागतोऽतिथिश्चैव पोष्यवर्ग उदाहृतः”—इत्युक्तञ्च ।

३८४

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

सन् परलोकविषयप्रधानत्वेन बुद्धिमान् भवति । तस्मात् व्याधोपा-
 र्जितेनैव याजनादिसाधनेन वित्तेनात्मरक्षणं कर्त्तव्यम् । यस्त्व-
 न्यायेन चौर्यापलापादिना लब्धेन वित्तेन जीवेत्, स दैवे पिष्टे
 च कर्मण्यनर्हा भवति । यत्तु मनुवचनम्,—

“दृष्टौ च मातापितरौ साध्वी भार्या सुतः शिशुः ।

अथकार्यगतं कृत्वा भर्त्तव्या मनुब्रवीत्”—इति ॥

तदापदिषयम् ।

अथ पुण्यवस्तुदर्शनं विधत्ते,—

अग्निचित् कपिला सची राजा भिक्षुर्महोदधिः ।

दृष्टमात्राः पुनन्त्येते तस्मात् पश्येत नित्यशः ॥ ४६ ॥ इति ।

दृष्टकाचयनसंस्कृतेनाग्निना युक्तोऽग्निचित् । कपिला कपिलवर्णं
 धेनुः । सची द्वादशाहमारभ्य सहस्रसम्पत्सरपर्यन्तेषु सवेषु यस्य
 कस्यचित् सचस्थानुष्ठाता । शास्त्रीयेन मार्गेण प्रजानां पालको-
 राजा । चतुर्थाश्रमस्य यथावत् पालको भिक्षुः । महोदधिर्लवण-
 समुद्रादिः । एते दृष्टाः सन्तो द्रष्टारं पुनन्ति । कुशहिरण्यादयो-
 द्रव्यविशेषाः पुनन्तोऽपि धारणादिकमपेक्षन्ते, न तु दर्शनमात्रेण
 पुनन्ति । अतस्तदैलक्षण्याय, दृष्टमात्राः,—इत्युक्तम् ।

रक्षणमात्रेण शुद्धिप्रदान् पदार्थानाह,—

अरणिं कृष्णमार्जारं चन्दनं सुमणिं घृतम् ।

तिलान् कृष्णाजिनं छागं गृहे चैतानि रक्षयेत् ॥ ४७ ॥

इति ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकारणम् ।

२८५

यो ऽश्वत्यः शमीगर्भः, - इत्यादिभिर्मन्त्रैः संस्कृतो वक्रिमथनो-
पयुक्तः काष्ठविशेषोऽरणिः । सुमणिः पद्मरागादिः ।

अथ गोचर्मदानं विधातुं गोचर्मनिरूपणमाह,—

गवां शतं सैकदृषं यच्च तिष्ठत्ययन्त्रितम् ।

तत् स्तेचं दशगुणितं गोचर्मं परिकीर्तितम् ॥४८॥ इति ।

एकेन दृषेण सहितं गोशतं सैकदृषम् । तच्च गोशतं नियन्त्रण-
रहितं विश्रामाय यावन्तं भूप्रदेशमाक्रम्यावतिष्ठते, तावान् भूप्रदे-
शोदशगुणितः सन् गोचर्मशब्देनाभिधीयते । मनुस्तु प्रकारान्त-
रमाह,—

“तिर्यग्गवोदराष्टावूर्द्धा वा व्रीहयस्त्वयः ।

प्रमाणमङ्गुलस्रोतं वितस्तिर्दादशाङ्गुला ॥

वितस्तिदितयं हस्त इति स्थायभुवोऽब्रवीत् ।

दशहस्तेन दण्डेन चिञ्चतन्मु समन्ततः ।

पञ्च चाभ्यधिकं कृत्वा एतद्गोचर्मं कीर्तितम्”—इति ॥

दृढमनुः,—

“सप्तहस्तेन दण्डेन चिञ्चदण्डं निवर्त्तनम् ।

तान्येव दश गोचर्मं दत्त्वा पापैः प्रमुच्यते”—इति ।

पापचयकामिनां गोचर्मदानं विधत्ते,—

ब्रह्मइत्यादिभिर्मर्त्यो ममेवाक्कायकर्मजैः ।

एतद्गोचर्मदानेन मुच्यते सर्वकिल्बिषैः ॥४९॥ इति ।

३८६

पद्मागरमाधवः ।

[१२ अ० ।

मनोवाक्कायानां कर्माणि व्यापाराः, तेभ्योजातानि मनोवाक्-
कायकर्मजानि । न चैतेषां त्रयाणामन्याधिकभावेन व्यवस्थितानां
साधारणोनिवृत्तिहेतुरयुक्त इति वाच्यम् । अत्यन्तावृत्तानां मान-
सानामीषदावृत्तानां वाचिकानां सकृत्कृतानां कायिकानां च सम-
त्वसम्भवान् ।

दानस्य फलातिशयहेतुं पात्रविशेषमाह,—

कुटुम्बिने दरिद्राय श्रोत्रियाय विशेषतः ।

यद्दानं दीयते तस्मै तद्दानं शुभकारकम् ॥५०॥ इति ।

विशेषतइति पदं कुटुम्बिनादिभिस्त्रिभिर्विशेषणैः प्रत्येकं सम्-
भ्यते । तथाच सति यस्य महत् कुटुम्बं, दरिद्राद्याधिकं, बह्व-
वेदपाठेन श्रोत्रियत्वमंतिशयिनं, तादृगाय दीयमानं शुभस्य फला-
तिशयस्य कारकं भवति ।

परकौयभृत्यपहरणे प्रत्यवायाधिक्यमाह,—

वापीकूपतटाकाद्यैर्वाजपेयशतैरपि ।

गवां कोटिप्रदानेन भूमिहर्ता न शुध्यति ॥५१॥ इति ।

वाप्यादीनामेकैकस्य शुद्धिहेतुत्वं शास्त्रान्तरेषु प्रसिद्धम् । तादृशै-
र्बह्वभिरपि न शुध्यतीत्युक्तेः प्रत्यवायाधिक्यं प्रतीयते । न च
सर्वात्मना शुद्धिर्नास्तीत्येवंपरमिदं वचनं, तथा सति सुवर्णस्तेयध-
र्मेण अभावितशुद्धिषु मध्ये तत्पाठानुपपत्तेः ।

अथ रजस्वलादिपये कश्चिद्विशेषमाह,—

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३८७

अष्टादशदिनादर्वाक् स्नानमेव रजस्वला ।

अतर्ज्ज्वं चिरात्रं स्यादुशना मुनिरब्रवीत् ॥५२॥ इति ।

रजोदर्शनमारभ्य चतुर्थे दिवसे स्नाता स्त्री पुनस्तत्रार-
भ्याष्टादशदिनादर्वाग्रजस्वला भवति, तदा स्नानमेवाचरेत् । न तु
चिरात्राशौचं कुर्यात् । अष्टादशदिनादूर्ज्वं रजोदर्शने चिरात्रा-
शौचं कर्त्तव्यम् ।

रजस्वलाप्रसङ्गेन बुद्धिस्थानां चण्डालादीनां व्यवधाने देश-
परिमाणमाह,—

युगं युगद्वयं चैव त्रियुगञ्च चतुर्युगम् ।

चण्डालसूतिकोदक्यापतितानामधः क्रमात् ॥५३॥ इति ।

अधः क्रमात्, विपरीतक्रमादित्यर्थः । ततश्चैवं योजनीयम् ।
पतितस्य व्यवधानमेकेन युगेन, उदक्याया युगद्वयेन, सूतिकाया-
युगत्रयेण, चण्डालस्य युगचतुष्टयेनेति । युगपरिमाणं लोकव्यवहा-
रादवगन्तव्यम्^(१) ।

उक्तव्यवधानाभावे शुद्धिमाह,—

ततः सन्निधिमात्रेण सचेलं स्नानमाचरेत् ।

स्नात्वाऽवलोकयेत् सूर्यमञ्जानात् स्पृश्यते* यदि ॥५४॥ इति

मात्रशब्देन स्पर्शाव्यावर्त्यते । स्पर्शाभावे स्नानमेव । स्पर्शेऽप्यका-

* स्पृश्यते,—इति मु० ।

(१) युगोरूढ्यक्षणाद्यङ्के न द्वयेऽस्तु कृतादिषु । युगमे हस्तचतुष्केऽपि दृष्टि-
नामौषधेऽपि च,—इति मेदिनिः ।

३८८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

महते स्नानं सूर्यावलोकनं च । कामकृते वैगुण्यं, शृङ्खलानरं वा द्रष्ट-
व्यम् । सङ्कटादिषु सत्यपि सन्निधौ स्वर्गभावे स्नानाभावः,
यथासम्भवव्यवधानस्य सम्बर्त्तनाभ्युपगतत्वात् ।

“सङ्कटे विषमे चैव दुर्गे चैव विशेषतः ।

वृद्धपट्टनमार्गे च सम्भवन्तु यथा भवेत्” ॥

अथ तटाकादौ पशुवत् सुखेन जलपानं निषेधति,—

विद्यमानेषु पात्रेषु* ब्राह्मणो ज्ञानदुर्वलः ।

तोयं पिबति वक्त्रेण श्वयोनौ जायते भुवम् ॥५५॥ इति ।

“स्नानानि पञ्च पुण्यानि”—इत्यारभ्य, “श्वयोनौ जायते भुवम्”—
इत्येतदन्तेन ग्रन्थसन्दर्भेण योऽयमाचारशेषः† प्रतिपादितः, सर्वस्य
तस्य प्रपञ्चः पूर्वकाण्डे प्रायेण कृत इति नात्र पुनः प्रपञ्चितः‡ ।
न चैवं सति पुनरक्तिः शङ्कनीया, मूलवचनेषु तत्र तत्र सङ्गृहीतार्थ-
स्वाच्च विवृतत्वात् ।

अथ प्रायश्चित्तकाण्डशेषः । तत्र केनचिन्निमित्तेन प्रपञ्चमुक्त-
द्वित्वतः प्रायश्चित्तमाह,—

यस्तु क्रुद्धः पुमान् ब्रूयाद्धार्याया मातृगम्यताम् ।

पुनरिच्छति चेदेनां विप्रमध्ये तु आवयेत् ॥५६॥

आन्तः क्रुद्धस्तमोऽन्धोवा क्षुत्पिपासाभयार्दितः ।

दानं पुण्यमकृत्वा तु प्रायश्चित्तं दिनचम् ॥५७॥

* वक्त्रेण,—इति मु० ।

† विशेषः,—इति मु० ।

‡ प्रपञ्चते,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३८६

उपस्पृशेत् त्रिषवणं मद्धानद्योस्तु सङ्गमे ।

चौर्यान्तेचैव गां दद्याद् ब्राह्मणान् भोजयेद्दश॥५८॥ इति ।

यः केनचिन्निमित्तेन क्रुद्धः सन् स्वभार्याया अगम्यतां प्रति-
जानीयात् ; अतः परं त्वां न गमिष्यामि त्वं मम माता भगि-
नीति, पुनरपि कालान्तरे क्रोधोपग्रमे सति एनां गन्तुं यदि
इच्छति, तदा परिषदये स्वकीयं पापं विनिवेदयेत् । अहं शपथ-
प्रतिज्ञावेलायां यामान्तरगमनेन वा गृहव्यापारेण वा आन्तश्चासम् ।
मदीयवचस्पृक्षिते सति क्रुद्धोऽभूवम् । तस्या अपराधाभावेऽपि
तमसा भ्रान्त्या अन्यः परामर्शरहितोऽभूवम् । बुधा पिपासया
राजादिभयेन वा योजित आसम् । अतः अमादिदोषप्रयुक्तमिदम-
गम्यत्वं प्रतिज्ञातं, न तु विवेकपूर्वम् । तस्मादस्य पापस्य प्रायश्चि-
त्तमनुगृह्यन्तु भवन्तः,—इति । यस्य दानं करिष्यामीति शपथपूर्वं
प्रतिज्ञाय तथैवाश्रया समागताय ब्राह्मणाय किमपि न प्रयच्छति ।
तथा, काशीयात्रादिकं सङ्कल्प्य यथा कथञ्चित्* किञ्चिद्दूरं
गत्वा पश्चादश्रद्धां प्राप्तत्वात् पुण्यं न करोति । तेषु त्रिषु† निमि-
त्तेषु विप्रैर्निर्दिष्टमिदं प्रायश्चित्तमाचरितव्यम् । द्वयोर्मद्धानद्योः
सङ्गमे गत्वा त्रिषवणस्नानपूर्वकं त्रिरात्रोपवासं कुर्यात्, चतुर्थदिने
गां दद्यात्, दश ब्राह्मणांश्च भोजयेत् । एतेष्व्याद्यनिमित्ते वर्णभेदेन
प्रायश्चित्तमाह यमः,—

* यथाविधि,—इति सु० ।

† तेष्वतीतेषु, इति शा० सू० ।

६८०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

“स्वभार्यान्तु यदा क्रोधादगम्येति नरो वदेत् ।

प्राजापत्यं चरेदिप्रः चचियो दिवमाश्रव ॥

षड्राचन्तु चरेद्वैश्वस्त्रिरात्रं शूद्रश्चाचरेत्*”—इति ।

‘एतस्य कार्यस्याकरणे चतुर्षु वर्णेष्वन्यतमं दत्तवानस्मि’—इति
श्रपथं कृत्वा यः तत्कार्यं न करोति, तस्य प्रायश्चित्तं यमणवाह,—

“विप्रस्य बधमयुक्तं कृत्वा तु श्रपथं मृषा ।

ब्रह्महा यावकाशेन व्रतं चान्द्रायणं चरेत् ॥

चचियस्य पराकन्तु प्राजापत्यं तथा विशः ।

वृषलस्य त्रिराचन्तु व्रतं शूद्रहणश्चरेत् ॥

केचिदाङ्गरपापन्तु वृषलस्य बधं मृषा ।

नैतन्मम मतं यस्मात् दत्तस्तेन† भवत्यमौ”—इति ॥

मनुरप्यनृतप्रायश्चित्तमाह,—

“वाग्देवतैस्तु चरुभिर्यजेरंस्ते सरस्वतीम् ।

अनृतस्येनसस्तत्र कुर्वाणानिष्कृतिं पराम् ॥

कुष्माण्डैर्वाऽपि जुहुयाद्दत्तमग्नौ यथाविधि ।

उदित्यूचा च वाहण्या दत्तेनाब्देवतेन च”—इति ॥

प्रजापतिः,—

“अनृती सोमपः कुर्यात् त्रिरात्रं परमं तपः ।

पूर्णाङ्गतीर्वा जुहुयात् सप्तवत्या हतेन तु”—इति ॥

* वैश्वस्त्रिरात्रोपवासं षड्रात्रं शूद्रश्चाचरेत्,—इति शा० ।

† अतस्तेन,—इति मु० ।

। पूर्णाङ्गतिश्च जुहुयात् सप्त तेन हतेन हि,—इति शा० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२६१

प्रतिश्रुत्यानृतोक्तौ हारीतश्चाह,—

“प्रतिश्रुत्यानृतं ब्रूयात् मिथ्या सत्यमयापिवा ।

स तप्तलङ्घ्यमहितं चरेच्चान्द्रायणव्रतम्”—इति ॥

ब्रह्मचारिविषये गर्ग आह,—

“त्रिराचमेकरात्रं वा अनृतोक्तौ व्रतं चरेत् ।

मांसं भुक्त्वा ब्रह्मचारी पुनः संस्कारमाचरेत् ॥

अभ्यामे चैन्द्रं चैव नैष्ठिको द्विगुणं चरेत् ।

वनस्पत्त्रिगुणं कुर्यात् यतिः कुर्यात् चतुर्गुणम् ॥

मांसाग्नेऽनृतोक्तौ च शवनिर्हरणे तथा”—इति ।

कचित्तु निमित्तविशेषेणानृतमपि बुद्धिपूर्वकं वक्तव्यम् । तदाह
याज्ञवल्क्यः,—

“वर्णिन्यन्तु बधो यत्र तत्र साध्यनृतं वदेत् ।

तत्पावनाय निर्वाण्यश्वरुः सारस्वतो द्विजैः”—इति ॥

सत्याभिभाषणे गुरुतरपापस्य वर्णिवधस्य निमित्तता प्रसज्येत ।
तत्पापं मा भूदिति स्वल्पपापमनृतं वक्तव्यम् । तस्य शुद्धये सारस्वत-
श्वरुनिर्वाणः । वर्णिवधवदात्मवधप्राप्तावप्यनृतं वदेत् । तदाह ब्राह्मणः,—

“यत्रोक्तावात्मनः पीडा नितान्तं भवतीति चेत् ।

तत्र वक्तव्यमनृतं व्याघ्रस्य वचनं यथा”—इति ॥

दुर्ब्राह्मणगृहभोजने प्रायश्चित्तमाह,—

दुराचारस्य विप्रस्य निपिङ्गाचरणस्य च ।

अन्नं भुक्त्वा द्विजः कुर्यात् दिनमेकमभोजनम् ॥५६॥इति ।

३६२

पराशरमाधवः ।

[१२ ख० ।

दुराचारत्वं विहिताननुष्ठानम् । यो विप्रो विहितं नानुतिष्ठति निषिद्धं चाचरति, तस्य गृहे भुक्त्वा दिनमेकमुपवसेत् ।

तदशक्तौ प्रायश्चित्तान्तरमाह,—

सदाचारस्य विप्रस्य तथा वेदान्तवेदिनः ।

भुक्त्वाऽन्नं मुच्यते पापादहोरात्रान्तरान्तरः ॥ ६० ॥ इति ।

एकस्मिन् दिने सप्तदसह्यदा दुर्माद्विप्रगृहे भोजनेन कृतं यत्पापं, तस्य सदाचारविप्रगृहे वेदान्तिगृहे वा भोजनेन शुद्धिः । यदा, एकस्मिन् दिने सम्प्राप्तं यत् पिपीलिकावधादिचुद्रपापजातं, तत् सर्वं शिष्टान्नभोजनेन शुद्ध्यति । पवित्रगृहान्नभोजनेन पापविशुद्धिं बोधायनोऽप्याह,—

“भैक्षाहारोऽग्निहोत्रिभ्यो मासेनैकेन शुद्ध्यति ।

याथावरवनस्त्रेभ्यो दग्धभिः पद्मभिर्दिनैः ॥

एकाहं धनिमोऽन्नेन दिनेनैकेन शुद्ध्यति ।

कपोतव्रतनिष्ठस्य पीत्वाऽपः शुद्ध्यति द्विजः”—इति ॥

मरणकालोपहृतेः * प्रायश्चित्तमाह,—

ऊर्ध्वोच्छिष्टमधोच्छिष्टमन्तरिक्षमृतौ तथा ।

लच्छत्रयं प्रकुर्वीत आशौचमरणे तथा ॥ ६१ ॥ इति ।

मरणकाले वाग्वादिकमूर्ध्वोच्छिष्टं, मूत्रादिकमधोच्छिष्टम् । तयोरन्यतरत् यदा सम्पद्यते, तदा संस्कर्त्ता पुत्रादिर्धनादिना

* कालोपहृते,—इति सु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३६३

प्रत्याश्वायेन प्राजापत्यत्रयं* कुर्यात् । मञ्चादौ मरणमन्तरिचमृ-
तिः । रजस्त्रासूतिका मरणमाशौचमरणम् । तस्मिन् द्विविधे
मरणे कच्छत्रयं कुर्यात् ।

प्राजापत्यकच्छस्य चतुरः प्रत्याश्वायानाह,—

कच्छं देव्ययुतं चैव प्राणायामशतद्वयम् ।
पुण्यतीर्थेऽनार्द्रशिरःस्नानं द्वादशसंख्यया ॥६२॥
द्वियोजने तीर्थयात्रा कच्छमेकं प्रकल्पितम् । इति ।

देवौ गायत्री, तस्या अयुतसंख्याकोजपो देव्ययुतम् । स एकः
प्रत्याश्वायः । प्राणायामानां शतद्वयं द्वितीयः प्रत्याश्वायः । अनार्द्रं
शिरोयस्यासावनार्द्रशिराः, तस्य स्नानमनार्द्रशिरःस्नानम् । सकृत्स्ना-
त्वा तदङ्गानुष्ठानञ्च विधाय केशान् शोषयित्वा ततो द्वितीयं
स्नानमाचरेत् । एवंविधं स्नानद्वादशकं पुण्यतीर्थं कृतं तृतीयः
प्रत्याश्वायः । पुण्यतीर्थमुद्दिश्य योजनद्वयगमनं चतुर्थः । तथोद-
कवासादयोऽपि प्रत्याश्वाया अवगन्तव्याः । तदुक्तं चतुर्विंशतिमते,—

“कच्छोऽयुतं च गायत्र्या उदवासस्तथैव च ।

धेनुप्रदानं विप्राय सममेतच्चतुष्टयम् ॥

तिलहोमसहस्रन्तु वेदाध्ययनमेव च† ।

विप्रा द्वादश वा भोज्याः पावकेष्टिस्तथैव च ॥

• प्राजापत्यद्वयं,—इति सु० ।

† वेदस्याध्यायमेव च,—इति शा० ।

६६०

यराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

अन्यानि वा पवित्राणि सामान्याऽऽर्चनीयानि—इति ।

अथ रेतःस्खलने प्रायश्चित्तमाह,—

गृहस्थः कमतः कुर्याद्रेतसः स्खलनं भुवि ॥६३॥

सहस्रान्तु जपेद्देव्याः प्राणायामैः त्रिभिः सह । इति ।

अकामकृते याज्ञवल्क्य आह,—

“यन्मेऽद्य रेत इत्याभ्यां स्क्वं रेतोऽभिमन्त्रयेत् ।

स्नानान्तरं भुवोर्मध्यं तेनानामिकया स्पृशेत्”—इति ॥

यन्मेऽद्य रेत इत्येकस्या ऋचः प्रतीकमिदम् । पुनर्मानैस्त्रिभिः-
मित्युपरितनो मन्त्रः । तेनाभ्यां मन्त्राभ्यामनामिकया रेत आदाय
स्नमयोः भुवोर्मध्यमुपस्पृशेत् । यतीनां वनवासिनां च प्रयत्नोत्सर्गं
कण्ठोक्तं द्रष्टव्यम्,—

“यत्नोत्सर्गं गृही हत्वा वारुणीभिरुपस्पृशेत् ।

वानप्रस्थो यतिश्चैव चरेच्चान्द्रायणचयम् *”—इति ॥

स्वप्ने तु काश्यप आह,—

“सूर्यस्य चिर्नमस्कारं स्वप्ने सिद्ध्वा गृही चरेत् ।

वानप्रस्थो यतिश्चैव त्रिः कुर्यादघमर्षणम्”—इति ॥

ब्रह्मचारिणं प्रति मनुराह,—

“स्वप्ने सिद्ध्वा ब्रह्मचारी द्विजः शुक्रमकामतः ।

स्नात्वाऽर्कमर्चयित्वा तु पुनर्मानित्यृचं जपेत्”—इति ॥

भयादौ प्रजापतिराह,—

* चरेच्चान्द्रायणव्रतम्,—इति मु० ।

१९ ख० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२८५

“भये रोगे तथा स्वप्ने शिक्षा शुकमकामतः ।

आदित्यमर्चयित्वा तु पुनर्मांसेत्यृचं जपेत्”—इति ॥

नैष्ठिकस्य हारीत आह,—

“उपकुर्वाणस्तु* यः कुर्यात् कामतोऽकामतोऽपि वा ।

तदेव दिगुणं कुर्यात् ब्रह्मचारी च नैष्ठिकः”—इति ॥

अथ ब्रह्मवधस्य महापातकस्य प्रायश्चित्तमाह,—

चतुर्विद्योपपन्ने तु विधिवद् ब्रह्मघातके ॥ ६४ ॥

समुद्रसेतुगमनं प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् । इति ।

अगादयश्चतस्रो विद्याश्चतुर्विधाः, ताभिरुपपन्नस्तदध्ययनानुष्ठानवान् । एतेन “चतुर्विद्योपपन्नेन द्वाभ्यां च”—इत्यादिरङ्गिरसा प्रोक्ता सर्वा परिषदुपसहस्रि । समुद्रे दाशरथिना बद्धः सेतुः समुद्रेयुः, तद्यात्रां ब्राह्मणघातके पुरुषे यथाविध्यनुष्ठेयत्वेन निर्दिशेत् ।

विधियदित्युक्तं, कोऽसौ विधिरित्याकाङ्क्षायां तदितिकर्त्तव्यतामाह,—

सेतुबन्धपथे भिक्षां चातुर्वर्ण्यात् समाचरेत्† ॥ ६५ ॥

वर्जयित्वा विकर्मस्थान् छत्रोपानदिवर्जितः । इति ।

चतुर्णां वर्णानां चानि कर्माणि शास्त्रविहितानि, तेभ्यो विरु-

* उपकुर्वन्तु,—इति मु० ।

† समाचरेत्,—इति मु० ।

३८६

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

ह्वानि विकर्माणि । तेषु तात्पर्येण तिष्ठन्तीति विकर्मस्थाः । तान् वर्जयित्वा यथाशास्त्रं वर्त्तमानाश्चातुर्वर्ष्यात् सेतुबन्धमार्गं भिर्वां चरेत् । कचोपानद्विवर्जित इति न केवलं भिक्षाभेक्षायां, किन्तु गमनेऽपि द्रष्टव्यम् ।

भिचमाणेन वक्तव्य*मुक्तिप्रकारमाह,—

अहं दुष्कृतकर्मा वै महापातककारकः ॥६६॥

गृहद्वारेषु तिष्ठामि भिक्षार्थी ब्रह्मघातकः । इति ।

पापप्रख्यापनस्य प्रायश्चित्ताङ्गत्वात् प्रतिभिदागृहमहं दुष्कृतकर्मेत्यादि वाक्येन स्वपापं प्रख्यापयेत् । अप्रख्यापने बाधमाहाङ्गिराः,—

“छत्वा पापं न गृहेत गूह्यमानं विवर्द्धते”—इति ।

दुष्कृतकर्मा महापातककारको ब्रह्मघातक इति पदत्रयस्य महासामान्यावान्तरसामान्यतद्विशेषवाचित्वात्पुनरुक्तिः^(१) ।

अध्वश्रान्तस्यावस्थातुं देशविशेषमाह,—

* कर्त्तव्य,—इति मु० ।

(१) दुष्कृतकर्मा,—इति पापत्वमहासामान्यवाचि पदम् । महापातककारक इति महापापत्वरूपावान्तरसामान्यवाचि पदम् । ब्रह्मघातक इति ब्रह्मघपापत्वरूपावान्तरसामान्यविशेषवाचि पदम् । सामान्यप्राप्तेस्तु विशेषकथनमपुनरुक्तमेव । “आचार्याणामियं शैली यत् सामान्येनाभिधाय तदेव विशेषेण विद्वज्जीति”—इत्युक्तेरिव भावः ।

१२ ख० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

२८७

गोकुलेषु वसेच्चैव ग्रामेषु नगरेषु च ॥६७॥
तपोवनेषु तीर्थेषु नदीप्रश्रवणेषु च । इति ।

बहूनां गवां ग्रामे स्थापयितुमशक्यत्वेनारण्ये स्थापनाय कल्पि-
तो ब्रजप्रदेशो गोकुलम् । यत्र व्याघ्रादिभयात् ग्रामादहिर्निवासो-
ऽशक्यः, तत्र ग्रामे नगरे वा प्रविश्य गोशालादेवताऽऽयतनप्रदौ
पुण्यप्रदेशे निवसेत् । अस्ति व्याघ्रादिभ्यो भये तपोवनादिषु
निवसेत् । नदीप्रश्रवणेष्वन्यानि तीर्थानि पद्मासरोवरादीनि ।

न केवलं भिक्षागृहेष्वेव पापप्रख्यापनं, किन्तु निवासस्थानेष्व-
पीत्याह,—

एतेषु स्थापयन्नेनः पुण्यं गत्वा तु सागरम् ॥६८॥
दशयोजनविस्तीर्णं शतयोजनमायतम् ॥
रामचन्द्रसमादिष्टं नलसञ्चयसञ्चितम् ॥६९॥
सेतुं दृष्ट्वा समुद्रस्य ब्रह्मद्वयां व्यपोहति । इति ।

यथोक्तप्रकारेण पापप्रख्यापनपुरःसरं यात्रां कृत्वा सेतौ दृष्टे
स्ति तत्पापक्षयः ।

सेतुदर्शनानन्तरं कर्त्तव्यमाह,—

सेतुं दृष्ट्वा विभुज्ञात्मा त्ववगाहेत सागरम् ॥७०॥ इति ।

स्पष्टोऽर्थः ।

सेतुं द्रष्टुमशक्नुवतो भूपतेः पक्षान्तरमाह,—

यजेत वाऽश्वमेधेन राजा तु पृथिवीपतिः ॥ इति ।

३६८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ०

अश्वमेधेऽप्यश्वस्य तदुपासनं वेदितव्यम् । तथा च तैत्तिरीय-
ब्राह्मणे श्रूयते । “सर्वं वा एतेन पाभानं देवा अरक्षपिवा
एतेन ब्रह्महत्यामतरन्, सर्वं पाभानन्तरति तरति ब्रह्महत्यां
योऽश्वमेधेन यजते यज चैनमेवं वेद”—इति । तदुपासनं च,
“उषा वा अश्वस्य”—इत्यादौ वाजसनेयिब्राह्मणे तैत्तिरीयब्राह्मणे च
प्रपञ्चितम् ।

चेतुषाणां समाप्य पुनः प्रत्यागतस्य कर्त्तव्यमाह,—

पुनः प्रत्यागतो वेश्म वासार्थमुपसर्पति ॥ ७१ ॥

सह पुत्रकलचैश्च* कुर्याद् ब्राह्मणभोजनम् ॥

गाश्चैवैकशतं दद्यात् चातुर्वैद्येषु† दक्षिणाम् ॥ ७२ ॥

ब्राह्मणानां प्रसादेन ब्रह्महा तु विमुच्यते । इति ॥

ब्राह्मणानां प्रसादोनाम, विपापः शुद्धस्वमसीत्येवमाशुक्तिः ।
इदञ्च व्रतं गुणहीनस्य ब्राह्मणस्य बधे द्रष्टव्यम् । अस्मिन्नेव विषये
व्रतान्तरमाह याज्ञवल्क्यः,—

“पात्रे धनं वा पर्याप्तं दत्वा शुद्धिमवाप्नुयात्”—इति ।

विद्यातपोयुक्ते पात्रे गोभृहिरष्टादिकं जीवनोपायपर्याप्तं
दद्यात् । वाग्न्येन सर्वस्वं सपरिच्छदं गृहं वा दद्यात् । तदाह
मनुः,—

* सपुत्रः सह भृत्यैश्च,—इति मु० ।

† चातुर्वैद्ये तु,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३६६

“सर्वस्वं वा वेदविदे ब्राह्मणायोपपादयेत् ।

धनं वा जीवनायासं गृहं वा सपरिच्छदम्”—इति ॥

अपुत्रस्य सर्वस्वदानं, सपुत्रस्य सपरिच्छदगृहदानमिति व्यवस्था ।
अयान्यमुनिप्रणीतानां व्रतविशेषाणां व्यवस्थां वर्णयामः । तत्र
याज्ञवल्क्यः,—

“शिरःकपाली ध्वजवान् भिक्षाशी कर्म वेदयन् ।

ब्रह्महा द्वादशाब्दानि मितभुक् शुद्धिमाप्नुयात्”—इति ॥

स्वयापादितब्राह्मणशिरःकपालध्वजवान् । “कृत्वा श्वश्रिरो-
ध्वजम्”—इति मनुस्मरणात् । “ब्राह्मणो ब्राह्मणं घातयित्वा तस्मैव
शिरःकपालमादाय तौर्थान्यनुसञ्चरेत्”—इति शातातपस्मरणाच्च ।
एतदुभयं पाणिनैव ग्राह्यम्, । “खट्वाङ्गपाणिः”—इति गौतम-
स्मरणात् । खट्वाङ्गशब्देन दण्डारोपितशिरःकपालात्मको ध्वजो
गृह्यते । भिक्षार्थं त्वन्यदेव मृत्कपालं ग्राह्यम् । “मृण्मयकपालपाणिः
भिक्षायै ग्रामं प्रविशेत्”—इति गौतमस्मरणात् । तथा शुक्लेऽपि ।
“ब्रह्महा परिषदाऽनुमतः खट्वाङ्गी गर्दभाजिनौ मृण्मयपात्रपतित-
भिक्षान्नभोजौ स्वकर्मविख्यापनेन* चरेद्द्वेचमेककालाहारः शून्या-
गारनदीपर्वतवृक्षमूलगुहानिकेतनः, सएवं द्वादशवर्षं शुद्धिमाप्नोति”
—इति । वनादिवासिना तेन भवितव्यम् । यथाऽऽह मनुः,—

“ब्रह्महा द्वादशाब्दानि कुटीं कृत्वा वने वसेत् ।

कृतवापनो वा निवसेद् ग्रामान्ते गोव्रजेऽपिवा ॥

* स्वकर्म विख्यापयन्,—इति मु० ।

४००

यशःशरमाधवः ।

[१९ अ० ।

आश्रमे वृक्षमूले वा सर्वभूतहिते रतः”—इति ।

कृतवापनो वेति वाग्न्येन जटाधारणेन सह विकल्पोऽवगम्यते ।

अतएव सम्बर्त्तः,—

“ब्रह्महा दादशाब्दानि वासवासा* जटी ध्वजी”—इति ।

लोहितमृण्मयखण्डशरावेण भिक्षा ग्राह्या । तथा चापस्तम्भः ।

“लोहितकेन मृण्मयखण्डशरावेण भिक्षार्थं ग्रामं प्रविशेत्”—इति ।

अथ शृष्टं क्षभ्यते इति सङ्कल्पमकृत्वा भैक्षमाचरेत् । तदाह वशिष्ठः ।

“सप्तागाराण्यसङ्कल्पितानि चरद्वैचमेककास्त्राहारः”—इति । इदञ्च

भैक्षमशक्तविषयम् । तथा च सम्बर्त्तः,—

“ब्रह्मघ्नस्तु वनं गच्छेद्दनवासी जटी ध्वजी ।

वन्यान्वेव फलान्यश्रन् सर्वकामविवर्जितः ॥

भिक्षार्थी विचरेद्ग्रामं वन्यैर्यदि न जीवति ।

चातुर्वर्ष्यं चरेद्द्वैचं खट्वाङ्गी संघतः पुनः ॥

भैचं चैव समादाय वनं गच्छेत्ततः पुनः ।

वनवासी ह्यपः स्पृश्येत् सदाकालमतन्द्रितः ॥

स्थापयन्नात्मनः पापं ब्रह्मघ्नः पापकृत्तमः ।

अनेन तु विधानेन दादशाब्दं व्रतं चरेत्”—इति ॥

नियमान्तराख्याह यमः,—

“अथ वै ब्रह्महत्यायां खट्वाङ्गी मितभोजनः ।

मण्मयेन कपालेन स्वकर्म स्थापयन्स्यथा ॥

* वल्गवासा,—इति सु० ।

† आवयन्स्यथा,—इति शा० ।

१२ अ० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४०१

ब्राह्मणवसयान् सर्वान् देवागाराणि वर्जयेत् ।

शोचन् विमिन्दन्नात्मानं संस्मरन् ब्राह्मणञ्च तम् ॥

चरेद् व्रतं यथोद्दिष्टं देवब्राह्मणपूजकः ।

एवं दृढमनोनिवृत्तं सत्यवादी जितेन्द्रियः ॥

सप्तागाराण्यपूर्वाणि यान्यसङ्कल्पितानि च ।

सञ्चरेत्तानि शनकैर्विधूमे भुक्तवर्जिते* ॥

ब्रह्मघ्नो देहि मे भिक्षामेनोऽभिखाप्य सञ्चरेत् ।

एककालं चरेद्भैक्षमलब्धोपवसेद्दिनम् ॥

यत्र सञ्चरमाणस्तु ब्रह्महत्यां ब्रुवन् सदा ।

पूर्णं तु द्वादशे वर्षे ब्रह्महत्यां व्यपोहति"—इति ॥

ब्रह्मचर्यादिनियममाह गौतमः । “खट्वाङ्गी कपालपाणिर्द्वादश
संवत्सरान् ब्रह्मचारी भिक्षायै यामं प्रविशेत् कर्माचक्षणः यथोप-
क्रामेत् सन्दर्शनादार्यस्य स्थानासनाभ्यां विहरन् सवनेषूदकस्यर्घ्यं
गृह्येत्”—इति । काश्यपोऽपि,—

“यवित्रपाणिर्दण्डी च पचदन्तोरजस्वलः ।

तीर्थवासी कुशाच्छादी जटिलो ब्रह्महा भवेत्”—इति ॥

इयं विगुहिरकामकृतब्राह्मणबधविषया । तथा च मनुरेतद्-
द्वादशवार्षिकमुपक्रम्य बहूनि व्रतान्यभिधायान्ते निगमयति,—

* भुक्तिवर्जितः,—इति शा० स० ।

† यथोपक्रमेत्,—इति सु० ।

‡ कण्वोऽपि,—इति सु० ।

४०२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

“इत्थं विशुद्धिरुदिता प्रमाप्याकामतो दिग्जम् ।

कामतो ब्राह्मणवधे निष्कृतिर्न विधीयते”—इति ॥

आवृत्तब्रह्मवधे चतुर्थ्यात् प्राग्गतमप्यावर्त्तनीयम् । तदाहृतमनु-
देवसौ,—

“विधेः प्राथमिकादस्माद्वितीये दिगुणं शरेत् ।

द्वितीये त्रिगुणं चैव चतुर्थ्यं नास्ति निष्कृतिः ॥

यत्स्यादनभिषन्धाय पापं कर्म सक्तत् कृतम् ।

तस्येयं निष्कृतिर्दृष्टा धर्मविद्धिर्मनीषिभिः”—इति ।

तदेतद् देवलेन सक्तदनुष्ठानस्य सक्ततपापविषयत्वाभिधानात्,
प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकमावर्त्तनीयमिति न्यायोच्चावृत्तौ द्वैगुणादि-
सिद्धिः । यस्तु न साक्षाद् ब्राह्मणं हन्ति ; किन्तु तिरस्कारादिद्वारा
तस्मिन्निमित्ततामापद्यते, तं प्रति सुमन्तुराह,—

“तिरस्कृतो यदा विप्रो हत्वाऽऽत्मानं मृतो यदि ।

निर्गुणः सहसा क्रोधाद् गृहचेष्टादिकारणात् ॥

चैवार्षिकं व्रतं कुर्यात् प्रतिशोभां सरस्वतीम् ।

गच्छेद्वाऽपि विशुद्ध्यर्थं तत्पापस्येति निश्चितम्”—इति ॥

निर्निमित्तं भर्त्सने शर्वाह,—

“अत्यर्थं निर्गुणो विप्रो ह्यात्यर्थं निर्गुणोपरि ।

क्रोधाद् द्वे श्रियते यस्तु निर्निमित्तन्तु भर्त्सितः ॥

वत्सरजितयं कुर्यात्सरः हृष्टं विशुद्ध्यर्थे”—इति ।

यदा पुनर्निमित्ती अत्यन्तगुणवानात्मघाती चात्यन्तनिर्गुणः,
तदैकवर्षमेव ब्रह्महत्याव्रतं कुर्यात् ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४०३

“केयशमभ्रुनखादौर्णां हत्वा तु वपनं वने ।

ब्रह्मचर्यं चरन् विप्रो वर्षेणिकेन शुद्ध्यति”—इति

तेनैवाभिधानात् । यथा हन्ता प्रायश्चित्ती, यथा वा निमित्ती,
तथैवानुमन्त्रादयोऽपि प्रायश्चित्तभाजः । तथाच पैठीनसिः,—

“हन्ता मन्तोपदेष्टा च तथा सम्प्रतिपादकः ।

प्रोत्साहकः सहायश्च तथा मार्गानुदेशकः ॥

आश्रयः शस्त्रदाता च भक्तदाता विकर्मिणाम् ।

उपेक्षकः शक्तिमांसेद् दोषवक्ताऽनुमोदकः ॥

अकार्यकारिणस्तेषां प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेत् ।

यथाशक्त्वनुरूपञ्च दण्डस्तेषां प्रकल्पयेत्”—इति ॥

एतेषां मध्ये यो यो बधस्य प्रत्यासन्नस्य तस्याधिकं प्राय-
श्चित्तं, विप्रकृष्टस्य तदपेक्षया न्यूनं प्रायश्चित्तं कल्पनीयम् । साक्षा-
त्कर्तुरपि वयोविशेषे प्रायश्चित्तस्य ह्रासो भवति । तदाह यमः*,—

“अग्नीतिर्यस्य वर्षाणि बालो वाऽप्युनषोडशः ।

प्रायश्चित्तार्द्धमर्हन्ति व्याधितश्च तथा स्त्रियः†”—इति ॥

कचित्कर्तुः प्रतिनिधिमाह सएव,—

“अपूर्णाकादशाब्दस्य चतुर्वर्षाधिकस्य च ।

प्रायश्चित्तं चरेद् भ्राता पिताऽन्योवाऽथ बान्धवः”—इति ।

यत्तु तेनैवोक्तम्,—

* मनुः,—इति सु० ।

† स्त्रियोरोगिण्यवच,—इति सु० ।

३०४

पराशरमाधवः ।

[१२ ख० ।

“अतो बालतरस्यास्य नापराधो न पातकम् ।

राजदण्डो न तस्यास्ति प्रायश्चित्तञ्च नेष्यते”—इति ॥

तत् प्रायश्चित्तास्पत्वाभिप्रायेण, न पुनः सर्वात्मना तदभावप्रति-
पादनपरम् ।

“पादो बालेषु दातव्यः सर्ववर्णेष्वथं विधिः”—इति

विष्णुना बालस्य पादाभिधानेन बालतरस्य ततोऽप्यल्पत्वाव-
गमात् । यदा, माभूद्बालतरस्य पापं, वचनेन साक्षान्निवारणात् ।
न ह्यस्ति वचनस्यातिभारः । यत्पुनर्मध्यमाङ्गिरोवचनम्,—

“गवां सहस्रं विधिवत् पाचेभ्यः प्रतिपादयेत् ।

अङ्गह्राऽपि प्रमुच्येत सर्वपापेभ्यएवच”—इति ॥

तच्च,

“द्विगुणं सवनस्ये तु ब्राह्मणे व्रतमादिशेत्”—

इत्येतद्वाक्यविहितद्विगुणव्रताचरणशक्तस्य वेदितव्यम् । प्रायश्चित्त-
स्यातिगुह्यतात् । यदपि शङ्खवचनम् । “प्रमाप्य द्वादशसंवत्सरान् षट्शि-
सार्द्धसंवत्सरं च व्रतान्यादिशेत् । तेषामन्ते गोसहस्रं तस्यार्द्धमर्द्धं च द-
द्यात्, सर्वेषां वर्षानामानुपूर्व्येण”—इति । तदाचार्यादिहमनविषयम् ।

तथा च दक्षः,—

“सममब्राह्मणे दानं द्विगुणं ब्राह्मणब्रुवे ।

आचार्य्यं शतसाक्षसं सोदर्य्यं दत्तमवयम् ॥

समद्विगुणसाहस्रमानस्यञ्च यथा क्रमात् ।

दाने फलविशेषः स्यात् हिंसायां तददेव हि”—इति ॥

अन्वेवं वचनान्तरं साचित्तेनोदाहृत्य यत्र विशेषव्यवस्थोच्यते,

१९ अ० १]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

४०५

तत्र साऽस्तु ; यत्र तत्कारेणैव वचनाम्सर' व्यवस्थोच्यते, तत्र स्त्र-
कपोलकक्षिता कथं श्रद्धेयेति चेत् । मैवम् । स्मृतिकारैः कल्पनी-
यत्वाभिधानात् । तथा च देवसः,—

“जातिशक्तिगुणापेक्षं सद्यःकुद्धिच्छतं तथा ।

अनुबन्धादि विज्ञाय प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेत्”—इति ॥

यदिदं, द्वादशवार्षिकं ब्रह्महत्याप्रतं, तद्द्वादशवर्षं सम्पूर्णं वा
समापनीयम्, अर्धमात्रा ब्राह्मणचाणादिनिमित्तस्त्राभे । तथा च शङ्खः ।
“द्वादशे वर्षे शुद्धिमाप्नोति, अन्तरा वा ब्राह्मणं मोचयित्वा, गवां द्वाद-
शानां परिचाणात् सद्योवा अश्वमेधावभ्यस्यन्नाद्या पूतो भवति”—
इति । एवं च सति यद् याश्वस्येनोक्तम्,—

“ब्राह्मणस्य परिचाणात् गवां द्वादशकस्य वा ।

तथाऽश्वमेधावभ्यस्यन्नाद्या शुद्धिमवाप्नुयात् ।

दीर्घतौब्रामययस्त्रं ब्राह्मणं गामथापिवा ॥

बुद्धा पथि निरातङ्गं कृत्वा वा ब्रह्महा शशिः ।

अनीय विप्रसर्वस्त्रं क्षतं घातितएववा ॥

तन्निमित्तं क्षतः शस्त्रैर्जीवन्नपि न दुष्यति”—इति ।

न तद्प्रतान्तराभिप्रायं, किन्तु समाप्तिकथनाभिप्रायम् । प्रता-
म्सराणि मनुराह,—

“सख्यं शस्त्रभृतां वा स्थाब्दिदुषामिच्छयाऽऽत्मनः ।

प्राप्तेदात्मानमग्नौ वा समिद्धे चिरवाक्शिराः ॥

यजेत वाऽन्यमेधेन खर्जिता गोसवेन वा ।

अभिजिद्विश्वजिद्भ्यां वा त्रिवृताऽग्निष्टुताऽपिवा ॥

४०६

पराशरमाश्रवः ।

[१५ अ० ।

जपन् वाऽन्यतमं वेदं योजनानां शतं ब्रजेत् ।
 ब्रह्मक्षत्याऽपनोदाय मितभुङ्क्नियतेन्द्रियः ।
 सर्वस्वं वा वेदविदे ब्राह्मणायोपपादयेत् ॥
 धनं वा जीवनायासं गृहं वा सपरिच्छदम् ।
 हविष्यभुम्वाऽनुचरेत् प्रतिश्रोतः सरस्वतीम् ॥
 जपेद्वा नियताहारस्त्रिवै वेदस्य संहिताम्”—इति ।

एते सर्वे पक्षाः कामकाराकामकारविददविदद्विषयत्वेन व्यवस्था-
 पनीयाः । कामकृतात्यन्ताभासे तु याज्ञवल्क्य आह,—

“सोमभ्यः स्वाहेत्येवं च सोमप्रभृति वै तनुम् ।

मध्वानां जुहुयादाऽपि मध्वैरेभिर्यथाक्रमम्”—इति ॥

तत्राष्टौ मध्वानाह वसिष्ठः । “सोमामि मृत्योर्जुहोमि सोम-
 भिर्यत्नं नाशय” इति प्रथमम् । त्वत्वं मृत्योर्जुहोमि त्वत्वा मृत्यं
 नाशय इति द्वितीयम् । सोहितं मृत्योर्जुहोमि सोहितेन मृत्यं
 नाशय इति तृतीयम् । मांसं मृत्योर्जुहोमि मांसेन मृत्यं नाशय
 इति चतुर्थम् । मेदोमृत्योर्जुहोमि मेदसा मृत्यं नाशय इति पञ्च-
 मम् । स्वायं मृत्योर्जुहोमि स्वाय्वा मृत्यं नाशय इति षष्ठम् । अक्षीनि
 मृत्योर्जुहोमि अक्षिभिर्यत्नं नाशय इति सप्तमम् । मध्वां मृत्यो-
 र्जुहोमि मध्वया मृत्यं नाशय इत्यष्टमम्”—इति । मरणान्तिकस्य
 सर्वस्य† प्रत्यक्ष कामकारविषयत्वं मध्यमाङ्गिरा आह,—

* वाशय,—इति शा० । एवं परञ्च ।

† मरणान्तिकस्येदमस्य,—इति सु० ।

“प्राणान्तिकं च यत्प्रोक्तं प्रायश्चित्तं मनौषिभिः ।

तत्कामकारविषयं विज्ञेयं नात्र संशयः ॥

यः कामतो महापापं नरः कुर्यात्* कथञ्चन ।

न तस्य शुद्धिर्निर्दिष्टा भग्वन्निपतनादृते”—इति ॥

यत्तु सुमन्तुनोक्तम् । “ब्रह्महा संवत्सरं कृच्छ्रं चरेत् । अधःशायी त्रिषण्णस्त्रायी कर्मवेदकोभैचाहारो दौत्यनदीपुलिनसङ्गमाश्रमगोष्ठ-
पर्वतप्रस्त्रवणतपोवनविहारो स्यात् स्थानवीरासनी । संवत्सरे पूर्णं चिर-
ण्णमणिगेधान्यतिलभूमिसर्पौषि ब्राह्मणेभ्यो दद्यात्, पूतो भवति”
—इति । तदपहन्तुर्मूर्खस्य धनवतो जातिमात्रव्यापादने द्रष्टव्यम् ।
यत्पुनर्वसिष्ठवचनम् । “द्वादशरात्रमङ्गलो द्वादशरात्रमुपवसेत्”—
इति । तन्मनोऽवसितब्रह्महत्यस्य तदैवोपरतजिघांसस्य वेदितव्यम् ।
यत्पुनः षट्त्रिंशन्मतवचनम्,—

“षण्डन्तु ब्राह्मणं हत्वा शुद्धहत्याग्रतं चरेत् ।

चान्द्रायणं प्रकुर्वीत पराकथमेव च”—इति ।

तदप्रत्यानेयपुंस्त्वस्य प्रत्ययवधे द्रष्टव्यम् । अप्रत्ययवधे तु वृह-
स्पतिराह,—

“अरुणायाः सरस्वत्याः सङ्गमे लोकविश्रुते ।

शुद्धेत् त्रिषण्णस्त्रायी चिराचोपोषितोद्विजः”—इति ॥

एतानि द्वादशवार्षिकादिधनदानपर्यन्तानि ब्राह्मणस्यैव । चचि-
षादिषु दिगुणादिकम् । यदाहाङ्गिराः,—

“पर्वद् या ब्राह्मणानान्तु मा राक्षां दिगुणा मता ।

* कुर्याद्विप्रः,—इति सु० ।

६०८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

वैश्यानां त्रिगुणा प्रोक्ता पर्षदश्च व्रतं स्मृतम्*—इति ॥

प्रजापतिरपि,—

“दिगुणं त्रिगुणं चैव चतुर्गुणमथापि च ।

चचविद्वद्भ्रातृजातीनां ब्राह्मणस्य वधे व्रतम्”—इति ॥

यत्तु चतुर्विंशतिमतवचनम्,—

“प्रायश्चित्तं यदाश्नातं ब्राह्मणस्य महर्षिभिः ।

पादोनं क्षत्रियः कुर्यादधं वैश्यः समाचरेत् ॥

शूद्रः समाचरेत्पादमशेषेष्वपि पापसु”—इति ।

तन्नामिहोभ्यानुष्ठितचतुर्विंशसाहस्रव्यतिरिक्तविषयम् । मूर्द्धा-
वसिक्तादीनामपि दण्डवत्प्रायश्चित्तं समूहनीयम् । दण्डतारतम्यमाह
याज्ञवल्क्यः,—

“दण्डप्रणयनं कार्यं वर्णजात्युत्तराधरेः”—इति ।

एवं च सति मूर्द्धावसिक्तस्य ब्राह्मणवधे क्षत्रियादूनमषड्विंश-
वार्षिकं भवति† । अनयैव दृष्ट्वा प्रतिलोभ्योत्पन्नानामपि प्रायश्चि-
त्तसमूहनीयम् । तथोक्ताश्रमिणामपि प्रायश्चित्ततारतम्यमङ्गिरसा
दर्शितम्,—

“गृहस्थोक्तानि पापानि कुर्वन्त्याश्रमिणो यदि ।

ग्रौहवत् ग्रोधनं कुर्युर्वाक् ब्रह्मनिदर्शनात्”—इति ॥

प्रक्रान्तस्य प्रायश्चित्तस्य मध्ये विपत्तावपि पापचयो भवति ।
तथा च क्षारीतः,—

* शूद्राणाम् चतुर्गुणा,—इति मु० ।

† क्षत्रियादूनमध्यवर्षं दशवार्षिकं भवति,—इति शा० ।

१२ अ० १]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४०६

“प्रायश्चित्ते व्यवसिते कर्त्ता यदि विपद्यते ।

पूतस्तदहरेव स्यादिह लोकपरत्र च”—इति ॥

व्यासोऽपि,—

“धर्माद्यै यतमानस्तु मृतश्चेत् कोऽपि मानवः ।

प्राप्नो भवति तत्पुण्यमत्र मे नास्ति संशयः”—इति ॥

बधोद्यमेऽपि बधप्रायश्चित्तं कर्त्तव्यम् । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“चरेत् व्रतमहत्वाऽपि घातार्थं चेत् समागतः”—इति ।

यथावर्णमित्यनुवर्त्तते । अतएव सूत्यन्तरम्,—

“अहत्वाऽपि यथावर्णं ब्रह्महत्याव्रतं चरेत्”—इति ।

सवनस्थस्त्रीबधस्य महापातकत्वमभिप्रेत्य प्रायश्चित्तमाह,—

सवनस्थां स्त्रियं हत्वा ब्रह्महत्याव्रतं चरेत् ॥ ७३ ॥ इति ॥

आहिताग्नेर्जाया पतिव्रता सवनस्था । अतएवाङ्गिराः,—

“आहिताग्नेर्दिजातस्य हत्वा पत्नीमनिन्दिताम् ।

ब्रह्महत्याव्रतं कुर्यादाचेथीघ्नस्तथैवच”—इति ॥

ब्रह्महत्यायाः प्रायश्चित्तमभिधाय मद्यपानस्य प्रायश्चित्तमाह,—

मद्यपश्च द्विजः कुर्यान्नदीं गत्वा समुद्रगाम् ।

चान्द्रायणे ततश्चीर्णे कुर्यात् ब्राह्मणभोजनम् ॥ ७४ ॥

अनडुत्सहिताङ्गां च दद्यात् विप्रेषु दक्षिणाम् । इति ।

पनसादिजन्यं मदकारणं द्रवद्रव्यं मद्यम् । तदाह पुलस्त्यः,—

“पानमं द्राक्षमाधूकं खार्जूरं तालमैक्ष्वम् ।

मधूत्यं मौरमाविष्टमैरेयं नारिकेलजम् ॥

४१०

पराशरमाधवः ।

[१९ अ० ।

समानानि विजानीयान्मद्यान्येकादशैव तु”-इति ।

एकादशानामन्यतमस्य मद्यस्य पाने मद्यानदीतीरे चान्द्रायणस्य-
रित्वा ब्राह्मणभोजनं कृत्वा दक्षिणां दद्यात् । तदेतत्कामकार-
विषयम् । अकामकारे तु दृश्यतिराह,-

“पौत्वा प्रमादतो मद्यमतिकृच्छुरेत् द्विजः ।

कारयेत्तस्य संस्कारं श्रद्धा विप्रांसु भोजयेत्”-इति ॥

तदेतन्मद्यपानप्रायश्चित्तं ब्राह्मणस्यैव, न चत्रियवैश्ययोः । मद्य-
पानस्य ब्राह्मणं प्रत्येव निषेधात् ।

“यत्वरचःपिशाचास्त्रं मद्यमांससुराऽऽसवम् ।

तद्वाह्मणेन नात्तव्यं देवानामभ्रता हविः”-इति स्मरणात् ॥

दृष्टदिष्णुरपि,-

“माधूकमैक्षवं मेरं तालस्त्रार्जूरपामसम् ।

धूसुरस्यैव माध्वीकं मेरेधं नारिकेलजम् ॥

अमेधानि दग्नेतानि निम्बानि ब्राह्मणस्य तु”-इति ।

राजन्यवैश्ययोस्तु मद्यपानमनुजानाति दृष्टदयाश्वसक्यः,-

“कामादपि च राजन्यो वैश्यो वाऽपि कथञ्चन ।

मद्यमेव सुरां पौत्वा न दोषं प्रतिपद्यते”-इति ॥

व्यासोऽपि,-

“उभौ मध्वासवं पौत्वा उभौ चन्दनचर्चितौ ।

एकपर्यङ्कप्रयितौ दृष्टौ मे केशवार्जुनौ”-इति ॥

उपनयनात् पूर्वं मद्यपाने प्रायश्चित्तं पिनादिभिः कर्त्तव्यम् ।

तदाह जातृकर्णः,-

१९ अ० १]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४११

“अनुपेतस्तु यो बाणो मघं मोहात् पिबेत् यदि ।

तस्य कच्छचयं कुर्यात् माता भ्राता तथा पिता”---इति ॥

मद्यपानस्य प्रायश्चित्तमुक्त्वा सुरापानस्य प्रायश्चित्तमाह,—

सुरापानं सकृत्कृत्वा अग्निवर्णां सुरां पिबेत् ॥ ७५ ॥

स पातयेद्यथात्मानमिह लोके परच च । इति ।

पिष्टादिजन्यो द्रवद्रव्यविशेषः सुरा । तथा च मनुः,—

“गौडी पैष्टी च माध्वी च विज्ञेया चिविधा सुरा ।

यथैवैका न पातव्या तथा सर्वा द्विजोत्तमैः”---इति ।

तत्र पैष्ट्यां सुराग्रब्धो मुख्यः । गौडीमाथोर्गौणः । पुस्तस्येनैका-
दशममद्येषु गौडीमाथावनुकम्ब सुरायाः सकृत्पाने गौडीमाथोर-
मुख्ययोरसकृत्पाने चाग्निममानवर्णोत्पत्तिपर्यन्तमन्तस्तमत्युष्णं सुरां
पीत्वा ब्राह्मणो दियेतेत्यभिधायात् । तथाच बृहस्पतिः,—

“सुरापाने कामकृते ज्वलन्तीं चैव तां मुखे ।

शिपेत् तथा विनिर्द्गधो मृतः शुद्धिमवाप्नुयात्”---इति ॥

गौडीमाथोरभ्यासे तप्तया मरणं व्याघ्र आह,—

“मद्या मद्यममत्या वा पुनः पीत्वा द्विजोत्तमः ।

ततोऽग्निवर्णां तां पीत्व मृतः शुद्धोत् स किंलिषात्”---इति ॥

कामकृते सकृत् पैष्टीपाने मूलवचनोक्तं मरणं द्रष्टव्यम् । अकाम-
कृते तु याज्ञवल्क्य आह,—

“बास्रवासा जटी वाऽपि ब्रह्महत्याव्रतं चरेत् ।

पिष्टाकं वा कणान् वाऽपि भक्षयेत् त्रिसमा निमि”---इति ॥

११२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

एतच्च वर्षत्रयपिण्याकादिभक्षणं कर्दनविषयम् । तथाच वर्षत्रय-
व्रतं प्रकृत्य व्यास आह,—

“एतदेव व्रतं कुर्यात् मद्यपञ्चर्दने कृते ।

पञ्चगव्यञ्च तस्योक्तं प्रत्यहं कायशोधनम्”—इति ॥

यत्तु मनुनोक्तम्,—

“कणान् वा भक्षयेदब्धं पिण्याकं वा सक्तत् निशि ।

सुरापानाघनुत्यर्थं बालवासा जटौ ध्वजी”—इति ॥

तत्तालुमात्रसंयोगे द्रष्टव्यम् । यदपि देवलेनोक्तम् । “सुरापाने
ब्राह्मणो रूप्यताम्रसीसानामन्यतममग्निकल्पं पीत्वा शरीरपरित्या-
गात् पूतोभवति”—इति । यदपि मनुनोक्तम्,—

“गोमूत्रमग्निवर्णं वा पिवेदुदकमेव वा ।

पयोधृतं वाऽऽमरणात् गोशकटद्रममेव च”—इति ॥

तदुभयं मूलवचनेन समानविषयम् । वेदविदं प्रत्यङ्गिरा-
आह,—

“हृदस्यतिसवेनेहा सुरापो ब्राह्मणः पुनः ।

समत्वं ब्राह्मणैर्गच्छेदित्येषा वैदिकी स्मृतिः”—इति ॥

सक्तद्वौणसुरापाने अङ्गिरा आह,—

“भूमिप्रदानं वा कुर्यात् सुरां पीत्वा द्विजोत्तमः ।

पुनर्न च पिवेत् जातु मंस्कृतः स विशृङ्खति”—इति ॥

यत्तु सुमनुनोक्तम् । “ब्राह्मणस्य सुरापस्य षण्मासानुद्धृतसमुद्रो-
दकस्नानं सावित्र्यष्टसहस्रं जुहुयात् प्रत्यहं त्रिरात्रमुपवासः । तप्त-
लक्ष्णेण पूतो भवति अश्वमेधावभ्युत्थानेन च”—इति । तत्पूर्वोक्त-

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४१३

बृहस्पतिश्चविषयएव द्रष्टव्यम् । सम्पत्त्यभावे वा द्रष्टव्यम् । यत्
पुनः बृहस्पतिनोक्तम्,—

“गौर्द्धीं माध्वीं सुरां पैष्टीं पौत्वा विप्रः समाचरेत् ।

तप्तकृच्छ्रं पराकञ्च चान्द्रायणमनुकृमात्”—इति ॥

तदनन्यौषधसाध्यव्याधुपशमार्थपाने वेदितव्यम् । प्रायश्चित्त-
स्थान्यत्वात् । अतएव हेतोः सङ्कल्पमात्रविषयत्वेन वा योजनीयम् ।
अथ सुवर्णस्तेयप्रायश्चित्तमाह,—

अपहृत्य सुवर्णेन्तु ब्राह्मणस्य ततः स्वयम् ॥ ७६ ॥

गच्छेन्मुषलमादाय राजानं स बधाय तु ।

ततः शुद्धिमवाप्नोति राज्ञाऽसौ मुक्तएवच ॥ ७७ ॥

कामतस्तु कृतं यत्स्यान्नान्यथा बधमर्हति । इति ।

अथ सुवर्णगर्हः परिमाणविशेषोपेतहेमवचनः । स च परि-
माणविशेषो याज्ञवल्क्येन दर्शितः,—

“जालसूर्य्यमरीचिस्थं त्रसरेणूरजः स्मृतम् ।

तेऽष्टौ लिङ्गा तु नास्तिस्तो राजसर्षप उच्यते ॥

गौरस्तु ते त्रयः षट् ते यवो मध्यस्तु ते त्रयः ।

कृष्णालः पञ्च ते माषस्ते सुवर्णस्तु षोडश”—इति ।

उक्तपरिमाणविशिष्टं ब्राह्मणसुवर्णं योऽपहरति, स स्वयमेव राज-
कर्तृकं मरणं मम्यादयितुं प्रहारसाधनं मुषलमादाय राजसमीपं
गच्छेत् । गत्वा चेदृशं मां ग्रहरेति निवेदयेत् । ततो राज-
कर्तृकात् मुषलसाधनादधादयं विशुद्ध्यतीति । अथ मुषल-

४१४

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

प्रहारेण न मृतः, तदा राज्ञा मुक्तः शुद्धिं प्राप्नोत्येव । तथाच सम्बर्त्तः,—

“ततो मुषलमादाय सकृद्वन्यान्तु तं स्वयम् ।

यदि जीवति स स्तेनस्ततः स्तेयाद्विमुच्यते”—इति ॥

अथवा, मुक्तएवचेति पक्षान्तरमेवं व्याख्येयम् । यत्र स्तेनेन धे पोष्यास्तदौघपुत्रमित्रकलत्रादयो बहवः सन्ति, तत्र स्तेने मृते बहवो-
विनश्यन्तीति मत्वा कृपालुना राज्ञा धनदण्डादिपुरःसरं स्तेनो-
ऽप्रहृतो मुच्येत, तदाऽपि विशुद्ध्येवेति । नन्वेवं सति, “अप्रन्नेनस्त्री
राजा”—इति गौतमवचनात् राजा प्रत्यवायी स्यात् । न । तस्य
पोष्यवर्गादिकृपानिमित्तस्तेनव्यतिरिक्तविषयत्वेऽप्युपपत्तेः । ननु ब्रा-
ह्मणवधस्यातिगर्हितत्वात् मुक्तएवेत्ययं पक्षस्तद्विषयत्वेन कुतो न
व्याख्यायते । मनुवचनविरोधादिति ब्रूमः । तथाच मनुः,—

‘सुवर्णस्तेयकृद्भिप्रो राजानमभिगम्य तु ।

स्वकर्म ख्यापयन् ब्रूयान्मां भवाननुग्राह्यति ॥

मृहीत्वा मुषलं राजा सकृत् कुर्यात् हतं स्वयम् ।

बधेन शुद्ध्यति स्तेनो ब्राह्मणस्तपमैवच”—इति ॥

अत्र बधपक्षो नामधारकमात्रविप्रविषयः । तपःपक्षस्तु सवनस्यत्वा-
दिगुणोपेतब्राह्मणविषयः । न च तादृशस्य स्तेयमसम्भावितमिति
शङ्कनीयम् । कदाचित् कचिच्चित्तगततामसवृत्त्या लोभातिशयोदये
सति तत्सम्भवात् । एवञ्च सति मुक्तएवेति पक्ष एतद्विषयत्वेनापि
योजयितुं शक्यते । यच्चैर्यं कामकृतं स्यात्, तत्रायमुक्तोबधो द्रष्टव्यः ।
अन्यथा प्रामादिकचौर्यं बधं नार्हति । न च लोभैकमूलस्य चौर्यस्य

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४१५

प्रभादिकत्वमसम्भावितमिति शङ्कनीयम् । यदा वस्त्रप्रान्तघथितं
सुवर्णं सुवर्णत्वेनाज्ञात्वाऽपहरति, अपहृत्य चान्यस्मै ददाति नाशयति
वा ; न पुनः स्वामिने प्रत्यर्पयति, तदा सम्भवत्येवाकामतोऽप्य-
पहारः । तादृशेऽपहारे सवनस्य ब्राह्मणवत्तपसा शुद्धिर्द्रष्टव्या । तपसो-
विशेषस्तु मनुना दर्शितः,—

“तपसाऽपनुत्पुस्तु सुवर्णस्तेयजं मलम् ।

बालवासा द्विजोऽरण्ये चरेद्ब्रह्मवधव्रतम्”—इति ॥

सुवर्णात् न्यूनपरिमाणेषु हेमसु व्रतभेदाः षट्त्रिंशन्मते दर्शिताः,—

“बालायमात्रेऽपहृते प्राणायामं समाचरेत् ।

लिङ्गमात्रेऽपि च तथा प्राणायामत्रयं बुधः ॥

राजसर्वपमात्रे च प्राणायामचतुष्टयम् ।

गायत्र्यष्टसहस्रञ्च जपेत् पापविशुद्धये ॥

गौरसर्वपमात्रे तु सावित्रीं वै दिनं जपेत् ।

यवमात्रसुवर्णस्य प्रायश्चित्तं दिनद्वयम् ॥

सुवर्णकण्ठलं ह्येकमपहृत्य द्विजोत्तमः ।

कुर्व्यात् सान्त्वनं कृच्छ्रं तत्पापस्यापनुत्तये ॥

अपहृत्य सुवर्णस्य मापमात्रं द्विजोत्तमः ।

गोमूत्रयावकाहारस्तिभिससैर्विशुद्ध्यति ॥

सुवर्णस्यापि हरणे वत्सरं यावको भवेत् ।

ऊर्द्ध्वं प्राणान्तिकं ज्ञेयमथवा ब्रह्महव्रतम्”—इति ॥

वत्सरयावकाग्रं किञ्चिन्न्यूनसुवर्णापहारविषयम् । सुवर्णापहारे
द्वादशवार्षिकविधानात् । यत्तु चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम्,—

४१६

मराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

“आत्मतुल्यं सुवर्णं वा दद्यादिद्वाऽथवा क्रतुम् ।

षडब्दं वा चरेत् कृच्छ्रं जपयज्जपरायणः ।

तीर्थाभिगमने विद्वान् तस्मात् स्तेयात् प्रमुच्यते”—इति ॥

तत्रात्मतुल्यसुवर्णदानमत्यन्तधनिकविषयम् । क्रतुर्धनिकश्चो-
त्रियविषयः । षड्वार्षिकन्तु तीर्थयात्रामहितं निर्दुनश्चोत्रियविषयम् ।
स्तेयप्रायश्चित्तं सर्वत्रापहतं धनं स्वामिने दत्त्वेव कार्यम् ।

“स्तेये ब्रह्मसूतस्य सुवर्णादिः कृते पुनः ।

स्वामिनेऽपहतं देयं हत्तां लेकादग्राधिकम्”—इति

स्मरणात् । यदा त्वगत्या राजा हन्तुमप्रवृत्तः, तदा वमिष्ठोक्तं
द्रष्टव्यम् । “स्तेनः प्रकीर्णकेशो राजानमभिधाचेत्, ततस्तस्मै राजा
उडुम्बरं शस्त्रं दद्यात्, तेनात्मानं प्रमापयेत्, मरणात् पूतो भवति”—
इति । उडुम्बरं ताम्रमयम् । यदा सुवर्णमपहत्य तदभुक्ता तदानो-
नेवानुतापेन प्रत्यर्थयेत्, तदाऽऽपमम्बोक्तं द्रष्टव्यम् । “चतुर्थकाल-
मिताग्नेन त्रिवर्षमवस्थानम्”—इति । मानभापहारे तु सुमन्तु-
राह । “सुवर्णस्तेयो द्वादशरात्रं वायुभक्षः पूतो भवति”—इति ।
गुरुश्चोत्रियसामर्थ्यादिद्वज्जगुणोपेतब्राह्मणद्रव्यस्य भूयगोऽमरुदप-
हारे वमिष्ठोक्तं द्रष्टव्यम् । “निष्कालकोष्ठताभ्यक्तो गोमयाग्निना
पादप्रभृति आत्मानं प्रमापयेत् पूतो भवतीति विज्ञायते”—इति ।

इत्थं सुवर्णलायप्रायश्चित्तमभिहितम् । गुरुतत्त्वगप्रायश्चित्तं
द्वगमाध्याये सातरं भगिनोमित्यत्र प्रपञ्चितम् । यस्तु पतित-
ब्रह्महादिभिः सह संवत्सरं संमर्गं कृत्वा स्वयमपि पतितस्तस्य
प्रायश्चित्तं मनुराह,—

१२ अ०]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४१७

“योधेन पतितेनैषां संसर्गं याति मानवः ।

स तस्यैव व्रतं कुर्यात् संसर्गस्य विशुद्धये”—इति ॥

आचार्यस्तु, कलियुगे संसर्गदोषाभावमभिप्रेत्य संसर्गप्रायश्चित्तं नाभ्यधात् । अतएव स्मृत्यर्थसारे कलौ वर्ज्यानामनुक्रमणे संसर्गदोषः पापेष्वित्युक्तम् ।

संसर्गदोषस्य पातित्यापादकत्वाभावेऽपि पापमात्रापादकत्वमस्तीत्याह,—

आसनात् शयनाद्यानात्सम्भायात् सह भोजनात् ॥७८॥
संक्रामन्ति हि पापानि तैलविन्दुरिवाम्भसि ॥ इति ॥

यथा तैलविन्दुरम्भसि प्रक्षिप्तः सर्वत्र व्याप्नोति, तथा पतित-संसर्गकृतं पापं संसर्गिणं पुरुषं व्याप्नोति ।

संसर्गदोषन्याजेन पूर्वमनुक्तप्रायश्चित्तानां सर्वेषां साधारणानि प्रायश्चित्तान्याह,—

चान्द्रायणं यावकञ्च तुलापुरुष एव च ॥७९॥

गवाञ्चैवानुगमनं सर्वपापप्रणाशनम् । इति ॥

तुलापुरुषः लङ्घ्यविशेषः । तत्स्वरूपमुपरिष्ठादक्ष्यामः । यत्र यत्र प्रतिपदोक्तं प्रायश्चित्तत्रोपलभ्यते, तत्र सर्वत्र पापगौरवलाघवानुसारेण चान्द्रायणादीन्यावृत्तानि* चानुष्ठेयानि । ततः सर्वाणि पापानि नश्यन्तीति सिद्धम् ।

* चान्द्रायणादीनि व्रतानि,—इति मु० ।

४१८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

इत्थं प्रायश्चित्तकाण्डे नवभिरध्यायैः प्रकीर्णकादीनां महा-
पातकान्तानां पापानां यानि प्रायश्चित्तान्याचार्येणाभिहितानि,
तानि व्याचक्षाणैरस्माभिस्तत्प्रज्ञात् पठितानि स्मृत्यन्तराष्ट्रपु-
दाहृत्य व्यवस्थापितानि । अथ यानि पूर्वमनुदाहृतानि, तान्युदा-
हृत्य व्यवस्थापयामः ।

तत्र विष्णुप्रोक्तां पापानुकमणिकामाश्रित्य तदानुपूर्व्यात्प्राय-
श्चित्तवचनान्युदाह्रियन्ते । तत्र विष्णुरादावतिपातकमनुक्रम्य तत्स्व-
रूपमेवं विनिर्दिदेश । “मातृगमनं दुहितृगमनं सुषागमनमित्यति-
पातकानि”—इति । तेषां त्रयाणां दशमाध्याये, मातरं यदि
गच्छेदित्यस्मिन् प्रकरणे प्रायश्चित्तानि निर्णीतानि ।

अतिपातकानन्तरं महापातकमनुक्रम्य तत्स्वरूपनिर्देशः एवङ्कृतः ।
“ब्रह्महत्या सुरापानं ब्राह्मणसुवर्णहरणं गुरुदारगमनमिति महा-
पातकानि तत्संयोगश्च”—इति । तत्र गुरुदारगमनव्यतिरिक्तानां
चतुर्णां द्वादशाध्याये चतुर्विधेत्यादिना सर्वपापप्रणाशनमित्यन्तेन
ग्रन्थेन प्रायश्चित्तान्युक्तानि । गुरुदारगमनस्य तु दशमाध्याये पितृ-
दारान् समारुह्येत्यत्र प्रायश्चित्तमभिहितम् ।

महापातकानन्तरमनुपातकमनुक्रम्य तत्स्वरूपमेवं निर्दिष्टम् ।
“यागस्यस्य लचियस्य बधः वैश्वस्य रजस्रस्त्रायाश्चान्तर्व्याश्वाचेय-
गोचया अविज्ञातस्य गर्भस्य शरणागतस्य च घातनं ब्रह्महत्या-
समानौति । कूटमाच्छं सुहृद्वध इत्येतौ सुरापानसमौ । ब्राह्मण-
भूष्यपहरणं सुवर्णस्तेयसमम् । पितृव्यमातामहमातुल्यगुरुरनृपपत्न्य-
भिगमनं गुरुदाराभिगमनसदृशम् । पितृमातृस्वसृगमनं श्रोत्रिय-

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४१६

त्रिंशत्पाध्यायमिचपत्यभिगमनञ्च । स्वसुः सख्याः त्रिगोत्राया उत्तम-
वर्णायाः कुमार्या रजस्वलायाः शरणागतायाः प्रव्रजिताया निचि-
न्तायाश्च”—इति । तत्र प्रायश्चित्तं विष्णुरेवाह,—

“अनुपातकिनस्त्वेते महापातकिनो यथा ।

अश्वमेधेन शुद्ध्यन्ति तीर्थानुसरणेन वा”—इति ॥

तत्राश्वमेधः सार्वभौमराजविषयः । “राजा सार्वभौमोऽश्वमेधेन
यजेत”—इति श्रुतेः । तीर्थस्नानमितरविषयम् । तच्च साधारणं
प्रायश्चित्तम् । यच्च प्रतिपदोक्तं प्रायश्चित्तं नास्ति नोपलक्ष्यते वा,
तत्रेदं साधारणं द्रष्टव्यम् । यागस्यचत्रबधस्य तादृशवैश्वबधस्य च
षष्ठाध्याये वैश्वं वा चत्रियं वाऽपौत्येतस्य व्याख्यानप्रसङ्गे प्रायश्चित्तं
दर्शितम् । तथा चान्तर्वत्या अत्रिगोत्रायाश्च बधे तत्रैव प्रायश्चित्त-
मभिहितम् । अविज्ञातगर्भवधे प्रायश्चित्तं चतुर्थाध्याये गर्भपातश्च
या कुर्यादित्यस्मिन् प्रसङ्गे वर्णितम् । शरणागतबधः परिशिष्यते ।
मनुस्वन्यान्पि ब्रह्महत्यासमान्याह,—

“अनृतञ्च समुत्कर्षं राजगामि च पेशुनम् ।

गुरोश्चालीकनिर्व्वन्धः समानि ब्रह्महत्याया”—इति ॥

याश्ववल्क्यश्चापराण्य्याह,—

“गुरूणामध्यधिचेपो वेदनिन्दा सुब्रह्मधः ।

ब्रह्महत्यासमं ज्ञेयमधीतस्य च नाशनम्”—इति ॥

अत्र शरणागतबधादिषु पादन्यूनं ब्रह्महत्याव्रतमवगन्तव्यम् ।
समग्रव्यस्य राजसमो मन्त्रीत्यादावीषन्यूने प्रयोगदर्शनात् । मनुस्व-
धीतत्यागादीनां सुरापानसमत्वमाह,—

४२०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

“ब्रह्मोऽंशं वेदनिन्दा च कूटसाक्ष्यं सुषुद्धधः ।

गर्हितानाद्यथोर्जग्धिः सुरापानसमानि घट्”—इति ॥

तत्र ब्रह्मोऽंशस्य प्रायश्चित्तं वसिष्ठ आह । “ब्रह्मोऽंशः कच्छं द्वादशरात्रं चरित्वा पुनरुपयुञ्जीत वेदमाचार्यात्”—इति । इदञ्च प्रायश्चित्तं प्रमादव्याध्यादिविषयम् । नास्तिकतया तत्त्यागे पाद-
न्यूनसुरापानव्रतमिति मनोर्मतम् । यदपि वसिष्ठेनोक्तम् । “गुरो-
रलीकनिर्वन्धे कच्छं द्वादशरात्रं चरित्वा सचेत् स्यात्वा* गुरुप्रसादात्
पूतो भवति”—इति । तदेतदमतिपूर्वं सकृदनुष्ठाने वेदितव्यम् ।
विष्णुनाऽनुक्रान्तस्य कौटसाक्ष्यस्य द्वादशवार्षिकं प्रायश्चित्तम् ।
तथाच तद्गतानुवृत्तौ शङ्क आह,—

“कौटसाक्ष्यं तथा कृत्वा निचेपमपचत्य च ।

एतदेव व्रतं कुर्वात् तथाच श्ररणागतम्”—इति ॥

यच्च साक्ष्यगृहवदनेनां वर्णिनो बधप्राप्तिः, तद्विषयमिदम् ।
अपरमपि ब्रह्महत्यासमं विष्णुर्दर्शयति,—

“आक्रुष्टलाडितो वाऽपि धनैर्ष्वा विप्रथोजितः ।

यमुद्दिश्य त्यजेत् प्राणांस्तमाहुर्ब्रह्मघातकम्”—इति ॥

आक्रोशनादिनिमित्ताभावे मृतस्यैव हत्यादोषः, न त्वद्येशस्य ।
तथाच सत्यन्तरम्,—

“अकारणन्तु यः कश्चित् द्विजः प्राणान् परित्यजेत् ।

तस्यैव तत्र दोषः स्यान्न तु यं परिकीर्त्तयेत्”—इति ॥

* सचेत्संज्ञानतः,—इति सु० ।

† कौटसाक्ष्यकृतवधनेन,—इति सु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४२१

याज्ञवल्क्योऽपि सुरापानसमान्युदाजहार,—

“निषिद्धभक्षणं जैह्वमुत्कर्षं च वचोऽनृतम् ।

रजस्वलाभुखास्वादः सुरापानसमानि तु”—इति ॥

एवमादिषु सर्वत्र येन साध्यं उच्यते, तदीयं प्रायश्चित्तं किञ्चि-
न्यूनमनुष्ठेयम् । सा च न्यूनता निमित्तगौरवानुसारिणी कल्पनीया ।
सुवर्णस्तेयसमे तु ब्राह्मणभृत्यहरणे मरणान्तिकप्रायश्चित्तेषु न्यून-
कल्पनाऽभक्षवाद्वादशवार्षिकादिप्रतानि यथायोगं कल्पनीयानि ।
याज्ञवल्क्योऽन्यानि सुवर्णस्तेयसमान्याह,—

“अश्वरत्नमनुष्यस्त्रीभूधेनुहरणं तथा ।

निक्षेपस्य च सर्वं हि सुवर्णस्तेयसम्मितम्”—इति ॥

मनुरपि,—

“निक्षेपस्यापहरणं नराश्वरजतस्य च ।

भूमिवज्रमणीनाञ्च रुक्मस्तेयसमं स्मृतम्”—इति ॥

पितृपत्न्यादिगमनानां गुरुतत्पसमानानां दशमाध्याये मातृ-
स्वसृगमे चैवमित्यस्मिन् प्रकरणे प्रपञ्चितम् ।

अनुपातकानन्तरं विष्णुरूपपातकं अनुक्रम्य तत्स्वरूपमेवं निर्दिदेश ।
“अनृतवचनमुत्कर्षं राजगामि पैशुन्यं गुरोश्चालीकनिर्व्वन्धो वेद-
निन्दाऽधीतस्य च त्यागोऽग्निमातृपितृसुतदाराणाञ्चाभोज्यान्नभक्षणं
परस्वहरणं गुरुदाराभिगमनं अयाज्ययाजनं विकर्मणा जीवनमस-
त्प्रतिग्रहः चत्विर्विट्शूद्रगोबधोऽविकेयविक्रयः परिविजिताऽनुजेन
ज्येष्ठस्य परिवेदनञ्च प्रात्यता भृतकाध्यापनं भृतादध्ययनादानं सर्वा-
करेण्यधिकारो महायन्त्रप्रवर्त्तनं द्रुमगुल्मलतौषधीनां हिंसा स्त्रिया

४२२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

जीवनं अभिचारमूलकर्मसु च प्रवृत्तिः आत्मार्थं च क्रियारम्भोऽना-
हिताग्निता स्तेयो देवर्षिपितृणामृणस्थानपात्रिया असच्चास्त्राधिगमनं
नास्तिकता कुशीलता मद्यपस्त्रीनिषेवणमुपपातकानि—इति ।
याज्ञवल्क्यस्तु विष्णुनाऽनुक्तान्यपि कानिचिदुपपातकानि चण्डानप-
क्रियादीन्युदाजहार,—

“गोबधोव्रात्यता सैन्यमृणानां चानपक्रिया ।

अनाहिताग्निताऽपण्यविक्रयः परिवेदनम् ॥

भृतादध्ययनादानं*, भृतकाध्यापनं तथा ।

पारदार्यं पारिवित्त्यं वार्द्ध्यं लवणक्रिया ॥

स्त्रीशूद्रविद्वच्चवधो निन्दितार्थोपजीवनम् ।

नास्तिक्यं व्रतलोपश्च सुतानाञ्चैव विक्रयः ॥

धान्यकुण्डपशुस्तेयमयाज्यानां च याजनम् ।

पितृमातृसुतत्यागस्तटाकारामविक्रयः† ॥

कन्यासु दूषणञ्चैव परिवेदकयाजनम् ।

कन्याप्रदानं तस्यैव कौटिल्यं व्रतलोपनम् ॥

आत्मनोऽर्थं क्रियारम्भोमद्यपस्त्रीनिषेवणम् ।

स्त्राध्यायाग्निसुतत्यागो बान्धवत्यागएवच ॥

इन्धनार्थं द्रुमच्छेदः स्त्रीहिंसोषधजीवनम् ।

हिंसयंत्रविधानञ्च व्यसनान्यात्मविक्रयः ॥

शूद्राप्रेयं हीनसख्यं हीनयोनिनिषेवणम् ।

* भृतकाध्ययनं चैव,—इति शा० सो० ।

† नास्तिक्यं श्लोकः शा० पुस्तके ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४२३

तथैवान्धाश्रमे वासः परान्नपरिपुष्टता ॥

असच्छास्त्राधिगमनमाकरेण्यधिकारिता ।

भार्याया विकयद्येषामेकैकमुपपातकम्”—इति ॥

यद्ययनृतवचनमुत्कर्षं दत्तेतन्मनुना ब्रह्महत्यासमेपु पठितं, याज्ञ-
वल्क्येन सुरापानसमेपु, विष्णुना उपपातकेपु ; तथापि विषयभेदेन
त्रैविध्यं वक्तुं शक्यत्वात् न किञ्चिदसाङ्ग्यम् । विषयभेदस्तु च्यते । द्वेयं
पुरुषं राजभृत्यादिभिर्मारयितुं तस्मिन्नविद्यमानमपि महान्तमप-
राधमारोप्यानृतं चेद् ब्रूयात्, तद्ब्रह्महत्यासमम् । बधपर्यवसायित्वात् ।
यस्तु लाभपूजाख्यातिकामो राजसभादौ स्वस्मिन् अविद्यमानमपि
चतुर्विंशतिभिर्ज्ञानं प्रकटयितुमनृतं ब्रूते, तत्सुरापानसमम् । अति-
गर्हितत्वात् । यस्तु मुख्यगोष्ठ्यादौ परोपकारमन्तरेण वृथाऽनृतं ब्रूते,
तस्यैतदुपपातकम् । तत्राद्ययोः प्रायश्चित्तं पूर्वमेवोक्तम् । तृतीये तु
कामकृते याज्ञवल्क्य आह,—

“अपि तेज इति क्वायां स्वां दृष्ट्वाऽम्बुगतां जपेत् ।

सावित्रीमण्डलौ दृष्टे सापत्ये चानृतेऽपि च”—इति ॥

अकामकृते तु मनुनोक्तं द्रष्टव्यम्,—

“सुप्ता जुला च भुक्त्वा च निष्ठौ चोक्त्वाऽनृतानि च ।

पौलाऽपोऽधेयमाणश्च आचामेत्प्रयतोऽपि सन्”—इति ॥

राजाये साक्षात्परम्परया वा परदोषकथनं राजगामि पैशुन्यम् ।
गुरोवलीकनिर्व्वन्धो द्विविधः । तत्र राजगृहादौ स्वयं समर्थः सन्

* तथैवान्धाश्रमे,—इति मु० ।

† यि,—इति मु० ।

४२४

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

असमर्थस्य गुरोर्द्रव्यलाभाद्युपरोधकारणं निर्वन्धं कर्तुमिति चेत्, सोऽयमलीकनिर्वन्धो ब्रह्महत्यासमत्वेन मनुनोक्तः । यत्र वाक्पारुष्यादिमात्रेण गुरोरप्रियमुपजायते, सोऽयमलीकनिर्वन्ध उपपातकम् । वेदनिन्दा त्रिविधा ; बुद्धार्हतादिशास्त्राण्यस्य वेदानामप्रामाण्यप्रतिपादने निर्वन्धएका निन्दा । सेयं याज्ञवल्क्येन ब्रह्महत्यासमेषूपवर्णिता । सत्यामपि वेदप्रामाण्यबुद्धौ जल्पवितण्डादिहेतुशास्त्रव्यसनितया श्रुतिस्मृत्युक्तस्यानुष्ठानस्यावज्ञा द्वितीया निन्दा । एतदेवाभिप्रेत्य मनुराह,—

“योऽवमन्येत ते दूमे हेतुशास्त्राश्रयाद् द्विजः ।

स साधुभिर्विद्विस्कार्यो नास्तिको वेदनिन्दकः”—इति ।

सेयं निन्दा सुरापानसमेषु मनुनोदाहृता ।

यस्तु वैदिकमनुतिष्ठन्नपि नात्यन्तं तत्त्वतः श्रद्धते, किमनेन भविष्यति जनापवादभयादेव केवलमनुतिष्ठामीत्येवं निन्दति, सेयं निन्दोपपातकेषु पश्यते ।

एवमध्ययनत्यागादेरेकैकस्य वज्रविधस्यानुक्रान्तस्य गौरवलाघवे पर्यालोच्यावान्तरभेदः कल्पनीयः । अग्निमातृसुतदाराणामित्यत्रापि त्याग इति पदमन्वेति । अनुक्रान्तानामुपपातकानां प्रोक्तेभ्योऽतिपातकमहापातकानुपातकेभ्योऽल्पत्वादुपपातकत्वम् । तदुक्तं स्मृत्यन्तरे,—

“महापातकतुल्यानि पापान्युक्तानि यानि तु ।

तानि पातकसंज्ञानि तन्यूनमुपपातकम्”—इति ॥

तस्य चोपपातकजातस्य साधारणं प्रायश्चित्तं विष्णुराह,—

* मूलं,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४२५

“उपपातकिनस्वेते कुर्युश्चान्द्रायणं नराः ।

पराकमथवा कुर्युर्यजेयुर्गौसवेन च”—इति ॥

तत्रैतेषामावृत्तानां भवते गोसवो द्रष्टव्यः । एकैकस्याग्रक्षं प्रति पराकः, अक्षं प्रति चान्द्रायणम् । याज्ञवल्क्योऽपि साधारणं प्रायश्चित्तमाह,—

“उपपातकशुद्धिः स्यादेवं चान्द्रायणेन वा ।

पथसा वाऽपि मासेन पराकेणायवा पुनः”—इति ॥

एवमित्यनेन पदेन प्रकृतं गोषधमतमतिदिश्यते । अतिदेश-
स्योपदेशान्मूलविषयत्वाद् गोम्रताङ्गानि गोचर्मादौनि कानिचि-
द्विषयान्तरेषु निवर्तन्ते । एतच्च व्रतस्तुष्टयमकामकारे शाल्लपेचया
विकल्पितं द्रष्टव्यम् । कामकारे तु,—

“एतदेव व्रतं कुर्युर्होपपातकिनो दिजाः ।

अवकीर्णं तु शुद्ध्यर्थं चरेच्चान्द्रायणं व्रतम्”—इति

मनुभोक्तं वैमासिकं द्रष्टव्यम् । एतच्च साधारणप्रायश्चित्तं प्रति-
पदोक्तप्रायश्चित्ताभावे तदनुपलभ्ये वा द्रष्टव्यम् ।

प्रतिपादोक्तानि प्रायश्चित्तानि यथासम्भवमुदाहरामः । तत्र
गुरोरस्त्रीकनिर्वन्धस्योपपातकस्य प्रायश्चित्तं विष्णुराह । “समुत्कर्षे-
ऽनृते गुरोरस्त्रीकनिर्वन्धे तदाचारणे च मासं पथसा वर्त्तत”—इति ।
अग्निव्यागे स एवाह । “वेदाम्युत्सादितस्त्रिषवणस्त्रायधः प्राची संवत्सरं
सहस्रैस्त्रेण वर्त्तत”—इति । वसिष्ठोऽपि । “योऽग्नीनपविद्धोत्, स सहस्रं
द्वादशरात्रचरित्वा पुनराधेयं कारयेत्”—इति । मनुरपि,—

“अग्निहोत्रपविधाग्नीन् ब्राह्मणः कामकारतः ।

४२६

महाशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

चान्द्रायणं चरेन्मासं वीरहत्यासमं हि तत् ॥

अग्निहोत्रपविध्याग्नीन्मासादूर्द्धन्तु कामतः ।

हस्तं चान्द्रायणञ्चैव कुर्यादेवाविचारयन्"—इति ॥

हारीतः । "संवत्सरोत्सन्नाग्निहोत्रौ चान्द्रायणं कृत्वा पुनराद-
ध्यात् । द्विवर्षोत्सन्ने सान्तपनं चान्द्रायणञ्च कुर्यात् । त्रिवर्षोत्सन्ने संवत्स-
रक्षस्त्रमभ्यस्य पुनरादध्यात्"—इति । शङ्खोऽपि । "अग्न्युत्सादौ संवत्सरं
प्राजापत्यं चरेत् शास्त्रं दद्यात्"—इति । भरद्वाजः । "द्वादशाह्यातिक्रमे
अहमुपवासः । मासातिक्रमे द्वादशाहमुपवासः । संवत्सरातिक्रमे
मासोपवासः पयोभक्षणं च"—इति । एतत्सर्वमालस्याग्नित्यागवि-
षयतया* यथायोगमूहनीयम् । यत्तु भरद्वाजगृह्येऽभिहितम् ।
"प्राणायामव्रतमादशरात्रं कुर्यात् । उपवासमाविंशतिरात्रं कुर्यात् ।
अत ऊर्द्धमाषष्टिरात्रं तिस्रोरात्रौः उपवसेत् । अत ऊर्द्धमासंवत्सरात्
प्राजापत्यं व्रतं चरेत् । अत ऊर्द्धं कारुबद्धत्वे दोषबद्धम्"—इति ।
तत्रमादादग्नित्यागविषयम् । नास्तिक्यात् त्यागे तु व्याघ्र आह,—

"थोऽग्निं त्यजति नास्तिक्यात् प्राजापत्यं चरेद्विजः ।

अन्यत्र पुनराधानं दानमेव तथैव च"—इति ॥

प्राजापत्यस्योपलक्षणत्वात् त्यागकालस्य गौरवसाधनानुसारेण
व्रतान्तरान्यूहणीयानि । व्रतान्तरकर्तव्यमाह जादूकर्णः,—

"अतीतकालं जुज्यादग्नौ विप्रोयवानयम् ।

नष्टेऽग्नौ विधिवद्दद्यात् कृत्वाऽऽधानं पुनर्दिजः†"—इति ।

* आलस्यादित्यागविषयतया,—इति मु० ।

† कृत्वाऽऽधानं पुनर्दिजे,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्राशस्त्रितकान्दम् ।

एतच्चौपासनाग्निविषयम् ।

दारत्यागे शातातप आह । “कौमारदारत्यागी मासं पयो-
भक्षः शुद्ध्यति”—इति ।

अभोज्याभक्ष्यभक्षणप्रायश्चित्तं त्वेकादशाध्याये प्रपञ्चितम् ।

परस्त्रहरणे मनुराह,—

“धान्यान्नधनचौर्याणि कृत्वा कामाद् द्विजोत्तमः ।

मजातीयगृहहादेव कृच्छ्राब्देन विशुद्ध्यति ॥

मनुष्याणान्तु हरणे स्त्रीणां चेन्नगृहस्य च ।

कूपवापीजलानाञ्च शुद्धिसान्द्रायणं स्मृतम् ॥

द्रव्याणामल्पसाराणां स्तेयं कृत्वाऽन्यवेय्यनः ।

चरेत् मान्तपनं कृच्छ्रं तस्मिंर्यात्यात्मशुद्धये ॥

भक्ष्यभोज्यापहरणे यानशय्याऽऽसनस्य च ।

पुष्यमूलफलानाञ्च पञ्चगव्यं विशोधनम् ॥

तणकाष्ठद्रुमाणाञ्च शुकान्नस्य गुडस्य च ।

चेलचर्माभिषाणाञ्च चिरात्रं स्यादभोजनम् ।

मणिमुक्ताप्रवालानां ताम्रस्य रजतस्य च ॥

अयःकांश्चोपलानाञ्च दादशाहं कणाक्षता ।

कापांसकौटजोर्णानां द्विशफैकशफस्य च ॥

पल्लिगन्धौषधीनाञ्च रज्जाश्चैव अहं पयः”—इति ।

एतेषां विषयाणां मध्ये धान्यस्य परिमाणविशेषेण व्रतविशेषः
स्मृत्यन्तरेऽभिहितः,—

“धान्यं दशभ्यः कुम्भेभ्यो हरतोऽभ्यधिकं बधः”—इति ।

४९८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

यत्तु जाबालिनोक्तम्,—

“तिलधान्याम्रवस्त्राणां शय्यानामामिषस्य च ।

संवत्सराद्धं कुर्यात् व्रतमेतत्समाहितः”—इति ॥

तदेतदकामकृतविषयम् । अन्यत्वात् । भक्ष्य तु सकलोजनपर्याप्तिकस्यापहारे पैठीनसिराह । “भक्ष्यभोज्यास्यस्योदरपूरणमात्रहरणे चिराचं पञ्चगव्याहारः”—इति । यानि तु मनूक्तेषु विषयेषु व्रतान्तराख्यैर्मूर्तिभिर्दर्शितानि, तेषु व्रतेषु यानि समानि, न तत्र विवादः । शून्यानामकामकारविषयत्वं, अधिकानान्तु कामकृताभ्यासविषयत्वमिति विवेकः । तत्र वचनानि । “द्रव्यानामम्पसाराणां सान्तपनम् । भक्ष्यभोज्ययानशय्याऽऽसनमूलपुष्पफलानां हरणे पञ्चगव्यपानम् । तणकाष्टद्रुमशुष्कास्त्रगुडवस्त्रचर्मामिषाणां चिरात्रमुपवसेत् । मशियुक्ताप्रवालाणां ताद्वरजतायःकांस्थानां द्वादशाहं कणामश्रीयात् । कार्पासकीटजोर्णाद्यपहरणे चिराचं पयसा वर्त्तत । द्विशफैकशफहरणे चिरात्रमुपवसेत् । पद्मिगन्धौषधिरज्जुवैदलानामपहरणे दिनमुपवसेत्” ।

“दत्तेवापहतं द्रव्यं धनिकस्याभ्युपायतः ।

प्रायश्चित्तं ततः कुर्यात् कल्मषस्यापनुत्तये”—इति ।

जाबालिः,—

“अश्वगोभूमिकन्याश्च क्षत्वा चान्द्रायणं चरेत् ।

अपश्यत्य पशून् क्षुद्रान् प्रजापत्यं समाचरेत् ॥

गुडकार्पासधान्यानि सर्पिलवणमेव च ।

पक्वान्नमौषधं तैलं शय्यां वास उपानहौ ॥

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४२६

कांक्षायस्त्राससीधं वा कृच्छ्रं कृच्छ्राद्धमेव च ।

उदके फलमूलेषु पुष्पवर्णसुगन्धिषु ॥

मृद्गाण्डमधुमांसेषु कृच्छ्रपादो विधीयते ।

व्यापादनापहरेषु सन्तोष्य स्वामिसं ततः ॥

पापं निवेद्य विप्रेभ्यः प्रायश्चित्तेन युज्यते ।

अपहृत्य तु वर्णानां धनं विप्रः प्रमादतः ॥

प्रायश्चित्तञ्च यत् प्रोक्तं ब्राह्मणानुमते चरेत् ।

राजकृत्वापहरणे रमणीमां जनस्य* च ॥

धनापहरणे चैव क्षुर्यात् संवत्सरव्रतम्”—इति ।

परदारगमनञ्च तु प्रायश्चित्तं दशमाध्यायेऽभिहितम् । अथाज्य-
याजने मनुराह,—

“प्राद्यानां याजनं कृत्वा परेषामन्यकर्म च ।

अभिचारमशीनञ्च त्रिभिः कृच्छ्रैर्व्यपोहति”—इति ॥

यत्तु प्रचेतसा शूद्रयाजकादीननुक्रम्योक्तम् । “एते पञ्चतपोभूमौ
जलशयनाद्यनुष्ठेयम्† । कसेण पौन्रवर्षादिमन्त्रेषु मासं गोमूत्रयाव-
कमश्रीयुः”—इति । तत्कामकृताभ्यासविषयम् । यत्तु यमेनोक्तम्,—

“पुरोधाः शूद्रवर्णस्य ब्राह्मणीयः प्रवर्त्तते ।

क्षेत्रादर्घ्यप्रसङ्गादा तस्य कृच्छ्रं विशोधनम्”—इति ॥

तदशक्तविषयम् । यत्तु गौतमेनोक्तम् । “निचिद्धमन्त्रप्रयोगे सति

* मयीनां च जनस्य,—इति सु० ।

† इत्थमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, जलशयनाद्यनुष्ठेयम्,— इति पाठः
प्रतिभाति ।

४३०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

सहस्रानुवाकं जपेत्”—इति । तत्कामतोऽभ्यासविषयम् । यत्तु पैठि-
नभिनोक्तम् । “शूद्रयाजकः सर्वद्रव्यपरित्यागात् पूतो भवति । प्राणा-
यामसहस्रेषु दशहत्तोऽभ्यस्तेषु”—इति । तदकामतोऽभ्यासविषयम् ।

असत्प्रतिग्रहे याज्ञवल्क्य आह,—

“गोष्ठे वसेद् ब्रह्मचारी मासमेकं पयोव्रतम् ।

गायत्रीजपनिरतः शुद्धतेऽसत्प्रतिग्रहात्”—इति ।

अत्र जपसंख्या मनुना दर्शिता,—

“जपित्वा त्रीणि सावित्र्याः सहस्राणि समाहितः ।

मासं गोष्ठे पयः पीत्वा मुच्यतेऽसत्प्रतिग्रहात्”—इति ।

एतच्च दाहद्रव्ययोरुभयोरसत्वे वेदितव्यम् । अन्यतरस्यासत्वे तु
षट्चिंशन्मते दर्शितम्,—

“पवित्रेणा विशुद्ध्यन्ति सर्वे घोराः प्रतिग्रहाः ।

विन्दवेन मृगारेणा कयाचिन्मिवविन्दया ॥

देव्यालक्षजपेनैव शुद्धतेऽसत्प्रतिग्रहात्”—इति ।

यत्तु वृद्धचारीतवचनम्,—

“राज्ञः प्रतिग्रहं कृत्वा मासमप्यु सदा वसेत् ।

षष्ठे काले पयोभक्षः पूर्णं मासे प्रमुच्यते ॥

तर्पयित्वा द्विजान् कामैः सततं नियतव्रतः”—इति ।

तदापदि कुरुक्षेत्रोपरागादौ ह्यणाजिमादिप्रतिग्रहविषयम् ।
अल्पद्रव्यपरिग्रहे चारीतः । “मणिवासोगवादीनां प्रतिग्रहे सावि-

५ सहस्रानुवाकं,—इति भ० ।

१२ अ० ।]

प्रार्थनस्तकाष्टम् ।

४९१

अष्टसहस्रं जपेत्”—इति । षट्चिंशत्तमतेऽपि,—

“भिक्षामात्रे गृहीते तु पुण्यं मन्त्रसुदीरयेत्”—इति ।

चतुर्विंशतिमतेऽपि,—

“प्रतिषिद्धेषु सर्वेषु षष्ठांशं परिकल्पयेत्”—इति ।

दानार्थमिति शेषः ।

विकर्मणा जीवने तु चान्द्रायणम् । तथाच नटादीन् विकर्मणा
जीविताननुक्रम्य यम आह,—

“एतेषामेव सर्वेषां प्रत्यापत्तिस्तु मृग्यताम् ।

भेदाच्चसुपभुञ्जानो दिजश्चान्द्रायणं चरेत्”—इति ।

नारदोऽपि,—

“कर्मणा गर्हितेनैव यदित्तं समुपार्जितम् ।

तस्य त्यागेन शुक्ति धर्मस्याश्वेषणेन वा ॥

अप्सु प्राप्येत तद्रव्यं गयेन यदागतम् ।

उपयुक्तानुशिष्टञ्च देयं ब्रह्मवादिने”—इति ।

चविधावधस्य प्रायश्चित्तं षष्ठाथ, वर्णितम् । गोबधस्य त्वष्टम-
नवमाधाययोस्तत् प्रपञ्चितम् ।

अविक्रयविक्रयस्य चतुर्विंशतिमते दशितम्,—

“सुरायाविक्रयं कृत्वा चरेत् सौम्यचतुष्टयम् ।

लाचालवणमांशानां चरेच्चान्द्रायणत्रयम् ॥

मध्वाज्यतैलसोमानां चरेच्चान्द्रायणद्वयम् ।

पयःपायसापूपानां चरेच्चान्द्रायणव्रतम् ॥

दध्वाज्येक्षुरभानाञ्च गुडखण्डादिविक्रये ।

४३२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

मर्त्येषां स्वेष्टपकानां पराकं तु समाचरेत् ॥
 सिद्धाश्चविक्रये विप्रः प्राजापत्यं समाचरेत् ।
 उपवासन्तु तक्षस्य नक्तं काञ्चिकविक्रये ॥
 पूगीफलानि मन्त्रिष्ठा द्राक्षा स्वर्गुरमेव च ।
 एतेषां विक्रये कृच्छ्रं पनसस्य दिनचयम् ॥
 कदली नारिकेलं च नागरं बीजपूरकम् ।
 एतेषां पादकृच्छ्रः स्यात् जम्बीरादेस्तथैव च ॥
 कस्तूरिकादिगन्धानां विक्रये कृच्छ्रमाचरेत् ।
 कर्पूरादेस्तद्वृक्षं स्याद्दिनं शिङ्गादिविक्रये ।
 तिखानां विक्रयं कृत्वा प्राजापत्यं समाचरेत् ।
 यज्ञार्थं क्षविजातांश्च दानलब्धांश्च विक्रये ॥
 रक्तपीतानि वस्त्राणि कृष्णाजिनमथापि वा ।
 एतेषां विक्रये कृच्छ्रं गर्गस्य वचनं यथा ॥
 गोविक्रयं द्विजः कुर्यात् लाभार्थं धनमोहितः ।
 प्राजापत्यं प्रकुर्वीत गजानामैन्दवं स्मृतम् ॥
 खराश्याजाविकानां च शरभाणाञ्च विक्रये ।
 पराकं तत्र कुर्वीत नृणां द्विगुणमाचरेत् ॥
 नारीणां विक्रयं कृत्वा चरेच्चान्द्रायणं व्रतम् ।
 द्विगुणं पुरुषाणाञ्च व्रतमाहुर्मणौषिणः ॥
 चान्द्रायणं प्रकुर्वीत एकाहं वेदविक्रये ।
 अङ्गानान्तु पराकं स्यात् स्मृतीनां कृच्छ्रमाचरेत् ॥
 इति क्षामपुराणानां चरेत् मान्तपनं द्विजः ।

१२ ख०]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४६१

रहस्यपञ्चरात्राणां कृच्छ्रं तच्च समाचरेत् ।

गाथानां नीतिशास्त्राणां प्राक्तनां तथैव च ॥

सर्वासांमेव विद्यानां पादकृच्छ्रं समाचरेत् ।

हारीतोऽपि । “गुड़तिलपुष्पमूलफलपक्वाश्रविकथे मौम्यायनम् ।
लाजालवणमधुमांसतैलदधितकहतगन्धचर्मवासमामन्यतमविकथे चा-
न्द्रायणम् । तथोर्णकेशरिभूधेनुवेशशस्त्रविकथे च । मत्स्यमांसखाद्य-
स्थिशृङ्गनखशक्तिविकथे तप्तकृच्छ्रम् । हिङ्गुगुग्गुलुहरितालमनः-
शिलाऽञ्जनगैरिकचारुलवणमणिमुक्ताप्रवालवैणवमृण्मयेषु च । आरा-
मतटाकोदपानपुष्करिणीसुलतविकथे त्रिषवणखाद्यधःप्रायी चतुर्थे-
कालाहारो दशसहस्रं जपेद्गायत्रीं संवत्सरेण पूतो भवति । हीन-
मानोन्मानसङ्कीर्णविकथे च”—इति । ईदृशेष्वेकविषयबहुव्रतेषु अस-
ह्यपूर्वमुक्तानि यानि, तेषु यथा योगं व्यवस्था कल्पनीया ।

परिवित्यादीनां चतुर्णां प्रायश्चित्तं चतुर्थाध्याये वर्णितम् ।

ब्राह्मणो नाम सावित्री पतितः । तस्य प्रायश्चित्तं मनुराह,—

“येषां दिजानां सावित्री नानूच्येत यथाविधि ।

तांश्चारयित्वा चीन् कृच्छ्रान् यथाविष्णुपमाथयेत्”—इति ।

वमिष्ठोऽपि । “पतितसावित्रीक उद्दालकव्रतं चरेत् । द्वौ मासौ
यावत्केन वर्त्तयेत् मासं पयसाऽर्द्धमासमाभिव्या अष्टरात्रं वृतेन
षड्रात्रमयाचितं हविष्यं भुञ्जीत चिरात्रमब्रह्मचोऽहोरात्रमुपवसेत् ।
अश्वमेधावभ्यर्थं वा गच्छेत् । ब्राह्मणस्त्रोमेन वा यजेत”—इति । तत्र
मानवमापदिषयं, उद्दालकव्रतं त्वनापदिषयम् । यत्तु यमेनोक्तम्,—

“सावित्री पतिता यस्य दशवर्षाणि पञ्च च ।

४३४

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

सशिखं पवनं कृत्वा व्रतं कुर्यात् समाहितः ॥

एकविंशतिराचक्ष पिवेत् प्रकृतिधावकम् ।

रविषा भोजयेच्चैव ब्राह्मणान् सप्त पञ्च च ॥

ततो धावकशुद्धस्य तस्योपनयनं कृतम्”—इति ।

तत् मनुसमानविषयम् । यस्य पित्रादयोऽप्यनुपनीताः, तस्याप-
स्तम्भोक्तं द्रष्टव्यम् । “यस्य पिता पितामहइत्यनुपनीतौ स्यातां ते
ब्रह्मघ्नसंस्तुताः । तेषामभ्यागमनं भोजनं विवाहमिति वर्ज्येत् ।
तेषामिच्छतां प्रायश्चित्तं, यथा प्रथमेऽतिक्रमे चतुरेवं संवत्सरः ।
अथोपनयनम् । ततः संवत्सरमुदकोपस्पर्शनं प्रतिपुरुषं संख्याय संवत्स-
रान् धावन्तोऽनुपेताः स्युः । सप्तभिः पावमानीभिः यदन्ति यच्च
दूरकइत्येताभिर्यजुःपवित्रेण सामपवित्रेणाङ्गिरसेनेति । अथवा व्याह-
तिभिरेव । अथाध्यायः । यस्य प्रपितामहादेर्नानुस्मर्यत उपनयनं,
ते श्मशानसंस्तुताः । तेषामभ्यागमनं भोजनं विवाहमिति वर्ज्येत् ।
तेषामिच्छतां प्रायश्चित्तम् । द्वादश वर्षाणि त्रैविद्यकं ब्रह्मचर्यं चरे-
दथोपनयनं तत उदकोपस्पर्शनम्”—इति ।

भृतकाध्ययनाध्यापनयोर्हारीत आह,—

“भृतकाध्यापनं कृत्वा भृतकाध्यापितश्च यः ।

अनुयोगप्रदानेन चीन् पचांस्तु पयः पिवेत्”—इति ।

द्रुमादिहिंसायां मनुराह,—

“फलदानान्तु वृक्षाणां क्लेदने जप्यमृक्शतम् ।

गुल्मवल्लीलतानां च पुष्पितानां च वीरुधाम् ।

हृष्टजानामौषधीनां जातानां च स्त्रयं वसे ॥

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४३५

वृथाऽऽत्मभेऽनुगच्छेद् गान्दिनमेकं पथोन्नतम्”—इति ।

एतच्च यज्ञार्थवृत्तच्छेदनादित्यतिरिक्तविषयम् । अतएव याज्ञ-
वल्क्योऽपि वृथेति विधिनष्टि,—

“वृत्तगुल्मलतावीरुच्छेदने जप्यष्टकशतम् ।

स्वादोषधिवृथाच्छेदौ चौराशी गोऽनुगोदिनम्”—इति ।

यत्तु सारौतेनोक्तम् । “स्वावरसरीसृपादीनां बधे यस्येदं प्राण-
मित्येतयाऽऽज्यं ऊला तिलपात्रं ब्राह्मणाय दद्यात्”—इति । तदश्व-
त्यादिपुण्यस्वावरविषयम् । महाफलप्रदस्य पनसनारिकेलादिवृत्त-
जातस्य च्छेदनावृत्तौ ब्रह्म आह,—

“संवत्सरव्रतं कुर्याच्छ्रित्वा वृत्तं फलप्रदम्”—इति ।

वृष्टार्थत्वेऽपि कर्षणाङ्गभूतवृत्ताद्यर्थत्वे न दोषः । “फलपुष्पोपगान्
पादपात्रं हिंसात् कर्षणकार्यार्थमुपहन्यात्”—इति स्मरणात् ।

नास्तिक्यन्तु वाचनिकं चेत्तदुपपातकम् । यथाऽऽहुः पौराणिकाः,—

“नास्तिकास्त्रिविधाः प्रोक्ता धर्मज्ञैस्तत्त्वदर्शिभिः ।

क्रियादुष्टो मनोदुष्टो वाग्दुष्टश्च तथैवच ॥

उपपातकी तु वाग्दुष्टो मनोदुष्टोऽनुपातकी ।

अभ्यासान्तु* क्रियादुष्टो महापातक इत्येते”—इति ॥

तत्रोपपातकनास्तिक्ये वसिष्ठ आह । “नास्तिकः कच्छं द्वादशरात्रं
चरित्वा विरमेन्नास्तिक्यात्”—इति । यत्तु ब्रह्मेनोक्तम् । “नास्तिकोना-
स्तिकवृत्तिः कृतघ्नः क्रूटव्यवहारौ मिथ्याऽभिग्राहीत्येते पञ्च संवत्सरं ब्रा-
ह्मणगृहे भैक्षं चरेयुः”—इति । तदेतत् महापातकनास्तिक्यविषयम् ।

* अभ्यासेन,—इति मु० ।

४३६

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

व्रतलोपिनोऽवकीर्णव्रतं याज्ञवल्क्य आह,—

“अवकीर्णो भवेद्गत्वा ब्रह्मचारी तु योषितम् ।

गर्दभं पशुमालभ्य नैच्छतं स विशुद्ध्यति”—इति ॥

मनुरपि,—

“अवकीर्णो तु काणेन गर्दभेन चतुष्पथे ।

स्नात्वापाकविधानेन* यजेत निर्द्धतिं निशि ॥

ऊत्वाऽग्नौ विधिवद्धोममन्ततश्च समितृचा† ।

वातेन्द्रगुस्वक्लीनां जुहुयात् सर्पिषाऽऽहुतौः ॥

एतस्मिन्नेनसि प्राप्ते वसित्वा गर्दभाजिनम् ।

सप्तागारान् चरेद् भैक्षं स्वकर्म परिकीर्तयन् ॥

तेभ्यो लब्धेन भैक्षेण वर्त्तयन्नेककालिकम् ।

उपस्पृशंस्त्रिषवणमब्देन स विशुद्ध्यति”—इति ।

वसिष्ठोऽपि । “ब्रह्मचारी चेत् स्त्रियमुपेयादरण्ये चतुष्पथे
लौकिकेऽग्नौ रक्षोदेवतं गर्दभं पशुमालभेत । नैच्छतं वा चरुं निर्वपेत् ।

तस्य जुहुयात् कामाय स्वाहा कामकामाय स्वाहा रक्षोदेवताभ्यः
स्वाहा”—इति । तत्र ओचिषस्य पशुरओचिषस्य चरुरिति

द्रष्टव्यम् । शङ्खस्तु वर्णभेदेन व्रतविशेषमाह । “गुप्तायां वैश्यायामव-
कीर्णो संवत्सरं चिषवणमनुतिष्ठेत् चविषायां द्वे वर्षे ब्रह्मणां
चौणि वर्षाणि”—इति । यदप्यङ्गिरसोक्तम्,—

“अवकीर्णिनिमित्तन्तु ब्रह्महत्याव्रतं चरेत् ।

* पाकयज्ञविधानेन,—इति मु० ।

† समितृचा,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३३७

चौरवासास्तु षण्मासान् तथा युध्येत किल्बिषात्”—इति ।

तदौषध्यभिचारिणीविषयम् । अत्यन्तव्यभिचारिणीषु पुनः शङ्ख-
आह । “स्त्रैरिष्टां ब्राह्मण्यामवकीर्णः षड्रात्रमुपोषितो गां दद्यात् ।
अचिन्त्याभुपोषितस्त्रिरात्रं दत्तपात्रं दद्यात् । वैश्यायां चतुर्थकाला-
हारो ब्राह्मणान् भोजयित्वा यवमभारं च गोभ्यो दद्यात् । वृषल्या-
मवकीर्णः सचेलक्ष्मात् उदकुम्भं ब्राह्मणाय दद्यात् । गोश्ववकीर्णः
प्राजापत्यं चरेत् । रण्डायामवकीर्णः पलालभारं सीमभाषं च
दद्यात्”—इति । अत्र च, ब्राह्मणस्यार्द्धं चत्तियस्य,—इत्यादिन्यायो-
नास्ति, किन्तु समानमेव चयाणां वर्णानाम् । तदाह शाण्डिल्यः,—

“अवकीर्णीं द्विजोराजा वैश्यश्चापि खरेण तु ।

इद्धा भैक्षान्नोन्नित्यं शुद्ध्यन्त्यब्दात् समाहिताः”—इति ॥

अभ्यासे कण्ठ आह,—

“प्रथमे दिवसे रात्रावकीर्णीं गर्दभेन यजेत ।

यो यथा कुरुतेऽभ्यासमब्देनैकेन शुद्ध्यति”—इति ॥

तत्र विशेषमाह गौतमः । “तस्याग्निमूर्द्ध्वालां परिधाय
लोहितपात्रं सप्त गृहान् भैक्षं चरेत् कर्माचक्षाणः”—इति । अव-
कीर्णिलक्षणमाह जातुकर्ष्यः—

“खण्डितवतिना येन रेतः स्याद्ब्रह्मचारिणा* ।

कामतोऽकामतः प्राङ्गरवकीर्णिति तं बुधाः”—इति ।

यतिवनस्त्रयोस्त्रधिकं व्रतमाह शाण्डिल्यः—

“वानप्रस्थोयतिश्चैव खण्डने मति कामतः ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, रेतःसिग्ब्रह्मचारिणा,— इति पाठः
प्रतिभाति ।

४३८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

पराकचयसंयुक्तमवकीर्णितं चरेत्”—इति ।

यतेः पुनर्गार्हस्थ्यस्वीकारे समर्त्त आह,—

“संन्यस्य दुर्मतिः कश्चित् प्रत्यापत्तिं प्रवेद्यदि ।

स कुर्यात् कृच्छ्रमश्रान्तः षण्मासान् प्रत्यहं प्रतप्तम्”—इति ।

वृद्धपराशरोऽपि—

“यः प्रत्यवसितो विप्रः प्रव्रज्यातो विनिर्गतः ।

अनाशकनिवृत्तश्च गार्हस्थ्यं च चिकीर्षति ॥

चरेत् षाण्मासिकं कृच्छ्रं नियतात्मा समाहितः ।

चरेत् चीणि च कृच्छ्राणि चीणि चान्द्रायणानि च ।

जातकर्मादिभिः सर्वैः संस्कृतः शुद्धिमाप्नुयात्”—इति ।

तत्र ब्राह्मणस्य षाण्मासिककृच्छ्रः, चत्रियस्य चान्द्रायणत्रयं, वैश्यस्य कृच्छ्रत्रयमिति व्यवस्था । अत्र षाण्मासिकादिप्रतप्तं ब्राह्मणस्यैव सकृन्मासाद्यपेक्षया व्यवस्थापनीयमित्यन्ये । प्रतान्तरलोपेऽप्यवकीर्ण-प्रतमतिदिशति मनुः,—

“अकृत्वा भैक्षरणमसमिध्य च पावकम् ।

अनातुरः सप्तरात्रमवकीर्णितं चरेत्”—इति ।

यत्तु याज्ञवल्क्य आह,—

“भैक्षान्निकार्यं त्यक्त्वा तु सप्तरात्रमनातुरः ।

कामावकीर्ण इत्याभ्यां जुहुयादाहुतिदयम् ।

उपस्थानं ततः कुर्यात् सप्तासिंचननेन तु”—इति ।

होममन्त्रौ तु, कामावकीर्णोऽस्यवकीर्णोऽस्मि कामकामाय स्वाहा,
कामाभिद्रुग्धोऽस्यभिद्रुग्धोऽस्मि कामकामाय स्वाहेति । एतच्च

२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४९६

गुरुशुश्रूषादिकार्यव्ययतया करणे द्रष्टव्यम् ।

सुतादिविक्रये उपपातकसाधारणोक्तं प्रायश्चित्तं योज्यम् । यत्तु
शङ्केनोक्तम् । “देवगृहप्रतिश्रयोद्यानारामसभाप्रपातटाकपुण्यसेतुस-
तविक्रयं कृत्वा तप्तक्षत्रं चरेत्”—इति । यच्च दृढपराशरेणोक्तम्—

“विक्रीय कन्यकां गाञ्च क्षत्रं सान्नपनं चरेत्”—इति ।

तदापयकामतो द्रष्टव्यम् । यत्तु चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम्,—

“नारीणां विक्रयं कृत्वा चरेद्वान्द्रायणप्रतम् ।

द्विगुणं पुरुषस्यैव व्रतमाहुर्मनीषिणः”—इति ।

तत्तत्रैव कामतो द्रष्टव्यम् । यत्तु पैटीनसिराह । “आरामतटा-
कोदपानपुष्करिणीसुकृतसुतविक्रये त्रिषवणस्त्रायधः शायी ब्रह्मचारी
चतुर्थकाक्षाहारः संवत्सरेण पूतो भवति”—इति । तदभ्यासविषयम् ।

कन्यादूषणे उपपातकसाधारणप्रायश्चित्तं विज्ञेयम् । यत्तु शङ्ख
आह । “कन्यादूषी सोमविक्रयी च क्षत्र्याब्दं चरेयाताम्”—इति । यच्च
चारीतः । “कन्यादूषी सोमविक्रयी वृषलीपतिः कौमारदारत्यागो
सुरामद्यपः शूद्रद्याजको गुरोः प्रतिहन्ता नास्तिकोनास्तिकवृत्तिः
क्षत्रपः कूटव्यवहारी ब्रह्मघ्नः मित्रघ्नोमित्र्याऽभिघ्नो पतितसंन्यवहारी
मित्रभुक् शरणागतघातो प्रतिरूपकवृत्तिरित्येते पञ्चतपोभूजक्षत्र-
नाद्यनुतिष्ठेयुः, धीमवर्षाहेमन्तेषु, मासं गोमूत्रवावकमश्रीयुः”—इति ।
तत् प्रातिखीम्येन कन्यादूषणे द्रष्टव्यम् ।

घृतादिव्यसनेष्वप्युपपातकसाधारणोक्तं प्रायश्चित्तं योज्यम् । यत्तु
बौधायनः संवत्सरप्रतमाह । “अथाशुचिकराणि घृतमभिशारोऽना-
हिताग्नेश्चकृवृत्तिः समावृत्तस्य भैक्षवर्त्या आमाशं च गुरुकुले वास-

ऊर्द्धश्चतुर्भ्योमासेभ्यो यश्चिरमध्यापनं नक्षत्रनिर्द्देशनं चेति । द्वादश-
मासान् द्वादशार्द्धमासान् द्वादश द्वादशाहान् द्वादश षडहान् द्वादश
अहान् अहमेकाहमिति अशुचिकरनिर्द्देशः”—इति । तदभ्यासविष-
यम् । यदथाह प्रचेताः । “अनृतवाक् तस्करो राजभृत्यो वृक्षारोपकवृ-
त्तिर्गर्दोऽग्निदश्च रथगजारो हणवृत्तिः रङ्गोपजीवी शृगणिकः शूद्रो-
पाध्यायो वृषलीपतिर्भाण्डिको नक्षत्रोपजीवी श्ववृत्तिर्बद्धजीवी
चिकित्सको देवलकः पुरोहितः कितवो मद्यपः कूटकारकोऽपत्यवि-
क्रयौ मनुष्यपशुविक्रेता चेति । तानुद्धरेत्समेत्य न्यायतो ब्राह्मणोऽप्यव-
स्थया सर्व्वद्रव्यत्यागे चतुर्थकालाहाराः संवत्सरं त्रिषवणमुपस्पृशेयुः ।
तस्यान्ते देवपितृतर्पणं गवाङ्गिकं चेत्येवं व्यवहाय्याः”—इति । तद-
भ्यासविषयम् ।

अनाश्रमवासे हारीतेन प्रायश्चित्तमुक्तम् । “अनाश्रमौ संवत्सरं
प्राजापत्यं कृच्छ्रं चरित्वाऽऽश्रममुपेयात्, द्वितीयेऽतिकृच्छ्रं, तृतीये
कृच्छ्रातिकृच्छ्रमत ऊर्द्धं चान्द्रायणम्”—इति ।

शूद्रसेवायां बौधायन आह । “समुद्रयाने ब्राह्मणन्यासापहरणे
सर्वापण्यैर्व्यवहरणे भूम्यनृते शूद्रसेवायाञ्च शूद्रायामभिजायते तद-
पत्यञ्च भवति । तेषाञ्च निर्द्देशश्चतुर्थकालं मितभोजनाः स्युः अपो-
ऽभ्युपेयुः सवनानुकल्पस्थानासनाभ्यां विहरन्त एते त्रिभिर्बर्षैस्तदपहन्ति
पापम्”—इति । तद्वृद्धकालाभ्यासविषयम् ।

उपपातकानन्तरं जातिभ्रंशकराणि विष्णुनाऽनुक्रान्तानि । “ब्रा-
ह्मणस्य रुजः करणं अघ्रेयमद्ययोर्प्रातिः ज्यैष्ठ्यं पशुषु मैथुनाशरणं चेति
जातिभ्रंशकराणि” । तेषु साधारणं प्रायश्चित्तं मनुविष्णू आहतुः,—

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४४१

“जातिभ्रंशकरं कर्म कृत्वाऽन्यतममिच्छया ।

चरेत् सान्तपनं कच्छं प्राजापत्यमनिच्छया”-इति ।

अत्र, ब्राह्मणस्य रुजः करणे प्रायश्चित्तमेकादशाध्यायेऽभिहितम् ।
पशुमैद्युने दशमाध्यायेऽभिहितम् ।

जातिभ्रंशकरणान्तरं सङ्करीकरणान्यनुक्रान्तवान् विष्णुः । “ग्राम्या-
रण्यानां पशूनां हिंसा सङ्करीकरणम्”-इति । तत्र साधारणं
प्रायश्चित्तं स एवाह,—

“सङ्करीकरणं कृत्वा मासमग्रीत यावकम् ।

कच्छातिहच्छमथवा प्रायश्चित्तन्तु कारयेत्”-इति ।

प्रतिपदन्तु षष्ठाध्यायेऽभिहितम् ।

सङ्करीकरणानन्तरमपात्रीकरणमनुक्रान्तवान् विष्णुः । “निन्दि-
तेभ्यो धनादानं वाणिज्यं हविर्जीवनमसत्यभाषणं शुद्धसेवनमित्य-
पात्रीकरणम्”-इति । तस्य च साधारणं प्रायश्चित्तं मनुराह,—

“अपात्रीकरणं कृत्वा तप्तकच्छेण शुद्ध्यति ।

शीतकच्छेण वा शुद्धिर्महासान्तपनेन वा”-इति ।

अपात्रीकरणानन्तरं मलिनीकरणमनुक्रान्तवान् विष्णुः । “हमि-
कीटघातनं मद्यानुगतभोजनमिति मलावहानि”-इति । तत्र
साधारणं प्रायश्चित्तं स एवाह,—

“मलिनीकरणीयेषु तप्तकच्छं विशोधनम् ।

कच्छातिहच्छमथवा प्रायश्चित्तं विशोधनम्”-इति ।

अथ प्रकीर्णकप्रायश्चित्तविशेषोऽभिधीयते ।

शरणागतव्यागे मनुराह,—

४०९

परारसरमाध्वः ।

[१२ अ० ।

“शरणागतं परित्यज्य वेदं विज्ञाव्य च द्विजः ।

संवत्सरं यवाहारस्तत्पापमपसेधति*”—इति ॥

पतितादिसन्निधावध्ययने वसिष्ठ आह । “पतितचण्डालादि-
अवणे चिराजं वाग्यतोऽनग्नस्त्रासीनः सहस्रपरमां वाचमभ्यस्य ततः
पूतो भवतीति विश्रायते”—इति । एतदुद्धिपूर्वकविषयम् । अबुद्धि-
पूर्वके षट्चिंशन्मतेऽभिहितम् । “चण्डालश्रोत्रावकाशे कृते श्रुति-
स्मृतिपाठे एकरात्रमभोजनम्”—इति ।

सर्पाद्यन्तरागमने तु यमः आह,—

“सर्पस्य मकुलस्थाय अजमार्जारयोस्तथा ।

मूषिकस्य तथोद्वस्य मण्डूकस्य च योषितः ॥

पुरुषस्यैडकस्यापि शुनोऽश्वस्य खरस्य च ।

अन्तरा गमने सद्यः प्रायश्चित्तमिदं शृणु ॥

चिराचमुपवासस्य चिरहत्याभिषेचनम् ।

यामान्तरं वा गन्तव्यं जानुभ्यां नात्र संग्रहः”—इति ॥

खरोद्वयानारोहणादौ प्रायश्चित्तमाह याज्ञवल्क्यः,—

“प्राणायामं जले स्नात्वा खरयानोद्वयानगः ।

नग्नः स्नात्वा च भुक्त्वा च गत्वा चैव दिवा स्विथम्”—इति ॥

इदं चाकामकारविषयम् । कामकारे तु मनुराह,—

“उद्वयानं समारुह्य खरयानं च कामतः ।

सवासजलमाप्नुत्य प्राणायामेन शुद्ध्यति”—इति ।

अथ मूत्रपुरीषादिकरणे मनुराह,—

* पापमुपसीदति,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

६९३

“विनाऽङ्गिरसु वाऽप्यन्तः शरीरं सन्निवेश्य तु ।

सचेत्सोबद्धाऽऽमुत्य गामालभ्य विशुध्यति—इति ॥

इदमकामकारविषयम् । कामकारे तु यमः आह,—

“आपद्गतो विना तोयं शरीरं यो निषेवते ।

एकाहं क्षपणं कृत्वा सचेत्स्नानमाचरेत्”—इति ॥

यच्चाह सुमन्तुः । “अश्वग्नौ वा मेहतस्तप्तकृच्छ्रं कायविशोधनम्”—
इति । तदनार्त्तपरतया योज्यम् ।

श्रौतस्मार्त्तकर्मादिलोपे मनुराह,—

“वेदोदितानां नित्यानां कर्मणां समतिक्रमे ।

स्नानकषतलोपे च प्रायश्चित्तमभोजनम्”—इति ॥

अत्रोपवासस्य प्रतिपदोक्तेर्यादिना समुचयः ।

पञ्चमहायज्ञाद्यकरणे वृहस्पतिराह,—

अनिर्वर्त्य महायज्ञान् योभुङ्क्ते प्रत्यहं गृही ।

अनातुरः सति धने कृच्छ्राद्धेन विशुध्यति ॥

आहिताग्निरुपस्थानं न कुर्याद्द्वयज्ञकर्मणि ।

क्षतौ न गच्छेद्गार्ह्यां वा सोऽपि कृच्छ्राद्धमाचरेत्”—इति ।

एकपङ्क्त्युपविष्टानां वैषम्येन दानादौ यमः,—

“न पङ्क्तां विधमं दद्यात् न याचेत् न च दापयेत् ।

प्राजापत्येन कृच्छ्रेण मुच्यते कर्मणस्ततः”—इति ॥

पतितादिसम्भाषणे तु गौतमः । “न स्नेच्छाशुच्यधार्मिकैः सह
सम्भाषेत । सम्भाष्य पुण्यकृतो मनसा ध्यायेत् । ब्राह्मणेन वा
सम्भाषेत”—इति ।

८८८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

अशुचिभोजने शातातप आह,—

“मूत्रोच्चारं द्विजः कृत्वा अकृत्वा शौचमात्मनः ।

मोहाद्भुक्ता* चिराचं स्याद्भुद्धा शान्तपनं चरेत्”—इति ।

वृद्धशातातपोऽपि,—

“मूत्रयित्वा ब्रजन्मार्गे सतिभ्रंशाज्जलं पिबेत् ।

अहोराचोषितः स्नात्वा जुहुयात् सर्पिषाऽऽहूतौः”—इति ॥

व्याघ्रोऽपि,—

“अस्पृश्यस्पर्शनं कृत्वा यदा भुङ्क्ते गृध्राग्रमी ।

अकामतस्त्रिराचं स्यात् षड्राचं कामतश्चरेत् ॥

यतिश्चैव वनस्थश्च कुर्यातां तौ तदेव तु”—इति ।

उग्रानाऽपि,—

“चण्डालश्चपचैः स्पृष्टो विण्मूत्रोच्छिष्टएवच ।

चिराचेण विशुद्धिः स्याद्भुक्तोच्छिष्टः षड्राचरेत्”—इति ॥

वृषतिरपि,—

“अस्नात्वा तु यदा भुङ्क्ते पिण्डं दत्वाऽपि तद्वती ।

स्पृष्टा श्रवमुदक्यां वा चण्डालं स्रुतिकां तथा ॥

अकामतस्त्रिराचं स्याद्भुद्धा शान्तपनं चरेत्”—इति ।

* मोहाद्भुक्ते,—इति मु० ।

† अहोराचन्तु कामतः,—इति मु० ।

‡ कदाचन,—इति मु० ।

§ प्रजापतिः,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४४५

ब्रह्मसूत्रं विना मूत्रपुरीषादिकरणे स्मृत्यन्तरे प्रायश्चित्त-
मुक्तम्,—

“विना यज्ञोपवीतेन यद्युच्छिष्टो भवेद्विजः ।

प्रायश्चित्तमहोरात्रं गायत्र्यष्टशतं जपेत्”—इति ।

इदं कामकारविषयम् । अकामतस्तु,—

“पिवतोमेहतस्यैव भुञ्जतोऽनुपवीतिनः ।

प्राणायामत्रयं षट्कं नक्रं च त्रितयं क्रमात्”—इति ।

भोजनानन्तरमाचमनमकृतैवासनादुत्थाने प्रायश्चित्तमाश्वमेधि-
केऽभिहितम्,—

“यद्युत्तिष्ठत्यनाथान्तो भुक्तवानसनात्ततः* ।

सद्यः स्नानं प्रकुर्वीत सोऽन्यथाऽप्रयतो भवेत्†”—इति ।

अपाङ्गेयपङ्क्तौ भोजने मार्कण्डेय आह,—

“अपाङ्गेयस्यां यः कश्चित् पङ्क्तौ भुङ्क्ते द्विजोत्तमः ।

अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुद्ध्यति”—इति ॥

नीलौरक्तवस्त्रधारणे त्वापस्तम्बआह,—

“नीलौरक्तं यदा वस्त्रं ब्राह्मणोऽङ्गेषु धारयेत् ।

अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुद्ध्यति ॥

रोमकुपैर्यदाऽऽगच्छेद्रसोनीत्यास्तु कस्यचित् ।

त्रिवर्णेषु च सामान्यं तप्तकच्छं विशोधनम् ॥

* भुक्त्वा चैवासनात्ततः,—इति मु० ।

† नान्यथा प्रयतोभवेत्,—इति मु० ।

‡ अपाङ्गेयस्तु,—इति मु० ।

३४६

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

पालनं विक्रयश्चैव तद्वत्या त्वपजीवनम् ।
 पातकन्तु भवेदिष्टे त्रिभिः कृच्छ्रैर्कपोहति ॥
 स्नानं दानं जपोहोमः स्वाध्यायः पिबतर्पणम् ।
 वृथा तस्य महायज्ञो नीलीसूत्रस्य धारणात् ।
 नीलीमध्ये तु गच्छेद्वा प्रमादाद् ब्राह्मणः कश्चित् ॥
 अहोरात्रोषितोभूत्वा पञ्चगव्येन शुद्ध्यति ।
 नीलीदारुपदा भिन्नाद् ब्राह्मणस्य शरीरतः ॥
 शोणितं दृश्यते यत्र दिजश्चान्द्रायणं चरेत् ।
 स्त्रीणां क्रीडार्थसंभोगे शयनीये न दुष्यति ॥
 नीलीरक्तेन वस्त्रेण यदन्नमुपनीयते ।
 दातारं नोपतिष्ठेत् भोक्ता भुञ्जीत किञ्चिदम्”—इति ।

भृगुरपि,—

“स्त्रीष्टता शयने नीली ब्राह्मणस्य न दुष्यति ।
 नृपस्य वृद्धवैश्यस्य स्पर्शा वर्ज्यन्तु धारणम् ॥
 कम्बले पट्टसूत्रे च नीलीरागो न दुष्यति”—इति ।

ब्रह्मतरुनिर्मितसङ्काशारोहणे शङ्खः,—

“अध्यास्य शयनं यानमासनं पादुके तथा ।
 दिजः पलाशवृक्षस्य त्रिरात्रस्तु व्रतौ भवेत् ॥
 चञ्चिथस्तु रणे वृद्धं दत्त्वा प्राणपरायणः ।
 संवत्सरं व्रतं कुर्याच्छिल्पा वृक्षं फलप्रम् ॥
 द्वौ विप्रौ ब्राह्मणाभौ वा दम्पतौ गोविजात्तमौ ।

* नीलीदारु यदा विद्याद्,—इति मु० ।

१९ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४४७

अन्तरेण यदा गच्छेत् कृच्छ्रं यान्तपनं चरेत् ॥

होमकाले तथा दोहे स्वाध्याये दारमंगले ।

अन्तरेण यदा गच्छेत् दिजाश्चन्द्रायणं चरेत्"—इति ।

दुःस्वप्नारिष्टदर्शनादौ स एवाह । "दुःस्वप्नारिष्टदर्शनादौ हतं
हिरण्यं च दद्यात्"—इति ।

तीर्थयात्रामन्तरेण देशान्तरगमने देवलः प्रायश्चित्तमाह,—

"सिन्धुसौराष्ट्रसौवीरान् तथा प्रत्यन्तवासिनः ।

अङ्गवङ्गकलिङ्गाद्यान् गत्वा संस्कारमर्हति"—इति ।

सूर्योदयादिकालगमने प्रायश्चित्तमाह यमः,—

"सूर्योदये तु यः गते सूर्याभ्युदित उच्यते ।

अस्तं गते तु यः गते सूर्यनिर्मुक्त उच्यते ॥

ब्रह्मस्तेनावुभौ सम्यगहोरात्रोषितः शुचिः ।

गायत्र्याः दशसाहस्रं कुर्यादेकाङ्गिके बुधः"—इति ।

मनुरपि,—

"तच्चेदभ्युदियात् सूर्यः ग्रयानं कामकारतः ।

निम्रोचेद्वाऽप्यविज्ञानात् जपसूपवसेद्दिनम्"—इति ।

गौतमस्तु ब्रह्मचारिणोविशेषमाह । "सूर्याभ्युदितो ब्रह्मचारी

तिष्ठेदहरभुञ्जानोऽस्मिन्तश्च रात्रिं जपेत् सावित्रीम्"—इति ।

यतिवनस्थयोर्विशेषमाह वसिष्ठः,—

"वनस्थश्च यतिसैव सूर्य्येणाभ्युदितो यदि ।

* पृथक्,—इति शा० स० ।

१४८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।]

ब्रह्मकूर्वाणिनौ भूत्वा जपेतां प्रणवं त्वहः*”—इति ।

दण्डकमण्डल्वादिनाशे प्रायश्चित्तमाह पैठीनसिः । “नष्टे दण्ड-
काष्ठे मैत्रं गत्वा तद्दत्त्वा ब्राह्मणाय तदहंरूपवसेत् । अन्यं प्रयच्छेद्-
गुरुः । कमण्डलावयेवमेव । नष्टायां मेखलायां चित्तमा-
चरेत्”—इति ।

सन्ध्याग्निकार्यलोपे सम्बर्त्तः,—

“सन्ध्यामापदि नोपास्ते अग्निकार्यं यथाविधि ।

वाविध्यष्टसहस्रान्तु जपेत् स्वात्मा समाहितः”—इति ।

स्वग्रहान्निरीचणे प्रायश्चित्तमाह यमः,—

“प्रत्यादित्यं न मेहेत न पश्येदात्मनः ग्रहत् ।

वृद्धा सूर्यं निरीचेत गामग्निं ब्राह्मणं तथा”—इति ।

भोजनकाले अशुचित्वे वृद्धशतातपः,—

“यदा भोजनकाले तु अशुचिर्भवति द्विजः ।

भूमौ निक्षिप्य तं घ्रासं स्नात्वा विप्रो विशुद्ध्यति ॥

भक्षयित्वा तु तं घ्रासमहोरात्रेण शुद्ध्यति ॥

अशित्वा सर्वमेवाह्नं चिरात्रेण विशुद्ध्यति”—इति ।

आद्धे निमन्त्रितस्य कालातिक्रमे यम आहः,—

“केतनं कारयित्वा तु योऽतिपातयते द्विजः ।

ब्रह्महत्यामवाप्नोति शूद्रयोनौ प्रजापते ॥

एतस्मिन्नेनसि प्राप्ते ब्राह्मणोनियतव्रतः ।

* त्वहम्,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४४६

यतिचान्द्रायणं चौर्त्वा* ततश्चान्द्रायणं चरेत्”—इति ।

चत्रियाद्युपसंग्रहे हारीत आह । “चत्रियाभिवादाने ऽहोरात्र-
मुपवासः स्यात् । वैश्यापि । शूद्रस्याभिवादाने चिरात्रमुपवासः ।
तथा, शय्याऽऽरूढपादुकोपानदारोपितपादोच्छिष्टान्धकारस्यश्चाद्ध-
कृज्जपदेवतापूजाऽभिरताभिवादाने चिरात्रमुपवासः स्यात् । अन्यत्र
निमन्त्रितेनान्यत्रभोजनेऽपि चिरात्रमुपवासः†”—इति ।

मिथ्याऽभिगमने प्रायश्चित्तमाह याज्ञवल्क्यः,—

“महापापोपपापाभ्यां योऽभिगंसेऽनृषा नरम् ।

अन्नचोमासमासीत स जापौ नियतेन्द्रियः”—इति ।

जपश्च शूद्रवतीर्त्वा‡ कार्यः । तथाच वसिष्ठः । “ब्राह्मणमनृते-
नाभिगस्य पतनीयेनोपपतनीयेन वा मासमन्नचः शूद्रवतीरावर्त्त-
येत्॥ अश्वमेधावसृथं वा गच्छेत्”—इति । हारीतोऽपि,—

“अनृताभिगंसनाक्रोशे गुरूणां पैशुन्ये च ।

एकविंशतिरात्रन्तु पिवेद्ब्राह्मणैः सुवर्चलाम्”—इति ।

शङ्खलिखितौ । “नास्तिकवृत्तिः कृतघ्नः कूटव्यवहारौ ब्राह्मण-
वृत्तिघ्नोमिथ्याऽभिगंसन इत्येते पञ्चसंवत्सरान् ब्राह्मणगृहे भैक्षं चरेयुः ।
संवत्सरं धौतं भैक्षमश्वौयुः । षण्मासान् गा अनुगच्छेयुः”—इति ।
एतेषां वचनानां यथायोगं व्यवस्था द्रष्टव्या ।

* तीर्त्वा,—इति मु० ।

† भोजनेऽहोरात्रमुपवासः,—इति मु० ।

‡ शूद्रमतिना,—इति मु० ।

॥ शूद्रमतिमावर्त्तयेत्,—इति मु० ।

८५०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

अभिगस्तप्रायश्चित्तमाह याज्ञवल्क्यः,—

“अभिगस्तो मृषा कृच्छं चरेदाग्नेयमेव वा ।

निष्पेत्तु पुरोडाशं ज्ञायकं सहमेव वा”—इति ॥

यत्तु वसिष्ठवचनम् । “एतेनैवाभिगस्तो व्याख्यातः”—इति ।
तत्तद्देवाकृतप्रायश्चित्तस्य द्रष्टव्यम् । यत्तु पैठीनसिनोक्तम् । “अनृते-
नाभिगस्तः कृच्छं चरेन्नामं पातकेषु महापातकेषु द्विभामम्”—इति ।
तदपि वसिष्ठेन समानविषयम् ।

तदेवं विष्णुनाऽनुकान्तानामतिपातकादीनां प्रकीर्णकान्तानां
दशविधानां पाशानां सामान्यतो विशेषतश्च प्रायश्चित्तानि प्रति-
पादितानि ।

अथ रहस्यप्रायश्चित्तान्यभिधीयन्ते ।

यत्पापं कर्तव्यतिरिक्तेनान्येन केनचिदपि न ज्ञातं, तद्रहस्यम् ।
तस्य प्रायश्चित्तमपि रहस्येव कर्त्तव्यम् । तथाच हारीतः । “अथ
ब्राह्मणस्य श्रुतधर्मशास्त्रस्य रहस्यमनुकमिष्यामः । रहस्यकृते रहस्यमेव
कर्त्तव्यं, प्रकाशकृते प्रकाशमेव कर्त्तव्यम्”—इति । रहस्यत्वादेव
नास्ति परिषद्नुमत्यपेक्षा । तदाह तुर्हरहस्यतियाज्ञवल्क्यौ,—

“विख्यातदोषः कुर्वीत पर्षदाऽनुमतं मतम् ।

अनभिव्यातदोषस्तु रहस्यव्रतमाचरेत्”—इति ॥

न च विना परिषदं व्रतज्ञानाभाव इति शङ्कनीयम् । शास्त्रज्ञस्य
तद्विज्ञानसम्भवात् । इतरेणापि बुद्धिमता विद्वद्गोष्ठ्यां केनचि-

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४५१

द्व्याजेनावगन्तुं शक्यत्वात् । यदि तदभिज्ञानाय परिषदोऽपि पापं प्रकटीकुर्यात्, तदा प्रायश्चित्तं वज्रं भवति । द्विविधा ऋणशुद्धिः पापेन जन्यते, ऐहिक्यामुष्मिकी च । तयोरेहिकी शिष्टेः सह व्यवहारं वारयति । आमुष्मिकी तु मरकं प्रापयति । तच्च प्रकटपापेषु द्विविधाशुद्धिसद्भावात्तन्निवृत्तये प्रायश्चित्तवाज्रत्वमपेक्षितम् । रहस्ये* त्वेहिकाशुद्ध्यभावादामुष्मिकमात्राशुद्धिः स्वल्पेनापि जपहोमादिना निवर्त्तते । अतएव मनुः प्राजापत्यादिभूतानां जपादीनां च व्यवस्थामाह,—

“एतैर्द्विजातयः शोध्या व्रतैराविष्कृतैः ।

अनाविष्कृतपापास्तु सन्वेहोभेद्य शोधयेत्” इति ।

तच्च रहस्यानां साधारणं प्रायश्चित्तं मणवाह,—

“वेदाभ्यासोऽन्वहं शक्त्वा महायज्ञक्रिया चमा ।

नाशयन्त्याशु पापानि महापातकजान्यपि ॥

यथैधस्तेजसा वह्निः प्राप्तीं निर्दहति क्षणात् ।

तथा ज्ञानकृतं पापं कृत्स्नं दहति वेदवित् ॥

सव्याहृतिप्रणवकाः प्राणायामास्तु षोडश ।

अपि भूणहणं मासात् पुनन्यहरहः कृताः”—इति ।

वसिष्ठः,—

“यद्यकार्ष्यशतं सायं कृतं वेदश्च धार्यते ।

सर्वं तत्तस्य वेदाग्निर्दहत्यग्निरिवेन्धनम्”—इति ।

* रहस्येषु पापेषु,—इति सु० ।

† प्राणं,—इति सु० ।

८५२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

चतुर्विंशतिमते,—

“कृतैश्च क्रियमाणैश्च करिष्यद्भिर्न संग्रहः ।

ब्रह्म प्रतिष्ठेत्येतावत् पावनाय जपेद्विजः”—इति ।

यमः,—

“सहस्रपरमां देवीं शतमध्यां दशावराम् ।

गायत्रीं स जपेन्नित्यं महापातकनाशिनीम् ॥

विराजं दिगुणं जप्त्वा तदङ्गैव विशुध्यति ।

वामदेव्यं चिरावर्त्य तदङ्गैव विशुध्यति ॥

पौरुषं सूक्तमावर्त्य मुच्यते मर्त्यकिल्बिषात् ।

वृषभं शतधा जप्त्वा तदङ्गैव विशुध्यति ॥

रुद्रेकादशकं जप्त्वा तदङ्गैव विशुध्यति”—इति ।

विष्णुः । “अथातः सर्ववेदपवित्राणि भवन्ति । येषां जपेष्टु
होमैश्च द्विजातयः पापेभ्यः पूयन्ते । अघमर्षणं देवकृतं शुद्ध्यत्यम्बर-
त्समन्दी धावति कुष्माण्डः पावमान्यो दुर्गामावित्री अभौषद्गाः
पदस्तोभाः सामानि व्याहृतयो भारुणानि चन्द्रसाम पुरुषवते सामनी
अस्त्रिङ्गं वार्हस्पत्यं गोसूक्तमाथ्सूक्तं सामनी चन्द्रसूक्ते च शतरुद्रिय-
मथर्वशिरस्त्रिसुपर्णं महाव्रतं नारायणीयं पुरुषसूक्तञ्च,—

‘चीण्णाज्यादोहानि रथन्तरञ्च

अग्नेर्व्रतं वामदेव्यं वृहच्च ।

एतानि गीतानि पुनन्ति जन्तून्

जातिस्मरत्वं लभते यदीच्छेत्”—इति ।

चतुर्विंशतिमते,—

१२. अ० ।]

प्राग्विस्तृतागडम् ।

४५३

“पात्रमानौस्तथा कौत्सं पौरुषं सूक्तमेव च ।
 जप्त्वा पापैः प्रमुच्येत सपुत्रं मधुच्छन्दसम् ॥
 मण्डलब्राह्मणं रुद्रं शक्रियो मोक्षकस्तथा ।
 वामदेव्यं वृहत्साम जप्त्वा पापैः प्रमुच्यते ॥
 यज्ञायज्ञौयमादित्यं ज्येष्ठसाम च राजनम् ।
 पारुच्छेपञ्च सामानि जप्त्वा मुच्येत किल्बिषात् ॥
 अथर्वशिरसं चैव पुरुषसूक्तं तथैव च ।
 नीलरुद्रं तथैवैन्द्रं जप्त्वा पापैः प्रमुच्यते ॥
 अथर्वणश्च ये केचित् मन्त्राः कामविवर्जिताः ।
 ते सर्वे पापहन्तारो याज्ञस्त्ववचो यथा ॥
 संहोमे मन्युरित्येतदनुवाकं जपेद्द्विजः ।
 जप्त्वा पापैः प्रमुच्येत बौधायनवचो यथा ॥
 ऋग्वेदमभ्यसेद्यस्तु यजुःशाखामथापि वा ।
 सामानि सरहस्यानि अथर्वार्द्धिरमस्तथा ॥
 ब्राह्मणानि च कल्पांश्च षडङ्गानि तथैव च ।
 आख्यानानि तथाऽन्यानि जप्त्वा पापैः प्रमुच्यते ॥
 इतिहासपुराणानि देवतास्तवनानि च ।
 जप्त्वा पापैः प्रमुच्येत धर्मस्थानैस्तथा परैः”—इति ॥

बौधायनः,—

“विधिना शास्त्रदृष्टेन प्राणायामान् षडाचरेत्* ।

* समाचरेत्,—इति शा० स० ।

७५७

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

यदुपश्रुतं पापं पद्भ्यां वा यत्कृतं भवेत् ॥
वाङ्मनसा मनसा वाचा श्रोत्रत्वक्प्राणचक्षुषा”—इति ।

मनुः,—

“महापातकिनश्चैव शेषास्तुकार्थकारिणः ।
तपसेव सुतप्तेन मुच्यन्ते किल्बिषान्ततः ॥
यत्किञ्चिदेनः कुर्वन्ति मनोवाक्कर्मभिर्जनाः ।
तत् सर्वं निर्णुदन्त्याशु तपसैव तपोधनाः”—इति ।

पैठीनसिः,—

“सर्वपापप्रसक्तोऽपि ध्यायन् निमिषमच्युतम् ।
युनस्तपस्वी भवति पङ्क्तिपावनपावनः”—इति ॥

कूर्मपुराणे,—

“अपस्तपस्तीर्थसेवा देवब्राह्मणपूजनम् ।
ग्रहणादिषु कालेषु महापातकशोधनम् ॥
पुण्यक्षेत्राभिगमनं सर्वपापप्रणाशनम् ।
देवताऽभ्यर्चनं नृणामश्रेष्ठाचविनाशनम् ॥
अमावास्यां तिथिं प्राप्य यः समाराधयेद्भवम् ।
ब्राह्मणान् भोजयित्वा तु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥
कृष्णाष्टम्यां महादेवं तथा लव्णचतुर्दशीम् ।
सम्पूज्य ब्राह्मणमुखे सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥
त्रयोदश्यां तथा रात्रौ सोपहारं त्रिलोचनम् ।
दृष्ट्वा प्रथमे यामे मुच्यते सर्वपातकैः ।
एकादश्यां निराहारः समभ्यर्च्य जनार्दनम् ॥

१२ अ० १]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४५५

द्वादश्यां शुक्लपक्षस्य सर्वपापैः प्रमुच्यते ।

उपोषितश्चतुर्दश्यां कृष्णपक्षे समाहितः ॥

यमाय धर्मराजाय मृत्यवे चान्तकाय च ।

वैवस्वताय कालाय मर्याभृतक्षयाय च ॥

. औदुम्बराय दध्नाय नीलाय परमेष्ठिने ।

वृकोदराय चित्राय चित्रगुप्ताय ते नमः ॥

प्रत्येकं तिलमंचुकान् दद्यात् सप्तोदकाञ्जलीन् ।

स्नात्वा नद्यां तु पूर्वार्द्धे मुच्यते सर्वपातकैः”—इति ॥

चतुर्विंशतिमते,—

“मृगारेष्टिः पवित्रेष्टिस्त्रिहविः पावमान्यपि ।

इष्टयः पापनाशिन्यो वैश्वानर्या समन्विताः”—इति ॥

कूर्मपुराणे,—

“अस्मिन् कलियुगे घोरे लोकाः पापानुवर्तिनः ।

भविष्यन्ति महाबाहो, वर्णाश्रमविवर्जिताः ॥

नान्यत्पश्यामि जन्तूनां मुक्ता वाराणसीं पुरीम् ।

सर्वपापप्रशमनं प्रायश्चित्तं कलौ युगे”—इति ॥

इति साधारणप्रायश्चित्तानि ।

अथ प्रतिपदेत्तानि प्रायश्चित्तानि ।

तत्र याज्ञवल्क्यः,—

“त्रिरात्रोपेक्षितो जप्त्वा ब्रह्महा त्वघमर्षणम् ।

अन्तर्जले विशृङ्खेत गां दत्वा च पयस्विनीम्”—इति ॥

४५६

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

शङ्खलिखितावपि । “ब्रह्महत्या त्रिरात्रोपधितोऽन्तर्जलेऽघमर्षणं त्रिरावर्त्तयेत्”—इति । एतच्च कामकारविषयम् । अकामकारविषये यमः । “एवं ब्रह्महत्यासुरापानसुपर्णस्तेयगुरुतल्येषु प्राणायामैः आन्तोऽघमर्षणं जपेत्”—इति । बौधायनः । “ग्रामात् प्राचीमुदीचीं वा दिग्मुपनिष्क्रम्य स्नातः शुचिरुदकान्ते स्तण्डिलमुपलिप्य महत् क्लिन्नवासाः सहत् पूतेन पाणिनाऽऽदित्याभिमुखोऽघमर्षणस्वाध्यायमधीयीत प्रातः शतं मध्याह्ने शतं सायाह्ने शतं परिमितं चोदितेषु नक्षत्रेषु प्रसृतियावकमश्रीयात् । ज्ञानकृतेभ्य उपपातकेभ्यश्च सप्त-रात्रात् प्रमुच्यते । द्वादशरात्रान्महापातकेभ्यः । एवं ब्रह्महत्यां सुवर्णस्तेयं सुरापानञ्च वर्जयित्वैकविंशतिरात्रेण तान्यभितरति”—इति । मनुरपि,—

“अरण्ये वा त्रिरभ्यस्य प्रयतो वेदसंहिताम् ।

मुच्यते पातकैः सर्वैः पराकैः शोधितस्त्रिभिः”—इति ।

बृहदिष्णुरपि । “ब्रह्महत्यां कृत्वा प्राचीमुदीचीं वा दिग्मुपनिष्क्रम्य प्रभूतेनेत्यनेनाग्निं प्रज्वाल्य घमर्षणं नाष्टसहस्रमाज्याज्जतीर्जुज्यात् तदेतस्मात् पूतो भवति”—इति । एतानि कामाकामकारादिभेदेन* व्यवस्थापनीयानि । सुरापाने यम आह । “सुरापः कण्डमात्रमुदकमवतीर्य सुतप्तोमात् प्रसृतिमादायोङ्कारेणाभिमन्त्र्य पिवेत् । ततोऽभ्यु निमग्नोमानस्तोकीथं जपेत्”—इति ।

याज्ञवल्क्यः,—

“त्रिरात्रोपधितोऽङ्गुष्ठाण्डौभिर्धृतं शुचिः”—इति ।

* कामाकामकारभेदे—इति सु० ।

१२ अ० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४५०

मनुः,—

“कौत्सं जपित्वाऽपैत्येनो वासिष्ठश्चेत्यृचं प्रति ।
 माहित्रं शुद्धवत्यश्च सुरापोऽपि विशुद्ध्यति ।
 मन्त्रैः शाकलहोमीयैरब्दं कृत्वा घृतं द्विजः ॥
 सुगुर्वप्यपहन्त्येनो जप्त्वा वा नमदित्यृचम्* ।
 मन्त्रापातकमयुक्तोऽनुगच्छेद्गाः समाहितः ।
 अभ्यस्याब्दं पावमानौर्भेत्ताहारोविशुद्ध्यति”—इति ॥

वासिष्ठः,—

“सुरां पीत्वाऽप्यु निर्मज्ज्य त्रिः पठेदधमर्षणम् ।
 यथाऽश्वमेधावभ्यस्तदृशं मनुरब्रवीत्”—इति ॥
 अत्र ज्ञानाज्ञानाभ्यासानभ्यासैर्व्यवस्था द्रष्टव्या ।
 सुवर्णस्तेये प्राप्तातपः,—

“मद्यं पीत्वा गुरुदारांश्च कृत्वा
 स्तेयं कृत्वा ब्रह्महत्यां च कृत्वा ।
 भस्मच्छन्नोभस्मशय्याग्रथनो-
 रुद्राध्यायी मुच्यते सर्वपापैः”—इति ।

यमः । “ब्राह्मणः सुवर्णस्तेयं कृत्वा हिरण्यं शाखायां प्रक्षिप्याप्यु
 स्नातो घौवामाचमुदकं हिरण्यवर्णाभिश्चतसृभिरात्मानमभ्युक्ष्य चीन्
 प्राणायामान् कृत्वा तदेतस्मात्पापात् पूतो भवति”—इति ।
 बृहस्पतिः,—

* मनइत्यृचम्,—इति मु० ।

४५८

पराशरमाधयः ।

[१२ अ० ।

“सहस्रास्त्रास्त्रवामीयं शिवसङ्कल्पमेव वा ।

अपच्यत्य सुवर्णं वा चणाद्भवति निर्मलः”—इति ।

याज्ञवल्क्यः,—

“ब्राह्मणस्पर्णहारी तु रुद्रजापौ जले स्थितः”—इति ।

जपशैकादशकलः कार्यः । तदाह अत्रिः,—

“एकादशगुणान् वाऽपि रुद्रानावर्त्य धर्मयित् ।

महापापैरपि स्पृष्टो मुच्यते नात्र मंशयः”—इति ॥

गुरुतन्त्रे याज्ञवल्क्यः,—

“सहस्रशीर्षजापौ तु मुच्यते गुरुतन्त्रगः ।

गौर्देया कर्मणोऽस्थान्ते पृथगेभिः पयस्विनी”—इति ॥

यमोऽपि । “अथ गुरुतन्त्रगमनं कृत्वाऽधर्मर्षणमन्तर्जले त्रिरावर्त्य
तदेतस्मात् पापात् पूतो भवति”—इति । मनुरपि,—

“हविष्यन्तीयमभ्यस्य न तमंह इतीति च ।

जप्त्वा च पौरुषं सूक्तं मुच्यते गुरुतन्त्रगः”—इति ॥

मंसर्गे येन सह संसर्गं करोति, तदीयमेव प्रायश्चित्तं कुर्यात् ।

“स तस्यैव प्रतं कुर्यात्”—इति पूर्वमेवोक्तत्वात् ।

अथोपपातकरहस्यप्रायश्चित्तानि ।

अत्र यमः,—

“दशगणवसंयुक्तैः प्राणायामैश्चतुःशतैः ।

मुच्यते ब्रह्महत्यायाः किं पुनः श्रेयपातकैः”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“प्राणायामशतं कार्यं सर्वपापपनुत्तये ।

१२ अ० ॥

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४५८

उपपातकजातानामनादिष्टस्य चैव हि"—इति ॥

मनुरपि,—

“एनसां स्थूलसूक्ष्माणं चिकीर्षन्नपनोदनम् ।

अवेत्यृचं जपेदब्दं यत्किञ्चेदमितीति च”—इति ॥

अथ सहस्रदध्यामादिभेदेन व्यवस्था द्रष्टव्या ।

इति रहस्यप्रायश्चित्तम् ।

अथ व्रतलक्षणानि ।

सर्वव्रतसाधारणाङ्गानि याज्ञवल्क्यभाह,—

“ब्रह्मचर्यं दया चान्तिर्दानं सत्यमकल्कता ।

अहिंसाऽस्तेयमाधुर्यं दमश्चेति यमाः स्थिताः ॥

स्नानमौनोपवासेज्या स्वाध्यायोपस्थनिग्रहः ।

नियमा गुरुश्रूषा शौचाक्रोधाप्रमादिता”—इति ॥

अथ ब्रह्मचर्यं सर्वेन्द्रियनिग्रहः । उपस्थनिग्रहो लिङ्गनिरोधः ।

तथोर्गाबलीवर्द्धन्यायेनापुनरुक्तिः । अकल्कत्वमकुटिलत्वम् । मनुरपि,—

“अहिंसां सत्यमक्रोधमार्जवं च समाचरेत् ।

चिरञ्चि चिर्निशावाञ्च सवासा जलमाविशेत् ॥

स्त्रीशूद्रपतितांश्चैव नाभिभाषेत कर्हिचित् ।

स्थानासनाभ्यां विहरेदक्रोधोऽधः शयीत वा ॥

ब्रह्मचारौ व्रतौ च स्याद् गुरुदेवद्विजार्चकः ।

सावित्रीं च जपेन्नित्यं पवित्राणि च शक्तिः ॥

सर्वेष्वव व्रतेष्वेवं प्रायश्चित्तार्थमादृताः”—इति ।

४६०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

अत्र प्राजापत्यव्रतलक्षणमाह हारीतः,—

“अहं सायं अहं प्रातस्त्यहमद्यादयाचितम् ।

परं अहं वायुभक्ष एष कृच्छ्रः प्रजापतिः”—इति ॥

मनुरपि,—

“अहं प्रातः अहं सायं अहमद्यादयाचितम् ।

अहं परन्तु नाश्रीयात् प्राजापत्यं चरन् दिजः”—इति ।

अस्यैवाधिकारिभेदेन प्रयोगान्तरमाह वसिष्ठः,—

“अहः प्रातरहर्नक्षत्रमहरेकमद्याचितम् ।

अहः पराकं तत्रैकमेवं चतुरहौ परौ ॥

अनुग्रहार्थं विप्राणां मनुर्धर्मभृतां वरः ।

बालवृद्धातुराणाञ्च शिशुकृच्छ्रमुवाच ह”—इति ॥

एतदुभयमपि प्राजापत्यकृच्छ्रं दर्शयति । याज्ञवल्क्यः,—

“एकभक्तेन नक्तेन तथैवायाचितेन च ।

उपवासेन चैकेन पादकृच्छ्रः प्रकीर्तितः ॥

यथाकथञ्चित् त्रिगुणः प्राजापत्योऽयमुच्यते”—इति ।

एकभक्तेन दिवैव सकृद्भोजनेन । नक्तेन रात्रौ सकृद्भोजनेन ।

अयाचितेन, न विद्यते याचितं यस्मिन् भोजने, तदयाचितम् ।

तेन । अत्र कालविशेषाप्रतीतेर्दिवा रात्रौ वा सकृद्भोजनेन । उप-

वासेन चैकेन एकस्मिन् दिनेऽनशनेन च पादकृच्छ्रो भवति । अथ-

मेव पादकृच्छ्रः स्वस्थानविवृद्धा वा दण्डकलितवदावृत्या वा यथा

कथञ्चित् त्रिगुणः चिरम्यस्तः प्राजापत्य इत्युच्यते इत्यर्थः । एकभक्ता-

दिषु ग्रामसङ्ख्या आपस्तम्बेन दर्शिता,—

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४६९

“सायं द्वाविंशतिर्गामाः प्रातः षड्विंशतिः स्मृताः ।

चतुर्विंशतिरयाच्याः परं निरग्नं स्मृतम्”—इति ॥

तत्परिमाणमपि तेनैवोक्तम्,—

“ककुटाण्डप्रमाणं यथा वाऽऽस्यं विधेत् सुखम्”—इति ।

चतुर्विंशतिमते प्रकारान्तरेण सङ्ख्या श्रूयते,—

“प्रातस्तु द्वादश गामाः सायं पञ्चदशैव तु ।

अयाचिते च द्वावष्टौ परं वे मास्तुताग्नः”—इति ॥

अत्र शक्त्यपेक्षया व्यवस्था द्रष्टव्या । आपस्तम्बस्तु चतुरः पाद-
कच्छान् कृत्वा तेषां वर्णभेदेन व्यवस्थामाह,—

“अहं निरग्नं पादः पादश्चायाचितं अहम् ।

सायं अहं तथा पादः पादः प्रातस्तथा अहम् ॥

प्रातःपादं चरेच्छूद्रः सायं वैश्वस्य दापयेत् ।

अयाचितं तु राजन्ये त्रिरात्रं ब्राह्मणे स्मृतम्”—इति ।

अर्द्धकच्छपादोनकच्छयोरपि स्वरूपं मण्वाह,—

“प्रायं प्रातर्दिनार्द्धं स्यात् पादोनं नक्तवर्जितम्”—इति ।

अयमर्थः । अयाचितोपवासयोस्त्यहदयानुष्ठानेनार्द्धकच्छो भ-
वति । नक्त्यहव्यतिरिक्त्यहत्रयानुष्ठानेन पादोनकच्छो भवति ।
अर्द्धकच्छप्रकारोऽपि तेनैवोक्तः,—

“सायं प्रातस्तथैवोक्तं दिनद्वयमयाचितम् ।

* अहं,—इति सु० ।

† नक्त्यतिरिक्त्यहत्रयानुष्ठानेन,—इति सु० ।

७६२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

दिनदयन्तु नाश्रीयात् कच्छाई तदिधीयते"—इति ।

अत्रापि शक्त्यपेक्षया श्वस्या द्रष्टव्या । यत्तु जपहोमादिवक्त्र-
सहितं प्राजापत्यजङ्घं शैतमेनाभिहितम् । "हविष्यान् प्रातराद्यान्
भुक्त्वा तिष्ठोरात्रीर्नाश्रीयात् । अथापरं अहं नक्तं भुञ्जीत । अथा-
परं अहं न कश्चन याचेत । अथापरं अहमुपवसेत् । तिष्ठेदहनि
रात्रावासीत । चिप्रकामः । मृत्यं वदेत । अनाथ्ये न मग्भावेत ।
दौरवथौधाजये नित्यं प्रयुञ्जीत । अनुमवनमुदकोपस्यर्गनमापोहिष्ठेति
तिसृभिः पवित्रवतीभिर्मार्जयित्वा हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका-
इत्यष्टाभिः । अथोदकतर्पणम् । नमोहमाय महमाय धुन्वते ताप-
भाय पुनर्वसवे । नमोमौञ्ज्यायोभ्याय वसुविन्दाय । नमः पराय
महापराय परदाय धारयिष्णवे । नमो रुद्राय पशुपतये महते
देवाय अम्बकायैकचरायाधिपतये हराथेश्वरायेंगनायोगाय वज्रिणे
धणिने कपर्दिने । नमः सूर्यायादित्याय नमः नौलकणाय श्रिति-
केषाय* । नमः हृष्णाय पिङ्गालाय । नमः ज्येष्ठाय श्रेष्ठाय वृद्धा-
थेन्द्राय हरिकेशायोर्द्वरतसे । नमः सत्याय पावकाय पावकमर्गाय †
कामाय कामरूपाय । नमः दीप्ताय दीप्तरूपिणे । नमः तीक्ष्णाय
तीक्ष्णरूपिणे । नमः सौम्याय सुपुरुषाय ‡ मध्यमपुरुषाय उत्तम-
पुरुषाय ब्रह्मचारिणे । नमः चन्द्रललाटाय कृत्तिवाससे । एतदेवा-

* श्रितिकण्ठाय,—इति सु० ।

† पावकरूपाय,—इति सु० ।

‡ सौम्याय सौम्यरूपाय महापुरुषाय,—इति सु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४६३

दित्योपस्थानम् । एता आज्याहुतयः । दादशरात्रस्थान्ते षड् अपयित्वै-
ताभ्योदेवताभ्यो जुहुयात् । अग्नये स्वाहा सोमाय स्वाहा अग्नी-
षोमाभ्यामिन्द्राय विश्वेभ्यो देवेभ्यो ब्रह्मणे प्रजापतये अग्नये स्विष्ट-
कृते इति । अन्ते ब्राह्मणभोजनम्”—इति ।

हविष्यानित्याद्युपवर्षेदित्यन्तेन प्राजापत्यस्य स्वरूपमुक्तम् ।
तिष्ठेत्यादिना तस्यैवेतिकर्त्तव्यतोच्यते । अहनि तिष्ठेदित्यनेन भोज-
नाद्यविरुद्धकालेषु अहरुत्थितएव स्यात् । रात्रावसीतेत्यनेन निद्राया
आवश्यकत्वात् तामासीनएव सेवतेत्युक्तं भवति । त्रिप्रकामोऽपि
भवेत्, ग्रीष्मं शुद्धः स्थामिति संजातकामोऽपि भवेदित्यर्थः । अथवा,
ग्रीष्मं शुद्धिकामोऽहनि तिष्ठेत् रात्रावसीतेत्यर्थः ।

एवं, सत्यं वदेदित्याद्यङ्गकलापे त्रिप्रकामः,—इति अधिका-
रिविशेषणमनुवृत्तनीयम् । अनेन, यः शनैः शनैः शुद्धोभवामीति
मन्यते; तस्य नायं नियम इति अवगम्यते । रौरवयौधाजये सामनी ।
नमोहमायेत्यादयस्तथोद्गमन्त्रास्तर्पणसूर्यापस्थानाज्यहोमेषु द्रष्ट-
व्याः । अथवा, सम्यग्दानविभक्त्यन्ताः षट्पञ्चाशन्मन्त्राः । तर्पणमनु-
ष्वनं कर्त्तव्यम् । स्नानाङ्गत्वात् तर्पणस्य । तथा च भृगुः,—

“नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं स्नानमुच्यते ।

तर्पणं त्रिविधस्याङ्गमेषएव विधिः सदा”—इति ।

आदित्योपस्थानाज्यहामौ तु प्रतिदिनं सकृत् सकृत् कर्त्तव्यौ ।
अयोदकतर्पणमादित्योपस्थानमाज्यहोमश्चेति वक्तव्ये एतदेवादित्यो-
पस्थानं, एता आज्याहुतय इति प्रथमयोगकरणात् । ग्रिष्टं स्पष्टम् ।

एतद्वारौताद्युक्तजपहोमाद्यङ्गरहितप्राजापत्यदयस्थाने वेदित-

१६०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।]

व्यम् । वज्रप्रयासमाध्यत्वेनातिगुरुत्वात् । अथवा, येषां शूद्रादीनां मन्त्राधिकारो नोस्ति, तेषां जपहोमादिरहितं प्राजापत्यं वेदितव्यम् ।
अतएवोक्तमङ्गिरसा,—

“तस्माच्छूद्रं समासाद्य सदा धर्मपथे स्थितम् ।

प्रायश्चित्तं प्रदातव्यं जपहोमविवर्जितम्”—इति ॥

येषां ब्राह्मणादीनां जपहोमादिष्वधिकारः, तेषां गौतमोक्तं वेदितव्यम् ।

अथातिहच्छः ।

तस्य लक्षणमुक्तं चतुर्विंशतिमते,—

“एकैकं यासमश्रीयात् ग्रहानि त्रीणि पूर्ववत् ।

अहं चोपवसेन्नित्यमतिहच्छं चरन् दिजः”—इति ॥

एकभक्तनकायाचितदिवसेषु नवस्त्रैकैकं यासमश्रीयात् । ग्रहस्योपवसेत् । एवं चातिहच्छोभवतीत्यर्थः । यत्तु याज्ञवल्क्येनोक्तम्,—

“अयमेवातिहच्छः स्यात् पाणिपूरान्नभोजने”—इति ।

अयमेव प्राजापत्यहच्छः एकभक्तनकायाचितदिवसेषु नवस पाणि पूरान्नभोजनयुक्तोऽतिहच्छो भवतीत्यर्थः । तदेतदशक्तविषयम् । पाणिपूरान्नस्य ग्रामपरिमितादन्नादधिकपरिमाणत्वात् ।

अथ हच्छातिहच्छः ।

तस्य लक्षणं याज्ञवल्क्येनोक्तम्,—

“हच्छातिहच्छः पयसा दिवसानेकविंशतिम्” इति ।

विष्णुरपि,—

“हच्छातिहच्छः पयसा दिवसानेकविंशतिम्”—इति ।

१२ अ० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४६५

चपयेदिति शेषः । यत्तु गौतमः । “अवभृत्तृतीयः कृच्छ्राति-
कृच्छ्रः”—इति । एकभक्तनक्तायाचितदिवसेषु यो भोजनकालः,
तस्मिन्नेव काले केवलमुदकेन वर्त्तनं कृच्छ्रातिकृच्छ्रोभवतीति । तदे-
तच्छक्तविषयम् । अतिकृच्छ्रकृच्छ्रातिकृच्छ्रयोरपि प्राजापत्यकृच्छ्रोक्ते-
तिकर्त्तव्यता द्रष्टव्या । “एतेनैव कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ व्याख्यातौ”—इति
गौतमवचनात् ।

पराकल्लक्षणमाह यमः,—

“द्वादशाहं निराहारो यातात्मा संश्रितव्रतः ।

कृच्छ्रः पराकनामेष सर्वपापप्रणाशनः”—इति ॥

पर्णकृच्छ्रलक्षणमाह याज्ञवल्क्यः,—

“पर्णेदुम्बरराजीवबिल्वपचकुशोदकेः ।

प्रत्येकं प्रत्यहं पौतैः पर्णकृच्छ्र उदाहृतः”—इति ॥

पलाशोदुम्बरारविन्दबिल्वपर्णानामेकैकेन* कथितमुदकं प्रत्यहं
पिवेत् । पर्णकृच्छ्रस्य लक्षणान्तरमाह यमः,—

“एतान्येव समस्तानि चिराचोपोषितः शुचिः ।

काययित्वा पिवेदद्भिः पर्णकृच्छ्रोविधीयते”—इति ॥

यदा पलाशादिपत्राण्येकीकृत्याभसा काययित्वा चिराचोपवः-
सान्ते कथितं तत् पिवेत्, तदा पर्णकृच्छ्रो भवतीत्यर्थः ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । विष्वपर्णकुशानामेकैकेन,—इति तु भवितुं
युक्तम् ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, पर्णकृच्छ्रोऽभिधीयते,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

६६६

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

फलकच्छादीनां स्वरूपमाह मार्कण्डेयः,—

“फलेर्मासेन कथितः फलकच्छोमनीषिभिः ।

श्रीकच्छः श्रीफलैः प्रोक्तः पद्माक्षैरपरस्तथा ॥

मासेनामलकैरेवं श्रीकच्छमपरं स्मृतम् ।

पद्मेर्मतः पद्मकच्छः पुष्पैस्तृकच्छ उच्यते* ॥

मूलकच्छः स्मृतोमूलैर्होयकच्छो जलेन तु”—इति ।

यदा दिव्यादिफलान्यंभसा काययित्वा मासमेकं तदम्भः पिवति,
तदा फलकच्छो भवति । यदा दिव्यपद्माक्षमूलानामन्यतमस्य
कायं मासं पिवेत्, तदा श्रीकच्छो भवति । यदा त्वेतेषां पत्रपुष्प-
मूलानां कायं पिवेत्, तदा पत्रपुष्पमूलकक्षाणि भवन्ति ।

वारुणश्रीकच्छयोर्लक्षणमाह यमः,—

“ब्रह्मचारौ जितक्रोध आमिचोदकमक्रुतान् ।

पिवेच्च नियताहारः कच्छं वारुणमुच्यते ॥

अहं पिवेत् तु गोमूत्रं अहं वै गोमयं पिवेत् ।

अहं वै यावकेनैव श्रीकच्छं ह्येतदुच्यते”—इति ॥

सौम्यकच्छस्वरूपमाह याज्ञवल्क्यः,—

“पिण्याकाशमतक्रान्मुक्तूनां प्रतिवामरम् ।

एकरात्रोपवामश्च कच्छः सौम्योऽयमुच्यते”—इति ॥

आचामन्नोदननिम्नावः । पिण्याकादीनां पञ्चानामेकैकं प्रति-
दिनमुपभुज्य पष्ठेऽहन्युपवसेत् । एष सौम्यकच्छः । यत्तु जावानेन
चतुरह्वयापी सौम्यकच्छ इत्युक्तम्,—

* पुष्पैः पुष्पस्तथोच्यते,—इति सु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४६७

“पिष्ठाकं मक्तवस्तकं चतुर्थेऽहन्यभोजनम् ।

वासोवै दक्षिणां दद्यात् शौभ्योऽयं कृच्छ्र उच्यते”—इति ।

तदेतदग्रक्रविषयम् ।

अथ तुलापुरुषः । तत्र जावालिः,—

“पिष्ठाकश्च तथाऽऽचामं त्रकं चोदकसक्तवः ।

त्रिरात्रमुपवासश्च तुलापुरुषउच्यते”—इति ॥

सोऽयमष्टदिवससाध्यः । याज्ञवल्क्यस्तु पञ्चदशदिवससाध्यमाह,—

“एषां त्रिरात्रमभ्यासादेकैकस्य यथाक्रमम् ।

तुलापुरुषदत्त्वेवं ज्ञेयः पञ्चदशाहिकः”—इति ॥

एषां प्रकृतानां पिष्ठाकादीनां पञ्चद्रव्याणाम् । यमस्त्वेकविंश-
तिदिवससाध्यमाह,—

“आचाममथ पिष्ठाकं त्रकं चोदकसक्तुकान् ।

अहं अहं प्रयुञ्जानो वायुभवस्त्यहदयम् ।

एकविंशतिरात्रस्तु तुलापुरुषउच्यते”—इति ॥

तदेतत्त्रयं पापतारतम्यविषयतया व्यवस्थापनीयम् । अत्रेति-
कर्त्तव्यतामाह शरीतः । “अयातस्त्रिणयनोक्तस्य तुलापुरुषस्य कस्यं
व्याख्यास्यामः ।

अथान्वयाजनं कृत्वा प्राप्य मुचपुरीषयोः ।

अप्रतियाह्यमादाय याजयित्वा विनिन्दितान् ॥

विनायकोपसृष्टस्य महाव्याधिहतस्य च ।

एतत् कृच्छ्रं तुलापुरुषं महापातकमाश्रनम् ॥

स्वर्गद्वारमिदं पुण्यं महादेवेन निर्मितम् ।

६६८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ०]

आचाममथ पिण्याकं तक्रं चोदकसक्तुकान् ॥
 अहं अहं प्रयुञ्जानो वायुभक्ष्यहृदयम्* ।
 वाचा कायेन मनसा कृतानि विविधानि च ॥
 आचामस्तानि निर्हन्ति नवश्राद्धञ्च सूतकम् ।
 भिक्षाञ्च दारुणञ्चैतत्† केशकीटहतञ्च यत् ॥
 आखोर्मूत्रपुरीषञ्च ब्रह्महस्पृष्टमेवच ।
 पिण्याकस्तानि निर्हन्ति अस्मि भित्वा तु यत् स्थितम् ॥
 आहारेषु च ये दोषाः स्नेहदोषाश्च ये क्वचित् ।
 खरोद्गमुखसंस्पृष्टमुग्रसंस्पृष्टमेवच ।
 तक्त्रेण तानि निर्हन्ति यच्चान्यत् श्वावलोकितम् ॥
 कनकाश्रतिलागावो मूमिराच्छादनं स्त्रियः ।
 सर्वं पुनाति धर्मात्मा गूढं चोदकसक्तुभिः ॥
 ब्रह्महत्यां भ्रूणहत्यां स्वर्णस्त्रेयं गुरुदाराभिगमनं कन्यादूषणं
 क्लीबाभिगमनमुदकाभिगमनं वायुभक्षः पुनाति ।
 तच्चन्दनोशीरमयौ पुरुषौ कारयेत् पटे ।
 नदीमृत्तिकया वाऽपि पुरुषौ द्वौ च कारयेत् ॥
 महापश्यन्नेन ग्ररेण विद्धो-
 यद्वां ग्रस्तमुभयतो यच्च लक्ष्यम् ।
 तेनायसीं सुकृतां कारयित्वा
 प्रादेशमाचामुभयतो जातशिक्याम् ॥

* वायुभक्षः परं अहम्,—इति शा० ।

† दारुणं किञ्चित्,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४६६

सौवर्णीं^१ राजतीं वाऽपि तुलां देवीं तु कारयेत् ।

अपि चन्दनवृक्षस्य खदिरस्यापि कारयेत् ॥

तस्यास्त्राभे तुला कार्या यथा वाऽप्युपपद्यते ।

पुरुषं पिङ्गलं चक्रहलमुषलशूलवज्रपाणिमावाहयामि । स्वसरे-
हि मातरेहि क्षुषाम एहि नाग एहि लृणाजिन एहि । स्वाग-
तमनुस्वागतम् । भगवते तुलापुरुषाय महादेवायेदमासनमिदं
पाद्यमिदमाचमनीयमिदं गन्धमाल्यधूपदीपनैवेद्यं प्रतिगृह्णाण प्रसीद-
देव, तुभ्यं नमः । अक्रुद्धः सुमनाभव । अथ तुलामभिमन्त्रयेत् ।
अष्टसित्यं ब्रह्मसत्यं देवसत्यं अन्तःसत्यं, तेन सत्येन सत्यवादिनि,

देशानां सम्पदं ब्रूहि कं देशं* वर्द्धयिष्यसि ।

राज्ञाञ्च सम्पदं ब्रूहि किमस्माकं भविष्यति† ॥

यदात्मानमसत् कर्तुं तुलासमष्टतं परम् ।

यदा च लघु मन्येत तदा कर्म समारभेत् ॥

अग्नये पृथिव्यधिपतये स्वाहा । वायवेऽन्तरिक्षाधिपतये स्वाहा ।
सूर्याय दिनाधिपतये स्वाहा । सोमाय नक्षत्राधिपतये स्वाहा ।
वासुकये नागाधिपतये स्वाहा । कुबेराय यचाधिपतये स्वाहा ।
इन्द्राय देवाधिपतये स्वाहा । ब्रह्मणे त्रैलोक्याधिपतये स्वाहा ।
देव्यै भगाधिपतये स्वाहा । हलकंटकाय स्वाहा । कुष्माण्डराज-
पुत्राय स्वाहा । विनायकाय स्वाहा । महाविनायकाय स्वाहा ।

* कोदेशो,—इति सु० ।

† अयच्छसि,—इति सु० ।

‡ दिव्याधिपतये,—इति सु० ।

४७०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

महामहाविनायकाय स्वाहा । वक्रतुण्डाय गणानां पतये स्वाहा ।
धर्माय स्वाहा । अधर्माय स्वाहा । तुलायै स्वाहा । तुलापुरुषाय
स्वाहा । देव्यै पुनरगमनाय स्वाहा । सङ्गचरित्वा गुचिः पूतः
कर्मण्यो भवति । द्वितीयं चरित्वा गाणपत्यं प्राप्नोति । तृतीयं
चरित्वा महादेवस्यावसथं प्राप्नोति । आषाढ्यां कार्त्तिक्यां फाल्गुन्यां
वा पुण्ये नचत्रे एष विहितो धर्मः”—इति ।

वारुणकच्छमाह यमः,—

“ब्रह्मचारी जितक्रोधो मासेऽप्युदकसक्तकाम् ।

पिवेच्च नियताहारः कच्छं वारुणमुच्यते”—इति ॥

अधमर्षणकच्छमाह विष्णुः । “अथ कक्षाणि भवन्ति । अहं
नाश्रीयात् । प्रत्यहं च त्रिषवणं स्नानमाचरेत्” । मग्नस्त्रिषवणं
जपेत् । दिवा स्थितस्त्रिषेद्रात्रावासीत् । कर्मणोऽन्ते पयस्विनीं
दद्यादित्यधमर्षणम्”—इति । शङ्खस्तु प्रकारान्तरेणाह,—

“अहं त्रिषवणस्त्रायी मौनी स्यादधमर्षणम् ।

मनसा त्रिः पाठेदप्सु न भुञ्जीत दिनत्रयम् ॥

अधमर्षणमित्येतद्भूतं सर्वार्घसूदनम्”—इति ।

अथ यज्ञकच्छः । तवाङ्गिराः,—

“युक्तस्त्रिषवणस्त्रायी मयतो मौनमंस्थितः† ।

प्रातःस्नानसमारम्भं कुर्याज्जप्यञ्च नित्यशः ॥

सावित्रीं व्याहृतीशैव जपेदष्टसहस्रकम् ।

† अथ कक्षाणि भवन्ति ! अहं त्रिषवणं स्नानमाचरेत्,—इति सु० ।

† मौनमाश्रितः,—इति सु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४७१

ॐकारमादितः कृत्वा रूपे रूपे तथाऽन्तः ॥
 भूमौ वीरासने युक्तः कुर्याज्जपं सुसंयतः* ।
 आसीनश्च स्थितोवाऽपि पिवेद्भक्ष्यं पयः सकृत् ॥
 गव्यस्य पयसोऽस्नाभे गव्यमेव भवेद्दधि ।
 दध्नोऽभावे भवेत्तक्रं तक्राभावे तु यावकम् ॥
 एषामन्यतमं यच्चेदुपपद्येत तत्पिवेत् ।
 गोमूत्रेण समायुक्तं यावकं चोपयोजयेत् ॥
 एकाहेन तु कृच्छ्रोऽयमुक्तस्त्वङ्गिरसा स्नयम् ।
 सर्वपापहरोदिव्योनाम्ना यज्ञ इति स्मृतः ॥
 एतत्पातकयुक्तानां तथा चाप्युपपातकैः ।
 महद्भिश्चापि युक्तानां प्रायश्चित्तमिदं शुभम्”—इति ॥

देवकृतं कृच्छ्रं दर्शयति यमः,—

“यवागूं यावकं शाकं चौरं दधि घृतं तथा ।
 व्यहं व्यहन्तु प्राश्रीयाद्वायुभक्षः परं व्यहम् ॥
 कृच्छ्रं देवकृतं नाम सर्वकल्मषनाशनम् ।
 मरुद्भिर्वसुभीरुद्रै रादित्यैश्चरितं व्रतम् ।
 व्रतस्यास्य प्रभावेन विरजस्काहि तेऽभवन्”—इति ॥

यावककृच्छ्रमाह शङ्खः,—

“गोपुरौघयवाभ्यां च मासमेकं समाहितः ।
 व्रतन्तु यावकं कुर्यात् सर्वपापापनुत्तये”—इति ॥

देवलोऽपि । “यवानामप्यु साधितानां सप्तरात्रं पक्षं मासं वा प्राशनं

* कुर्याज्जपन्तु नित्यम्,—इति सु० ।

४७२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

यावकः । एतेन यावकपायसोदकानि व्याख्यातानि । यावकपाय-
सोदकानि प्राजापत्यविधानेन व्याख्यातानि भवन्ति”—इति ।

अथ प्रसूतियावकः । तत्र हारौतः । “यन्मातृकृतैः कर्मभिर्गुरु-
मात्मानं पश्येत्, आत्माार्थं प्रसूतियावकं अपश्येत् । ततोऽग्नौ जुहुयात् ।
तदेव वलिकर्म* । शृतं चाभिमन्त्रयेत् ।

यवोऽसि धान्यराजो वा वारुणो मधुसंयुतः ।

निर्णैदः सर्वपापानां पवित्र ऋषिभिः[†] स्मृतः ॥

हृतं यवा मधु यवा आपोहिष्ठाऽस्मृतं यवाः ।

सर्वं पुनन्तु मे पापं यन्मया दुष्कृतं कृतम् ॥

वाचा कृतं कर्मकृतं मनसा दुर्विचिन्तितम् ।

अलक्ष्मीं कालकर्णीं च सर्वं पुनौत मे यवाः ॥

मातापिचोरशुश्रूषां यौवने कारितं तथा ।

यशूकरावलीटञ्च उच्छिष्टोपहतं च यत् ॥

सुवर्णकृत्यं ब्राह्म्यत्वं बालत्वादात्मनस्तथा[‡] ।

ब्राह्मणानां परीवादं सर्वं पूनौत से यवाः ॥

वक्ष्यमाणां रक्षां कुर्यात् । नमोरुद्राय भूताधिपतये द्यौः सावित्रौ
नानस्तोकेति पात्रे त्रिर्निषिच्य ये देवा मनोजातामनोयुजः सुदक्षा-
दचपितरस्ते नः पान्तु ते नोऽवन्तु तेभ्योनमस्तेभ्यः स्वाहेत्यात्मनि जुहु-
यात् । त्रिरात्रमेवार्थार्थो, पापकृत् पद्मात्रं पीत्वा पूतो भवति । सप्त-

* नास्त्ययन्त्रः भु० पुस्तके ।

† पवित्रऋषिभिः,—इति भु० ।

‡ वयसा कारितं,—इति भु० ।

§ बालत्वादात्मनस्तथा,—इति भु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४०३

रात्रं महापातकी । द्वादशरात्रं पीत्वा सर्वं पुरुषकृतं पापं निर्दहति ।
निःसृतानां यवानामेकविंशतिरात्रं पीत्वा गणान् पश्यति । गणाधि-
पतिं पश्यति । विद्यां पश्यति । विद्याऽधिपतिं पश्यति । योऽश्रीयाद्-
यावकं पक्कं गोमूत्रेषु सकृद्दधि चौरसर्पिः प्रमुच्यते सोऽहसः क्षणा-
दित्याह भगवान् मैत्रावरुणिः”—इति ।

इत्थं प्रजापत्यादिभूतानि निरूपितानि । अथ व्रतग्रहणप्रकारः ।
तत्र विष्णुः,—

“सर्वपापेषु सर्वेषां व्रतानां विधिपूर्वकम्* ।

ग्रहणं संप्रवक्ष्यामि प्रायश्चित्ते चिकीर्षिते ॥

दिनान्ते नखरोमादीन् प्रधाप्य स्नानमाचरेत् ।

भस्मगोमयमृदारिपञ्चगव्यादिकल्पितैः ॥

मलापकर्षणं कार्यं वाद्यशौचोपसिद्धये† ।

दन्तधावनपूर्वेण पञ्चगव्येन संयुतम् ॥

व्रतं निशामुखे पाश्र्वां वह्निलारकदर्शने ।

आचम्यातः परं मौनी ध्यायन् दुष्कृतमात्मनः ॥

मनःसन्तापनं तीव्रमुद्वेष्ट्येच्छोकमन्ततः”—इति ।

वह्निः, यामाञ्जिज्जन्त्येत्यर्थः । पूर्वद्युर्निशामुखे व्रतं परिषद्विष्ट-
प्रकारेण संकल्प्य परेद्युस्त्रिवरणस्नानप्रातर्होमाद्यङ्गमहितं व्रतमनु-
ष्ठातुमारभेत । प्रातर्होमाद्यङ्गानि च आबालेन दर्शितानि,—

“आरम्भे सर्वलक्षणां समाप्तौ च विशेषतः ।

* विधिबध्यते,—इति सु० ।

† वाद्यशौचं विशुद्धये,— इति सु० ।

४७४

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

आज्येनैव हि शालाग्नौ जुहुयादाहुतौः पृथक् ॥

श्राद्धं कुर्याद्भ्रतान्ते च गोहिरण्यादिदक्षिणम्”—इति ।

यमोऽपि,—

“यज्ञात्तापो निवृत्तिश्च ज्ञानं चाङ्गतयोदितम् ।

नैमित्तिकानां सर्वेषां व्रतानां विधिपूर्वकम् ॥

गात्राभ्यङ्गं शिरोऽभ्यङ्गं ताम्बूलमनुलेपनम् ।

व्रतस्योवर्जयेत् सर्व्वं यज्ञान्यद्वलरागकृत्”—इति ।

मृतीतस्य व्रतस्यासमापने प्रत्यवायमाह क्वागलेयः,—

“पूर्व्वं व्रतं मृचीत्वा तु नाचरेत् कामतो हि यः ।

जीवन् भवति षण्डालो मृतः स्या चाभिजायते”—इति ॥

अथ पूर्व्वोक्तानां व्रतानां केनचिन्निमित्तेनानुष्ठानाशक्तौ यथा-
योगं प्रत्याश्वाया उच्यन्ते । तत्र प्राजापत्यस्य प्रत्याश्वायास्तत्तुर्विंशति-
मते दर्शिताः,—

“हृच्छ्रोदेव्ययुतं चैव प्राणायामशतद्वयम् ।

तिलहोमसहस्रान्तु वेदपारायणं तथा ॥

विप्रा द्वादश वा भोज्याः पावकेष्टिसप्तथैवच ।

अथवा पावमानेष्टिः समान्याहुर्मनीषिणः”—इति ॥

सत्यन्तरेऽपि,—

“हृच्छ्रोऽयुतम् गायत्र्या उद्वास* सप्तथैवच ।

धेनुप्रदानं विप्राय सममेतच्चतुष्टयम्”—इति ॥

सत्यन्तरेऽपि,—

* उद्वास,—इति सु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४७५

“प्राजापत्यक्रियाऽशक्तौ धेनुं दद्याद्द्विजोत्तमः ।

धेनोरभावे दातव्यं मूल्यन्तु न संशयः”—इति ॥

मूल्यं यथाशक्ति देयम् । अतएव ब्रह्मपुराणे,—

“गवामभावे निष्कं स्यात्तदङ्गं पादमेव वा”—इति ।

यत्र यावत्सङ्ख्यायाः प्राजापत्यान्यावर्त्तनीयानि भवन्ति, तत्र तावत्
सङ्ख्यायाः गोदानान्यावर्त्तनीयानि । तदपि चतुर्विंशतिमते दर्शितम्,—

“जन्मप्रभृति पापानि बहूनि विविधानि च ।

अर्वाक् तु ब्रह्महत्यायाः षड्ब्रह्महत्याचरेत् ॥

प्रत्यास्त्राये गवां देयं साशीति धनिनां शतम् ।

तथाऽष्टादशस्रक्षणि गायत्र्या वा जपेद्बुधः”—इति ।

ननूक्तरीत्या द्वादशवार्षिकस्य प्रत्यास्त्रायत्वेन षट्त्रिंशत्संख्या-
कोगायत्रीजपः प्राप्नोति । कोटिसंख्याकस्तु चतुर्विंशतिमते एव
स्मर्यते,—

“गायत्र्यास्तु जपन् कोटिं ब्रह्महत्यां व्यपोहति ।

स्रक्षणीतिं जपेद्बुधस्तु सुरापानाद्विमुच्यते ॥

पुनाति हेमहर्त्तारं गायत्रीलक्षसप्ततिः ।

गायत्र्याः षष्टिभिर्लक्षैर्मुच्यते गुरुतन्पगः”—इति ॥

तथा सति परस्परविरोधः स्यादिति चेत् । एवं तर्ह्यनपेक्षानुप-
पत्त्या कोटिजपोन प्रत्यास्त्रायः, किन्तु द्वादशवार्षिकव्रतसमानविष-
यतया विकल्प्यते इति कल्पनीयम् । चान्द्रायणादीनां प्रत्यास्त्रा-
यास्तत्रैव दर्शिताः,—

‘द्वादशवार्षिकप्राजापत्यस्य,—इति शा० ।

३७६

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।]

“साम्राज्यां मृगारेष्टिः पविचेष्टिस्तथैव च ।

मित्रविन्दापशुसैव कृच्छ्रामासचयं* तथा ॥

तिलहोमायुतसैव पराकदयमेव च ।

गायत्र्या लज्जज्यस्य समान्याह दृढस्थितिः ॥

नित्यनैमित्तिकानाञ्च काम्यानां चैव कर्मणाम् ।

इष्टीनां पशुवन्मानामभावे चरवः स्मृताः ॥

पराकतप्रकृच्छ्राणां स्थाने कृच्छ्रचयां चरेत् ।

अतहोमादिकं वाऽपि कल्पयेत् पूर्वकल्पवत्”—इति ॥

यस्तु तपस्यसमर्थः धान्यसमृद्धस्य, न कृच्छ्रादिप्रतानि ब्राह्मण-
भोजनेन सम्पादयेत् । तदपि तत्रैवोक्तम्,—

“कृच्छ्रे पञ्चातिहृच्छ्रे चिगुणमहरचस्त्रिंशदेवं द्वितीये

चत्वारिंशच्च तप्ते चिगुणभगुणिताविंशतिः स्यात् पराक्ते ।

कृच्छ्रे घन्तापनास्थे भवति षडधिका विंशतिः सैव शीघ्रा

हार्भ्यां साम्राज्ये स्यात्तपसि कृच्छ्रबलोभोजयेद्विप्रमुखात्”—इति ॥

अक्षरहरिति सर्वत्र सम्बध्यते । द्वितीयः कृच्छ्रातिहृच्छ्रः । यस्तु
प्राजापत्यप्रत्याश्चायत्वेन, “विप्रादादश वा भोज्याः”—इति पूर्वमुदा-
हृतम् । तत् निर्धनविषयम् । धनिकस्य प्रतिदिनं पञ्च यजेति दाद-
असु दिवसेषु षष्टिब्राह्मणभोजनविधानात् । अतएव स्मृत्यन्तरे,—

“प्राजापत्यं चरन् विप्रो यः शक्तः कथञ्चन ।

अशानि पञ्च विप्राय्यान् भोजयेत् सम्यगीक्षितान्”—इति ॥

* मासकृच्छ्रचयं,—इति मु० ।

† कृच्छ्रदयं,—इति सा० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४७७

शान्तपनादीनां गोदानप्रत्याघ्रायस्तत्रैव दर्शितः,—

“प्राजापत्ये तु गामेकां दद्यात् शान्तपने द्वयम् ।

पराकतज्ञातिहृच्छे तिस्रस्तिस्रस्तु गास्तथा ॥

अष्टौ चान्द्रायणे देयाः प्रत्याघ्रायविधौ सदा ।

यथाविभवसारेण दानं दद्याद्विशुद्धये”—इति ॥

यन्तु स्मृत्यन्तरे चान्द्रायणस्य गोदानत्रयमभिहितम्,—

“प्राजापत्ये तु गामेकामतिहृच्छे द्वयं स्मृतम् ।

चान्द्रायणे पराके च तिस्रस्तादृशिणा तथा”—इति ।

तत् निर्धनविषयम् । यथोक्तगोदानादाशक्तो गोभ्यस्तृणं दद्यात् ।

तथाह कर्णः,—

“एकमध्ययनं कुर्यात् प्राजापत्यमथापिवा ।

दद्याद्वा दशसाहस्रं गवां मुष्टिं विचक्षणः”—इति ॥

अध्ययनजपादीनां पुरुषविशेषेण व्यवस्था चतुर्विंशतिमते दर्शिता,—

“धर्मनिष्ठास्तपोनिष्ठाः कदाचित् पापमागताः ।

जपहोमादिकं तेभ्यो विशेषेण विधीयते ॥

नामधारकविप्रा ये मूर्खाधर्मा विवर्जिताः ।

हृच्छेचान्द्रायणादौनि तेभ्यो दद्याद्विशेषतः ॥

धनिना दक्षिणा देया प्रयत्नविहिता तु या ।

एवं नरविशेषेण प्रायश्चित्तानि दापयेत्”—इति ॥

* स्मृता,—इति सु० ।

† धन,—इति सु० ।

४७८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ०]

अनयैव दिशा स्तत्त्यन्तरे प्रसिद्धास्तीर्थयात्रादिप्रत्याक्षाया-
यथायोगमुक्तेयाः । अतएव देवस्तः,—

“अभिगम्य च तीर्थानि पुण्यान्यायतनानि च ।

नरः पापात् प्रमुच्येत ब्राह्मणानां तपस्विनाम् ॥

सर्वाः समुद्रगाः पुण्याः सर्व्वे पुण्यानगोत्तमाः ।

सर्व्वमायतनं पुण्यं सर्व्वं पुण्यावनाश्रयाः”—इति ॥

तीर्थानि, गङ्गा सरस्वती यमुना नर्मदा विपाशा वितस्ता
कौशिकी नन्दा विरजा यन्द्रभागा सरयुः उत्पयवर्त्ती* सिन्धुः कृष्णा
वेणी† शोणा तापी पारावती पाषाणकी गोमती गण्डकी
वाङ्गदा‡ पन्था देविका कावेरी ताम्रपर्णी चर्मखती वेचवती
भोदावरी तुङ्गभद्रा सुचचुररुणा चेति महानद्यः पुण्यतमाः ।
गङ्गादारं कनखलं शक्रावतारं सौकरं प्रयागो गङ्गासागरमिति
एतानि गङ्गायास्तीर्थानि । श्रावं प्रश्रवणं वृद्धकन्याकं सारस्वतमा-
दित्यतीर्थं वदरी पाञ्चालं धैजयनं प्रयूढकं जैमिषं विनशनं चा-
पोद्भेदं प्रभास इति सारस्वततीर्थानि । कावेरीसङ्गमं सरस्वतीसङ्गमं
गन्धमादनमिति सांमुद्राख्यतीर्थानि पुण्यतमानीति? पुष्करं मूर्द्धजं
गयाशिरः कुरुक्षेत्रमिति पुण्यत्रेवाणि । वाराणसी महाभैरवं देव-
दारुवनं सौरं प्राचीनवाहः केदारं मध्यमं महाहरं महाबलं महा-

* उत्पयवर्त्ती,—इति नास्ति शा० पुस्तके ।

† कृष्णवेणी,—इति मु० ।

‡ वाङ्गदाही,—मु० ।

§ पुण्यतमानीति,—इति नास्ति मु० पुस्तके ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४७८

लयं कुमारमहालयं रुद्रावतारं वङ्गलं* विष्णुशिवं महाकालं पुरु-
षोत्तमं जम्बूमार्गं चेत्येतान्यायतनानि । हिमवानुदयो महेन्द्रो-
विदुरः शतशृङ्गः श्रीपर्वतो वेदपर्वतो† विन्ध्यपर्वतः परिधात्र-
श्चेति पर्वताः पुण्यतमाः पापं नाशयन्ति । अन्यानि चेत्त्रायतनपर्वता-
श्रमतीर्थानि पुण्यतमानि भवन्ति । विश्वामित्रः,—

“लङ्कृचान्द्रायणादीनि शुद्धाभ्युदयकारणम् ।

प्रकाशे च रहस्ये चाप्यनुक्ते संशयेऽस्फुटे ॥

प्राजापत्यं सान्तपनं शिशुलङ्कः पराककः ।

अतिलङ्कः पर्णलङ्कः सौम्यः लङ्कातिलङ्ककः ॥

महासान्तपनं गोधेक्षप्रलङ्कस्तु पावनः ।

जपोपवासलङ्कस्तु ब्रह्मकूर्चस्तु गोधनः ।

एते व्यस्ताः समस्ता वा प्रत्येकं श्लोकतोऽपि वा ॥

पातकादिषु सर्वेषु उपपातकेषु यत्नतः ।

कार्याश्चान्द्रायणयुताः केवला वा विशुद्धये ॥

उपवासास्त्रिरात्रं वा मासः पक्षस्तदर्द्धकम् ।

षडहोदादशाहानि कार्या शुद्धिः फलेर्विना ॥

उपपातकयुक्तानामनादिष्टेषु चैव हि ।

शक्तिजातिगुणाम् दृष्ट्वा मलदुद्धिहतं लघु ॥

अनुबन्धादिकं दृष्ट्वा कल्प्यं सर्वं यथाऽऽगमम् ।

* चगलखं,—इति मु० ।

† श्रीपर्वतो देवपर्वतो नीलपर्वतः,—इति मु० ।

४८०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ०

प्रकाशउक्तं यत्किञ्चिदिंशोभागो रहस्यके ॥

त्रिंशद्भागः षष्टिभागः कस्यो जात्याद्यपेक्षया” इति ।

*जमदग्निः,—

“तीर्थे तु पादहृष्टं स्यान्नद्यामर्द्धफलं लभेत् ।

दिगुणन्तु महानद्यां सङ्गमे विगुणं भवेत्”—इति ॥

इति हृष्टप्रत्याख्याया निरूपिताः ।

अथ कर्मविपाको निरूप्यते ।

यद्यपि लोके धर्मशब्दः सुकृतदुष्कृतयोः साधारणः, तथाप्यत्र प्रायश्चित्तस्य प्रकृतत्वान्तन्निवर्त्यतया दुष्कृतस्यैव बुद्धिस्थत्वान्तर्धेयं पर्यवस्यति । विशेषेण पचनं विपाकः फलदशा । कर्मणां विपाकः कर्मविपाकः । स च विपाकस्त्रिविधः, जन्म आयुर्भोगश्चेति । एतत् सर्वं पतञ्जलिर्योगशास्त्रे सूत्रयामास । “सति मूले तद्विपाकोजा त्यायुर्भोगः”—इति । अस्य सूत्रस्यायमर्थः । अविद्याऽस्मिता रागद्वेषाभिनिवेशात्मकाः पञ्च क्लेशाः कर्मणां मूलम् । “क्लेशमूलः कर्माश्रयः”—इति सूचितत्वात् । सति तस्मिन् पञ्चक्लेशात्मके मूले तानि कर्माणि विपच्यन्ते । दग्धक्लेशबीजस्य तु जीवन्मुक्तस्य न सञ्चितानि कर्माणि फलमारभन्ते । ज्ञानाग्निना भस्मसात् कृत्वात् । यथा वितुषोव्रीहिर्न प्ररोहति । तद्वत् । तस्मात् बीजस्थानौघं क्लेशपञ्चकमुप-जीयैव कर्माणि जन्मादिचयरूपेण विपच्यन्ते ।

तत्र जन्म किम्यादि ।

“पतितं याजयित्वा तु किमिधेनौ प्रजायते”—

* नाश्रयमंशः सु० पु० उक्तः ।

[१२ अ० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४८१

इत्यादिस्मरणात् । आयुः पञ्चदशवर्षादिकम् ।

“तत्र जीवति वर्षाणि दश पञ्च च वा द्विज,”—

इत्यभिधानात् । भोगोद्यमयातनादिः ।

“यमलोके तु ते घोरां लभन्ते परियातनाम्”—

इत्यादिस्मरणात् ।

तमेतं जात्यायुर्भोगलक्षणं विपाकं सामान्यविशेषशास्त्रोदाहर-
णेन वज्रधा प्रपञ्चयिष्यामः ।

ननु नायं विपाकोविधातुं प्रतिषेद्धुं वा शक्यते, अननुष्ठेय-
त्वादवर्जनीत्वाच्च । अतएव तस्मिन् विधिप्रतिषेधपरेण शास्त्रेण
तन्निरूपणमयुक्तम् ।

नायं दोषः । प्रायश्चित्तार्थवादत्वेन तदुपयोगात् । अर्थवादस्तु
विहिते प्रवर्त्तकत्वेन प्रतिषिद्धान्निवर्त्तकत्वेन च विधिप्रतिषेधेक्ष्यतां
भजते इति न्यायविदां मर्यादा ।

अत्र च प्राजापत्याद्यनुष्ठानरूपस्य प्रायश्चित्तस्य क्लेशात्मकत्वाद्वा-
गतः प्रवृत्तिर्न सम्भवतीति तत्र प्रवृत्तिसिद्धये प्ररोचना कर्त्तव्या ।

ननु विहितेष्वग्निष्टोमादिषु स्वर्गादिविपाकोपवर्णनेन प्ररोच-
यितुं शक्यते । स्वर्गादीनामनुकूलफलत्वात् । चयरोगादीनां तु
प्रतिकूलफलत्वेन तदपवर्णनं न प्ररोचनायोपयुक्तम् ।

विषम उपन्यासः । तत्र हि स्वर्गादिसाधने प्ररोचनमुत्पाद-
नीयम् । न तत्र चयरोगादिसाधने प्ररोचनमुत्पाद्यते । किन्तु हि
चयरोगादिनिवर्त्तके प्रायश्चित्ते । तन्निरवृत्तिश्चानुकूलं फलम् ।

नन्वेवमपि चयरोगादिनिवृत्तिरूपेण प्रायश्चित्तात्मकस्य कर्म-

४८२

पराशरभाष्यः ।

[१२ अ० ।

णोविपाकः प्ररोचकत्वेन वक्तव्यः । न तु ब्रह्महत्यादिविपाकः ।
तस्याप्ररोचकत्वात् । मैवम् । द्विविधा हि ब्रह्महत्यादयः, संचिताः
सञ्ज्ञेयमाणाश्च । तत्र सञ्ज्ञेयमाणेषु प्रतिषेधविषयेषु ब्रह्महत्यादिषु
चयरोगाद्युपन्यासो ब्राह्मणावगोरणादौ श्रतयातनादिवत् तन्निवर्त्त-
कार्थवादत्वेनाच्चेति । संचितेषु प्रतिकूलं फलं श्रुत्वा तत उद्विजमान-
स्तस्मिन्नुपायमाकांक्षति । अत उद्देगप्रयोजकतया प्रायश्चित्तेऽपि
पवर्त्तकत्वं भवतीति प्रवर्त्तकनिवर्त्तकद्विविधार्थवादत्वेनायं कर्मवि-
पाकोपन्यास उपयुज्यते ।

तदेवं सञ्चितसञ्ज्ञेयमाणयोरुपयोगः । आरब्धफलेषु प्रतिकूलफ-
लस्य प्रत्यक्षदर्शनादेवोद्देगः सिद्ध्यति । प्रवर्त्तकन्तु व्याधादिनि-
वृत्तिरूपस्य प्रायश्चित्तविपाकस्योपवर्णनम् । अतः चयरोगादिरूपस्त-
स्मिन्निवृत्तिरूपस्य विपाकोऽत्र निरूप्यते ।

तत्र सामान्येन पापकर्मविपाकः शिवधर्मात्तरेऽभिहितः,—

“अथातः पततां पुंसामधर्मः परिकीर्त्तितः ।

नरकादौ महाघोरे पतनात् पापमुच्यते”—इति ।

विष्णुधर्मात्तरेऽपि,—

“आतिवाहिकमंजस्त देहो भवति भार्गव ।

केवलं तन्मनुष्याणां मृत्युकाल उपस्थिते ॥

याम्यैर्नरेर्मनुष्याणां तत् शरीरं भूगूतम् ।

नीयते याम्यमार्गेण नान्येषां प्राणिनां द्विज ।

मनुष्याः प्रतिपद्यन्ते स्वर्गं नरकमेववा ॥

नेवान्ये प्राणिनः केचित् सर्वे ते फलभोगिनः ।

१२ अ० ।

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४८२

शुभानामशुभानाञ्च कर्मणां मृगुनन्दन ॥
 सञ्चयः क्रियते लोके मनुष्यैरेव केवलम् ।
 तस्मान्मनुष्यश्च मृतोयमलोकं प्रपद्यते ॥
 नान्यः प्राणी महाभाग, फलयोनौ व्यवस्थितः ।
 याम्यलोकं प्रपन्नस्य पुरुषस्य तथा यमः ॥
 योनीश्च नरकांश्चैव निरूपयति कर्मणा—इति ।

ब्रह्मपुराणेऽपि,—

“कर्मणा मनसा वाचा ये धर्मविमुखा नराः ।
 यमलोके तु ते घोरां लभन्ते परियातनाम् ॥
 इहान्धमपि कृत्वा तु नरः कर्माशुभात्मकम् ।
 प्राप्नोति नरकं घोरं यमलोकेषु यातनाम्”—इति ॥

विष्णुपुराणेऽपि,—

“पापहृदयाति नरकं प्रायश्चित्तपराङ्मुखः ।
 पापानामनुरूपाणि प्रायश्चित्तानि तद्यथा* ॥
 तथा तथैव संस्तुत्य प्रोक्तानि परमर्षिभिः”—इति ।

विष्णुधर्मोत्तरे—

“प्रायश्चित्तैः चचं याति कृतं पापं न संग्रहः ।
 प्रायश्चित्तविहीना ये राजभिस्त्रायदण्डिताः ॥
 नरकं प्रतिपद्यन्ते तिर्यग्गोनिं तथैवच ।

* यानि च,—इति सु० ।

† यथा,—इति सु० ।

मानुष्यमपि चासाद्य भवन्तीह तथाऽङ्किताः ॥

प्रायश्चित्तमतः कार्यं कल्पवृक्षापनुत्तये”—इति ।

भविष्योत्तरेऽपि,—

“देवतिर्यङ्मनुष्याणामधर्मनिरतात्मनाम् ।

धर्मराजः स्यतः शास्ता सुघोरैर्विविधैर्विधिः ॥

नियमाचारसक्तानां प्रभादात् स्खलितात्मनाम् ।

प्रायश्चित्तेर्गुरुः शास्ता न तु तैरिष्यते यमः ।

पारदारिकचोराणामन्यायव्यवहारिणाम् ॥

नृपतिः शासकः प्रोक्तः प्रच्छजानां च धर्मराट् ।

तस्मात् कृतस्य पापस्य प्रायश्चित्तं समाचरेत्”—इति ॥

ब्रह्मपुराणे,—

“ततश्च यातनादेहं क्लेशेन प्रतिपद्यते ।

तत् कर्मजं यातनार्थममानापित्तमश्ववम् ॥

तत्प्रमाणवथोऽवस्थासंस्थानैः प्राक्तनं यथा ।

विहाय सुमहागुप्तं शरीरं पाञ्चभौतिकम् ॥

अन्यत् शरीरमादत्ते यातनायै स्वकर्मजम् ।

तन्मात्रगुणसंयुक्तं नानाद्रोयं स्वकर्मजम् ॥

दृढं शरीरमाप्नोति सुखदुःखोपभुक्तये ।

तेन भुक्त्वा स्वकर्माणि पापकर्त्ता नरो भूषम् ॥

सुखानि धार्मिकोभुक्ते रक्षानोतो यमवयात्”—इति ।

भनुमु मानसादिकर्त्तृविशेषेण विपाकविशेषमाह,—

“चातुर्वर्ण्यस्य कृतस्योऽयमुक्तो धर्मस्त्वयाऽनघ ।

१२ अ०]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

३८५

कर्मणां फलनिर्दिष्टिं शंस नस्तत्त्वतः पराम् ॥
 स तानुवाच धर्मात्मा महर्षीन्मानवो भृगुः ।
 अन्य सर्वस्य गृणत कर्मयोगस्य निर्णयम् ॥
 शुभाशुभफलं कर्म मनोवाग्देहसम्भवम् ।
 कर्मजागतयो नृणामुत्तमाधममध्यमाः ॥
 तस्देह त्रिविधस्यापि ह्यधिष्ठानस्य देहिनः ।
 दृगलक्षणयुक्तस्य मनो विद्यात् प्रवर्त्तकम् ॥
 परद्रव्येष्वभिधानं मनसाऽनिष्टचिन्तनम् ।
 त्रितयाभिनिवेशश्च त्रिविधं कर्म मानसम् ॥
 पारुष्यमनृतञ्चैव पेशुन्यञ्चैव सर्वशः ।
 अनिवद्धप्रलापश्च वाङ्मयं स्याच्चतुर्विधम् ॥
 अदत्तानामुपादानं हिंसा चैवाविधानतः ॥
 परदारोपमेवा च शरीरं त्रिविधं स्यूतम् ।
 मानसं मनसैवायमुपभुक्ते शुभाशुभम् ॥
 वाचैव वाक्कृतं कर्म कायेनैव तु कायिकम् ।
 शरीरजेः कर्मदोषैर्याति स्थावरतां नरः ।
 वाचिकेः पचिमृगतां मानभैरन्धजातिताम्—इति ।

शरीरतोऽपि । “सर्वाभिव्यभिचक्षणमभोज्यभोजनमगम्यागमनम-
 याज्ययाजनममत्प्रतिग्रहणं परदाराभिगमनं परद्रव्यापहरणं प्राणि-
 हिंसा चेति शरीराणि । पारुष्यमनृतं विवादः श्रुतिविक्रयश्चेति
 वाचिकानि । परोपतापनं पराभिद्रोहः क्रोधो लोभोमोहोऽहङ्का-
 रश्चेति मानमाणि । तदेतान्यष्टादश नैरयाणि कर्माणि यस्मिन्

६८६

पराशरमाधवः ।

[१२ अ०

यस्मिन् करोति यः, स तस्मिन् तस्मिन् वयसि शारीरवाचिकमा-
नसानि प्राप्नोति । एवं ह्याह,—

यस्यां यस्यामवस्थायां यत् करोति शुभाशुभम् ।

तस्यां तस्यामवस्थायां तत्तत्फलमवाप्नुयात् ।

शरीरेणैव शरीरं वाक्प्रमयेन तु वाचिकम् ।

सानसं मनसैवायमुपभुङ्क्ते शुभाशुभम्”—इति ॥

आत्मन ईश्वरस्वरूपत्वं प्रतिपाद्याह याज्ञवल्क्यः,—

“यद्येवं स कथं ब्रह्मन्, पापयोनिषु जायते ।

ईश्वरः स कथं भावे रनिष्टैः संप्रयुज्यते ।

करणैरन्वितस्यापि पूर्वज्ञानं कथञ्च न ॥

वेत्ति सर्वगतं कस्मात् सर्वगोऽपि न वेदनाम् ।

अन्यपक्षिस्थावरतां मनोवाक्कायकर्मजैः ॥

दैवैः प्रयाति जीवोऽयं भवयोनिशतेषु च ।

अनन्ताश्च यथा भावाः शरीरेषु शरीरिणाम् ॥

रूपाण्यपि तथैवेह सर्वयोनिषु देहिनाम् ।

विपाकः कर्मणं प्रेत्य केषाञ्चिदिह जायते ॥

इह चामुत्र चैकेषां भावस्तत्र प्रयोजनम् ।

परद्रव्याण्यभिधायस्तथाऽनिष्टानि चिन्तयन् ॥

वितथाभिनिवेशी च जायतेऽन्यादियोनिषु ।

परुषानृतवादी[†] च पिशुनः पुरुषस्तथा ॥

* धापै,—इति मु० ।

† एवं प्राण्युपधातौ,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४८७

अनिवद्धप्रलापी च मृतः पक्षिषु जायते ।

अदत्तादाननिरतः परदारोपसेवकः ॥

हंसकक्षाविधानेन स्यादरेष्वभिजायते—इति ।

मत्वादिगुणविशेषेण विपाकविशेषं स एवाह,—

“आत्मज्ञः शौचवान् दानस्तपस्वी विजितेन्द्रियः ।

धर्मसुदेदविद्याति सात्विकोदेवयोनिताम् ॥

असत्कार्यरतो धीर आरम्भी विषयाचकः ।

स राजसो मनुष्येषु मृतोजन्माधिगच्छति ॥

निद्रालुः क्रूरकृष्णो नास्तिको याचकस्तथा ।

प्रमादवान् भिन्नवृत्तो भवेत्तिर्य्यक्तु तामसः ॥

रजसा तमसा चैव समाविष्टो भ्रमस्त्रिह ।

भावैरनिष्टैः संयुक्तः संसारं प्रतिपद्यते”—इति ॥

मनुरपि,—

“मत्वं रजस्तमश्चेति त्रैविद्यादात्मनोगुणान् ।

यैव्याप्यमान् स्थितो भावान्महान् सर्वानगेषतः ॥

यो यदैषां गुणोदेहे साकल्येनातिरिच्यते ।

स तदा तद्गुणप्राप्यं तं करोति शरीरिणम् ।

मत्वं ज्ञानं तमोऽज्ञानं रागदेषौ रजः स्मृतम् ॥

एतद्भातिमदेतेषां सर्वभूताश्रितं त्रयुः ।

अनिवद्धी प्रलापी,—इति सु० ।

मृतः,—इति सु० ।

४८८

पराशरमाधवः ।

[१९ अ० ।

देवत्वं सात्विकायान्ति मनुष्यत्वं हि राजसाः ॥
 तिर्यक्त्वं तामसानित्यमित्येषा चिविधा गतिः ।
 चिविधा चिविधेषा तु विज्ञेया गौणिकी गतिः ॥
 अधमा मध्यमाऽप्या च कर्मविद्याविशेषतः ।
 स्थावराः किमिकीटाश्च मत्स्याः सर्पाः सरीसृपाः ॥
 पशवश्च शृगालश्च जघन्या तामसी गतिः ।
 हस्तिनश्च तुरङ्गाश्च शूद्राश्चेष्टा विगर्हिताः ॥
 सिंहा व्याघ्रा वराहाश्च मध्यमा तामसी गतिः ।
 चारणाश्च सुपर्णाश्च पुरुषाश्चैव दाम्भिकाः ॥
 रक्षांसि च पिशाचाश्च तामसेषूत्तमा गतिः ।
 सङ्गामस्रानटाश्चैव पुरुषाः शस्त्रवृत्तयः ॥
 शूतपानप्रसक्ताश्च जघन्या राजसी गतिः ।
 राजानः क्षत्रियाश्चैव राजाश्चैव पुरोहिताः ॥
 वादयुद्धप्रधानाश्च मध्यमा राजसी गतिः ।
 गन्धर्वा गुह्यका यक्षा विविधानुचराश्च ये ॥
 तथैवाप्सरसः सर्वाराजसेषूत्तमा गतिः ।
 तापसा यतयोविप्रा ये च वैभानिकागणाः ॥
 नक्षत्राणि च दैत्याश्च प्रथमा सात्विकी गतिः ।
 यज्वान ऋषयो वेदा देवाज्योतीर्षि वत्सराः ॥
 पितरश्चैव साध्याश्च द्वितीया सात्विकी गतिः ॥

रुक्मिणी,—इति १० ।

मन्त्राश्चैव,—इति १० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४८६

ब्रह्मा विश्वसृजोधर्मा महद्व्यक्तमेव च ॥

उत्तमां सान्त्विकीमेतां गतिमाश्रमनौषिणः ।

एष सर्वः समुद्दिष्टस्तिप्रकारस्य कर्मणः ॥

त्रिविधस्तिविधः कृत्स्नः संसारः सार्वभौतिकः"—इति ।

अथ प्रेतत्वादिहेतुभ्यः नानाविधेभ्यः पापविशेषेभ्यो योनि-
विशेषाः अभिहिताः विष्णुधर्मात्तरे,—

“असहिष्णुतयाऽन्यस्य गुणानां कारणं विना ।

महत्पापं समुत्पन्नं तदस्य प्रेतकारणम् ॥

ब्रह्मस्वहारिणश्चेते पापाः* प्रेतत्वमागताः ।

परदाररताः केचित् स्वामिद्रोहरताः परे ॥

मित्रद्रोहरताः केचिद्देशेऽस्मिन् भृशदारुणे ।

स्वकर्माभिष्युताः सर्वे जायन्ते प्रेतयोनिषु”—इति ॥

पद्मपुराणे,—

“अथाज्ययाजकश्चैव याज्यानाञ्च विवर्जकः ।

विरक्तो विष्णुविद्यासु स प्रेतो जायते नरः ॥

सामान्यदक्षिणां सन्ध्या गृह्णात्येको विमोहितः ।

नास्तिस्थभावनिरतः स प्रेतो जायते नरः”—इति ॥

स्कान्दे चमत्कारखण्डे,—

“योभवेष्मानवः चुद्रस्तथा पेशून्यकारकः ।

ब्राह्मणाश्वयसम्भूतो वृथा मांसाशकश्च यः ॥

* पापात्,—इति मु० ।

४६०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ०

प्राणिनां हिंसकोनित्यं स प्रेतो जायते नरः ।
 श्रद्धत्वा देवकार्यं यस्तथा च पितृतर्पणम् ॥
 योऽभ्राति भृत्यवर्गभ्योऽदत्वा प्रेतः स जायते ।
 परदाररतश्चैव परवित्तापहारकः ॥
 परापवादमन्तुष्टः स प्रेतो जायते नरः ।
 कन्यां यच्छति वृद्धाय नौचाय धनलिप्तया ॥
 कुरुपाय कुशीलाय स प्रेतो जायते नरः ।
 देवस्त्रीगुरुवित्तानि गृहीत्वा न प्रयच्छति ॥
 विशेषाद्वाङ्मणेन्द्राणां स प्रेतो जायते नरः ।
 दीयमानस्य वित्तस्य ब्राह्मणेभ्यस्तु पापहृत् ।
 विप्रमाचरते यस्तु स प्रेतो जायते नरः ॥
 शूद्रान्नेनोदरस्थेन ब्राह्मणो म्रियते यदि ॥
 त्रिकालज्ञो वेदवेदी धर्मज्ञोऽपि षडङ्गवित् ।
 चतुर्विधपि यो विप्रः स प्रेतो जायते नरः ॥
 शास्त्रकर्त्ता ग्रन्थकर्त्ता यद्यपि स्यात् षडङ्गवित् ।
 कुलदेशोचितं कर्म यस्यक्त्वाऽन्यत् समाचरेत् ॥
 कामादा यदि वा मोहात् स प्रेतो जायते नरः ।
 उच्छिष्टस्य विशेषेण अन्तरिक्षमृतस्य च ॥
 विषाग्निजलमृत्यूनां तथा चैवात्मघातिनाम् ।
 प्रेतत्वं जायते नूनं सत्यमेतच्च संशयः—इति ॥

अग्निपुराणे,—

“मातरं पितरं वृद्धं ज्ञातिं साधुजनन्तया ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तशास्त्रम् ।

४६१

लोभात्पजति यस्त्वेतान् स प्रेतो जायते नरः ॥
 कुज्योतिः कुत्सितो वैद्यः कुञ्जानी च कुदेशिकः ।
 शूद्रानुग्रहकर्त्ता च स प्रेतो जायते नरः ॥
 निन्दको द्विजदेवानां गीतवाद्यरतः सदा ।
 वृद्धं बालं गुरुं विप्रान् योऽवमत्य भुनक्ति वै ॥
 कन्यां ददाति शूक्रेण स प्रेतो जायते नरः ।
 न्यासापहर्त्ता मित्रभुक् परपाकरतः सदा ॥
 निर्दोषं सुद्धदं भार्यां षट्काले न याति यः* ।
 न सहेत यज्ञस्तेषां स प्रेतो जायते नरः ॥
 हस्त्यश्वरथयानानि मृतशय्याऽऽसनानि च ।
 हृष्णजिनन्तु गृह्णाति अनापदि तु यो द्विजः ॥
 तथोभयमुखीं घोरां सशैलां मेदिनीं द्विजः ॥
 कुरुचे च यद्दानं चण्डालात् पतितात् तथा ।
 माषिके च नवश्राद्धे सुञ्जन् प्रेतार्थमेव च ।
 भूमिकन्याऽपहर्त्ता च स प्रेतो जायते नरः—इति ॥

उसामहेश्वरसंवादे,—

“अपहृत्य च सर्वस्वं देवस्त्वं च तथापरम् ।
 दत्तापहारदानाच्च पैशाच्च याति वै नरः ॥
 योनिकार्यञ्च यो देवि, अहितेन तु कारयेत् ।

* त्यजन् काले न याति यः,—इति मु० ।

† दत्तापहारात् दानाच्च,—इति मु० ।

‡ न हि तेन तु,—इति मु० ।

४६२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

सोऽपि याति पिशाचत्वं स्वामिद्रोहेण मानवः ॥
 स्वामिद्रव्यं गृहीत्वा तु न यजेत् ददाति च ।
 आत्मनः पोषको मूढः पिशाचत्वं स गच्छति ॥
 मठापत्यञ्च* यो देवि, कुरुते मदमोहितः ।
 विनाशयेन्मठद्रव्यं निर्मात्यं यश्च भवति ॥
 परस्य योषितं कृत्वा ब्राह्मणस्त्रयश्च यः ।
 अरण्ये निर्जले देशे भवति ब्रह्मराक्षसः ॥
 अधर्मं धर्ममित्याज्यैर्न तु मोहवशं गताः ।
 चर्तारः परदाराणां सौख्येण बलतोऽपि वा ।
 अरण्ये निर्जले देशे भवति ब्रह्मराक्षसः—इति ॥

मनुः—

“संयोगं पतितैर्गत्वा परस्त्रैवच योषितम् ।
 अपहृत्य च विप्रस्त्वं भवति ब्रह्मराक्षसः ॥
 गुरुं त्वं कृत्यं जुं कृत्यं विप्रं निर्जित्य वादतः ।
 अरण्ये निर्जले देशे भवति ब्रह्मराक्षसः ॥
 आचार्यमृत्तिजश्चैव गुरुं चैव तपस्विनम् ॥
 मुनींश्चाप्यवमन्यन्ते ते भवन्तीह राक्षसाः—इति ।

वामनपुराणे,—

“चण्डालादन्यजाद्वाऽपि प्रतिगृह्णाति दक्षिणाम् ।
 याजको यजमानश्च स स्यात्तु खलकीटकः—इति ॥

* मूढोऽपत्यञ्च,—इति शा० ।

१९ अ०]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४८३

स्कान्दे रेवासण्डे,—

“बुभुक्षितेषु भृत्येषु यएकोऽभ्राति मानवः ।
 श्वयोनिं च समासाद्य चण्डालो जायते नरः ॥
 वेदोक्तं यः परित्यज्य धर्ममन्यं समाचरेत् ।
 दश वर्षसहस्राणि श्वयोनौ जायते भुवम् ॥
 वेदार्थ* निन्दका ये च ये च ब्राह्मणनिन्दकाः ।
 दह जन्मनि शूद्रास्ते मृताः श्वानो भवन्ति च”—इति ॥

ब्रह्मपुराणे,—

“यदि पुत्रसमं शिष्यं गुरुर्जज्ञादकारणम् ।
 आत्मनः कामकारेण सोऽपि हिंस्रः प्रजायते ॥
 पितरं मातरं चैव यस्तु पुत्रोऽवमन्यते ।
 सोऽपि विप्रोमृतोऽजन्तुः पूर्वं जायेत गर्दभः ।
 गर्दभत्वन्तु संप्राप्य ततो जायेत मानवः ॥
 ज्येष्ठं पितृसमं चापि भ्रातरं योऽवमन्यते ।
 सोऽपि मृत्युमवाप्नोति कौश्लयोनौ च जायते ॥
 आशाऽपहर्त्ता तु नरः क्रिमियोनौ प्रजायते ।
 विद्यासहर्त्ता तु नरो मीनोऽजायेत दुर्धृतिः ॥
 उपस्थिते विवाहे तु यज्ञे दाने महोत्सवे ।
 मोहात्करोति योविघ्नं च मृतो जायते क्रिमिः ॥
 कृतघ्नस्तु मृतो विप्रोऽयमस्य विषयं गतः ।

* वेदादि,—इति मु० ।

४८४

पराशरमाधवः ।

[१२ अ०

यमस्य विषये क्रूरैर्वन्धं प्राप्नोति दारुणम् ॥
 यातनाः प्राप्य तत्रस्थस्ततोवक्त्रैश्च भोद्विजाः ।
 ततो गतः* कृतघ्नश्च संसारं प्रतिपद्यते ॥
 जलप्रवहणं यस्तु भिन्द्यान्मत्स्यो भवेत्तु यः ।
 अथोनिगो वृकोहि स्यादुलूकः क्रयवस्त्रनात् ॥
 प्रतिश्रुत्य द्विजेभ्यश्चाप्यदत्त्वा मधुको^१ भवेत् ।
 लभेद्देवलको राजन् धेनिं चण्डालसंश्रिताम् ॥
 मृतस्यैकादशाहे तु भुञ्जन् स्या चाभिजायते"—इति ।

गरुडपुराणे,—

“कौटसाक्ष्यप्रदाः पापा अमेध्यक्रिमयश्चिरम् ।
 भूत्वा भवन्ति सर्पास्ते पिशाचास्तदनन्तरम् ॥
 गुरुमिव द्रुहः पापा ये च स्नामिद्रुहो जनाः ।
 द्विजशिश्वद्रुहश्चैव कृतघ्नानास्तिकास्तथा ॥
 त्यागिनो बान्धवानाञ्च त्यागिनः शरणार्थिनाम् ।
 अमेध्यक्रिमयः सर्वे मृगव्याधा भवन्ति च ॥
 गुरुरोमगणोपेता जायन्ते शम्भुकाञ्चले ।
 चन्द्रार्कग्रहणे मुक्ता जायन्ते कुञ्जरौ नरः”—इति ॥

शिवधर्मीक्षेत्रे,—

“विप्रः पद्ममहायज्ञानकृत्वा योऽस्त्रमश्रुते ॥
 विद्वराहो भवेच्चित्तं क्रयाग्नी व्याधएव च ।

* ततोदंशः,—इति मु० ।

। द्विजेभ्यश्चादत्त्वा मधुवृको,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४८५

दिजस्त्वेकग्रफामाच्च विकयाम्नायते मृगः ॥

मस्योऽपि विट्किमिशैव अवज्ञाकार्यधः किमिः”—इति ।

वायुसंहितायाम्,—

“खरो वै बज्रयाचित्वात् काकोमन्वितभोजनात्* ।

अपरीक्षितभोजी स्यात् वानरो विजने वने ॥

अविष्टां यः प्रयच्छेत् वस्त्रोवद्धा भवेत् सः ।

अन्नं पर्युषितं विप्रे दत्त्वा वै कुच्छतां† ब्रजेत्”—इति ॥

उत्तमनेश्वरसंवादे,—

“अग्निहोत्रं भवेद्यस्य न कुर्यात् तस्य रक्षणम् ।

पर्वातिक्रमकारी तु मृगलं याति ब्राह्मणः ॥

वेदोपजीविकाः पापाः स्त्रीसोखाः सततं च ये ।

भवन्ति चेह काकाः‡ सुखिरं विड्भुजएवच ॥

पायसं क्लृप्तं चैव हवींषि मधुराणि च ।

अदत्त्वा चाग्निविप्रेभ्यः प्राग्नाहुजगोभवेत्”—इति ॥

नारदपुराणे,—

“भर्तुः सौख्येन या नारी सौख्यपुत्रा न जायते ।

सा ख्येनै जायते राजन्, नैषि वर्षाणि पञ्च च ।

वाचा चाकोशिका या तु सन्निहृष्टा पतिं ह्रिया ॥

अकार्यं कारयेत्याया सा नारी वस्त्रुरी भवेत् ।

* काकोमन्वितभोजनात्,—इति शा० ।

† कुच्छतां,—इति मु० ।

‡ जाताः,—इति मु० ।

४६६

पराशरमाधवः !

[१२ अ० ।

भर्तुरर्थं हि या वित्तं विद्यमानं न यच्छति ॥
 जीवितं वा वरारोहे, विद्यायां जायते किमिः ॥
 किमियोनिविनिर्मुक्ता काष्ठकौटा भवेत्तु सा ।
 न साधयन्ति कार्याणि प्रभूणां ये विचेतसः ॥
 भूत्वा* वेतनभोक्तारो जायन्ते भूलता हि ते”—इति ।

टड्गौतमः,—

“मौल्याद्देदोपदोष्टा च व्याघ्रो भवति मानवः ।
 जम्बूको जायते जन्तुरननुज्ञातपाठकः ॥
 शूद्रात् पतति चण्डालो ब्रह्मद्रव्योपजीवकः”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“परद्रव्याण्यभिधायंस्तथाऽनिष्टानि चिन्तयन् ।
 वितथाभिनिवेशी च जायतेऽन्त्यासु योमिषु ॥
 पुरुषोऽनृतवादी च पिशुनः पुरुषस्तथा ।
 अनिवद्धप्रलापी च मृगपक्षिषु जायते ॥
 अदत्तादाननिरतः परदारोपसेवकः ।
 हिंसकश्चाविधानेन स्थावरेषु प्रजायते”—इति ॥

अथ नानानिषिद्धकर्मफलानि । उमामहेश्वरसंवादे,—

“श्वपाकपुल्कसादीनां कुक्षितानामपेतसाम् ।
 कुलेषु तेऽभिजायन्ते गुरुवृद्धावमानिनः ॥
 गुरुणां ह्यननुज्ञातो यो वेदाभ्यासमाचरेत् ।
 स प्रयाति विहीनेषु जायते भुवि मानवः ॥

* भ्रष्टा,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४६७

अधर्मं धर्ममित्याहुर्न तु मोहवशं गताः ।

ते च कालहतोद्योगाः सम्भवन्तीह मानुषे ॥

निर्हीमानिर्वषट्कारास्ते भवन्ति मराधमाः”—इति ।

स्कान्दे नागरखण्डम्,—

“प्राप्नुवन्ति कुदेशे च जन्म ये हेतुवादकाः ।

स्वामिद्रोहरता ये च कुक्कुटे जन्म चाप्नुयुः ॥

अदत्ता ये तथाऽभ्रन्ति पितृदेवद्विजातिषु ।

दुर्भिक्षे जनतापे च कुदेशे जन्म चाप्नुयुः ॥

ये च कुर्वन्ति दम्पत्योर्विवादं सानुरागयोः ।

विरूपा भ्रममाणस्य सर्वलोकविवर्जिताः* ॥

दरिद्रा जायया भ्रष्टा भवन्ति विगतायुषः ।

कन्यादाने च विघ्नं यो विक्रयं यः करोति वा ॥

स कन्याः केवलां सूते न पुत्रं केवलं कश्चित् ।

जायन्ते तास्य बन्धक्यो विधवा दुर्भगास्तथा”—इति ॥

प्रभासखण्डे,—

“यैर्न दत्तं मरैः किञ्चित्तेषां चिह्नं दरिद्रता ।

जायन्ते रोगिणोरौद्राहिंसाः कुजाश्च वामनाः ॥

अपुत्राः कलहाक्रान्ताः परदारोपसेवकाः ।

महाराजर्काकर्माणः कुचेलाः कुशरीरिणः ॥

* विगर्हिताः,—इति मु० ।

† केवलाः,—इति शा० ।

‡ वद्वाराजिक,—इति मु० ।

कुदण्डाश्चपलासुम्भा मूर्खा निद्रुरभाविणः ।

धनहीना* भवन्त्येते देवब्रह्मसमचकाः”—इति ॥

स्कान्दे रेवाखण्डे,—

“पिता माता गुरुर्भाता अन्यो वा विकलेष्ट्रियः ।

भवन्ति नादृता यैस्तु ते भवन्ति नराधमाः ।

इह मानुषलोकेऽस्मिन् दीनान्धास्ते भवन्ति च ॥

ये त्यजन्ति स्वक्तां भार्यां मूढाः पण्डितमानिनः ।

ते यान्ति नरकं घोरं तामिश्रं नात्र संग्रहः ॥

तत्र वर्षशतस्थान्ते इह मानुषतां गतः ।

दुष्कर्मा दुर्भगश्चैव दरिद्रः संप्रजायते ॥

जायते यन्त्रिसंयुक्तः परभार्यापसेवकः ।

गद्गदोऽनृतवादी स्यात् मूकश्चैव गवानृत ॥

अन्नं पुर्यषितं विप्रे ददद्वै कुजतां व्रजेत् ।

मात्सर्यादपि जात्यन्धोद्वेषाच्च वधिरा भवेत् ॥

अदत्त्वा भक्ष्यमग्राति अनपत्यो भवेच्च सः”—इति ।

गरुडपुराणे,—

“अवमत्य च ये यान्ति भगवत्कीर्त्तनं नराः ।

बाधिर्यमुपयान्त्याशु ते वै जन्मनि जन्मनि ॥

पश्यन्तो भगवद्द्वारं ताममास्तत्परिच्छदम् ।

अहत्वा तत्प्रणामादि ये यान्ति पुरुषाधमाः ॥

जात्यन्धास्तेऽभिजायन्तेऽप्यङ्गहीनापरियहाः ।

* दानहीना,—इति शा० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

४६६

पङ्कवः पादहीनाश्च कुष्ठिनो भुवि ये नराः ॥
 विष्णुच्छाया भुवं तैस्तु लङ्घिता स्यात् न संशयः ।
 तथाच भगवद्भास्वच्छायामाक्रमते तु यः ॥
 शरण्ये जायते पङ्कः स वै रोगादिपौडितः”-इति ।

विष्णुधर्मान्तरेऽपि,—

“पिशुनः पूतिनासः स्यात् सूचकः पूतिवक्त्रकः ।
 खल्वाटोमत्सरौ चैव नास्तिको वेदनिन्दकः ॥
 भूयएव समाप्नोति तथा नास्तिकतां द्विजः ।
 घूर्णिकस्तेलिकश्चैव शम्भो भवति मानवः ॥
 प्रतिकूलं गुरोर्यस्तु सोऽपस्मारी च जायते ।
 मिष्टाश्वको महाभाग, वातगुल्मी प्रजापते ॥
 भगभक्षस्तु कुण्डाशी दौर्धरोगी च पौडकः ।
 गुरुस्त्रामिद्विजाक्रोशं वेदनिन्दां तथैव च ॥
 श्रुत्वा भवति दुर्बुद्धिर्वधिरोमानवाधमः ।
 देवदत्तेन दीपेन कृत्वा कर्म सुदुर्मतिः† ॥
 जायते बुद्धदाक्षोवा नेत्ररोगयुतोऽपिवा ।
 तथैव दीनरूपश्च तेन पापेन कर्मणा ॥
 हीनवर्णस्तथा लोके भवत्यत्यन्तदुर्मतिः ।
 विरूपएव भवति तथाऽविक्रेयविक्रयी ॥

* कृत्वा,—इति सु० ।

† कर्मोऽपि दुर्मतिः,—इति सु० ।

५००

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

विनाऽपराधेन तथा कृत्वा पत्यधिवेदनम् ।
 स राजामयमाप्नोति व्यवहारे तथैव च ॥
 मूलकर्म तथा कृत्वा वशीकरणकारणात् ।
 द्वेष्टो भवति लोकेऽस्मिन् जगतो नात्र संग्रहः ॥
 परिवेत्ता तथा लोके सर्वव्याधिसमन्वितः ।
 अयाज्ययाजकश्चैव जायते वर्णसङ्करः ॥
 वेदविक्रयिको मूर्खः कितवश्चैव जायते ।
 नास्तिकस्तु दरिद्रः स्यात् सर्वकर्मविवर्जितः ॥
 अतिमानप्रवृत्तस्तु जायते कुत्सिते कुले ।
 शपाकपुत्कसादीनां कुत्सितानामचेतसाम् ।
 कुलेषु तेऽभिजायन्ते गुरुद्वेषादकाः ।
 श्वश्रे तु मरणं लोके विपैः स्थावरजङ्गमैः ।
 परेषां चेतसः क्लेशकारी भवति मानवः ।
 चयी ज्वरी प्रमोही च गुल्मी दाही भगन्दरी ॥
 रजस्वलान्यचण्डालपापिष्ठपतितैः सह ।
 व्यवहारी पुष्पवत्यां भुक्त्वा कुष्ठो ज्वरी भवेत् ॥
 अनपत्यो दरिद्रश्च विश्वस्तस्य विषप्रदः ।
 निषिद्धवस्तुभोगेन मोहयेद्यः परान् पुमान् ॥
 परोपदिष्टज्ञानो वा भवेदुन्मत्तकोऽपि वा ।
 स्रष्टुं दत्ताऽधिकां वृद्धिं योग्यकृतातौह मानवः ॥

* कारकाः,—इति सु० ।

† अत्र, प्राप्नोति,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५०९

स भूत्वा धनिर्ना वंशे प्रजेद्देशान्तरं ततः ।
 वाणिज्यलाभस्तत्रापि नास्ति तस्य मरस्य वै ॥
 अमुख्यसुख्यकारी यः स ज्वरी श्वासकाशवान् ।
 सर्वाङ्गारोगः पापात्मा वेष्टा मृतसमाङ्गभाक्”—इति ॥

उमामहेश्वरसंवादे,—

“मृष्टाचेन य आत्मानं पोषयन्ति नराधमाः ।
 बालानां वीचमाणानामददन्नत्ति निस्पृहः ॥
 न ऊतं न तपस्तप्तमदत्तं किञ्च ब्राह्मणे ।
 आत्मैव पोषितो येन तत्पापं कथयाम्यहम् ॥
 यत्र देशे त्वनावृष्टिर्यत्र वायुसमुद्भवः ।
 तस्मिन् देशे बुधार्ताश्च जायन्ते पापकर्मिणः”—इति ॥

पद्मपुराणे,—

“यस्तु विप्रत्वमुत्सृज्य चतुर्धर्मं निषेवते ।
 ब्राह्मण्यात्स परिभ्रष्टः चतुर्योनौ प्रजायते ॥
 वैश्यकर्मा च योविप्रो लोभमोहव्यपाश्रयः ।
 स द्विजो वैश्यतामेति शूद्रकर्म करोति यः ॥
 स्वधर्मप्रच्युतोविप्रः स हि शूद्रत्वमाप्नुयात् ।
 चतुर्योवा महाबाहो वैश्यो वा धर्मचारिणौ ॥
 स्नानि कर्माण्यपाहृत्य शूद्रकर्म निषेवते ।
 स्वस्थानाच्च परिभ्रष्टो जायते वर्णसङ्करः ॥
 ब्राह्मणः चतुर्यो वैश्यः शूद्रो वा याति तादृशः ।
 शूद्राचेनोदरस्थेन धियते यदि पुत्रक ॥

५०२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

ब्राह्मणः शूद्रतामेति नास्ति तत्र विचारण”-इति ।

मार्कण्डेयपुराणे,—

“ब्राह्मणः चचिथोवैश्यः स्त्रवर्णे पाणिसंग्रहम् ।
अल्लत्वा त्वन्यथा पाणेः पतन्ति नृप, संयज्ञान् ॥
यस्य यस्यास्तु हीनायाः कुरुते पाणिसंग्रहम् ।
अल्लत्वा वर्णसंयोगं शोऽपि तद्वर्णभाग्भवेत्”—इति ॥

अथ विशेषेण कर्मविपाकः ।

तत्र हिंसाविशेषाद्योनिविशेषः । तत्र मनुः,—

“यां यां योनिञ्च जीवोऽयं येन येनेह कर्मणा ।
क्रमशोऽश्नाति लोकेऽस्मिन्नेतत्सर्वं निबोध मे ॥
बहून् वर्षगणाण् घोरान् नरकान् प्राप्य तत्क्षणात् ।
संसारान् प्रतिपद्यन्ते महापातकिनस्त्रिभान् ॥
श्वशूकरखरोद्वाणां गोऽजाविमृगपक्षिणाम् ।
चण्डालपुत्कसानाञ्च ब्रह्महा योनिमृच्छति”—इति ॥

नन्दिपुराणे,—

“नरकेषु क्रमेणैव ब्रह्महा पाच्यते नरः ।
कल्पं कल्पं ततश्चान्ते स्थावरश्च प्रजायते ॥
तण्णगुल्मलतावल्लीवीरुद्रुमविभेदतः ।
तण्णभेदास्त्वगणिता गुल्मभेदास्तथा मताः ॥
लताभेदाश्च निःसंख्यावल्लीभेदास्तथैवच ।
वीरुद्भेदास्त्वसंख्याता असंख्या द्रुमजातयः ॥
तेषाञ्च देशभेदेन पुनः कष्टत्वमुच्यते ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५०३

दंष्ट्रिभ्यश्च नखिभ्यश्च चण्डालाद्वाङ्मणान् तथा ।
 गृहाधःपतनाच्चैव द्रुमाधःपातमात् तथा ॥
 गोभ्यश्च मरणं लोके विज्ञेयं पापकर्म्मणाम् ।
 ताडितस्त्रास्यते लोके हारितोहार्यते तथा ॥
 हत्वा बधमवाप्नोति नात्र कार्या विचारणा ।
 यद्यत् परस्थाचरति तत्तदस्योपजायते ॥
 प्राप्नोति यादृशीं बाधां कर्मणा स्वकृतेन यः ।
 तस्यापि तादृशी बाधा ज्ञेया जन्मनि जन्मनि ॥
 तस्मात् सर्वप्रयत्नेन परबाधां विवर्जयेत्—इति ।

महाभारतऽपि,—

“ये नास्तिका निष्क्रियाश्च गुरुशास्त्रातिलङ्घिनः ।
 अधर्मज्ञा गताचारास्ते भवन्ति गतायुषः ॥
 कुशीलाभिन्नमर्यादानित्यं सङ्कीर्णमैयुनाः ।
 अन्यायुषो भवन्तीह नरानिरयगामिनः ॥
 लोभमर्दीं हणच्छेदी नखसादी* च योनरः ।
 नित्योच्छिष्टः सूचकश्च नेहायुर्विन्दते महत् ॥
 आयुरस्य निरुन्तामि प्रज्ञामस्याददे तथा ।
 यः उच्छिष्टः प्रवदति स्वाध्यायं साधिगच्छति ॥
 यश्चानध्यायकालेऽपि मोहादभ्यसते द्विजः ।
 प्रत्यादित्यं प्रत्यनलं प्रति गाञ्च प्रति द्विजम् ॥
 ये मेहयन्ति पथि च ते भवन्ति गतायुषः”—इति ।

* नखघाती,—इति मु० ।

५०४

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

शिवधर्मोत्तरे,—

“देवद्रव्योपजीवी च स भवेदपवाङ्कः ।

देवद्रव्यं स्वयं येन भुक्तं यस्य सदा भवेत् ।

रसज्ञाविधुरः कुञ्जः कण्डूसर्वाङ्गदुःखितः ॥

देवस्पर्शं नरः क्षत्वा परप्रत्ययकारणात् ॥

मिथ्याऽऽचारं चरेत् पश्चाद्वर्ज्यदास्योनरो भवेत्* ।

देवदासोधनं भुक्त्वा वृद्धदुःखी च वै कमात् ॥

सर्वाङ्गकुष्ठो तिमिरौ नरोभवति पापतः ।

दीपं देवगृह्णादृत्वा पञ्चस्रान्वो भवेन्नरः ॥

मूर्च्छीं धमौ सुरद्वेष्टा पचपाती ज्वरी भवेत् ।

देवावमन्ता भवति सर्वदा मेथुने रतः ॥

सदाऽपहृतसर्वस्वः कुम्भितः काममोहितः”—इति ।

वृद्धगौतमः । “देवद्रव्योपजीवी चद्रोगी । प्रतिज्ञाय ब्राह्मण-
 खादामादस्यायुः । पत्नीवञ्जत्वे सत्येकारामः क्लीबः । स्वामिना धर्मं
 निधुक्तः तदनुष्ठानाशक्तोजलोदरी । दुर्व्यसबाधे बलवतामुपेक्षा-
 यामङ्गहीनः । व्यवहारपचपाते जिह्वारोगी । स्वयं प्रवर्तितधर्मानु-
 छानच्छेदने प्रतिपन्नेष्टवियोगः । स्वयमयभुक् शूलरोगी । परिची-
 णमिचवन्धुस्वामिस्त्रजनावमन्ता परिभूतवृत्तिः । अतिथिं पश्यन्नश्रतः
 कपालपट्टिका । सूर्यास्तकाले प्रतिश्रयादामादिष्टवियोगः । कृशना
 गुरुस्वामिमिचमुपचरतः प्राप्तार्थपरिभ्रंशः । विश्रम्भापहारौ सर्व-
 दुःखाश्रयः । गोदुःखकारौ गोनामहा । गोनिर्दयश्चिपिटमासः । पयना-

* पश्चाद्वर्ज्यदास्यो वनेन्नरः,—इति पाठान्तरम् ।

[१९ अ० १]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५०५

शकोनिस्तेजस्कः । सभायाङ्गलग्न्यौ पुण्यान्तेपी वक्त्रणासः । शिष्ट-
चौर्यधर्मदूषकः केकराचः । साधुजनतपस्विदेवद्विजगुरुज्ञानयोगदेष्टा
वक्त्रासः । तटाकारामभेत्ता नेत्राङ्गहीनः । कृतघ्नः सर्वारम्भ-
विकलः । परस्वामिलाषी चयरोगौ स्यात् । चौररचकः,

व्यवहारेष्वमध्यस्थश्चौरवृत्तिपरश्च यः ।

वाणिज्यलाभो नो तस्य देशान्तरगतस्य च ॥

व्याधिः स्यात् प्राणसन्देहो मृतिस्तत्रैव पापिनः”—इति ।

शिवधर्मोत्तरे,—

“एवं पापविशुद्ध्याश्च सावशेषेण कर्मणा* ।

ततः चित्तिं समासाद्य जायन्ते देहिनः पुनः ॥

तत्रानुभूय दुःखानि जायन्ते कौटयोनिषु ।

निष्क्रान्ता कौटयोनिभ्यः क्रमाज्जायन्ति पक्षिणः ॥

संक्षिप्ताः पक्षिभावेन जायन्ते मृगयोनिषु ।

मृगदुःखमतिक्रम्य जायन्ते पशुयोनिषु ॥

पशुयोनिं समासाद्य पुनर्जायन्ति मानुषाः ।

एवं योनिषु सर्वासु परिक्रम्य क्रमेण तु ॥

कालान्तरवशात् यान्ति मानुष्यमतिदुर्लभम् ।

उत्तमश्चापि मानुष्यं प्राप्यन्ते पुण्यगौरवात् ॥

विचित्रागतयः प्रोक्ताः कर्मणां गुरुत्वाद्यवात् ।

ततो मानुषतां प्राप्य व्याधिभिस्तत्र पीड्यते ॥

* सावशेषेण कर्मणाम् — इति मु० ।

६०६

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

कुष्ठरोगेण घोरेण ब्रह्महत्यां प्रयोजयेत्”--इति ।

मार्कण्डेयपुराणे,—

“अशस्त्रं पुरुषं हत्वा मरः संजायते स्त्ररः ।
 कृमिस्त्रीपरहन्ता च बालका अपजायते ॥
 वृषस्य वृषणौ च्छित्वा घण्डत्वं प्राप्नुयाच्चरः ।
 परिहृत्य ततो भूयो जन्मनामेकविंशतिम् ॥
 कृमिकीटपतङ्गेषु स्थितस्तोयनरेषु च ।
 गोलं प्राप्य च चण्डालपुष्कसादि जुगुप्सितः ॥
 पङ्कजधरिः कुष्ठौ यच्छापा च प्रपीडितः ।
 सुखरोगाच्चिरोगेऽथ रोगैरन्यैश्च बाध्यते ।
 अपस्मारी च भवति शूद्रत्वं चैव गच्छति ॥
 एषएव क्रमो दृष्टो गोसुवर्णादिहारिणाम् ।
 विद्याऽपहारिणश्चैव निदेशभंशिनां गुरौ”--इति ।

ब्रह्मपुराणे,—

“यस्तु रौद्रसमाचारः सर्वभूतभयङ्करः ।
 वृक्षाभ्यां यदि पद्भ्यां वा रज्जा दण्डेन वा पुनः ॥
 श्लोष्टैः स्तम्भैरुपायेर्ष्या जन्तून्लाडयतेऽनिशम् ।
 हिंसार्थी निकृष्टप्रज्ञ उद्वेजनकरः सदा ॥
 एवं शूलसमाचारो निरयं प्रतिपद्यते ।
 स चेन्मनुष्यतां गच्छेद् यदि कालविपर्ययात् ॥
 बधवन्धपरिक्लिष्टः कुले जायेत सोऽधमे ।
 श्लोकद्वेष्टाऽधमः पुंसां स्वयं कर्मकृतेः फलैः”--इति ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५०७

हिंसाकर्मविशेषफलानि स्वह्नु-लिखिताभ्यां दर्शितानि । “अत-
ऊर्द्धं बह्वनि वर्षमहस्त्राणि यमविषये कुम्भीपाकरौरवादिषु स्थानेषु
दुःखान्यनुभूयेह जातानामिमानि लक्षणानि भवन्ति । तद्यथा,
बद्धहा कुष्ठौ गोघ्नश्चान्धः अनेकरोगिणश्च”—इति । यमः,—

“अशुद्धानाम् पापानां पतितानाञ्च कर्मभिः ।

उत्तीर्णानाञ्च तिर्यक्तात् देहे भवति लक्षणम् ॥

इह दुश्चरितैः केचित् केचित् पूर्वहृतैस्तथा ।

प्राप्नुवन्ति दुरात्मानो नरा रूपविपर्ययम् ॥

द्विजघ्नं कुष्ठिनं विद्यात् कुनखं स्वर्णहारकम् ।

व्यङ्गाश्चाधर्मिणश्चैव जायन्ते प्राणिहिंसकाः”—इति ।

हारौतः । “कुनखौ भूणहा । बद्धघ्नः कुष्ठौ । परदुःखदायि-
नोनित्यान्धाः । परदाराभिरतादीर्घरोगिणः । दृष्ट्यपहर्तारोऽन्धाः ।
ओचापहर्तारोबधिराः । वाचोऽपहर्तारोमूकाः । एवं ह्यह,—

यदङ्गं पीद्यते येन तेन क्षीनोऽभिजायते ।

नाहन्वा लभते किञ्चित् शुभं वा यदि वाऽशुभम्”—इति ।

कथ्यः,—

“क्षयी स्यात् चेत्रहरणे अर्शोवान् नृबधेऽपिच ।

जलोदरघृतः स स्यात् स्वमारीणाञ्च हिंसकः ॥

कर्णभेत्ता कर्णमूली ओष्ठरोग्योष्ठनाशकः ।

दन्तपातनकर्त्ता च दन्तरोगौ भवेत् सदा ॥

* स्वर्णहः,—इति सु० ।

† नाहन्वा,—इति सु० ।

उरःस्तस्तादुस्तम्भी अचिरोग्यचिनाशकः ।
 पदा तु यस्ताडयति विसर्पी स भवेन्नरः ॥
 पौडामप्रियकर्त्ता च धनुर्व्याधिर्धनुग्रहात् ।
 पादकीली स भवति पादहन्ता च यो भवेत् ॥
 असृग्दरी दारयति यो वृक्षानतिविस्तृतान् ।
 शूलेन शूली* भवति मनुष्याणाञ्च हिंसकः ॥
 असृग्दरी स भवति यस्तु हिंस्याहृष्या पशून् ।
 नक्तान्धं जायते तस्य यो गवां नयनद्वये ॥
 करोति शूलप्रचेपं पूर्वभावप्रचोदितः—इति ।

व्यासोऽपि,—

“पितृहा याति पैशाच्यं जात्यन्धो मातृघातकः ।
 प्राण्डङ्गं मृगश्रावं च हत्वा बन्धो मृतप्रजः ।
 असाध्यरोगी† बालघ्नः क्षयी स्यात् सर्वजीवहा ॥
 गात्रक्षक्षी घणौ श्विचौ विसर्पी परघातकः ।
 नेत्ररोगो भवेत् तस्य योऽन्येषां दृष्टिघातकः ।
 परेषां रसनाच्छेदाज्जिह्वाऽऽस्यघणवान् भवेत् ॥
 हतघ्नः स्फुटिताक्षो वा तृतीयज्वरसंयुतः ।
 चातुर्यकोष्णशीतोष्णज्वरी स्यात् सततज्वरी ॥
 पामे वने वा जन्तूनां श्मिर्भ्यां भौतिसर्पयेत् ।
 भयोद्देगकरोऽन्येषां पाषाणेनाथ घातकः ॥

* मूलशूली स,—इति सु० ।

† असाध्यरोगी,—इति सु० ।

१२ अ०]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५०६

तलघातौ च सम्भूतः कुलेषु धतिनां नरः ।

गत्वा देशान्तरन्तेषां तत्र रागो महान् भवेत्”—इति ।

वृद्धगौतमः,—

“वृचश्चेत्ता वृथा यस्तु स नाडीवणवान् भवेत्”—इति ।

वायुपुराणे,—

“भवेत् स्फुटितपादस्तु यो निहन्त्याद् वनस्पतीन् ।

प्राणिहिंसापरो जन्तुघातौ वा मृतमन्नतिः ॥

मुखे क्षणप्रणी श्वित्रौ बन्धोवा स्यादिसर्पवान् ।

वल्मीकन्तु खनिवा यो हन्ति वायुभुजोनरः ॥

गजवर्मा ज्वरी च स्यादाज्ञया पूर्वकर्मणः ।

भूषणश्च स्निग्धस्तः स्याद्गृहिणी दासपत्न्यपि”—इति ।

विष्णुधर्मोत्तरे,—

“यं कश्चिद्वातयित्वा तु प्राणिनां भृगुनन्दन ।

मांसं भुक्त्वा तु धर्मज्ञ, भवतीह गदातुरः”—इति ॥

इति हिंसाविशेषकर्मफलानि ।

अथापेयपानाभक्ष्यभक्षणकर्मविशेषाद्योनिविशेषः ।

तत्र शिवधर्मोत्तरे,—

“क्षमिकौटपतङ्गानां विड्भुजां चैव पक्षिणाम् ।

सुरापः प्राप्यते योनिं पूर्वकर्मानुसारतः”—इति ॥

उमामहेश्वरसंवादे,—

“मद्यव्यसनिनो ये च ये मद्यं सेवयन्ति च ।

शालान्तु कारयेद्यस्तु मद्यपानं ददाति यः ॥

५१०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

मद्यविक्रयिणो ये च मद्यं ये क्रीणयन्ति च ।
 पिवन्ति ये नरा देवि, सर्वे ते समभागिनः ॥
 ते शौण्डिका वा चण्डाला लुब्धका मत्स्यघातकाः ।
 दासत्वेनैव सुश्रोणि, जायन्ते पुरुषाधमाः ॥
 तिर्यङ्क्षोऽपि समुत्पन्ना यथा मृत्युमुपागताः ।
 मद्यपानरता ये च शृणु तेषां गतिं शुभे ॥
 षष्ठिवर्षसहस्राणि क्रमिर्भूत्वा महीतले ।
 क्रमियोनिक्षये भूते पापन्तु कथयाम्यहम् ॥
 यानयोनिशतं गच्छेत् जम्बूके पञ्चविंशतिम् ।
 मद्यपानरता ये तु कां गतिं यान्ति सुव्रते ॥
 शूद्रस्य चेद्दृशं पापं मद्यपानरतस्य च ।
 विप्रस्य कथयिष्यामि मद्यपश्य दुरात्मनः ॥
 काको भूत्वा चिरं देवि, विष्टाभक्षस्तु जीवति ।
 वर्षाणां द्वादशे लक्षे स जीवेत्पापकर्मकृत् ॥
 स्वमांसं परमांसेन यो देही वृद्धिमृच्छति ।
 तस्य योनिशतं गत्वा शरीरं व्याधितं भवेत् ॥
 यासु योनिषु जायन्ते नरमांसस्य भक्षकाः ।
 व्याधिरोगशतैर्युक्ता जायन्ते तासु कर्मणा—इति ॥

मनुः,—

“कमिकीटपतङ्गानां विड्भुजां चैव पक्षिणाम् ।
 हिंसाणां चैव सत्त्वानां सुरापो ब्राह्मणो व्रजेत्”—इति ॥
 विष्णुरपि । “अभोज्यान्नभक्षणे क्रमिः”—इति । वृद्धगौतमः,—

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५११

“विप्रवृत्तिविलोपेन दर्दुरः सप्तजन्मनि ।

निषिद्धास्त्रन्तु यो भुङ्क्ते कर्कटः सोऽभिजायते ॥

कौटाशी सूतकाक्षाशी मत्स्याशी वाचिताक्षभुक् ।

शमम्भणं विना भुक्त्वा पराश्वं काकतां व्रजेत्”—इति ॥

अथापेयपानादिकर्मविशेषफलानि ।

तत्र हारीतः । “सुरापोबद्धजिह्वः । अभक्ष्यभक्षः श्याव-
दन्तः”—इति । स्कान्दे रेवाखण्डे,—

“पापशेषात् तु भवति सुरापः श्यावदन्तकः”—इति ।

शिवधर्मोत्तरे । “अभक्ष्यभक्षौ गण्डमाली”—इति । सहस्र-
लिखितौ । “अभक्ष्यभक्षौ गण्डमाली”—इति । कश्यपः । “सुरापो-
लोलजिह्वः”—इति ।

अथ स्नेयकर्मविशेषाद् योनिविशेषाः ।

तत्र मनुः,—

“लूताऽहिमरटानाञ्च तिरश्चाञ्चाम्बुचारिणाम् ।

हिंसाणां सपिशादानां स्तेनो विप्रः सहस्रघ्नः ॥

संयोगं पतितैर्गत्वा परस्मैव च योषिताम् ।

अपहृत्य च विप्रस्त्रं भवन्ति बद्धराक्षसाः ॥

मणिमुक्ताप्रवासानि हत्वा लोभेन मानवाः ।

विविधानि च रत्नानि जायन्ते लोहकर्द्वेषु ॥

धान्यं हत्वा भवत्यारवुः कांस्यं हंसोजस्रं भ्रुवः ।

मधुदंशः पयः काकोरसं श्वा नकुलोदृतम् ॥

मांसं गृध्रोवसां महुस्तैलं तैलवकः खगः ।

५१२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

चीरवाससु स्रवणं बलाकः शकुनिर्दधि ॥
 कौशेयं तित्तिरिर्हत्वा चौमं हत्वा तु दर्दरः ।
 कार्पासं तान्तवं क्रौञ्चो गोधागां वाद्गुदोगुडम् ॥
 कुकुन्दरी शुभान् गन्धान् पत्रं शाकन्तु वर्हिणः ।
 श्वावित् कृतान्नं विविधमहतासन्तु शल्यकः ॥
 वको भवति हत्वाऽग्निं गृहकारौ ह्युपस्करम् ।
 रक्तानि हत्वा वासांसि जायते जीवजीवकः ॥
 वृकोमृगेभं व्याघ्रोऽश्वं फलपुष्पन्तु मर्कटः ।
 स्त्रीमृचलोककोवारि यानान्युद्गः* पशूनजः ॥
 यदा तदा परद्रव्यमपहृत्य बलास्ररः ।
 अवश्यं याति तिर्य्यक् जग्ध्वा चैवाज्जतं हविः ॥
 स्त्रियोऽप्येतेन कल्मेन हत्वा दोषमावाप्नुयुः ।
 एतेषामेव जन्तूनां भार्यात्वमुपयान्ति ताः—इति ॥

याज्ञवल्क्यः,—

“हीनजातौ प्रजायेत पररत्नापहारकः ।
 पत्रशाकं शिखी हत्वा गन्धान् कुकुन्दरी शुभान् ॥
 मूषिको धान्यहारी स्याद् यानमुद्गः फलं कपिः ।
 जलं स्रवः पयः काको गृहकारौ ह्युपस्करम् ॥
 मधु दंशः पलं गृहो गाङ्गोधाऽग्निं वकस्तथा ।
 श्विची वस्त्रं श्वा रसं तु चीरी स्रवणहारकः ॥

* यानान्युद्गः,—इति शा० स० ।

१२ अ० १]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५१३

प्रदर्शनार्थमेतत् तु मयोक्तं श्लेषकर्मणि* ।

द्रव्यप्रकारा हि यथा तथैव प्राणि जायते"—इति ॥

मार्कण्डेयपुराणे,—

“पुंसोऽपहर्ता नरकादिमुक्तो जायते क्षमिः ।

धान्यं यवांस्तिलान्माषान् कुलुत्थान् सर्षपान् चणान् ॥

सख्यान्यन्यानि वा हत्वा मोहाज्वन्तुरचेतनः ।

संजायते महाबल्लो मूषिको वज्रसन्निभः ॥

भोजनं चोरयित्वा तु मक्षिका जायते नरः ।

हत्वा दुग्धं तु माज्ज्वारो जायते नरकाश्च्युतः ॥

तिलपिष्टाकसन्निभमन्नं हत्वा तु मूषिकः ।

धृतं हत्वा तु नकुलः काको मुञ्जरजामिषम् ॥

श्वेनो मार्गमिषं हत्वा चीरो लवणहारकः ।

चोरयित्वा पयस्यापि बलाका संप्रजायते ॥

यस्तु चोरयते तैलं तैलपायी स जायते ।

मधु हत्वा नरोदंशो धृतं हत्वा पिपीलिका ॥

चोरयित्वा तु निष्पावान् जायते गलगण्डकः ।

आसनं चोरयित्वा तु तित्तिरिलमवाप्नुयात् ॥

अथो हत्वा तु पापात्मा वायसः संप्रजायते† ।

हृते कांश्ये च हारौतः कपोतो रौप्यके हृते ॥

जीवञ्जीवकतां याति रक्तवस्त्रापह्वरः ।

* श्लेषकर्मणि,—इति शा० ।

† वायसत्वं प्रपद्यते,—इति मु० ।

65

५१४

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

कुकुन्दरी शुभान् गन्धान् रमं^{*} दत्त्वा शशो भवेत् ॥

षण्डः पल्लवहरणो काष्ठहृद्गणक्रीटकः ।

पुष्पापहृद् दरिद्रश्च पङ्कुर्यानापहारकः ॥

शाकहर्त्ता च हारीतस्त्रोयहर्त्ता च चातकः ।

भूहर्त्ता नरकान् गत्वा रौरवादीन् सुदारुणान् ॥

तण्डुललतावल्लीवक्षारतरुतां गतः—इति ॥

गौतमः । “अनृतवागुल्लोमुज्जुर्मुज्जुः संलग्नवाक् । जलोदरो-
दारव्यागी । कूटमाक्षी क्षीपदौ उच्छूनजङ्घाचरणः । विवाहविघ्नकर्त्ता
क्षिप्रोष्ठः । अवगूरणः क्षिन्नहस्तः । मातृगोऽन्धः । सुषागामी
वातदृषणः[†] । चतुष्पथे विण्मूत्रविमर्जने मूत्रहृच्छी । कन्यादूषकः
षण्डः । पर्युषितभोजी कृमिः[‡] । ईर्ष्यालुर्मग्नकः । पित्रोर्विवदमानो-
ऽपस्मारी[§] । न्यासापहार्यनपत्यः । रत्नापहार्यत्यन्तदरिद्रः । विद्या-
विकयी पुरुषमृगः । वेदविकयी क्षीपी । वज्रयाजको जलप्रवः ।
अथाज्ययाजको वराहः । अनिमन्त्रितभोजी वायसः । मृष्टैकभोजी
वानरः । यतस्ततोऽग्नन् माज्जिरः । कलवनदाक्षी खद्योतः । दारका-
चार्यी मुखविगन्धः । अदत्तादायी बलीवर्द्धः । मत्सरी चमरः[॥]
अग्न्युत्सादी मण्डलकुष्ठी । शूद्राचार्यः श्वपाकः । गोहर्त्ता सर्पः ।
स्नेहापहारी लयी । अन्नापहार्यजीर्णो[॥] । ज्ञानापहारी मूकः ।

* सस्यं,—इति स० शा० ।

† पल्लवहारण,—इति शा० ।

‡ एतच्चिह्नान्तर्गता अंशाः न सन्ति शा० पुस्तके ।

§ चमरः,—इति शा० ।

[१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५१५

जलापहारी मत्स्यः । चीरहारी बलाकः । परद्रव्यापहारी परप्रेष्यः—
इति ।

शङ्खलिखितौ । “वेष्मापहारी अद्रिमर्षः । जलापहारी शिशु-
मारः । मस्यापहारी कपोतः । कव्यापहारी वायसः । ताम्राप-
हारी बलाकः । अपूपापहारी भ्रेतः । शस्त्रापहारी जडः । कृपाप-
हारी कारण्डः । गन्धापहारी पतङ्गः । ध्वजापहारी ककलासः ।
शाकापहारी पशुः । ग्रन्थापहारी अग्रयनः । पुष्पापहारी दुर्गन्धी ।
फलापहार्यफलीः । दीपापहारी कौशिकः । भृशपहारी नकुला-
हिविडालारूनामन्यतमः”—इति ।

“यदा तदाऽपि पारकं स्तब्धं वा यदि वा वज्र ।

क्षत्वा वै योनिमाप्नोति तत्तद्भोगानुरूपतः”—इति ॥

स्तेयकर्मणेषफलानि । तत्र विष्णुधर्मात्तरे,—

“मणिमुक्ताप्रवालानि रत्नानि विविधानि च ।

अपहृत्य नरा राजन्, जायन्ते हेमकर्तृषु ॥

यदा तदा परद्रव्यमपहृत्य बलाचरः ।

प्राप्नोति भृगुशार्दूल, मानुष्ये भारवाहिताम् ॥

धान्यचौरोऽङ्गहीनः स्यादत्यन्तं मिश्रकोभवेत् ।

व्याधितश्चान्नहर्ता स्थान्मूकोवागपहारकः ॥

• कव्यापहारी,—इति सु० ।

† शस्त्रापहारी,—इति सु० ।

‡ कौदलः,—इति सु० ।

§ फलापहारी कपिः,—इति सु० ।

५२६

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

वस्त्रापहारी श्वित्रौ स्यात् पङ्कशापहारकः ।
 अन्धो दीपापहारी स्यात् काणोनिर्व्यापको भवेत् ॥
 दरिद्रः परवित्तघ्नः उन्मत्तश्चायहस्तिनः ।
 पङ्कुरेव तथा ज्ञेयः सर्वस्यानापहारकः ॥
 अन्यश्च जायते लोके गां हत्वा च नराधमः ।
 वस्त्रभोज्यापहर्तारौ तथा नग्नबुभुक्षितौ ।
 रक्षापहारी भवति तथा कुष्ठौ नराधमः”—इति ॥

वायुपुराणे,—

“वातव्याधियुतः स्तेयौ तथा कुष्ठौ नरो भवेत् ।
 ब्राह्मणस्त्रणहारी च प्रमेही जायते नरः ॥
 प्रस्त्रिजपाणिपादः स्वादाहरेद्योरसादिकम् ।
 अन्नचौरो भवेद्यस्तु सोऽकस्मान्जायते कृशः ॥
 स्त्रोपघाती वाक्यञ्च हत्वा मर्त्यः प्रजायते”—इति ॥

उमामहेश्वरसंवादे,—

“धान्यचौरस्तु हीनाङ्गस्तृणहर्ता तु वा पुनः ।
 परद्रव्यापहारी च मृत्यानां वृत्तिजीवकः ॥
 खलं चेचं गृहं वाऽपि परद्रव्यं हरन्ति ये ।
 सुवर्णमणिमुक्तानि वस्त्राण्याभरणानि च ॥
 आसनानि विचित्राणि धनधान्यमुपस्करम् ।
 ये हरन्ति नरा नित्यं परद्रव्याणि मोहिताः ॥
 इहलोकगतानाञ्च तेषामेष विधिः स्मृतः ।
 मग्नादीनाः बुधर्ताश्च कुचला दुःखिताः सदा ॥

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५१७

बन्धुभिः परिभृताश्च भोग्यभोगविवर्जिताः ।

सुखानि प्रार्थयन्तीह दास* वृत्तिमुपागताः ॥

ये हरन्ति च त्वर्थाणि वाद्यानि विविधानि च ।

तेन पापेन ते देवि, तिर्य्यक्त्वं यान्ति मानवाः ॥

इत्वा मद्रादिवाद्यानि झञ्जरीपट्टहानि च ।

तेन पापेन ते मूढा वाधिर्य्यं यान्ति मानवाः ॥

कांसिकं सुरजं वंशं वीणां तूलविलं तथा ।

ये हरन्ति च पापानि पिशाचास्ते† भवन्ति च ॥

पट्टं‡ लेपनञ्चैव तथा समुट्टिकाश्च ये ।

हरन्ति पुष्करं ये तु तेन ते यान्ति मूकताम् ॥

प्रासादेषु च ये देवि, हरन्ति दीपिकां नराः ।

गृहेषु चैव विप्राणां तेन ते यान्ति चान्धताम्”—इति ।

शङ्खलिखितौ । “सुवर्णस्तेयौ कुनखौ । वस्त्रापहारी श्विची ।

हिरण्यपहारी दद्रुणः । तैजसापहारी मण्डली । स्नेहापहारी

चयामयौ । अजीर्णवानन्नापहारी । वागपहारी भूकः । गृध्रोदेव-

द्रव्योपजीवकः । पाण्डुरोगी दीपहारी । ब्राह्मणवृत्तिघ्नश्च दरिद्रः ।

कर्म्मफलविशेषेण कुजवण्डपङ्कुरिद्राश्च जायन्ते”—इति ।

यमः,—

“द्रव्योपधापहर्ता च दीर्घरोगित्वमाप्नुयात् ।

* दान,—इति सु० ।

† पापेन बधिरास्ते,—इति सु० ।

‡ पट्टं,—इति सु० ।

५१८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

धान्यचोरो ब्रणी च स्यात् कासी* भक्षापहारकः ॥

गलगण्डी गलद्द्रव्यहर्ता† भवति मानवः ।

विकृतिर्ब्रह्महर्ता च स्यान्मांसस्थापहारकः”—इति ॥

स्कान्दे रेवाखण्डे,—

“मणिकूटं तुलाकूटं कूटसाक्ष्यं वदन्ति ये ।

नरके त्वन्वतामिश्रे प्रपच्यन्ते नराधमाः ॥

शतमाहसिकं कालमुपित्वा तत्र ते नराः ।

इह शत्रुगृहे वद्धा भ्रमन्ते कालमीप्सितम् ॥

कुनखी स्वर्णहरणामूकः पुस्तकहारकः ।

फलान्याहरतोऽपत्यं म्रियते नात्र संग्रहः”—इति ॥

अथागम्यागमन कर्मविशेषाद् योनिविशेषः ।

स्कान्दे रेवाखण्डे,—

“गुरुदाराभिभर्ता च कृकलासो भवेद्भ्रुवम् ।

राजौगामी भवेद्दृष्टो वृश्चिको वृषलीपतिः”—इति ॥

गौतमः । “चाण्डालीपुष्कमीगमनेऽजगरः । प्रव्रजितागमने

मरुपिशाचः । शङ्खागमने दीर्घकीटः । स्रवर्णाभिगामी दरिद्रः ।

गोगामी मण्डूकः”—इति ।

मार्कण्डेयपुराणे,—

“परदाराभिगमने रक्तद्रोणसु जायते ।

श्वशृगालेभट्टप्रेषु क्रमाव्जातिषु जायते ॥

* क्षमिः,—इति मु० ।

† गलद्द्रव्यापहर्ता,—इति मु० ।

भ्रातृभार्याश्च दुर्वद्विर्याधर्षयति पापकृत् ।
 पुंस्कोकिलत्वमाप्नोति सपापो नरकाच्युतः ॥
 मस्त्रिभार्यां गुरोर्भार्यां राजभार्यां च पापकृत् ।
 प्रधर्षयति पापात्मा सूकरो जायते नरः ॥
 शूद्रश्च ब्राह्मणीं गत्वा कृमियोनौ प्रजायते ।
 तस्यामपत्यमुत्पाद्य काष्ठान्तः कौटको भवेत् ॥
 सूकरः कृमिको मनुश्चण्डालश्च प्रजायते”—इति ।

ब्रह्मपुराणे,—

“मस्त्रिभार्यां गुरोर्भार्यां शिष्यभार्यां* तथैव च ।
 प्रधर्षयित्वा कामात्मा मृतो जायेत सूकरः ॥
 सूकरः पञ्चवर्षाणि दशवर्षाणि वै वृकः ।
 पिपीलिका तु मांसास्त्रीन् कौटः स्यान्मासमेव तु ॥
 एतानामाद्य मंभारान् कृमियोनौ प्रजायते ।
 तत्र जीवति मासांश्च कृमियोनौ चतुर्दश ॥
 ततोऽधर्मव्यथं कृत्वा ततो जायेत मानवः ।
 परदाराभिर्गर्भं तु कृत्वा जायेत वै वृकः ।
 या सृगालस्ततो गृध्रो व्यालः काको वकस्तथा ॥
 भ्रातृभार्यान्तु पापात्मा यो धर्षयति मोहितः ।
 कोकिलत्वमवाप्नोति सोऽपि संवत्सरं द्विजः ॥
 मनसाऽपि गुरोर्भार्यां यः शिष्यो याति पापकृत् ।

* राजभार्या,—इति मु० ।

५२०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

उग्रान् स याति संसारानधर्मेणैव चेतसा ॥
 श्वयोनौ तु स सम्भूतस्त्रीणि वर्षाणि जीवति ।
 तत्रापि निरयं प्राप्तः कृमियोनौ प्रजायते ॥
 कृमिभावमनुप्राप्य वर्षमेकन्तु जीवति ।
 ततस्तु निरयं प्राप्तो ब्रह्मयोनौ प्रजायते ।
 वृषलो ब्राह्मणीं गत्वा कृमियोनौ प्रजायते ॥
 ततः सम्राट् निधनं जायते सूकरः पुनः ।
 सूकरो जातमात्रस्तु रोगेण म्रियते द्विजाः ॥
 या ततो जायते मूढः कर्मणा तेन भो द्विजाः ।
 या भूत्वा कृकलासस्तु जायते मानवस्ततः ॥
 तत्रापत्यं समुत्पाद्य ततो जायेत मूषिकः”—इति ।

नारदपुराणे,—

“चिन्त्येद्दीक्षयेद्वाऽपि जननीं वा सुतां च वा ।
 बधूं वा भ्रातृदारान् वा गुरुभार्यां नृपस्त्रियम् ॥
 स याति नरकं घोरं मच्चिन्त्य श्वपचीमपि ।
 वृद्धा हि प्रमदा ह्येता यः जोभं व्रजते नरः ॥
 तस्य पुण्यं कृतं सर्वं वृथा भवति नान्यथा ।
 पुण्यस्य सङ्ख्यात् पापं पापाणश्च भवेद्भुवम्”—इति ।

व्यभिवारिणीं प्रति वराहपुराणे,—

“ततः शुनी भवेत् पश्चात् सूकरी च ततः परम् ।
 कर्मचये ततः पश्चान्मातुषी कुत्सिता भवेत् ॥
 न च सौख्यमवाप्नोति तेन दुःखेन दुःखिता”—इति ।

१९ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५९१

“लणगुल्ललतानाञ्च कव्यादां दंष्ट्रिणामपि ।

कूरकर्मरतानाञ्च कमशो गुरुतल्पगः ॥

हिंसा भवन्ति कव्यादाः क्रिमयोऽभक्ष्यभक्षिणः ।

परस्वरादिनोमस्याः प्रेत्याक्यस्त्रीनिषेवकाः”—इति ।

अगस्यागमनकर्मविशेषात् फलविशेषः पद्मपुराणे,—

“उदरव्याधियुक्तस्तु तथा गुर्वङ्गनागमे ।

आचार्यभाष्यागमने भगन्दरयुतो भवेत् ॥

तथा पापेन महता गुल्मी स्यादक्यजागमे”—इति ।

विष्णुधर्मोत्तरे,—

“पण्डस्य जायते लोके दारातिक्रमकारकः ।

परपुंसि प्रसक्ता च तस्य भार्या तथा भवेत् ॥

कुष्ठो भवति धर्मज्ञ, अपहृत्य तथा स्त्रियम्* ।

लिङ्गव्याधिमवाप्नोति विद्योनी मैथुने रतः ॥

गां च गत्वा द्विजश्रेष्ठ, लिङ्गनाशमवाप्नुयात् ।

दृष्ट्वा परस्त्रियं नग्नां नरो दुष्टेन चेतसा ॥

जात्यन्धत्वमवाप्नोति परलोके न संशयः ।

अवकीर्णो च भवति लिङ्गव्याधिसमन्वितः† ॥

प्रकीर्णमैथुने जन्तुः क्लौवो भवति वै द्विज”—इति ।

* परस्त्रियम्,—इति मु० ।

† मनोदुष्टेन चक्षुषा,—इति मु० ।

‡ लिङ्गव्याधौ न संशयः,—इति मु० ।

66

५२२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

शङ्खलिखितौ । “पर्वमेथुने प्रमेही पुरुषव्याधिपीडितः । पर-
दारगाम्यगुप्तरदारकः । गोखवकीर्णं दुश्चर्मा । खराश्याभिगामी
मधुमेही* । सगोत्राभिगामी मद्यपस्त्रीगामी स्त्रीपदी† । मातृपितृ-
भगिनीगाम्यबीजी । खदारादन्यत्र दीव्यतः केशान्पलम् । गुरु-
तन्पगो दुश्चर्मा । चण्डान्धवकीर्णं कन्यादूषी सगोत्राभिगाम्यबीजी ।
धर्मपत्न्यामास्ये प्रवर्त्तकः खल्वाटः । मातृभगिनीगाम्यवकीर्णं
स्त्रीपदी वधी मधुमेही च”—इति ।

वृद्धबौधायनः,—

“गाङ्गत्वा मधुमेही स्थान्मूत्रलक्ष्मी चतुष्पदम् ।
मधुमेही खराश्यादिगामी भवति मानुषः ॥
सवर्णागमनेऽदत्तः पितृहा पाण्डुरोग्यधः ।
अन्यजागमने मर्त्या जायते नात्र संशयः”—इति ।

वृद्धगौतमः,—

“धर्मपत्नीं गुरोर्गत्वा वृश्चिकोभुजगस्तथा ।
पचिदंष्ट्रिमृगव्यालकृथादोऽपि ततोऽसकृत् ॥
तथा मानुष्यतां प्राप्तः क्षयौ कुष्ठौ तथा भवेत् ।
महोदरौ प्रमेही च दुश्चर्मा च भगन्दरी ॥
ज्वरातिसारी दाक्षी च पाददाक्षी क्रिमिव्रणी ।
गत्वा तु मातृभगिनीं जलेषु मधुमेहवान् ॥

* खराभिगामी मूत्रमेही,—इति शा० ।

† स्त्रियुपदी,—इति मु० ।

‡ दारेषु,—इति शा० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५२३

कन्यागाम्यश्वरी शूली प्रमेही मूचकश्चरपि ।
 कन्यां च गोचजां गत्वा बाहुहैनो भवेन्नरः ॥
 सगोचां च सवर्णाञ्च गत्वा स्यात् स्त्रीपदी नरः* ।
 मातरं च स्वसारं च गत्वा स्त्रीपद्यजीवकः† ॥
 अनस्त्रिपाणिपादः स्यात् श्वश्रूगः सखिभार्यगः ।
 मूचकश्चै तथाऽजिह्वः क्षुषागोमुष्कटद्विमान् ॥
 रजस्वलाऽभिगामी च चण्डालीगमने रतः‡ ।
 दाहश्वरी भवेन्मर्त्यः अन्धजन्मसु गुल्मवान् ॥
 गत्वा तपस्विनीं नारीं गुर्विणीं मूचकश्चरपि ।
 स्यादामयावी भवति विधवागोऽश्वरीयुतः ॥
 प्रमेही मूचकश्चै च शूली मर्त्याऽभिजायते ।
 परदाराभिगामी च प्रमेही गुरुदारगः§ ॥
 दासीगामी क्रूरकर्षा सदा कामरतो॥ भवेत् ।
 स्वजातिपरनारीगः कुष्ठो मर्त्याऽभिजायते ॥
 वत्तमैद्युनकर्त्ता च खल्वाटो जायते नरः ।
 गत्वा तु महिषीं राज्ञः षण्डो भवति मानवः ॥
 जेवरोगी भवेत् प्रेक्ष्य नितरां परयोषितः ।

* गत्वा स्त्रियपदी नरः,—इति सु० ।

† स्त्रियपद्यजीवकः,—इति सु० ।

‡ गमनेऽपि च,—इति सु० ।

§ गुरुतल्पगः,—इति सु० ।

॥ कामातुरो,—इति सु० ।

५२४

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

बहुले योषितामेकां पुत्रीगः खञ्जतां ब्रजेत् ॥
 स्वदारेभ्योऽन्यतो दीव्यन्नन्तकेशो भवेन्नरः ।
 पुंश्चन्यो योषितो बालरण्डा स्युर्वधिरास्तथा ॥
 दास्यो वा दीर्घरोगिणो दृष्टिहीना भवन्ति ताः” इति ।

ब्रह्मपुराणे,—

“परदारेषु ये सापि चचुर्दृष्टुं प्रयुञ्जते ।
 तेन दुष्टस्वभावेन क्लीबत्वमुपयान्ति वै” ॥
 पशूंश्च ये विब्रजन्ति ये चैव गुरुतन्त्रगाः ।
 प्रकर्षमैयुना ये च क्लीवा जायन्ति ते नराः”—इति ।

तदेवं कानिचित् शास्त्राण्युदाहृत्य कियानपि कर्मविपाको-
 निरूपितः । अनयैव दिशा विपाकान्तराण्युभेयानि । न हि निःशेषेण
 केनचिदुदाहर्तुं शक्यम् । तदुक्तं विष्णुधर्मोत्तरे,—

“उक्ता यथाशक्ति मया तिरश्चां
 या योनयो यानि च लक्षणानि ।
 शक्यानि कार्त्स्न्येन मया न वक्तुं
 या योनयश्चैव नराधमानाम्”—इति ।

अशक्तिश्च कर्मानन्त्यात् । यद्यप्यतिपातकादीनि प्रकौर्णकानानि
 पापानि दशविधत्वेन विष्णुना सङ्कलितानि, तथाप्यतिपातकादि-

* चचुर्दृष्टुं,—इति सु० ।

† क्लीबत्वमुपजायते,—इति सु० । क्लीबत्वमुपयान्ति ते,—इति सु० पाठः
 समौचौनः प्रतिभाति ।

‡ विब्रजन्ति,—इति सु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५२५

जात्युपाधावेव तत्सङ्कलनम् । पापव्यक्तीनां तु स्वरूपतोदेशकाल-
कर्त्तव्यस्यादिभेदाच्च* नेयत्ता । यदा कर्मणामेवेयत्ता नास्ति, तदा
तद्विपाकानामियत्ता दूरापास्ता । एकैकस्य कर्मणो बहुविपाकस्मर-
णात् । उदाहृतास्य बहुविपाकाभिधायिकाः शृङ्गकरेत्यादिस्त्ययः ।
तथाच तेषां निःशेषकथनं मनसाऽपि चिन्तयितुमशक्यम् । अतो-
दिज्ञाचं प्रदर्शितम् ।

एतच्च विपाकाभिधानं सञ्ज्ञेयमाणेभ्यः पुरुषं निवर्त्तयत् सञ्चि-
तेषु चोद्देशं जनयन्निषेधेषु प्रायश्चित्तविधिषु चार्थवादतयाऽन्वेतीति
पूर्वमभिहितम् । तत्र निषेधा आचारकाण्डे प्रपञ्चिताः । प्रायश्चित्त-
विधयश्च प्रायश्चित्तकाण्डे । तानि च प्रायश्चित्तानि सञ्चितविषयाणि ।
प्रारम्भे तु विचारणीयम् । किं प्रायश्चित्तमस्ति, उत नेति । तत्र
तावदस्तीति केचिदाहुः । उदाहरन्ति च वचनम्,—

“पूर्वजन्मतं पापं व्याधिरूपेण बाधते ।

तच्छान्तिरौषधैर्दानैर्जपहोमार्चनादिभिः”—इति ।

ननु नैतद्दुःक्रियम् । तथाहि । निषिद्धस्य कर्मणः प्रायश्चित्त-
निवर्त्तनीयत्वम् । यदा फलमारम्भं, तदैव कर्मत्वदशामतीत्य फलत्व-
दशायां प्रविष्टम् । न च फलस्य प्रायश्चित्तं कश्चित् प्रसिद्धमस्ति ।

नायं दोषः । फलत्वदशायामपि कर्मत्वस्यात्यन्तिकनिवृत्त्य-
भावात् । अन्यथा पापकर्मणः फलमिति व्यवहारानुपपत्तेः ।
अथवा । प्रायश्चित्तसदसद्भावः शास्त्रैकममधिगम्यः । शास्त्रं चेत् फल-

* कर्त्तव्यस्यादिभेदाच्च,—इति शा० ।

५२६

पराशरभारतः ।

[१२ अ० ।

स्यापि प्रायश्चित्तं ब्रूते, किन्तु च्छिद्यते* । उदाहृतञ्च शास्त्रं,
तच्छान्तिरौषधैरित्यादि । तस्मादारम्भफलस्याप्यस्यैव प्रायश्चित्तम् ।

अपरे पुनर्मन्यन्ते । नास्त्येवारम्भफलस्य प्रायश्चित्तम् । कुनखित्वा-
दिनिवृत्त्यदर्शनात् । यद्यारम्भफलं प्रायश्चित्ताच्चिवर्त्तते, तदा नैष-
र्गिकमपि कुनखित्वादिकं प्रायश्चित्ताच्चिवर्त्तते । न त्वेवमुपलभा-
महे । यथा मुक्तस्थेर्लोक्ष्यवेधोऽप्रतिसमाधेयः, तथा प्रारम्भफलं न
प्रतिसमाधातुं शक्यम् ।

एतदेवाभिप्रेत्य भगवान् वादराधणः सूत्रयामास । “अना-
रम्भकार्यं एव तु पूर्वं दत्तवधेः (शा० मी० ४ अ० १ पा०
१५ सू०)” — इति । अस्यायमर्थः । ये सुकृतदुष्कृते तत्त्वज्ञाननि-
वर्त्यत्वेन पूर्वयोरधिकरणयोः^(१) प्रकृते, ते अनारम्भकार्यं एव । न
तारम्भफलयोः सुकृतदुष्कृतयोर्निवृत्तिः । कुतः । तदवधेः । “तस्य
तावदेव चिरम्” — इति श्रुतावुत्पन्नज्ञानस्यापि मोक्षं प्रति शरीर-
पातावधिश्रवणादिति ।

एवं तर्हि तच्छान्तिरित्यादेः का गतिरिति चेत् । उच्यते ।
न ह्यत्र प्रायश्चित्तमभिधीयते । तत्प्रकरणे पाठाभावात् । चिकित्सा-
प्रकरणे हि इदं पठितम् । तथाच यथा चिकित्सा रोगनिवृत्तेर्दृष्ट-
उपायः, तथा दानादिरपि दृष्टउपायः । तथा सति चिकित्साव-
हानादेर्न प्रायश्चित्तत्वम् । किन्तु रोगनिवर्त्तकं किञ्चित्प्रबलं सुकृता

* किन्तु च्छिद्यते, -- इत्यादर्शपुस्तकेषु पाठक्यसर्गो चीनः ।

(१) तदधिगम उत्तरपूर्व्याद्येति इतरस्याप्येवमसंश्लेषः इति चैत-
योरधिकरणयोरित्यर्थः ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५२७

पूर्वमुत्पादयन्ति दानादयः । तच्च सुकृतं प्रवृत्तान्यपि फलानि
प्रतिबद्धं स्वफलं प्रयच्छति । प्रतिबद्धश्च फलशेषः स्वप्रादौ जन्मा-
न्तरे वोपयुज्यते । एतत्सर्वमुपपुराणे पराशरेण प्रपञ्चितम्,—

“शरीरारम्भकं कर्म योगिनोऽयोगिनोऽपि च ।

विना फलोपभोगेन नैव नश्यत्यसंशयम् ॥

वर्त्तमानशरीरेण सम्यक् कर्म देहिनः ।

इह चामुत्र चाज्ञस्य ददाति स्वफलं शुक् ॥

इहैव फलदं कर्म प्रारब्धं प्रतिबध्य च ।

फलं ददाति स्वप्ने वा जाग्रत्कालेऽप्यवाऽनघ ॥

निवृत्तप्रतिबद्धन्तु प्रारब्धं कर्म सत्तम ।

निरुद्धांशफलं स्वप्ने ददाति स्थिरमुत्तमम् ॥

निरुद्धांशसमोभोगो यथोद्भूतश्च जायति ।

तथा निरुद्धन्तेनैव सह कर्म ददाति वै ॥

एवं निरुद्धभागन्तु* स्वप्ने जायति वा फलम् ।

प्रारब्धस्यानगुणेन भुङ्क्ते देही न संशयः ॥

अत्युत्कटैरिहत्यैस्तु पुण्यपापैः शरीरभृत् ।

प्रारब्धं कर्म विच्छिद्य भुङ्क्ते तत्तत्फलं बुधः ॥

प्रारब्धशेषं विच्छिद्य पुनर्देहान्तरेण तु ।

भुङ्क्ते देही न नो भुङ्क्ते तच्च ज्ञायति कः पुमान् ॥

अवश्यं ननु भोक्तव्यं प्रारब्धस्य फलं जनैः ।

* इदं निरुद्धभोगन्तु,—इति शा० ।

† अवश्यमनुभोक्तव्यं,—इति सु० ।

५२८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

देहेनानेन* वाऽन्येन युगपद्वा क्रमेण वा ॥

ससूकरखरोद्गादिविरुद्धैर्विघ्नैरपि ।

भोक्ताऽस्यैव फलस्येह शुक, कर्माणि च क्रमात् ॥

कारणानि भवन्तीह सकवत् परिवर्त्तने ।

आरभन्ते क्रमेणैव तेषां नाशस्तु भोगतः ॥

सञ्चितेषु समस्तेषु प्रबलं कर्म देहिनः ।

फलमारभते देहमपि तत्साधनं बुध ॥

दुर्घटं सकलं शक्तिर्माया माहेश्वरौ जग ।

घटयत्यत्र सन्देहो नास्ति सा तादृशौ गतिः"—इति ।

प्रबलेन कर्मणा प्रारब्धफलस्य प्रतिबन्धाङ्गीकारे नैसर्गिकाः
कुलखिलादयोऽपि कश्चित् प्रतिबध्येरन्निति चेत् । प्रतिबध्यन्तां नाम ।
यत्र प्रतिबन्धो न दृश्यते, तत्र दौर्बल्यं कल्पनीयम् । प्रबलाभ्यान्तु
वर-शापाख्यां जन्मान्यथाभावोऽपि कश्चित् स्मर्यते । तथाच स्कन्द-
पुराणे व्याघ्र ईश्वरवरेण गणेश्वरत्वं प्राप्त इत्यभिहितम् । महाभारते
नङ्गधस्तेन्द्रपदप्रेषोरगस्त्यशापेनाजगरत्वं प्राप्तमित्यभिहितम् । यदा
जातस्य देहस्यापि प्रबलेन निमित्तेनान्यथाभावोऽस्ति, तदा किमु
वक्तव्यं, कौनस्यादेरन्यथाभावः,—इति ।

एवञ्च सति रोगशान्त्यादिप्रतिपादकानि सर्वाणि शास्त्राणि
प्रारब्धभोगाविरोधेनानुगृहीतानि भविष्यन्ति । रोगशान्तिश्चौषधा-
दिमाधा । तचौषधान्यायुर्वेदप्रसिद्धानि । दानानि च बौधायन-

* देहेनैकेन,—इति शा० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५२६

कल्पवृक्षाष्टपुराणादिष्वनन्तर्यामि । अपस्तु शौनकादिप्रोक्त-
स्त्वभिधानसामविधानादौ बह्वधा प्रपद्यितः । तथा च त्वभिधाने
स्मर्यते,—

“अतस्तेति अपेत् सूक्तं व्ययुतं विष्णुमन्दिरे ।
असत्ये माघमासे च मूत्ररोगो विनश्यति ॥
वायोऽग्नौ अपेत् सूक्तमसत्ये व्ययुतं तु चेत् ।
बहुधा वातरोगोऽपि विनश्यति न संशयः ॥
वाहणं वा अपेत् सूक्तमयुतं धात्रिमूलके ।
वातादिव्याधिनाशे तु सुखी पश्चात् स्थितो भुवि ॥
कटुद्राघ अपेत् सूक्तं शीतज्वरविनाशकम् ।
सिद्धं हृष्टाऽयुतं बीमाक्षीरोगः शीघ्रतस्तथा ॥
इमां हृष्टाय तपसे अपेत् सूक्तं शिवास्तथे ।
उष्णज्वरविनाशाय व्ययुतं* नात्र संशयः ॥
इमां हृष्टाय सूक्तम् अपेक्षेष्टिवमन्दिरे ।
कामशूलादिरोगघ्नमयुतं नात्र संशयः ॥
ईक्ष्वाक्यन्ती अपेत् सूक्तं खलं विल्वगिरोऽपि वा ।
कुष्ठनाशो भवेच्छीघ्रं माघमासे न संशयः ॥
हंसमन्त्रं अपेक्ष्यमान् व्ययुतं† विष्णुमन्दिरे ।
अर्घ्यं दद्यात् कुष्ठरोगी सुवर्णसमतामियात् ॥

* व्ययुतं,—इति सु० ।

† जले विल्वे विलेऽपि वा,—इति सु० ।

‡ व्ययुतं,—इति सु० ।

५३०

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

जपेच्छीघ्रं देवमन्त्रं शिरोरोगो विनश्यति ।
 आयुर्द्व्यदिकं पश्चादयुतं विष्णुमन्दिरे ॥
 अमीवहा स्वप्नयुक्तं जपेत् सूक्तं शिवालये ।
 अयुतं चेत् कुष्ठरोगी स्वर्णवर्णं प्रयाति सः ॥
 मित्रस्येति जपेत् सूक्तमपस्मारो विनश्यति ।
 महापातकयुक्तोऽपि नीरोगी भूतले स्थितः ॥
 उदासोऽं कुचिशूली तु जपेत् सूक्तं शिवालये ।
 अयुतं माघमासे तु सुच्यते नात्र संशयः ॥
 सूर्येण नो दिवः† सूक्तं प्रत्यब्दं प्रजपेद्दृश ।
 बदर्यान्तु चिवर्षेण स्यादित्याधिनाशमम्”—इति ॥

तएते जपा अविधाने ग्रीनकेन प्रोक्ताः । होमस्तत्र स एवाह,—

“ततश्च चित्रमन्त्रेण होमं कुर्यात् सहस्रकम् ।
 अर्कं चिमभुं कृत्वा शिरोरोगो विनश्यति ।
 सप्तधां रवियुक्तायां जलमन्त्रे यथा तथा ॥
 करवीरैश्च नाचञ्चा होमं कुर्यात् सहस्रकम् ।
 आभिनाशो भवेच्छीघ्रं मृत्युं जयति सः पुमान्”—इति ॥

बौधायनोऽपि,—

“असाध्यव्याधिना यस्त उषेण प्राणहारिणा ।
 अतिरौद्रेण सूक्तेन प्रभुषं वागमतः शृषिः ॥

* जपे चित्रं,—इति सु० ।

† उदके,—इति सु० ।

‡ सूर्योदये जपेत्,—इति सु० ।

[१९ अ०]

प्रावृत्तिप्रमाणम् ।

५११

पूर्वमाज्याहुतीर्ज्ज्वा उपस्थाय च शङ्करम् ।

हविःशेषेण वर्त्तत एकोत्तरमतस्थितः ॥

पूर्णे मासि जयेन्मृत्युं रोगेभ्यश्च विमुच्यते ।

होमकर्म्मण्यग्रजानां अपस्तद्भिगुणो भवेत्”—इति ॥

नैत्तिरीयकशाखायां च द्वितीयकाण्डे रोगनिवृत्त्यर्था होमा-
वृद्धोपवर्णिताः । तच्च तावत् प्रथमप्रश्ने काम्यपशुप्रकरणे प्रथ-
मानुवाके । “वायव्यं श्वेतमालभेत”—इति श्वेतपद्मालम्बनानुवृत्तैः
श्रूयते । “वायवे नियुत्वत आलभेत ज्योगामयावी”—इति । ज्योगा-
मयावी दीर्घरोगी । वायोरश्वा नियुतः, तद्वत् नियुत्वते । फलं
च वाक्यशेषे श्रुतम् । “स एवास्मिन् प्राणापानौ दधात्युत यदी-
तासुर्भवति जीवत्येव”—इति । स एव नियुत्वान् वायुरेव । अस्मिन्
दीर्घरोगवति । इतासुर्गतप्राणः ।

द्वितीयानुवाके श्रूयते । “यो वरुणगृहीतः स्थात् स एतं
वारुणं क्षणमेकश्रितिपादमालभेत”—इति । वरुणगृहीतो जलो-
दराख्यव्याधिगृहीतः* इत्येके । अज्ञातरोगइत्यन्ये । एकः श्रितिः
श्वेतः पादो यस्य स एकश्रितिपात् । “स एवेनं वरुणपाशादिसु-
श्चति”—इति फलम् । स एव वरुण एव । वरुणपाशादुक्तरोगात् ।

तस्मिन्नेवानुवाके । “आग्नेयं क्षणप्रीवमालभेत सौम्यं बभूव ज्योगा-
मयावी”—इति । बभूवः पिङ्गलवर्णः । तत्फलन्तु “अग्नेरेवास्य शरीरं
निष्कीर्णाति सोमाद्रसमुत यदीतासुर्भवति जीवत्येव”—इति ।

चतुर्थानुवाके । “यदि बिभीयादुश्चर्मा भविष्यामीति सोमा-

* महोदराख्याधिगृहीतः,—इति मु० ।

५६२

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

पौष्णं श्याममालभेत”—इति । कण्डूत्यादिभिः* पूर्वभाविभिश्चि-
क्रेर्भव्यद्रोणं निश्चितवतः तस्माद्भयं सम्भवत्येव । तत्फलन्तु । “न
दुश्चर्मा भवति”—इति ।

षष्ठानुवाके । “प्राजापत्यं त्वपरमालभेत यस्यावाज्ञातमिव
ज्योगामयेत्”—इति । त्वपरः शृङ्गहीनः पशुः । तत्फलन्तु ।
“नएवैनं तस्मात् स्नामान्मुञ्चति”—इति । सएव प्राजापतिरेव ।
तस्मात् स्नामादस्पृष्टात् दीर्घरोगात् ।

नवमानुवाके । “मेचं श्वेतमालभेत वारुणं कृष्णं ज्योगामयावी”—
इति । तत्फलन्तु । “साचादेवैनं वरुणपाशान्मुञ्चति उत यदीतासु-
र्भवति जीवत्येव”—इति । एवमेते रोगनिवर्त्तकाः पशवः प्रथमपश्वे-
ऽभिहिताः ।

तथा द्वितीयपश्वे काश्येष्टिप्रकरणे प्रथमानुवाके श्रूयते ।
“अग्नये सुरमिमते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्व्वपेद् यस्य गावो वा
पुरुषा वा प्रमौयेरन् यो वा बिभीयात्”—इति । भयप्रतियोगी
सु रोगात्प्रकः पूतिगन्धोऽवगन्तव्यः । वाक्यशेषे “पूतिगन्धस्याप-
हृत्ये”—इति, तत्फलकीर्त्तनात् ।

द्वितीयानुवाके । “अग्नये पक्वमानाय पुरोडाशमष्टाकपालं निर्व्व-
पेत् अग्नये पावकायाग्नये शुचये ज्योगामयावी”—इति । तत्फलन्तु ।
“यदग्नये पक्वमानाय निर्व्वपति प्राणमेवास्मिन् तेन दधाति । यद-
ग्नये पावकाय वाचमेवास्मिन् तेन दधाति । यदग्नये शुचये आधु-
रेवास्मिन् तेन दधाति । उत यदीतासुर्भवति जीवत्येव”—इति ।

* कण्डूपूतिभिः,—इति भु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम्

५३३

तथा तत्रैव श्रुतम् । “एतामेव निर्वपेच्चक्षुष्कामः”—इति ।
चक्षुष्कामोनेचरोगयस्तः । “यदग्नये शुचये चक्षुरेवास्मिन् तेन
दधात्युत यद्यन्वो भवति प्रैव पश्यति”—इति तत्फलश्रवणात् ।

अनयैव दिशा वाक्यान्तराण्युदाहरणीयानि । अग्नेदथजुर्वे-
दाश्रितौ अपहोमौ प्रदर्शितौ । सामवेदाथर्ववेदाश्रितावपि साम-
विधानादिपर्यालोचनया* प्रदर्शनीयौ ।

अर्चनानि तु शैववैष्णवाद्यागमादिषु प्रसिद्धानि । अर्चनादि-
भिरित्यादिग्रन्थेनार्थध्यानयोगप्राणायामादयो दृष्टादृष्टोपाया व्या-
धिनिवर्तका अवगन्तव्याः । ते च योगशास्त्रादौ प्रसिद्धाः । अस्मा-
भिर्न्यविस्तरमिथा न लिख्यन्ते ।

न चोक्तेषु जपादिष्वनुष्ठितेष्वपि कश्चित् फलविशंवाददर्शनात्
न विश्वप्रवृत्तिरिति ग्रहणीयम् । औषधेष्वप्यस्य न्यायस्य समान-
त्वात् । तथापि मा भूद्विश्व इति चेत् । हनौवमायुर्वेदोदत्त-
जलाञ्जलिः स्यात् ।

अथ मन्यसे, प्रयुज्यमानेष्वौषधेषु कस्मादिदोषात् निवर्त्य-
दोषप्रवृत्त्याद्वा निवर्तकौषधप्रयोगस्याभ्यासोऽपेक्षितः,—इति । तर्हि
जपादिष्वपि तुल्यमेतदुत्तरम् । सक्तं कृते छतः शास्त्रार्थः,—इति
न्यायस्त्वदृष्टफलेष्वेवावगन्तव्यो न दृष्टफलेषु । अतएवावघातादिष्व-
वृत्तिः परिकल्प्यते । न खल्वनिष्पन्नेषु तण्डुलेषु सक्तं सुसक्त-
प्रहारेणावघातविधेश्चरितार्थतां मौमांसकामन्यन्ते । तत्र यथा
तण्डुलनिष्पत्तिपर्यन्तोऽवघाताभ्यासः, एवमत्रापि रोगनिवृत्तिप-

* सामवेदाश्रितावपि सामवेदपर्यालोचनया,—इति शा० ।

५३४

पराशरमाधवः ।

[१२ अ०

र्यन्तो जपाद्यभ्यासो द्रष्टव्यः ।

यत्तु कचिज्जपादीनामभ्यसङ्गाश्रवणं, तदल्पदोषविषयतया व्य-
स्थापनीयम् । एवञ्च सति न कापि विसंवादः ।

अथञ्च व्याधिप्रतीकारन्यायः सर्व्वेष्वपि अग्निष्टेषु प्रारब्धफलेषु
कर्मसु योजनीयः । यदि जपादीनां प्रायश्चित्तत्वमङ्गीकृत्य प्रारब्ध-
कर्मनिवृत्तिरभ्युपेयते, यदि वा तदनङ्गीकारेण फलमात्रप्रतिबन्धः,
उर्ध्वथाऽपि विहिते जपादौ विश्रम्भेण प्रवृत्तिः ।

यदा भोगेकनिवर्त्यत्वशङ्कायुक्तेष्वपि प्रारब्धफलेष्वीदृशः प्रती-
कारविश्रम्भः, तदाऽनारब्धफलेषु सञ्चितेषु कर्मसु प्रायश्चित्तप्रवृत्ति-
विश्रम्भोऽस्तीति किमु वक्तव्यम् । तस्मात्, यथाक्तेषु प्रायश्चित्तेषु
निःसन्दिग्धैः प्रवर्तितव्यमित्यशेषमतिमङ्गलम् ।

तदेवमयं भगवान् पराशराचार्य्यः काण्डद्वयेन व्यवहारसूचन-
सहितमाचारप्रायश्चित्तप्रपञ्चमभिधाय शास्त्रमुपसंहरति,—

एतत् पराशरं शास्त्रं श्लोकानां शतपञ्चकम् ॥ ८० ॥

दिनवत्या* समायुक्तं धर्मशास्त्रस्य सङ्ग्रहः । इति ।

पराशरेण कस्यचिदुपपुराणस्यापि निर्मितत्वात् तस्य च ज्ञान-
प्रधानत्वात् तद्व्यवच्छेत्तुमेतदित्युक्तम् । अथातो हिमशैलाद्ये,—इत्या-
रभ्य प्रणीतो द्वादशाध्यायात्मको ग्रन्थसन्दर्भः प्रकृतत्वादेतच्छब्देन
परामृश्यते । अस्य शास्त्रस्य कलिधर्मविषये प्रामाण्यातिशयं पूर्व्वोक्त-
मनुस्मारयितुं पराशरसम्बन्धोपवर्णनम् । शास्त्रशब्दोऽत्र विधायकं

* दिनवत्या,—इति मु० ।

१२ अ० ।]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५३५

वचनमाचष्टे । शमनात् शास्त्रमिति तद्व्युत्पत्तेः । ननु शमनात्
शास्त्रमित्यपि तद्व्युत्पत्तिरिति । तदुक्तं पुराणे,—

“शमनात् शमनाच्चैव शास्त्रमित्यभिधीयते”—इति ।

वाङ्मन् । सा व्युत्पत्तिर्मात्रशास्त्रविषया । तस्य सिद्धब्रह्मतत्त्वा-
ख्यानरूपत्वात् । अत्र त्वनुष्ठेयार्थकथनात् पूर्वोक्तैव व्युत्पत्तिः समी-
चीना । तदेवाभिव्यञ्जयितुं शास्त्रमित्युक्तम् । वचनान्तराणामपो-
दापनिवृत्तये मज्झाऽभिधानम् । मत्वादिस्मृतिवद्गन्धवाङ्मयाभावात्
केषाञ्चिद्वृक्षाणामनुक्तिमागच्छ्य तद्व्यवच्छेदाय मज्झ इत्युक्तम् ।

अस्य शास्त्रस्थार्थानुष्ठानप्रधानत्वात् पाठस्य स्वर्गे प्रत्यकिञ्चित्करत्वं
मागच्छ्य वेदाध्ययनवत् स्वर्गसाधनत्वमाह,—

यथाऽध्ययनकर्माणि* धर्मशास्त्रमिदं तथा ॥ ८१ ॥

अध्येतव्यं प्रयत्नेन नियतं स्वर्गगामिना । इति ।

निगदव्याख्यातमेतत् ।

** ननु व्यासेन कलिधर्माणां स्पृष्टत्वात्, कलौ पराशर-
स्मृतिः,—इति पराशरेणोत्तरितत्वाच्च, पराशरोक्ताः सर्वे कलि-
धर्मा एवेति वक्तव्यम् । किञ्च । शेषं मुनिविभाषितम्,—इति
इतरमुन्युक्तकलिनिषेधानामप्यभ्युपगतिः स्पष्टं लक्ष्यते । अतो-
मूलोक्ताघमङ्कोरादीनां मूलोज्जीतदूरयात्रादीनामस्मिन् युगे प्रवृ-
त्तावप्रवृत्तौ च विरोधो जागृकः ।

* यथाऽध्ययनधर्माणि,—इति मु० ।

** एतच्चिन्ताङ्गीकृतो न्यायो वक्ष्येयस्तु न दृश्यते ।

५९६

पराशरसाधवः ।

[१२ अ० ।

न च बाहुल्यमात्रेण सृतेः कस्मिन्मार्गविवक्षितं किं न स्यादिति वाच्यम् । विभाजकनिमित्ताभावात् । निषेधवचनानां निमित्तत्वे ह्य्यादिकस्याप्यननुष्ठेयत्वापत्तेः । एतद्वन्वोक्तव्यतिरिक्तविवक्षाणां तेषां निमित्तत्वे अघसङ्कोचादीनामपि ह्य्यादिवदनुष्ठेयत्वापत्तेः । संन्यासाद्याश्रम-ह्य्यादिव्यतिरिक्तापहृत्ति-सेतुयाचाव्यतिरिक्त-दूरयाचा-दीनामपाद्यात्वापत्तेः । आचारस्य तथात्वे अतिप्रसङ्गापत्तेः । स्यति-वैयर्थ्यापत्तेश्चेति चेत् ।

अत्रोच्यते । कस्यै पराशरोक्तं तद्वचनोन्नीतस्य सर्वमप्यनुष्ठेयमेव, नानुष्ठेयं किञ्चिदप्यस्ति । किञ्चनुष्ठाने विशेषो विज्ञायते । सम-व्यवहारात् । तथाहि । निषेधाच्च युगप्रसङ्गानुपपत्तिमूलकाः । अन्यथा विध्युत्पत्तिवैयर्थ्यात् । अनुपपत्तिश्च दृष्टाऽदृष्टा चेति द्विविधा । तत्र दृष्टानुपपत्तिमूलकानामनुष्ठानमननुष्ठानज्ञानिन्दि-तम् । यत्रानन्यथासिद्धिप्रतिप्रसवविधिरुचीयते, तत्र दृष्टानुपपत्तिः कल्प्यते ।

“ दूराध्वोपगतं श्रान्तम् ”

“ यतिहस्ते अक्षं दद्यात् ”

“ वैश्वदेव उदस्थितम् ”

“ चातुर्वर्ण्याश्रमागतम् ”

“ एकपिण्डास्तु दायादाः ”

“ देशान्तरमृतः कश्चित् ”

“ ब्रह्मचारौ गृहे येषाम् ”

“ सव्रतः सन्नपूतश्च ”

१२ अ०]

प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

५३७

“आहिताग्निश्च यो द्विजः”

“राक्षस्य सृतकं नास्ति”

“यस्य चेच्छति पार्थिवः”

“सम्प्रणीतः श्रामानेषु”

“दासनापितगोपालकुलमिनार्द्धशरीरिणः”

“यद्येत वाऽश्वमेधेन”

इत्याद्यन्यथाऽनुपपत्त्या दूरथाचादिविधिरुद्देशः । “एकाहा-
 ष्वुध्यते विप्रः”—इत्यथशङ्कोषविधिर्यायावरविषयत्वेन वा, सौपा-
 सनोक्तापवादप्रतिप्रसवविषयत्वेन वा, अन्यथासिद्धः । “नष्टे मृते
 प्रव्रजिते”—इति पुनरुदाहरविधिः परिवेदनाद्यक्रमविवाहविषयत्वे-
 नान्यथासिद्धः । “चेचजस्यैव”—इत्यादि शेषजादिपुत्रभेदप्रदर्शनं
 कुण्डगोसकप्रदर्शनवत् प्रायश्चित्तार्थत्वेनान्यथासिद्धम् । न च दत्तौ-
 रसयोरपि तथा स्यादिति वाच्यम् । अतुगमनप्रसंगमेव वैपरीत्य-
 निन्दनेन च सौरसस्येव सत्त्वप्रणयनेन दत्तस्यापि विध्यभिप्राय-
 विषयत्वप्रतिपादनात् दत्तौरसकथनं न प्रायश्चित्तरूपमिति स्पष्टी-
 कृतम् । “संसर्गमाचरेद्विप्रः”—इत्यादि संसर्गप्रायश्चित्तं विप्रस्य-
 याजनादिविषयत्वेनान्यथासिद्धम् । “आसनाच्छयनात्”—इति तु
 पापित्तमाचापादकत्वेनान्यथासिद्धम् ।

अन्यत्र गोवधादौ अदृष्टाऽनुपपत्तिः कल्प्यते । तेषामनुष्ठानं
 निन्दितम् । यत्र प्रायश्चित्तोऽपूर्वविधिर्दृश्यते कृत्वादौ, तस्याननुष्ठानं
 निन्दितम् । तदितरविषयत्वेनैव निषेधानां प्रवृत्तत्वात् । पूर्वोक्ता-
 नान्यथासिद्धविधिविषयाणामप्येवमेव द्रष्टव्यम् । तेषामपि स्वविषयेषु

५३८

पराशरमाधवः ।

[१२ अ० ।

प्रत्यक्षापूर्वविधिनात् । एतदभिप्रायेणैव सर्वमपि व्याख्यानं सङ्गच्छते ।

अध्यायाचारकाण्डानभिहितसमयाचारभेदान् द्वितीये
काण्डेऽध्यायाष्टकेऽपि कचिदभिहितान् निष्कृतीनां प्रभेदान् ।

अध्याये दादग्रेऽस्मिन्नकथयदनघः शक्तिसूनुर्मुनीन्द्र-
स्तं शिष्टानुगृह्यार्थं सुविदितमकरोन्माधवाचार्यवर्यः ** ॥

अध्यायेऽत्रावाग्रेष्टं समुदितमुभयोः काण्डयोर्दादग्रे स्यात्
प्रायश्चित्तं यदस्मिन्ननुपदमगमत् पातकादौ रहस्ये ।
अन्यत् सौम्यादिहृष्टं सुविहितफलदं कर्मणो यो विपाकः
सर्वं भावोपलब्धं सति हृदयमिदं व्याकृतं माधवेन* ॥

इति श्रीमहाराजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवैर-
वुक्कभूपालसायनाधुरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशरस्मृति-
व्याख्यायां माधवीयायां दादग्रेऽध्यायः समाप्तः ॥०॥

समाप्तश्चेदं प्रायश्चित्तकाण्डम् ॥०॥

** एतच्चिह्नकोटीकृतौ पञ्चांशो बह्वीयपुस्तकेषु न दृश्यते ।

* अयं च श्लोको मुद्रितपुस्तके नास्ति ।

श्रीगणेशाय नमः ।

पराशरमाधवः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।

यस्यैवा कृतकृत्याः स्युः तं नमामि गजाननम् ॥

सोऽहं प्राप्य विवेकतीर्थपदवीमाद्यायतीर्थं परं

मज्जन् सज्जनसङ्गतीर्थनिपुणः सहृत्ततीर्थं अयन् ।

लब्धामाकलयन् प्रभावलहरीं श्रीभारतीतीर्थतो-

विद्यातीर्थमुपाश्रयन् हृदि भजे श्रीकण्ठमथाहृतम्^(१) ॥

- (१) सोऽहं माधवाचार्यनामा विवेकरूपस्य तीर्थस्य पदवीं मार्गं प्राप्य हृदि अथाहृतं श्रीकण्ठं महादेवं भजे आश्रयामीत्यर्थः । कीदृशोऽहं ? आद्यायो वेदस्तद्रूपे तीर्थे परं केवलं मज्जन् खानं कुर्वन् । तदेकपरायण इत्यर्थः । तथा, सज्जनसङ्गरूपेण तीर्थेन निपुणः, निर्णीतशास्त्रतत्त्वः । तथा, सहृत्तं साधूनामाचरणं, तदेव तीर्थं अयन् आश्रयन् । तथा, श्रीभारतीतीर्थतः तन्नामकादगुरोः सका-

९

पराशरमाधवः ।

सत्यैकव्रतपालको द्विगुणधीः अर्थी चतुर्वेदिता

पञ्चस्कन्धहती षडन्यदृढः सप्ताङ्गसर्वसहः ।

अष्टव्यक्तिकलाधरो नवनिधिः पुण्यद्वयप्रत्ययः

स्मार्त्ताच्छायाधुरन्धरो विजयते श्रीबुक्कणः स्थापतिः^(१) ॥

शात् लब्धं प्रभावलहरीमिष्टदेवताप्रसादरूपां लहरीमाकलयन्
प्राप्नुवन्नित्येकोऽर्थः । भारतीरूपात्तीर्थात् लब्धं प्रभावलहरीं पाणि-
त्यरूपामाकलयन्नित्यपरः । तथा, विद्या ब्रह्माविद्या, तद्रूपं तीर्थ-
मुपाश्रयन् सेवमान इत्यर्थः । एतस्मैव विद्यारण्यइति नाम प्रसिद्धम् ।
इति काशीपुस्तके टीका ।

- (१) धर्मवर्त्तकं स्वदेशाधिपतिं वर्णयति सत्येति । श्रीमान् बुक्कणनामा
स्थापतिः राजा विजयते । कीदृशः ? सत्यरूपं यदेकं मुख्यं व्रतं,
तत्पालकः । तथा द्विगुणधीरिति परापेक्षया द्विगुणबुद्धिमानि-
त्यर्थः । अथवा, द्वौ गुणौ सत्वरजोरूपौ यस्यां, तादृशी धीर्यस्य,
न तु तमोगुणशालिनीत्यर्थः । तथा, चीन् धर्मार्थकामानर्थयते
प्रार्थयते, तच्छीलः । तथा, चतुर्णां वेदानां सामाद्युपायानां वा
वेदिता ज्ञाता । तथा, पञ्चसु स्कन्धेषु तन्नामकेषु सहायादिपदार्थेषु
हती कुशलः । वदुक्तं नीतिशास्त्रे ।

“सहायाः साधनोपाया विभागो देशकालयोः ।

विनिपातप्रोतकारः सिद्धिः पञ्चाङ्गमिच्छते”—इति ।

अस्यार्थः । सहायाः राजकार्ये मन्त्रिसैनिकाद्याः । तथा, कार्यस्य
साधने उपायाः सामादयः । तथा, देशकालयोर्विभागो व्यवस्था,
अस्मिन् काले अस्मिन् देशे व्यदमुपाय इत्येवंरूपा । तथा, विनि-
पातस्य दृष्ट (?) रोगोत्पातादिरूपस्य प्रतीकारो निराकरणम् ।
तथा, सिद्धिः इष्टलाभः । एते पञ्चस्कन्धा राज्याङ्गमित्यर्थः । कीदृशो-

अवधारकाण्डम् ।

६

इन्द्रस्याङ्गिरसो नलस्य सुमतिः शैवस्य मेधातिथि-
 दुर्यस्यो धर्मसुतस्य वैष्णवृपतेः स्त्रौजा निमेर्गौतमिः ।
 प्रत्यगृष्टिररुन्धतीमहचरो^(१) रामस्य पुण्यात्मनो-
 यदत्तस्य विभोरभृत् कुल्लगुरुर्मन्त्री तथा माधवः ॥
 प्रज्ञामूलमहो विवेकसलिलैः सिक्ता बलोपपन्ना^(२)
 मन्त्रैः* पल्वलिता विगलविटपा सन्ध्यादिभिः षड्गुणैः ।

* बलोपपन्निकामन्त्रैः,—इति पाठान्तरम् ।

राजा ? यदन्वयदृष्टः, यस्यां गुणानामन्वयेन संबन्धेन दृष्टोऽजेय-
 इत्यर्थः । यस्यां शास्त्रागामित्यर्थान्तरम् । पुनः कीदृशः ? सप्तभि-
 रङ्गैः सर्वसहनशीलः । तानि च,—

“स्वाम्यमायसुहृत्कोशराष्ट्रदुर्गबलानि च”—इति

नीतिशास्त्रोक्तानि ज्ञेयानि । तथा, अष्टौ(?) व्यक्तयो भूतयो यस्य,
 तादृशस्य शिवस्य कलाया ज्येश्ठस्य धारकः । तास्य भूतयो जलाधि-
 यजमानचन्द्रसूर्याकाशवायुपुरुषा आशमोक्ताः । पुनः कीदृशः ? नव-
 निधिः, नवसङ्ख्याका निधयो यस्य, ते च महापद्मादयः प्रसिद्धाः ।
 नवानां रसानां निधिरित्यर्थान्तरम् । नवो नूतनो निधिरिति वा ।
 पुनः कीदृशः ? पुण्यदृष्टप्रत्ययः, पुण्यन्तौ वर्जमाना दशा यस्य, तादृशः
 प्रत्ययो ज्ञानं यस्य, तादृशः । तथा, स्मार्त्तानां पाषण्डिभिन्नशिष्टा-
 नाभुक्त्वायस्य वृद्धेर्धुरन्धरः तत्प्रवर्त्तक इत्यर्थः । इति काशीपुस्तके
 टीका ।

- (१) अन्तर्जडप्रातिकूल्येन सच्चिदानन्दरूपेणाश्रयि प्रकाशते इति प्रत्यक्
 तथा दृष्टिर्यस्येति विग्रहः । इति काशीपुस्तके टीका ।
 (२) प्रज्ञैव मूलं च मही च यस्याः, सा तथा । बलैरुपपन्ना ज्ञातोपपन्ना ।
 उपपन्नः पुनराश्रयतरुः । स्पष्टमन्यत् ।

०

पराशरमाधवः ।

ग्राह्या कीरकिता यशःसुरभिता सिद्धा समुद्यत्फला
 सम्राज्ञा भुवि भाति नीतिस्तिका सर्वोत्तरं माधवम् ॥
 श्रीमती जननी यस्य सुकीर्त्तिमायणः पिता ।
 साधणो भोगनायश्च मनोबुद्धौ सशोदरौ ॥
 यस्य बौधायनं सूत्रं ग्राह्या यस्य च याजुषी ।
 भारद्वाजं कुलं यस्य सर्वज्ञः स हि माधवः ॥

स माधवः सकलपुराणसंहिता-
 प्रवर्त्तकः स्यत्सिमुषमापराशरः ।
 पराशरस्यतिजगदीहिताप्रथे
 पराशरस्यतिविरुतौ प्रवर्त्तते ॥

व्याख्याते आचारप्रायश्चित्ते ।

अथ व्यवहारः प्रस्तूयते ।

यद्यप्यृणादानादीनामष्टादशपदानां व्यवहाराणां मध्ये कमपि
 व्यवहारं पराशरो न व्युत्पादितवान्, तथाप्याचारकाण्डे सत्पुर्णा
 वर्णानां क्रमेणाचारान् भुवन्,—

“चत्रियसु प्रजास्येव चितिं धर्मेण पालयेत्”—

इत्यस्मिन् वचने चत्रियविशेषस्य राज्ञ आचारविशेषमेवमवोचत्*,
 “चितिं धर्मेण पालयेत्”—इति । तत्र चितिपालनं नाम, चित्याश्रि-
 तासु प्रजासु दुष्टानां नियहः शिष्टोपद्रवपरिहारश्च । एतदर्थमेव हि

* राजाचारविशेषमेवमवोचत्,—इति पाठान्तरम् ।

व्यवहारकाण्डम् ।

५

जगदीश्वरस्य रामकृष्णादिचत्विधावतारः । तस्य गीतासु भगवता
विस्मष्टमभिहितम्,—

“यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदाऽऽत्मानं सृजाम्यहम् ॥
परिचाणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् ।
धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे”—इति ।

यथा महर्षी रावणादीनां शिष्यायै रामाद्यवतारः, तथा बुद्धाणां
शौरादीनां शिष्यायै राजावतारः,—इति द्रष्टव्यम् । अतएव मनुः,—

“अराजके हि लोकेऽस्मिन् सर्वतो विद्रुते भयात् ।
रक्षार्थमस्य सर्वस्य राजानमसृजत् प्रभुः ॥
चक्रानिलयमार्काणामग्रेषु वरुणस्य च ।
इन्द्रविज्जेग्रयोश्चैव माचा आश्रित्य शाश्वतीः^(१) ॥
यस्मादेव सुरेन्द्राणां माचाभ्यो निर्मितो नृपः ।
तस्मादभिभवत्येष सर्वभूतानि तेजसा ॥
तपत्यादित्यवच्चैव चक्षुषि च मनांसि च ।
न चैनं भुवि शक्नोति कश्चिदप्यभिवीक्षितुम् ॥
सोऽग्निर्भवति वायुश्च सोऽर्कः सोमः स धर्मराट् ।
स कुबेरः स वरुणः स महेश्वरः प्रभावतः ॥
मास्तोऽपि नावमन्मथो मनुष्य इति भूमिपः ।
ममृतौ देवता क्षेपा नररूपेण तिष्ठति ॥

(१) चन्द्रादीनां शाश्वतीर्नितामाचा चक्रान् आश्रित्य राजानमसृजदिति
पूर्वोक्तं सम्बन्धः ।

६

पराशरमाधवः ।

एकमेव दहत्यग्निरं दुरूपसर्पिणम् ।

कुलं दहति राजाग्निः सपशुद्रव्यमञ्चयम् ॥

कार्यं सोऽवेक्ष्य अग्निञ्च देशकालौ च तत्ततः ।

कुरुते धर्मसिद्धयर्थं विश्वरूपं पुनः पुनः”—इति ।

एतच्च सर्वमस्माभिराचारकाण्डेव राजधर्मान् व्याचक्षाणैः प्रप-
ञ्चितम् । दृक्ष्यतिस्तु विशेषतः ऋणादानादिव्यवहारविचारमेव
राजोत्पत्तिप्रयोजनमभिप्रेत्य तद्विचारचमत्वमुपपादयितुं इन्द्राद्या-
त्मकत्वं राज्ञ उदाजहार,—

“गुणधर्मवतो राज्ञः कथयाम्यनुपूर्वशः ।

धनिकर्णिकसन्दिग्धौ प्रतिभूलेख्यसाक्षिणः ॥

विचारयति यः सम्यक् तस्योत्पत्तिं निबोधत ।

सोमाम्यर्कानिलेन्द्राणां विज्ञाप्यत्योर्यमस्य च ॥

तेजोमाचं समुद्भृत्य राज्ञोमूर्त्तिर्विनिर्मिता ।

तस्य सर्वाणि भूतानि स्थावराणि चराणि च ॥

भूयोभोगाय कल्पन्ते स्वधर्मान्न चलन्ति च ।

नाराजके क्षयिषणिकुक्षीदपशुपालनम् ।

तस्माद्वर्णाश्रमाणन्तु नेताऽसौ निर्मितः सुरैः”—इति ।

लोके हि, राजा भूपो नृप इत्येते शब्दा एकार्थवाचित्वेन प्रयु-
ज्यन्ते । तत्र राजशब्दो रूढः, भूपनृपशब्दौ यौगिकौ । भुवं पातीति
भूपः, नृन् पातीति नृपः । तथाच राज्ञो भूपालकत्वं मनुष्यपालकत्वं
च गुणः । तन्प्रयुक्तधर्मौ व्यवहारविचारः । स च पूर्व नाभिहितः, किन्तु
वर्णाश्रमधर्मान् व्याचक्षाणेन दृक्ष्यतिना राजन्यपि क्षत्रियत्ववर्णप्र-

व्यवहारकाण्डम् ।

७

युक्तो गृहस्थाश्रमप्रयुक्तश्च धर्मोऽभिहितः । अतः परं भूपलगुणप्रयुक्त-
व्यवहारविचारात्मको राजधर्मोऽभिधीयते । धनिको धनप्रदाता,
ऋणिकस्तदीयस्यार्थस्य गृहीता, तयोः सन्दिग्धविवादः^(१) । प्रति-
भूतस्य प्रत्यर्पणं कारयिष्यामीति प्रतिश्रुत्य तदीयस्य भारस्य
बोधा । लेख्यं धनसङ्ख्यावृद्धिविशेषादियुक्तं पत्रम् । साक्षिण उत्त-
माधमर्णयोः समतिपन्नाः मध्यस्थाः । एतेषां प्रतिभ्वादीनां चयाणां
सन्दिग्धिन्यायान्यायवर्त्तिलाभ्यां सन्देहः । तस्मिन् सन्देहे सति
यो राजा विचारयितुं प्रभवति, तस्योत्पत्तिरभिधीयते इत्यर्थः ।
यस्माद्राजा सोमेन्द्रादिदेवतांशसम्भूतत्वाद्गुणादानादीन् व्यवहारान्
विचारयितुं प्रभवति, तस्मात्तानमौ विचारयेत् । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“व्यवहारान् नृपः पश्येद् विदद्भिर्ब्राह्मणैः सह ।

धर्मशास्त्रानुसारेण क्रोधलोभविवर्जितः”—इति ।

अत्र व्यवहारशब्दो रूढियोगाभ्यां निर्णयफलकमर्थिप्रत्यर्थि-
विवादमाचष्टे । तत्र रूढिः कात्यायनेन निरूपिता,—

“प्रथमसाधे विच्छिन्ने धर्माख्ये न्यायविस्तरे ।

साध्यमूलमु यो वादो व्यवहारः स उच्यते”—इति ।

न्यायः शिष्टसम्रतिपन्नं लौकिकमाचरणं, तस्य विस्तर इदं
मदीयं धनमन्येनापद्धतम् ; तत् चेत्तं धनादिकमेतस्य युक्तं नान्य-
स्तेति उपपत्तिपुरःसरो निर्णयः । तस्मिन् न्यायविस्तरे विषयीभूते सति
तत्प्रवर्त्तकोऽर्थिप्रत्यर्थिनोर्यो विवादः स व्यवहार उच्यते । मदीयं धनं
अन्येनापद्धतं तत् पुनर्मया साधनीयमिति अर्थी यदुद्दिश्य प्रवर्त्तते,

(१) सन्दिग्धौ इति पदं सन्दिग्धशब्दात् सप्तम्येकवचने निष्पन्नम् ।

८

पराशरमाधवः ।

तद्धनं साध्यम् । तच्च मूलं यस्य विवादस्य, सोऽयं साध्यमूलः । स च कदा सम्पद्यते,—इत्यपेक्षायामुक्तम्,—“प्रयत्नसाध्ये विच्छिन्ने धर्माख्ये”—इति ।

“सत्यं ब्रूयात् प्रियं ब्रूयात् न स्तेनः श्यात् न वाहूँषिः”—
इत्यादिविधिनिषेधानुपलभ्य विहितानुष्ठाने प्रतिषिद्धवर्जने चोत्पन्न उत्साहः प्रयत्नः । तेन साध्यो धर्मनामकः पदार्थो यदा विच्छिन्नो भवति, तदानीमयं विवाद उत्पद्यते । अस्मति तु धर्म-विच्छेदे नास्ति व्यवहारस्यावकाशः । अतएव भारद्वाजः,—

“मनुः प्रजापतिर्यस्मिन् काले राज्यमब्रूभुजत् ।

धर्मैकतानाः पुरुषास्तदाऽऽसन् सत्यवादिनः ॥

तदा न व्यवहारोऽभूत् न द्वेषो नापि मत्सरः ।

नष्टे धर्मे मनुष्येषु व्यवहारः प्रवर्तते”—इति ।

वृहस्पतिस्तु द्वेषलोभादिदुष्टस्यैव व्यवहर्तृत्वमाह,—

“धर्मप्रधानाः पुरुषाः पूर्वमासन्नहिंसकाः ।

लोभद्वेषाभिभूतानां व्यवहारः प्रवर्तते” ॥

तस्माद्धर्मं विच्छिन्ने सति साध्यमूलो न्यायनिर्णयफलो विवादो-
व्यवहारशब्देन रूक्षाऽभिधीयते । शरीतोऽपि निरुद्धिमभिप्रेत्याह,—

“स्वधर्मस्य यथा प्राप्तिः परधर्मस्य वर्जनम् ।

न्यायेन क्रियते यत्तु व्यवहारः स उच्यते”—इति ।

व्यवहारशब्दस्य यौगिकमर्थं कात्यायन आह,—

“वि नामार्थेऽव सन्देहे हरणं हार उच्यते ।

मानासन्देहहरणाद्भवहार इति स्मृतः”—इति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

६

व्यवहार इत्यत्र विशब्दो नानेत्येतस्मिन्नर्थे वर्त्तते । अवशब्दश्च
सन्देहे वर्त्तते । तानेतानेवंविधानेकसन्देहहारिणोव्यवहारानर्था-
दिगतरागद्वेषवशात् प्राप्तान् राजा सम्यग्विचारयेत्^(१) । तद्वि-
चारश्च राज्ञो गुणधर्मरूप आचारः । अतएव आचारकाण्डे
व्यवहाराणामन्तर्भावमभिप्रेत्य पराशरः पृथग्व्यवहारकाण्डमकृत्वा,
“चित्तिं धर्मेण पालयेत्”—इति सूचनमात्रं व्यवहाराणां कृतवान् ।
तानेवात्र सूचितान् व्यवहारान् वर्यं स्रुत्यन्तराणि तत्त्रिवन्धनानि
चानुसृत्य यथाशक्ति निरूपयामः ।

तत्र पूर्वोदाहृताभ्यां रुढियोगसूतिभ्यां व्यवहारस्वरूपं निरू-
पितम् ।

अथ तद्भेदाः निरूप्यन्ते ।

तत्र सपणत्वापणत्वाभ्यां द्वैविध्यमाह नारदः,—

“सोत्तरोऽनुत्तरश्चेति स विज्ञेयो द्दिलक्षणः ।

सोत्तरोऽभ्यधिको यत्र विलेखापूर्वकः पणः”—इति ।

अहं यदि पराजयेयं, तदा शास्त्रप्रापितादृण्डद्रव्यात् अधिक-
मेव द्रव्यं राज्ञे तुभ्यश्च दास्यामीति पत्रं लिखित्वा यदभिभाषणं,
तदुत्तरम् । तेन सह वर्त्तते इति सोत्तरः । तद्रहितोऽनुत्तरः । पुनरपि

(१) अर्थो धनम् । अर्थादिविषयरागद्वेषवशात् प्राप्तान् व्यवहारान्
राजा विचारयेदित्यर्थः । व्यवहारानर्थान् विगतरागद्वेषवशात्
प्राप्तानित्यादिपाठे, प्राप्तान् व्यवहारान् राजा विगतरागद्वेषवशात्
विचारयेदिति सम्बन्धः ।

..

१०

पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ।

चतुष्पात्तादिभिस्तथोदशभिः प्रकारैः व्यवहारस्य श्रवान्तरभेदान्
स एव निर्दिष्ट्य विदुषोति,—

“चतुष्पाच्च चतुःस्थानः चतुःसाधनएवच ।
चतुर्हितः चतुर्व्यापी चतुःकारो च कौर्त्तितः ॥
त्रियोनिर्द्वाभियोगश्च द्विहारो द्विगतिस्तथा ।
अष्टाङ्गोऽष्टादशपदः शतशास्त्रस्तथैवच ॥
धर्मस्य व्यवहारस्य चरित्रं राजशासनम् ।
चतुष्पाद्भवहारोऽयमुत्तरः पूर्ववाधकः ।
तत्र सत्ये स्थितो धर्मा व्यवहारस्तु भाविषु ॥
चरित्रं तु स्त्रीकरणे राजाज्ञायां तु शासनम् ।
सामाद्युपायसाध्यत्वाच्चतुःसाधन उच्यते ॥
चतुर्णामपि वर्णानां रचणाच्च चतुर्हितः ।
कर्त्तारं तत्साक्षिणश्च सम्भान्नाजानमेवच ॥
व्याप्नोति पादशो यस्माच्चतुर्व्यापी ततः स्मृतः ।
धर्मस्थार्थस्य यशसो लोकहेतोस्तथैवच ।
चतुर्णां करणादेष चतुष्कारो प्रकौर्त्तितः ॥
कामात्क्रोधाच्च लोभाच्च बिभ्यो यस्मात् प्रवर्त्तते ।
त्रियोनिः कौर्त्त्यते तत्र त्रयमेतद्विवादहन् ॥
द्वाभियोगस्तु विज्ञेयः शङ्कातत्त्वाभियोगतः ।
शङ्काऽसतान् मययोगात् तत्त्वं होढादिदर्शनात् ॥
पञ्चदशभिः सन्धात् द्विहारः स उदाहृतः ।
पूर्ववादस्तथोः पञ्चः प्रतिवादस्तदुत्तरः ॥

अवधारकाखण्डम् ।

११

भूतच्छलानुसारित्वात् द्विगतिः स उदाचतः ।

भूतं तत्त्वादिसंयुक्तं प्रमादाभिहितं क्लृप्तम् ॥

राजा सपुरुषः सभ्याः शास्त्रं गणकलेखकौ ।

हिरण्यमग्निरुदकमष्टाङ्गः स उदाचतः ॥

क्षणादानं ह्युपनिधिः सम्भूयोत्थानमेव च ।

दत्तस्य पुनरादानमग्न्यश्रूषाऽभ्युपेत्य च ॥

वेतनस्थानपाकर्म तथैवास्त्रामिविक्रयः ।

विक्रीयासम्प्रदानञ्च क्रीत्वाऽनुग्रह एव च ॥

समर्थस्थानपाकर्म विवादः चैवजस्तथा ।

स्त्रीपुंसयोश्च सम्बन्धो दायभागोऽथ साहसम् ॥

वाक्पारुष्यं तथैवोक्तं दण्डपारुष्यमेव च ।

शून्यं प्रकीर्णकञ्चैवेत्यष्टादशपदः स्मृतः ॥

क्रियाभेदान्मनुष्याणां शतशाखो निगद्यते”—इति ।

ननु धर्मादीनां पादत्वमयुक्तं, प्रतिज्ञोत्तरप्रमाणनिर्णयाणां व्यव-
हारपादत्वात् । यतो याज्ञवल्क्यः प्रतिज्ञादीनि प्रकृत्याह,—

“चतुष्पाद्व्यवहारोऽथ विवादेषूपदर्शितः”—इति ।

वृहस्पतिरपि,—

“पूर्वपक्षः स्मृतः पादः द्वितीयश्चोत्तरः स्मृतः ।

क्रियापादस्तृतीयस्तु चतुर्थो निर्णयः स्मृतः”—इति ।

नायं दोषः । धर्मादीनां प्रकारान्तरेण पादत्वोपपत्तेः । योऽयं
निर्णयाख्यश्चतुर्थपादोऽभिहितः, स धर्मादिभिश्चतुर्भिः निष्यद्यते ।
तदाह वृहस्पतिः,—

१२

पराशरमाधवः ।

“धर्मेण व्यवहारेण चरित्रेण नृपाञ्जया ।

चतुःप्रकारोऽभिहितः सन्दिग्धेऽर्थे विनिर्णयः”—इति ।

तस्मान्निर्णयहेतुतया धर्मादौनां व्यवहारपादत्वं भविष्यति । तेषां च निर्णयहेतुत्वं कात्यायनेन प्रपञ्चितम्,—

“दोषकारी तु कर्तृत्वं धनस्वामी स्वकम्भनम् ।

विवादे प्राप्नुयाद्यत्र स धर्मेणैव निर्णयः”—इति ।

दोषकारी वाक्पात्राद्यादिकारी च यस्मिन् विवादे व्यवहारे चरित्र-
राजशासननैरपेक्ष्येण धर्माभिमुखः सन्नद्धो धर्माद्भीतः[†] स्वकीयं दोष-
कर्तृत्वं स्वयमेव अङ्गीकरोति : यत्तु धनस्वामी[‡] व्यवहारादिप्राप्त्यासम-
न्तरेण धर्माभिमुखाद्भूनापहारिणः स्वकीयं धनं प्राप्नोति, तत्र दोषका-
रिणो धर्माभिमुखमेव निर्णयहेतुः । व्यवहारस्य निर्णयहेतुत्वं स एवाह,—

“स्यतिशाम्बन्तु यत्किञ्चित् प्रथितं[§] धर्ममाधकैः ।

कार्याणां निर्णयाद्धेतोर्व्यवहारः स्मृतौ हि सः॥”—इति ।

यत्र धर्मशास्त्रकुशलेर्विद्वद्भिरर्थिप्रत्यर्थिनोरपे निर्णयाय धर्मशास्त्रं

* यत्र चकारोऽधिकः प्रतिभाति । दोषकारी इत्यस्य विवरणरूप-
त्वात् वाक्पात्राद्यादिकारीत्यस्य । परन्तु, सर्वेष्वप्युक्तकेषु स्थित-
त्वाद्भजितः ।

† इत्यमेव पाठः सर्वेष्वप्युक्तकेषु । सम तु, सन् अध्या स्वधर्माद्
भीतः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

‡ यत्तद्धनस्वामी,—इति का० । सम तु, यत्र धनस्वामी,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

§ प्रापितम्,—इति का० ।

॥ कार्याणां निर्णयार्थं तु व्यवहारस्मृतौ हि सः,—इति का० । सम तु,
व्यवहारः स्मृतौ हि सः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

व्यवहारशास्त्रम् ।

११

प्रस्थापितं भवति, स निर्णयो व्यवहारजन्यः । चरित्रजन्यं निर्णय-
माह सप्त-—

“यद्यदाचरते येन धर्म्यं वाऽधर्म्यमेव वा ।

देशस्थाचरणं नित्यं चरित्रं तद्धि कीर्तितम्”—इति ।

शास्त्रोक्तधर्मादनपेतं* धर्म्यं, तद्विपरीतं अधर्म्यं, तदुभयं देशाचा-
रानुसारेण यत्र स्वीक्रियते, तत्र चरित्रं निर्णयहेतुः । राजशासनस्य
निर्णयहेतुतामाह सप्त,—

“न्यायशास्त्राविरोधेन† देशवृष्टेस्तथैव च ।

यद्धर्म्यं स्थापयेद्राजाऽन्याय्यं तद्भ्राजशासनम्”—इति ।

न्यायशास्त्रं व्यवहारप्रतिपादकं सत्यशास्त्रं, तस्य देशाचारस्य वा
विरोधेन राजा यमनुशास्ति, स निर्णयो राजशासनजन्यः । यथो-
क्तानां धर्मादीनां चतुर्णां मध्ये पूर्वस्य पूर्वस्य च बाध्यत्वं उत्तर-
ोत्तरस्य बाधकत्वञ्च वृत्त्यतिना प्रपञ्चितम्,—

“शास्त्रमेव समाश्रित्य क्रियते यत्र निर्णयः ।

व्यवहारः स विज्ञेयो धर्मस्तेनापि हीयते ॥

देशस्थित्याऽनुमानेन नैगमानुमतेन च ।

क्रियते निर्णयस्तत्र व्यवहारस्तु कथ्यते ॥

* शास्त्रोक्तधर्मादनुपेतम्,—इति शा० स० ।

† सर्वोच्चादर्शपुस्तकेष्वेवमेव पाठः । मम तु, न्यायशास्त्रविरोधेन,—इति
पाठः प्रतिभाति । अतएव, उत्तरः पूर्वबाधक इत्यादिना राजशासनस्य
सर्वबाधकत्वमुक्तं सङ्गच्छते । न्यायशास्त्राविरोधेन,—इति पाठे तु,
'ऽन्याय्यम्'—इत्यत्र न्याय्यं, 'देशाचारस्य वा विरोधेन'—इत्यत्र,
देशाचारस्य वाऽविरोधेन,—इति पठितुमुचितम् ।

१४

पराशरमाधवः ।

विहाय चरिताचारं यत्र कुर्यात् पुनर्नृपः ।

निर्णयं, सा तु राजाज्ञा चरित्रं बाध्यते तथा"—इति ।

(१) चतुर्षु वर्षेषु यः कश्चिद्भ्राजद्रोहं कृत्वा राज्ञो भौतः सन् अति-
भीरुतया स्वापराधमङ्गीकृत्य । तत्र समीपवर्त्तिनः साक्षिणो वर्षि-
बंधं निवारयितुमिच्छन्तः सत्यमुल्लङ्घ्य, तत्र साध्यनृतं वदेदित्ये-
तादृशं शास्त्रमेवाश्रित्य तदीयमपराधं पर्यहार्षुः । तत्र व्यवहारेण
धर्मा बाध्यते । केरलदेशादौ वेश्यागमने साक्षिभिरापादितेऽपि देशा-
चारवशात्तत्र राज्ञा दण्ड्यते । तत्र चरित्रेण व्यवहारस्य बाधः ।
सत्यपि तादृशे देशाचारे 'त्वयैवं न व्यवहर्त्तव्यम्'—इति राजा यदा-
ऽनुशास्ति, तदा राजाज्ञया चरित्रस्य बाधः । (२) ये एते प्रोक्ताः धर्मा-
दयश्चत्वारः पादास्ते सत्यादिषु चतुर्षु प्रतिष्ठिताः । दोषकारौ स्वय-
मनृताङ्गीतोऽयमपि* अपराधोऽस्तीति सत्यं ब्रूते । अतो धर्मस्य सत्ये
अवस्थानम् । प्रतिज्ञोत्तरयोः कृतयोः साक्षिण यस्य पक्षोऽभ्युपगम्यते,
तस्य जयः, तेन व्यवहारस्तस्य साक्षिण्यवस्थानम् । कार्णाटकदेशे बला-
न्मातुलमुताविवाहो न दोषाय, केरलदेशे कन्यायाः चतुर्मतीत्वं न
दोषायेत्येवमादिकस्तत्तद्देशसमयः । तत्र तत्र पञ्चादिशासनञ्च तिष्ठति ।
श्रियते इति शासनं, राजाज्ञातुसारेण प्रजानां वर्त्तनम् । तच्च राजा-
ज्ञायां प्रतिष्ठितम् । सामदानभेददण्डैस्तुर्भिः दोषकारिणो दोष-

* मन्त्रताङ्गीतोऽपि,—इति का० ।

(१) उत्तरः पूर्वबाधक इति नारदवचनांशं व्याचष्टे चतुर्विधादिना ।

(२) तत्र सत्ये स्थितो धर्म इत्यादिवचनानि व्याख्यातुमुपक्रमते, ये एते
इत्यादिना ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१५

करणाय* सतुःसाधनत्वम् । सतुर्हितत्वं विस्पष्टम् । कर्चादिसतुष्टय-
व्यापित्वं मनुना स्पष्टीकृतम्,—

“पादोऽधर्मस्य कर्त्तारं पादो गच्छति साक्षिणः ।

पादः सभासदः सर्वान् पादो राजानमृच्छति”—इति ।

जेतुर्नृपस्य वा धर्मार्थयशसो लोकानुरागसम्पादमाप्तुंकारित्वम् ।
त्रियोन्निवत् स्पष्टम् । असतां कितवस्तेनादीनां संसर्गं यः करोति, तस्मि-
न्मपि सौख्यादिशङ्का जायते । होढोऽपचतद्रव्यादिदर्शनम्, तस्मिन् वा ।
तस्मादभियोगो भवति । अर्थिप्रत्यर्थिनोः यौ पूर्वोत्तरपक्षौ तौ व्यव-
हारस्य प्रवर्त्तकौ । तस्मात् द्विवारत्वम् । द्रव्यसङ्ख्यादिकं यायातथ्ये-
नान्यथा वा राजादीनां अग्रे यदा ब्रूते, तदा तस्योभयस्य उपरि
व्यवहारः प्रवर्त्तते । ततो द्विगतित्वम् । अष्टाङ्गेषु सपुरुषो राजेत्ये-
तदेकमङ्गम् । अतो नास्ति नवत्वसङ्ख्याप्रसङ्गः । खणादानादीनां
अष्टादशपदानां स्वरूपमुपरिष्ठात् तत्र तत्र विचारयिष्यते । एतेषां
अष्टादशपदानां मध्ये एकैकस्य पदस्य अवान्तरक्रियाभेदादनन्तभेद-
भिन्नत्वं शतशाल्वम् । एतान् अष्टादशपदानवान्तरानन्तभेदभिन्नान्
व्यवहारान् प्रकारान्तरेण वेधा संगृह्णाति कात्यायनः,—

“हे पदे साध्यभेदान् पदाष्टादशतां गते ।

अष्टादशक्रियाभेदाङ्गिभ्रान्त्य सहस्रधा”—इति ।

* दोषकारणाय,—इति का० । मम तु, दोषकरणादिति पाठः प्रतिभाति ।

† धर्मार्थास्त्रियोलोकानुराग,—इति का० । मम तु, धर्मार्थयशोलोका-
नुराग,—इति पाठः प्रतिभाति ।

‡ विवदिष्यते,—इति शा० स० ।

१६

पराशरमाधक ।

द्विपदं विप्रदयति वृक्षस्यतिः,—

“द्विपदो व्यवहारः स्याद्भूतहिंसासमुद्भवः ।

द्विसप्तकोऽर्थमूलस्तु^(१) हिंसामूलः चतुर्विधः”—इति ।

तदेतदुभयविधं सएव विवृणोति,—

“कुसौदनिध्याधेयाद्यं” सम्भूयोत्थानमेव च ।

भृत्यदानमशुश्रूषा^(२) भृवादोऽस्त्रामिविक्रयः ॥

क्रयविक्रयानुग्रहः समयातिक्रमस्तथा ।

स्त्रीपुंसयोगः स्तेयश्च दायभागोऽचदेवनम् ॥

एवमर्थसमुत्थानं पदानि तु चतुर्दश ।

पुनरेव प्रभिन्नानि क्रियाभेदैरनेकधा ॥

पातयेद्दे साहसश्च परस्त्रीसंगहस्तथा ।

हिंसोद्भवपदान्येवं चत्वार्यह वृक्षस्यतिः”—इति ।

अगति सम्भावितानुशेषान् विवादानुक्तेष्वष्टादशसु सएव अन्तर्भावयति,—

“पदान्यष्टादशैतानि धर्मशास्त्रोदितानि तु ।

मूलं सर्वविवादानां ये विदुस्ते परीक्षकाः”—इति ।

इति व्यवहारपरिच्छेदः ।

* कुसौदनिध्याधेयाद्यं,—इति शा० ।

† भृत्यदारमशुश्रूषा,—इति का० ।

‡ एवमर्थसमुत्थानपदानि,—इति पाठो मम प्रतिभाति ।

(१) द्विसप्तक इति चतुर्दश इत्यर्थः ।

(२) भृतिः कर्ममूल्यं, तस्याभूतेरदानं भृत्यदानम् ।

अवधारकायम् ।

१७

अथ सभा निरूप्यते ।

तत्र दृश्यति,—

“दुर्गमध्ये गृहं कुर्याज्जलवृत्तान्वितं पृथक् ।

प्राग्दिशि प्राङ्मुखीन्तस्य लक्षणं कल्पयेत् सभाम् ॥

मास्यधूपासनोपेतां बीजरत्नसमन्विताम् ।

प्रतिमाऽऽलेख्यदेवेश युक्तामन्त्राभुना तथा”—इति ।

गृहं राजगृहम् । तस्य प्राग्दिशि धर्माधिकरणभूता सभा । सा च वास्तुशास्त्रलक्षणोपेता कर्तव्या । तस्याः सभायाः धर्माधिकरणत्वं कात्यायनो दर्शयति,—

“धर्मशास्त्रविचारेण मूलसारविवेचनम् ।

यत्राधिक्रियते स्थाने धर्माधिकरणं हि तत्”—इति ।

मूलस्थावेदितार्थस्य सारासारनिवेदनं* तत्र निष्कर्षः† । तत्र प्रवेशकालं स एवाह,—

“प्रातरुत्थाय च नृपः कृत्वा नित्यं समाहितः ।

गुरुं ज्योतिर्विदा वैद्यान् देवान् विप्रान् पुरोहितान् ॥

यथार्हमेतान् सम्पूज्य सुपुण्याभरणैर्नृपः ।

अभिवन्द्य च गुर्वादीन् सम्मुखान् प्रविशेत्सभाम्”—इति ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । सम तु, सारविवेचनं,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† तत्तद्विष्कर्षः,—इति शा० । सम तु, तत्तद्विष्कर्षः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

१८

पराशरमाधवः ।

प्रविश्य तत्र विद्वद्भिर्मन्त्रिभिश्च सह कार्याण्यमुमुन्दधात् ।

तदाह मनुः,—

“व्यवहारान् दिदृक्षुस्तु ब्राह्मणैः सह पार्थिवः ।

मन्त्रज्ञैर्मन्त्रिभिश्चैव विनीतः प्रविशेत्सभाम् ॥

तत्रासीनः स्थितो वाऽपि पाणिमुच्यम्य दक्षिणम् ।

विनीतवेषाभरणः पश्येत् कार्याणि कार्थिणाम् ॥

प्रत्यहं देशदृष्टैश्च शास्त्रदृष्टैश्च हेतुभिः ।

अष्टादशसु मार्गेषु व्यवहारान् प्रथक् पृथक्”—इति ।

विचारकालमाह कात्यायनः,—

“दिवसस्याष्टमभागं मुक्ता कालत्रयञ्च यत् ।

स कालो व्यवहाराणां शास्त्रदृष्टः परः स्मृतः”—इति

दिवसमष्टधा कृत्वा प्रथमभागमग्निहोत्रार्थं मुक्ता अनन्तरभागः

अथ व्यवहारकालः । अत्र वज्यांस्तिथीराह सम्बन्धः,—

“चतुर्दशी क्षमावास्या पौर्णमासी तथाऽष्टमी ।

तिथिष्वसु न पश्येत्तु व्यवहारान्तु नित्यम्”—इति ।

येयमुक्ता सभा, तस्याः चातुर्विधमाह बृहस्पतिः,—

“प्रतिष्ठिताऽप्रतिष्ठिता मुद्रिता शास्त्रिता तथा ।

चतुर्विधा सभा प्रोक्ता सभ्याश्चैव तथाविधाः ॥

* निबन्धानि,—इति का० ।

† भागत्रयन्तु,—इत्यन्यत्र पाठः ।

‡ तिथिष्वेतासु नो पश्येत्,—इति का० ।

श्ववहारकाण्डम् ।

१६

प्रतिष्ठिता पुरे ग्रामे चला नामाप्रतिष्ठिता ।

मुद्रिताऽथ्यचमयुक्ता राजयुक्ता च शास्त्रिता"—इति

राजगृहसमीपवर्तिनः सभास्थानान्मुख्यादन्यान्यमुख्यानि च्या-
मान्याश्च भृगुः,—

“दश स्थानानि वादानां पञ्च चैवाब्रवीद्भृगुः ।

निर्णयं येन गच्छन्ति विवादं प्राप्य वादिनः ॥

आरण्यास्तु स्वकैः कुर्युः सार्थिकाः सार्थिकैस्तथा ।

सैनिकाः सैनिकैरेव ग्रामेऽप्युभयवासिभिः ॥

उभयानुमतश्चैव गच्छते स्थानमीप्सितम् ।

कुलिकाः सार्थमुख्याश्च पुरग्रामनिवासिनः ॥

ग्रामगौरमणश्रेष्ठश्चातुर्विधश्च वर्गिणः ।

कुलानि कुलिकाश्चैव नियुक्ताः नृपतिल्लथा"—इति ।

स्वकैरारण्यकैः । ग्रामेऽपीत्यादि शब्दात् येन ग्रामे आरण्यादौ
च निवसन्ति, तेऽप्युभयवासिभिः ग्रामवासिभिरारण्यवासिभिश्च निर्णयं
कुर्युः, उभयव्यवहाराभिज्ञत्वात्तेषाम् । कुलिकाः कुलश्रेष्ठिनः ।
सार्थः ग्रामयात्रादौ मिलितो जनसङ्घः । मुख्याः ग्रामण्यादयः । पुरं
मुख्यं नगरं, तस्मादवाचीनो ग्रामः । देपुरग्रामनिवासिनां भेदः ।
कुलिकादीनि पञ्च स्थानानि । तानि आरण्याकादिजनविशेषाणामेव ।
ग्रामाकारेणावस्थितजनविवादे समीपग्रामनिवासिभिः निर्णयः ।

• ‘सार्थ’ स्थाने ‘सार्द्ध’—इति पाठः शा० पुस्तके सर्वत्र ।

† स्थानमीप्सितम्,—इति शा० ।

‡ ये तु,—इत्येतावन्मात्रं शा० पुस्तके ।

§ अथ, ‘इति’—इति भवितुं युक्तम् ।

अर्थिप्रत्यर्थिनोरननुशयानुमतं स्थानं कुलिकपार्थमुख्यपुरासर्गनिवा-
सिनो रटहन्ते । यामादीनि दृग् स्थानानि साधारणानि । यामो-
यामाकारेणावस्थितो जनः । पौरः पुरवासिनां समूहः । गणः कुलानां
समूहः । येषां रजकाद्यष्टादशहौनजातयः । चातुर्विधः आन्वीक्षिका-
दिविद्याचतुष्टयोपेतः^(१) । वर्णिणो गणप्रभृतयः । तथाच कात्यायनः,—

“गणः पाषण्डपूगश्च* ब्राह्मणश्रेण्यस्तथा ।

समूहस्याश्च ये चान्ये वर्ग्याख्यास्ते वृहस्पतिः”—इति ।

आयुधधराणां समूहो जातम् । कुलानि अर्थिप्रत्यर्थिनोः सगो-
त्राणि । कुलिकास्तत्र वृद्धाः । नियुक्ताः प्राड्विवाकसहितास्तयः सभ्याः ।
नृपतिः ब्राह्मणादिसहितः । सभ्यानाह याज्ञवल्क्यः,—

“श्रुताध्ययनसम्पन्नाः धर्मज्ञाः सत्यवादिनः ।

राज्ञा सभासदः कार्य्याः रिपौ मित्रे च ये समाः”—इति ।

तेषां सङ्ख्यामाह वृहस्पतिः,—

“लोकधर्माङ्गतत्त्वज्ञाः^(२) सप्त पञ्च त्रयोऽपि वा ।

* पौगण्डपूगश्च,—इति स० शा० ।

† इत्यमेव पाठः सर्व्वेव ।

(१) “आन्वीक्षिकी त्रयो वार्त्ता दण्डनीतिश्च शाश्वती”—इत्यान्वीक्षि-
कादिविद्याचतुष्टयं ज्ञेयम् ।

(२) लोकलोकिकाचारः देशाचार इति यावत् । धर्म्मधर्म्मशास्त्रमिति
फलनार्थः । अङ्गानि, “शिक्षा कर्त्तव्याकरणं निरुक्तं ज्योतिषां
चितिः । इन्द्रसां विचितिस्त्रैव षडङ्गोवेद इत्येते”—इत्युक्तलक्षणानि
वेदाङ्गानि ।

यत्रोपविष्टाः विप्राग्र्याः सा यज्ञसदृशी सभा"—इति ।

तत्र वर्ज्यान् सएवाह,—

“देशाचारानभिज्ञा ये नास्तिकाः शास्त्रवर्जिताः ।

उन्मत्तकुहका लुब्धाः* न प्रष्टव्याः विनिर्णये”—इति ।

राज्ञः प्रतिनिधिमाह याज्ञवल्क्यः,—

“अपश्यता कार्यवशात् व्यवहारान् नृपेण तु ।

सभ्यैः सह नियोक्तव्यो ब्राह्मणः सर्वधर्मवित्”—इति ।

सोऽपि राजवत् सर्वकार्याणि विचारयेत् । यदाह मनुः,—

“यदा स्वयं न कुर्यान्तु नृपतिः कार्यदर्शनम् ।

तदा नियुज्याद्विदांसं ब्राह्मणं कार्यदर्शने ॥

सोऽस्य कार्याणि सम्पश्येत् सभ्यैरेव विभिर्यतः ।

सभामेव प्रविश्येमामासीनः स्थितएववा”—इति ।

स च विचारको ब्राह्मणः प्राङ्निवाक इति उच्यते । तदाह
वृहस्पतिः,—

“राजा कार्याणि सम्पश्येत् प्राङ्निवाकोऽपि वा द्विजः ।

न्यायाङ्गान्यगतः कृत्वा सभ्यशास्त्रमते स्थितः॥

बलेन चतुरङ्गेन यतो रञ्जयते प्रजाः ।

दीप्यमानः स्वपुषा तेन राजाऽभिधीयते ॥

विवादे पृच्छति प्रश्नं प्रतिप्रश्नं तथैव च ।

प्रियपूर्वं प्राग्वदति प्राङ्निवाकोऽभिधीयते”—इति ।

नारदोऽपि,—

* उन्मत्तकुहलुब्धाश्च,—इति का० ।

६२

पराशरमाधवः

“अष्टादशपदाभिज्ञः षड्भेदाष्टसहस्रवित् ।
 आन्वीक्षिकादिकुशलः श्रुतिसूतिपरायणः ॥
 विवादसंश्रितं धर्मं पृच्छति प्रकृतं मतम् ।
 विवेचयति यस्तस्मात् प्राङ्निवाकस्तु स सूतः ॥
 यथा शल्यं भिषक् कायादुद्धरेद्यन्तयुक्तिः ।
 प्राङ्निवाकस्तथा शल्यमुद्धरेद्भवहारतः”—इति ।

प्राङ्निवाकस्य गुणाः सूत्यन्तरे दर्शिताः—

“अक्रूरो मधुरः स्निग्धः कमायातो विचक्षणः ।
 उत्साहवानलुब्धश्च वादे योज्यो नृपेण तु”—इति ।

प्राङ्निवाकस्य अनुकल्पमाह कात्यायनः,—

“ब्राह्मणो यत्र न स्यात्तु चक्षियं तत्र योजयेत् ।
 वैश्यं वा धर्मशास्त्रज्ञं शूद्रं यदेन वर्जयेत् ॥
 *यत्र विप्रो न विद्वान् स्यात् चक्षियं तत्र योजयेत् ।
 वैश्यं वा धर्मशास्त्रज्ञं शूद्रं यत्रेन वर्जयेत्”—इति ।

तद्वर्जने बाधनाह मनुः,—

“जातिमात्रोपजीवी वा कामं साद् ब्राह्मणब्रुवः^(१) ।

* शास्त्रयं श्लोकः म० शा० पुस्तकयोः ।

(१) ब्राह्मणमात्मानं ब्रवीति न स्वयं ब्रह्मण्युक्तो यः, सोऽयं ब्राह्मणब्रुवः ।

तच्च,—

“धर्मकर्मविहीनस्तु ब्राह्मैर्लिङ्गैर्विवर्जितः ।

ब्रवीति ब्राह्मणोऽस्मीति तमाहुर्ब्राह्मणब्रुवम्”—इत्युक्तक्षयः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२६

धर्मप्रवक्ता नृपतेर्न तु शूद्रः कथञ्चन ॥

यस्य शूद्रस्तु कुरुते राज्ञो धर्मविवेचनम् ।

तस्य सीदति तद्वाङ्गं पङ्कं गौरिव पश्यतः ॥

द्विजान् विहाय सम्पश्येत् कार्याणि वृषलैः सह ।

तस्य प्रबुध्यते राष्ट्रं बलं कोशञ्च नश्यति"—इति ।

गणक-लेखकावपि कार्यावित्याह दृश्यतिः,—

“शब्दाभिधामतत्त्वज्ञौ गणनाकुशलौ शुचौ ।

नानाक्षिपिज्ञौ कर्त्तव्यौ राज्ञः गणकलेखकौ”—इति ।

व्याख्येऽपि,—

“विस्तृत्यज्योतिषाभिज्ञं^(१) स्फुटं प्रत्ययकारणम् ।

श्रुताध्ययनसम्यक् गणकं योजयेन्नृपः ॥

स्फुटलेखं नियुञ्जीत शब्दं^२ साक्षणिकं शुचिम् ।

* स्फुटलेखं नियुञ्जीत शब्दं,—इति शा० ।

- (१) ज्योतिःशास्त्रं हि गणितस्कन्ध-जातकस्कन्ध-सिद्धान्तस्कन्धरूपस्कन्ध-
त्रयोपेतमिति गणिततत्त्वचिन्तामणिप्रभृतिषूक्तम् । गणितस्कन्धे
व्यक्ताव्यक्तभेदाद् द्विविधं गणितं निर्णीतम् । जातकस्कन्धे तु जातस्य
शुभाशुभचिन्ता । सिद्धान्तस्तु, “त्रय्यादिप्रलयान्तकालकलनामान-
प्रभेदः क्रमाचारश्च युसदा द्विधा च गणितं प्रशान्तथा सौत्तराः ।
भूधृष्टिण्यहसस्थितेषु कथनं यन्त्रादि घञ्ज्ञेयते सिद्धान्तः स उदा-
हृतोऽत्र गणितस्कन्धप्रबन्धे बुधैः ॥”—इति सिद्धान्तशिरोमण्युक्त-
लक्षणः । द्विधा गणितमिति प्रतिलोमानुलोमभेदादिति गणिततत्त्व-
चिन्तामणौ व्याख्यातम् ।

२४

पराशरमाधवः ।

स्यष्टाक्षरं जितक्रोधमलुब्धं सत्यवादिनम्"—इति ।

साध्यपालोऽपि कर्त्तव्य इति तेनैवोक्तम्,—

“साध्यपालस्तु कर्त्तव्यो राज्ञा साध्यस्य साधकः ।

कमायातो दृढः शूद्रः सभ्यानाञ्च मते स्थितः”—इति ।

वृहस्पतिरपि,—

“आकारणे रक्षणे च साध्यार्थिप्रतिवादिनाम् ।

सभ्याधीनः सत्यवादी कर्त्तव्यश्च स पूरुषः”—इति ।

राज्ञा कतिपयेर्वणिगिरधिष्ठितं सदः कर्त्तव्यम् । तदाह
कात्यायनः,—

“कुलग्रीववयोवृद्धैर्वित्तवद्भिरमत्सरैः ।

वणिग्भिः स्वात्कतिपयैः कुलभूतैरधिष्ठितम्”—इति ।

कुलभूतैर्वृन्दभूतैरित्यर्थः । तेषामुपयोगमाह सएव,—

“ओतारो वणिजस्तत्र कर्त्तव्या न्यायदर्शने”—इति ।

यथोक्तराजादियुक्तायाः सभायाः दशाङ्गानि सप्रयोजनान्याह
वृहस्पतिः,—

“नृपोऽधिकृतसभ्याश्च स्वतिर्गणकलेखकौ ।

सहेमाग्यस्त्रपुरुषाः* साधनाङ्गानि वै दश ॥

एतद्दशाङ्गकरणं यस्यामथ्यास्य पार्थिवः ।

न्यायान् पश्येत् कृतमतिः सा सभाऽधरसम्प्रिता ॥

दशानामपि चैतेषां कर्म प्रोक्तं पृथक् पृथक् ।

* हेमान्यायस्त्रपुरुषाः,—इति का० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२५

सभाध्यक्षो नृपः शास्ता सभाः कार्यपरिचकाः ॥
 स्थतिर्विनिर्णयं ब्रूते जयदानधनमया ।
 शपथार्थं हिरण्याग्नीं जलं दपितलुब्धयोः ॥
 गणको गणयेदृष्टं* लिखेध्यायश्च लेखकः ।
 प्रत्यर्थिसभानयनं साक्षिणाश्च स पूरुषः ॥
 वाग्दण्डश्चैव धिग्दण्डो विप्राधीनौ तु तावुभौ ।
 अर्थदण्डनघातुकौ राजाघत्तावुभावपि ॥
 राज्ञा ये विदिताः सम्यक् कुलश्रेणीगणादयः ।
 साहसन्यायवर्ज्यानि कुर्युः कार्याणि ते नृणाम्"—इति ।

यथाविधि विचारे राज्ञः फलमाह कात्यायनः,—

“सप्राज्ञिवाकः† सामात्यः सनाह्वणपुरोहितः ।

ससभ्यः प्रेक्षको राजा स्वर्गं तिष्ठति धर्मतः”—इति ।

वैपरीत्ये दोषमाह मनुः,—

“अदण्डान् दण्डयन् राजा दण्डांश्चैवायदण्डयन् ।

अयशो महदाप्नोति मरकश्चैव गच्छति”—इति ।

सभ्यानां फलमाह बृहस्पतिः,—

“अज्ञानतिमिरोपेतान् सन्देहपटखान्निताम् ।

निरामयान् यः कुरुते शास्त्राञ्चनशलाकया ॥

इह कीर्तिं राजपूजां लभते स्वर्गतिश्च सः ।

लोभद्वेषादिकं त्यक्त्वा यः कुर्यात्कार्यनिर्णयम् ॥

* गणयेदृष्टं,— इति का० ।

† प्राज्ञिवाकश्च,— इति का० ।

२६

पराशर माधवः ।

शास्त्रोदितेन विधिना तस्य यज्ञफलं भवेत्”—इति ।

विपक्षे दोषमाह कात्यायनः,—

“न्यायशास्त्रमतिकस्य सभ्यैर्यत्र विनिश्चितम् ।

तत्र धर्मो ह्यधर्मेण हतो हन्ति न संशयः ॥

अपन्यायप्रवृत्तन्तु नोपेक्ष्यं तत् सभासदः ।

उपेक्षमाणाः सनृपाः नरकं यान्त्यधोमुखाः ॥

अन्यायेनापि तं यान्तं ये तु यान्ति सभासदः ।

तेऽपि तद्वागिनस्तस्माद्बोधनीयः स तैर्नृपः ॥

न्यायमार्गादपेतन्तु ज्ञात्वा चित्तं महीपतेः ।

वक्तव्यं तत्प्रियं तत्र न सभ्यः किल्बिषी भवेत्” —इति ।

कार्यानिष्पत्तावपि यथाशास्त्रवादिनो नास्ति प्रत्यवायः,—इति

सएवाह,—

“सभ्येनावश्यकर्तव्यं धर्मार्थसहितं वचः ।

ब्रूणोति यदि नो राजा स्यात्तु सभ्यस्ततोऽनघः”—इति ।

यदा तु राजा यथाशास्त्रं धर्मं श्रुत्वा दोषकारिणि पक्षपातं
न करोति, तदा निष्पापो भवति । तदाह मनुः,—

“राजा भवत्यनेनास्तु मुच्यन्ते च सभासदः ।

एनो गच्छति कर्तारं निन्दार्हो यत्र निच्यते”—इति ।

* हतोहीति,—इति का० ।

† नोपेक्षन्ते सभासदः,—इति का० ।

‡ येऽनुयान्ति,—इति ग्रन्थान्तरीयः पाठः समीचीनः ।

§ “तत्प्रियं न वक्तव्यं तद्वचने किल्बिषी भवेत्”—इति पाठान्तरं का० ।

॥ यतो,—इति का० । विना,—इति शा० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२७

अन्यथावादिनः सभ्यस्य दण्डमाह नारदः,—

“रागादज्ञानतो वाऽपि यो लोभादन्यथा वदेत् ।

सभ्योऽसभ्यः स विज्ञेयस्तं पापं विनयेद्दृष्टग्रम्”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“स्नेहादज्ञानतो वाऽपि मोहादज्ञानतोऽपि वा ।

तत्र सभ्योऽन्यथावादी दण्ड्योऽसभ्यः स्ततो हि सः”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“रागाद् द्वेषाद् भयादाऽपि स्तव्यपेतादिकारिणः ।

सभ्याः पृथक् पृथक् दण्ड्याः विवादात् द्विगुणं दमम्”—इति ।

वृहस्पतिरपि,—

“अन्यायावादिनः सभ्याः तथेवोत्कोचजीविनः ।

विश्वस्तवक्ष्यकाश्चैव निर्वाह्याः सर्वेऽप्येव ते”—इति ।

कात्यायनः,—

“अनिर्णीते तु यद्यर्थे सभाषेत रक्षोऽर्थिना ।

प्राङ्मवाकोऽपि दण्ड्यः स्यात् सभ्यश्चैव विशेषतः”—इति ।

राजादीनां सभायामुपवेशनप्रकारमाह वृहस्पतिः,—

“पूर्वामुखस्त्वपविशेद्राजा सभ्याः उदङ्मुखः ।

गणकः पश्चिमास्त्वस्तु लेखको दक्षिणामुखः”—इति ।

सभोपविष्टाः नृपादयो यस्याङ्गानि, तमङ्गिनं व्यवहारं पुरुष-
रूपेण परिकल्पयति स एव,—

॥ सभ्यश्चैव,—इति स० प्र० ।

२८

परिशरमाधवः ।

“एषां सृष्टी नृपोऽङ्गानां मुखस्राधिष्ठितः स्यतः ।

बाह् सभ्याः स्यतिर्हस्तौ जङ्घे गणकलेखकौ ॥

हेमाम्बम्बस्त्रपुरुषाः पादौ च पुरुषस्य च”—इति ।

या वृद्धराहित्यादिदोषरहिता, सा मुख्या सभा । तदुक्तं महाभारते,—

“न मा सभा यत्र न सन्ति वृद्धाः

न ते वृद्धाः ये न वदन्ति धर्मम् ।

नामौ धर्मा यत्र न सत्यमस्ति

न तत्सत्यं यच्छलेनानुविद्धम्”—इति ।

इति सभानिरूपणम् ।

अथ व्यवहारदर्शनविधिनिर्णयते ।

तत्र प्रजापतिः,—

“राजाऽभिषेकसंयुक्तो ब्राह्मणो वा बद्धश्रुतः ।

धर्मासनगतः पश्येत् व्यवहाराननुत्त्वणान्”—इति ।

नारदः,—

“तस्माद्दुष्कासनं प्राप्य राजा विगतमत्सरः ।

समः स्यात् सर्वभूतेषु बिभ्रदैवस्ततं व्रतम्”—इति ।

(१) यथा यमः,

“प्रियदेव्यौ समौ ज्ञात्वा प्राप्तकाले नियच्छति ।

तथा राज्ञा नियन्तव्याः प्रजास्तद्धि यमव्रतम्”—इति ।

(१) यमेयथा प्राप्तकाले प्रियदेव्यावुभावपि नियच्छति, तथा राज्ञा
सर्वेऽपि प्रजा नियन्तव्या इति सम्बन्धः ।

यद्वावहारप्रतिपादकं धर्मशास्त्रं यच्च तदन्तर्गतं द्रव्यदण्डादि-
रूपमर्थशास्त्रं, तदुभयमपि व्यवहारदर्शिना राज्ञा अनुसरणीयम् ।
तदाह सएव,—

“धर्मशास्त्रार्थशास्त्राभ्यामविरोधेन पार्थिवः ।

समीक्षमाणो निपुणो व्यवहारगतिं नयेत्”—इति ।

धर्मशास्त्राणि पितामहेन दर्शितानि,—

“वेदाः साङ्गास्तु चत्वारो मौमांशा स्मृतयस्तथा ।

एतानि धर्मशास्त्राणि पुराणं न्यायदर्शनम्”—इति ।

ननु न धर्मशास्त्रान्तर्गतमर्थशास्त्रं, किन्त्वन्यदेव नीत्यात्मकम् ।
यत्तु भविष्यपुराणे दर्शितम्,—

“षाड्गुण्यस्य प्रयोगस्य प्रयोगः कार्यगौरवात् ।

सामादौनामुपायानां योगो व्याससमासतः ।

अथचाणाश्च निक्षेपः कष्टकामां निरूपणम् ॥

दृष्टार्थेयं स्मृतिः प्रोक्ता ऋषिभिर्गुरुदायज”—इति ।

वाङ्म । अस्मिन्नर्थशास्त्रे धर्मशास्त्राविरुद्धो योऽर्थः स उपा-
द्वेयः, इतरस्तु परित्याज्यः । तदाह नारदः,—

“यच्च विप्रतिपत्तिः स्याद्धर्मशास्त्रार्थशास्त्रयोः ।

अर्थशास्त्रोक्तमुत्तुज्य धर्मशास्त्रोक्तमाचरेत्”—इति ।

धर्मशास्त्रार्थशास्त्रयोर्विरोधे^(१) न्यायेन निर्णेतव्यम् । तदाह

* पुराणन्यायदर्शनाम्,—इति का० ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, तत्तु,—इति पाठः प्रतिभाति ।

(१) धर्मशास्त्रयोरर्थशास्त्रयोश्च विरोधे इत्यर्थः ।

३०

पराशरसूत्रः ।

याज्ञवल्क्यः,—

“सूत्योर्विरोधे न्यायस्तु बलवान् व्यवहारतः”—इति ।

व्यवहारतो वृद्धव्यवहारप्रसिद्धो* न्यायोबलवान् । न्यायानाश्रयणे
बाधमाह वृहस्पतिः,—

“केवलं शास्त्रमाश्रित्य न कर्तव्यो हि निर्णयः ।

युक्तिहीने विचारे तु धर्महानिः प्रजायते ॥

चोरोऽचोरोऽसाधुः साधुर्जायते† व्यवहारतः ।

पुक्तिं विना विचारेण भाण्डव्यश्चोरताङ्गतः ॥

अमत्याः सत्यमदृशाः सत्याश्चासत्यवधिभाः ।

दृश्यन्ते भ्रान्तिजनकाः तस्माद्युक्त्वा विचारयेत्”—इति ।

न्यायस्य निर्णायकत्वमुपपादयति मनुः,—

“यथा नयत्यमृक्पातैः मृगस्य मृगयुः पदम् ।

नयेत्तथाऽनुमानं न धर्मस्य नृपतिः पदम् ॥

वाक्यैर्विभाज्यैश्चेद्भैर्भावमन्नगतं नृणाम् ।

स्वरवर्णैर्ज्ञिताकारैश्चक्षुषोऽप्येष्टितेन वा”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“असाक्षिके हते चिह्ने युक्तिभिश्चागमेन च ।

द्रष्टव्यो व्यवहारस्तु कूटचिह्नकताङ्गयात्”—इति ।

यत्तु पूर्वमुक्तं, भूतच्छब्दः नुसारित्वात् दिगतिरिति ; तच्च क्लृप्तं
देयम् । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

* वृद्धव्यवहारात् प्रसिद्धाः,—इति शा० सं० ।

† चोरोऽचोरः साध्वभाधुर्जायते,—इति का० ।

‡ वाक्यैः,—इत्यन्यत्र समीचीनः पाठः ।

“कृत्स्नं निरस्य भूतेन व्यवहारान्नयेन्नृपः ।

भूतमण्यनुपन्यस्तं ह्रीयते व्यवहारतः”—इति ॥

निर्णये प्रमाणं शास्त्रादिकम् । तदाह गौतमः । “विप्रतिपत्तौ
साक्षिनिमित्ता मत्यव्यवस्था”—इति । मनुरपि,—

“प्रत्यहं देशदृष्टैश्च शास्त्रदृष्टैश्च हेतुभिः ।

अष्टादशसु मार्गेषु निवन्धानि पृथक् पृथक्”—इति ।

देशाचारैः शास्त्रोक्तदिव्यादिभिश्चाष्टादशपदसम्बन्धीनि का-
र्याणि निर्णयेत् । तत्र देशाचारोऽनुकल्पः । तदाह कात्यायनः,—

“तस्मात् शास्त्रानुसारेण राजा कार्याणि साधयेत् ।

वाक्याभावे तु सर्वेषां देशदृष्टेन तन्नयेत्”—इति ।

देशदृष्टस्य लक्षणमाह मणव,—

“यस्य देशस्य यो धर्मः प्रवृत्तः सार्वकालिकः ।

युतिसहस्यविरोधेन देशदृष्टः स उच्यते”—इति ।

तत्तद्देगीयानां मियोविवादे देशदृष्टेन निर्णयः । तदाह मणव,—

“देशपत्तनगोष्ठेषु पुरणामेषु वादिताम् ।

तेषां स्वममयैर्द्धर्मशास्त्रतोऽन्वेषु तेः सह” ॥

यत्र तत्तद्देगीयानां इतरैः सह विवादः, तत्र शास्त्रतो निर्णयो-
न तु देशदृष्टतः । लेख्यादिप्रमाणाभावे राजा स्वेच्छया निर्णयेत् ।
तदाह मणव,—

“लेख्यं यत्र न विद्येत न भुक्तिर्न च साक्षिणः ।

न च दिव्यावतारोऽस्ति प्रमाणं तत्र पार्थिवः”—इति ।

* देशदृष्टं मतं नयेत्,—इति का० ।

३२

पराशरमाधवः ।

वणिगादिसमयेषु समयिभिरेव निर्णेतव्यम् । तदाह व्यासः,—

“वणिकश्चिन्धिप्रभृतिषु क्षणिकोपजौविषु ।

अशक्यो निर्णयोऽन्यैस्तत्तरेव तु* कारयेत् ॥

गुरुः स्वामी कुटुम्बश्च पिता ज्येष्ठः पितामहः ।

विवादानथ पश्येयुः स्वाधीने विषये नृणाम्”—इति ।

निर्णयकारिणां उत्तमाधमभावमाह नारदः,—

“कुलानि श्रेण्यस्यैव गणाश्चाधिकृतो नृपः ।

प्रतिष्ठा व्यवहाराणां सर्वेषामुत्तरोत्तरम्”—इति ।

पितामहोऽपि,—

“ग्रामे दृष्टः पुरं यायात् पुरे दृष्टस्तु राजनि ।

राज्ञा दृष्टः कुदृष्टो वा नास्ति तस्य पुनर्भवः”—इति ।

राज्ञो नियममाह पितामहः,—

“न रागेण न लोभेन न क्रोधेन नयेत्नृपः ।

परैरप्रार्थितानर्थान् न चापि स्वमनीषया”—इति ।

अस्थापवादमाह सएव,—

“कुलानि चापराधांश्च पदानि नृपतिस्तथा ।

स्वयमेव निगृह्णीयात् नृपस्त्रीवेदकैर्विना”—इति ।

तत्र कुलान्याह सएव,—

“पथिभङ्गी कराक्षेपौ† प्राकारोपरिलङ्घकः ।

* स्तत्रैरेव तु,—इति का० ।

† पथिभङ्गकराक्षेपः,—इति शा० स० ।

शिवहारकाण्डम् ।

६६

निपानस्य विनाशौ च तथा चाद्यतनस्य च ॥
 परिखापूरकश्चैव राजर्षिर्द्रुप्रकाशकः ।
 अन्तःपुरं वासगृहं भाण्डागारं महानसम् ॥
 प्रविशत्यनियुक्तो यो भोजनञ्च निरौक्ष्यते ।
 विण्मूचश्लेषवातानां चेन्नुक्तो नृपात्मजः ॥
 पर्यङ्कासनवन्धौ चाप्यग्रस्थाननिरोधकः ।
 राज्ञोऽतिरिक्तवेषञ्च विधृतञ्च विशेत्तु यः ॥
 यस्यापदारेण विशदवेलायां तथैव च ।
 शय्यासने पादुके च शय्यासनरोहणे ॥
 राजन्यामन्नशयने यस्तिष्ठति समौपतः ।
 राज्ञो विदिष्टसेवी वा ऽप्यदत्तविहितामनः ॥
 वस्त्राभरणयोश्चैव सुवर्णपरिधायकः ।
 स्वयं ग्राहेण ताम्बूलं गृहीत्वा भक्षयेत्तु यः ॥
 अनियुक्तप्रभाषी च नृपाक्रोशकएव च ।
 एकवामास्तयाऽभ्यक्तो मुक्तकेशोऽवगुण्ठितः ॥
 विचित्रिताङ्गः सख्यौ च परिधानविधूनकः ।
 हलान्येतानि पञ्चाशत् भवन्ति नृपसन्निधौ—इति ॥

अपराधानाह नारदः,—

“आञ्जालङ्घनकर्त्तारः स्त्रीवधो वर्णसङ्करः ।

परस्त्रीगमनञ्चौर्यं गर्भश्चैव पतिं विना ॥

“कार्यं कालानुबन्धं,—इति स० शा० ।

। राज्ञोऽतिरिक्तवर्षस्य दिवर्षस्य,—इति शा० स० ।

६४

पराशरमाधवः ।

वाक्पाह्वमवाच्यन्तद् दण्डपाह्वमेव च ।

गर्भस्य पातनञ्जैवेत्यपराधाः दशैव च"—इति ॥

विवादमन्तरेणापि दण्डस्या[†] हेतुत्वादेतेषामपराधत्वम् । अतएव
सम्बन्धः,—

“आसेवं पथिभङ्गश्च यस्य गर्भः पतिं विना ।

स्वयमन्वेषयेद्राजा विना चैव विवादिना ॥

कन्याऽपहारकं पापं विजिह्य पतितं तथा ।

परापवादसंयुक्तं स्वयं राजा विचारयेत् ॥

षड्भागकालं शुक्तार्थं मार्गच्छेदकमेव च ।

स्वराष्ट्रचौर्यभीतिञ्च परदाराभिर्मर्शनम् ॥

गोब्राह्मणनिहन्तारं मस्थानाञ्चैव घातकम् ।

दशैतानपराधांश्च स्वयं राजा विचारयेत्"—इति ।

मदप्याह पितामहः,—

“उत्कृत्तीः मरुघाती च अग्निदश्च तथैव च ।

पटहाघोषणाच्छादी^(१) द्रव्यमस्त्रामिकञ्च यत् ॥

राजावस्त्रीदद्रव्यं यत् यस्मैवाङ्गविनाशनम् ।

दाविंशतिःपदान्याहुः नृपक्षेयानि पण्डिताः"—इति ।

* मवाच्यथा,— इति का० ।

† दण्डन,—इति का० ।

‡ उत्कृत्तिः,—इति शा० ।

§ द्वाविंशतिः,—इति का० ।

(१) पटहेन यदाघुष्यते, तस्याच्छादनकर्ता द्रव्यार्थः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३५

यच्च कलादीनि राजा स्वयं द्रष्टुमशक्तः, तच्च स्तोभकात् सूच-
काच्च बोद्धव्यम् । तद्योः स्वरूपमाह कात्यायनः,—

“शास्त्रेण निन्दितं त्वर्थमुख्योराज्ञा” प्रचोदितः ।

आवेदयति यः पूर्वं स्तोभकः स उदाहृतः ॥

नृपेणैव नियुक्तः स्यात् परदोषमवेचितुम् ।

नृपस्य समर्थं ज्ञात्वा सूचकः स उदाहृतः”—इति ।

शास्त्रनिन्दितं कलादिकम् । अर्थमुख्यो धनलाभप्रधानः । राज्ञा
शास्त्रादिपर्यालोचनपुरःसरमेव कार्यं कर्तव्यम् । तदाह चारीतः,—

“शास्त्राणि वर्णधर्मांस्तु प्रकृतीनाञ्च भूपतिः ।

व्यवहारस्वरूपञ्च ज्ञात्वा कार्यं समाचरेत्”—इति ।

प्रकृतयः पितामहेन दर्शिताः,—

“रजकश्चर्मकारश्च नटो वरुणः एव च ।

कैवर्त्तकश्च विज्ञेयो स्नेहभिक्षौ तथैव च ॥

मेधिकस्त्रिरव्यालहस्तौ लक्षद्विघट्टिकौ ।

कोसेदिकाः^१ भारूपदामानगोष्ठापगोपमाः ॥

एताः प्रकृतयः प्रोक्ता अष्टादश मनौषिभिः ।

वर्णानामाश्रमाणान् सर्वदेव वधिः स्थिताः”—इति ।

* त्वर्थं मुख्यार्थः,—इति का० ।

† वरुणः,—इति का० ।

‡ लक्षद्विघट्टिकाः,—इति पाठः ।

§ कोसेदिकाः,—इति का० ।

३४

पराशरमाधवः ।

मनुष्य जात्यादि समीक्षणीयमित्याह,—

“जातिजानपदान् धर्मान् श्रेणीधर्मांश्च शाश्वतान् ।

समीक्ष्य कुलधर्मांश्च स्वे वर्णे प्रतिपादयेत्”—इति ।

उन्मार्गवर्त्तिनः कुलादीन् स्वमार्गं स्थापयेदित्याह याज्ञवल्क्यः,—

“कुलानि प्रकृतौश्चैव श्रेणीर्जनपदानपि ।

स्वधर्माश्चलितान् राजा विनीय स्थापयेत्पथि”—इति ।

कार्यदर्शनप्रकारमाह नारदः,—

“धर्मशास्त्रं पुरस्कृत्य प्राङ्निवाकमते स्थितः ।

समाहितमतिः पश्येत् व्यवहारमनुक्रमात् ॥

आगमः प्रथमः कार्यो* व्यवहारपदन्तः ।

विचारो निर्णयश्चेति दर्शनं स्यात्तुर्विधम्”—इति ।

आगमोऽर्थिवचनश्रवणं, तदादौ कर्त्तव्यम् । ततस्तद्वचनं शृणादाना-
श्चन्यतममस्मिन् पदे अन्तर्भाव्यम् । ततः प्रतिज्ञोत्तरप्रमाणानां विचारः ।
ततः प्रमाणतो जयावधारणम् ।

इति व्यवहारदर्शनविधिः ।

* कार्ये,—इति का० ।

अवधारणाकम् ।

६७

अथासेधादिविधिः ।

तत्र नारदः,—

“वक्तव्येऽर्थे न तिष्ठन्तमुत्कामन्तस्तु तद्वचः ।

आसेधयेत् विवादार्थं यावदाहानदर्शनम्”—इति ।

प्रथमन्तावदर्थां प्रत्यर्थिनं प्रति त्वयैतावन्मह्यं देयमित्यादिकं
कार्यं ब्रूयात् । तत्र यदि तदुक्तमनभ्युपगम्योक्तान्तुमिच्छेत्, तदा
स्वकार्यपर्यन्तं राजाज्ञया तं निरुन्ध्यात् । आसेधभेदानाह सएव,—

“स्थानासेधः कालहतः प्रवासात् कर्मणस्तथा ।

चतुर्विधः स्यादासेधस्तमासेधं न लङ्घयेत्”—इति ।

अस्मात् स्थानात् त्वया न चलितव्यमिति स्थानासेधः ।
मदीयद्रव्यप्रदाने दिनमेतस्मिन्नङ्गनीयमिति कालासेधः । अदत्त्वा
यामान्तरं न गन्तव्यमिति प्रवासासेधः । अदत्त्वा न सन्ध्यावन्दनं
कर्त्तव्यमिति कर्मासेधः । सन्ध्यावन्दनादिवदिन्द्रियनिरोधो न
आसेधार्हः । तदाह कात्यायनः,—

“यस्त्विन्द्रियनिरोधेन व्याहरेत् कुशलादिभिः ।

आसेधयेदनासेधैः स दण्ड्यो न त्वतिक्रमात्”—इति ।

इन्द्रियनिरोधवत् विषमदेशोऽपि नासेधार्हः इत्याह नारदः,—

“नदीमन्तारकान्तारदुर्देशोपप्लवादिषु ।

आमिद्वस्तु परासेधमुत्कामन्नापराधुयात्”—इति ।

आसेध्यासेधकयोः तत्कालोल्लङ्घने दण्डमाह सएव,—

* तदुत्तर,—इति का० ।

† दुर्गमोपप्लवादिषु,—इति का० ।

६८

पराशरमाधवः ।

“आसेधकालआसिद्ध आसेधं धोऽतिवर्त्तते ।

स विनेधोऽन्यथा कुर्वन् आसेद्धा दण्डभाग्यवेत्”—इति ।

अन्यथा कुर्वन् अयोग्ये निग्रीयादिकाले तमासेधयन् । अनासे-
ध्यानाद् कात्यायनः,—

“वृक्षपर्वतमाहूढा ह्येभरयनौगताः ।

विषमस्याश्च ते सर्वे नासेध्याः कार्य्यमाधकैः ॥

व्याधार्त्तव्यसनस्याश्च यजमानस्तथैवच ।

अनुत्तीर्णाश्च नासेध्याः मत्तोभक्तजडास्तथा ॥

न कर्षको बीजकाले सेनाकालेऽथ सैनिकाः ।

प्रतिज्ञाय प्रयातश्च कृतकालश्च नान्तरा ॥

उद्युक्तः कर्षकः सखे तोयस्यागमने यदा ।

आरम्भसङ्ग्रहं यावत् तत्कालं न विवादयेत्”—इति ।

वृक्षस्यतिरपि,—

“सन्त्रोदाहोद्यतो रोगौ शोकार्त्ता मृतबालकः ।

मत्तो वृद्धोऽभियुक्तश्च नृपकार्थोद्यतो व्रती ॥

आसन्ने सैनिकः सङ्ख्ये^(१) कर्षकस्यायमङ्गुहे ।

विषमस्याश्च नासेध्याः स्त्रीसनायास्तथैवच”—इति ।

नारदोऽपि,—

“निवेष्टुकामो रोगार्त्ता यियदुर्धमने स्थितः ।

* आरम्भाः सङ्ग्रहः,—इति का० ।

(१) सङ्ख्ये यद्वा आसन्ने सति सैनिको नासेध्याः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३८

अभियुक्तस्तथाऽन्येन^(१) राजकार्याद्यतस्तथा ॥

गवां प्रचारे गोपालाः सस्यारम्भे कृषीवलाः ।

गिन्पिनश्चापि तत्कालमायुधीयास्तु विग्रहे ॥

अप्राप्तव्यवहारस्य दूतो दानोन्मुखो व्रतौ ।

विषमस्याश्च नासेध्या न चैतानाङ्गयेन्नृपः”—इति ।

कदा तर्हि द्रव्यं दापनीयमित्याकाङ्क्षायां दृढस्यतिराह,—

“वणिग्विक्रीतपण्यस्तु सस्ये जाते कृषीवलाः ।

सत्रोद्यताश्चैव तथा दापनीयाः कृतक्रियाः”—इति ।

यद्यासिद्धो नागच्छेत्, तदा राजा तमानयेत् । तदाह दृढस्यतिः,—

“यत्राभियोगं कुरुते सत्येनाशङ्कया तथा ।

तमेवानाययेद्राजा मुद्रया पुरुषेण वा”—इति ।

नारदोऽपि,—

“देशं कालञ्च विज्ञाय कार्याणाञ्च बलाबलम् ।

अकल्पादीनपि^(२) तथा शनैराङ्गानयेन्नृपः*”—इति ।

आङ्गानानर्हानाह हारीतः,—

“अकल्पबालस्यविरविषमस्यक्रियाऽऽकुलान् ।

* अकल्पादीनपि शनैर्यनैराङ्गानयेन्नृपः,—इति का० ।

(१) अन्येन वादान्तरेणाभियुक्तो वादान्तरार्थं नासेध्याः ।

(२) अकल्पोऽसमर्थः ।

कार्यातिपातिव्यमनिनृपकार्योत्सवाकुलान्^(१) ॥

मत्तोन्मत्तप्रमत्तांश्च^(२) सजातिप्रभुकां स्त्रियम् ।

धर्मेत्सुकान् जडानार्त्तभृत्यान्नाङ्गानयेन्नृपः”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“धर्मेत्सुकान्भुदये रोगिणोऽथ जडानपि ।

अस्त्रमत्तोन्मत्तार्त्तस्त्रियो नाङ्गानयेन्नृपः ॥

न हीनपत्नां युवतीं कुले जातां प्रसूतिकाम् ।

सजातिप्रभुकाश्चैव तथा नाङ्गानयेन्नृपः”—इति ।

सजातिप्रभुका तु मरौचिना निरुक्ता,—

“सर्ववर्णोत्तमा कन्या सजातिप्रभुका स्यता ।

तद्धीनकुटुम्बिन्यः स्त्रैरिण्डो गणिकाश्च याः ॥

निष्कुला याश्च पतिताः तामामाङ्गानमिष्यते”—इति ।

दृष्टस्य दण्डमाह वृहस्पतिः,—

“आहतो यस्तु नागच्छेत् दण्डं द्रव्यवलाभितः ।

अभियोगानुरूपेण तस्य दण्डं प्रकल्पयेत्”—इति ।

(१) व्यसनं विपन्नं, कामजक्रोधजदोषविशेषोवा । स चाष्टादशप्रकारः

भनोक्तः । यथा,—

“भृगवाऽक्षोदिवस्त्रप्रः परिवादः स्त्रियोमदः ।

तौर्ध्वत्रिकं दृष्टाऽट्या काभनो दण्डकोशगाः ॥

दृष्टव्यं साहसं क्रोहं ईर्ष्याऽमृताऽर्द्धदृमणम् ।

दाशदण्डजश्च पाशव्यं क्रोधजोऽपि गणोऽष्टकः”—इति ।

(२) मत्तोमद्यादिना, उन्मत्तोवातादिना, प्रमत्तोऽनवहितः ।

अवहारकाण्डम् ।

०९

कात्यायनोऽपि,—

“शङ्कतस्त्वमन्येत यः शक्रो राजर्शासनम् ।

तस्य कुर्यान्नृपो दण्डं विधिदृष्टेन कर्मणा ॥

हीने कर्मणि पञ्चाशन्मध्यमे तु शतावरः ।

गुरुकार्येषु दण्डः स्यात् नित्यं पञ्चशतावरः”—इति ।

आपन्नस्थानागमनेऽपि दण्डो नेत्याह व्यासः,—

“परानौकहते देशे दुर्भिन्ने व्याधिपौडिते ।

कुर्वीत पुनराक्रानं दण्डं न परिकल्पयेत्”—इति ।

इत्यासेधादिविधिः ।

अथ दर्शनोपक्रमः ।

अथ मनुः,—

“धर्मासनमधिष्ठाय संवीताङ्गः समाहितः ।

प्रणम्य लोकपालेभ्यः कार्यदर्शनमारभेत्”—इति ।

आरभ्य कर्त्तव्यमाह कात्यायनः,—

“काले कार्यार्थिनं पृच्छेत् प्रणतं पुरतः स्थितम् ।

किं कार्यं का च ते पीडा मा भेषीर्ब्रूहि मानव ।

केन कस्मिन् कथं कस्मात् पृच्छेदेवं सभागतम्”—इति ।

बृहस्पतिरपि,—

“आगतानां विवदतासल्लडादिनां नृपः ।

वादान् पश्यन्नात्मकृतान् न राध्यचनिवेदितान् ॥

पौडितः स्वयमायातः शास्त्रेणार्थी यदा भवेत् ।

प्राङ्निवाकस्तु तं पृच्छेत् पुरुषो वा शनैः शनैः”—इति ।

पृष्टञ्च कार्यं यथावदावेदयेदित्याह याज्ञवल्क्यः,—

“सूत्याचार्यपेतेन मार्गेणाधर्षितः परैः ।

आवेदयति चेद्वाज्ञे व्यवहारपदं हि तत्”—इति ।

यदि केनचिन्निमित्तेन स नावेदयेत्, तदा स व्यवहारो न बलात् कारयितव्य इत्यभिप्रेत्य चेदित्युक्तम् । आवेदनकाले सखादयो-
वर्जनीया इत्याह उग्रना,—

“सखोऽनुत्तरीयो वा मुक्तकच्छः सहासनः ।

वामहस्तेन वा सखी वदन् दण्डमवाप्नुयात्”—इति ।

अर्थिनः प्रतिनिधिमभ्युपगच्छति कात्यायनः,—

“अर्थिना सन्नियुक्तो वा प्रत्यर्थिमहितोऽपि वा ।

यो यस्मार्थं विवदते तयोर्जयपराजयौ”—इति ।

अन्तरेणापि नियोगं पित्रादयो विवादं कुर्युरित्याह पितामहः,—

“पितः माता सुहृद्वाऽपि बन्धुः सम्बन्धिनोऽपि वा* ।

यदि कुर्युरपस्थानं वादं तत्र प्रवर्त्तयेत्† ॥

यः कश्चित् कारयेत्किञ्चित् नियोगादप्येन केनचित् ।

तत्तेनेव वृत्तं ज्ञेयमनिवर्त्यं हि तत् स्मृतम्”—इति ।

उक्तेभ्यो व्यतिरिक्तस्य विवादञ्च निषेधति नारदः,—

* सम्बन्धिनोऽपि वा,—इति शा० ।

† प्रवर्त्तते,— इति का० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३३

“द्यो न भ्राता न च पिता न पुत्रो न निधोगह्वत्* ।

परार्थवादौ दण्डः स्याद् व्यवहारेषु विब्रुवन्”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“दासाः कर्मकराः शिष्याः नियुक्ताः बान्धवास्तथा ।

वादिनो न च दण्ड्याः सूर्यस्ततोऽन्यः स दण्डभाक्”—इति ।

आवेदितार्थो लेखनीय इत्याह नारदः,—

“रागादिना यदैकेन कोपितः† करणे वदेत् ।

तदोमिति लिखेत्सर्वं वादिनः फलकादिषु”—इति ।

करणे धर्माधिकरणे । लिखितस्य अर्थस्य सम्भावितत्वे सति

प्रभुस्तत्र प्रवर्त्तते इत्याह कात्यायनः,—

“एवं पृष्ठः स यद्ब्रूयात् तत्सम्यग्ब्राह्मणेः सह ।

विमृश्य कार्यं न्याय्यश्चेदाह्वानार्थमतः परम्॥

मुद्रां वा निक्षिपेत्तस्मिन् पुरुषं वा समादिशेत्”—इति ।

आह्वतं प्रत्यर्थिनं सुरक्षितस्थाने स्थापयेदित्याह पितामहः,—

“सभायाः पुरतः स्थाप्योऽभियोगी वादिना तथा ।

शंसितेऽन्यत्र वा स्थाने‡ प्रमाणं सोऽन्यथा न तु”—इति ॥

स्थापितस्य क्लृप्तादित्वादि वाह्यलिङ्गैर्निश्चयम् । अतएव मनः,—

“आकारैरिङ्गितैर्गत्या चेष्टया भाषितेन च ।

* नियोजितः,—इति पुस्तकान्तरीयः पाठः ।

† रागादिना यदैकेन कोऽपि वा,—इति शा० स० ।

‡ तत्स्थाने,—इति ३।० ।

नेचवस्त्रविकारेऽथ गृह्यतेऽन्तर्गतं मनः^(१)—इति ।

लिङ्गान्तराणि याज्ञवल्क्य आह,—

“दिशाद्देशान्तरं याति सृक्कणी परिलेडि च ।

ललाटं स्विद्यते चास्य मुखं वैवर्ण्यमेति च ॥

परिशुष्यत्स्वलदाक्यो विरुद्धमज्ज भाषते ।

वाक् चक्षुः पूजयति नो तथोष्ठौ निर्भुजत्यपि^(२) ॥

स्वभावादिभक्तिं गच्छेन्ननोवाक्कायकर्मभिः ।

अभिधोगेऽथ साध्ये वा दुष्टः स परिकीर्तितः”—इति ॥

ब्रह्मवादपक्षे स एवाह,—

“उभयोः प्रतिभूर्पाह्नः समर्थः कार्यनिर्णये”—इति ।

तत्र वर्ज्यानाह कात्यायनः,—

“न स्वामी न च वै शत्रुः” स्वामिनाऽधिहतस्तथा ।

विरुद्धोदण्डितश्चैव संशयस्यो न च कश्चित् ॥

नैव रिक्थी न रिक्थश्च न चैवात्यन्तवासितः ।

राजकार्यनियुक्ताश्च ये च प्रव्रजिता नराः ॥

नाशक्ता धनिने दातुं दण्डं राज्ञे च तत्समम् ।

नाविज्ञातो यक्षीतव्यः प्रतिभूस्तत्क्रियाम्मति”—इति ।

* शर्त्ता,—इति श्रौ० ।

(१) आकारो विहृतः । इङ्कितं स्वेदवेगाद्युरोमाश्चादि ।

(२) न परकीयां वार्धं प्रतिवचनदानेन पूजयति, अक्षुष्य परकीयवीक्षणेन । निर्भुजति कुटिकीकरोति ।

यदि वादी विवादप्रतिभुवं दातुमसमर्थः, तदाऽपि तेनैवोक्तम्,—

“अथ चेत् प्रतिभूर्नास्ति दक्षोयस्य च* वादिनः ।

स रक्षितो दिनस्यान्ते दद्याद् भृत्याय वेतनम् ॥

द्विजातिः प्रतिभूहीनो रक्ष्यः स्यात् वाह्यचारिभिः ।

शूद्रादीन् प्रतिभूहीनान् बन्धयेन्निगडेन तु ॥

अतिक्रमेऽपयाते चां दण्डयेत् तं दिनाष्टकम् ।

नित्यकर्मापरोधस्तु न कार्यः सर्ववर्णिनाम्”—इति ।

अभियोक्तादीनां उक्तिक्रमोऽपि तेनैवोक्तः,—

“तत्राभियोक्ता प्राग् ब्रूयादभियुक्तस्त्वनन्तरम् ।

तयोरन्ते सदस्यास्तु प्राङ्निवाकस्ततः परम्”—इति ।

प्राग् ब्रूयात् प्रतिज्ञां कुर्यादित्यर्थः । तथाच नारदः,—

“आज्ञालेख्ये पट्टिके शासने वा

आधौ परे विक्रये वा क्रये वा ।

राज्ञे कुर्यात् पूर्वमावेदनं यः

तस्य ज्ञेयं पूर्ववादो विधिज्ञैः”—इति ।

विदादे पूर्वाभियोक्तुरेव प्रतिज्ञावादित्वमित्यर्थः । अत्रापवाद-
माह सएव,—

“यस्य चाभ्यधिका पीडा कार्यं वाऽभ्यधिकं भवेत् ।

तस्यार्थवादो † दातव्यो न यः पूर्वं निवेदयेत्”—इति ।

* वादयोग्यस्य,—इति शा० । वादयोग्यस्तु,—इति यश्यान्तरे ।

† अतिक्रमे च पाते च,—इति का० ।

‡ तस्यार्थभावो,—इति यश्यान्तरीयः पाठः ।

४६

पराशरमाधवः ।

कात्यायनः,—

“यस्य स्यादधिका पौडा कार्यं वाऽभ्यधिकं भवेत् ।

पूर्वपक्षो भवेत्तस्य न यः पूर्वं निवेदयेत्”—इति ।

यत्रोभयोरपि परस्परमर्थित्वं प्रत्यर्थित्वञ्च साध्यभेदाद्युपपन्न-
वति, तत्रोत्पत्त्यातेर्बहुपौडस्य वाऽर्थिनो वादः पूर्वं द्रष्टव्यः । तथाच
वृहस्पतिः,—

“अहंपूर्विकयाऽऽयातावर्थिप्रत्यर्थिनौ यदा ।

वादो वर्णानुपूर्व्येण ग्राह्यः पौडामवेक्ष्य च”—इति ।

समानवर्णत्वे पौडापेक्षया ग्राह्यः । अनेकवादियुग्मानां युगपदु-
पस्थाने दर्शनक्रममाह मतुः,—

“अर्थानर्थानुभौ बुद्ध्या धर्माधर्मौ च केवलौ ।

वर्णक्रमेण सर्वाणि पक्षेत्कार्याणि कार्थ्यिणाम्”—इति ।

इति दर्शनोपक्रमो निरूपितः ।

अथ चतुष्पाद्विवहारः प्रस्तूयते ॥

प्रतिज्ञोत्तरं प्रमाणं निर्णयश्चेति चत्वारः पादाः । तत्र प्रतिज्ञां
संगृह्णाति याज्ञवल्क्यः,—

“प्रत्यर्थिनोऽग्रतो लेख्यं यथाऽऽवेदितमर्थिना ।

समामासतद्वर्द्धनार्हमाजात्यादिचिह्नितम्”—इति ।

एतच्च वृहस्पतिना स्पष्टीकृतम्,—

“उपस्थिते ततस्तस्मिन् वादौ पक्षं प्रकल्पयेत् ।

व्यवहारकाण्डम् ।

४७

निवेद्य सप्रतिज्ञञ्च* प्रमाणगमसंयुतम् ॥

देशस्थानसमामासपचारानामजाति च ।

द्रव्यसङ्ख्योदयं पौडां चमालिङ्गञ्च लेखयेत् ॥

प्रतिज्ञादोषनिर्मुक्तं साध्यं सत्कारणान्वितम् ।

निश्चितं लोकसिद्धञ्च पचं पचविदो विदुः ॥

अल्पाक्षरस्त्वसन्दिग्धो वङ्गर्थस्यायनाकुलः ।

युक्तो विरोधकरणे विरोधिप्रतिषेधकः”—इति ।

ततः प्रत्यर्थ्याङ्गानानन्तरम् । तस्मिन्नुपस्थिते प्रत्यर्थिन्यागते मति ।

निरवद्यं पचदोषरहितम् । पचदोषाश्च कात्यायनेन दर्शिताः,—

“देशकालविहीनश्च द्रव्यसङ्ख्याविवर्जितः ।

साध्यप्रमाणहीनश्च पचोऽनादेय इव्यते”—इति ।

स्वात्यन्तरेऽपि,—

“अप्रसिद्धं निराबाधं निरर्थं निष्प्रयोजनम् ।

असाध्यं वा विरुद्धं वा पक्षाभासं विवर्जयेत्”—इति ।

अप्रसिद्धं, मदीयं शशविषाणं गृहीत्वा न प्रयच्छतीत्यादि । निराबाधं,

अस्मद्गृहप्रदीपप्रकाशेनायं स्वगृहे व्यवहारं करोतीत्यादि । निरर्थक-

मभिधेयरहितं कचटतप इत्यादि । निष्प्रयोजनं, यथा, अयं देवदत्तो-

ऽस्मद्गृहसन्निधौ सुखरमधीते, इत्यादि । असाध्यं यथा, अहं देवदत्तेन

सम्भूभङ्गं ग्रहसित इत्यादि । विरुद्धं यथा, अहं मूत्रेण शप्न इत्यादि ।

पुरराष्टादिविरुद्धं भागञ्च विषयपचदोषनिहितम् । निरवद्यं,

* इत्यमेव पाठः सञ्च । मम तु, निरवद्यप्रतिज्ञञ्च,—इति पाठः

प्रतिभाति । निरवद्यं पचदोषरहितमिति व्याख्यानदर्शनात् ।

४८

पराशरमाधवः ।

मदीयं द्रव्यमनेन गृहीतं तत्प्रत्यर्पणीयमिति प्रतिज्ञा, तथा युक्तं
सप्रतिज्ञम् । प्रमाणं लिखितभुक्त्यादि । आगमो द्रव्यप्राप्तिप्रकारः
कात्यायनोऽपि स्पष्टमुदाजहार,—

“निर्दिश्य कालं वर्षञ्च मासं पक्षं तिथिन्तथा ।

वेलां प्रवेशं विषयं स्थानं जात्याकृतौ वयः ॥

साध्यं प्रमाणं द्रव्यञ्च सङ्ख्या नाम तथाऽऽत्मनः ।

राज्ञाञ्च क्रमशो नाम निवासं साध्यनाम च ॥

क्रमात् पितृणां नामानि पीडामाहर्हदायकौ ।

क्षमालिङ्गानि वाक्यानि पक्षं सङ्कीर्त्य कल्पयेत् ॥

देशं कालं तथोद्गमनं सन्निवेशं तथैवच ॥

जातिः संज्ञाऽधिवासश्च प्रमाणं चेचनाम च ।

पितृपैतामहश्चैव पूर्वराजानुकीर्तनम् ॥

स्यावरेषु विवादेषु दशेतानि निवेशयेत्”—इति ।

देशादीनां स्यावरविवादेषु पुनरभिधानं, यत्र यावदुपयुज्यते
तत्र तावदेवोपादेयं न तु सर्वे सर्वत्रेति प्रदर्शनार्थम् । संग्रहकारोऽपि,—

“अर्थवद्भूममयुक्तं परिपूर्णमनाकुलम् ।

साध्यवदाचक्रपदं प्रकृतार्थानुबन्धि च ॥

प्रसिद्धमविरुद्धञ्च निश्चितं साधनक्षमम् ।

सङ्क्षिप्तं निखिलार्थञ्च देशकालाविरोधि च ॥

वर्षर्तुसामपलाहोवेलादेशप्रदेशवत् ।

स्थानावसथसाध्याख्यं जात्याकारवयोयुतम्

समावर्सातसाध्याख्या,—इति का० ।

अवधारकाष्टम् ।

५२

साध्यप्रमाणमह्यावदात्मप्रत्यर्थिनामवत् ।

परात्मपूर्वजानेकराजनामभिरङ्कितम् ॥

चमालिङ्गात्मपीडावत् कथिताहर्दयायकम् ।

यदावेदयते राज्ञे तद्भाषेत्यभिधीयते”—इति ।

परात्मपूर्वजानेकराजनामभिः परः प्रतिवादी, आत्मा वादी, तयोः पूर्वजाः पित्रादयः, अनेके राजानो भुक्तिकालीनाः, तेषां नामभिः । भाषादोषास्तु नारदेन दर्शिताः,—

“अन्यार्थमर्थहीनञ्च प्रमाणागमवर्जितम् ।

लेख्यस्यानादिभिर्भ्रष्टं भाषादोषा उदाहृताः”—इति ।

तस्मिन् स्वयमेव याचष्टे,—

“दृष्टे साधारणेऽप्येको यद्यथैवानियुक्तकः ।

लेखयेद्यस्तु भाषायामन्यार्थञ्च विदुर्बुधाः ॥

गणिते तुलिते मेधे तथा क्षेत्रगृहादिके ।

यत्र सङ्ख्या न निर्दिष्टा सा प्रमाणविवर्जिता ॥

विद्यया प्राप्तमायातं वस्तु क्रौतं क्रमागतम् ।

न त्वेवं लिख्यते यत्र सा भाषा स्यादनागमा ॥

समा मासस्तथा पञ्चमितिर्वारस्तथैवच ।

यत्रैतानि न लिख्यन्ते लेख्यहीनान्तु तां विदुः ।

लेखयित्वा तु यो भाषां निर्दिष्टेन तथोत्तरे ।

उद्दिशेत् साक्षिणः पूर्वम् अधिकान्तां विनिर्दिशेत् ।

यत्र स्यादभयं सर्वं निर्दिष्टं पूर्ववादिना ।

सन्दिग्धमिव लिख्येत भ्रष्टां भाषां तु तां विदुः”—इति ।

५०

पराशरमाधवः ।

अर्थे साधारणे धननां सम्बन्धिनि कार्ये । पुनरपि सप्त द्द्वयपञ्च
संगृह्य विवृणोति,—

“भिक्षकमोक्षकमार्थः प्रकीर्णार्थानिरर्थकः ।

अतीतकालोद्दिष्टश्च पक्षोऽनादेय इष्यते ॥

यथास्थाननिवेगेन नैव पक्षार्थकल्पना ।

ग्रस्यते न स पक्षस्तु भिक्षकम उदाहृतः ॥

मूलमर्थं परित्यज्य तद्गुणो यत्र लिख्यते ।

निरर्थकः स वै पक्षोभूतसाधनवर्जितः ॥

भूतकालमतिक्रान्तं द्रव्यं यत्र हि लिख्यते ।

अतीतकालः पक्षोऽसौ प्रमाणे सत्यपि स्मृतः ॥

यस्मिन् पक्षे द्विधा साध्यं भिक्षकालविमर्गणम् ।

विमृश्यते क्रियाभेदात् स पक्षोद्दिष्ट उच्यते”—इति ।

एकेन अर्थिना ब्रह्ममाध्यनिर्देशो युगपन्न कर्त्तव्यः, कालभेदेन
तु कर्त्तव्यः । तदुभयं कात्यायन आह,—

“पुरराष्ट्रविरुद्धश्च यश्च राज्ञा विवर्जितः ।

अनेकपटमङ्गीर्णः पूर्वपक्षो न मिथ्यति ॥

ब्रह्मप्रतिज्ञं यत्कार्यं व्यवहारेषु निश्चितम् ।

कामन्तदपि गृह्णीयात् राजा तत्तत्तुभुत्सया”—इति ।

पूर्ववादिनो नियममाह ब्रह्मस्यतिः,—

“मृषायुक्तं क्रियाहीनमभारान्यार्थमाकुलम् ।

पूर्वपक्षं लेखयतो वादहानिः प्रजायते ॥

उपदिश्याभियोगं यत् समतौत्यापरं वदेत् ।

अथ ह । काण्डम् ।

५१

क्रियामुक्ताऽन्यथा नूयान् स वादी हानिमाप्नुयान् ॥

न्यूनाधिकं पूर्वपक्षं तावदादौ विशेषयेत् ।

न दद्यादुत्तरं यावत् प्रत्यर्थी सम्भसन्निधौ”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“अधिकान् क्देयेदर्थान् हीनांश्च प्रतिपूरयेत् ।

भूमौ निवेशयेन्नावद् यावदर्थाऽभिवर्णितः”—इति ।

नारदोऽपि,—

“भाषायामुत्तरं यावत् प्रत्यर्थी नाभिलेखयेत् ।

यस्यान्तु लेखयेन्नावद् यावदस्तु विवक्षितम्”—इति ।

अप्रगल्भं वार्दिनं प्रति बृहस्पतिराह,—

“अभियोक्ताऽप्रगल्भत्वात् वक्तुं नोत्सहते यदा ।

तस्य कालः प्रदातव्यः कार्यशक्त्यनुरूपतः”—इति ।

कालेयत्तामाह कात्यायनः,—

“सलेखनं वा लभते अहं सप्ताहमेववा ।

मतिरुपच्यते यावद्विवादे वक्तुमिच्छतः”—इति ।

पूर्वपक्षस्य चातुर्विध्यं प्रतिपादयति बृहस्पतिः,—

“वतुर्विधः पूर्वपक्षः प्रतिपक्षस्तथैवच ।

वतुर्धा निर्णयः प्रोक्तः कैश्चिदष्टविधः स्मृतः ॥

शङ्काऽभियोगस्तथैव लभ्येऽर्थेऽभ्यर्थनं तथा ।

वृत्ते वादे पुनर्न्यायः पक्षो ज्ञेयश्चातुर्विधः ॥

भ्रान्तिः शङ्का समुद्दिष्टा तथ्यं नष्टार्थदर्शनम् ।

उक्ताधिकं,—इति का० ।

५२

परशरमाधवः ।

लब्धेऽर्थेऽभ्यर्थनं मोहः तथा वृत्ते पुनः क्रिया” ॥

एतत् पाण्डुलेखेन लिखित्वाऽऽवापोद्दारेण^(१) शोधितं पत्रे
निवेशयेदित्याह कात्यायनः,—

“पूर्वपक्षस्य भावोक्तं प्राङ्निवाकोऽभिलेखयेत् ।

पाण्डुलेखेन फलके ततः पत्रे च शोधितम्”—इति ।

शोधनं यावदुत्तरदर्शनं, नातः परम् । अतएव नारदः,—

“शोधयेत्पूर्ववादान्तु यावन्नोत्तरदर्शनम् ।

अवष्टब्धस्योत्तरेण निवृत्तं शोधनं भवेत्”—इति ।

हेयोपादेयो पूर्वपक्षौ विविनक्ति वृहस्पतिः,—

“राज्ञा विवर्जितो यश्च यश्च पौरविरोधकः ।

राज्ञस्य वा समस्तस्य प्रकृतौनां तथैव च ॥

अन्ये वा ये पुरधाममहाजनविरोधकाः ।

अनादेयास्तु ते सर्वे व्यवहाराः प्रकीर्त्तिताः ॥

न्यायं वा नेच्छते कर्तुं नान्यायं वा करोति यः ।

स लेखयति यस्त्वेवं तस्य पक्षो न सिद्ध्यति ॥

विरुद्धं वाऽविरुद्धं वा दावण्यर्थौ निवेशितौ ।

एकस्मिन् यत्र दृश्येतां तं पक्षं दूरतस्त्यजेत् ॥

* विशोधितम्,—इति का० ।

† कुर्वन्न्यायं वा,—इति का० ।

(१) आवापः पृथ्वीमलिखितस्य निवेशनम् । उद्दारेः पृथ्वी निवेशितस्या-
पनयः ।

अवहासकाख्यम् ।

५६

उन्मत्तमत्ताभिभूता महापातकदूषिताः ।
जडातिवृद्धवासाश्च विज्ञेयाः स्युर्निरुत्तराः ॥
पचः प्रोक्तस्त्वनादेयो वादौ चानुत्तरस्तथा ।
यादृग्वादी न यः पचो याह्यस्तत्कथयाम्यहम् ॥
पीडातिशयमाश्रित्य यद्वचोति विवक्षितम् ।
स्वार्थसिद्धिपरो वादी पूर्वपचः स उच्यते”—इति ॥

इति प्रतिज्ञापादो निरूपितः ।

अथ उत्तरपादो निरूप्यते ।

तच्च याज्ञवल्क्यः संगृह्णाति,—

“श्रुतार्थस्योत्तरं लेख्यं पूर्वावेदकसन्निधौ”—इति ।

तदेतद् वृहस्पतिर्विवृणोति,—

“यदा चैवंविधः पचः कल्पितः पूर्ववादिना ।

दद्यात् तत्पचसम्बन्धं प्रतिवादी तदोत्तरम् ॥

विनिश्चिते पूर्वपचे याह्यायाह्यविशेषिते ।

प्रतिज्ञार्थे स्थिरीभूते लेखयेदुत्तरं ततः”—इति ।

उत्तरे स्ततः प्रवृत्त्यभावे च तद्दापनीयमित्याह^(१) सएव,—

“पूर्वपचे यथार्थं तु न दद्यादुत्तरं तु यः ।

प्रत्यर्थी दापनीयः स्यात् सामादिभिरुपक्रमैः ॥

- (१) तथाच प्रत्यर्थी यदि स्वयमुत्तरं दातुं न प्रवर्त्तते, तथा याह्यास्य उत्तरं दापनीय इत्यर्थः ।

५४

पराशरमाधवः ।

प्रियपूर्वं श्रयेत्सामं भेदस्तुभयदर्शिनः ।

यथापकर्षणं दण्डः ताडनं बन्धनं तथा”—इति ॥

उत्तरलक्षणमाह प्रजापतिः,—

“पक्षस्य व्यापकं साध्यमसन्दिग्धमनाकुलम् ।

अथाख्यागम्यमित्येतदुत्तरन्तदिदो विदुः”—इति ॥

हारीतोऽपि,—

“पूर्वपक्षस्य सम्बन्धमनेकार्थमनाकुलम् ।

अनल्पमव्यस्तपदं व्यापकं नातिभूरि च ॥

सारभूतमसन्दिग्धं स्वपक्षैकांगसम्भवम् ।

अर्थिप्रवसमुक्तायें देयमुत्तरमीदृशम्”—इति ॥

स्वपक्षैकांगसम्भवं अनवशेषितस्वपक्षैकदेशं, सम्पूर्णस्वपक्षमिति या-
वत् । सहस्रोत्तरन्दातुममकं प्रति कात्यायन आह,—

“अत्रा लेख्यममत्यायें प्रत्यर्थी कारणाद्यदि ।

कालं विवादे याचेत तस्य देशो न संग्रहः”—इति ॥

कालभेदं कारणायें शेषञ्चाह नारदः,—

“शालीनत्वाद् भयार्तत्वात् प्रत्यर्थी स्मृतिविभ्रमात् ।

कालं प्रार्थयते यत्र तत्र तत्क्षमुमर्हति ॥

एकाहं अहपञ्चाहं सप्ताहं पक्षमेववा ।

मामं मासत्रयं वर्षं लभते शक्त्यपेक्षया”—इति ॥

तत्र व्यवस्थामाह सएव,—

• प्रियः सामः,—इति का० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

५५

“सद्यः कृते सद्यवादः” मासेऽतीते दिनं चिपेत् ।

षडब्दिके चिराचन्तु सप्ताहं द्वादशाब्दिके ॥

विंशत्यब्दे दशाहन्तु मासाद्धं वा लभेत सः ।

मासं विंशत्समातीते त्रिपचं परतो भवेत् ॥

अस्मत्तन्त्रजडोन्मत्तबालदौक्षित्यरोगिणाम् ।

कालः संवत्सरादर्वाक् स्वयमेव यथेक्षितम्”—इति ॥

कात्यायनोऽपि,—

“संवत्सरं जडोन्मत्तेऽमनस्के[†] व्याधिपौडिते ।

दिगन्तरप्रपञ्चेन अज्ञातार्थे च वस्तुनि ॥

मूलं वा साक्षिणो वाऽथ परदेष्टे स्थितो यदा ।

तत्र कालो भवेत् पुंसामा स्वदेशसमागमात् ॥

दत्तेऽपि काले देयं स्यात्पुनः कार्यस्य गौरवात्”—इति ॥

कालदानस्य विषयमाह नारदः,—

“गहनत्वादिवादानामसामर्थ्यात् स्मृतेरपि ।

शृणादिषु हरेत् कालं कामन्तत्त्वबुभूक्षया”—इति ॥

शृणादीन् दर्शयति पितामहः,—

“शृणोपनिधिनिक्षेपे[‡] दाने सम्भूयकर्मणि ।

समये दायभागे च कालः कार्य्यः प्रयत्नतः”—इति ॥

बृहस्पतिरपि,—

“साहसस्तेयपारुष्यगोऽभिशापे तथात्यये ।

* तदा वादः,—इति का० ।

† अज्ञाने,—इति शा० स० ।

‡ ऋणेऽपि च निधिक्षेपे,—इति का० ।

५६

पराशरमाधवः ।

भूमौ विवादयेत् क्षिप्रमकालेऽपि बृहस्पतिः”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“धेनावनडुहि क्षेचे स्त्रीषु प्रजनने तथा ।

न्यासे याचितके दत्ते तथैव क्रयविक्रये ॥

कन्याया दूषणे स्तेये कलहे साहसे विधौ ।

उपधौ कूटसाक्ष्ये च सद्यएव विवादयेत्”—इति ॥

उपधिर्भयादिवशात् प्राप्तं कार्यम् । उत्तरस्य भेदानाह नारदः,—

“मिथ्या सम्प्रतिपत्तिश्च प्रत्यवस्कन्दनं तथा ।

प्राङ्न्यायस्योत्तराः प्रोक्ताश्चत्वारः शास्त्रवेदिभिः”—इति ॥

मिथ्यादीनां स्वरूपमाह बृहस्पतिः,—

“अभियुक्तोऽभियोगस्य यदि कुर्यात्तु निहवम् ।

मिथ्या तत्तु विजानौयादुत्तरं व्यवहारतः ॥

श्रुताऽभियोगं प्रत्यर्थी यदि तत् प्रतिपद्यते ।

सा तु सम्प्रतिपत्तिस्तु शास्त्रविद्विहदाहता ॥

अर्थिनाऽभिहितो योऽर्थः प्रत्यर्थी यदि तन्मथा ।

प्रपद्य कारणं ब्रूयात् प्रत्यवस्कन्दनं हि तत् ॥

आचारेणवसत्रोऽपि पुनर्लेखयते यदि ।

स विनेयो जितः पूर्वं प्राङ्न्यायस्तु स उच्यते”—इति ॥

प्रजापतिरपि,—

“यावदावेदितं किञ्चित् मन्त्रमन्त्रमिहार्थिना ।

तावत्सर्वमसमभूतमिति मिथ्योत्तरं स्यतम् ॥

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, तावत् सर्वमसमभूतम्,—इति पाठः प्रतिभाति ।

यवहारकाण्डम् ।

५९

यस्यैव देयमेवैतं* नामभाविमर्थिना ।
इति सम्प्रतिपत्त्याख्यं द्वितीयमिदमुत्तरम् ॥
दत्तमेव ममानेन किन्त्वस्यापि मया पुनः ।
प्रतिदत्तमितीदृक् च प्रत्यवस्कन्दनं स्मृतम् ॥
अस्मिन्नर्थान्तरे पूर्वं प्रारब्धोऽस्यैवमर्थिना ।
जितश्चायं मया तत्र प्राङ्न्यायविधिरुच्यते—इति ॥

मिथोत्तरस्यावान्तरभेदमाह सएव,—

“मिथैतत् नाभिजानामि तदा तत्र न सन्निधिः ।
अजातश्चास्मि तत्काले इति मिथ्या चतुर्विधम्”—इति ॥

उत्तराभासानाह कात्यायनः,—

“अप्रसिद्धं विरुद्धं यदत्यल्पमतिभूरि च ।
मन्दिग्धासम्भवाव्यक्तमन्यार्थश्चातिदोषवत् ॥
यद्भूतपदमव्यापि निगूढार्थं तथाऽऽकुलम् ।
व्याख्यागम्यमसारञ्च नोत्तरं स्वार्थमिद्वये”—इति ॥

अप्रसिद्धादीन् सएव व्याचष्टे,—

“चिह्नाकारसहस्रान्तु समर्थं वाऽविजानता ।
भाषान्तरेण वा प्रोक्तमप्रसिद्धमनुत्तरम् ॥
प्रतिदत्तं मया बाह्ये प्रतिदत्तं मया न हि ।
यदेवमाह विज्ञेयं विरुद्धं तदिहोत्तरम् ॥
जितः पुरा मया तन्तु अर्थोऽस्मिन्निति भाषितम् ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । ममतु, तस्यैव देयमेवैतत्,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

१८

पराशरमाधवा ।

पुरा मया च प्रमितमङ्गीकारोत्तरं स्युतम्* ॥
 गृहीतमिति चास्मान् कार्यन्तेन कृतं मया ।
 पुरा गृहीतं यद्व्यमिति चेत् वद्वद्भरि तत् ॥
 देयं मयेति वक्तव्यं मया देयमितीदृशम् ।
 बन्दिगधमुत्तरं ज्ञेयं व्यवहारे बुधैस्तदा ॥
 बलाबलेन चैतेन साहसं स्थापितं पुरा ।
 अनुक्रमेतन्मन्यन्ते तदन्यार्थमितीरितम् ।
 अस्मै दत्तं मया साङ्गं सहस्रमिति भाषिते ॥
 प्रतिदत्तं तदर्थं यत्तदिहाव्यापकं स्युतम् ॥
 पूर्ववादक्रियां यावत् सम्यग्मेव निवेशयेत् ।
 मया गृहीतं पूर्वं न तद्व्यस्तपदमुच्यते ॥
 तत्किं नामरसं किञ्चिद् गृहीतं न प्रदास्यति ॥
 निगूढार्थन्तु तज्ज्ञेयमुत्तरं व्यवहारतः ॥
 किन्तेनैव सदा देयं मया देयं भवेदिति ।

* जितः पुरा मया अन्तुरर्थेऽस्मिन्निति भाषितम् ।

पुरा मया पञ्चमिति पक्षतं चोत्तरं स्युतम्,—इति का० ।

उभयमप्यवकृतमिव प्रतिभाति । क्रमप्राप्तस्यात्यन्तोत्तरस्यैवात्र व्याख्यातुमुचितत्वात् ।

† देयं ममेति वक्तव्यं,—इति का० ।

‡ भाषितम्,—इति का० ।

§ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । ममत्तु, तदर्थं,—इति पाठः प्रतिभाति ।

॥ किञ्चिद्गृहीतं प्रदास्यति,—इति का० ।

एतदाकुलमित्युक्तमुत्तरं तद्विदो विदुः ॥

काकस्य कति वा दन्ता* सन्तीत्यादि तदुत्तरम् ।

असारमिति तत्तेन सम्प्रदुः नोत्तरमिच्छते"—इति ।

अथ चिह्नेत्यादेरयमर्थः । विवादविषयस्य गोक्षिरण्यादिद्रव्यस्य वर्षविशेषादिकं चिह्नं, दीर्घशृङ्गत्वादिराकारः, सहस्रादि संख्या, समयः कालविशेषः शंकेतविशेषो वा, तत्सर्वमज्ञानता यत्प्रोक्तं, जानता वा सभ्यानामपरिचितया भाषया यदुक्तं, तदुभयमप्रसिद्धम् । वाच्य-
एव मया सर्वं द्रव्यं प्रतिदत्तमित्युक्त्वा, स पुनरपि विस्मृत्य वा प्रति-
वादिबुद्धिप्रच्छादयितुकामो वा न दत्तमिति यद्ब्रूयात्, तद्वि-
रुद्धम् । पुरा मयाऽयं जित इति वक्तव्ये सति जितशब्दं परित्यज्य
तदुभयम् । गृहीतमित्येतावत्येव वक्तव्ये सति प्रथमतः तदनुक्त्वा तेन
कर्त्तव्यं तत्कार्यं मया कृतमित्येतादृशं प्रकृतानुपयोगि किञ्चिदुक्त्वा
पश्चाद्गृहीतमिति यद्ब्रूयात्, तदुत्तरमतिभ्रुरिति । देयं मयेत्युक्ते सति
सन्देशमन्तरेण दातव्यमिच्छयो भवति, तदनुक्त्वा मया देयमिति यदि
ब्रूयात्, तदानौमस्य देयं इति वा अदेयमिति वा पदं क्लृप्तं शक्यत्वा-
दुत्तरं सन्दिग्धम् । यदि षोडशवर्षः प्रतिवादी मत्पौत्रेण दत्तमिति
ब्रूयात्, तदसम्भवि । एकादशवस्त्राणि मया दत्तानीति वक्तव्ये सति,
सुत्राकाशनामकानि युष्मत्प्रतियोगिशब्दवाच्यत्वेन विभाषितानीत्येव-
मप्रसिद्धैः पदैरभिहितमुत्तरमुक्तम् । प्रकृतस्य प्रतिशार्थस्य उचित-
मुत्तरमनुक्त्वा चानुपयुक्तमेव किञ्चिद्ब्रूतेः एतेन वादिना प्राबल्येन

* काकस्य दन्तानोसन्ति,—इति का० ।

। सभ्याविबुद्धिप्रच्छादयितुकामो वा,—इति का० ।

६०

परिशिष्टमाश्रयः

दौर्बल्येन वा किञ्चित्साहसं कृतमित्यादि । तत्र प्रकृतस्य अनुकृतात्
उत्तरमन्यार्थं भवति । शतं देयमिति प्रतिज्ञातस्य अर्थस्य शतद्वय-
मित्युत्तरं दोषवत् । साद्वै सप्तसं मद्यं देयमिति प्रतिज्ञातस्य तदद्वै
प्रमितमिति वक्तव्ये सति विस्पष्टं न वदति, किन्तु लोके यः को-
ऽपि किमगृहीतनामरसं दास्यतीत्येवमप्रसिद्धशब्देन व्यतिरेकमुखेन
काकस्त्रेणाभिहितमुत्तरं निगूढम् । किन्तेनैव सदा देयं मया
देयमित्यवोभयोर्वाक्ययोरादेयमिति वा पदच्छेदसम्भवादर्थस्य अनि-
श्चयात् किमिति काका व्यज्यमानस्याप्यनिश्चयादिदमुत्तरं व्या-
कुलम् । तत्पित्रा सुवर्णशतं गृहीतमित्यभियोगे नाहं पितृर्वाक्यं
जानामीति वक्तव्ये सति व्यत्यस्तान्वयेन दुर्बोधं वचो ब्रूते, गृहीतं
शतं वचनात् सुवर्णानां पितुर्न जानामीति । तदिदमुत्तरं व्याख्या-
गम्यम् । काकदन्तादिविषयं निष्प्रयोजनं असारमिति । संकरा-
ख्यमुत्तराभासमाह कात्यायनः,—

“एकैकदेशे यत्सत्यमेकदेशे च कारणम् ।

मिथ्या चैकैकदेशे यत् संकरं तदनुत्तरम्”—इति ॥

तच्च सएव विग्रहयति,—

“न चेकस्मिन् विवादे तु क्रिया स्यादादिनोर्द्वयोः ।

न चार्थमिद्विरुभयोर्न चैकत्र क्रियाद्वयम्”—इति ॥

मिथ्याकारणोत्तरयोः सङ्करे अर्थिप्रत्यर्थिनोर्द्वयोरपि क्रिया
प्राप्नोति ।

• मिथ्या चैकैकदेशे,—इति का० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

६१

“मिथ्या क्रिया पूर्ववाद् कारणं प्रतिवादिनि”—इति स्मरणात् । तदुभयमेकस्मिन् व्यवहारे विरुद्धम् । यथा सुवर्णरूपकशतं च अनेन गृहीतमित्यभियोगे सुवर्णञ्च गृहीतं रूपकशतं गृहीतं प्रतिदत्तमिति । कारणप्राङ्न्यायसङ्करे प्रत्यर्थिनएव क्रियाद्वयम् ।

“प्राङ्न्यायकारणोक्तौ तु प्रत्यर्थौ निर्दिशेत् क्रियाम्”—इति स्मरणात् । यथा सुवर्णं गृहीतं प्रतिदत्तं रूपके व्यवहारमार्गेण पराजित इति । अत्र प्राङ्न्यायेन जयपत्रेण वा नायदर्शिभिर्वा भवितव्यं । कारणोत्तरे तु माचिलेख्यादिभिः भावयितव्यमित्यविरोधः । एवमुत्तरार्चं सङ्करेऽपि द्रष्टव्यम् । यथाऽनेन सुवर्णं रूपकशतं वस्त्राणि च गृहीतानीत्यभियोगेः सत्यं सुवर्णं गृहीतं प्रतिदास्यामि, रूपकशतं न गृहीतं, वस्त्रविषये पूर्वं न्यायेन पराजित इति । एवं चतुःसङ्करेऽपि । एतेषां चानुत्तरत्वं योगपद्येन, तस्य तस्यांशस्य तेन तेन विवादप्रसिद्धेः । क्रमेणोत्तरत्वमेव । क्रमस्त्वार्थिनः प्रत्यर्थिनः सम्भानाच्चेच्छया भवति । यत्र पुनरुभयोः सङ्करः, तत्र यस्य प्रभृतार्थविषयत्वं तत्र क्रियोपादानेन व्यवहारः प्रवर्त्तयितव्यः । पश्चादन्यविषयोत्तरोपादानेन । यत्र च सम्प्रतिपत्तेरुत्तरान्तरस्य

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, प्राङ्न्याये,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, भावयितव्यम्,—इति पाठः प्रतिभाति ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, एवमुत्तरत्रय,—इति पाठः प्रतिभाति ।

§ एनरुभयोरसङ्करः,—इति शा० स० ।

|| पश्चादल्पविमानोपादानेन,—इति का० ।

६२

यशशरमाधवः ।

च सङ्करः, तत्रोत्तरोपादानेन* व्यवहारोद्भूतः । सम्प्रतिपत्तेः
प्रयोगाभावात् । यथा हारीतेनोक्तम्,—

“मिथ्योत्तरं कारणञ्च स्यातामेकत्र चेदुभे ।

सत्यञ्चापि सहान्येन तत्र याद्वं किमुत्तरम्”—इत्युक्त्वा,

“यत् प्रभृतार्थविषयं यत्र वा स्यात् क्रियाफलम् ।

उत्तरं तत्र विज्ञेयमसंकीर्णमतोऽन्यथा—इति ।

संकीर्णं भवतीति शेषः । ऐच्छिककर्म भवतीत्यर्थः । तत्र प्रभृतार्थ-
विषयं यथा, अनेन सुवर्णं रूपकशतं वस्त्राणि च गृहीतानि
प्रत्यभियोगे, सुवर्णं रूपकशतं वस्त्राणि गृहीतानि प्रतिदत्तानि
चेति† । अत्र मिथ्योत्तरं प्रभृतविषयत्वादर्थिनः क्रियामादाय प्रथमं
व्यवहारः प्रवर्तयितव्यः, पश्चादस्त्वविषये व्यवहारः । एवं मिथ्याप्राङ्-
न्यायसङ्करे कारणप्राङ्न्यायसङ्करे च योजनीयम् । यथा तस्मिन्नेवा-
भियोगे, कथं सुवर्णं रूपकशतं च गृहीतं दास्यामि, वस्त्राणि तु
न गृहीतानि प्रतिदत्तानि वा वस्त्वविषये पूर्वं धराजित इति
चोत्तरे, सम्प्रतिपत्तेर्भूरिविषयत्वेऽपि तत्र क्रियाऽभावात् मिथ्योत्तर-
क्रियामादाय व्यवहारः प्रवर्तयितव्यः ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, तत्रोत्तरान्तरोपादानेन, इति
पाठः प्रतिभाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु सुवर्णं रूपकशतं च न गृहीतं, वस्त्राणि
गृहीतानि प्रतिदत्तानि चेति,—इति पाठः प्रतिभाति ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, मिथ्योत्तरस्य,—इति पाठः प्रति-
भाति ।

खवहारकाण्डम् ।

६२

यत्र तु मिथ्याकारणोत्तरयोः क्लृप्तापचयापित्वं ; यथा शुद्ध्या-
धिक्या कश्चिददति, इयं गौर्नदीया अमुकस्मिन् काले नष्टा अथ
गृहे बृष्टेति, अन्यस्तु मिथ्यैतत् प्रदर्शितकाणां पूर्वमेव अस्मद्गृहे
जाता येति वदति । इदं तावत् पञ्चनिराकरणमर्थत्वात् नानु-
त्तरम् । नापि मिथ्यैव, कारणोपन्यासात् । नापि कारणम्,
एकदेशाभ्युपगमाभावात् । तस्मात् सकारणं मिथ्योत्तरमिदम् ।
अथ च प्रतिवादिनः क्रिया “कारणे प्रतिवादिनि”—इति वचनात् ।

ननु “मिथ्याक्रिया पूर्ववादे”—इति पूर्ववादिनः कस्मात् क्रिया न
भवति ? तस्य शुद्धमिथ्याविषयत्वात् । कारणे प्रतिवादिनीत्येतदपि
तस्माच्छुद्धकारणविषयं न भवति ? नैतत् । सर्वस्यापि कारणो-
त्तरस्य मिथ्यासहचरितरूपत्वात् शुद्धकारणोत्तरस्याभावात् । प्रसि-
द्धकारणोत्तरे प्रतिज्ञातार्थैकदेशस्याभ्युपगमेनैकदेशस्य मिथ्यात्वम् ।
यथा सद्यं रूपकशतं गृहीतं न धारयामि दत्तत्वादिति । प्रकृतो-
दाहरणे तु प्रतिज्ञातार्थैकदेशस्याभ्युपगमो नास्तीति विशेषः । एतच्च
हारीतेन स्पष्टमुक्तम्,—

“मिथ्याकारणयोर्वाऽपि यावत् कारणमुत्तरम्”—इति ।

यत्र मिथ्याप्राङ्मन्ययोः पञ्चयापित्वं ; यथा रूपकशतं धारयती-
त्यभियोगे मिथ्येतत्तस्मिन्नर्थे पूर्वमयं पराजित इति, अत्रापि वादिन-
एव क्रिया ।

• अत्र, न,—इति भवितुमुचितम् ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । ममतु, कस्माच्छुद्धकारणविषयं,—इति
पाठः प्रतिभाति ।

‡ न दास्यामि,—इति का० ।

“प्राङ्न्यायकारणोक्तौ तु प्रत्यर्थौ निर्दिशेत् क्रियाम्—”इति वचनात् । शुद्धप्राङ्न्यायस्याभावादनुत्तरत्वप्रसङ्गात् । सम्प्रतिपत्तेरपि साध्यत्वेनोपदिष्टस्य पक्षस्य सिद्धत्वोपन्यासेन साध्यत्वनिराकरणेऽङ्गीतमिति । यत्र तु कारणप्राङ्न्यायसङ्करः ; यथा शतमनेन गृहीतमित्यभियुक्तः प्रतिवदति सत्यं गृहीतं प्रतिदत्तं चेत्तस्मिन्नेवार्थे प्राङ्न्यायेनायं पराजित इति । तत्र प्रतिवादिनो यथारुचौति न कचिदादिप्रतिवादिनोरेकस्मिन् व्यवहारे क्रियाप्रसङ्ग इति निर्णयः । निरुत्तरं प्रत्यर्थिनं प्रति कात्यायन आह,—

“उपायैश्चोद्यमानस्तु न दद्यादुत्तरन्तु यः ।

मुक्तस्थान्ते सप्ररात्रे जितोऽसौ दातुमर्हति”—इति ।

हीनवादिनं दर्शयति नारदः,—

“पूर्ववादं परित्यज्य योऽन्यमानस्यते पुनः ।

वादसंक्रमणाज्जयो हीनवादौ स वै नरः ॥

समयाभिहितं कार्यमभियुक्तं परं वदेत् ।

विब्रुवंश्च भवेदेवं हीनन्तमपि निर्दिशेत् ॥

अन्यवादी क्रियादेषो नोपस्थायी निरुत्तरः ।

आहृतोऽप्यपलापी च हीनः पञ्चविधः स्मृतः”—इति ॥

तान वादिनो विवृणोति सएव,—

‘ न समयाभिहितं,—इति का० ।

‘ इत्यमेव पाठः सत्त्वत्र । आहृतः प्रपलायी च,—इति पाठस्तु भवितुं सूचितः । वक्तव्यमात्रकात्यायनवचने तथा दर्शनात् । एवं परत्र ।

अनङ्गारकाष्टम् ।

५७*

“लेखयित्वा तु यो वाक्यं मूलवाद्याधिसंयुतः* ॥
 वदेदादौ स हीयेत नाभियोगन्तु सोऽर्हति ।
 मभ्यास† याचिल्लस्यैव क्रिया ज्ञेया मनीषिणाम् ॥
 तां क्रियां देष्टु योमोहात् क्रियादेष्टौ स उच्यते ।
 आह्वानादनुपस्थानात्सद्यएव प्रहीयते ॥
 ब्रूहीत्युक्तोऽपि न ब्रूयात् मद्यो बन्धनमर्हति ।
 द्वितौयेऽहनि दर्शुहेर्विद्यास्तस्य पराजयम्”—इति ॥

वृहस्पतिरपि,—

“आहृतोऽप्यपलापी च मौनो शास्त्रिपराजितः ।
 स्त्रवाध्यप्रतिपक्षस्य हीनवादी चतुर्विधः,—इति ।

हीनत्वकालावधिमाह सएव,—

“प्रपलायी तु पक्षेण मौनकृत् सप्तभिर्दिनेः ।
 साक्षिभिः तत्क्षणेनैव प्रतिपक्षस्य हीयते”—इति ।

दैविकादिविघ्नेन यथोक्तकालातिक्रमेऽपि नापराध इत्याह सएव,—

“दैवराजकृतो दोषः तत्काले तु यदा भवेत् ।
 अवधित्यागमाचेण न भवेत् स पराजितः”—इति ॥

हीनवादिनो दण्डेन पुनर्वादाधिकारमाह कात्यायनः,—

“अन्यवादी पणान् पञ्च क्रियादेष्टौ पणान् दश ।
 नोपस्थाता दश द्वौ च षोडशैव निरुत्तरः ।

आहृतः प्रपलायी च पणान् याह्यस्तु विंशतिम् ॥
 त्रिराहृतमनायातमाहृतव्यपलायिनम् । ।

* मूलवाक्याधिसंयुतः,—इति का० ।

† सभ्यानां,—इति का० ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । प्रपलायिनम्,—इति पाठस्तु भवितुमुचितः ।

५८७

पराशरभाष्यः ।

पञ्चरात्रमतिक्रान्तं विनयेन न होयतिः”—इति ।

यत् तु तेनैव पुनर्वादविषेधः कथितः,—

“दोषानुरूपं संयाच्यः* पुनर्वादो न विद्यते”—इति ।

तदेतन्मनुकृतविवादविषयम् । इतरत्र तु प्रकृतज्ञानिर्गास्तीत्याह
नारदः,—

“सर्वेष्वर्थविवादेषु वाक्कले नावसीदति ।

पञ्चस्त्रीभूम्यणादाने शास्त्रोऽप्यर्थाच्च होयते”—इति ॥

नावसीदतीति प्रतिज्ञातार्थस्य न हीयत इत्युपपादनम् ।

अत्राशवादमाह कात्यायनः,—

“उभयोर्लिखिते वाक्ये प्रारब्धे कार्यनिर्णये ।

अयुक्तं तत्र यो ब्रूयात् तस्मादर्थाच्च होयते”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“मन्दिग्धार्यं स्ततन्मो† सः साधयेद्दृष्टस्य निष्पतेत् ।

न चाह्नतो वदेत् किञ्चिद्धीनो दण्डश्च स स्ततः”—इति ॥

अत्र दण्डग्रहणेनैव हीनत्वसिद्धेः पुनर्हीनग्रहणं प्रकृतार्थात् हीयते इति
ज्ञापनार्थम् । वादमुपक्रमतोर्निवृत्तयो‡ ईदोरपि दण्डमाह दृष्टव्यतिः,—

“पूर्वरूपे सखिविष्टे विचारे सम्प्रवर्तिते ।

प्रश्नं ये मिथो यान्ति दायास्ते दिगुणन्दमम्”—इति ॥

तदेतन्मृपवञ्चनविषयमित्याह कात्यायनः,—

“आवेद्य प्रगृह्यताये प्रश्नं यान्ति ये मिथः ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । समतु, स याच्यः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

स हीनवादी दोषानुरूपं दण्डं याच्य इति तदर्थः ।

† स्ततन्मं,—इति का० ।

‡ वादं प्रक्रमतोऽप्यह्नतो,—इति का० ।

सर्वे दिगुक्तदण्डास्तुर्विप्रसन्नान्नृपस्य ते”—इति ॥

एवञ्चावस्यन्त्या प्रशान्तानां न दण्डः । अतएव दृश्यते,—

“पूर्वोक्तरेऽभिलिखिते प्रक्षान्ते कार्यनिर्णये ।

द्वयोः सन्तप्रयोः सन्धिः स्यादयःखण्डयोरिव ॥

शास्त्रिसम्भविकल्पस्तु भवेन्नचोभयोरपि ।

दोलायमानयोः सन्धिं प्रकुर्यातां विचक्षणैः* ॥

प्रमाणसमता यत्र भेदः शास्त्रचरित्रयोः ।

तत्र राजाज्ञया सन्धिर्भयोरपि शस्यते”—इति ॥

अर्थिप्रत्यर्थिनोरभियोगे कश्चिन्नियममाह याज्ञवल्क्यः,—

“अभियोगमनिस्तौर्ध्यं नैनम्यत्यभियोजयेत् ।

अभियुक्तं न चान्येन नोक्तं विप्रकृतिज्ञयेत्”—इति ॥

प्रत्यर्थिनि यस्मिन् वादिना सम्पादितमभियोगमपरिहृत्य प्रत्युतेन प्रत्यभियोगं न कुर्यात् । अर्थी† च अन्येनार्थिना अभियुक्ते प्रत्यर्थिनि तदभियोगपरिहारात् पुरा स्वयं नाभियुज्यात् । उभाभ्यामपि प्रतिज्ञारूपमुत्तररूपं वा वचोयत् यथाऽभिहितं, तत्तथैव समाप्तिपर्यन्तं निर्वाह्यम् । प्रत्यभियोगनिषेधस्य अपवादमाह सएव,—

“कुर्यात् प्रत्यभियोगस्तु कलहे साहसेषु च”—इति ।

कलहे वाग्दण्डपादव्यात्मके, साहसेषु विषयस्वादिनिमित्तप्राणव्यापादनादिषु, प्रत्यभियोगसम्भवेनाभियोगमनिस्तौर्ध्यापि स्वाभियोक्तारं प्रत्यभियोजयेत् । नन्वापि पूर्वपक्षानुपमर्दनरूपत्वे चानुत्त-

* भवेन्नचोभयोरपि । दोलायमानौ यौ सन्धिं कुर्यातां तौ विचक्ष-
णौ,—इति ग्रन्थान्तरीयः पाठः समीचीनः ।

† अर्थिनि,—इति श।० स० ।

६०*

पराशरमाधवः ।

रत्नात्* प्रत्यभियोगस्य प्रतिज्ञान्तरत्वे युगपद्भावहारसम्भवः समा-
नः । सत्यम् । आत्र युगपद्भावहाराय प्रत्यभियोगोपदेशः, अपि
तु न्यूनदण्डप्राप्तये अधिकदण्डविवृत्तये च । तथाहि । अने-
नाहं ताडितः शत्रो वेत्यभियोगे पूर्वमहमनेन ताडितः शत्रो वेति
प्रत्यभियोगे दण्डास्पन्नम् । यथाह कात्यायनः,—

“पूर्वमाचारयेद्वस्तु नियतं स्थात् स दण्डभाक् ।

पश्चाद्यः सोऽप्यसत्कारी पूर्वं तु विनयो गुरुः”—इति ॥

पश्चाद्यः चारयेत्, सोऽप्यसत्कारी दण्डभाक् । तयोर्मध्ये पूर्वस्य
दण्डाधिक्यम् ।

इत्युत्तरपादः ।

अथ क्रियापादः ।

तत्र याज्ञवल्क्यः,—

“ततोऽर्थी लेखयेत् सद्यः प्रतिज्ञातार्थसाधनम्”—इति ।

वृहस्पतिस्तु तं विवृणोति,—

“पूर्ववादे विलिखितं यदक्षरमशेषतः ।

अर्थी ततोऽथ पादे तु क्रियया प्रतिपादयेत्”—इति ॥

क्रियाया उपयोगमाह कात्यायनः,—

“कारणात् पूर्वपक्षोऽपि उत्तरत्वं प्रपद्यते ।

अतः क्रिया सदा प्रोक्ता पूर्वपक्षस्य साधनी”—इति ॥

क्रियाभेदानाह वृहस्पतिः,—

“विप्रकारा क्रिया प्रोक्ता मानुषी दैविकी तथा ।

एकैकाऽनेकधा भिन्ना अष्टभिस्तत्त्ववेदिभिः ॥

* कपत्वेनानुत्तरत्वात्,—इति का० ।

व्यवहारकाव्यम् ।

६१*

साचिलेख्यानुमानञ्च* मानुषी चिविधा क्रिया ।

साचौ सादृशभेदस्तु लिखितं त्वष्टधा स्ततम् ॥

अनुमानं विधाप्रोक्तं* मानुषी दैविकी क्रिया”—इति ।

देवमानुषक्रिययोः मानुष्याः प्राबल्यमाह कात्यायनः,—

“यद्येको मानुषीं ब्रूयादन्यो ब्रूयात्तु दैविकीम् ।

मानुषीं तच्च गृह्णीयात् न तु दैवीं क्रियां नृपः”—इति ॥

मानुषयोः साचिलेख्ययोः साचिपाते लेख्यस्य प्राबल्यमाह सएव,—

“क्रिया तु दैविकी प्राप्तां विद्यमानेषु साचिषु ।

लेख्ये च प्रतिवादिषु न दिव्यं न च साचिणः”—इति ॥

लेख्यप्राबल्यस्य विषयमाह सएव,—

“पूगश्रेणिगणादीनां या स्थितिः परिकीर्तिता ।

तस्यास्तु साधनं लेख्यं न दिव्यं न च साचिणः”—इति ॥

साचिप्राबल्यस्य विषयमाह सएव,—

“दत्तादत्तेषु भृत्यानां स्वामिनां निर्णये सति ।

विक्रियादानसम्बन्धे क्रीत्वा धनमगच्छति† ॥

द्यूते समाकृते चैव विवादे समुपस्थिते ।

साचिणः साधनं प्रोक्तं न दिव्यं न च लेख्यकम्”—इति ॥

कश्चिदनुमानं प्रवक्षम् । अनुमानं नाम भुक्तिः । याज्ञवल्क्येना-
नुमानस्थाने भुक्तिश्चन्द्रप्रयोगात्,—

“प्रमाणं लिखितं भुक्तिः साचिणस्येति कीर्तितम्”—इति ॥

भुक्तिप्राबल्यस्य विषयमाह व्यासः,—

* भास्वयमंशः स० शा० पुस्तकयोः ।

† क्रिया न दैविकी प्रोक्ता,—इति यस्यान्तर्रीयः पाठस्तु समीचीनः ।

‡ क्रियादानस्य सम्बन्धे क्रीत्वा धनमगच्छति,—इति स० शा० ।

६२*

परमप्रमादः ।

“रहःकृतं प्रकाशञ्च द्विविधं कार्यमुच्यते ।

प्रकाशं साक्षिभिर्भावं दैविकेन रहःकृतम्”—इति ॥

प्रकाशं साक्षिभिर्भावमित्यस्यापवादमाह वृहस्पतिः,—

“महापापाभिशापेषु निक्षेपे हरणे तथा ।

दिव्यैः कार्यं परीक्षेत राजा सत्सुपि साक्षिषु ॥

प्रदृष्टेऽनुमानेषु दिव्यैः कार्यं विप्रोधयेत्”—इति ॥

कात्यायनोऽपि,—

“समत्वं साक्षिणां यत्र दिव्येऽपि शोधयेत् ।

प्राणान्तिकविवादेषु विद्यमानेषु साक्षिषु ॥

दिव्यमालम्बते वादी न पृच्छेत् तत्र साक्षिणः ।

उत्तमेषु च सर्वेषु साक्षेः विचारयेत् ।

सर्वन् दिव्यदृष्टेन सत्सु साक्षिषु वै शृणुः”—इति ।

व्यासोऽपि,—

“न मयेतत्कृतं पवं कूटमेतेन कारितम् ।

अधरीकृत्य तत्पत्रं ह्यर्थं दिव्येन निर्णयः ॥

यन्नामलेख्यं तन्नेत्रं तुल्यं लेख्यं कश्चित् भवेत् ।

अगृहीते धने तत्र कार्यं दैवेन निर्णयः”—इति ॥

कात्यायनः,—

“यत्र स्यात् सोपधं लेख्यं सप्रज्ञेऽज्ञानितं यदि ।

दिव्येन शोधयेत्तत्र राजा धर्मात्मनस्थितः”—इति ॥

दिव्यसाक्षिविकल्पविषयमाह सएव,—

“प्रक्रान्ते साक्षे वादे पाह्ये दण्डवाचिके ।

बलोद्धूतेषु कार्येषु साक्षिणो दिव्यमेववा ॥

* निक्षेपहरणे,—इति का० ।

व्यवहारकारणम् ।

६२

खण्डे लेख्यं साक्षिणो वा युक्तिलेख्यादयोऽपि च ।

दैविकी वा क्रिया प्रोक्ता प्रजानां हितकाम्यया”-इति ॥

युक्तिलेखैव दर्शिता,—

“साक्षिणो लिखितं भुक्तिः प्रमाणं चिविधं विदुः ।

सिद्धोद्देशस्तु युक्तिः स्याद्दिव्यानाह विषादयः”-इति ॥

चोदनादौनान्तु मुख्यानुकल्पभावमाह स एव,—

“चोदना प्रतिकाशान्तु युक्तिलेखस्तथैव च ।

द्वतौयः शपथः प्रोक्तः तत्त्वणं[†] साधयेत् क्रमात्”-इति ॥

अस्यार्थलेखैव विवृतः,—

“अभीष्टां चोद्यमानोऽपि प्रतिहन्यान्न तदयः ।

विचतुःपञ्चकलो वा परतोऽर्थं समाचरेत् ॥

चोदनाप्रतिघाते तु युक्तिलेखैस्त्वमन्विधात् ।

देशकालार्थसम्बन्धपरिणामक्रियादिभिः ॥

युक्तिष्वथसमर्थास्तु शपथैरेवमर्दयेत् ।

अर्थकाले बलापेक्षमन्यम्सुकृतादिभिः[‡]”-इति ॥

शपथमयुक्तिप्रमाणव्यवस्थयाऽवश्यं परिपालनीयम् । तदाह नारदः,—

“प्रमाणानि प्रमाणज्ञैः पालनीयानि यत्नतः ।

सौदन्ति हि प्रमाणानि पुरुषस्यापराधतः”-इति ॥

प्रमाणज्ञैः प्रमाणं प्रत्याकलयितव्यमित्यर्थः । यत्र प्रमाणेर्निर्णयं

कर्तुं न शक्यते, तदा राजेच्छया निर्णयः कार्यः । तदाह पितामहः,—

* युक्तिर्देशस्तथैव च,—इति शा० ।

† भरणं,—इति का० ।

‡ बलापेक्षमन्विद्युः सुकृतादिति,—इति का० । अर्थकालबलापेक्षमन्यम्सुकृतादिति,—इत्यन्यत्र पाठः ।

§ शपथमयुक्तिप्रमाणव्यवस्था, सा चावश्यं परिपालनीया,—इति का० ।

६४*

पराशरमाधवः ।

“लेख्यं यच्च न विद्येत न भुक्तिर्न च साक्षिणः ।
 न च दिव्यावतारोऽस्ति प्रमाणं तच्च पार्थिवः ॥
 निश्चेतुं ये न शक्याः स्युर्वादास्सन्दिग्धरूपिणः ।
 तेषां नृपः प्रमाणं स्यात् सर्वं तस्य प्रभावतः”—इति ॥
 इति क्रियाभेदा निरूपिताः ।

अथ साक्षिनिरूपणम् ।

तच्च साक्षिशब्दार्थं निर्वक्ति मनुः,—

“समक्षदर्शनात् साक्षी श्रवणाच्चैव सिध्यति”—इति ।
 विष्णुरपि । “समक्षदर्शनात् साक्षी श्रवणादा”—इति । चक्षुषा
 मनोव्यापारो यस्य, स साक्षी । “साक्षात् द्रष्टरि संज्ञायाम्”—
 इति पाणिनिस्मरणात् । साक्षिणः प्रयोजनं मनुरेवाह,—

“नन्दिग्धेषु तु कार्येषु दयोर्विवदमानयोः ।

दृष्टश्रुतानुभूतत्वात् साक्षिभ्यो व्यक्तदर्शनम्”—इति ॥

साक्षिस्तत्त्वं संप्रवह,—

“यादृशा अर्थिभिः कार्या व्यवहारेषु साक्षिणः ।

तादृशान् सम्प्रवक्ष्यामि यथा वाच्यमृतञ्च ते ॥

गृह्णिणः पुत्रिणो मौलाः स्वविट्शूद्रयोः नयः ॥

प्रवक्तुं साक्ष्यमर्हन्ति न ये जेचिदनापदि ।

आप्ताः सर्वेषु वर्णेषु कार्याः कार्येषु साक्षिणः ॥

सर्वधर्मविदोऽनुज्ञा विष्णुगैतास्तु वर्जयेत्”—इति ।

सच तथैव,—इति शा० ।

धनिभिः,—इति का० ।

तादृशं,—इति शा० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

६५

शामोऽपि,—

“धर्मज्ञा पुत्रिणो मौलाः कुलीनाः सत्यवादिनः ।
 श्रौतस्मार्त्तक्रियायुक्ताः विगतद्वेषमत्सराः ॥
 श्रोत्रिया न पराधीनाः सूरयश्चाप्रवासिनः ।
 युवानः साक्षिणः कार्या ऋणादिषु विजानता”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“तपस्विनो दानशीलाः कुलीनाः सत्यवादिनः ।
 धर्मप्रधाना ऋजवः पुत्रवन्तो धनान्विताः ।
 व्यवराः साक्षिणो ज्ञेयाः शुचयश्च सुवृत्तयः ॥
 ब्राह्मणाः क्षत्रियाः वैश्याः शूद्रा ये चाप्यनिन्दिताः ।
 प्रतिवर्णे भवेयुस्ते सर्वे सर्वेषु वादिनः ॥
 श्रेणिषु श्रेणिपुरुषाः स्त्रेषु वर्गेषु वर्गिणः ।
 वद्विर्गमिषु ब्राह्मणश्च स्त्रियः स्त्रीषु च साक्षिणः”—इति ॥

मत्स्यामाह बृहस्पतिः,—

“नव मघ पञ्च वा शुश्रुत्वारस्तयएववा ।
 उभौ वा श्रोत्रिया त्थातौ नैकं पृच्छेत् कदाचन”—इति ॥

पत्युनस्तेनवोक्तम्,—

“ऋतकः खटिकाग्रान्नौ कार्यमध्यगतस्तथा ।
 एकएव प्रमाणं स्यात् नृपोऽध्यवस्तथैवच”—इति ॥

शामोऽपि,—

“शुचिक्रियश्च धर्मज्ञः साक्षी योक्तानुभूतवाक् ।

६६

पराशरमाधवः ।

प्रमाणमेकोऽपि भवेत् साहस्येषु* विशेषतः”—इति ॥

कात्यायनोऽपि†,—

“अभ्यन्तरस्तु विज्ञेयो साक्षिमेकोऽपि वा भवेत्”—इति ॥

तदेतत् सर्वज्ञभयानुमतसाक्षिविषयम् । तथाच नारदः,—

“उभयानुमतो यस्तु द्वयोर्विवदमानयोः ।

स साक्ष्येकोऽपिऽ साक्षित्वे प्रष्टव्यः स्यात्तु संसदि”—इति ॥

साक्षिषु वर्ज्यानाह मनुः,—

“नार्थसम्बन्धिनो नाप्ता न सहाया न वैरिणः ।

न दृष्टदोषाः कर्त्तव्या न व्याध्यार्त्ता न दूषिताः ॥

न साक्षी नृपतिः कार्य्या न कारककुशीलवौ ।

न श्रोत्रियो विलिङ्गस्थो न सङ्ग्रेभ्यो विनिर्गतः ॥

नान्याधीनो न वक्तव्यो न दृष्टुर्न विकर्षकत् ।

न दृष्टो न शिष्टैर्नैको नाम्थो न विकलेन्द्रियः ॥

नार्त्ता न मत्तो नोन्मत्तो न चुत्तृष्णोपपीडितः ।

न श्रमार्त्ता न कामार्त्ता न क्रुद्धो नापि तस्करः”—इति ॥

नारदोऽपि,—

* साहस्येषु,—इति का० शा० ।

† यदपि कात्यायनः,—इति का० ।

‡ साक्ष्यमेकोऽपि वाह्येत्,—इति का० ।

§ स साक्ष्यमिदं,—इति शा० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

६७

“दासनैकतिक*कुट्टद्वस्त्रीबालचाक्रिकाः ।
 मत्तोन्नतप्रमत्तार्त्तकितवयामयाजकाः ॥
 महापथिकसामुद्रवणिकप्रमजितानुगाः ।
 युग्मैकश्रोत्रियाचारहीनकौवकुशीलवाः ॥
 नास्तिकप्रात्यदाराग्नित्यागिनोऽप्याव्ययाजकाः ।
 एकस्थाली त्वरिचरः अरिज्ञातिसनाभयः ॥
 वाग्दुष्टदोषिणैलूषविषजीव्यहितुण्डिकाः ।
 गरदक्षाग्निदक्षैव शूद्रापत्योपपातकाः ॥
 क्लान्तसाहसिकश्रान्तनिर्धूतान्धवसायिनः ।
 भिन्नवृत्ताः समावृत्ता जड़नैलिकपौलिकाः† ॥
 भूताविष्टनृपदिष्टवर्णनचचसूचकाः ।
 अघशंस्यात्मविष्कम्भविहीनाशनवृत्तयः ॥
 कुनखी श्यावदन्तश्च श्वित्रिमिचभृक्षशैण्डिका‡ ॥
 ऐन्द्रजालिकलुब्धोपश्रेणीमणविरोधिनः ॥
 बधकश्चिचक्रन्मुखः पतितः कूटकारकः§ ॥
 कुहकः प्रत्यवसितः तस्करो राजपूरुषः ॥

* नैकतिक-स्थाने, नैष्कृतिक,—इति पाठः का० पुस्तके । एवं परत्र ।

† भिन्नवृत्ताः समावृत्तजननैलिकमौलिकाः,—इति का० । भिन्नवृत्त-
 स्तमेववृत्ताः,—इत्यादि शा० ।

‡ कुनखी श्यावदन् श्वित्रौ मिजभृक्ष शवशैण्डिकाः,—इति का० ।

§ बन्धकश्चिचक्रन् मुखः पतितः कूटकारकः,—इति का० ।

६८

पराशरमाधवः ।

मनुष्यविषमांसास्थिमधुक्षीराम्बुसर्पिषाम् ।

विक्रता ब्रह्मणश्चैव दिजो वार्धुषिकश्च यः ॥

च्युतः स्वधर्मात्कुलिकः सूचको क्षौनसेवकः ।

पित्रा विवदमानश्च भेदरुचेत्यसाक्षिणः”—इति ॥

नैकृतिकः पररन्ध्रान्वेषणशीलः । चाक्रिको वैतालिकः । समुद्र-
वणिक् स्नाहितायायी* । युग्मो द्वित्वविशिष्टः । एकस्थालीत्यत्र द्वेधा-
विषयः ; एका पाकसाधनस्थाली यस्य सः, यदा पाकस्थाली भोज-
नस्थाली वा एकं भोजनपात्रं स्थानं यस्य । अरिषु चरतीत्यरिचरः,
शत्रुसम्बन्धीति यावत् । सनाभयस्तु कात्यायनेन दर्शिताः,—

“मातृश्वसृसुताश्चैव सोदर्यसुतमातुलाः ।

एते सनाभयस्तृक्ताः सात्त्यन्तेषु न योजयेत्”—इति ॥

शैलूषो नटः । विषस्य सङ्घट्टणरचनादिव्यापारे नियुक्तः विष-
जीवी । अहितुण्डिकः सर्पघाही । गरदो विषदः । अग्निदो गृहदा-
हादिकर्ता । आन्तः स्थेनः । निर्धूतो वक्षिष्कृतः । अक्यावसायी
प्रतिस्त्रोमजः । भिन्नवृत्तो दुराचारः । समारुत्तोऽनैष्ठिकब्रह्मचारी ।
जड़ो मन्दबुद्धिः । तैलिकः तिलघाती । वर्षसूचकः वृष्टिसूचकः ।
जचचसूचको ज्योतिषः । अघशंसी परदोषप्रकाशकः । श्रौण्डिको मद्य-
विक्रयी । देवताव्याजेन द्रव्योपजौविक आत्मविष्कम्भः । कुहको-
दाम्भिकः । प्रत्यवसितः प्रव्रज्यातो निवृत्तः । सूचकः परदोषसूचनार्थं
राज्ञाऽभियुक्तः । भेदरुत्पिशुनः । अन्ये प्रसिद्धाः । कात्यायनोऽपि,—

* स्नानात्रिकयात्री,—इति का० ।

। भोजनस्थानं,—इति का० ।

यवहारकाशम् ।

६६

“पिता बन्धुः पित्रव्यश्च शशुरो गुरवस्तथा ।

मगरयामदेशेषु नियुक्ता ये परेषु च* ।

वत्सभांश्च न पृच्छेयुः भक्तान्ते राजपूरुषाः” इति ॥

न पृच्छेदुर्भवदीयो विवादः स कीदृश इति तैर्न प्रष्टव्यं, सा-
क्षिणो न भवन्तीति यावत् । एतेषामसाक्षित्वे हेतुमाह नारदः,—

“असाक्षिणो ये निर्दिष्टा दासनैकतिकादयः ।

तेषामपि न बालः स्यान्नैव स्त्री न च कूटकृत् ।

न बान्धवो न चारातिः ब्रूयस्ते माक्ष्यमन्यथा ॥

बालोऽज्ञानादसत्यात् स्त्री पापान्यायाच्चा कूटकृत् ।

विब्रूयुर्बान्धवाः स्नेहाद्वैरनिर्यातनादरिः ॥

एकोऽप्यलुब्धः साक्षी स्यात् बह्वः शूच्योऽपि न स्तियः ।

स्त्रीबुद्धेरस्थिरत्वाच्च दोषैश्चान्यैश्च ये वृताः”—इति ॥

वृहस्पतिरपि,—

“स्तेनास्त्राहसिकाः घण्टाः कितवा वज्रकास्तथा ।

न साक्षिणस्ते दुष्टत्वात् तेषु मयं न विद्यते”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“श्रोत्रियास्तापसा वृद्धा ये च प्रव्रजिता नराः ।

असाक्षिणस्ते वचनास्त्राच्च हेतुहदाहतः”—इति ॥

* पदेषु च,—इति का० ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । पापाभ्यासाच्च,—इति यस्यान्तरीक्षस्तु पाठः

समीचीनः प्रतिभाति ।

‡ एकोऽप्यलुब्धः,—इति का० ।

७६

पराशरमाधवः ।

उक्तानां साक्षिणामसम्भवे कार्यगौरवे च प्रतिप्रसवमाह नारदः,—

“साक्षिणो ये च निर्दिष्टाः* दासनेकृतिकादयः ।

कार्यगौरवमासाद्य भवेयुस्तेऽपि साक्षिणः”—इति ॥

मनुरपि,—

“स्तियाऽप्यसम्भवे कार्यं बालेन स्वविरेण वा ।

शिश्वेण वाऽपि दासेन बन्धुना मृतकेन वा”—इति ॥

नारदोऽपि,—

“स्तेये च साक्षसे चैव पारुष्ये सङ्गमे स्तियाः ।

चण्णदीनां प्रयोगे च न दोषः† साक्षिषु स्मृतः”—इति ॥

वात्रोऽपि,—

“साक्षसेषु च सर्वेषु स्तेये सङ्ग-हणेषु च ।

वाग्दण्डयोग्येषु पारुष्ये परीक्षेत न साक्षिणः”—इति ॥

यत्पूर्वमुक्तं साक्षी द्वादशभेदस्त्विति, तान् भेदानाह वृत्तस्थितिः,—

“लिखितो लेखितो गूढः स्मारितः कुण्डदूतकौ ।

यदृच्छोत्तरसाक्षी च कार्यमध्यगतोऽपरः ॥

नृपोऽध्यक्षस्तथा ग्रामः साक्षी द्वादशधा स्मृतः ॥

प्रभेदमेषां वक्ष्यामि यथावदनुपूर्वशः ।

जातिनामाभिलिखितं येन स्वं पिदनाम च ।

निवासं च समुद्दिष्टं स साक्षी लिखितः स्मृतः ॥

* इत्यमेव पाठः सर्व्वेषु । असाक्षिणो ये निर्दिष्टाः—इति तु यस्यान्त-
रीयः पाठः समीचीनः ।

† स्त्रीबधे,—इति शा० ।

‡ न दोषः,—इति शा० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

७१

सन्धिक्रियादिभेदैर्यत्तत्त्वा च ऋणादिकम् ।
 प्रत्यक्षं लेख्यते यस्य लेखितः स उदाहृतः ॥
 कुशलव्यवहितो यस्तु आव्यते ऋणभाषितम् ।
 विनिर्मुक्ते यथाभूतं गूढसाची स कौर्त्तितः ॥
 आहूय यः कृतः साची ऋणन्यासक्रियादिके ।
 स्मार्यते च मुञ्जस्तत्र स्मारितः सोऽभिधीयते ॥
 विभागे दानमाधाने ज्ञातिर्यत्रोपदिश्यते ।
 द्वयोः समानधर्मज्ञः कुल्यस्तु परिकौर्त्तितः ॥
 अर्थिप्रत्यर्थिवचने शृणुयात् प्रेषितस्तु यः ।
 उभयोः समतः साधुः दूतकः स उदाहृतः ॥
 क्रियमाणे तु कर्त्तव्ये यः कश्चित् स्वयमागतः ।
 अत्र साची लभस्माकमुक्तोपादृच्छिको मतः ॥
 यत्र साची दिशङ्गच्छन् सुसुपूर्वा यथास्ततम् ।
 अन्यं संश्रावयेत्तन्नु विद्यादुत्तरसाक्षिणम् ॥
 उभाभ्यां यस्य विश्वस्तं कार्यञ्चापि निवेदितम् ।
 कूटसाची स विज्ञेयः कार्यमध्यगतस्तथा ॥
 अर्थिप्रत्यर्थिनोर्वाऽपि यद्वृत्तं भूभृता स्वयम् ।
 स एव तत्र साची स्थात् विसंवादे द्वयोस्तथा ॥
 निर्णयैते व्यवहारे तु पुनर्न्यायो यदा भवेत् ।
 अथ्यक्षः सम्यक्हितः साची स्थात् तत्र नान्यथा ॥
 उपितं क्वादितं यत्र सीमायाञ्च समन्ततः ।

* सन्धिक्रियाक्रियाभेदेस्तस्य क्त्वा,—इति का० ।

७२

परास्वरमाधवः।

स कृतोऽपि* भवेत् साक्षौ घामस्तव न संशयः”—इति ॥

तेष्वेव दादयसु विशेषास्वरमाह सएव,—

“लिखितौ द्वौ तथा गूढौ चिचतुःपञ्च लेखिताः ।

धट्टकास्मारिताः कुख्याः तथा चोत्तरसाक्षिणः ॥

दूतकः पृच्छकाद्याक्षीं कार्यमध्यगतस्तथा ।

एकएव प्रमाणं स्थात् नृपोऽथचस्तथैवच”—इति ॥

लिखितादावपरं विशेषमाह नारदः,—

“सुदीर्घेणापि कालेन लिखितः सिद्धिमाप्नुयात् ।

आत्मनैव लिखेज्ज्ञातमशस्त्रन्येन लेखयेत्”—इति ॥

यत्पुनस्तेनैवोक्तम्—

“अष्टमादत्तरात् सिद्धिः स्मारितश्चेह साक्षिणः ।

आ पञ्चमात्तथा सिद्धिः धट्टकोपगतस्य तु ॥

आ तृतीयान्तथा वर्षात् सिद्धिर्गूढस्य साक्षिणः ।

आ च भवत्तरात् सिद्धिर्वदन्त्युत्तरसाक्षिणः”—इति ॥

तदेतत् परमताभिप्रायेणोक्तम् । यतः स्वमतमुपरिष्ठादाह

सएव,—

“न काश्चनियमो दृष्टो निर्णये साक्षिणं प्रति ।

स्वत्यपेक्षं हि साक्षित्वमाहुः शास्त्रविदो जनाः ॥

* अकृतोपि,—इति ग्रन्थान्तरीयः पाठः समीचीनः ।

† खटिकाद्याक्षी,—इति का० ।

‡ आ पञ्चवत्तरात्,—इति शा० स० ।

यवहारकाण्डम् ।

७३

यस्य नोपहता बुद्धिः स्मृतिः श्रोत्रे च निवृत्तः ।

सुदीर्घेणापि कालेन स माची माध्यमर्हति"—इति ॥

साक्षिदोषोद्भावनां विदधाति वृत्तस्थितिः,—

"साक्षिणोऽर्थसमुद्दिष्टान् यस्तु दोषेण दूषयेत् ।

अदृष्टं दूषयेदादौ तत्समं दण्डमर्हति ॥

साक्षिणो दूषणं कार्यं पूर्वं साक्षिपरौक्षणात् ।

शब्देषु साक्षिषु ततः पश्चात् कार्यं किमोद्यते"—इति ॥

कात्यायनोऽपि,—

"सभासदा प्रसिद्धं यत्प्रोक्तमिद्धं तदापि वा" ।

साक्षिणं दूषणं ग्राह्यमसाध्यं नान्यदिष्यते"—इति ।

संसदि प्रतिवादिना साक्षिदूषणे कृते साक्षिणः प्रष्टव्याः युष्मा-
कमभिहितो दोषः सत्यन्न वेति । ते च यदि दूषणमभ्युपगच्छन्ति,
तदा न साक्षिणः । अथ नाङ्गीकुर्वन्ति, तदा दूषणवादिना दूषण-
क्रिया भाव्या । अथ सम्भावयितुं न शक्नोति, तदा दूषणवादी तदनु-
सारेण दण्ड्यः । यदि विभावयति, तदा ते न साक्षिणः । सर्वत्र
दुष्टाभवन्ति । तदाऽर्थिनः पराजयः, विपर्ययस्य निश्चितत्वात् । अथ
साक्षिणं दोषैः मभ्यानां साध्यार्थसन्देहः, तदा वादविशेषः साधना

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । साक्षिणोऽर्थसमुद्दिष्टान् यस्तु दोषेषु दूष-
येत्,—इति ग्रन्थान्तरीयस्तु पाठः समीचीनः ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । सभासदा प्रसिद्धं यत् प्रोक्तमिद्धमपि वा,
—इति ग्रन्थान्तरीयः पाठस्तु समीचीनः ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । सम तु, तदा ते साक्षिणः,—इति पाठः प्रति-
भाति ।

न्तरं प्रवर्त्तयितव्यः । यदि साधनान्तरं पूर्वं न निर्दिष्टं, तदा वादस-
माप्तिः । पूर्वभावेदितं न चेदिति वचनात् । न चैतत् प्रस्तुतव्य-
हाराद्भवहारान्तरं, तस्मिन्नेव व्यवहारे प्रमाणसाधनदूषणव्यवहारा-
दिति । तत् सर्वं कात्यायन आह.—

“माचिदोषाः प्रथोकव्याः संमदि प्रतिवादिना ।

अभावयन् धनं दाप्यः प्रत्यर्थी साक्षिणं स्फुटम् ॥

भाविताः साक्षिणः सर्वे माचिधर्मनिराकृताः ।

प्रत्यर्थिनोऽर्थिनो वाऽपि साक्षिदूषणसाधने ॥

प्रस्तुतार्थोपयोगेन व्यवहारान्तरं न च ।

जितः स विनश्यं प्राप्तः शास्त्रदृष्टेन कर्मणा ।

यदि वादी निराकाङ्क्षः साक्षी सत्ये व्यवस्थितः”—इति ॥

दोषोद्भावनकालमाह सएव,—

“लेख्यदोषास्तु ये केचित् साक्षिणं चैव ये स्मृताः ।

वाटकालेषु वक्तव्याः पश्चादुक्तान् दूषयेत्”—इति ॥

उक्तान् पश्चाद्दूषयतो दण्डमाह सएव,—

“उक्तोऽर्थं साक्षिणो यस्तु दूषयेत् प्राग्दूषितान् ।

स च तत्कारणं ब्रूयात् प्राप्नुयात् पूर्वसाहसम् ॥

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । समस्तु, वादविषयं साधनान्तरं प्रवर्त्तयि-
तव्यम्,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । समस्तु, न च तत्कारणं ब्रूयात्,—इति पाठः
प्रतिभाति । पूर्वपाठे तु, यस्तदानीं दूषयेत्, स एव तदानीं दूषणस्य
कारणं ब्रूयात् । यदि तत्कारणं न ब्रूवीति, तदा पूर्वसाहसं
प्राप्नुयादिति कथञ्चित् सत्सङ्गतिः कर्त्तव्या ।

व्यवहारकाण्डम् ।

७५

नातथ्येन प्रमाणं तु दोषेणैव तु दूषयेत् ।

मिथ्याऽभिद्योगे दण्डः स्यात् साध्याद्यापि ह्यीयते”—इति॥

साक्षिपरीक्षामाह कात्यायनः,—

“राजा क्रियां समीक्ष्यैव यद्वात् न्यायं विचारयेत् ।

लेख्याचारेण लिखितं साक्ष्याचारेण साक्षिणः”—इति ॥

दृष्टस्यतिरपि,—

“उपस्थिताः परीक्ष्याः स्युः स्वरवर्णकृतादिभिः”—इति ।

इङ्गितादीन् विगदयति नारदः,—

“यस्त्वात्मदोषदृष्टत्वादस्वस्य इव लक्ष्यते ।

स्यानात् स्यानान्तरं गच्छेदेकैकञ्चानुधावति ॥

कासत्यकस्माच्च भृशमभीक्ष्णं निश्चसत्यपि ।

विलिखत्यवनीं पद्मां बाह्व नासाञ्च धूयते ॥

भिद्यते मुखवर्णोऽस्य ललाटं खिद्यते तथा ।

सोऽयमागच्छते चेष्टां पूर्वं निर्णीय वीचते ॥

त्वरमाण इवात्यर्थमप्रष्टो ब्रह्म भाषते ।

कूटमाक्षौ स विज्ञेयस्तं पापं विनयेद्भृशम्”—इति ॥

साक्ष्यनुयोजनमाह मनुः,—

“ममाऽन्तः साक्षिणः सर्वानर्थिप्रत्यर्थिसन्निधौ ।

प्राङ्मित्राकः प्रयुञ्जीत विधिनाऽनेन सान्वयन् ॥

यद्वयोरनयोर्वत्य कार्योऽस्मिन् चेष्टितं मिथः ।

तद्भूतं सर्वं मत्प्रेन युष्माकं ह्यत्र साक्षिता ॥

इत्यमेव पाठः सर्वत्र ।

७६

परिश्रमाधनः ।

सत्यं सत्यं ब्रुवन् साक्षी लोकान् प्राप्नोति पुष्कलान् ।
 इह चानुत्तमां कीर्तिं वागेषा ब्रह्मपूजिता ॥
 ब्राह्मणो वा मनुष्याणामादित्यस्तेजसामिव ।
 शिरो वा सर्वगात्राणां धर्माणां सत्यमुत्तमम् ॥
 सत्येन पूज्यते साक्षी धर्मः सत्येन वर्धते ।
 तस्मात् सत्यं हि वक्तव्यं सर्ववर्णेषु साक्षिभिः ॥
 सत्यमेव परं दानं सत्यमेव परं तपः ।
 सत्यमेव परो धर्मो लोकोत्तरमिति स्मृतिः ॥
 सत्ये देवाः समुद्दिष्टा मनुष्यास्त्वनृतं स्मृतम् ।
 इहैव तस्य देवत्वं यस्य सत्ये स्थिता मतिः ॥
 नास्ति सत्यात् परो धर्मो मानृतात् पातकं परम् ।
 साक्षिधर्मं विशेषेण सत्यमेव वदेत्ततः"—इति ॥

व्यासोऽपि,—

“साक्षिणा धर्ममस्येन सत्यमेव वदेत्ततः ।
 साक्षिभावे निधुक्तानां देवता विंशतिः स्थिताः ॥
 पितरश्चावलम्बन्तेऽवितथाख्यानतो न तु ।
 सत्यवाक्याद् व्रजन्त्यूर्ध्वमधो यान्ति तथाऽनृतात् ॥
 तस्मात् सत्यं हि वक्तव्यं भवद्भिः सम्यसाक्षिधौ”—इति ।

नारदोऽपि,—

“कुबेरादित्यवरुणशक्रवैवस्वतादयः ।
 पश्यन्ति लोकपालाश्च नित्यं दिव्येन सचुषा”—इति ॥

मनुरपि,—

श्रवणारकादम् ।

३०

“आत्मैव ह्यात्मनः साची गतिरात्मा तथाऽऽत्मनः ।

माऽवमंस्थाः स्वमात्मानं नृणां साक्षिणमुत्तमम् ॥

मन्यन्ते वै पापहृतो न कश्चित् पश्यतीति नः ।

तांस्तु देवाः प्रपश्यन्ति यश्चैवान्तरपूरुषः” ॥

द्यौर्भूमिरापोऽदृश्यं चन्द्रार्काग्निमानिलाः ।

रात्रिः सन्ध्या च धर्मश्च तनुगाः सर्वदेहिनाम्”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि,—

“अथ चेदनृतं ब्रूयात् सर्वतोऽसाध्यलक्षणम् ।

मृतो नरकमायाति तिर्य्यक्कं यात्यनन्तरम्”—इति ॥

आशोऽपि,—

“बध्यन्ते वारुणैः पाशैः साक्षिणोऽमृतवादिनः ।

षष्टिवर्षसहस्राणि तिष्ठन्ते नरके ध्रुवम् ॥

तेषां वर्षशते पूर्णं पाश एकः प्रमुच्यते ।

कालेऽतीते मुक्तपाशः तिर्य्यग्योनिषु जायते”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि,—

“शूकरो दशवर्षाणि शतवर्षाणि गर्दभः ।

आ चैव दशवर्षाणि भासो वर्षाणि विंशतिम् ॥

क्लिमिकीटपतङ्गेषु चत्वारिंशत् तथैव च ।

मृगस्तु दशवर्षाणि जायते मानवस्ततः ॥

* तथैवान्तरपूरुषः,—इति का० । मम तु, स्वैवान्तरपूरुषः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

। सर्वतः साध्यलक्षणम्,—इति का० ।

पराशरमाधवः ।

मातुषं तु यदाऽऽप्नोति मूकोऽन्धस्तु भवेत्तु मः ।
 दारिद्र्यं तु भवेत्तस्य पुनर्जन्मनि जन्मनि ॥
 म नरो जायते पश्चात् परित्यक्तस्तु बान्धवैः ।
 पङ्क्त्यधरो मूकः कुष्ठो नशः पिपासितः ॥
 बुभुक्षितः गन्धर्वादिभिस्तु भार्यया सह ।
 ज्ञात्वा त्वन्तदोषास्तु ज्ञात्वा सत्ये च सद्गुणान् ॥
 श्रेयस्करमिहामुच सत्यं भाष्यं वदेत्ततः—इति ।

भाषिप्रश्नप्रकारं दर्शयति मनुः—

“देवब्राह्मणभाषिणे सान्ध्यं प्रच्छेत्ततो द्विजान् ।
 उदङ्मुखान् प्राङ्मुखान् वा मवानिवोपवेशयेत् ॥
 मन्थेन गापयेद् विप्रं क्षत्रियं वाहनायुधैः ।
 गोवीजकाञ्चनैर्वैश्यां शूद्रं सर्वैस्तु पातकैः ॥
 ब्रह्मज्ञो ये स्मृता लोका ये च स्त्रीबालघातिनः ।
 मित्रद्रोहिहतघ्नस्तु ते ते स्युर्ब्रुवतस्तदा ॥
 जन्मप्रभृति यत् किञ्चित् पुण्यं भद्रं त्वया कृतम् ।
 तत्ते सर्वं शून्यो गच्छेद् यदि ब्रूयाः त्वमन्यथा ॥
 यावन्तो बान्धवास्तेऽस्मिन् हन्ति साक्ष्येऽनृतं वदन् ।

ज्ञात्वा त्वन्तदोषास्तु ज्ञात्वा सत्यं सहद्गुणान्—इति का० ।

इत्यमेव पाठः सर्वत्र । ते ते स्युर्ब्रुवतोमृषा,—इति यन्यान्तरीयक
 पाठः समीचीनः ।

इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मद्र,—इति यन्यान्तरीयः पाठस्तु समीचीनः ।

शिवहारकाण्डम् ।

३८

तावत्तत्संख्यया तस्मिन् शृणु सौम्यानुपूर्वशः ॥
 पञ्च यश्चनृते हन्ति दश हन्ति गवानृते ।
 शतमश्चानृते हन्ति सहस्रं पुरुषानृते ॥
 हन्ति आतानजातांश्च हिरण्यार्थेऽनृतं वदन् ।
 सर्वे भूम्यनृते हन्ति मा स्म भूम्यनृतं वदः ॥
 यच्च भूमिवदित्याहुः स्त्रीणां भोगे च मैथुने ।
 अन्येषु चैव रत्नेषु सर्वेष्वयमयेषु च ॥
 एवं दोषानवेक्ष्य त्वं सर्वाननृतभाषणे ।
 यथामृतं यथावृष्टं सत्यमेवाञ्जसा वद"—इति ॥

बृहस्पतिरपि,—

“विहायोपानदुष्णीषौ दक्षिणं पाणिमुद्धरन् ।
 हिरण्यं गोशृङ्गहर्भाम् समादाय श्वतं वदेत्”—इति ॥

कात्यायनोऽपि,—

“सभाऽन्नःस्येस्तु वक्तव्यं साक्ष्यं नान्यत्र साक्षिभिः ।
 सर्वसाक्षिष्वयं धर्मा नित्यः स्यात् स्यावरेषु च ॥
 अर्थस्योपरि वक्तव्यं तथोरपि विना कश्चित् ।
 चतुस्त्रयस्य धर्मा द्विपदस्यावरेषु च”—इति ॥

तयोः पूर्वीक्तयोः स्थानयोः । कश्चित् बधरूपविवादे, ताभ्य
 स्थानाभ्यां विनाऽपि साक्ष्यं वदेत् । तथाच सएव,—

“बधे चेत् प्राणिनां साक्ष्यं वादयेत् श्वसक्षिधौ ।
 तदभावे तु चिह्नस्य नान्यथैव प्रवादयेत्”—इति ॥

श्वतं वदेदित्यस्य कचिद्विषये अपवादमाह मनुः,—

८०

परास्वरमाधवः ।

“शूद्रविद्वच्चनविग्राणां यथोक्तौ तु भवेद्धधः* ।

तत्र वक्तव्यमनृतं तद्विशिष्याद्विशिष्यते†”—इति ॥

साध्युक्तौ कश्चित् विशेषमात्रं वसिष्ठः,—

“समवेतैस्तु यहृष्टं वक्तव्यं तु तथैव तत् ।

विभिन्नेनैव यत्काव्यं वक्तव्यं तत् पृथक् पृथक् ॥

भिक्षुकाले तु यत्काव्यं ज्ञातं वा यत्र साक्षिभिः ।

एकैकं वादयेत्तत्र विधिरेष प्रकीर्तितः”—इति ॥

साध्यमुपादेयं हेयञ्च विभजते मनुः,—

“स्वभावेनैव शूद्रयुस्तद् ग्राह्यं व्यावहारिकम् ।

अतो यदन्यत् ब्रूयस्ते धर्मार्थं तदपार्यकम्”—इति ॥

वृहस्पतिरपि,—

“देशकालवयोद्भव्यमंजाजातिप्रमाणतः ।

अन्यूनं चेन्निगदितं सिद्धं साध्यं विनिर्दिशेत् ॥

निर्दिष्टेष्वर्थजातेषु साक्षी चेत् साध्य आगतः ।

न ब्रूयादचरसमं न तन्निगदितमभवेत् ॥

यस्य शेषः प्रतिज्ञाऽर्थः साक्षिभिः प्रतिवर्णितः ।

मोऽजयौ स्यादन्यनीतं साध्यार्थं न समाप्नुयात्‡ ॥

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । यत्रोक्तौ भवेद्धधः,—इति ग्रशान्तरीय-
पाठस्तु समीचीनः ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । तद्वि सत्याद्विशिष्यते,—इति ग्रशान्तरीयस्तु
पाठः समीचीनः ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । यस्याशेषं प्रतिज्ञातं साक्षिभिः प्रतिपादि-
तम् । स जयौ स्यादन्यथा तु साध्यार्थं न समाप्नुयात्,—इति ग्रन्था-
न्तरीयः पाठस्तु समीचीनः ।

यवहारकावटम् ।

८२

जनमभ्यधिकञ्चार्थं विब्रूथुर्यञ्च साक्षिणः ।

तदर्थानुक्तविज्ञेयमेष साक्षिविधिः स्मृतः”-इति ॥

कात्यायनोऽपि,—

“च्छणादिषु विवादिषु स्थिरप्रायेषु निश्चितम् ।

जने चाभ्यधिके चार्थे प्रोक्ते साध्यं न मिध्यति ॥

देशं कालं धनं संख्यां मामां जात्याङ्गतौ वयः ।

विश्वदेद् यत्र साक्ष्ये तदनुक्तं विदुर्बुधाः”-इति ॥

कूटसाक्षिणमाह नारदः,—

“श्रावयित्वा ततोऽन्येभ्यः साक्षित्वं यो विनिष्कृते ।

स विनेयो भृशतरं कूटसाक्षी भवेद्भि सः”-इति ॥

याज्ञवल्क्यः,—

“न ददातीह यः साक्ष्यं जानन्नपि नराधमः ।

स कूटसाक्षिणं पापैस्तुल्योदण्ड्यो न चैव हि”-इति ॥

कूटसाक्षिणो दण्डमाह मनुः,—

“लोभान्मोहात् भयान्मैश्यात् कामात्क्रोधान्तथेवच ।

अज्ञानाद्दालभावाच्च साक्ष्यं वितथमुच्यते ॥

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । तदप्यनुक्तं,—इति ग्रन्थान्तरीयस्तु पाठः समीचीनः ।

† रूपं,—इति का० ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । दण्डेन चैव हि,—इति ग्रन्थान्तरीयः पाठस्तु समीचीनः ।

।।

एषामन्यतमत्वेन यः साक्ष्यममृतं वदेत् ।
 तस्य दण्डविशेषस्तु प्रवक्ष्याम्यनुपूर्वशः ॥
 लोभात् सत्त्वं दण्ड्यास्तु मोहात् पूर्वं तु माहसम् ।
 भयादे मध्यमं दण्ड्यो मैत्र्यात्पूर्वं चतुर्गुणम् ॥
 कामाद्गुणं पूर्वं क्रोधात्तु द्विगुणं परम् ।
 अजानाद् द्वे घते पूर्णं वासिष्याच्छतमेव तु ॥
 एतानाहुः कृतसाक्ष्ये प्रोक्तान् दण्डान् मनीषिभिः ।
 धर्मस्याव्यभिचारार्थमधर्मनियमाय च ॥
 कृतसाक्ष्यस्तु कुर्वाणान् चीन् वणान् धार्मिको नृपः ।
 प्रवामयेद् दण्डयित्वा ब्राह्मणस्तु विवासयेत् ॥
 यस्य पश्येत्तु मन्नाहादृक्कवाक्यस्य साक्षिणः ।
 रोगान्तिर्जातिभरणमृणं दाप्यं दमस्तु सः—इति ॥

कात्यायनः,—

“माक्षी साक्ष्यं न चेदूघात् समन्दणं वहेद्वृणाम् ।
 अतोऽन्येषु विवादेषु चिघातं दण्डमर्हति”—इति ॥

हस्त्यतिः,—

“आकृतो यस्तु नागच्छेत् माक्षी रोगविवर्जितः ।
 अणं दमस्तु दाप्यः स्यात् विपचात् परतस्तु सः ॥
 अष्टमत्यवचने षष्ठ्याकथने तथा ।

साक्षिणस्य निरोद्धव्या गत्या दण्ड्यास्य धर्मतः”—इति ॥

रोगोऽन्तिर्जातिभरणमृणं—इति शा० स० ।

हस्त्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, वहेद्वृणम्,—इति पाठः प्रतिभाति ।

अवधारकाद्यम् ।

८३

साक्षिणामनेकविधावशाङ्गान् विभजते ब्रह्मतिः,—

“साक्षिद्वेधे प्रभृतास्तु याज्ञाः साम्ये गुणान्विताः ।

गुणिद्वेधे क्रियायुक्ताः साम्ये तु शुचिमत्तराः”—इति ॥

मनुरपि,—

“न हि तं प्रतिगृह्णीयात् साक्षिद्वेधे नराधिपः ।

समेषु तु गुणोत्कृष्टान् गुणिद्वेधे द्विजोत्तमान्”—इति ॥

यत् कात्यायनेनोक्तम्,—

“साक्षिणां स्त्रिस्तितानाञ्च निर्दिष्टानाञ्च वादिनाम् ।

तेषामेकोऽन्यथावादौ भेदात् सर्वे न साक्षिणः”—इति ॥

तत्र सर्वशब्देनान्यथावादिसहितानामेव बह्वनामसाक्षित्वमुक्तं,
न पुनः केवलानामिति मन्तव्यम् । अन्यथा, द्वेधे बह्वनामिति वचन-
विरोधात् । साक्षित्वे विशेषान्तरमाह भारदः,—

“द्वयोर्विवदतोरर्थं द्वयोः सत्यं च साक्षिषु ।

पूर्वपक्षो भवेद् यस्य भावयेत् तस्य साक्षिणः ॥

आधर्यं पूर्वपक्षस्य यस्मिन्नर्थवशाद्भावेत् ।

विवादे साक्षिणस्तत्र प्रष्टव्याः प्रतिवादिनः”—इति ॥

अत्रोदाहरणम् । यत्रैकः क्षेत्रं प्रतिग्रहेण प्राप्य भुक्त्वा त्यक्त्वा सकु-
टुम्बो देशान्तरं प्राप्तः । पुनरन्येन सत्त्वं भुक्तञ्च । सोऽपि देशविश्रवा-
दिना देशान्तरं सकुटुम्बो गतः । पुनस्तौ द्वावपि चिरन्तनकाक्षा-
पणमे स्ववृत्तिसोभेन स्वीक्रीयमागत्य क्षेत्रम् । अन्योऽपि प्रतिजानीते :

* एतावन्मात्रमेव पश्यते सर्वेषु पुस्तकेषु । मम तु, स्वीक्रीयमागत्य क्षेत्र-
मेकः प्रतिजानीते नयवर्षास्थेन मष्टे दत्तं मदीयमेवैतत् क्षेत्रम्,—
इति पाठः प्रतिपादितः ।

धर्मपालेन राज्ञा मङ्गं दत्तं मदीयमेवेतत् चेवम् । अथ चैकस्त्रैवं
प्रतिज्ञा,—मद्यं नयवर्माख्येन दत्तम्, एतस्य हस्ताद्वर्ध्मपालेनेतत् चेवं
कथेण गृहीत्वा मङ्गं दत्तम्,—इति । सन्ति च दयोरपि वादिनोः
साक्षिणः । तच्चेदमुक्तम्,—दयोर्विवदतोरर्थ—इति । अयमर्थः । यस्य
विवदमानस्य पूर्वपक्षो भवेत् ; पूर्वकालिकस्य दानस्य स्मृत्येतुत-
द्योपन्यासेन यः पक्षो भवेत्, तस्य साक्षिणः सभ्यैः प्रष्टव्या भवेयुः ।
अन्यतरस्य साक्षिणश्च । तेषामुत्तरकालदानसाक्षिणामसाक्षिप्राय-
त्वात् । यदा पुनरितरप्रतिज्ञा, तदाऽऽर्थवशेन एतस्य हस्तात् क्रीत्वा
मङ्गं दत्तमित्यादि तु पूर्वदानोपन्यासपक्षस्याधर्ममक्षित्करत्वं भवेत्,
तदा पश्चात्प्रतिज्ञानानस्य साक्षिणः । पूर्ववादिनः पूर्वपक्षेऽधरीभूते
भवन्त्युत्तरवादिनः,—इति । साक्ष्यमन्तरेण ज्ञानोपायानाह नारदः,—

“असाक्षिप्रत्ययास्त्वन्ये षड्वादाः परिकीर्त्तिताः ।

उक्ताहस्तोऽग्निदो ज्ञेयः शस्त्रपाणिषु घातकः ॥

केशाकेशि गृहीतश्च युगपत्पारदारिकः ।

कुदालपाणिर्विज्ञेयः सेतुभेत्ता समीपगः ॥

तथा कुठारपाणिस्तु वनच्छेत्ता प्रकीर्त्तितः ।

प्रत्ययचिह्नैर्विज्ञेयो दण्डपाहय्यकृत्सरः ।

असाक्षिप्रत्यया ह्येते पाहये तु परीक्षणम्”—इति ।

शङ्खलिखितावपि । “केशाकेशिग्रहणात् पारदारिक उक्ता-
हस्तोऽग्निदग्धा शस्त्रपाणिघातकः लोपहस्तश्चोरः”—इति । साक्षि-
निरूपणोपमं हारपुरःसरं लिखितनिरूपणं करोति बृहस्पतिः,—

* अत्र, न प्रष्टव्याः,—इति भवितुमुचितम् ।

अवधारकावम् ।

८५

“साक्षिणमेव* निर्दिष्टः सङ्ग्राहलक्षणमिन्द्रियः ।

लिखितस्याधुना वस्मि विधानमनुपूर्वशः ॥

अण्णादिकेऽपि† समये धान्निः सञ्जायते यतः ।

धात्राऽवराणि सृष्टानि पञ्चाहदान्यतः पुरा ॥

देशाचारयुतं वर्षमासपञ्चादिवृद्धिमत् ।

अणिषाच्चिलेखकानां हस्ताङ्गं लेख्यमुच्यते ॥

राजलेख्यं स्नातकतं खड्गसंलिखितं तथा ।

लेख्यञ्च त्रिविधं प्रोक्तं वित्तमदत् विधा पुनः‡”—इति ॥

एतत्तत्र द्विविधेन संगृह्णाति वसिष्ठः,—

“लौकिकं राजकीयञ्च लेख्यं विद्याद्विलक्षणम्”—इति ।

तथोरवान्तरभेदानाह वृहस्पतिः,—

“भागदानक्रयाधानसंविदामन्वणादिभिः ।

सप्तधा लौकिकं लेख्यं त्रिविधं राजशासनम् ॥

भ्रातरः संविभक्ता ये स्मरन्त्या तुः परस्परम् ।

कुर्वन्ति भागपचाणि भागलेख्यं तदुच्यते ॥

भूमिं दत्वा तु यत्पत्रं कुर्वन्॥ चन्द्रार्ककालिकम् ।

अनाच्छेद्यमनाहार्यं दामलेख्यन्तु तदिदुः ॥

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, साक्षिणामेष,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† बाण्णासिकेऽपि,—इति ग्रन्थान्तरे पाठः ।

‡ वित्तं तद्वद्विधा पुनः,—इति का० ।

§ स्मरन्त्यात्,—इति शा० स० ।

॥ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, कुर्यात्,—इति पाठः प्रतिभाति ।

गृहचेचादिकं क्रीत्वा तुल्यमूल्याक्षराश्रितम् ।
 पञ्चद्वारयते यत्र कथलेख्यं तदुच्यते ॥
 जङ्गमं स्थावरं बद्धं यत्र लेख्यं करोति यः ।
 गोप्याभोग्यक्रियाधुक्कमाधिलेख्यम् तन्मतम् ॥
 ग्रामादिसमयात् कुर्वात् मतं लेख्यं परस्परम् ।
 राजाविरोधिधर्मायै संवित्पत्रं वदन्ति तत् ॥
 वस्त्राक्षहीनः कान्तारे लिखितं कुरुते तु यत् ।
 कर्माणि ते करोमीति वासपत्रं तदुच्यते ॥
 धनं बद्ध्वा गृहीत्वा तु स्वयं कुर्याच्च कारयेत् ।
 उद्धारपत्रं तत्प्रोक्तं क्षणलेख्यं मनौषिभिः ॥
 दत्त्वा भूम्यादिकं राजा ताम्रपत्रे पटेऽथ वा ।
 शासनं कारयेत् धर्मं स्थानवंशादिसंयुतम् ॥
 अनाच्छेद्यमनाहार्यं सर्वभावविवर्जितम् ।
 चन्द्रार्कसमकालीनं पुत्रपौत्रान्वयानुगम् ॥
 दातुः पालयितुः^१ स्वर्गं कर्तुर्नरकमेव च ।
 षष्ठिवर्षसहस्राणि दानच्छेदफलं लिखेत् ॥
 समुद्रं वर्षमासादिधनाध्यक्षाक्षराश्रितम् ।
 दानमेवेति लिखितं सन्धिविग्रहलेखकैः ॥

* यत्,—इति ग्रन्थान्तरीयः पाठः समीचीनः ।

† गोप्यं,—इति का० ।

‡ स्थानपञ्चादिकं युतम्,—इति ज्ञा० स० ।

§ पालयतः,—इति का० ।

यवहारकाण्डम् ।

८७

एवंविधं राजकृतं शासनं समुदाहृतम् ।

देशादिकं यस्य राजा लिखितम् प्रयच्छति ॥

सेवाशौच्यादिना तुष्टः प्रसादलिखितम् तत् ।

पूर्वात्तरक्रियापादनिर्णयान्तं यदा नृपः ।

प्रदद्यात् जयिने लेख्यं जयपत्रं तदुच्यते"—इति ॥

यत्तु पूर्वमुदाहृतं, "लिखितं दशधा कृतम्"—इति । तत्तु विशदं सप्ततः*, लौकिकस्य सप्तविधत्वात् राजपत्रस्य चिन्मिधत्वात् । शासनमेकं, जयपत्रं द्वितीयं, राज्ञः शासनपत्रघोरेकीकरणे† द्वितीयं द्रष्टव्यम् । वमिष्ठस्तु तयोर्भेदमाश्रित्य चातुर्विध्यमाह,—

"शासनं प्रथमं ज्ञेयं जयपत्रं तथाऽपरम् ।

आज्ञापत्रं प्रसादोत्थं राजकीयं चतुर्विधम्"—इति ॥

शासनजयपत्रे पूर्वमुदाहृते । तत्र शासने विशेषमाह याज्ञ-
वल्क्यः,—

"दत्त्वा भूमिं निबन्धं वा कृत्वा लेख्यम् कारयेत् ।

आगामिभद्रनृपतिपरिज्ञानाय पार्थिवः"—इति ॥

अत्र निबन्धो वाणिज्याधिकारिभिः प्रतिवर्षं प्रतिमासञ्च किञ्चि-
द्भूमसम्पत्तिं ब्राह्मणाद्यास्तैः देवतायै वा देयमित्यादि प्रभुसमय-

* समन्वितं,—इति शा० स० । मम तु, सम्पन्नं,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

† इत्येव पाठः सर्वत्र । मम तु, आज्ञापत्रसादपत्रघोरेकीकरणे,—
इति पाठः प्रतिभाति ।

८८

पराशरमाधव.

लभ्योऽर्थः । अत्र यद्यपि धनदातृत्वं वाणिज्यादिकर्तुः, तथापि निषन्धकर्तुरेव पुण्यं; तद्देशेनैव तत्प्रवृत्तेः । व्यासोऽपि,—

“राशा तु स्तब्धमादिष्टः सन्धिविग्रहलेखकः ।

ताम्रपट्टे पटे वाऽपि प्रलिखेद्राजशासनम् ।

क्रियाकारकसम्बन्धं समासार्थक्रियाऽन्वितम्”—इति ॥

क्रियाकारकयोः सम्बन्धो यस्मिन् शासने, तत्तथोक्तम् । समा-
सार्थक्रियाऽन्वितं; सङ्क्षिप्तायं, क्रियया समक्रियया समन्वितमित्यर्थः ।
तत्र लेखनीयार्थमाह याज्ञवल्क्यः,—

“विलिखेदात्मनो वंशानात्मानं च महौपतिः ।

प्रतिग्रहपरीमाणं दानभेदोपवर्णनम्”—इति ॥

व्यासोऽपि,—

“सर्वधर्मासपक्षार्हर्षनामोपलक्षितम् ।

प्रतिग्रहौतजात्यादिसगोत्रब्रह्मचारिकम् ॥

स्थानं वंशानुपूर्वञ्चा देशं ग्राममुपागतम् ।

ब्राह्मणांस्तु तथैवान्यान्मान्यान्धिक्षतान् लिखेत् ॥

कुटुम्बिनायका यस्य दूतवेद्यमहत्तराः ।

ते च चण्डालपर्यन्ताः सर्वान् सम्बोधयन्निति ॥

मातापित्रोरात्मनश्च पुण्यायामुक्तसूनवे ।

* तद्देशेनैव तद्दिश्य प्रवृत्तेः,—इति शा० । मम तु, तद्देशेनैव
तत्प्रवृत्तेः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† वंशानुपूर्वञ्च,—इति का०

व्यवहारकाण्डम् ।

८६

दत्तं मयाऽमुकौयाय दानं सन्नद्धाचारिणे"—इति ॥

अपरमपि विशेषं सएवाह,—

“यन्निवेद्यं प्रमाणञ्च स्वहस्तस्य लिखेत् स्वयम् ।

मत्तं मेऽमुकपुत्रस्याप्यमुकस्य महीपतेः ॥

सामान्योऽयं धर्मसेतुर्नृपाणां

काले काले पास्तनीयो भवद्भिः* ।

सर्वानेतान् भाविनः पार्थिवेन्द्रान्

भृत्योभृत्यो याचते रामचन्द्रः"—इति ।

अयपत्रे विशेषमाह व्यासः,—

“व्यवहारान् स्वयं वृद्धा श्रुत्वा वा प्राप्तिवाकतः ।

अयपत्रं ततो दद्यात् परिज्ञानाय पार्थिवः ॥

अङ्गमं स्थावरं येन परीक्षायात्प्रसाक्तम् ।

नानाऽभिप्रायसन्दिग्धे यः सम्यक् विजयी भवेत् ॥

तस्य राज्ञा प्रदातव्यं अयपत्रं सुलेखितम् ।

पूर्वोत्तरक्रियापाद† प्रमाणं तत्परौचणम् ॥

मिगदं स्वतिवाक्यञ्च यथा सभ्यदिनिश्चितम् ।

* एतदनन्तरं, तस्मै राज्ञा प्रदातव्यं अयपत्रं सुलेखितम् । पूर्वपूर्व-
क्रियासूक्तं प्रमाणं तत्त्ववेदिभिः,—इत्ययं श्लोकः का० शा० पुस्तक-
योर्दृश्यते ।

† इत्यमेव सर्वत्र पाठः । मम तु, पूर्वोत्तरक्रियापाद,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

६०

पराशरमाधवः ।

एतत् सर्वं समासेन जयपत्रे विलेखयेत्"—इति ॥

वसिष्ठोऽपि,—

“प्राङ्निवाकादिहस्ताङ्गमुद्रितं राजमुद्रया ।

सिद्धेऽर्थे वादिने दद्याज्जयिने जयपत्रकम्”—इति ॥

जयपत्रभेदमाह कात्यायनः,—

“अनेन विधिना लेख्यं पञ्चात्कार्यं विदुर्बुधाः ।

तिरस्कारक्रिया यत्र प्रमाणेनैव वादिना ॥

पञ्चात्कारो भवेत्तत्र न सर्वासु विधीयते ।

अन्यवाद्यादिहीनेभ्य इतरेषां विधीयते ॥

वृत्तानुभावासन्दिग्धं तच्च स्याद्राजपत्रकम्”—इति ॥

आज्ञाप्रज्ञापनापत्रयोर्लेखणमाह वसिष्ठः,—

“आज्ञाप्रज्ञापनापत्रे द्वे वसिष्ठेन दर्शिते ।

समन्तेष्वथ भृत्येषु राजपासादिकेषु च ॥

कार्यमादिश्यते येन तदाज्ञापत्रमुच्यते ।

अतिक्रुपरोहिताचार्यसामान्येऽर्हतेषु तु ।

कार्यं निगद्यते येन पत्रं प्रज्ञापनं यतः”—इति ॥

ज्ञानपदमपि पत्रं पुनर्यासेन निरूपितम्,—

“लेख्यं ज्ञानपदं लोके प्रसिद्धस्थानलेखकम् ।

* इत्थमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, हस्ताङ्गं,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† वृत्तानुवादसंविद्धं,—इति का० ।

‡ इत्थमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, मतम्,—इति पाठः प्रतिभाति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

६१

राजवंशक्रमयुतं वर्षमासार्धवासरैः* ॥

पितृपूर्वं नामजातिज्जातिकर्णिकथोर्लिखेत्† ।

द्रव्यभेदप्रमाणञ्च वृद्धिद्वयोभयसम्भताम्”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि,—

“काष्ठं निवेश्यं राजानं स्थानं निवसनं तथा ।

दायकं घातकं चैव पितृनाम्ना च संयुतम् ॥

जातिं गोत्रञ्च शाखाञ्च द्रव्यमाधिं ससङ्गकम् ।

वृद्धिघातकद्वन्द्वञ्च विदितार्थो च साक्षिणौ”—इति ॥

घातकद्वन्द्वनिवेशनप्रकारमाह याज्ञवल्क्यः,—

“समाप्तेऽर्थे खणी नाम खहस्तेन निवेशयेत् ।

मतं मेऽमुकपुत्रस्य यत्पत्रोपरि लिखितम्”—इति ॥

खणिवत् साक्षिभिरपि खहस्तनिवेशनं कर्त्तव्यमित्याह सएव,—

“साक्षिणञ्च खहस्तेन पितृनामकपूर्वकम् ।

अत्राहममुकः साक्षी लिखेयुरिति ते समाः ॥

उभयाभ्यर्थितेनैव मया ह्यमुकसूनुना ।

लिखितं ह्यमुकेनेति लेखकस्त्वन्ततो लिखेत्”—इति ॥

पूर्वं लौकिकलिखितन्तु वृहस्पतिना सप्तविधत्वं दर्शितं, व्यासस्तु

प्रकारान्तरेणाष्टविधत्वमाह,—

* वर्षमासार्द्धवासरैः,—इति का० ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, पितृपूर्वं नाम जातिं धनिकर्णिक-
थोर्लिखेत्,—इति पाठः प्रतिभाति ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, निवेश्य,—इति पाठः प्रतिभाति ।

§ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, लिखितस्य,—इति पाठः प्रतिभाति ।

“चीकरश्च* खरस्ताश्च तयोपगतसंज्ञितम् ।

आधिपत्रं चतुर्थं तु पञ्चमं कथपत्रकम् ॥

षष्ठम् च्छितिपत्राख्यं सप्तमं धम्निपत्रकम् ।

विशुद्धिपत्रकं चैव ऋष्टभा लौकिकं स्मृतम्”—इति ॥

तेषां लक्षणमुच्यते । तत्र संयहकारः,—

“चीकरं नाम लिखितं पुराणैः पौरसेखकेः ।

अर्थिप्रत्यर्थिनिर्दिष्टं यथासम्भवसंज्ञितैः ॥

स्वकीयैः प्रतिनामाद्यैरर्थिप्रत्यर्थिषाङ्गिणाम् ।

प्रतिनामभिराक्रान्तं पत्रं प्रोक्तं खरस्तावत् ।

खण्डावगमसंयुक्तं यथास्त्यक्तलक्षणम्”—इति ॥

कात्यायनः । “पावकेन खरस्तेन लिखितं पावकेनाभ्युपगतं
लेख्यमुपगताख्यं विज्ञेयम्” । नारदः,—

“आधिङ्गत्वा तु यद्व्यं प्रयुक्तं तत् स्मृतं बुधैः ।

यत्तत्र क्रियते लेख्यमाधिपत्रं तदुच्यते”—इति ॥

अन्याधिलेख्ये विशेषमाह प्रजापतिः,—

“धनी धनेन तेनैव परमाधिं नयेद् यदि ।

ज्ञत्वा तदन्याधिलेख्यं पूर्वं वाऽस्य समर्पयेत्”—इति ॥

पितामहः,—

“क्रीते कथप्रकाशार्थं द्रव्ये यत् क्रियते क्वचित् ।

* ‘चीकर’ स्थाने, ‘चीरक’—इति पठ्यते का० पुस्तके । एवं धरत्र ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । भम तु, पावकेन खरस्तेन वा,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

६३

विक्रेचनुमतं केतुर्ज्ञेयं तत् कथयचकम् ॥

पुरःसरश्रेणिगणा यत्र पौरादिकस्थितिः ।

तत्सिद्ध्यर्थं यत्नेष्वं तद्भवेत् स्थितिपत्रकम् ॥

उत्तमेषु समस्तेषु अभिशापे समागते ।

वृत्तानुवादलेख्यं यत् तज्ज्ञेयं सन्धिपत्रकम् ॥

अभिशापे समुत्तीर्णे प्रायश्चित्ते कृते जनैः ।

विशुद्धिपत्रकं ज्ञेयं तेभ्यः* साक्षिसमन्वितम्”—इति ।

अन्यदपि लेख्यमाह कात्यायनः,—

“सीमाविवादे निर्णीते सीमापत्रं विधीयते”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“दत्तं पाठयेत् पत्रं शुद्धौ सान्यस्तु कारयेत्”—इति ।

लेख्यस्य प्रयोजनमाह मरीचिः,—

“स्थावरे विक्रयाधाने विभागे दानएवम् ।

प्रतिपक्षे च क्रौते च नालेख्या सिद्ध्यति क्रिया”—इति ।

लिप्यनभिज्ञस्त्वन्येन लेखयेदित्याह भारद्वाजः,—

“अलिपिज्ञं चण्डी यः स्थात् लेखयेत् स्वमतन्तु सः ।

साक्षी वा साक्षिणोऽन्ये वा सर्वसाक्षिसमीपतः”—इति ।

पत्रनाशादौ पत्रान्तरं लेख्यमित्याह याज्ञवल्क्यः,—

* तेभ्योऽसाक्षिसमन्वितम्,—इति शा० ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । साक्षी वा साक्षिणोऽन्येन,—इति यस्यान्तरी-
यस्तु पाठः समीचीनः ।

“देशान्तरस्थे दुर्लिख्ये नष्टे नष्टे इति तथा ।

भिन्ने दग्धेऽथवा क्षिप्ते लेख्यमन्यत्तु कारयेत्”—इति ।

यच्च नारदेनोक्तम्,—

“लेख्ये देशान्तरे न्यस्ते ग्रीर्णे दुर्लिखिते इति ।

सतस्तत्कालकरणमसतोदृष्टदर्शनम्”—इति ।

तद्वनदानोद्यतचणिकविषयम् । लेख्यपरीचामाच्च दृष्टदृष्ट-
स्थितिः,—

“त्रिविधस्यापि लेख्यस्य भ्रान्तिः सञ्जायते यदा ।

अणिषाक्षिलेखकानां हस्तात् संशोधयेत्ततः”—इति ।

कात्यायनः,—

“राजाज्ञया समाह्वय यथान्यायं विचारयेत् ।

लेख्याचारेण लिखितं साक्षाचारेण साक्षिणः ॥

वर्णवाच्यक्रियायुक्तमसन्दिग्धस्फुटाक्षरम् ।

अक्षीनकमचिह्नञ्च लेख्यं तसिद्धिमाप्नुयात्”—इति ।

लेख्यस्य प्रामाण्यस्य सिद्धिमाह सएव,—

“लेख्यं तु द्विविधं प्रोक्तं स्वहस्तान्यक्तं तथा ।

असाक्षिमत्साक्षिमच्च सिद्धिर्देशस्थितेस्तयोः”—इति ।

देशस्थितिर्देशाक्षरः । स्वहस्तकृते विशेषमाह याज्ञवल्क्यः,—

“विनाऽपि साक्षिभिर्लेख्यं स्वहस्तलिखितं तु यत् ।

तन्ममाणं स्मृतं सर्वं बलोपाधिकृतादृते”—इति ।

* दृष्टदर्शनम्, - इति शा० । सतस्तत्कालकरणमसतो दृष्टदर्शनम्,—

इति ग्रन्थान्तरादयः पाठान्तु समीचीनः ।

अवधारकाण्डम् ।

८५

परहस्तकते विशेषमाह सएव,—

“वादिनामभ्यनुज्ञातं लेखकेन ससाक्षिकम् ।

लिखितं सर्वकार्येषु तत्प्रमाणं स्मृतं बुधैः”—इति ।

आधिपते नारद आह,—

“देशाचाराविरुद्धं यत् वक्त्रादिविधिलक्षणम् ।

तत्प्रमाणं स्मृतं लेख्यमविलुप्तकमाचरम्”—इति ।

लेख्यदोषमाह कात्यायनः,—

“स्थानभ्रष्टाः सकान्तिस्था सन्दिग्धालक्षणयुताः ।

तोयसंस्थापिता वर्णा कूटलेख्यं तदा भवेत् ॥

देशाचारविरुद्धं यत् सन्दिग्धं क्रमवर्जितम् ।

कृतमस्त्रामिना यच्च साध्यहीनञ्च दुष्यति”—इति ।

हारीतोऽपि,—

“यच्च काकपदाकीर्णं तन्नेख्यं कूटतामिधात् ।

विन्दुमात्राविहीनं यत् सहितं महितञ्च तत्”—इति ।

वृहस्पतिः,—

“दूषितो गर्हितः साक्षी यत्रैकोऽपि निवेशितः ।

कूटलेख्यन्तु तत्प्राञ्जल्लेखको वाऽपि नदिधः ॥

मुमूर्षुधनलुब्धार्त्तसोमन्तव्यसनातुरैः ।

तत् सोपाधिवक्त्रात्कारकृतं लेख्यं न सिद्ध्यति ॥

अत्युज्ज्वलं चिरकृतं मलिनश्चाल्पकालिकम् ।

भग्नोत्सृष्टाचरयुतं लेख्यं कूटत्वमाप्नुयात्”—इति ।

नारदोऽपि,—

६६

पराश्रवमाधवः ।

“मत्ताभियुक्तस्त्रीवासवलात्कारकृतं तु यत् ।
तदप्रमाणं लिखितभयोपाधिकृतं तथा”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“साचिदोषात् भवेद्दृष्टं पञ्च वै लेखकस्य वा ।
धनिकस्यापि वै दोषात् तथा वा ऋणिकस्य च”—इति ।

दोषोद्भावयितृन् स एवाह,—

“प्रमाणस्य हि ते दोषाः वक्तव्यास्ते विवादिनः ।
गूढाः सुप्रकटाः सभ्यैः कार्य्यं शास्त्रप्रदर्शनात्”—इति ॥

उद्भावनप्रकारांश्च स एवाह,—

“साचिलेखनकर्त्तारः कूटतां यान्ति वादिनः ।
तथा दोषाः प्रयोक्तव्यां दुष्टे लेख्यं प्रदुष्यति ॥
न लेखकेन लिखितं न दृष्टं साचिभिस्तथा ।
एवं प्रत्यर्थिनोक्तेन कूटलेख्यं प्रकीर्तितम् ॥
तथ्येन हि प्रमाणं तु दूषणेन तु दूषणम् ।
मिथ्याऽभियोगे दण्डः स्यात् माध्याद्यादपि हीयते”—इति ।

अनन्तरभाविराजकृत्यमाह वृहस्पतिः,—

“तथ्येन हि प्रमाणं तु दूषणेन तु दूषणम् ।
एवं दृष्टं नृपस्थाने यस्मिन् तद्वि विचार्य्यते ॥
विमृश्य ब्राह्मणैः माद्वै वक्तृदोषाश्च निश्चितम्”—इति ।

१ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, भवेद्दृष्टं,—इति पाठः प्रतिभाति ।

२ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, ये दोषाः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

आह सएव,—

“दातुर्लेख्ये सहस्रन्तु ऋणिको यदि निरुते ।

पञ्चसमाक्षिभिर्वाऽपि लेखकस्य मतेन च”—इति ।

निश्चयं कुर्यादिति शेषः । सन्दिग्धलेख्ये निर्णयमाह याज्ञवल्क्यः,—

“सन्दिग्धलेख्यशुद्धिः स्यात् स्वहस्तलिखितादिभिः ।

युक्तिप्राप्तिक्रियाचिह्नसम्बन्धगमहेतुभिः”—इति ।

नारदोऽपि,—

“यत् साक्षिसंग्रहे लेख्ये भूताभूतकृते क्वचित् ।

तत् स्वहस्तक्रियाचिह्नप्राप्तियुक्तिभिरुद्धरेत्”—इति ।

बृहस्पतिरपि,—

“विविधस्यास्य लेख्यस्य भ्रान्तिः सञ्जायते यदा ।

ऋणमाक्षिलेखकानां हस्तात्मगोधयेत्ततः”—इति ।

कात्यायनः,—

“अथ पञ्चत्वमापन्ने लेखके सह साक्षिभिः ।

तत् स्वहस्तादिभिर्मेषां विशुध्येत न संग्रहः ॥

ऋणस्वहस्तमन्देहे जीवतो वा मृतस्य च ।

तत् स्वहस्तकृतैरन्यैः पत्रैर्लेख्यविनिर्णयः ॥

समुद्रेऽपि यदा लेख्ये मृताः सर्वे च ते स्थिताः ।

लिखितं तत् प्रमाणं तु मृतेष्वपि हि तेषु च”—इति

विष्णुरपि,—

“यत्रणीं धनिको वाऽपि साक्षी वा लेखकोऽपि वा ।

म्रियते तत्र तक्षेयं तत्सहस्रैः प्रमाधयेत्”—इति ।

६८

पराशरमाधवः ।

निराकरणे व्यवस्थितानि साधनान्याह कात्यायनः,—

“लिखिते लिखितं नैव स* साची साक्षिभिर्हरेत् ।

कूटोक्तौ साक्षिणो वाक्यात् लेखकस्य च पत्रकम् ॥

आदस्या निकटस्थस्य यच्छक्तेन न याचितम् ।

शुद्धर्णशङ्कया† तत्तु लेख्यं दुर्बलतामियात् ॥

लेख्यं विंशत्यमाप्नोति तमदृष्टाश्रावितञ्च यत् ।

न तत्सिद्धिमवाप्नोति तिष्ठत्सपि हि साक्षिषु ॥

प्रयुक्ते शान्तिलाभे तु लिखितं यो न दर्शयेत् ।

न वाच्यते च ऋणिकं न तत्सिद्धिमवाप्नुयात्”--इति ।

नारदोऽपि,—

“योऽश्रुतार्थमदृष्टार्थं व्यवहारार्थमागतम् ।

न लेख्यं सिद्धिमाप्नोति जीवत्सपि हि साक्षिषु ॥

मृताः स्युः साक्षिणो यत्र धनिकर्णिकलेखकाः ।

तदण्यपार्थं लिखितं ऋणत्वाच्चेष्टराश्रयात्‡ ॥

अदृष्टाश्रावितं लेख्यं प्रमीतधनिकर्णिकम् ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, न,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, आद्यस्य,—इति पाठः प्रतिभाति ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, शुद्धर्णशङ्कया,—इति पाठः प्रतिभाति ।

§ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । ऋते त्वाधेः स्थिराश्रयात्,—इति ग्रन्था-
न्तरौयस्तु पाठः समीचीनः ।

षष्ठ्यहारकाण्डम् ।

८८

अतयालम्बकश्चैव बद्ध कालं न सिद्ध्यति"—इति ।

लेख्यहानेरपवादमाह बृहस्पतिः,—

“उन्मत्तजडमूकानां राजभीतिप्रवासिनाम् ।

अप्रगल्भभयार्त्तानां न लेख्यं हानिमाप्नुयात्”—इति ।

लेख्यशुद्धिप्रकारमाह नारदः,—

“दर्शितं प्रतिकालं यत् तथा तु आवितं च यत् ।

न लेख्यसिद्धिः सर्वत्र क्षणिष्वपि हि साक्षिषु*” ॥

कात्यायनोऽपि,—

“निर्दोषं प्रथितं यत्तु लेख्यं तत्सिद्धिमाप्नुयात् ।

यथादृष्टे स्फुटं दोषं नोक्तवान् क्षणिको यदि ॥

ततो विंशतिवर्षाणि क्रीतं पञ्च स्थितम्भवेत् ।

शतस्य सन्निधावर्षो यस्य लेख्येन भुज्यते ॥

वर्षाणि विंशतिं यावत् तत्परं दोषवर्जितम् ।

अथ विंशतिवर्षाण्यधिकं भुक्तिः सुनिश्चिता ॥

न लेख्येन तु तत्सिद्धं लेख्यदोषविवर्जितम् ।

सौमाविवादे निर्णीते सौमापञ्चं विधीयते ॥

तस्य दोषाः प्रवक्तव्या यावद्वर्षाणि विंशतिः ।

आधानसहितं यत्रा क्षणं लेख्यं निवेशितम् ॥

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । लेख्यं सिध्यति सर्वत्र स्तेष्वपि च साक्षिषु,

इति ग्रन्थान्तरीयस्तु पाठः समीचीनः ।

† पञ्च,—इति स० शा० ।

१००

पराशरमाधवः ।

मृतः साची प्रमाणन्तु स्वल्पभोगेषु तदिदुः ।

प्राप्तं वाऽनेन चेत् किञ्चिदायञ्चात्र निरूपितम् ॥

विनाऽपि सुद्रया लेख्यं प्रमाणं मृतसाक्षिकम् ।

*यदि लब्धं न चेत् किञ्चित् प्रज्ञप्तिर्वा कृता भवेत् ।

प्रमाणमेव लिखितं मृता यद्यपि साक्षिणः*--इति ।

लेख्यानां मिथोविरोधे बाध्यबाधकमाह व्यासः । “स्वहस्तका-
ज्ञानपेतं समकाक्षं पश्चिमं वा तत्र राजकृतं शुभम्”--इति ।
साक्षाद्यसम्भवे हारीतः,--

“न मद्यैतत्कृतं पत्रं कूटमेतेन कारितम् ।

अधरीकृत्य तत्पत्रमर्थं दिव्येन निर्णयः”--इति ।

प्रजापतिः,--

“स्वनामगोचैस्तत्तुल्यं रूपं लेख्यं क्वचिद् भवेत् ।

अगृहीतधने तत्र कार्य्यो दिव्येन निर्णयः”--इति ।

कृत्स्नदानासमर्थं प्रति याज्ञवल्क्यः,--

“लेख्यस्य पृष्ठे विलिखेत् दत्त्वा तदृणिको धनम् ।

धनिकोपगतं दद्यात् स्वहस्तपरिचिह्नितम्”--इति ।

लेख्यदोषमनुद्धरतो दण्डमाह कात्यायनः,--

“कूटोक्तौ साक्षिणां वाक्यं लेखकस्य च पत्रकम् ।

न चेत् शुद्धिं नयेत् कूटं स दाप्यो दण्डमुत्तमम्”--इति ।

* नास्त्ययं श्लोकः स० प्रा० पुस्तकयोः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१०१

साक्षिणां वाक्यं लेखकस्य च प्रति कूटोक्तौ उक्तविधां यो वादी
कूटशुद्धिं न गयेत्, स उक्तगमाहमं दण्ड्य इत्यर्थः । स्थावरादौ तु
विशेषमाह सएव,—

“स्थावरे विक्रयाधाने लेख्यं कूटं करोति यः ।

असम्यग्भावितः कार्य्यो जिज्ञापाण्डुप्रिवर्जितः” ॥

अन्यलेख्यावारके याते* लेख्यागमनकारणमुद्भावनीयमित्याह
व्यासः,—

“पश्चाद्यस्य कृतं लेख्यमन्यहस्ते प्रदृश्यते ।

अवश्यं तेन वक्तव्यं पचस्यागमनं ततः”—इति ।

नारदोऽपि,—

लेख्यं यच्चान्यनामाङ्गं वाद्यन्तरकृतं भवेत् ।

विवृत्य वैपरीत्यां तत्सर्वैरागमहेतुभिः”—इति ।

इति लेख्यप्रकरणम् ।

लिखितोपसंहारपुरःसरभुक्तिमुपक्रमते वृहस्पतिः,—

“एतदिज्ञानमाख्यातां साक्षिणां लिखितस्य च ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, अन्यलेख्ये अन्यकरणं याते,—इति
पाठः प्रतिभाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, विविच्य वै परीक्ष्यम्,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, एतदिज्ञानमाख्यातम्,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

१०२

पराशरमाधवः ।

साम्प्रतं स्थावरप्राप्तिर्भुक्तेषु विधिरुच्यते”--इति ।

तत्र स्थावरप्राप्तिनिमित्तानि स एवाह,--

“विद्यया क्रयबन्धेन* ग्रौर्यभाख्याऽन्वयागतम् ।

सपिण्डस्याप्रजस्यांशं स्थावरं सप्तधोच्यते”—इति ।

नारदोऽपि,—

“लब्धं दानक्रियाप्राप्तं ग्रौर्यं वैवाहिकं तथा ।

बान्धवादप्रजाज्जातं षड्विधस्तु धनागमः”—इति ।

आगमपूर्वकमेव भुक्तेः प्रामाण्यमित्याह हारौतः,—

“न मूलेन विना शाखा अन्तरीक्षे प्ररोहति ।

आगमस्तु भवेन्मूलं भुक्तिः शाखा प्रकीर्तिता”—इति ।

नारदोऽपि,—

“आगमेन विशुद्धेन भोगोद्याति प्रमाणताम् ।

अविशुद्धागमोभोगः प्रामाण्यं नैव गच्छति”—इति ।

आगमवद्दीर्घकालत्वादिकमपि भुक्तेः प्रामाण्यकारणमित्याह

नारदः,—

“आगमोदीर्घकालश्च विच्छेदोपरबोधितः† ।

प्रत्यर्थिसन्निधानश्च पञ्चाङ्गोभोग इव्यते”—इति ।

अन्यतराङ्गस्य वैकल्ये भोगस्य प्रामाण्यं नास्तीति आह

नारदः,—

* इत्यमेव पाठः सर्व्वत्र । मम तु, क्रयबन्धेन,—इति पाठः प्रतिमाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्व्वत्र । निश्चिदोऽन्यरवोष्मिन्,—इति ग्रन्थान्त-
रीयपाठस्तु संस्यक्तः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१०३

“सम्भोगं केवलं यस्तु कीर्तयेन्नागमं कश्चित् ।

भोगच्छलापदेशेन विज्ञेयः स तु तस्करः”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“प्रणष्टागमलेख्येन भोगाच्छेदेन वादिना ।

कालः प्रमाणं दानञ्चाकीर्त्तनीयाधिसंसदि”—इति ।

पञ्चाङ्गेषु विप्रतिपत्तौ साधनीयमित्याह संग्रहकारः,—

“भुक्तिप्रसाधने मुख्याः प्रथमन्तु कृषीवलाः ।

घामण्यः चेत्सामन्तास्तस्मीमापतयः क्रमात् ॥

लिखितं सात्तिणोभुक्तिः क्रियाः चेत्तृगृहादिषु ।

आगमे क्रयदानादौ प्रत्याख्याते चिरन्तने”—इति ।

क्रयदानादावागमे प्रतिवादिना प्रत्याख्याते सति लिखितसा-
च्चिभुक्तयः क्रियाः प्रमाणम् । भुक्तेर्भेदमाह कात्यायनः,—

“भुक्तिस्तु द्विविधा प्रोक्ता सागमाऽनागमा तथा ।

त्रिपुरुषी स्वतन्त्रा तु भवेदस्या तु सागमा”—इति ।

पुरुषत्रयानुगता भुक्तिरागमानुपन्यासेऽपि प्रमाणम् । स्वस्या तु
भुक्तिरागमसहितैव प्रमाणम् । एतदेव* वृत्तस्यति,—

“भुक्तिस्त्रेपुरुषी यत्र चतुर्थं सम्प्रवर्त्तिता ।

तद्भोगः स्थितरां याति न पृच्छेदागमं कश्चित् ॥

अनिषिद्धेन यद्भुक्तं पुरुषैस्त्रिभिरेव तु ।

तत्र नैवागमः कार्यो भुक्तिस्त्रिपुरुषी यतः” ॥

“तत्र नैवागमः कार्यो भुक्तिस्तत्र गरीयसी”—इति वा पाठः ।

* इत्थमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, एतदेवाह,—इति पाठः प्रतिभाति ।

त्रिपुरुषभोगेन षष्टिसंवत्सरादयः उपलक्ष्यन्ते । अतएव व्यासः,—

“पूर्वाणि विंशतिं भुक्त्वा स्वामिनाऽव्याहता सती ।

भुक्तिः सा पौरुषी ज्ञेया दिगुणा च द्विपौरुषी ॥

त्रिपुरुषी त्रिगुणिता तत्र नावेक्ष्य आगमः”—इति ।

दृष्टव्यतिर्नवतिसंवत्सरानुपलक्षयति,—

“पितामहो यस्य जीवेज्जीवेच्च प्रपितामहः ।

विंशत् समा या तु भुक्तिः सा भुक्तिर्याहता परैः ॥

भुक्तिः सा पौरुषी ज्ञेया दिगुणा च द्विपौरुषी ।

त्रिपौरुषी च त्रिगुणा परतः सा चिरन्तनी”—इति ।

सत्यन्तरे पञ्चविंशदर्शाणि पौरुषोभोग इत्युक्तम्,—

“वर्षाणि पञ्चविंशत् पौरुषोभोग उच्यते”—इति ।

यदि विंशतिवर्षः पौरुषोभोगः, यदि वा विंशदर्षः, पञ्चविंश-
दर्षा वा, सर्वथाऽपि त्रिपुरुषभोगेन तत्करणयोग्यः कालउपलक्ष्यते ।

अतएव कात्यायनः,—

“स्मार्त्तं काले क्रिया भूमेः सागमा भुक्तिरिष्यते ।

अस्मार्त्तं अनुगमाभावात् क्रमात् त्रिपुरुषागता”—इति ।

अनुगमाभावादिति योग्यानुपलब्ध्यभावेन आगमाभावनिश्चया-
सम्भवात् । एतदुक्तं भवति । स्मरणयोग्ये पञ्चाशदधिकशतवर्षपर्यन्ताती-
तकालमध्ये पारम्या भुक्तिस्त्वेतत्सारप्रमाणवगममूलैव स्त्रवे प्रमाणम् ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । वर्षाणि,—इति ग्रन्थान्तरीयपाठस्तु सम्भक् ।

† विंशत्यमायान्तु भुक्तौ,—इति शा० ।

‡ स्याच्चिरन्तनी,—इति का० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१०५

तन्मूलसागमाभावाद्*योग्यानुपलब्ध्या बाध्यमानत्वात् । स्मरणयोग्ये
पुनः पञ्चाशदधिकशतवर्षातीतकालात् प्राचीनकाले प्रारब्धा स्व-
कालदार्ढ्यावसितागममूलिका विनाऽपि मानान्तरागतसागममूलतां
स्वले प्रमाणमिति । अस्मात्तेऽपि काले अनागमस्यतिपरम्परायां
सत्या न भोगः प्रमाणम् । अतएव नारदः,—

“अनागमस्तु यो भुङ्क्ते बह्वन्यद्दशतान्यपि ।

घोरदण्डेन तं पापं दण्डयेत् पृथिवीपतिः”—इति ।

निश्चितानागमः स्वभोगस्तेनैव दर्शितः,—

“अन्याहितं हतन्यस्तं बलावष्टभ्याहितम् ।

अप्रत्यक्षं च यद्भुक्तं षष्ठेतेऽप्यागमं विना”—इति ।

अन्याहितं अन्यस्मै दातुमर्पितम् । हतमाहतम् । न्यस्तं निश्चितम् ।
बलावष्टभं राजप्रसादादिवस्त्रावष्टब्धेन भुक्तम् । आहितं परकौश-
मलङ्कारार्थमानौतम् । सम्पत्ताऽपि,—

“था राजक्रोधलोभेन क्लान्त्यायेन वा कृता ।

प्रदत्ताऽन्यस्य तुष्टेन न सा सिद्धिमवाप्नुयात्”—इति ।

यत्तु शरीतेनोक्तम्,—

“अन्यायेनापि यद् भुक्तं पित्रा पूर्वतरेस्त्रिभिः ।

न तत् शक्यं पराहर्तुं क्रमात् त्रिपुरवागतम्”—इति ।

एतच्च अन्यायेनापि भुक्तमाहर्तुमशक्यम्, किं पुनन्यायेन
भुक्तमित्येतत्परम् । शासनविरोधे भुक्तेरप्रामाण्यमाह दृष्टव्यतिः,—

“यस्य त्रिपुरवौ भुक्तिः पारम्पर्यकमागता ।

* तन्मूलमनागमाभावाद्,—इति शा० ।

१०६

पराशरमाधवः ।

न सा चालयितुं शक्या पूर्विकाच्छासनादृते”—इति ।

यत्तु पितामहेनोक्तम्,—

“स्वहस्तादागमपदं तस्मात्तु नृपशासनम् ।

ततस्त्रैपुरुषो भोगः प्रमाणान्तरमिष्यते”—इति ।

तत्प्रवाहपरम्परया तत्रमिद्धा निश्चितागमभोगविषयम् । सत्य-
विच्छेदे^१ मागमा भुक्तिः प्रमाणमित्याह वृहस्पतिः,—

“भुक्तिर्बलवतौ शास्त्रे ह्यविच्छिन्ना चिरन्तनी ।

विच्छिन्नाऽपि हि सा ज्ञेया या तु पूर्वप्रसाधिता”—इति ।

चिरन्तनायाः भुक्तेः कचिदपवादमाह याज्ञवल्क्यः,—

“योऽभियुक्तः परेतः स्यात् तस्य षड्क्थी तमुद्धरेत् ।

त तत्र कारणं भुक्तिरागमेन विना कृता”—इति ।

नारदोऽपि,—

“अथारूढविवादस्य प्रेतस्य व्यवहारिणः ।

पुत्रेण सोऽर्थः शोध्यः स्यान्न तद्भोगान्निवर्त्तयेत्”—इति ।

अनुद्गारे त्वभियुक्तस्यैव दण्डो न तत्पुत्रादेः । तदुक्तं सत्यन्तरे,—

“आगमस्तु कृतो येन स दण्डस्तमनुद्हरन् ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, प्रमाणान्तरमिष्यते,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, सत्यपि विच्छेदे,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

‡ तद्भोगमात्राद्धेतोर्यवहारं न निवर्त्तयेदित्यर्थः । न तं भोगो निव-
र्त्तयेत्,—इति ग्रन्थान्तरीयः पाठः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१०७

न तत्सुतस्तत्सुतो वा भोग्यहानिस्तयोरपि”—इति ।

एतदेवाभिप्रेत्य कात्यायन आह,—

“आहत्तां युक्तभुक्तोऽपि* लेख्यदोषान् विशेषयेत् ।

तत्सुतो भुक्तिदोषांस्तु लेख्यदोषांस्तु नाभुयात्”—इति ।

चिपुरुषेषु व्यवस्थितं साधकं कमेण दर्शयति नारदः,—

“आदौ तु कारणं भुक्तिर्मध्ये भुक्तिस्तु सागमा ।

कारणं भुक्तिरेवैका सन्तता या चिरन्तनी”—इति ।

अचरार्थस्तु संप्रहकारेण दर्शितः,—

“कृतागमस्योक्तकाले भुक्तेश्च प्रभुरागमः ।

तस्यैवाय दतीयस्य प्रभुर्भुक्तिस्तु सागमा† ॥

भुक्तिर्या सा चतुर्थस्य प्रमाणं सन्तता नष्टत् ।

परित्यक्तागमा भुक्तिः केवलैव प्रभुर्मता”—इति ।

कचित् भुक्तेरेव प्राबल्यमितराभ्यामित्याह कात्यायनः,—

“रथ्यानिर्गमनदारे जलवाहादिमंश्रये ।

भुक्तिरेव तु गुर्वी स्यात् प्रमाणेष्विति निश्चयः”—इति ।

नारदोऽपि,—

“विद्यमानेऽपि लिखिते जीवत्सपि हि साक्षिषु ।

विशेषतः स्थावरेषु यत्र भुक्तं न तत् स्मिरम्”—इति ।

सम्बन्तोऽपि,—

* युक्तभुक्तेऽपि,—इति शा० ।

† प्रभुर्भुक्तिः स्फुटागमा,—इति का० ।

१०८

पराशरमाधवः ।

“त्यज्यमाने गृह्येते विद्यमाने तु राजनि ।

भुक्तिर्यस्य भवेत्तस्य न लेख्यं तत्र कारणम्”--इति ।

एतच्च लेख्यवैयर्थ्यकथनार्थमुक्तं, न पुनर्भोक्तुः स्वामित्वप्रतिपादनार्थम् । तस्य भोगमात्रेण स्वामित्वाभिद्वेः । अपहारेणापि भोगसम्भवात् । अतएव कात्यायनः,—

“नोपभोगे बलं कार्य्यमाहर्त्ता तत्सुतेन वा ।

पशुस्त्रीपुरुषादीनामिति धर्मे व्यवस्थितः”--इति ।

यत्तु याज्ञवल्क्येनोक्तम्,—

“पशतोऽब्रुवतो भूमेर्हानिर्विशतिवार्षिकी ।

परेण भुज्यमानाया धनस्य दशवार्षिकी”--इति ।

यदपि प्रजापतिनोक्तम्,—

“दानकालाद्यदाऽऽरभ्य भुक्तिर्यस्य विधातिनी ।

समा विंशत्यवधिका तस्यान्तं न विचारयेत्”--इति ।

तदेतदासेधमकुर्वतां फलहानिविषयम् । न तु भूहानिविषयम् । यस्मात् तत्कालोपलक्षितभुक्तेरेव तत्र प्रामाण्यात् । अतएव दृश्यते,—

“त्रिपुरुषं भुज्यते धेनु समचं भूरवारिता ।

तस्य नैवापहर्त्तव्या समालिङ्गेन चेदय”--इति ।

आध्यादिपक्षकस्य न फलहानिरित्याह याज्ञवल्क्यः,—

* क्षमाणिङ्गेन चेदयदा,—इति का० । मम तु, क्षमाणिङ्गं न चेदय,—

इति पाठः प्रतिभाति ।

संवहारकाण्डम् ।

१०६

“आधिसौमोपनिषेपजडबालधनैर्विना ।

तथोपनिधिराजस्त्रीओचियाणां धनैरपि”—इति ।

मनुरपि,—

“आधिः सौमा बालधनं निषेपोपनिधिस्त्रियः ।

राजस्त्रं ओचियद्रव्यं नोपभोगेन नश्यति”—इति ।

ओचियग्रहणमन्यासकूपलक्षणार्थम् । अतएव कात्यायनः,—

“ब्रह्मचारौ चरेत् कश्चित् व्रतं षट्चिंशदाब्दिकम् ।

अर्थार्थी चान्यविषये दीर्घकालं चरेत्परः* ॥

समावृत्तो व्रतौ कुर्यात् स्वधनान्वेषणं ततः ।

पञ्चाशदाब्दिको भोगः तद्धनस्यापहारकः ॥

प्रतिवेदं द्वादशाब्दः कालो विद्यार्थिनां स्मृतः ।

शिल्पविद्यार्थिनाञ्चैव ग्रहणान्तः प्रकीर्तितः ॥

सुहृद्भिर्बन्धुभिस्त्रैषां यत्नं भुक्तमपश्यताम् ।

नृपापराधिनां चैव भवेत् कालेन हीयते”—इति ॥

धनस्य दशवार्षिकी हानिरिति यदुक्तं, तस्य विषयविशेषे संको-

चमाह मरीचिः,—

“धनवाह्यालंकरणं वाचितं प्रीतिकर्षणा ।

चतुःपञ्चाब्दिकं देयमन्यथा हानिमाप्नुयात्”—इति ।

अत्रापवादमाह मनुः—

“संप्रीत्या भुज्यमानानि न नश्यन्ति कदाचन ।

* वसेद्वरः,—इति का० ।

११०

पराशरमाधवः ।

धेनुहृषोवहृदुद्धो यस्य वश्यः प्रभुज्यते”—इति ।

याचितेष्वथपवादमाह व्यासः,—

“याच्याधर्षणं यद्भुक्तं ओचिषै राजपूरुषैः ।

सुहृद्भिर्बान्धवैस्यापि न तद्भागेन हीयते”—इति ।

वृहस्पतिरपि,—

“अनागमं तु यद्भुक्तं गृह्येचापणादिकम् ।

सुहृद्वन्धुसकुल्यैश्च न तद्भागेन हीयते”—इति ।

हानौ कारणमाह सएव,—

“धर्मव्ययः ओचिये स्यादभयं राजपूरुषे ।

स्नेहः सुहृद्बान्धवेषु भुक्तान्येतानि हीयते”—इति ।

क्वचिदेकदेशभोगेऽनुपभुक्ते प्रत्येकदेशान्तरेषु* प्रमाणम् । तदाह
वृहस्पतिः,—

“यद्येकभासने ग्रामचेचाराभास्य लेखिताः ।

एकदेशोपभोगेऽपि सर्वं भुक्ता भवन्ति ते”—इति ।

इति भुक्तिप्रकरणम् ।

भुक्त्युपसंहारपुरःसरं दिव्यमुपस्थापयति वृहस्पतिः,—

“स्थावरस्य तदाख्यातं† स्थाभोगप्रसाधनम् ।

* इत्यमेव पाठः सर्व्वत्र । यम तु, क्वचिदेकदेशभोगोऽनुपभुक्तप्रत्येक-
देशान्तरेषु,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्व्वत्र । यम तु, स्थावरस्यैतदाख्यातं,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१११

प्रमाणहीने पादे तु न दोषो दैविकी क्रिया”—इति ।

दिव्यमुद्दिशति वृहस्पतिः,—

“घटोऽग्निरुदकं चैव विषं कोशश्च पञ्चमः ।

षष्ठश्च तण्डुलः प्रोक्तः सप्तमस्तप्तमाषकः ॥

अष्टमं फालमित्युक्तं नवमं धर्मकं तथा ।

दिव्यान्वेतानि सर्वाणि निर्दिष्टानि स्वयम्भुवा ॥

यस्माद्देवैः प्रयुक्तानि दुष्करार्थं महात्मनः”—इति ।

शङ्खः । “तत्र दिव्यं नाम तुलाधारणं विषाशनं कोशोऽग्नि-
प्रवेशोलोहधारणमिष्टापूर्त्तप्रदानमन्यांश्च शपथान् कारयेत्”—इति ।
शपथश्च वृहस्पतिना दर्शितः,—

“सत्यं वाचनशस्त्राणि गोवीजकनकानि च ।

देवब्राह्मणपादांश्च पुत्रदारशिरांसि च ।

एते च शपथाः प्रोक्ता अन्यार्थं सुकराः सदा”—इति ।

शंखलिखितावपि । “दद्यापूर्त्तप्रदानमन्यांश्च शपथान् कारयेत्”—
इति । उद्दिष्टानां दिव्यानां मध्ये तुलादीनि महाभियोगे प्रयो-
क्तव्यानि । तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“तुलाऽग्न्यापोविषं कोशो दिव्यानीह विशुद्ध्यै ।

महाभियोगेष्वेतानि शीर्षकस्येऽभियोक्तरि”—इति ॥

एषामग्निशब्देन तप्तायःपिण्डतप्तमाषतप्ततण्डुलाश्च गृह्यन्ते ।
“न भुक्तौ कोशमन्येऽपि दापयेत्”—इति स्वयम्भुवियोगे कोशश्च ।

* विषाकर्षणं—इति शा० स० ।

११२

पराशरमाधवः ।

कोशस्य तुलादिषु पाठः सावष्टंभाभियोगेऽपि प्राप्स्यर्थः । न महा-
भियोगेष्वेवेति नियमार्थः । अन्यथा कोशस्य शंकाभियोगएव प्राप्तिः
स्यात्,—

“अवष्टंभाभियुक्तानां धटादीनि विनिर्दिशेत् ।

तण्डुलाश्चैव कोशास्य शंकाश्चैव न संशयः”—इति

स्मरणम् । शीर्षकं विवादपराजयमिवन्वनो दण्डः । तत्र शिरसि
तिष्ठतीति शीर्षकस्यः । “यदा शीर्षकस्योऽभियोक्ता न स्यात्तदा
दिव्यानि देयानि । तथाच नारदः,—

“शीर्षकस्यो यदा न स्यात् तदा दिव्यं तु दौष्यते*”—इति ।

दिव्यदाने नियममाह पितामहः,—

“अभियोक्ता शिरःस्थाने दिव्येषु परिकीर्त्यते ।

अभियुक्ताय दातव्यं दिव्यं श्रुतिनिदर्शनात्”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“न कश्चिदभियोक्तारं दिव्येषु विनियोजयेत् ।

अभियुक्ताय दातव्यं दिव्यं दिव्यविशारदैः”—इति ।

अभियुक्ताय दातव्यं नान्यस्येति नियमस्य अपवादमाह याज्ञ-
वल्क्यः,—

“रुच्या वाऽन्यतरः कुर्यादितरो वर्त्तयेत् शिरः”—इति ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, यदा शीर्षकस्योऽभियोक्ता न स्यात्,
तदा दिव्यानि न देयानि । तथाच नारदः,—शीर्षकस्यो यदा न स्या-
त्तदा दिव्यं न दौष्यते । इति पाठः प्रतिभाति । अन्यथा ‘शीर्षकस्यो-
ऽभियोक्तारि’—इति याज्ञवल्क्यादिवचनविरोधः पक्षेति ध्येयम् ।

व्यवहारकाण्डम् ।

११६

नारदोऽपि,—

“परियोक्ता शिरःस्थाने सर्वत्रैकः* प्रकल्पितः ।

इतरानितरः कुर्यादितरो वर्त्तयेत् शिरः†”—इति ।

कश्चित् विषयविशेषेऽशिरो दिव्यं देयमित्याह कात्यायनः,—

“पार्थिवैः श्रंकितानाञ्च निर्दिष्टानाञ्च दक्षुभिः ।

श्रंकाश्छुद्धिपराणाञ्च दिव्यं देयं शिरो विना ॥

लोकापवाददुष्टानां श्रंकितानान् दक्षुभिः ।

तुलादीनि नियोज्यानि नो शिरस्तत्र वै शृगुः ॥

न श्रंकासु शिरः शोभे कस्यापि न कदाचन ।

अशिरांसि च दिव्यानि राजभृत्येषु दापयेत्”—इति ।

विषयविशेषेषु दिव्यविशेषान् व्यवस्थापयति संयहकारः,—

“धटादीनि विषान्तानि गुरुष्वर्थेषु दापयेत्”—इति ।

पितामहः,—

“अवष्टम्भाभियुक्तानां धटादीनि विनिर्दिशेत् ।

तण्डुलस्यैव कोशस्य श्रंकास्तेनैव नियोजयेत्”—इति ॥

कात्यायनः,—

“श्रंकाविश्वाससन्धाने विभागे अक्षिण्या तथा‡ ।

क्रियासमूहकर्तृत्वे कोशमेव प्रदापयेत्”—इति ।

पितामहोऽपि,—

* सर्वत्रैव,—इति स० ।

† अभियोक्ता शिरःस्थाने सर्वत्रैव प्रकीर्तितः । यथा वाऽन्यतरः
कुर्यादितरो वर्त्तयेद्धिरः,—इति ग्रन्थान्तरीयः पाठः समीचीनः ।

‡ सदा,—इति स० शा० ।

११४

पराशरमाधवः ।

“विस्मये मर्दशकासु सन्धिकार्यं तथैव च ।

एषु कोशः प्रदातव्यो विद्वद्भिः शुद्धिद्वये* ॥

शिरस्योऽपि विहीनानि दिव्यादीनि विवर्द्धयेत्

धटादीनि विषान्नानि कोशएकोऽग्निरःस्थितः†”-इति ।

धनतारतम्येन ‡ दिव्यव्यवस्थामाह वृत्तस्थितिः,—

“विषं मरुत्प्रापकते पादोने च ऊताशनः ।

चिभागोने च मल्लिलं सर्वे देयो धटः सदा ॥

चतुःशतेऽभियोगे तु दातव्यं तप्तमाषकम् ।

त्रिशते तण्डुलं देयं कोशकः शिरः स्मृतः ॥

शते चते निवृत्ते वा दातव्यं धनप्रोधमम् ।

गोचोरस्य प्रदातव्यं शस्ये फालं प्रयत्नतः ॥

एषा संख्या निकृष्टानां मध्यानां दिगुणा स्मृता ।

चतुर्गुणोत्तमानां तु कल्पनीया परीक्षकैः”-इति ॥

कात्यायनोपि,—

“ज्ञात्वा संख्यां सुवर्णानां शतमाने विषं स्मृतम् ।

अशीतेषु विनाशे वै दद्याच्चैव ऊताशनम् ॥

षष्ठ्यानां विषं देयं चत्वारिंशतिके धटम् ।

त्रिंशद्विंशतिनां वि कोशपानं विधीयते ॥

पञ्चाधिकस्य वा नाशे तदर्धार्धस्य तण्डुलम् ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, शुद्धिसिद्धये,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† कोशकः शिरः स्मृतः,—इति शा० स० ।

‡ पणतारतम्येन,—इति शा० स० ।

यवहारकाण्डम् ।

११५

तदर्धार्धस्य नाग्रे तु दिवं सुचादिमस्तकम् ॥

तदर्धार्धविनाग्रे तु लौकिकाश्च क्रियाः स्मृताः”---इति ।

विष्णुरपि । “सर्वेषु चार्थजातेषु मूलं कनकं कल्पयेत् । तत्र
क्षणलोने शुद्धं दूर्वाङ्कुरैश्च* प्रापयेत् । द्विक्षणलोने तिलकरं,
त्रिक्षणलोने रजतकरं, चतुःक्षणलोने सुवर्णकरं, पञ्चक्षणलोने
सीरमतं, सीरोद्धृतमक्षीकरम् । दिगुणार्थं यथा विहिताः समय-
क्रिया वैश्वस्य । त्रिगुणेऽर्थे राजन्यस्य । चतुर्गुणेऽर्थे ब्राह्मणस्य”---
इति । पादस्पर्शादीनां विशेषाः स्मृत्यन्तरे दर्शिताः,—

“विप्रे तु सत्यवचनं दिनिष्के पादस्नानम् ।

ऊनं चिके तु ह्यं स्यात् कोशपानमतः परम्”---इति ॥

निष्कशब्देन काञ्चनकर्षचतुर्थ्यांशो यो मुद्रासुद्रितः प्रतिपाद्यते ।
तत्रापि कचिद्देशे निष्कव्यवहारात् । ज्ञात्वा संख्यां सुवर्णाना-
मिति यदुक्तं, तत्र सुवर्णपरिमाणमाह मनुः,—

“लोकसंव्यवहारार्थं या संख्या प्रथिता भुवि ।

तास्रहस्यसुवर्णानान्ताः प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥

जासान्तरगते भागौ यत् सूक्ष्मं दृश्यते रजः ।

प्रथमन्तत् प्रमाणानां चमरेणुं प्रचक्षते ॥

चमरेणवोऽष्टौ विज्ञेया लिचैका परिमाणतः ।

ताराजसर्वपस्त्रिस्तस्ते च यो गौरमर्षपः ॥

* दूर्वाङ्करं,—इति यस्यान्तरीयः पाठः समीचीनः ।

† इत्थमेव पाठः सर्व्वत्र । मम तु, यथाभिहिता,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

११६

पराशरमाधवः ।

सर्वपाः षट् यवोमध्यस्त्रियवस्त्रेककृष्णसम् ।

पञ्च कृष्णलकोमाषस्ते सुवर्णस्तु षोडश ॥

पलं सुवर्णाश्चत्वारः पलानि धरणन्दश ।

द्वे कृष्णले समष्टते विज्ञेयो रौप्यमाषकः ॥

ते षोडश स्याद्भरणम्पुराणस्यैव राजतः ।

कार्षापणस्तु विज्ञेयस्ताम्रिकः कार्षिकः पणः ॥

धरणानि दश ज्ञेयः शतमानस्तु राजतः ।

चतुःसौवर्णिको निष्को विज्ञेयस्तु प्रमाणतः”—इति ॥

माषशब्दः सुवर्णस्य षोडशे भागे वर्तते । कृष्णलशब्दस्तु कर्ष-
द्वितीयभागवाची । माषपञ्चमांशस्य कर्षत्वात् । रूप्यद्रव्यस्य नामनि
कर्षवचनमस्ति* । कार्षापणशब्दौ† पलचतुर्थांशस्य तत्तद्रव्यस्य नाम-
धेये । गद्यानधारणशब्दौ पलदशमांशस्य रूप्यद्रव्यस्य नामनी । कर्ष-
चत्वारिंशत्तमांशस्य रूप्यद्रव्यस्य माषसंज्ञा । निष्कशतमाषशब्दे एकपले
रूप्यद्रव्ये वर्तते‡ । अतएव रूप्यसंज्ञाऽधिकारे याज्ञवल्क्यप्राह,—

“शतमानस्तु दशभिर्धराचैः पलमेव तु ।

निष्कं सुवर्णाश्चत्वारः———”इति ।

वृहस्पतिः सुवर्णशब्दस्य अर्थान्तरमाह,—

“ताम्रकर्षकृता मुद्रा विज्ञेया कर्षका पणः ।

* रूप्यद्रव्यस्य नामनिष्कर्षवचनमस्ति—इति स० ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, पुराणकार्षापणशब्दौ,—इति
पाठः प्रतिभाति ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, निष्कशतमाषशब्दौ एकपले रूप्य-
द्रव्ये वर्तते,—इति पाठः प्रतिभाति ।

सएव चान्द्रिका प्रोक्ता तास्यतस्मिन् धानकाः ॥

तद्वादश सुवर्णसु दीनारास्यः सएव तु"—इति ।

याज्ञवल्क्यसु पले विकल्पमाह,—

“पलं सुवर्णः चत्वारः पञ्च वाऽपि प्रकीर्तितम्”—इति ।

राजतेऽपि कार्षापणोऽस्तीत्याह नारदः,—

“कार्षापणो दक्षिणस्यां दिशि रौप्ये प्रवर्तते”—इति ।

व्याससु सौवर्णनिष्कस्य प्रमाणमाह,—

“पलान्यष्टौ सुवर्णं सुप्ते सुवर्णास्तुर्दश ।

एतत् निष्कप्रमाणन्तु व्यासेन परिकीर्तितम्”—इति ।

८४ मनूकप्रमाणात् प्रमाणान्तरमाषादि दिव्यदण्डव्यतिरिक्त
विषये देशव्यवहाराविरोधेन ग्राह्यम् । तथा च बृहस्पतिः,—

“संख्या रश्मिरजोभूत्वा” मनुना समुदाहृता ।

कार्षापणान्ता सा दिव्ये नियोज्या विनये तथा ॥

कार्षापणसहस्रन्तु दण्ड उत्तमसाहसः ।

तदर्द्धौ मध्यमः प्रोक्तः तदर्द्धमधमः स्मृतः”—इति ॥

जातिभेदेन दिव्यव्यवस्थामाह नारदः,—

“ब्राह्मणस्य धटो देयः क्षत्रियस्य ऊताशनः ।

वैश्यस्य मल्लिनं देयं शूद्रस्य विषमेव तु ॥

साधारणः समस्तानां कोशः प्रोक्तो मनौषिभिः”—इति ॥

अनित्या चेयं व्यवस्था ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, संज्ञा रश्मिरजोभूर्या,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

११८

पराशरमाधवः ।

“सर्वेषु सर्वदिव्यं वा विषवर्जं द्विजोत्तमः”—इति
कात्यायनस्मरणात् । व्यवस्थापने वयोविशेषादिना व्यव-
स्थापनीयम् । तदाह नारदः,—

“क्रीवानुन्मत्तवधिरान् पतितांश्चार्दिताञ्चरान् ।
बालवृद्धस्त्रिय एषा* परीचेत धटे सदा ॥
न स्त्रीषान्नु विषं प्रोक्तं न चापि सलिलं स्नतम् ।
धटकोशादिभिस्तासामतस्तासां विचारयेत् ॥
न मज्जनीयाः स्त्रीवासा धर्मशास्त्रविषयैः ।
रोगिणो धे च वृद्धाः क्षुः पुमांसो धे च दुर्भगाः ॥
सहसाऽप्यागतानेताश्चैव तोषे निमज्जयेत् ।
न चापि चारयेदग्निं न विशेषं विप्रोधयेत्”—इति ।

कात्यायनः,—

“न स्त्रीहृग्निष्पिनामग्निं सलिलं नान्मुसेविनाम् ।
मन्त्रयोगविदाश्चैव विषं दद्याच्च न कश्चित् ॥
तण्डुले न निधुञ्जीत व्रतिनां सुखरोगिणाम्”—इति ।

पितामहोऽपि,—

“कुष्ठिनां वर्जयेदग्निं सलिलं श्वासकाशिनाम् ।
पित्तक्षेपवतां नित्यं विषम् परिवर्जयेत् ॥
यद्वाप्यं स्त्रीव्यसनिनां कितवानां तथैव च ।

* बालवृद्धस्त्रियो येषां,—इति का० ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, न विशेषः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

अवहारकालम् ।

११८

कोशः प्राज्ञैर्न दातव्यो ये च नास्तिकवृत्तयः”—इति ॥

कात्यायनोऽपि,—

“मातापितादिजगृहवृद्धस्त्रीबालघातिनाम् ।

महापातकयुक्तानां नास्तिकानां विशेषतः ॥

दिव्यं प्रकल्पयेन्नैव राजा धर्मपरायणः ।

लिङ्गिनां प्रभवानान्तु मन्त्रयोगक्रियाविदाम् ।

वर्णभङ्गरजातौनां पापाभ्यासप्रवर्त्तिनाम् ॥

एतेष्वेवाभिद्योगेषु निन्द्येष्वेव तु यत्नतः ।

एतेरेव नियुक्तानां साधूनां दिव्यमर्हति ॥

न सन्ति साधवो यत्र तत्र गोध्याः स्वकैर्नरेः”—इति ।

यदपि पितामहेनोक्तम्,—

“मव्रतानां कृशाङ्गानां बालवृद्धतपस्विनाम् ।

स्त्रीणाञ्च न भवेद्विद्यं यदि धर्मस्त्ववेक्ष्यते”—इति ॥

तदग्न्यम्बुविषयम् । यत्तु कात्यायनेनोक्तम्,—

“धनदारापहाराणां स्त्रियानां पापकारिणाम् ।

प्रातिलोम्यप्रसूतानां निश्चयो न तु राजनि ॥

तत्प्रमिद्धानि दिव्यानि संग्रहेषु न निर्दिशेत्”—इति ॥

तन्नेर्नियुक्तपुरुषालाभविषयम् । हारौतः वर्णविषयो विशेष-

माह,—

“राजन्येऽग्निं धटं विप्रे वैश्ये तोयं नियोजयेत् ।

‘अम्बुश्च धनदाराणां,—इति का० ।

‘इत्येव पाठः सर्वत्र । मम तु, वर्णविषये,—इति प्रतिभाति ।

१२०

पराशरमाधवः ।

न विषं ब्राह्मणे दद्यात् विषं वर्णान्तरे स्मृतम् ।

कोशतण्डुलधर्मसु धर्मसम्भवमेव च ॥

पुत्रदारादिप्रपथान् सर्ववर्णं प्रयोजयेत्”—इति ॥

दिव्यानां कालविशेषमाह पितामहः,—

“चेन्नो मार्गशिरश्चैव वैशाखस्य तथैव च ।

एते साधारणा मासा दिव्यानामविरोधिनः ॥

घटः सार्वत्रिकः प्रोक्तो वाते वाति विवर्जयेत् ।

तथा शिशिरहेमन्ते वर्षास्त्रिपिच दापयेत् ।

घौघे सलिलमित्युक्तं हिमकाले तु वर्जयेत्”—इति ॥

नारदोऽपि,—

“अग्निः शिशिरहेमन्ते वर्षासु परिकौर्तितः ।

शरद्घौघे तु सलिलं हेमन्ते शिशिरे विषम् ॥

न ग्रीते कोशसिद्धिः स्यात् नोष्णकालेऽग्निशोधनम् ।

न प्रावृषि विषं दद्यात् प्रवाते न तुलां नृप”—इति ॥

विष्णुरपि । “स्त्रीब्राह्मणविकलासमर्थरोगिणां तुला देया । सा

च न वाति वायौ न नास्तिकस्य । अषड्धर्मलोहकारिणामग्निर्देयः ।

न शरद्घौघयोश्च । न कुष्ठिपैत्तिकब्राह्मणानां विषं देयम् । प्रावृषि

न । स्नेहव्याध्निर्दितानां भौरूपां खासकाग्निनामम्बुजीविनां न चोद-

कम् । हेमन्तशिशिरयोश्च न । नास्तिकेभ्यः कोशो न देयः । कुष्ठ-

व्याधिमारकोपदृष्टेः”—इति । पितामहोऽपि,—

“पूर्वांशेऽग्निपरीक्षा स्यात् पूर्वांशे च घटो भवेत् ।

मध्याह्ने तु जलं देयं धर्मतत्त्वमभौषता ॥

व्यवहारकाण्डम् ।

२२१.

दिवसस्य तु पूर्वाह्ने कोशशुद्धिर्विधीयते ।

रात्रौ तु पश्चिमे यामे विषं देयं सुग्रीतलम्”--इति ॥

दिव्यदेशानाह,—

“प्राङ्मुखी निश्चलः कार्य्यः शुचौ देशे धटः सदा ।

इन्द्रस्थाने सभायां वा राजद्वारे चतुष्पथे”--इति ॥

इन्द्रस्थानं प्रख्यातदेवतायतनोपलक्षणम् । अतएव नारदः,—

“सभाराजकुलद्वारे देवायतनचतरे”--इति ।

अधिकारिविशेषेण देशविशेषान् व्यवस्थापयति कात्यायनः,—

“दण्डस्थानेऽभिग्नानां महापातकिनां नृणाम् ।

नृपद्रोहप्रवृत्तानां राजद्वारे प्रयोजयेत् ॥

प्रातिलोम्यप्रसूतानां दिव्यं देयं चतुष्पथे ।

अतोऽन्येषु तु कार्य्येषु सभामध्ये विदुर्बुधाः”--इति ।

दिव्यदेशाद्यनादरे दिव्यस्य प्रामाण्यज्ञानिरित्याह नारदः,—

“अदेशकालदत्तानि वह्निर्वासकृतानि च ।

व्यभिचारं सदाऽर्येषु कुर्वन्तौह न संशयः”--इति ॥

वासो जननिवासः । तस्मादह्निर्जन्मप्रदेशइति यावत् । तथा

च पितामहः,—

“दिव्येषु सर्वकार्याणि प्राङ्निवाकः समाचरेत् ।

अध्वरेषु यथाऽध्वर्युः सोपवासो नृपाज्ञया ॥

तत आवाहयेद्देवान् विधिनाऽनेन धर्मवित् ।

प्राङ्मुखः प्राञ्जलिर्भूत्वा प्राङ्निवाकस्ततोवदेत् ॥

एहोहि भगवन् धर्मं अस्मिन् दिव्ये समाविश ।

16

१२२

पराशरमाधवः ।

सहितो लोकपालैश्च वस्त्रादित्यमरुद्गणैः ॥

आवाह्य तु धटे धर्मं पश्चादङ्गानि विन्यसेत्* ।

धटग्रहणं सर्वदिव्योपलक्षणार्थम् । एषा धर्माणां सर्वदिव्यसा-
धारणतात् । अङ्गविन्यासप्रकारस्तेनैव दर्शितः,—

“इन्द्रं पूर्वं तु संस्थाप्य प्रेतेशं दक्षिणे तथा ।

वरुणं पश्चिमे भागे कुबेरञ्चोत्तरे तथा ॥

अग्न्यादिलोकपालांश्च कोणभागेषु विन्यसेत् ।

इन्द्रः पीतो यमः श्यामो वरुणः स्फटिकप्रभः ॥

कुबेरस्तु सुवर्णभस्त्रमिश्रार्थसुवर्णभाः ।

तत्रैव निश्चिन्तिः श्यामो वायुस्ताम्रः प्रभास्यते ॥

ईशानस्तु भवेद्रक्तः एवं ध्यायेत् क्रमादिभान् ।

इन्द्रस्य दक्षिणे पार्श्वे वसूनावाद्भ्येदुधः ॥

धर्मो* भ्रुवस्तथा व्योम आपस्यैवानिलोऽनलः ।

प्रत्यूषश्च प्रभासश्च वसवोऽष्टौ प्रकीर्त्तिताः ॥

देवेशेऽशानयोर्मध्ये आदित्यानां यथाक्रमम् ।

धाताऽर्यमा च मित्रश्च वरुणेशौ भगस्तथा ॥

इन्द्रो विवस्वान् पूषा च पर्जन्यो दशमः स्मृतः ।

ततस्त्वष्टा ततो विष्णुरजयो यो जघन्यजः ॥

इत्येते द्वादशादित्या नामभिः परिकीर्त्तिताः ।

अग्नेः पश्चिमभागे तु रुद्राणामयनं विदुः ॥

वीरभद्रश्च शम्भुश्च गिरीशश्च महायगाः ।

* धर्मो,—इति का० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१२६

अजैकपादचिर्बुद्धः पिनाकी चापराजितः ॥
 भुवनाधीश्वरश्चैव कपाली च विश्राम्यति ।
 स्थाणुर्भवश्च* भगवान् रुद्रास्त्रेकादश स्मृताः ॥
 प्रेतेश्वरचोमथे च मातृस्थानं प्रकल्पयेत् ।
 ब्राह्मी माहेश्वरी चैव कौमारी वैष्णवी तथा† ॥
 वाराही च महेश्वरी‡ चामुण्डा गणसंयुता ।
 निष्ठतेऽस्त्योत्तरे भागे गणेशायतनं विदुः ॥
 वरुणस्योत्तरे भागे मरुतां स्थानमुच्यते ।
 गगनः स्वर्गमो वायुरनिलो मारुतस्तथा ॥
 प्राणः प्राणेशजीवौ च मरुतोऽष्टौ प्रकीर्त्तिताः ।
 घटस्योत्तरभागे‡ तु दुर्गामावाहयेदुधः ॥
 एतासां देवतानां च खनाम्ना पूजनं विदुः ।
 भूषाऽवसानं धर्माय दत्त्वा चार्घ्यादिकं§ क्रमात् ॥
 अर्घ्यादि पञ्चादङ्गानां भूषान्तमुपकल्पयेत् ।
 गन्धादिकां निवेद्यान्तां परिचर्यां प्रकल्पयेत् ॥
 चतुर्दिक्षु तथा होमः कर्तव्यो वेदपारगैः ।

* स्थाणुर्भगश्च—इति का० ।

† तथेन्द्राणी,—इति का० स० ।

‡ धर्मस्योत्तरभागे,—इति का० ।

§ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, दत्त्वा चार्घ्यादिकं,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

१२४

पराशरमध्वः ।

आज्येन हविषा चैव समिद्धिर्होमसाधनैः ॥

सावित्र्या प्रणवेनाथ स्वाहान्तेनैव होमयेत्”—इति ॥

प्रणवादिकां गावत्रीमुच्चार्य पुनः स्वाहाकारान्नं प्रणवमुच्चार्य
समिदाव्यचरन् प्रत्येकमष्टोत्तरशतं जुहुयात् ।

“अनुक्तसंख्या यत्र स्यात् शतमष्टोत्तरं स्मृतम्”—इति ।

एतत् सर्वमुपवासादिपूर्वकं कर्तव्यम् । तदाह नारदः,—

“अहोरात्रोषितः स्वात्वा सार्द्धवासा स मानवः ।

पूर्वाह्नं सर्वदिव्यानां प्रदानमनुकीर्तितम्”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“सचेत्स्वातमाह्वय सूर्योदयउपोषितम् ।

कारयेत् सर्वदिव्यानि देवब्राह्मणसन्निधौ”—इति ॥

पितामहोऽपि,—

“चिरात्रोपषितायैव एकरात्रोषिताय च ।

नित्यं देशानि दिव्यानि शुचये सार्द्धवाससे”—इति ॥

अथञ्चोपवासविकल्पोबलवदवलवद्विषयतया द्रष्टव्यः । होमानन्तरं
पितामहः,—

“यच्चार्थमभियुक्तः* स्यात् लिखितं तन्तु पत्रके ।

मन्त्रेणानेन सहितं तत्कार्यञ्च शिरोगतम्”—इति ॥

मन्त्रश्च,—

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । यदर्थमभियुक्तः,—इति तु पाठः समीचीनः
प्रतिभाति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१२५

“आदित्यचन्द्रावनिलोऽनलश्च
द्यौर्भूमिरापोद्दयं यमश्च ।
अक्षश्च रात्रिश्च उभे च सन्ध्ये
धर्मश्च जानाति नरस्य वृत्तम्” ॥

अथञ्च विधिः सर्वदिव्यसाधारणः ।

“इमं मन्त्रविधिं कृत्वा सर्वदिव्येषु योजयेत्”—इति
पितामहस्मरणात् । प्रयोगावसाने दक्षिणां दद्यात् । तथा च
सएव,—

“स्त्वत्किंपुरोहिताचार्यान् दक्षिणाभिश्च तोषयेत्”—इति ।
इति दिव्यमातृका ।

अथ धटविधिः ।

तत्र पितामहः,—

“प्राङ्मुखो निश्चलः कार्य्यः शुचौ देशे धटः सदा ।
इन्द्रस्थाने सभायां वा राजद्वारे चतुष्पथे”—इति ।

नारदोऽपि,—

“सभाराजमृच्छदारसुरायतनचत्वरे”—इति ।

पितामहः,—

“विशालासुच्छितां शुभ्रां धटशालान् कारयेत् ।
यत्रस्थो नोपहन्येत श्वभिश्चण्डालवायसैः ॥
कवाटबीजसंयुक्तां परिचारकरचिताम् ।
पानीयादिसमायुक्तामशून्यां कारयेन्नृपः”—इति ॥

१२६

पराशरमाधवः ।

धटनिर्माणप्रकारमाह पितामहः,—

“चतुर्हस्ता तुला कार्या पादौ कार्यौ तथाविधौ ।

अन्तरन्तु तयोर्हस्तौ न चेदधर्द्धमेव च ॥

स्थिता तु याज्ञिकं दृढं हेतुवन्मत्स्यपूर्वकम् ।

प्रणम्य लोकपालेभ्यस्तुला कार्या मनीषिभिः”—इति ॥

नारदः,—

“खादिरीं कारयेत् तत्र निर्मणां शुक्लवर्जिताम् ।

शिंशपान्तदभावे तु मालं वा कोटरैर्विना ॥

अर्जुनस्तिलकोऽशोकः शमीयो रक्तचन्दनः ।

एवंविधानि काष्ठानि धटार्थं परिकल्पयेत् ॥

ऋज्वी धटतुला कार्या खादिरी तैन्दुकी तथा ।

चतुरस्रस्त्रिभिः स्थानैर्धटः कर्कटकादिभिः”—इति ॥

पितामहः,—

“कर्कटानि च देयानि त्रिषु स्थानेषु यत्नतः ।

हस्तद्वयं निखेयन्तु पादयोरुभयोरपि”—इति ॥

व्यासः,—

“हस्तद्वयं निखेयन्तु प्रोक्तं मुण्डकयोस्तयोः ।

षड्हस्तन्तु तयोः प्रोक्तं प्रमाणं परिमाणतः”—इति ॥

पितामहोऽपि,—

“तोरणे तु तयोः कार्यं पार्श्वयोरुभयोरपि ।

धटादक्षतरे स्यातां नित्यं दशभिरङ्गुलैः ॥

अवलम्ब्य तु कर्तव्यौ तोरणाभ्यामधोमुखौ ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१२७

मृण्मयौ सूत्रसम्बद्धौ धटमस्तकुम्बिनौ”--इति ॥

नारदः,--

“शिक्ष्यद्वयं समासाद्य पार्श्वयोर्हभयोरपि ।

एकत्र शिक्षे पुरुषमन्यत्र तुलयेच्छिलाम् ॥

धारयेदुत्तरे पार्श्वं पुरुषं दक्षिणे शिलाम् ।

पीठकं पुरतस्तस्मिन्निष्ठकं* पांशुलोष्टकम्”--इति ॥

पितामहः,—

“एकस्मिन् रोपयेन्मर्त्यमन्यस्मिन् मृत्तिकां शुभाम् ।

दृष्टकामस्त्रपाषाणकपालास्त्रिविवर्जिते”--इति ॥

अत्र मृत्तिकेष्टकाद्यावपांशूनां विकल्पः । समतामिरीक्षणार्थं

राज्ञा तद्विदो नियोक्तव्याः । तथाच पितामहः,—

“परीक्षका नियोक्तव्यास्तुलामानविशारदाः ।

वणिजो ह्येमकाराश्च कांक्षकारास्तथैव च ॥

कार्यं परीक्षकैर्नित्यमवलम्ब्यसमो धटः ।

उदकञ्च प्रदातव्यं धटस्तोपरि पण्डितैः ॥

यस्मिन् स्वते तोषं स विज्ञेयः समो धटः ।

तोलयित्वा नरं पूर्वं पश्चात्तमवतारयेत् ॥

धटन्तु कारयेत् नित्यं पताकाध्वजगोभितम् ।

तत आवाहयेत् देवान् विधानेन च मन्त्रवित् ॥

वाघेन दूर्घघोषेण गन्धमाख्यानुलेपनैः”--इति ।

अत्र विगेषमाह नारदः,—

* पीठकं यम्येत्तस्मिन्निष्ठकं,—इति का० ।

१२८

पराशरमाधवः ।

“रक्तैर्गन्धैश्च माल्यैश्च दध्यपूपाक्षतादिभिः ।

अर्चयेत्तु धटं पूर्वं ततः शिष्टांस्तु पूजयेत्”—इति ॥

इन्द्रादौनित्यर्थः । ततः प्राङ्निवाकस्तुलामामन्त्रयेत् । तदाह
पितामहः,—

“धटमामन्त्रयेच्चैवं विधिनाऽनेन शास्त्रवित् ।

त्वं धट, ब्रह्मणा सृष्टः परीचार्थं दुरात्मनाम् ॥

धकारात् धर्ममूर्त्तिस्त्वं टकारात् कुटिलं नरम् ।

धृतो भावयसे यस्मात् धटस्तेनाभिधीयते”—इति ॥

शास्त्रवित् प्राङ्निवाकः ।

“त्वमेव धट, जानीषे न विदुर्यानि मानवाः ।

व्यवहारेऽभिग्रस्तोऽयं मानुषस्तोच्यते त्वयि ।

तदेनं संशयं तस्मात् धर्मतश्चेत्तुमर्हसि”—इति ॥

ततः संशोधां तुलामामन्त्रयेत् । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“तुलाधारणविद्वद्भिरभियुक्तस्तुलाश्रितः ।

प्रतिमानसमीभूतो रेखां कृत्वाऽवतारितः ॥

त्वं तुले, सत्यधामासि पुरा देवैर्विनिर्मिता ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । ममनु, धटस्तेनाभिधीयसे,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

† सशोध्य,—इति स० । शोध्य,—इति का० । ममनु, शोध्यः,—
इति वा, स शोध्यः,—इति वा पाठः प्रतिभाति ।

‡ सन्निधौ मासि,—इति शा० स० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१२६

तत् सत्यं वद कल्याणि, संशयान्मां विमोचय ॥

यद्यस्मि पापकृन्मातस्ततोमां त्वमधो नय ।

शुद्धिश्चेद्भूमयोर्द्धं मां तुलामित्यभिमन्त्रयेत्—इति ॥

ततः प्राञ्चिवाकस्तुलाधारकं श्रपयैर्नियम्य श्रोथ्यं पुनरारोपयेत् ।

तथा च नारदः,—

“समयं परिगृह्णाय पुनरारोपयेत् नरम् ।

निश्चिते दृष्टिरक्षिते शिरस्सारोप्य पत्रकम्—इति ।

समयाः श्रपथाः । ते च विष्णुना दर्शिताः,—

“ब्रह्मघ्नानां हता लोकाः* ये लोकाः कूटसाक्षिणम् ।

तुलाधारस्य ते लोकास्तुलां धारयतो मृषा”—इति ॥

पुनरारोपणानन्तरं नारदः,—

“त्वं वेत्सि सर्वभूतानां पापानि सुकृतानि च ।

त्वमेव देव, जानीषे न विदुर्यानि मानवाः ॥

व्यवहाराभिग्रस्तोऽयं नानृतं तोल्यते त्वया ।

तदेवं संशयं हृढं धर्मतस्त्रातुमर्हसि ॥

देवासुरमनुष्याणां सत्ये त्वमतिरिच्यते† ।

सत्यसन्धोऽसि भगवन्, शुभाशुभविभावतः‡ ॥

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, ब्रह्मघ्नोये स्मृतालोकाः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, त्वमतिरिच्यसे,—इति पाठः प्रतिभाति ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, विभावितः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

१३०

पराशरमाधवः ।

आदित्यचन्द्रावनिलोऽनलश्च
 द्यौर्भूमिरापोद्दह्यं यमश्च ।
 अहश्च रात्रिश्च उभे च मन्ध्ये
 धर्मश्च जानाति नरस्य वृत्तम्”--इति ।

तदनन्तरं पितामहः,—

“ज्योतिर्विद्वाद्भ्राह्मणश्रेष्ठः कुर्यात्कालपरौचणम् ।
 विनाशः पञ्च विज्ञेयाः परीक्षा कालकोविदेः ॥
 साक्षिणो ब्राह्मणश्रेष्ठः यथादृष्टार्थवादिनः ।
 ज्ञानिनः शुचयोऽलुब्धाः नियोक्तव्या नृपेण तु ॥
 तेषां वचनतो गम्यः शुद्धयुक्तिविनिर्णयः”--इति ॥

आरोपितश्च विनाडीपञ्चकं यावत्तावत्तथैवा स्थापयेत् । दशगु-
 वर्चरोच्चारणकालः प्राणः, षट्प्राणा विनाडिका । उक्तञ्च,—

“दशगुर्वचरः प्राणः षट्प्राणाः स्याद्विनाडिका”--इति ।

शुद्धशुद्धिनिर्णयकारणमाह नारदः,—

“तुलितो यदि वर्धेत विशुद्धः स्याच्च संशयः ।
 समोवा क्षीयमानो वा न विशुद्धो भवेच्चरः—इति ॥

व्यासः,—

“अधोगतो न वै शुद्धोऽक्षुद्धोर्ध्वगतस्तथा ।

* इत्यमेव पाठः कश्चैत्र । मम तु, शुद्धशुद्धिविनिर्णयः,—इति पाठः
 प्रतिभाति :

† यावत्तथैव, --इति का० ।

अथारकाष्टम् ।

१२९

ममोऽपि न विशुद्धः स्यादेषा शुद्धिरुदाहृता ॥

शिरस्केदेऽचभङ्गे च भयश्चारोपयेन्नरम् ।

एवं निःसंशयज्ञानात्ततो भवति निर्णयः” ॥

शुद्धेस्तु संशयो नारदेन प्रपञ्चितः,—

“तुलाशिरोभ्यामुद्भ्रान्तं विषमं न्यस्तलक्षणम् ॥

यदा वा सुप्रणम्रा वा चलेत्पूर्वमधोऽपि वा ।

निर्मुक्तः सहसा वाऽपि तदा नैकतरं वदेत्”—इति ॥

अयमर्थः । यदा तुलाग्रभागौ तिर्यक् चलितौ, यदा वा समताज्ञा-
नार्थं न्यस्तमुदकादि चलितं, यदा च वायुना प्रेरिता तुला ऊर्ध्वमधश्च
कम्पते, यदा च तुलाधारकेण चटात् प्रमुच्यते, तदा जयं पराजयं
वा न विनिश्चेतुं शक्यतादिति । राज्ञः कर्त्तव्यमाह पितामहः,—

“सङ्घिः परिवृतो राजा शुद्धं रूढं प्रपूजयेत् ।

ऋत्विक्पुरोहिताचार्यान् दक्षिणाभिश्च तोषयेत् ॥

एवं कारयिता राजा भुक्त्वा भोगान् मनोरमान् ।

महतीं कीर्त्तिमाप्नोति ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥

इति धटविधिः ।

अथाग्निविधिः ।

“अग्नेर्विधिं प्रवक्ष्यामि यथावच्छास्त्रचोदितम् ।

कारयेन्मण्डलान्यष्टौ पुरस्ताच्चवमं तथा ॥

आग्नेयं मण्डलं चाष्टं द्वितीयं दारुणं तथा ।

१३२

पराशरमाधवः ।

तृतीयं वायुदेवत्वं चतुर्थं यमदेवतम् ॥

पञ्चमं त्विन्द्रदेवत्वं षष्ठं कौबेरमुच्यते” ।

सप्तमं सोमदेवत्वं अष्टमं सर्वदेवतम् ॥

पुरस्ताज्जवमं यत्तु तन्महदैवतं विदुः ।

गोमयेन कृतानि स्युरङ्घ्रिः पर्युचितानि च ॥

द्वात्रिंशदङ्गुलान्याष्टमण्डलान्मण्डलान्तरम्^(१) ।

अष्टभिर्मण्डलैरेवमङ्गुलानां शतद्वयम् ॥

षट्पञ्चाशत्समधिकं भूमेस्तु परिकल्पना ।

मण्डले मण्डले देयाः कुशाः शास्त्रप्रसोदिताः”—इति ।

तत्र, नवमं मण्डलं परिमिताङ्गुलप्रमाणकं, तद्विहाय अष्टभिर्मण्डलैरष्टभिश्चान्तरालैः प्रत्येकं षोडशाङ्गुलप्रमाणकैरङ्गुलानां षट्पञ्चाशदधिकशतद्वयं सम्पद्यते । अङ्गुलप्रमाणञ्च सत्यन्तरेऽभिहितम्,—

“तिर्ध्वग्यवोदराण्यष्टौ ऊर्द्धा वा ब्रीहयस्त्वयः ।

प्रमाणमङ्गुलस्थोक्तं वितस्तिर्दाशाङ्गुला”—इति ।

अत्र च, गम्यानि सप्तैव मण्डलानि । “स तमादाय सप्तैव मण्डलानि शनैर्ब्रजेत्”—इति याज्ञवल्क्यस्मरणात् । नारदोऽपि,—

“हस्ताभ्यां तं सहादाय प्राङ्निवाकसमिरीतः ।

(१) अत्र, मण्डलपरिमाणं षोडशाङ्गुलं मण्डलयोरन्तरपरिमाणमपि तावदेव । तथाच प्रथममण्डलमवधीकृत्य द्वितीयमण्डलपर्यन्तं द्वात्रिंशदङ्गुलपरिमाणं सम्पद्यते इति बोध्यम् ।

अवधारकाण्डम् ।

१३३

स्थित्वैकस्मिन् यतोऽन्यानि* ब्रजेत्सप्त त्वजिह्वागः ॥

असंभ्रान्तः शनैर्गच्छेदकुटुः सोऽष्टमं प्रति ।

न पातयेत्तामप्राप्य या भूमिः परिकल्पिता ॥

न मण्डलमतिक्रामेच्च चार्वागर्पयेत्पदम् ।

मण्डलश्चाष्टमं गत्वा ततोऽग्निं विसृजेन्नरः"—इति ।

अग्निविसर्गस्य भवने मण्डले कार्यः । तदाह पितामहः,—

“अष्टमं मण्डलं गत्वा भवने निक्षिपेत्ततः†”—इति ।

अथ पिण्डपरिमाणमाह पितामहः,—

“अथमं तं समङ्गत्वा पञ्चाशत्पलिकं समम् ।

पिण्डन्तु तापयेदग्नावष्टाङ्गुलमथोमयम्”—इति ।

प्रथममण्डलाद्विष्णतोऽग्निं प्रतिष्ठाप्याग्नये पवमानायेति मन्त्रेणा-
ष्टोत्तरशतवारं प्राङ्निवाको जुहुयात् । “अग्नौ हतमष्टोत्तरं शतम्”—
इति स्मरणात् । तस्मिन्नावयःपिण्डं लोहकारेण तापयेत् । तदाह
नारदः,—

“जात्यैव लोहकारो यः कुशलश्चाग्निकर्मणि ।

दृष्टप्रयोगश्चान्यत्र तेनायोऽग्नौ तु दापयेत् ॥

अग्निवर्णमयःपिण्डं सस्फुल्लिङ्गं सुरञ्चितम् ।

पञ्चाशत्पलिकं भूयः कारयित्वा शुचिर्द्विजैः ॥

* इत्यमेव पाठः सर्व्वत्र । सम तु, ततोऽन्यानि,—इति पाठः प्रति-
भाति ।

† निक्षिपेद्धः,—इति का० ।

१३४

पराशरमाधवः ।

द्वतीयतापे ताप्यन्तं ब्रूयात्सत्यपुरस्कृतम्”—इति ।

लोहशुद्धयर्थमुचितजले* निक्षिप्य पुनः सन्ताप्योदके निक्षिप्य पुनः सन्तापनं द्वतीयस्तापः । तस्मिन् तापे वर्त्तमाने धर्मावाहनादिमन्मण्डपं पूर्वोक्तविधिं विधाय पिण्डस्थमग्निमेभिर्मन्त्रैरभिमन्त्रयेत् । मन्त्राश्च नारदेन दर्शिताः,—

“त्वमग्ने, वेदाश्चत्वारः त्वच्च यज्ञेषु ह्यथसे ।

त्वं मुखं सर्वदेवानां त्वं मुखं ब्रह्मवादिनाम् ॥

जठरस्थो हि भूतानां यथा वेत्सि शुभाशुभम् ।

पापं पुनासि वै यस्मात् तस्मात्पावक उच्यसे ॥

पापेषु दर्शयात्मानमर्चिषान् भव पावक ।

अथवा शुद्धभावेषु गीतो भव ऊताग्रन ॥

त्वमग्ने, सर्वभूतानामन्तश्चरसि साक्षिवत् ।

त्वमेव देव, जानीषे न विदुर्यानि मानुषाः ॥

व्यवहाराभिगस्तोऽयं मानुषः शुद्धिमिच्छति ।

तदेनं मंथयादस्माद्धर्मतस्त्रातुमर्हसि”—इति ।

तत्रादावेव ब्रौहिविमर्दनेन शोधय्य करौ लवयेत् । तदाह विष्णुः । “करौ विमृदितौ ब्रौहिभिस्तस्यादावेव लवयेत्”—इति ।

लवयेदित्यस्यार्थो नारदेन विवृतः,—

“लवयेत्तस्य चिह्नानि हस्तयोर्हभयोरपि ।

ग्राह्यतानीव गूढानि सव्रणान्यव्रणानि च ॥

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, लोहशुद्धयर्थमुचितजले,—इति पाठः प्रतिभाति ।

अवधारकाशुम् ।

१३५

हस्तचतेषु सर्वेषु कुर्याद्द्वंसपदानि तु” ।

अग्निधारणतः पूर्वमेतद्विज्ञानार्थं तस्य ग्रीधस्य करद्वयस्थितस्य
अव्यवस्थितस्थानेषु *अलङ्कारादिरसेन द्वंसपदानि कुर्यादित्यर्थः । ततः
कर्त्तव्यमाह याज्ञवल्क्यः,—

“करौ विमृदितग्रीही लचयित्वा ततो न्यसेत् ।

सप्तशतस्य पर्णाणि तावत् सूत्रेण वेष्टयेत्”—इति ।

पर्णाणि च समानि,—

“पत्रैश्चलिमापूर्य्य अश्वत्थैः सप्तभिः समैः”—इति

स्मरणात् । वेष्टनसूत्राणि च सितानि कर्त्तव्यानि ।

“वेष्टयेत् सितैर्हस्तौ सप्तभिः सूत्रतन्तुभिः”—इति

नारदस्मरणात् । तथा, सप्त शमीपत्राणि सप्तैव दूषापत्राणि
दध्यक्षांश्चाक्षतानपि अश्वत्थपत्राणामुपरि विन्यसेत् । तदुक्तं स्मृत्य-
न्तरे,—

“सप्त पिप्पलपत्राणि अक्षतान् सुमनोदधि ।

हस्तयोर्निचिपेत्तत्र सूत्रेणवेष्टनं तथा”—इति ।

यत्तु स्मृत्यन्तरम्,—

“अथस्तप्तन्तु पाणिभ्यामर्कपत्रैस्तु सप्तभिः ।

अन्तर्हितं चरन् शुद्धस्त्वदग्धः सप्तमे पदे”—इति ।

तदश्वत्थपत्राणां विषयम् । यतोऽश्वत्थपत्राणां मुख्यत्वमाह
पितामहः,—

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, करद्वयस्थितेषु वणादिस्थानेषु,—
इति पाठः प्रतिभाति ।

१२६

पराशरमाधवः ।

“पिप्पलाज्जायते वक्त्रिः पिप्पलो वृक्षराट् स्रुतः ।

अतस्तस्य तु पत्राणि हस्तयोर्निक्षिपेत् बुधः”—इति ।

तदनन्तरं कर्त्तव्यमाह सएव,—

“ततस्तं समुपादाय राजा धर्मपरायणः ।

सन्दंशेन नियुक्तोऽथ हस्तयोस्तत्र निक्षिपेत् ॥

त्वरमाणो न गच्छेत् स्वस्थो गच्छेच्छूनैः शूनैः ।

न मण्डलमतिक्रामेच्चान्तरा स्थापयेत् पदम् ॥

अष्टमं मण्डलं गत्वा नवमे स्थापयेत् बुधः ।

भयार्त्तः पातयेद्यस्तु व्रणञ्च न विभाव्यते ॥

पुनरारोपयेन्नोहं स्थितिरेषा दृढीकृता”—इति ।

यदा दग्धसन्देहः तदा आह नारदः,—

“यदा तु न विभाव्यते दग्धाविति करौ तदा ।

ब्रौह्मीनतिप्रयत्नेन सप्तवारांस्तु मर्दयेत् ।

मर्दिनो यदि नो दग्धः सभ्यैरेव विनिश्चितः ।

गोप्यः शुद्धस्तु तत्क्षित्ये दग्धोदण्डो यथाक्रमम् ॥

पूर्वदृष्टेषु चिह्नेषु ततोऽन्यत्रापि लक्षयेत् ।

मण्डलं रक्तमङ्गागं यत्र स्थादाऽग्निमश्ववम् ॥

यो निरुद्धः स विज्ञेयः सत्यधर्मव्यवस्थितः”—इति ।

यत्तु चामात् प्रज्वालनेन हस्ताभ्यामन्यत्र दह्येत, तथाप्यण्डो-
न भवति । तदाह कात्यायनः,—

‘यस्तु,—इति का० म० । मम तु, यदि तु,—इति पाठः प्रतिभानि ।

अवहारकाण्डम् ।

११७

“प्रज्वालनेनाभिग्रस्तयेत् स्थानादन्यत्र दक्षते ।

अदग्धन्तं विदुर्देवाः तस्य भूयो न योजयेत्”—इति ।

शङ्खिकासावधिमाह पितामहः,—

“ततस्तद्धस्तयोः प्राख्येद्गृहीत्वाऽन्यैर्यैर्वैद्यमान् ।

निर्विशंकेन तेषां तु हस्ताभ्यां मर्दने कृते ॥

निर्विकारे दिनस्थान्ने शङ्खिं तस्य विनिर्दिशेत्”—इति ।

इत्यग्निविधिः ।

अथ जलविधिः ।

तत्र पितामहः,—

“तोयस्थानतः प्रवक्ष्यामि विधिं धर्मं समातमम् ।

मण्डलं धूपदीपाभ्यां पूजयेत् तद्विचक्षणः ॥

गरान् संपूजयेत् भक्त्या वैष्णवञ्च धनुस्तथा ।

मङ्गलैः पुष्पधूपैश्च ततः कर्म समाचरेत्”—इति ।

धनुषः प्रमाणमाह नारदः,—

“क्रूरं धनुः सप्तशतं मध्यमं षट्शतं स्मृतम् ।

मन्दं पञ्चशतं ज्ञेयमेव ज्ञेयो धनुर्विधिः ॥

मध्यमेन तु चापेन प्रक्षिपेच्च शरत्रयम् ।

हस्तानाञ्च शते साङ्गं क्षणं कृत्वा विचक्षणः ॥

न्यूनाधिके तु दोषः स्यात् क्षिपतः सायकांस्तथा”—इति ॥

अचाङ्गुलिमङ्गला विवक्षिता । शरा अनायसायाः कर्त्तव्याः ।

“शरैरनायसायैश्च प्रकुर्वीत विशुद्धये ।

१३८

परशरमाधवः ।

धनुषस्ताञ्करांश्चैव सुदृढानि विनिक्षिपेत्”—इति
स्मरणात् । चेन्ना चात्र क्षत्रियः, तद्वृत्तिब्राह्मणो वा । तदाह
पितामहः,—

“क्षेत्रा च क्षत्रियः कार्यस्तद्वृत्तिर्ब्राह्मणोऽपि वा ।
अक्रूरहृदयः शान्तः सोपवासः क्षिपेत् शरान् ॥
शरस्य पतनं ग्राह्यं सर्पणन्तु विवर्जयेत् ।
सर्पन् सर्पञ्चरो यायाद्वराद्वरतरं यतः ॥
दधून् प्रक्षिपेद्विद्वान् मारुते वाति वा भृशम् ।
विषमे वा प्रदेशे च दृक्षस्थानममाकुले ॥
तद्गुल्मलतावक्षिपद्गुपाषाणमथुते”—इति ॥

तोरणं च मञ्जनमसौपस्थाने समे शोध्यकर्णप्रमाणोच्छ्रितं कार्यम् ।
तदाह नारदः,—

“गत्वा तु सज्जलं स्थानं तटे तोरणमुच्छ्रितम् ।
कुर्वीत कर्णमात्रन्तु भूमिभागसमे शुचौ”—इति ॥
उपादेयानुपादेयजले विविनक्ति पितामहः,—
“स्थिरवारिणि मञ्जेत न ग्राहिणि न चान्पके ।
हणगैवालरहिते जलौकामस्यवर्जिते ॥
देवखातेषु यत्तोयं तस्मिन् कुर्याद्विशोधनम् ।
आहाय्ये वर्जयेत्तोयं ग्रीष्मगासु नदीषु च ॥
आविशेदमले नित्यमृक्षिपद्गुविवर्जिते ।
स्थापयेत् प्रथमं तोये शालं च पुरुषं नृपः ॥

* तज्जलस्थानं,—इति का० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१३९

आगतं प्राङ्मुखं कृत्वा तोयमध्ये च कारिणम् ।

ततस्त्वावाहयेद्देवान् सलिलं चानुमन्तयेत्"—इति ॥

तत्र चादौ वरुणपूजा कर्त्तव्या । तदाह नारदः,—

“गन्धमात्यैः सुरभिभिर्मधुरैश्च घृतादिभिः ।

वरुणाय प्रकुर्वीत पूजामादौ समाहितः”—इति ॥

एवं वरुणपूजाङ्गत्वा धर्मावाहनादिसकलदेवतापूजां होमं
समन्वकं प्रतिज्ञापत्रशिरोनिवेशनान्तं च कृत्वा प्राञ्चिकाकोजलाभि-
मन्त्रणकुर्यात् । मन्त्रश्च विष्णुना दर्शितः,—

“त्वमन्तः सर्वभूतानामन्तश्चरसि साचिवत् ।

त्वमेषां भो विजानीषे न विदुर्यानि मानवाः ॥

व्यवहाराभिगच्छोऽयं मानुषस्त्वयि मज्जति ।

तदेवं मंशयात्तस्मात् धर्म्मतस्मात्तुमर्हसि”—इति ॥

पितामहेनापि,—

“तोय, त्वं प्राणिनां प्राणः सृष्टेराद्यन्तु निर्मितम् ।

शुद्धेस्त्वं कारणं प्रोक्तं द्रव्याणां देहिनां तथा ॥

अतस्त्वं दर्शयात्मानं शुभाशुभपरीक्षणे”—इति ॥

शोधस्थेतिकर्त्तव्यतामाह याज्ञवल्क्यः,—

“सत्येन माऽभिरच त्वं वरुणेत्यभिगच्छ तम् ।

नाभिदध्नादकस्यश्च गृहीत्वोत्थजलं विशेत्”—इति ॥

मदनन्तरकर्त्तव्यमाह मएव,—

“समकालमिषुं सुक्तमानौथान्यो जवी नरः ।

गते तस्मिन् निमग्नार्द्धं पथ्येच्छेच्छुद्धिरात्मानः”—इति ॥

१४०

पराशरमाधनः ।

अयमर्थः । चिषु शरेषु सुप्तेष्वेको वेगवान् मध्यशरपातस्थानङ्गत्वा
तमादाय तत्रैव तिष्ठति । अन्यस्तु पुरुषो वेगवान् शरमोक्षणस्थाने
तोरणमूले तिष्ठति । एवं स्थितयोस्तृतीयस्यां करतालिकायां
गोष्ठो भिम्ब्यति । तत्समकालमेव तोरणमूलस्थितोऽपि द्रुततरं
मध्यशरपातस्थानङ्गच्छति । शरयाही च तस्मिन् प्राप्ते तदुत्तरं तोरण-
मूलं प्राप्यान्तर्जलगतं यदि न पश्यति, तदा शुद्धो भवतीति । तदेव
स्पष्टीकृतं पितामहेन,—

“गङ्गुस्यापि च कर्तुंश्च समंगमनमञ्जनम् ।

गच्छेत्तोरणमूलात्तु लक्ष्यस्थानं जवी नरः ॥

तस्मिन्गते द्वितीयोऽपि वेगादादाय सायकम् ।

गच्छेत्तोरणमूलं तु धृतः स पुरुषो गतः ॥

आगतस्तु शरयाही न पश्यति यदा जले ।

अन्तर्जलगतं सम्यक् तदा शुद्धिं विनिर्दिशेत्”—इति ॥

जविषोश्च नरयोर्निर्द्धारणं कृतं नारदेन,—

“पञ्चाशतो धावकानां यौ स्यातामधिकौ जवे ।

तौ च तत्र नियोक्त्यौ शरानयनकारणात्”—इति ॥

निमग्नस्य स्थानान्तरगमने अशुद्धिमाह पितामहः,—

“अन्यस्थानविशुद्धिः* स्यादेकाङ्गस्यापि दर्शनात् ।

स्थानादन्यत्र गमनाद्यस्मिन् पूर्वं निवेशितः”—इति ॥

एकाङ्गदर्शनादिति कर्णाद्यभिप्रेत्येन,

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, अन्यस्यो न वि शुद्धिः,—इति पाठः
प्रतिभानि ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१४१

“शिरोमाचन्तु दृष्ट्वेत न कर्णौ नापि नासिका ।

अस्य प्रवेष्टने यस्य शुद्धं तमपि निर्दिशेत्”—इति

विशेषस्मरणात् । कारणान्तरेणोन्मज्जने पुनरपि कर्त्तव्यम् ।

तदाह कात्यायनः,—

“निमज्ज्योत्प्लवते यस्य दृष्ट्वेत प्राणिभिर्नरः ।

पुनस्तत्र निमज्जेत्स दंशचिह्नविभावितः”—इति ॥

इति जलविधिः ।

अथ विषविधिः ।

तत्र प्रजापतिः । विषस्यापि प्रवक्ष्यामीति । विषं च वत्सना-
भादि पादम् ।

“शृङ्गिणो वत्सनाभस्य हिमजस्य विषस्य च” इति ॥

वर्ज्यान्याह सएव,—

“चारितानि च जीर्णानि कृत्रिमाणि तथेव च ।

भूमिजानि च[†] सर्वाणि विषाणि परिवर्जयेत्”—इति ॥

नारदोऽपि,—

“अष्टं च चारितं चैव भूमिजं[‡] मिश्रितं तथा ।

कासकूटमस्ताबुच्च विषं यत्नेन वर्जयेत्”—इति ॥

* निमज्जेत शशिचिह्नविभावितः,—इति शा० ।

† भूमिजातानि,—इति शा० स० ।

‡ धूपितं,—इति का० ।

१४२

पराशरमाधवः ।

कालस्य तेनैवोक्तः,—

“तोलपितेक्षिते काले देयं तद्धि हिमागमे ।

नापराहे न मध्याह्ने न सन्ध्यायां तु धर्मवित्”—इति ॥

कालान्तरे तूक्तप्रमाणादन्यं देयम् । तदाह सप्त,—

“वर्षे चतुर्यवा मात्रा यौग्रे पञ्चयवा स्यता ।

हेमन्ते सा सप्तयवा शरद्यन्ता ततोऽपि हि”—इति ॥

विषञ्च एतद्भुतं देयम् । तदाह सप्त,—

“विषस्य पलषड्भागाद्भागो विंशतिमस्त यः ।

तमष्टभागहीनन्तु शोध्ये दद्यात् एतद्भुतम्”—इति ॥

पलं चात्र चतुःसुवर्णकम् । तस्य षष्ठो भागो दश माषाः, माषस्य दश यवाश्च भवन्ति । त्रियवत्वं च कृष्णलं, पञ्चकृष्णलको माषः । एको माषः पञ्चदशयवा भवन्ति । एवं दशानां माषाणां यवाः सार्द्धं शतं भवन्ति । पूर्वं च दश यवाः । एवं षष्ठ्यधिकशतं यवाः पलस्य षष्ठो भागः । तस्मादिंशतितमो भागो अष्टयवाः । तस्याष्टमभागहीनः एकयवहीनः । तं सप्तयवं एतद्भुतं दद्यात् । एतच्च विषात् विंशद्भुतं पात्रम् । तदाह नारदः,—

“प्रदद्यात्सोपवासाय देवब्राह्मणमन्त्रिणौ ।

धूपोपहारमन्त्रैश्च पूजयित्वा महेश्वरम् ॥

दिजानां सन्निधावेव दक्षिणाभिमुखे स्थिते ।

उदङ्मुखः प्राङ्मुखो वा दद्याद्विप्रः समाहितः”—इति ॥

प्राङ्निवाकः कृतोपवामो महेश्वरं स्मर्य्य तत्पुरतो विषं म्यापयित्वा धर्मादिपूजां हवनान्तां पूर्ववद्विधाय प्रतिज्ञापत्रं शोध्य

व्यवहारकाण्डम् ।

१४३

शिरसि निधाय विषमभिमन्त्रयेत् । मन्त्रश्च पितामहेनोक्तः,—

“त्वं विष, ब्रह्मणा सृष्टं परीचार्थं दुरात्मनाम् ।

पापेषु दर्शयात्मानं शुद्धानाममृतम्भव ॥

मृत्युमूर्त्तिं, विष, त्वं हि ब्रह्मणा परिनिर्मितम् ।

चायस्त्वेनं नरं पापात्सत्तेनास्त्रामृतम्भव”—इति ॥

कर्त्ता तु विषमभिमन्त्र्य भक्षयेत् । मन्त्रश्च याज्ञवल्क्येनोक्तः,—

“त्वं विष, ब्रह्मणः पुत्र, सत्यधर्मं व्यवस्थितः ।

चायस्त्रास्मादभीशापात् सत्येन भव मेऽमृतम् ॥

एवमुक्त्वा विषं शार्ङ्गं भक्षयेद्विमग्नैलजम् ।

यस्य वेगैर्विना जीर्णेत् शुद्धिं तस्य विनिर्दिशेत् ॥

वेगो रोमाञ्चमाद्योरचयति विषजः स्नेदवल्गोपशोषौ

तस्योद्धिं तत्परो हौ वपुषि च जमयेद्वर्णभेदप्रवेपौ ।

यो वेगः पञ्चमोऽसौ नयनविवशतां कण्ठभङ्गं च हिक्कां

षष्ठो निश्वासमोहौ वितरति च मृतिं सप्तमो भक्षकश्च”—इति ।

शोधयितुं कुहकादिभ्यो रचणीय इत्याह पितामहः,—

“त्रिरात्रं पञ्चरात्रं स्यात्पुरुषैः स्त्रैरधिष्ठितम् ।

कुहकादिभयाद्राजा रचयेद्विष्यकारिणम् ॥

श्लोषधीर्मन्त्रयोगांश्च मणीमय विषापहान् ।

कर्त्तुः शरीरसंस्थांस्तु गूढोत्पन्नान् परीक्षयेत्”—इति ॥

शुद्धेः कालावधिमाह नारदः,—

“पञ्चतालशतं कालं निर्विकारो यदा भवेत् ।

तदा भवति मंशुद्धस्ततः कुर्याच्चिकित्सितम्”—इति ॥

१४४

पराशरमाधवः ।

यावत् करतालिकाशतपञ्चकं, तावत् प्रतीक्षणीयमित्यर्थः । यत्तु
पितामहेनोक्तम्,—

“भक्षिते तु यदा स्वस्थो मूर्च्छाहर्दिविवर्जितः ।

निर्विकारो दिनस्थान्ते शुद्धन्तमपि निर्दिशेत्”—इति ॥

तदेतत् चतुर्मात्राविषयम् ।

इति विषयविधिः ।

अथ कोशविधिः ।

तत्र नारदः,—

“अतः परं प्रवक्ष्यामि कोशस्य विधिसुत्तमम् ।

शास्त्रविद्विषयथा प्रोक्तं सर्वकालाविरोधिनम् ॥

पूर्वाङ्गे सोपवासस्य स्नातस्नानार्द्रपटस्य च ।

सशूकस्याव्यसनिनः कोशपानं विधीयते ।

इच्छतः श्रद्धानस्य देवब्राह्मणसन्निधौ”—इति ॥

देवस्येति दुर्गाऽऽदित्यादयो ग्राह्याः । पितामहोऽपि,—

“प्राक्पुखं कारिणं कृत्वा पाथयेत् प्रसूतित्रयम् ।

पूर्वाङ्गेन विधानेन पीतमार्द्रपटञ्च तम्”—इति ॥

पूर्वाङ्गेनेति धर्मावाहनादि शोध्यग्निरसि पञ्चारोपणान्तमङ्गक-
लापं विधायेति । कारिणं नियुक्तं प्राक्पुखं कृत्वा प्रसूतित्रयं पाथ-
येत् । तत्र विशेषो नारदेनोक्तः,—

“तमाह्वयाभिप्रेक्षन्तु मण्डलाभ्यन्तरे स्थितम् ।

पथस्य स्नापयित्वा तु पाथयेत् प्रसूतित्रयम्”—इति ॥

अवहारकाण्डम् ।

१६५

स्वापनीयदेवानाञ्च पितामहः,—

“भक्तो यो यस्य देवस्य पाययेत् तस्य तज्जलम् ।

समभावे तु देवानामादित्यस्य तु पाययेत् ॥

दुर्गायाः पाययेत् चोरान् ये च शस्त्रोपजीविनः ।

भास्करस्य तु यत्तोयं ब्राह्मणं तच्च पाययेत्”—इति ॥

स्वापनीयप्रदेशविशेषमाह मएव,—

“दुर्गायाः पाययोः स्कूलमादित्यस्य तु मण्डलम् ।

इतरेषाम् तु देवानां स्वापयेदायुधानि तु”—इति ॥

शुद्धिकालावधिमाह पितामहः,—

“त्रिरात्रात् सप्तरात्राद्वा द्विसप्ताहात्तथाऽपि वा ।

वैकृतं यत्र दृश्येत पापकृत्सु तु मानवः ॥

तस्यैकस्य तु सर्वस्य जनस्य यदि वा भवेत् ।

रोगोऽग्निर्जातिमरणं सैव तस्य विभावयेत्”—इति ॥

विष्णुः,—

“यस्य पश्येत् द्विसप्ताहात् त्रिसप्ताहात् तथाऽपि वा ।

रोगोऽग्निर्जातिमरणं राजदण्डमथापि वा ॥

तमशुद्धं विजानीयाद्विशुद्धं तद्विपर्यये”—इति ॥

नारदोऽपि,—

“सप्ताहाभ्यन्तरे यस्य द्विसप्ताहेन वा पुनः ।

* तच्च,—इति शा० ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । समस्तु, स्वापये,—इति पाठः प्रतिभाति ।

‡ तस्यैकस्य न,—इति यज्ञान्तरीयः पाठः समीचीनः ।

१०६

पराशरमाधवः ।

रोगोऽग्निर्ज्ञातिमरणमर्थसंगो धनक्षयः ॥

प्रत्यात्मिकं भवेत्तस्य विद्यात्तस्य पराजयम्”—इति ॥

एतानि द्विसप्ताहाद्यवधिवचनानि द्रव्याल्पत्वमहत्ताभ्यामभियोगाल्पत्वमहत्ताभ्यां वा व्यवस्थापनीयानि । अवधेरुद्धं वैकृतदर्शने न पराजय इत्याह नारदः,—

“ऊर्द्धं तस्य द्विसप्ताहादेकतं सुमहद्भवेत् ।

नाभियोज्यस्स विदुषा कृतकालव्यतिक्रमात्”—इति ॥

वृहस्पतिरपि,—

“सप्ताहाद्वा द्विसप्ताहाद्यस्य किञ्चित् न जायते ।

पुत्रदारधनानां वा स शुद्धः स्यान्न संशयः”—इति ॥

इति कोशविधिः ।

अथ तण्डुलविधिः ।

तत्र पितामहः,—

“तण्डुलानां प्रवक्ष्यामि विधिं भक्षणोदितम् ।

चौर्यं तु तण्डुला देया नान्यचेति विनिश्चयः”—इति ॥

चौर्यग्रहणमर्थविवादप्रदर्शनार्थम् । “ततश्चार्थस्य तण्डुलाः”—इति धनविवादे कात्यायनेन दर्शितत्वात् । पूर्वद्युर्यत्कर्त्तव्यं, तदाह सण्व,—

“तण्डुलान् कारयेच्छुक्रान् शालेनान्यस्य कस्यचित् ।

मृण्मये भाजने कृत्वा आदित्यस्थायतः शुचिः ॥

स्नानोदकेन मंमिश्रान् रात्रौ तत्रैव वामयेत् ।

आवाहनादि पूर्वन्तु कृत्वा रात्रौ विधानतः”—इति ॥

अवहारकाण्डम् ।

१४७

धर्मावाहनादि हवनानां साधारणविधिना दिव्यस्य, पुरतः कृत्वा
देवतास्नानोदकेन तण्डुलानामृत्य प्रभातपर्यन्तं प्राङ्निवाकस्तथैव
स्थापयेत् । तदनन्तरकर्त्तव्यं तेनैव दर्शितम्,—

“प्रभाते कारिणो देवाः त्रिः कृत्वा प्राङ्मुखं तथा ।

प्राङ्निवाकसमाहृततण्डुलान् भक्षयेच्छुचिः ॥

शुद्धिः स्याच्छुक्लनिष्ठौवे विपरीते च दोषभाक् ।

श्रेणितं दृश्यते यस्य हनुस्तालु च शीर्यते ॥

गात्रं च कम्पते यस्य तस्याशुद्धिं विनिर्दिशेत्”—इति ॥

इति तण्डुलविधिः ।

अथ तप्तमाषविधिः ।

तत्र पितामहः,—

“तप्तमाषस्य वक्ष्यामि विधिसुद्धरणे शुभम् ।

कारयेदायसम्पात्रं ताश्रं वा षोडशाङ्गुलम् ॥

चतुरङ्गुलखातन्तु मृण्मयं वाऽथ मण्डलम्”—इति ॥

मण्डलं वर्त्तुलम् । एवंविधपात्रं हततैलाभ्यां पूरयेत् । तथाच

अथ,—

“पूरयेत् हततैलाभ्यां विंशत्या वै पलैस्तु तत् ।

तैलं हतमुपादाय तदग्नौ पाचयेच्छुचिः ॥

सुवर्णभाषकं तस्मिन् सुतप्ते निक्षिपेत्ततः ।

अङ्गुष्ठाङ्गुलियोगेन उद्धरेत्तप्तमाषकम् ॥

हराणं यो न धुनुयात् विस्फोटो वा न जायते ॥

१४८

पराशरमाधवः ।

शुद्धो भवति धर्मेण निर्विकारा यदाऽङ्गुलिः”—इति ॥

अङ्गुष्ठाङ्गुलियोगेन तर्जन्यङ्गुष्ठमध्यमानां समूहेनेत्यर्थः । केवल-
गव्यघृततापने विशेषमाह सएव,—

“सौवर्णं रज्जते ताप्ते आचसे मृण्मयेऽपिवा ।

गव्यं घृतमुपादाय तदग्नौ तापयेच्छुचिः ॥

सौवर्णं राजतीन्ताप्तीमायसीं वा सुशोधिताम् ।

सखिलेन सक्तद्धौतां प्रचिपेत् तत्र मुद्रिकाम् ॥

धमद्दीचीतरङ्गाब्धे भ्रमस्वस्यर्गगोचरे ।

परीक्षेदार्षपर्णेन सचित्कारं सघोषकम्”—इति ॥

प्राङ्निवाको धर्मावाहनादि शोध्यग्निरःपचारोपणान्तं कर्ष्यं
कृत्वाऽभिमन्त्रणं कुर्यात् । मन्त्रस्तु तेनैव दर्शितः,—

“परम्पविचममृतं घृत, त्वं यज्ञकर्मसु ।

दृष्ट पावक, पापन्तु हिमशीतं शुचौ भव ॥

उपोषितं ततः स्नातमार्द्रवाससमागतम् ।

ग्राहयेन्मुद्रिकां तान्तु घृतमध्यगतां तथा”—इति ॥

शोध्यस्तु, त्वमग्रे सर्वभूतानामित्यादिमन्त्रं पठेत् । शुद्धलिङ्गा-
न्याह सएव,—

“प्रवेशनं च तस्याय परीक्षेयुः परीक्षकाः ।

यस्य विस्फोटका न स्युः शुद्धोऽसावन्यथाऽशुचिः”—इति ॥

इति तप्तमाषविधिः ।

यवहारकाण्डम् ।

१४८

अथ फालविधिः ।

तत्र वृहस्पतिः,—

“आयसं द्वादशपलघटितं फालमुच्यते ।

अष्टाङ्गुलं भवेद्दीर्घं चतुरङ्गुलविस्तृतम् ॥

अग्निवर्णन्तु तच्चोरो जिह्वया लेलिहेत्सह्यत् ।

न दग्धश्चेच्छुचिर्भूयात् अन्यथा तु स हीयते”—इति ॥

अत्रापि धर्मावाहनादिशोधग्निरःपचारोपणान्तं कार्यम् ।

इति फालविधिः ।

अथ धर्माधर्मविचारविधिः ।

तत्र पितामहः,—

“अधुना सम्यक्क्ष्यामि धर्माधर्मपरीक्षणम् ।

राजतं कारयेद्धर्ममधर्मं शीसकायसम् ॥

लिखेत् भूर्जे पटे वाऽपि धर्माधर्मौ सिताभितौ ।

अभ्युक्ष्य पञ्चगव्येन गन्धमाल्यैः समर्चयेत् ॥

सितपुष्पस्तु धर्मः स्यात् अधर्मोऽसितपुष्पपृक् ।

पवंविधायोपलिप्य पिण्डयोस्तौ निधापयेत् ॥

गोमयेन मृदा वाऽपि पिण्डौ कार्थ्यौ समन्ततः ।

मृद्भाण्डकेऽनुपहितेः स्थाप्यौ चानुपलक्षितौ ॥

उपलिप्य शुचौ देशे देवब्राह्मणमन्त्रिणौ ।

आवाहयेत् ततो देवान् लोकपालांश्च पूर्ववत् ॥

‘नुपहितौ,—इति का० ।

१५०

धराशरमाधवः ।

धर्मावाहनपूर्वन्तु प्रतिष्ठापत्रकं लिखेत् ।

यदि पापविमुक्तोऽहं धर्मस्वायातु मे करे ॥

अभियुक्तस्तस्यैकं प्रगृह्णीताविलम्बितम्* ।

धर्मं गृहीते शुद्धः स्यादधर्मं तु स हीयते ॥

एवं समासतः प्रोक्तं धर्माधर्मपरौक्षणम्”—इति ॥

सौमकायसमिति सौमकमिश्रायसम् ।

इति धर्माधर्मदिव्यविधिः ।

इति क्रियापादः ।

अथ क्रमप्राप्तौ निर्णयपादः कथ्यते ।

अत्र दृश्यति:—

“धर्मेण व्यवहारेण चरित्रेण नृपाज्ञया ।

चतुःप्रकारोऽभिहितः सन्दिग्धार्थविनिर्णयः ॥

एकैको द्विविधः प्रोक्तः क्रियाभेदान्मनीषिभिः ।

अपराधानुरूपन्तु दण्डन्तु परिकल्पयेत् ॥

प्रतिवादी प्रपद्येत यत्र धर्मस्य निर्णयः ।

दिव्यैर्विशोधितस्त्वम्यम्विनयस्त्वमुदाहृतः ॥

प्रमाणनिश्चितो यस्तु व्यवहारः स उच्यते ।

वाक्कुलानुत्तरत्वेन द्वितीयः परिकीर्तितः ॥

अनुमानेन निर्णीतं चरित्रमिति कथ्यते ।

देशस्थित्या तृतीयस्तु तत्त्वविद्विद्दाहृतः ॥

* प्रगृह्णीताविलम्बितम्”—इति का० ।

यवहारकाण्डम् ।

१५१

प्रमाणसमतायान्तु राजाज्ञा निर्णयः स्मृतः ।

शास्त्रसभ्याविरोधेन चतुर्थः परिकीर्तितः”—इति ॥

संयत्कारोऽपि,—

“उक्तप्रकाररूपेण स्वमतस्थापिता क्रिया ।

राज्ञा परीक्ष्या सभैश्च स्थायौ जयपराजयौ ॥

सोऽर्थोऽन्यतमया चैव क्रियया सम्यसाधयेत् ।

भाषाऽक्षरसमं साध्यं स जयौ परिकीर्तितः ॥

असाधयन् साधयन् वा विपरौतार्थमात्मनः ।

दृष्टकारणदोषो वा यः पुनः स पराजितः”—इति ॥

व्यासोऽपि,—

“तन्तु प्रदण्डयेद्राजा जेतुः* पूजां प्रवर्त्तयेत् ।

अजितास्त्रापि दण्ड्याः स्युर्वेदशास्त्रविरोधिनः”—इति ॥

पूजाकरणानन्तरं कात्यायनः,—

“सिद्धेनार्थेन संयोज्यो वादी सत्कारपूर्वकम् ।

लेख्यं स्वहस्तसंयुक्तं तस्मै दद्यात्तु पार्थिवः”—इति ॥

नारदोऽपि,—

“मध्ये यत् स्थापितं द्रव्यं चलं वा यदि वा स्थिरम् ।

पश्चात् तत्सोदयं दाप्यं जयिने पत्रसंयुतम्”—इति ॥

पत्रं जयपत्रम् । तदाह बृहस्पतिः,—

“पूर्वोत्तरक्रियायुक्तं निर्णयान्तं यदा नृपः ।

प्रदद्याज्जयिने लेख्यं जयपत्रं तदुच्यते”—इति ॥

* जितं,—इति शा० स० ।

१५२

पराशरमाधवः ।

धनदापनप्रकारे विशेषमाह* कात्यायनः,—

“राजा तु स्वामिने विप्रं सान्त्वेनैव प्रदापयेत् ।

देशाचारेण चान्यास्तु दुष्टान् सम्प्रीड्य दापयेत् ॥

रिक्थिनः सुहृदं वाऽपि क्लेनेनैव प्रदापयेत्”—इति ॥

न केवलं स्वामिने धनदापनमात्रं, स्वयमपि दण्डं गृहीयादि-
त्याह नारदः,—

“ऋणिकः सधनोयस्तु दौराक्यान् प्रयच्छति ।

राज्ञा दापयितव्यः स्यात् गृहीत्वा तन्नुविंशकम्”—इति ॥

एतदपि सम्प्रपन्नऋणिकविषयम् । विप्रतिपन्नऋणिकविषये विशु-
राह । “उत्तमर्णश्चेद्वाजानमियात् तदिभाविताऽधमर्णोदशमभागममं
दण्डं दद्यात् । प्राप्तार्णश्चोत्तमर्णो विंशतितमम्”—इति । उत्तमर्णो-
धनदानं भृतित्वे दण्डत्वे । यदा तु राज्ञः प्रियोऽधमर्णोऽपलापबुध्या
राज्ञे पूर्वं निवेदयति, तत्र दण्डविशेषमाह मनुः,—

“यः शोधयन् स्वच्छन्देन वेदथेद्वनिकं नृपे ।

म राज्ञर्णचतुर्भागं दाप्यस्तस्य च तद्वनम्”—इति ॥

यत्तु तेनैवोक्तम्,—

“यो यावन्निज्जवीतार्थं मिथ्या वा ह्यभिवादयेत् ।

तौ नृपेण ह्यधर्मज्ञौ दाप्यौ तद्विगुणं दमम्”—इति ॥

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, धनदापने प्रकारविशेषमाह,—
इति पाठः प्रतिभाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, उत्तमर्णस्य धनदानं भृतित्वेन न
दण्डत्वेन,—इति पाठः प्रतिभाति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१५३

तद्भूताधमर्णोत्तमर्णविषयम्* । यत्तु याज्ञवल्क्येनोक्तम्,—

“निष्कवे भावितो दद्यात् धनं राज्ञे च तत्समम्”—इति ॥

तद्विगुणदण्डपर्याप्तधनाभावविषयम् । मिथ्याऽभियोगिनस्तु अल्पा-
पर्याप्तधनस्यापि न तत्समं दण्डः । यदाह सएव,—

“मिथ्याभियोगाद्विगुणमभियोगाद्धनं वहेत्”—इति ॥

धनाभावेऽपि, “आनृण्यं कर्मणा गच्छेत्”—इत्यनुक्तस्यो द्रष्टव्यः । प्र-
थमतो निष्कवं कृत्वा पञ्चात्स्वयं सम्प्रतिपद्यते, तस्याद्धं दण्डमाह व्यासः,—

“निष्कवे तु यदा वादौ स्वयं तत्प्रतिपद्यते ।

ज्ञेया सा प्रतिपत्तिस्तु तस्याद्धविनयः स्यतः”—इति ॥

यत्पुनर्मनुनोक्तम्,—

“अर्थेऽपव्ययमानन्तु कारणेन विभावितम् ।

दापयेद्वनिकस्यार्थं दण्डलेखं च शक्तिः”—इति ।

तत्सदृत्तनाह्वणाधमर्णविषयम् । विष्कवविषये विशेषमाह याज्ञवल्क्यः,—

“निष्कृते लिखितं नैकमेकदेशविभावितः ।

दाप्यः सर्वं नृपेणार्थं न पाह्यस्त्वनिवेदितः”—इति ।

नैकमनेकं प्रतिज्ञाकाले लिखितमभियुक्तं प्रत्यर्थी यदि सर्वमेव
मिथ्येतदिति प्रतिजानौते, तदाऽर्थिना एकदेशभूहिरण्यादिविषये
प्रमाणादिभिः प्रत्यर्थी भावितः अङ्गीकारितः, तदा स सर्वं पूर्वलि-

* तद्भूताधमर्णोत्तमर्णविषयम्,—इति का० । सम तु, तत् सदृत्ताधमर्णो-
त्तमर्णविषयम्,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† अत्र, यन्तु,—इति भवितुमुचितम् ।

‡ दण्डं देयं,—इति शा० ।

§ आक्रमणादिभिः,—इति का० ।

२५४

परिश्रममाधवः ।

खितमर्थिने नृपेणार्थं दाप्यः । सर्वं भाषाकाले अर्थिनाऽनिवेदितञ्चत्,
पश्चात् निवेद्यमानो न ग्राह्यो नादत्तञ्चो नृपेणेत्यर्थः । नारदोऽपि,—

“अनेकार्थाभियुक्तेन सर्वार्थस्थापलापिना ।

विभावितैकदेशेन देयं यदभियुज्यते”—इति ।

ननु प्राचीनवचनानां प्रागुक्तार्थाभिधाने धर्मनिर्णयार्थत्वं न
स्यात्, क्लान्तगुमारेण तेषां व्यवहारनिर्णयाभिधायकत्वात् । सत्यं,
तथापि न दोषः । प्रागुक्तविषये व्यवहारनिर्णयस्य धर्मनिर्णयबाध-
कत्वात् । अतएव दृश्यति,—

“केवलं शास्त्रमाश्रित्य क्रियते यत्र निर्णयः ।

व्यवहारः स विज्ञेयो धर्मस्तेनापि होयते”—इति ।

यत्तु कात्यायनवचनम्,—

“अनेकार्थाभियोगे तु यावत्तत्साधयेद्धनम् ।

साचिभिस्तावदेवाप्तौ लभते साधितं धनम्”—इति ।

तत्पुत्रादिदेयपित्रादिच्छेदविषयम् । तत्र हि बहूनर्थानभियुक्तः
पुत्रादिर्न ज्ञायते इति वदन् निरुद्धवादी न भवतीति एकदेश-
विभावितन्यायस्य तत्राप्रवृत्तिः । दिव्ये जयपराजयावधारणदण्ड-
विशेषः कात्यायनेन दर्शितः,—

“शताङ्कं दापयेत् शङ्कं, न शङ्को दण्डभागवेत् ।

विषं तोये ऊताग्रे च तण्डुले तप्तमाषके”—इति ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, पूर्व्वे,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† धर्मनिर्णयाधायकत्वात्,—इति शा० ।

‡ तदंश,—इति शा० । मम तु, इति वदन् तदंशनिरुद्धवादी,—इत्यादि
पाठः प्रतिभाति । तदंशस्य अभियोगविषयार्थांशस्य,—इत्यर्थः ।

अवधारकाण्डम् ।

१५५

दिव्यक्रमादृण्डं प्रकल्पयेत्,

“सहस्रं षट्शतस्रैव तथा पञ्चशतानि च ।

चतुस्त्रीन् द्वेकमेकन्तु हीनं हीनेषु कल्पयेत्”—इति ।

सपणविधाने! विशेषमाह याज्ञवल्क्यः,—

“सपणस्येद्विवादः स्याद्राजा हीनन्तु दापयेत् ।

दण्डस्य स्वपणस्रैव धनिने धनमेव च”—इति ।

नारदोऽपि,—

“विवादे सोत्तरपणो? द्वयोर्यस्तत्र हीयते ।

य पणं स्वकृतं दाप्यो विनश्यं च पराजये”—इति ।

उक्तस्य दण्डस्य द्वैविध्यमाह सएव,—

“शरीरस्वार्थदण्डस्य दण्डो वै द्विविधः स्मृतः ।

शरीरस्ताडनादिस्तु मरणान्तः प्रकीर्तितः ॥

काकिन्यादिस्वार्थदण्डः सर्वतस्तु ॥ तथैव च ।

शरीरो दण्डधा प्रोक्तो ह्यर्थदण्डस्त्वनेकधा”—इति ।

दण्डधेति न सङ्ख्यानियमार्थम् । बहुविधस्य बन्धनाङ्ककरण-
कर्मकरणबन्धनागारप्रवेशमताङ्गरूपस्य शरीरे विद्यमानत्वात् । तच्च
दण्डविधत्वं शरीरदण्डस्य दर्शयति मनुः,—

“दण्डं स्थानानि दण्डस्य मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ।

* इति वचनात्,—इति भवितुमुचितम् ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, सपणविवादे,—इति पाठः प्रतिभाति ।

‡ शातातपोऽपि,—इति शा० ।

§ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, सोत्तरपणो,—इति पाठः प्रतिभाति ।

॥ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, सर्वस्वान्तः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

१५६

पराशरमाधव ।

उपस्थमुदरं जिह्वा हस्तौ पादौ च पञ्चमम् ॥

चक्षुर्नासा च कर्णौ च नरदेहस्तथैव च"—इति ।

द्विविध इत्युपलक्षणार्थम्,

"शिरसोमुण्डनं दण्डस्तथा निर्वासनं पुरात् ।

ललाटे चाभिगस्ताङ्कः प्रयाणं गर्दभेन च"—इति

विध्यन्तरस्मृतत्वात् । याज्ञवल्क्यस्तु दण्डस्य चातुर्विध्यमाह,—

"वाग्दण्डस्त्वथ धिग्दण्डो धनदण्डो बधस्तथा ।

योज्या व्यस्ताः समस्ता वा अपराधवशादिति"—इति ।

वाग्दण्डः परुषगापवधनात्मकः । धिग्दण्डो धिगिति भर्त्सनम् ।

समस्तानां योजने क्रममाह मनुः,—

"वाग्दण्डं प्रथमं कुर्यात् धिग्दण्डं तदनन्तरम् ।

तृतीयं धनदण्डस्तु बधदण्डमतः परम्"—इति ।

व्यस्तानां योजने व्यवस्थामाह बृहस्पतिः,—

"स्वल्पेऽपराधे वाग्दण्डो धिग्दण्डः पूर्वमाहमे ।

मध्यमे धनदण्डस्तु राजद्रोहे च बन्धनम् ॥

निर्वासनं बधो वाऽपि कार्यमात्महितैषिणा ।

व्यस्ताः समस्ता एकस्मान् महापातककारिणाम्"—इति ।

परुषतारतम्येन व्यवस्थामाह सण्व,—

"मित्रादिषु प्रयुञ्जीत वाग्दण्डं धिक् तपस्विनाम् ।

विवादिनो नरांश्चापि न्यायादर्थेन दण्डयेत् ॥

गुरुन् पुरोहितान् पूज्यान् वाग्दण्डेनैव दण्डयेत् ।

* एकस्यां,—इति का० । मम तु, एकस्मिन्,—इति पाठः प्रतिभाति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१५७

विवादिनो नरांश्चान्यान् धिग्धनाभ्यां च दण्डयेत्"—इति ।

यत्तु गङ्गेनोक्तम् । "अदण्ड्यौ मातापितरौ स्नातकपुरोहितौ परि-
त्राजकवानप्रस्थौ जन्मकर्मश्रुतश्रीलश्रीचाचारवन्तश्च"—इति । यदपि
कात्यायनेन,—

"आचार्यस्य पितुर्मातुर्बान्धवानां तथैव च ।

एतेषामपराधे तु दण्डो नैव विधीयते"—इति ।

यच्च गौतमेन । "षड्भिः परिहार्यो राज्ञाऽबध्यश्चादण्ड्यश्चावक्तिः-
कार्यश्चापरिवाद्यश्चापरिहार्यश्च"—इति । तदेतत्, "सएव वज्र-
श्रुतो भवति । वेदवेदाङ्गविद्वाकोवाक्येतिहासपुराणकुशलस्तदपेक्षस्त-
द्वृत्तिश्चाष्टचत्वारिंशत्संस्कारैः संस्कृतः त्रिषु कर्मस्वभिरतः सम-
याचारेष्वपि निविष्टः^(१)"—इति प्रतिपादितवज्रश्रुतविषयम् । यत्तु
पित्रादीनां दण्डविधानं मनुवृहस्पतिभ्यामुक्तम्,—

(१) अत्र, अष्टचत्वारिंशत् संस्कारैः संस्कृतइत्यस्य, अष्टभिरात्मगुणै-
श्चत्वारिंशत् संस्कारैश्च संस्कृतइत्यर्थो बोध्यः । यस्मादनन्तरं गौतम-
एवाह । "गर्भाधानपुंसवनसौमन्तोद्वयनजातकर्मनामकरणाव्वागमनं,
चौलोपनयनं, चत्वारि वेदव्रतानि, स्नानं, सहधर्मचारिणीसंयोगः,
पञ्चाशं यज्ञानामनुष्ठानं, देवपितृमनुष्यब्रह्मणामेतेषां चाष्टका, पार्वण-
श्राद्धश्रावण्याग्रहयज्ञौ चैश्यान्वयुजौति सप्त पाकयज्ञसंस्थाः, अग्न्या-
धेयमभिहोत्रं दर्शपूर्णमासौ आग्रयणं चातुर्मास्यानि निष्कृपशुक्लः
सौचामणीति सप्त हविर्यज्ञसंस्थाः, अमिष्टोमोऽत्यमिष्टोमउक्थः
षोडशी वाजपेयोऽतिरात्र आतोयाम इति सप्त सोमसंस्थाः, इत्येते
चत्वारिंशत् संस्काराः । अष्टाष्टावात्मगुणाः, दश सर्वभूतेषु क्षान्ति-
रनसृश शौचमनायासो मङ्गलमकार्षणमस्पृहेति । यस्येते न चत्वा-
रिंशत् संस्काराः न चाष्टावात्मगुणा न स ब्रह्मणः सात्त्विकं सायुज्यं
च गच्छति"—इति । त्रिषु कर्मेषु दानाध्ययनयागेषु । समयाचाराः
यज्ञाध्ययनदानयाजनाध्यापनप्रतिग्रहाः ।

१५८

पराशरमाधवः ।

“पिताऽऽचार्यः सुहृन्माता भार्या पुत्रः पुरोहितः ।

नादण्डो नाम राज्ञोऽस्ति धर्माद्विचलिताः स्वकात् ॥

श्रुत्वा पुरोहितामात्याः पुत्राः सम्बन्धिनश्च ।

धर्माद्विचलिता दण्डा निर्वाह्या राजभिः पुरात्”—इति ।

तदेतच्छारीरार्यदण्डव्यतिरिक्तदण्डविषयम्,

“गुरुम् पुरोहितान् पूष्यान् वाग्दण्डेनैव दण्डयेत्”—इति

उक्तत्वात् । ब्राह्मणस्य बध्दण्डो नैव कार्यः, किन्तु स बहिष्कार्य-

इत्याह कात्यायनः,—

“न जातु ब्राह्मणं हन्यात् सर्वपापेष्ववस्थितम् ।

राष्ट्रात्वेन बहिः कुर्यात् समग्रधममन्वितम्”—इति ।

यस्तु बहिष्कारं भाङ्गीकारोति, तस्य चत्विधादिवदेव दण्ड-
इत्याह सएव,—

“चतुर्णामपि वर्णानां प्रायश्चित्तमकुर्वताम् ।

शारीरं धनसंयुक्तं दण्डं धर्मं प्रकल्पयेत्”—इति ।

यत्तु गौतमेन । “न शारीरो ब्राह्मणदण्डः”—इति । तदङ्गभङ्ग-
रूपदण्डनिषेधार्थम् ।

“न त्वङ्गभेदं विप्रस्य प्रवदन्ति मनीषिणः”—इति

शारीतेनोक्तत्वात् । यत्तु शङ्खेनोक्तम् । “चयाणामपि वर्णानाम-
पहारवधबन्धक्रिया, विवासनधिकरणं ब्राह्मणस्य”—इति । तदकि-
ञ्चनब्राह्मणविषयम् । तथाच गौतमः । “कर्मविथोगविख्यापनविवा-
सनाङ्गकरणचतुष्टौ”—इति । श्रुतिनिर्धनः । धनदानासमर्थं
प्रत्याह मनुः,—

अवधारकाण्डम् ।

१५६

“अविद्वद्भूयोनिस्तु दण्डं दातुमशक्नुवन् ।

आनृण्यं कर्मणा गच्छेत् विप्रो दद्याच्छनैश्चनैः”—इति ।

कर्मकरणसामर्थ्यं तु कात्यायन आह,—

“धनदानासहं बुद्ध्या स्वाधीनं कर्म कारयेत् ।

अशक्तौ बन्धनागारप्रवेशो ब्राह्मणादृते”—इति ।

मनुरपि,—

“स्त्रीबालोन्मत्तवृद्धानां दरिद्राणां च रोगिणाम् ।

ग्रिथिष्ठाविक्षरव्याद्यैर्विद्याभृपतिमर्दनम्”—इति ।

ब्राह्मणस्य बधस्थाने मौण्ड्यं विदधाति मनुः,—

“मौण्ड्यं प्राणान्तिको दण्डो ब्राह्मणस्य विधीयते ।

इतरेषान्तु वर्णानां दण्डः प्राणान्तिको भवेत् ॥

न ब्राह्मणबधात् पापादर्धमा विद्यते क्वचित् ।

तस्मादस्य बधं राजा मनसाऽपि न चिन्तयेत् ॥

ललाटाङ्को ब्राह्मणस्य नान्यो दण्डो विधीयते ।

महापातकयुक्तोऽपि न विप्रो बधमर्हति ॥

निर्वासनाङ्ककरणे मौण्ड्यं कुर्यान्नराधिपः”—इति ।

अङ्कने च विशेषो नारदेन दर्शितः,—

“गुरुतन्त्रे भगः कार्यः सुरापाने सुराध्वजः ।

स्तेये च श्वपदं कार्यं ब्रह्महृष्यशिराः पुमान्”—इति ।

अङ्कनं न चर्चियादिषु कर्तव्यम् ।

* विद्याच्च नृपतिर्धनम्,—इति शा० स० ।

२६०

पराजयमाधवः ।

“ब्राह्मणस्यापराधे तु चतुर्थेव विधीयते ।

गुरुतल्पे सुरापाने स्त्रिये ब्राह्मणहिंसने ॥

इतरेषान्तु वर्णानामङ्गनं नात्र कारयेत्”—इति ।

न केवलं सभ्यादीनामेव दण्डः, किन्तु जयिनोऽप्येत्याह
बृहस्पतिः,—

“निश्चित्य वज्रभिः साङ्गे ब्राह्मणेः शास्त्रपारगैः ।

दण्डयेज्जयिना साकं पूर्वसभ्यांस्तु दोषिणः”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“दर्दृष्टांस्तु पुनर्दृष्ट्वा व्यवहारान् नृपेण तु ।

सभ्याः सजयिनो दण्ड्या विवादाद्विगुणं दमम्”—इति ।

जयलोभादिना व्यवहारस्य अन्यथा करणे जयिसहिताः सभ्याः
प्रत्येकं विवादपराजयनिमित्तादर्शनात्* द्विगुणं दण्ड्याः । यदा पुनः
साक्षिणो दोषेण व्यवहारस्यान्यथात्वं, तदा साक्षिणएव दण्ड्या न
सभ्यादय इत्यर्थः । यः पुनर्न्यायतो निर्णीतमपि व्यवहारं मौढ्या-
दधर्म इति मन्यते, तस्म्येत्याह नारदः,—

“तीरितं चानुशिष्टञ्च यो मन्येत विधर्मवित् ।

द्विगुणं दण्डमास्थाय तत्कार्यं पुनरुद्धरेत्”—इति ।

वसिष्ठोऽपि,—

“यो मन्येताजितोऽस्मीति न्यायेनापि पराजितः ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । समतु, विवादपराजयनिमित्तादर्शनात्,—इति
पाठः प्रतिभाति ।

अथ १२ काण्डम् ।

१६१

यत्नं पापमज्जितं च पातयेद्द्विगुणं दमम्”—इति ।

तौरितानुशिष्टयोर्भेदः कात्यायनेन स्पष्टीकृतः,—

“असत्सदिति यः पक्षः सम्भैर्वा योऽवधार्यते ।

तौरितः सोऽनुशिष्टसु साक्षिवाक्यात् प्रकीर्तितः”—इति ।

यत्पुनर्मनुनोक्तम्,—

“तौरितं चानुशिष्टं च यत्र कचन यद्भवेत् ।

कृतं तद्भर्मतो विद्यान् तद्भूयोऽपि वर्त्तयेत्”—इति ।

तत्स्वीकृतत्वादिनिवृत्तिहेत्वभावविषयम् । स्थादिदिविषये पुनर्यव-
हारः प्रवर्त्तनीयः । तदाह नारदः,—

“स्त्रीषु रात्रौ बहिर्गामादन्तर्वेश्मस्वरातिषु ।

व्यवहारः कृतोऽप्येषु पुनः कर्त्तव्यतामियात्”—इति ।

बलात्कारादिना कृतोऽपि व्यवहारो निवर्त्तनीय इत्याह
याज्ञवल्क्यः,—

“बलोपधिविनिवृत्तान् व्यवहारान् निवर्त्तयेत् ।

स्त्रीनक्तमन्तरागारवहिःशुद्धतं तथा”—इति ।

कृतेष्वेगुण्येऽपि पुनर्यवहारासिद्धिमाह सप्त,—

“मत्तोन्मत्तार्त्तव्यसनिबालभौतादियोजितः ।

असंबद्धकृतस्यैव व्यवहारो न सिध्यति”—इति ।

आदिशब्देन वृद्धादिप्रयुक्तव्यवहारो गृह्यते । तथाच मनुः,—

इत्यमेव पाठः सर्व्वेच । मम तु, पुनर्जित्वा च तं पापं,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

तद्भूयोनिवर्त्तयेत्,—इति ग्रन्थान्तरीयः पाठः समीचीनः ।

१६२

पराधरमाधवः ।

“मत्तोन्मत्तार्त्तव्यमनिबालेन स्वविरेण वा ।

असंबद्धलतस्यैव व्यवहारो न सिध्यति”—इति ।

नारदोऽपि,—

“पुरराष्ट्रविरुद्धस्य यस्य राज्ञा विवर्जितः ।

असंबद्धो भवेद्वादो धर्मविरुद्धदाहृतः”—इति ।

हारीतोऽपि,—

“राज्ञा विवर्जितो यस्तु स्वयं पौरविरोधकत् ।

राष्ट्रस्य वा समस्तस्य प्रकृतौनां तथैवच ॥

अन्ये वा ये पुरगाममहाजनविरोधकाः ।

अनादेयास्तु ते सर्वे व्यवहाराः प्रकीर्त्तिताः”—इति ।

स्ववाक्यजितस्य तु न पुनर्न्याय इत्याह नारदः,—

“साक्षिसम्भावसम्मानां दूषणे दर्शनं पुनः ।

स्ववाचैव जितानान्तु नोक्तः पौनर्भवो विधिः”—इति ।

अन्यानपि निवर्त्तनीयव्यवहारानाह मनुः,—

“योगाधमनविक्रीतं योगदानप्रतिग्रहम् ।

यत्र वाऽप्युपधिं पश्येत्तत्सर्वं विनिवर्त्तयेत्”—इति ।

परकीयधनस्यात्मौयत्वहेत्वभावे याचितकादिना प्राप्तिर्योगः ।

आधमनमाधिः । योगे आधमनं योगाधमनम् । एवं क्रीतमित्यत्रापि

योज्यम् । यमोऽपि,—

“बलाहकं बलाहकं बलाह्यापि विलेखितम् ।

सर्वान् बलकृतानर्थान् निवर्त्यानाह वै मनुः”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

व्यवहारशास्त्रम् ।

१६१

“उन्मत्तेनैव मत्तेन तथा वाशान्तरेण” वा ।
 यद्दत्तं यत्कृतं वाऽपि प्रमाणं नैव तद्भवेत् ।
 यद्वाप्तः कुरुते कार्यमस्वतन्त्रस्तथैवच ।
 अकृतं तदपि प्राक्तः शास्त्रे शास्त्रविदो जनाः ॥
 गर्भस्थमदृशो ज्ञेयः अष्टमादक्षराच्छिष्टः ।
 बाल आषोडशादक्षात् पौगण्ड्येति कथ्यते ॥
 परतो व्यवहारज्ञः स्वतन्त्रः पितरावृते ।
 जीवतोर्न स्वतन्त्रः स्वाप्सरयाऽपि समन्वितः ॥
 तद्योरपि पिता श्रेयान् बीजप्राधान्यदर्शनात् ।
 अभावे बीजिनो माता तदभावे तु पूर्वजः”—इति ।

केषुचित् कार्यविशेषेषु स्त्रीणामस्वातन्त्र्यमित्याह हारीतः,—

“दाने वाऽधमने वाऽऽपि धर्म्मार्थे वाऽविशेषतः ।

आदाने वा विषर्गे वा न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति”—इति ।

नारदः,—

“अस्वतन्त्राः प्रजाः सर्वाः स्वतन्त्रः पृथिवीपतिः ।

अस्वतन्त्रः स्वतः शिष्य आचार्ये तु स्वतन्त्रता”—इति ।

अत्रास्वतन्त्रकृतव्यवहारनिवर्त्तनं स्वतन्त्रानुमत्यभावविषयं वेदि-
 त्वम् । तथाच नारदः,—

“एतान्येव प्रमाणानि भर्त्ता यद्यनुमन्यते ।

पुत्रः पत्युरभावे वा राजा वा पतिपुत्रयोः ॥

तत्र दामकृतं कार्यं न कृतं परिचक्षते ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । सम तु, वादान्तरेण,—इति पाठः प्रतिभाति ।

१६४

पराशरमाधवः ।

अन्यत्र स्वामिसन्देशात् न दासः प्रभुरात्मनः ॥
 पुत्रेण वा कृतं कार्यं यस्यादृच्छन्दतः पितुः ।
 तदप्यकृतमेवाञ्जदासः पुत्रश्च तौ समौ”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“न चेन्नृहदामानां दानाधमनविक्रयाः ।
 अस्वतन्त्रकृताः सिद्धिं प्राप्नुयुर्नानुवर्णिताः ॥
 प्रमाणं सर्वएवैते पण्यानां कथयिष्ये ।
 यदि स्वं व्यवहारन्ते कुर्वन्तो ह्यनुमोदिताः ॥
 चेत्तादीनां तथैव स्युर्भाता भ्रातृसुतः सुतः ।
 निःसृष्टाः ह्यत्यकरणे गुरुणा यदि गच्छन्ति”—इति ।

बृहस्पतिरपि,—

“स्वस्वामिना नियुक्तस्तु धनमस्थापलापयेत् ।
 कुमौदकृषिवाणिज्यं निःसृष्टार्थस्तु न स्रतः ॥
 प्रमाणं तत्कृतं सर्वं लाभालाभं व्यथोदयम् ।
 स्वदंशे वा विदंशे वा न स्वातन्त्र्यं विम्वदेत्”—इति ।

अनुमत्यभावेऽपि कुटुम्बभरणार्थं अस्वतन्त्रकृतं नान्यथा कर्तुमर्हं
 नौत्याह मनः,—

“कुटुम्बार्थेऽप्यधीनोऽपि व्यवहारं समाचरेत् ।

• इत्यमेव पाठः सर्वत्र । यः स्वामिना नियुक्तस्तु धनायव्ययाजने,—
 इति ग्रन्थान्तरीयस्तु पाठः समीचीनः ।

† कुटुम्बार्थेऽधीनोऽपि,—इत्यादि का० । कुटुम्बार्थेऽधीनोऽपि व्यव-
 हारं समाचरेत्,—इति ग्रन्थान्तरीयः पाठस्तु समीचीनः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१८५

सुदेशे वा विदेशे वा तज्यायं न विचालयेत्"—इति ।

प्रकृतिस्वतन्त्रकृतं कार्यं सिध्यति, नाप्रकृतिस्वकृतम् । तथा च नारदः,—

“कुलज्येष्ठस्तथा श्रेष्ठः प्रकृतिस्वस्य यो भवेत् ।

तत्कृतं स्यात् कृतं कार्यं नास्वतन्त्रकृतं कृतम्”—इति ।

स्वतन्त्रप्रकृतिस्वकृतमपि कार्यं क्वचिन्न मिथ्यतौत्याह कात्या-
यनः,—

“सुतस्य सुतदाराणां दासीनं तनुशामने ।

विक्रये चैव दाने च स्वातन्त्र्यं न सुते पितुः”—इति ।

एवं शास्त्रोक्तमार्गेण निर्णयं कुर्वतो राज्ञः फलं दर्शयति
बृहस्पतिः,—

“एवं शास्त्रोदितं राजा कुर्वन्निर्णयपालनम् ।

वितत्येह यशो लोके महेन्द्रमदृशो भवेत् ॥

साक्षिणश्चानुमानेन प्रकुर्वन् कार्यनिर्णयम् ।

वितत्येह यशो राजा ब्रध्नस्याप्नोति विष्टपम्”—इति ।

इति निर्णयपादः समाप्तः ।

‘ न स्वतन्त्रकृतं,—इति का० ।

† वशित्वं,—इति का०

‡ विततं च,—इति का० ।

§ इत्येव पाठः सर्वत्र । मम तु, साक्षिभिश्चानुमानेन,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

१६६

पराशरमाधवः ।

अष्टादशपदोपयोगिनी व्यवहारमातृका निरूपिता ।
अयेदानीमष्टादशपदान्यनुक्रमेण निरूप्यन्ते ।

तत्र दृश्यति:—

“पदानां संहितस्त्वेष व्यवहारः प्रकीर्तितः ।

विवादकारणान्यस्य पदानि शृणुताधुना ॥

अष्टादानप्रदानानि* द्यूताङ्गानादिकानि च ।

क्रमशः सम्प्रवक्ष्यामि क्रियाभेदांश्च तत्त्वतः”—इति ।

तत्र प्रथमोद्दिष्टत्वेन अष्टादानाख्यस्य पदस्य विधिरुच्यते । तत्र
अष्टादानं सप्तविधम् । तदाह नारदः,—

“अणं देयमदेयञ्च येन यत्र यथा च यत् ।

दानग्रहणधर्माश्च अष्टादानमिति स्मृतम्”—इति ।

तत्राधमर्णं पञ्चविधमौदृशमृणं देयमौदृशमदेयमनेनाधिका-
रिणा देयमभिसम्भवे देयमनेन प्रकारेण देयमिति । उत्तमर्णं
द्विविधं, दानविधिरादानविधिश्चेति । तत्र दानविधिपूर्वकत्वादि-
तरेषां तत्रादौ दानविधिरुच्यते । तत्र दृश्यति:—

“परिपूर्णं गृहीत्वाऽलं दृष्ट्वा साधु लग्नकम् ।

लेख्यारूढं साक्षिमदा अणं दद्याद्भुनी सदा”—इति ।

दृष्टेः परिपूर्णत्वं सट्विकमूलद्रव्यपर्याप्तता । दृष्ट्विप्रभेदाश्च
दृश्यतिना निरूपिता:—

“दृष्ट्विसत्तुर्विधा प्रोक्ता पञ्चधाऽन्यैः प्रकीर्तिता ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, अष्टादानप्रदानानि,—इति पाठः प्रतिभाति ।

अवधारकाणाम् ।

२६७

षड्विधाऽस्मिन्समाख्याता तत्त्वतस्तान् निबोधत ॥

कायिका कालिका चैव चकटद्विरतः परा ।

कारिता च शिखावृद्धिर्भागलाभस्तथैव च ॥

कायिका कर्ममयुक्ता मासग्राह्या तु कास्तिका ।

वृद्धवृद्धियकवृद्धिः कारिता तृणिना कृता ॥

प्रत्यहं गृह्यते या तु शिखावृद्धिस्तु मा मता ।

गृह्यात् स्तोमः सदः त्रेधात्^(१)भोगलाभः प्रकीर्तितः"—इति ।

वृद्धेस्तु परिमाणं मनुनोक्तम्,—

"अगीतिभागं गृहीयान्मामि वार्धुषिकः गते"—इति ।

वृद्धये निष्कगते प्रयुक्ते सप्तादनिष्कपरिमितां वृद्धिं मामि
मामि गृहीयात् । एतत्संबन्धकविषयम् । तथाच याज्ञवल्क्यः,—

"अगीतिभागोवृद्धिः स्वान्मामि मामि भवन्धके ।

वर्णकमाच्छतद्विचतुःपञ्चकमन्यथा ॥

मासस्य वृद्धिं गृहीयात् वर्णानामनुपूर्वगः"—इति ।

मन्त्रग्रन्थप्रयोगे व्यामः,—

"भवन्धे भाग आगीतः षष्ठो भागः सत्तुक्के ।

निराधाने द्विकगतं मामलाभ उदाहृतः"—इति ।

पक्षीतभेदैर्वृद्धेः परिमाणान्तरमाह याज्ञवल्क्यः,—

* तत्त्वतस्तान् निबोधत,—इति का०

(१) स्तोमोऽत्र गृहवासनिमित्तकं भाटकम् । सदः त्रेत्रभवं फलादि,—
इति चण्डेश्वरेण व्याख्यातम् ।

१६८

पराशरमाधवः ।

“कान्तारगास्तु दशकं सामुद्रा विंशकं शतम्”—इति ।

कान्तारगाः दुर्गमवर्त्मगन्तारः, ते प्रतिमामन्दशकं शतं दद्युः ।
सामुद्रास्तमुद्रगन्तारः विंशकं शतं दद्युरित्यर्थः । कारितायां तु न
नियम इत्याह सएव,—

“दद्युर्वा खल्लतां वृद्धिं सर्वे सर्वासु जातिषु”—इति ।

सर्वे ब्राह्मणादयोऽधमर्णाः । सबन्धके अबन्धके सर्वासु जातिषु-
त्तमर्णानुभूतासु स्नाभ्युपगतां वृद्धिं दद्युः । कचिदनज्जीकृताऽपि
वृद्धिर्भवति । तदाह विष्णुः,—

“यो गृहीत्वा क्षणं पूर्वं दास्यामीति च सामकम् ।

न दद्याल्लोभतः पश्चात् स तस्मात् वृद्धिमाप्नुयात्”—इति ।

सममेव सामकम् । प्रतिदिनकालावधिमज्जीकृत्य गृहीतम-
वृद्धिकं धनं यदि न प्राग्ददाति, तदा अवधेरनन्तरकालादारम्भ
वर्द्धतएवेत्यर्थः । कालावधिमनज्जीकृत्य स्वीकृतस्य धनस्य षण्मासा-
दूर्द्धं वृद्धिर्भवतीत्याह नारदः,—

“न वृद्धिः प्रीतिदत्तानां या त्वनाकारिता कचित् ।

अनाकारितमप्यूर्द्धं वत्सराद्धादिवर्धते”—इति ।

याचितकं गृहीत्वा देशान्तरगमने कात्यायनः,—

“यो याचितकमादाय तमदत्वा दिशं व्रजेत् ।

ऊर्द्धं संवत्सरात्तस्य तद्धनं वृद्धिमाप्नुयात्”—इति ।

एतच्चाप्रतियाचितविषयम् । प्रतियाचिते तु सएवाह,—

“हत्वोद्धारमदत्वा यो याचितस्तु दिशं व्रजेत् ।

ऊर्द्धं मासत्रयात्तस्य तद्धनं वृद्धिमाप्नुयात्”—इति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१६१

कलोद्धारं, याचितकमादायेत्यर्थः । यस्तु याचितकं गृहीत्वा
देशे एव स्थितोऽपि याचितकं न प्रयच्छति, तं प्रत्याह सएव,—

“स्वदेशेऽपि स्थितो यस्तु न दद्याद्याचितः कश्चित् ।

तं ततोऽकारितां वृद्धिमनिच्छन्नञ्च दापयेत्”—इति ।

ततः, प्रतिधाचनकालादारभ्येत्यर्थः ।

“याच्यमानं न वर्द्धेत यावन्न प्रतिधाचितम् ।

याच्यमानमदत्तञ्चेत् वर्द्धते पञ्चकं शतम्”—इति ।

निक्षेपादावपि सएव,—

“निक्षिप्तं वृद्धिशेषञ्च क्रयविक्रयएवच ।

याच्यमानमदत्तं चेत् वर्द्धते पञ्चकं शतम्”—इति ।

गृहीतपण्यमौल्यानर्पणविषये तु सएव,—

“पण्यं गृहीत्वा यो मौल्यमदत्तैव दिशं प्रजेत् ।

अतुत्रयस्योपरिष्ठान्तद्धनं वृद्धिमाप्नुयात्”—इति ।

एतच्चाप्रतिधाचितविषयम् । अनाकारितवृद्धेरपवादो नारदेन
दर्शितः,—

“पण्यमूल्यं भूतिर्न्यासो दण्डो यश्च प्रकल्पितः ।

वृथादानाच्चिकपणं वर्द्धते नाविधचितम्”—इति ।

वृथादानं, नटादिभ्यः प्रतिश्रुतम् । आचिकपणं द्यूतद्रव्यम् ।

विवक्षितं अनाकारितम् । पण्यमूल्यस्य वृद्धाभावः, प्रवासप्रतिधाचना-
भावे । न्यासस्य तु वृद्धाभावः, यथाऽवस्थाने प्रतिधाचनाभावे च ।

अन्यथा कात्यायनवचनविरोधापत्तेः । समर्त्ताऽपि,—

“न वृद्धिः स्त्रीधने स्त्राभे निक्षिप्ते च यथास्थिते ।

१७०

पराशरमाधवः ।

सन्दिग्धे प्रातिभाष्ये च यदि न स्यात्स्वयं कृता”-इति ।

यथास्थिते निक्षेपे व्यक्त्यन्यथाकरणरहिते । दातुं योग्यम-
योग्यञ्चेति सन्दिग्धे । प्रातिभाष्ये चण्डिप्रत्यर्पणादौ । कात्यायनोऽपि,—

“कर्मसंस्थासवद्यूते पण्यमूल्ये च सर्वदा ।

स्त्रीशूत्रेषु न वृद्धिः स्यात् प्रातिभाष्यगतेषु च”—इति ।

सर्वदेति प्रतियाचनादेः परस्तादप्यकृता वृद्धिर्नास्तीत्यर्थः ।
पण्यमूल्ये कात्यायनवचनविरोधः पूर्वमेव परिहृतः । व्यासोऽपि,—

“प्रातिभाष्यं भुक्तवन्धमगृहीतञ्च दिक्षतः ।

न वर्द्धते प्रपन्नः स्यादथ शूकं प्रतिश्रुतम्”—इति ।

भुक्तवन्धग्रहणं निक्षेपोपायने यथा वृद्धिर्देया, तथा गोप्यभोगे
वृद्धिर्न दीयेत्येवमर्थम् । “भुक्ताधिर्न वर्द्धते”—इति गौतमस्मरणात् ।
अगृहीतं च दिक्षतः,—इति कृतवृद्धपवादः, अकृतवृद्धपवादप्रसङ्गा-
दुक्तः । कृतवृद्धपवादस्य याज्ञवल्क्येन दर्शितः,—

“दीयमानं न गृह्णाति नियुक्तं यत्स्वकं धनम् ।

मध्यस्थस्थापितं तस्याद्वर्द्धते न ततः परम्”—इति ।

प्रयुक्तस्य द्रव्यस्य वृद्धिग्रहणमन्तरेण चिरकालावस्थितस्य परम् ।
वृद्धिद्रव्यभेदानाह याज्ञवल्क्यः,—

“सन्ततिस्तु पशुस्त्रीणां रमस्याष्टगुणा परा ।

वस्त्रधान्यहिरण्यानां चतुस्त्रिगुणा परा”—इति ।

पशुस्त्रीणां सन्ततिरेव वृद्धिः । रमस्य तैलवृतादेः स्वकृतया
वृद्ध्या वर्द्धमानस्याष्टगुणा वृद्धिः परा । नातः परं वर्द्धते । वस्त्रधान्य-
हिरण्यानां यथाक्रमं चतुर्गुणा त्रिगुणा द्विगुणा च परा वृद्धिः ।

शिवहारकाण्डम् ।

१७१

यत्तु वशिष्ठेनोक्तम् । “द्विगुणं हिरण्यं त्रिगुणं धान्यं धान्येनैव रमा
व्याख्याताः । पुष्पमूलफलानि च तुलाद्यतमष्टगुणम्”—इति । यच्च
मन्नुनोक्तम्,—

“धान्ये शदे लवे वाह्ये नातिक्रमति पञ्चताम्”—इति ।

शदः चैवफलं पुष्पमूलफलानि । लवो मेघोर्णाचमरीकेगादिः ।
वाह्यो वलीवर्धतुरगादिः । धान्यशदलववाह्यविषया वृद्धिः पञ्चगुणत्वं
नातिक्रामतीति ।

“उक्ताऽष्टगुणा शाके वीजेचौ षड्गुणा स्यता ।

लवणे कुण्डमद्येषु वृद्धिरष्टगुणा मता ॥

गुडे मधुनि चैवोक्ता प्रयुक्ते चिरकालिका”—इति ।

कुण्डन्वपुष्पीसकम् । तदेतत्सर्वमधमर्णयोग्यताऽनुसारेण दुर्भिक्षा-
दिकालवशेन व्यवस्थापनीयम् । देशभेदेनापि परां वृद्धिं दर्शयति
नारदः,—

“द्विगुणं त्रिगुणं चैव तथाऽस्मिंश्च चतुर्गुणम् ।

तथाऽष्टगुणमन्यस्मिन् देयं देशेऽवतिष्ठते”—इति ।

देयमृणं वर्द्धमानं चिरकालावस्थितं कचित्त्रिगुणं क्वचित्चतुर्गुणं
क्वचिदष्टगुणं भवतीत्यर्थः । वसिष्ठोऽपि,—

“वज्रमुक्तिप्रबालानां रत्नस्य रजतस्य वा ।

द्विगुणा दीयते वृद्धिः कृतकालानुसारिणौ ॥

ताम्रायःकांस्यरीतीनान्त्वपुणस्तीसकस्य च ।

त्रिगुणा तिष्ठते वृद्धिः कालाखैरकृतस्य तु”—इति ।

मुक्तिरिति मुक्ताफलं लक्ष्यते, वज्रमाहचर्यात् । व्यासोपि,—

१७२

पराहरमाधवः ।

“शाककार्पासबीजेक्षौ षड्गुणा परिकीर्णिता ।

वदन्त्यष्टगुणान् काले मधस्त्रेहरसासवान्”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“तैलानाञ्चैव सर्वेषां मद्यानामथ सर्पिषाम् ।

वृद्धिरष्टगुणा ज्ञेया गुडस्य खवणस्य च”—इति ।

यच्च वृद्धिविशेषो न श्रूयते, तच्च द्विगुणैव । तथाच विष्णुः ।
 “अनुक्तानां द्विगुणा”—इति । अथ च वृद्ध्युपरमः सक्तप्रयोगे सक्त-
 दाहरणे च वेदितव्यः । तथाच मनुः,—

“कुक्षीदवृद्धिर्द्वैगुण्यं नात्येति सक्तदाहिता”—इति ।

उपचयार्थं प्रथमं द्रव्यं कुक्षीदं, तस्य वृद्धिः कुक्षीदवृद्धिः । द्वैगुण्यं
 नात्येति नातिक्रामति । यदि सक्तदाहिता सक्तप्रयुक्ता । पुरुषान्तर-
 संक्रमणादिना प्रयोगान्तरकरणे, तस्मिन्नेव वा पुरुषे रेकसेकाभ्यां*
 प्रयोगान्तरकरणे द्वैगुण्यमतिक्रम्य पूर्ववत् वर्द्धते । सक्तदाहतेति पाठे
 शनैः शनैः प्रतिदिनं प्रतिमासं प्रतिसंवत्सरं वाऽधमर्णादाहृत्य द्वैगुण्य-
 मत्येतीति व्याख्येयम् । गौतमोऽपि । “चिरस्थाने द्वैगुण्यं प्रयोगस्तु”—
 इति । प्रयोगस्त्येकवचननिर्देशेन प्रयोगान्तरकरणे द्वैगुण्यातिक्रमो-
 ऽभिप्रेतः । चिरस्थाने,—इति निर्देशाच्छनैः शनैः वृद्धियद्वारे द्वैगु-
 ण्यातिक्रमोऽभिमतः । उक्तस्य वृद्ध्युपरमस्य कचिद्द्रव्यविशेषेऽपवादमाह
 वृद्धस्यति,—

* एकशफाभ्यां,—इति शा० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१७३

“दणकाष्ठेष्टकासूचकिण्वचर्मास्थिवर्माणाम् ।

हेतिपुष्पफलानाञ्च वृद्धिस्तु न निवर्त्तते”—इति ।

किण्वः सुराद्रव्योपादानभूतो मलविशेषः । चर्मा वाणादिनिवारकफलकः । वर्मं तनुचम् । हेतिरायुधम् । पुष्पफलथोर्वृद्धनिवृत्तिरत्यन्तसमृद्धाधमर्णविषयः । अन्यथा त्रिगुणवृद्धिमतिपादकव्यासवचनविरोधः पूर्ववद्विज्ञेयः । वशिष्ठोऽपि,—

“दण्डवर्मास्थिशृङ्गाणां मृण्मयानां तथैवच ।

अस्य वृद्धिरेतेषां पुष्पमूलफलस्य च”—इति ।

वृहस्पतिरपि,—

“शिखावृद्धिं कायिकाञ्च भोगलाभं तथैवच ।

धनौ तावत्समादद्यात् यावन्मूलं न शोधितम्”—इति ।

तदेवं, परिपूर्णं गृहीत्वाऽऽधिमित्यच आधेः परिपूर्णत्वनिरूपणप्रसङ्गागता सविशेषा वृद्धिर्निरूपिता ।

इदानीमाधिर्निरूप्यते ।

तत्र नारदः,—

“अधिक्रियत इत्याधिः स विज्ञेयो हिलक्षणः ।

कृतकास्त्रोपनेयस्य यावद्देयोद्यतस्तथा ॥

स पुनर्द्विविधः प्रज्ञो गोप्योभोग्यस्तथैवच”—इति ।

गृहीतस्य द्रव्यस्योपरि विश्वासार्थमधमर्णमोत्तमर्णे अधिक्रियते

१७४

पराशरमाधनः ।

आधीयते इत्याधिः । कृतकाले आधानकालएवेतद्विषयाद्यवध्य-
माधिर्माया भोक्ष्यते, अन्यथा तवैव भविष्यतीत्येवं निरूपितकाले ।
उपरिष्ठात्सेवनीय इत्यर्थः* । यावद्देयोद्यतः, गृहीतधनप्रत्यर्पणावधि-
निरूपितकाल इत्यर्थः । गोष्ठो रक्षणीयः, भोग्यः फलभोग्यादिः ।
बृहस्पतिरपि,—

“आधिर्वन्धः समाख्यातः स च प्रोक्तश्चतुर्विधः ।

जङ्गमः स्थावरश्चैव गोष्ठोभोग्यस्तथैव च ॥

यादृच्छिकः सावधिश्च लेख्यारूढोऽथ साक्षिमान्”—इति ।

आधिर्नाम बन्धः । स द्विविधः, गोष्ठो भोग्यश्च । पुनश्चैकैकगो-
द्विविधः, जङ्गमः स्थावरश्चेत्येवं चतुर्विधः । पुनरपि प्रत्येकं द्विविधः,
यादृच्छिकः सावधिश्चेति । यावद्दृणन्तव न ददामि तावदयमाधि-
रित्येवं कालविशेषावधिभूयन्तया कृतो यादृच्छिकः । कृतकालोप-
नेयः सावधिः । पुनश्च लेख्यारूढः साक्षिमानिति द्विविधः । भर-
द्वाजः प्रकारान्तरेणाधेष्वातुर्विधमाह,—

“आधिश्चतुर्विधः प्रोक्तो भोग्यो गोष्ठस्तथैव च ।

अर्थप्रत्ययहेतुश्च चतुर्थस्वाज्ञया कृतः ॥

आवणात्पूर्वलिखितो भोग्याधिः श्रेष्ठ उच्यते ।

गोण्याधिसु परेभ्यः खन्दत्वा यो गोष्ठते गृहे ॥

अर्थप्रत्ययहेतुर्य अर्थहेतुः स उच्यते ।

आज्ञाधिर्नामयो राज्ञा संसदि लाजया कृतः”—इति ।

* स विनेय इत्यर्थः,—इति शा० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१७५

आवर्णे ममदि प्रकाशनम् । आधिग्रहणानन्तरं नाशविकारा-
दयोयथा न भवन्ति, तथा पालनीय इत्याह हारीतः,—

“वन्धं यथा स्थापितं स्यात्तथैव परिपालयेत् ।

अन्यथा नश्यते लाभो मूलं वा तद्भृतिक्रमात्”—इति ।

वृहस्पतिरपि,—

“न्यामवत्परिपाल्योऽमौ वृद्धिर्नश्येत्तथाऽकृते ।

भुक्ते वाऽमारतां प्राप्ते मूलहानिः प्रजायते ।

वज्रमन्यं यच्च नष्टमृणिकं न च तोषयेत् ॥

दैवराजोपघाते च यत्राधिनांशमाप्नुयात् ।

तत्राधिं दापयेद्वृष्टान् सोदयं धनमन्यथा”—इति ।

तथाच व्यासः,—

“दैवराजोपघाते तु न दोषो धनिनां कश्चित् ।

अन्यथा नश्यते लाभो मूलं वा नाशमाप्नुयात् ॥

शृणुं दाप्यस्तु तत्राग्रे वन्धनान्यमृणं तथा”—इति ।

आधेरमारत्येऽप्येवमनुमन्येयम् । तथाच नारदः,—

“रत्नमाणोऽपि यश्चाधिः कालेनेयादमारताम् ।

आधिरन्योऽथवा कार्य्या देयं वा धनिने धनम्”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“आधेः स्वीकरणात्सिद्धी रत्नमाणोऽप्यमारताम् ।

यातयेदन्य आधेयो धनभागा धनी भवेत्”—इति ।

अयमर्थः । आधिगोप्यस्य भोग्यस्य च स्वीकरणान् ग्रहणान् उप

१७६

यराश्वरमाधवः ।

भोगाद्याधियक्षणसिद्धिः, न साधिलेख्यमात्रेण नायुद्देशमात्रेण ।
तदाह नारदः,—

“आधिसु द्विविधः प्रोक्तो जङ्गमः स्थावरस्तथा ।

सिद्धिरसोभयस्यापि भोगो यद्यस्ति नान्यथा”—इति ।

एवं च सति, या स्त्रीकारान्ता किंवा पूर्वा, सा बलवती; या
पूर्वाऽपि स्त्रीकारादिरहिता, सा न बलवतीत्युक्तं भवति । आधिः
प्रयत्नेन रत्नमाणोऽपि कालादिवशेन यद्यक्षरताङ्गतस्तदाऽन्य आधेयः ।
अथ वा धनिने धनं देयम् । आधिसिद्धौ भोगएव प्रमाणमित्याह
विष्णुः—

“दयोर्निश्चिन्नयोराधिर्विवदेतां यदा भरौ ।

यस्य भुक्तिर्जयस्तस्य वलात्कारं विना कृता”—इति ।

दयोरपि भुक्त्याह दृश्यतिः,—

“चेन्नमेकदयोर्वन्द्ये यद्दत्तं समकालिकम् ।

येन भुक्तं भवेत्तस्य तत् तत्सिद्धिमवाप्नुयात्”—इति ।

वसिष्ठोऽपि,—

“तुल्यकाले विष्टृष्टानां लेख्यानामाधिकर्मणि ।

येन भुक्तं भवेत्पूर्वं तस्याधिर्बलवत्तरा”—इति ।

भोगाधिगेषे सएवाह,—

“यद्येकदिवसे तौ तु भोक्तुकामाबुपागतौ ।

विभज्याधिः समन्तेन भोक्तव्य इति निश्चयः”—इति ।

दयोरेकमाधिं कुर्वतो दण्डमाह कात्यायनः,—

अवधारकाख्यम् ।

१७७

“आधिमैकं द्वयोः कृत्वा यद्येका प्रतिपद्भवेत् ।

तयोः पूर्वकृतं याज्ञं तत्कर्त्ता दण्डभाग्यवेत्”—इति ।

प्रतिपदिति प्रतिपत्तिरित्यर्थः । आधिविशेषे दण्डविशेषमाह
विष्णुः । “गोचर्ममात्राधिकां भुवमन्यस्य आधिङ्गत्वा तस्मादनिर्मा-
यान्यस्य यः प्रयच्छेत्स बध्यः । ऊनां चेत्, षोडशसुवर्णं दण्डः,—
इति । साचिलेख्यसिद्धोर्लेख्यसिद्धिर्वलवतीत्याह कात्यायनः,—

“आधानं विक्रयो दानं लेख्यसाचिज्ञतं यदा ॥

एकक्रियाविरुद्धन्तु लेख्यं तत्रापहारकम्”—इति ।

लेख्यसिद्धत्वाविशेषेऽपि स एवाह,—

“अनिर्दिष्टञ्च निर्दिष्टमेकञ्च च विलेखितम् ।

आकाशभूतमादाय अनादिष्टं च तद्भवेत् ॥

यद्य्यद्यदाऽस्य विद्येत तदादिष्टं विनिर्दिशेत्”—इति ।

अयमर्थः । आधातुराधानकाले यद्विद्यमानं धनं निरूपित-
स्वरूपं च, तद्भूतमाधिलेनादिष्टं, तच्चिर्दिष्टमित्युच्यते । तद्विपरीतन्तु
धनमाधिलेन कस्यमानमनिर्दिष्टमिति निर्दिशेदिति । निर्दिष्ट-
त्वाविशेषे याज्ञवल्क्यः,—

“आधौ प्रतिग्रहे क्रीते पूर्वा तु बलवत्तरा”—इति ।

एकमेव चेचमेकस्याधिं कृत्वा किमपि गृहीत्वा पुनरन्यस्याधाय
किमपि गृह्णाति, तत्र पूर्वस्यैव तत्चेचनभवति नोत्तरस्य । एवं प्रतिग्रहे
क्रये च योजनीयम् । ऋणादिषूत्तरक्रियायाः प्राबल्यमाह स एव,—

“सर्वैर्धनविवादिषु बलवत्युत्तरा क्रिया”—इति ।

यद्येकं चेचमेकस्याधिं कृत्वाऽन्यस्य विक्रीणीते, तत्राह वसिष्ठः,—

१७८

पराशरमाधवः ।

“यः पूर्वोत्तरमाधाय विक्रीणीते तु तं पुनः ।

किमेतद्योर्बलीयः स्यात् प्रोक्तेन बलवत्तरम्”—इति ।

आध्यादीनां यौगपद्येऽप्याह सएव,—

“कृतं यत्रैकदिवसे दानमाधानविक्रयम् ।

त्रयाणामपि सन्देहे कथं तत्र विचिन्तयेत् ॥

त्रयोऽपि तद्धनं धार्यं विभजेयुर्यथाऽंशतः ।

उभौ क्रियानुसारेण त्रिभागोनं प्रतिग्रही”—इति ।

एतदाधितोऽप्यधिकर्णिकविषयम् । ऋणपर्याप्ताधिनाशे त्वाह

नारदः,—

“विनष्टे मूलनाशः स्यात् दैवराजकृतादृते”—इति ।

वज्रमून्याधिनाशे धनिकं समर्पयेदित्युक्तम् । तत्र विशेषमाह

मनुः,—

“मूलेन तोषयेदेनमाधिलेनोऽन्यथा भवेत्”—इति ।

गोप्याधिभोगे लाभहानिमाह याज्ञवल्क्यः,—

“गोप्याधिभोगे नो वृद्धिः सोपकारेऽप्यहापिते ।

नष्टो देयो विनष्टश्च दैवराजकृतादृते”—इति ।

अथमर्थः । गोप्यस्यार्धः समयातिक्रमेण भोगे सति महत्यपि वृद्धिर्दातव्या । सोपकारे मष्टद्विके भोग्याधौ हापिते व्यवहारा-
 लभत्वं प्रापिते सति न वृद्धिः । गोप्याधिर्विकारं प्रापितः, पूर्वव-
 त्त्वा देयः । विनष्टेदात्यन्तिकनाशं प्राप्तश्चेत्तन्मून्यादिद्वारेणैव
 निवेद्यः । गोप्याधिभोगे नो वृद्धिरित्येतद्वलात्कारभोगविषयम् । अत-
 एव मनुः,—

व्यवहारकाण्डम् ।

१०६

“न भोक्तव्यो वस्त्रादाधिर्भुञ्जानो वृद्धिसुखजेत्”—इति ।

वस्त्रादिना आधिभोगे भोगानुसारेण लाभद्रव्यस्य नाशमाह
सएव,—

“यः स्वामिनाऽननुज्ञातमाधिं भुङ्क्तेऽविचक्षणः ।

तेनार्धवृद्धिर्माकृत्या तस्य भोगस्य निष्कृतिः”—इति ।

कचिद्विषये मूलद्रव्यनाशेन सह लाभनाशस्य विकल्पमाह
कात्यायनः,—

“अकाममननुज्ञातमाधिं यः कर्म कारयेत् ।

भोक्ता कर्मफलं दाप्यो वृद्धिं वा लभते न यः”—इति ।

दास्याद्याधौ कर्मफलं वेतनम् । आहितदास्यादिपौडने सए-
वाह,—

“यस्त्वाधिं कर्म कुर्वाणः वाच्यादन्तेन कर्मभिः” ।

पौडयेत् भर्त्सयेच्चैव प्राप्नुयात्पूर्वमाहसम्”—इति ।

आहितस्य द्रव्यस्य स्वतन्त्रित्वकालमाह याज्ञवल्क्यः,—

“आधिः प्रणश्येद्विगुणे धने यदि न मोक्ष्यते ।

काले कालकृतो नश्येत् फलभोग्यो न नश्यति”—इति ।

प्रयुक्ते धने स्वकृतया वृद्ध्या कालक्रमेण द्वैगुण्यं प्राप्ते सति यद्यकृत-
कालो गोण्याधिर्न मोक्ष्यते, तदा नश्येदधमर्णस्य, धनं प्रयोक्तुः सम्भ-
वति । कृतकालो गोण्यो भोग्यश्चाधिः भग्नतिपन्ने काले यदि न

* वाच्या दखेन कर्मभिः,—इति का० । सम तु, यस्त्वाधिं कर्म
कुर्वाणं वेगुदखेन कर्मभिः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

१८०

पराशरमाधवः ।

मोक्ष्यते, तदाऽधमर्णस्य नश्येत् । अकलकालः फलभोग्यः कदाचिदपि न नश्यति । द्वैगुण्यनिरूपितकालयोरुपरि चतुर्दशदिवसप्रतीक्षणं कर्त्तव्यमित्याह व्यासः,—

“हिरण्ये द्विगुणीभूते पूर्णकाले कृतावधौ ।

बन्धकस्य धनस्वामी दिभप्ताहं प्रतीचते ॥

तदन्तरा धनं दत्वा क्षणी बन्धमवाप्नुयात्”—इति ।

नन्वाधेः स्वत्वनिवृत्तेः स्वलोत्पत्तेश्च कारणं नास्ति, विषयोऽपि नास्ति । मैवम् । न केवलं दानादिरेव स्वत्वनिवृत्तिकारणम्, प्रति-
यक्षादिरेव स्वत्वापत्तिकारणम् ; किन्तु द्वैगुण्यनिरूपितकालप्राप्तौ
द्रव्यादीनामपि तस्य याज्ञवल्क्यवचनेनैव क्षणधनिनोरात्यन्तिक-
स्वत्वनिवृत्तिस्वलोत्पत्तिकारणत्वावगमात् । न च मनुवचनविरोधः,
तस्योक्तकालभोग्याधिविषयत्वेनाप्युपपत्तेः । यत्तु बृहस्पतिना दशाह-
प्रतीक्षणमुक्तम्,—

“पूर्णवधौ सान्तलाभे बन्धस्वामी धनी भवेत् ।

अनिर्गते दशाहे तु क्षणी मोक्षितुमर्हति”—इति ।

तदस्त्वादिविषयम् । हिरण्ये द्विगुणीभूते,—इति व्यासेन विशेषो-
पादानात् । यत्पुनस्तेनैवोक्तम्,—

“गोप्याधिर्द्विगुणादूर्ध्वं कृतकालस्तथाऽवधेः ।

आवेदयेद्दृणिकुले भोक्तव्यस्तदनन्तरम्”—इति ।

तद्भोगमात्रविधिपरम्, न पुनः स्वत्वापत्तिपरम् । यदा तु
सान्तलाभे धने बन्धस्य तथैवावस्थितस्य मोक्षनात् प्रागृणिकस्य
मरणादिर्भवेत्, तदा किं कार्यमित्यपेक्षितमाह बृहस्पतिः,—

यवहारकाण्डम् ।

१८१

“चिरण्ये द्विगुणीभूते मृते नष्टेऽधमर्णिके ।

द्रव्यन्तदीयं संयच्छा विक्रिणीत ससाच्चिकम् ॥

रचेदा कृतमूल्यं तु दशां जनसंसदि ।

स्वणानुरूपं परतो मृहीलाऽन्यत्तु वर्जयेत्”—इति ।

चिरण्ये द्विगुणीभूते पञ्चादाधिमोक्षणादर्वागधमर्णिके मृते नष्टे कुत्रचिद्वृते चिरकालमविज्ञाते सति, आधिकृतं द्रव्यं ससाच्चिकं विक्रीय चरितानुरूपं द्विगुणीभूतद्रव्यपर्याप्तं मृहीत, ततोऽवशिष्टं वर्जयेत् राज्ञे समर्पयेदित्यर्थः । तथाच कात्यायनः,—

“आधाता यच्च नष्टः स्नात् धनी बन्धं निवेदयेत् ।

राज्ञा ततः स विख्यातो विक्रेथ इति धारणा ॥

सृष्टद्विकं मृहीला तु शेषं राजन्यथार्पयेत्”—इति ।

राज्ञे समर्पणञ्च ज्ञात्याद्यभावविषयम् । तत्सद्भावे तत्रैव समर्पणस्य न्याय्यत्वात् । अन्यत्तु वर्जयेदित्यनेन धनद्वैगुण्येऽप्यकृतकालावधिकाधौ धनिकस्यास्त्रामित्वमवगम्यते । धनद्वैगुण्ये स्वत्वप्रतिपादकं याज्ञवल्क्यवचनं समानाधिविषयम्* । अतएव, न्यूनं अधिकं च बन्धे आधिनाशोनास्ति, किन्तु द्विगुणीभूतं द्रव्यमेव राज्ञा दाप्य इत्याह याज्ञवल्क्यः,—

“चरिचबन्धकृतं सृष्ट्या दापयेद्धनम् ।

सत्यद्वारकृतं द्रव्यं द्विगुणं दापयेत् ततः”—इति ।

चरिचं शोभनाचरितं स्त्रच्छाश्रयत्वम् । तेन यत् बन्धकं, चरिचबन्धकम् । तेनाधिकेन यद्व्यमात्ममात् कृतं पराधीनं वा कृतं, तच्च

* समांशाधिविषयम्,—इति शा० ।

१८२

पराशरमाधवः ।

रित्रबन्धककृतम् । अथवा चरित्रमग्निहोत्रादिजनितमपूर्वम् । तदेव
बन्धकं चरित्रबन्धकम् । तेन यद्व्यभाक्तासात्कृतं, तत्सदृष्टिकमेव
दापयेत्, न तु धनदैगुण्येऽप्याधिनाशः । सत्यस्य कारः सत्यङ्कारः ।
तेन कृतं सत्यङ्कारकृतम् । तदपि दिगुणमेव देयं, न तु लाभादि-
नाशः* । अयमभिप्रायः । बन्धकार्पणसमयएव मया दिगुणमेव द्रव्यं
दातव्यं नाधिनाशः इति नियमे कृते, तदेव दिगुणभूतं दातव्यं नाधि-
नाशः इति । कथं विक्रयादिव्यवस्थानिर्वाहाय यदङ्गुलीयकादि पर-
हस्ते समर्पितं, तत्सत्यङ्कारकृतम् । तत्राङ्गुलीयकादि गृहीत्वा व्यवस्था-
मतिकामन् तदेवाङ्गुलीयकादि दिगुणं प्रतिपादयेत् । इतरस्येद-
ङ्गुलीयकादिकमेव त्यजेत् । वस्त्राधौ नियममाह प्रजापतिः,—

“यो वै धनेन तेनैव परमाधिं नयेद्यदि ।

कृत्वा तदाऽऽधिलिखितं पूर्वञ्चापि समर्पयेत्”—इति ।

यद्व्यवस्थामिति धनं प्रयुक्तं तत्तुल्येनैव धनेन परं धनिका-
न्तरमाधिं नयेत्, न त्वधिकेन । अयं वस्त्राधिर्धनस्य दैगुण्ये सति ।
सम्प्रतिपत्तौ तु दैगुण्यादवांगपि द्रष्टव्यः ।

अथाधिभोचनम् ।

तत्र वृहस्पतिः,—

“धनं मूलीकृतं दत्त्वा यदाऽऽधिं प्रार्थयेद्गुणी ।

तदैव तस्य भोक्तव्यस्त्वन्यथा दोषभागधनौ”—इति ।

* लाभनाशः,—इति का ।

अवधारकाख्यम् ।

१८३

मूलीकृतमधमर्णेन देयं धनम् ; वस्तुभोग्याधौ मूलमात्रं, गो-
प्याधौ तु सदृष्टिकम् । यदा तद्वत्ता च्छणी आधिं प्रार्थयते, तदा
धनिना स मोक्षव्यः । अन्यथा दोषभाग्यवेदित्यर्थः । तदाह याज्ञ-
वल्क्यः,—

“उपस्थितस्य मोक्षव्यः आधिक्षेनोऽन्यथा भवेत् ।

प्रयोजके सति धनं कुलेऽन्यस्याधिमाप्नुयात्”—इति ।

धनप्रयोक्तव्यसन्निहिते सति तदाग्रहस्ते सदृष्टिकं धनं निधाय
स्वकीयमाधिं गृह्णीयात् । भोग्याधिसु मूलमात्रं दत्वा फलकालान्ते
मोक्षव्यइत्याह व्यासः,—

“फलभोग्यं पूर्णकालं दत्वा द्रव्यन्तु सामकम्”—इति ।

यममेव सामकम् । मूलमात्रं दत्वा च्छणी बन्धमवाप्नुयादिति ।
आधिनाशनिबन्धनत्वे वैगुण्यादिकालादवांगेव आधिर्मोक्षव्यः ।
तथाच सएव,—

“अतोऽन्तरा धनं दत्वा च्छणी बन्धमवाप्नुयात्”—इति ।

यत्तु तेनैवोक्तम्,—

“गोप्याधिं द्विगुणादूर्ध्वं मोचयेदधमर्णिकः”—इति ।

तद्वैगुण्यादूर्ध्वं, अर्वाक् दिसप्ताहान्मोचयेदित्येवम्परम् । अन्यथा,
आधिः प्रणयेद्विगुणे धने इति याज्ञवल्क्यवचनविरोधापत्तेः । यदि
प्रयोक्तव्यसन्निहिते तत्कुले धनग्रहीतारो न सन्ति, यदि वाऽऽधि-
विक्रयेण धनादित्सा स्यादधमर्णस्य, तत्र यत्कर्त्तव्यं तदाह याज्ञ-
वल्क्यः,—

“तत्कालकृतमूख्यो वा तत्र तिष्ठेददृष्टिकः”—इति ।

१८५

पराशरमाधवः ।

ऋणदानेच्छाकाले यत् तस्याधिमूल्यं, तत्परिकल्प्य तत्रैव धनिनि तमाधिं वृद्धिरहितं स्थापयेत्तत ऊर्ध्वं न वर्द्धते इति । भोग्याधिविषये क्वचिद्विशेषमाह ब्रह्मसूत्रिः,—

“चेत्रादिकं यदा भुक्तमत्यन्तमधिकं ततः ।

मूलोदयं प्रविष्टं चेत्तदाऽऽधिं प्राप्नुयादृणी” —इति ।

तेन प्रविष्टे सोदये द्रव्ये त्वयैतन्मोक्तव्यमित्येवं परिभाष्य यदा चेत्रादिकमादध्यात्, तदा भोगेन चेत्रार्थव्ययसहितसद्वृद्धिकधनप्रवेशे सति आधिमादद्यादधमर्ण इत्यर्थः । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“यदा तु द्विगुणीभूतमृणमाधौ तदाऽखिलम् ।

मोक्ष्यन्नाधिलदुत्पन्ने प्रविष्टे द्विगुणे धने” —इति ।

अथमेव लयाधिरित्युच्यते लोकैः । यत्र तु वृद्धार्थ एव भोग- इति परिभाषते, तत्र भोगेनाधिकधनप्रवेशे यावन्मूलदानं नाधिमोक्तव्यः ।

“परिभाष्य यदा चेत्रं तथा तु धनिके ऋणी ।

त्वयैतदृत्तलाभेऽर्थे भोक्तव्यमिति निश्चयः ॥

प्रविष्टे सोदये द्रव्ये प्रदातव्यन्वया मम” —इति ।

ऋणग्रहणकाले धनद्वैगुणानन्तरं भोगः । मूलमात्रं दत्त्वाऽधमर्णो बन्धनं प्राप्नोति । धनी च ऋणं मूलमात्रं न गृह्णीयात् । किन्तु पूर्णं वर्षं समग्रवृद्धिपर्याप्ति धने प्रविष्टे सति धनिनो मूलमात्रं देयम् । ऋणिनो बन्धलाभ इति । परस्परानुमतौ तु वृद्धपर्याप्त- भोगेऽपि मूलमात्रदानेनैवाधिलाभः इत्यर्थः । परिभाषितकालैक- देशेनैव समग्रवृद्धिपर्याप्तवर्षप्रवेशे स एवाह,—

व्यवहारकारणम् ।

१८५

“यदि प्रकर्षितं तस्यात्तदा न धनभागधनी ।
 ऋणौ न लभते वस्त्रं परस्परमतं विना”—इति ।
 इत्याधिविधिः ।

अथ प्रतिभूः ।

तत्र दृश्यति,—

“दर्शने प्रत्यये दाने ऋणे द्रव्यार्पणे तथा ।
 चतुःप्रकारः प्रतिभूः शास्त्रे दृष्टो मनीषिभिः ॥
 आर्हको दर्शयामीति साधुरित्यपरोऽब्रवीत् ।
 दाताऽहमेतद्रविणमर्पयामीति चापरः”—इति ।

अहमेव तदीयं धनमर्पयामीति ब्रवीतीत्यर्थः । दर्शनप्रतिभुवः

कृत्यमाह सएव,—

“दर्शनप्रतिभूर्यस्तु देशे काले च दर्शयेत् ।
 निबन्धं वाहयेत् तत्र नैव राजकृतादृते”—इति ।

निबन्धं ऋणं वाहयेत् धनिनं प्रापयेत् । यस्तु न दर्शयति, तं

प्रत्याह मनुः,—

“यो यस्य प्रतिभूस्त्रिष्टेत् दर्शनायेह मानवः ।
 अदर्शयन्स तं तत्र प्रयच्छेत् स्वधनादृणम्”—इति ।

दर्शनाय कालं दद्यादित्याह दृश्यति,—

“नष्टस्यान्वेषणे कालं दद्यात्प्रतिभुवे धनी ।
 देशानुरूपतः पञ्च मासं सार्द्धमथापिवा”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

२४

१८६

पराशरमाधवः ।

“नष्टस्यान्वेषणार्थं देयं पचत्रयं परम् ।

यद्यसौ दर्शयेत्तस्य मोक्षव्यः प्रतिभूर्भवेत् ॥

कालेऽप्यतीते प्रतिभूर्यदि तं नैव दर्शयेत् ।

स तमर्थं प्रदाप्यः स्यात्प्रेते चैवं विधीयते”—इति ।

दानप्रत्ययप्रतिभुवोः कृत्यमाह नारदः,—

“अणिव्यप्रतिकुर्वन्तु प्रत्यये वाऽथ हापिते ।

प्रतिभूस्तु चणं दद्यादनुपस्थापयंस्तदा”—इति ।

अप्रतिकुर्वन्तु बन्धनदार्ढ्येन अददन्तु । प्रत्यये ज्ञापिततद्वि-
शासेऽपगते । धनार्पणप्रतिभुवः कृत्यमाह सएव,—

“विद्यासार्थं कृतस्त्राधिर्न प्राप्तो धनिना यदा ।

प्रापणीयस्तदा तेन देयं वा धनिनां धनम्”—इति ।

आधिप्रत्यर्पणप्रतिभुवं प्रत्याह सएव,—

“खादको वित्तहीनश्च लग्नको वित्तवान् यदि ।

मूलं तस्य भवेद्देयं न वृद्धिं दातुमर्हति”—इति ।

खादको बन्धभक्तः, लग्नकः प्रतिभूः । स तु वृद्धिं दातुं नार्हति ।
खादकादप्यत्र, मूल्येन तोषयेदिति वचनात् तन्मूल्यमात्रमेव देयम् ।
एवमितरेषां प्रतिभुवामपि देयद्रव्यविधयो द्रष्टव्याः । प्रतिभूर्ग्राह्य-
इति प्रकृतमाह कात्यायनोऽपि,—

“दानोपस्थानवादिषु विद्यासग्नपथाय च ।

लग्नकं कारयेदेवं यथायोगं विपर्यये”—इति ।

* इत्यमेव पाठः कूर्त्तव्यः । नमः तु, मूल्येन तोषयेदिति वचनात् मूलमात्र-
मेव,—इति पाठः प्रतिभाति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१८७

उपस्थानं दर्शनम् । व्याप्तोऽपि,—

“लेख्ये कृते च दिव्ये वा दानप्रत्ययदर्शने ।

गृहीतवन्धोपस्थाने ऋणिद्रव्यार्पणे तथा”—इति ।

प्रतिभूयार्ह इति शेषः । प्रतिभूमरणे व्यवस्थाभाह चाज्ञ-
वत्त्वः,—

“दर्शनप्रतिभूर्यच मृतः प्रात्ययिकोऽपिवा ।

न तत्पुत्रा ऋणं दद्युर्दद्युर्दानाय यः स्थितः”—इति ।

यदा दर्शनप्रतिभूः प्रत्ययिको वा मृतः, तदा तयोः पुत्राः प्राति-
भाव्यायातं पित्रकृतमृणं न दद्युः । यस्तु दानाय स्थितः प्रतिभूर्मृत-
स्तत्पुत्रा ऋणं दद्युः । तत्पौत्रपुत्रैरपि मुख्यमेव* देयं, न वृद्धिर्देया ।
तथाच व्यासः,—

“ऋणं पैतामहं पौत्रः प्रातिभाव्यागतं सुतः ।

समं दद्यात्तत्सुतौ तु न दाप्याविति निश्चयः”—इति ।

तत्सुतौ पौत्रप्रपौत्रौ । वृद्धस्यतिः,—

“आद्यौ तु वितथे दाप्यौ तत्कालावेदिसं धनम् ।

उत्तरौ तु विसंवादे तौ विना तत्सुतौ तथा”—इति ।

आद्यौ दर्शनप्रत्ययप्रतिभुवौ, वितथे अहमेनं दर्शयिष्यामि अमौ
साधुरित्येवं विधयोर्वाक्ययोः मिथ्यात्वे राज्ञा दाप्यौ । उत्तरौ दान-
र्णिद्रव्यार्पणप्रतिभुवौ विसंवादे दाढ्यादिना धने ऋणिकेन अप्रति-
दत्ते दाप्यौ । तथोरभावे तत्सुतौ दाप्यौ । प्रत्ययप्रतिभूवत्प्रमाण

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, मूलमेव,—इति पाठः प्रतिभावि ।

१८८

पराशरमाधवः।

प्रतिभूरेव दाप्यो न तत्पुत्रः विवादप्रतिभूकसाधितं धनं दण्डञ्च
दाप्यः । तदभावे तत्पुत्रोऽपीत्याह व्यासः,—

“विप्रत्यये लेख्यदिव्ये दर्शने वाऽकृते मति ।

ऋणं दायाः प्रतिभुवः पुत्रन्तेषां न दापयेत् ॥

दानवादप्रतिभुवौ दाप्यौ तत्पुत्रकौ तथा”—इति ।

यत्र दर्शनप्रत्ययप्रतिभुवौ वन्धकं गृहीत्वा प्रातिभाव्यमङ्गीकुरुतः,
तत्र विशेषमाह कात्यायनः,—

“गृहीत्वा वन्धकं यच्च दर्शनस्य स्थितो भवेत् ।

विना पित्रा धनं तस्मादाप्यस्तस्य ऋणं सुतः”—इति ।

अनेकप्रतिभूदानप्रकारमाह याज्ञवल्क्यः,—

“वहवः सूर्यदि स्वांगैर्दद्युः प्रतिभुवो धनम् ।

एकक्षायाश्चित्तेष्वेव धनिकस्य यथा रुचिः”—इति ।

‘एकस्मिन् प्रयोगे द्वौ वहवो वा प्रतिभुवः, तदणं विभज्य स्वांगेन
दद्युः । एकक्षायाश्चितेषु धं पुरुषं धनिकः प्रार्थयेत्, स एव कृत्स्नं
दद्यात् नांगतः । एकक्षायाधिष्ठितेषु यदि कश्चिद्देशान्तरङ्गतः, तदा
तत्पुत्रोऽपि दद्यात् । मृते तु पितरि पुत्रः पित्रंगमेव दद्यात्, न
कृत्स्नम् । तथाच कात्यायनः,—

“एकक्षायाप्रविष्टानां दाप्योयस्तत्र दृश्यते ।

प्रोषिते तत्सुतः सर्वं पित्रंगन्तु मृते तु सः”—इति ।

प्रातिभाव्यापलापे दण्डमाह पितामहः,—

“यो यस्य प्रतिभूभृत्वा मिथ्या चैव तु प्रचक्षति ।

“यत्र, यदि,—इति भवितुमुचितम् ।

अवधारकाण्डम् ।

१८८

धनिकस्य धनं दाप्यो राज्ञा दण्डेन तत्समम् ॥

कुर्याच्च प्रतिभूर्वादं कार्यं चार्थैर्धिना सह ।

सोपमर्गस्तदा दण्डो विवादात् द्विगुणं दमम्"—इति ।

अत्र प्रतिक्रियाविधिः । तत्र याज्ञवल्क्यः,—

“प्रतिभूर्दापितो यत्र प्रकाशं धनिने धनम् ।

द्विगुणं प्रतिदातव्यं ऋणिकैस्तस्य तद्भवेत्”—इति ।

धनिकेन पौडितः सन् प्रतिभूस्तत्सुतोवा जनसमक्षं राज्ञा यद्धनं
दापितस्तद्द्विगुणमृणिकः प्रतिभुवे दद्यात् । यदाह नारदः,—

“यं चार्थं प्रतिभूर्दद्याद्धनिकेनोपपौडितः ।

ऋणिकः स्वप्रतिभुवे द्विगुणं प्रतिदापयेत्”—इति ।

कदा हि द्विगुणं दद्यादित्यपेक्षिते आह कात्यायनः,—

“प्रतिभावं तु यो दद्यात्पौडितः प्रतिभावितः ।

त्रिपञ्चात्परतः सोऽर्थं द्विगुणं लभ्यमर्हति”—इति ।

द्वैगुण्यं हिरण्यविषयम् । पश्चादौ तु विशेषो याज्ञवल्क्यनोक्तः,—

“सन्ततिः स्त्रीपशुष्वेव धान्यं त्रिगुणमेव च ।

वस्त्रं चतुर्गुणं प्रोक्तं रसश्चाष्टगुणस्तथा”—इति ।

प्रातिभावे निषेधानाह कात्यायनः,—

“न स्वामी न च वै शत्रुः स्वामिनाऽधिकृतस्तथा ।

निरुद्धो दण्डितश्चैव सन्दिग्धश्चैव न कश्चित् ॥

नैव रिक्तो न मित्रं वा न चैवात्यन्तवासिनः ।

राजकार्यनियुक्तश्च ये च प्रव्रजिता नराः ॥

नाशक्तो धनिने दातुं दण्डं राज्ञे च तत्समम् ।

१६०

पराशरमाधवः ।

जीवन् वाऽपि पिता यस्य तथैवेच्छाप्रवर्त्तकः ॥

नाविज्ञातो यद्दीतव्यः प्रतिभूः स्वक्रियां प्रति”—इति ।

सन्दिग्धोऽभिग्रस्तः । अत्यन्तवासिनो नैष्ठिकब्रह्मचारिणः । याज्ञ-
वल्क्योऽपि,—

“भातृणामथ दम्पत्योः पितुः पुत्रस्य चैव हि ।

प्रातिभाव्यमृणं साक्ष्यं अविभक्ते न तु स्यतम्”—इति ।

नारदोऽपि,—

“साचिलं प्रातिभाव्यञ्च दानं ग्रहणमेव च ।

विभक्ता भ्रातरः कुर्युः नाविभक्ताः परस्परम्”—इति ।

अस्तन्त्रेषु धनप्रयोगनिषेधमाह याज्ञवल्क्यः,—

“न स्त्रीभ्यो दासवालेभ्यः प्रयच्छेच्च क्षत्रिद्वनम् ।

दत्तञ्च समते तन्तु तेभ्यो दत्तं तु यद्वनम्”—इति ।

अशर्णीग्रहणधर्माः ।

तत्र याज्ञवल्क्यः,—

“प्रच्छन्नं साधयन्नर्थं स वाच्यो नृपतेर्भवेत् ।

साधमानो नृपं गच्छेत् दण्डो दाप्यश्च तद्वनम्”—इति ।

अस्यार्थः । अधमर्णेनाभ्युपगतं साक्ष्यादिभिर्भावितं वा धर्मादि-
भिरूपायैः साधयन् राज्ञा न निवारणीयः । यदि तु पापात्तदा
ब्रह्मसतिः,—

“धर्मापधिवलात्कारैर्गृह्यस्त्रोधनेन च”—इति ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, संरोधनेन,—इति पाठः प्रतिभाति ।

अवधारकाण्डम् ।

१६१

धर्मादीन् स्वयमेवाह,—

“सुहृत्सम्बन्धिसन्दिष्टैः सामोक्त्याऽनुगमेन च ।
 प्रायेणाय ऋणी दाया धर्म एवमुदाहृतः ॥
 कृद्मना याचितं चार्थमानीय ऋणिकात् धनी ।
 अन्वाहितं समाहृत्य दाप्यते यत्र सोपधिः ॥
 यदा स्वगृहमानीय ताडनाद्यैरुपक्रमैः ।
 ऋणिको दाप्यते यत्र बलात्कारः प्रकीर्तितः ॥
 दारपुत्रपशून् वध्वा कृत्वा दारोपरोधनम् ।
 यत्रणं दाप्यतेऽर्थन्तु तदाचरितमुच्यते”—इति ।

मनुरपि धर्मादीनुपायान् दर्शयति,—

“धर्मेण व्यवहारेण क्लृप्तेनाचरितेन च ।
 प्रयुक्तं साधयेदर्थं पञ्चमेन बलेन च”—इति ।

धर्मादयश्चोपायाः पुरुषापेक्षया प्रयोक्तव्याः । तदाह कात्या-

यनः,—

“राजा तु स्वामिनं विप्रं शान्त्वेनैव प्रदापयेत् ।
 रिक्थिनं सुहृदं वाऽपि क्लृप्तेनैव प्रदापयेत् ॥
 वर्णिकाः कर्षिकाः चैव शिल्पिनश्चाब्रवीद्भृगुः ।
 देशाचारेण दायाः सुदुष्टान् सम्पीड्य दापयेत्”—इति ।

दापने विशेषमाह याज्ञवल्क्यः,—

“गृहीतानुक्रमादायो धनिनामधमर्णिकः ।
 दत्त्वा तु ब्राह्मणायैव नृपतेस्तदनन्तरम्”—इति ।

समानजातीयेषु धनिषु युगपत्प्राप्तेषु गृहीतानुक्रमात् धनं

१६२

पराशरमाधवः ।

दाणः, भिन्नजातीयेषु तु ब्राह्मणादिकर्मण । साधयितुमशक्तं धनिकं
प्रत्याह याज्ञवल्क्यः,—

“राजाऽधमर्णिकोदाणः साधितादशकं शतम् ।

पञ्चकन्तु शतं दाणः प्राप्तार्यो ह्युत्तमर्णिकः”—इति ।

प्रतिपन्नस्यार्थस्य राजा दशमांशमधमर्णिकादृणरूपेण गृह्णी-
यादुत्तमर्णादिशतितमं भागं वृत्त्यर्थं गृह्णीयादित्यर्थः । अधनिक-
क्षणादानप्रकारमाह याज्ञवल्क्यः,—

“हीनजातिं परिक्षीणमृणार्थं कर्म कारयेत् ।

ब्राह्मणसु परिक्षीणः शनैर्दाण्यो यथोदयम्”—इति ।

ब्राह्मणग्रहणमुत्तिष्ठजात्युपलक्षणार्थम् ।

“कर्मणाऽपि समं कार्यं धनिकं वाऽधमर्णिकः ।

समोऽप्रकृष्टजातिश्च दद्यात् श्रेयांसु तच्छनैः”—इति स्मरणात् ।

नारदोऽपि,—

“अथ शक्तिविहीनश्चेदृणी कालविपर्ययात् ।

शक्त्यपेक्षमृणं दाणः काले काले यथोदयम्”—इति ।

दुष्टाधमर्णिकं प्रत्याह मनुः,—

“अणिकः सधनोयसु दौरात्यान्न प्रयच्छति ।

राजा दापयितव्यः स्यात् गृहीत्वा द्विगुणो दमः”—इति ।

सन्दिग्धार्थे अणग्रहणं कुर्वतोऽर्थहानिर्दण्डश्रेत्याह वृहस्पतिः,—

“अनावेद्य तु राज्ञे यः सन्दिग्धार्थं प्रवर्त्तते ।

प्रसह्य स प्रवेष्टः स्यात् वीऽप्यर्थो न सिध्यति”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

थवहारकाण्डम् ।

१६३

पौड्येक्षु धनी यत्र ऋणिकं न्यायवादिनम् ।

तस्मादर्थ्यात् दहीयेत तत्समं प्राप्नुयात् दमम्"—इति ।

यस्त्वधमर्णस्तत्तमर्णमकाशात् व्यवहारार्थं धनं गृहीतवान्, स तस्यैव धनं दद्यात्, नान्येषाम् । तदाह कात्यायनः,—

“यस्य द्रव्येण यत्पण्यं साधितं यो विभावयेत् ।

तद्रव्यमृणिकेणैव दातव्यं तस्य नान्यथा"—इति ।

निर्धनाधमर्णविषये ऋणप्रतिदानप्रकारमाह भारद्वाजः,—

“ऋणिकस्य धनाभावे देयोऽन्योऽर्थस्तु तत्तमात् ।

धान्यं हिरण्यं लौहं वा गोमहिषादिकं तथा ॥

वस्त्रं भूदासवर्गञ्च वाहनादि यथाक्रमम् ।

धनिकस्य तु विक्रीय प्रदेयमनुपूर्वशः ॥

चेवाभावे तथाऽऽरामस्तस्याभावे हयक्रयः ।

दिजातीनां गृहाभावे कालहारो विधीयते"—इति ।

मनुरपि,—

“ऋणं दातुमशक्नो यः कर्तुमिच्छेत्पुनः क्रियाम् ।

स दत्त्वा निर्जितां वृद्धिं करणं परिवर्त्तयेत्"—इति ।

अयमर्थः । प्रतिदानकाले धनासम्पत्तिवशात्सदृष्टिकमूलदाना-
शक्नोऽधमर्णः ऋणस्य चिरन्तनत्वं परिहरतो धनिकस्य समानार्थ-
क्रियां लेख्यादिरूपां पुनः कर्तुमिच्छेत्, स निष्पन्नां वृद्धिं दत्त्वा
करणं परिवर्त्तयेत्, पुनर्लेख्यादिक्रियां वर्त्तमानवत्सरादिचिकित्तां
कुर्यादिति । यः पूर्वनिर्जितवृद्धिं दातुमसमर्थः, स तु तां मूलत्वे-
नारोपयेत् । तदाह सएव,—

१८४

पराशरमाधवः ।

“अदर्शयित्वा तत्रैव हिरण्यं परिवर्त्तयेत् ।

यावती सम्भवेदृद्धिः तावती द्यातुमर्हति”—इति ।

हिरण्यमदर्शयित्वा निर्जितां वृद्धिमदत्त्वा तत्रैव लेख्ये परि
वर्त्तयेत् । यस्तु अणप्रतिदानकाले सदृष्टिकं मूलं दातुं न शक्नोति,
तं प्रत्याह याज्ञवल्क्यः,—

“लेख्यस्य पृष्ठेऽभिलिखेत् दत्त्वा दलर्णिको धनम्”—इति ।

लेख्यासन्निधाने विष्णुः । “असमप्रदाने लेख्यासन्निधाने षोत्त-
मर्णस्य लिखितं दद्यात्”—इति । नारदोऽपि,—

“गृहीतोपगतं दद्यादृणिकात् वृद्धिमाप्नुयात् ।

यदि वा नो परिलिखेदृणिमा षोदितोऽपि भन् ॥

धनिकस्यैव वर्द्धेत तथैव अणिकस्य च”—इति ।

यस्तु अणपाकरणं न करोति, तस्य प्रत्यवायः पुराणेऽपि
दर्शितः,—

“तपस्वी चाग्निहोत्री च अणवान् म्रियते* यदि ।

तपस्यैवाग्निहोत्रञ्च सर्वं तद्वनिने भवेत्”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“उद्धारादिकमादाय स्वामिने न ददाति यः ।

स तस्य दासोभूत्यः स्त्री पशुर्वा जायते गृहे”—इति ।

उद्धारादिकं दातुमर्ह्येतया स्थितम् । नारदोऽपि,—

“याच्यमानं न दद्यात्तु अणमाधिप्रतिग्रहम् ।

तद्वच्यं वर्द्धयेत्तावत् यावत्कोटिशतं भवेत् ॥

* अग्नं नोभ्रियते,—इति ग्रा० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१८३

ततः कोटिग्रते पूर्णे दाननष्टेन* कर्मणा ।

अथः खरोष्ठोदाशो भवेज्ज्वल्यनि जन्मनि"—इति ।

प्रतिदातुः कर्त्तव्यमाह याज्ञवल्क्यः,—

“दत्तं पाठयेत्तेष्वं शुद्धे चान्यन्तु कारयेत् ।

साक्षिणं स्थापयेद्यदा दातव्यं वा ससाक्षिकम्”—इति ।

ससाक्षिकमृणं पूर्वसाक्षिममममेव दातव्यम् । पूर्वसाक्षिणाममममेव
माध्यन्तरसमममेव दातव्यमिति । नारदोऽपि,—

“लेख्यं दत्त्वा ऋणी शुद्धोत्तदभावे सुतैरिति” ।

†अल्पकालमदौर्घकालमृणं याच्यमानसमन्तरमेव देयम् ।
सावधित्वेन कृतं तु पूर्णं त्वधौ सान्तलाभं संश्रवे । धनिकर्णिकयो-
रेवं विशुद्धिः स्यात् प्रतिश्रवमिति । ऋणप्रतिदातृनाह दृष्टमिति,—

“याच्यमानाय दातव्यमल्पकालमृणं कृतम् ।

पूर्णेऽवधौ सान्तलाभमभावे च पितुः क्वचित्”—इति ॥

अनन्तरं ऋणग्रहणं तस्य पितुरभावे पितृकृतमृणं सुतैरवश्यं
दातव्यम् । अवश्यं दातव्यमित्यत्र हेतुमाह नारदः,—

* वाष्प्यं नष्टेन,—इति का० ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । सम तु, “अल्पकालमृणं देयं याचितं सम-
न्तरम् । पूर्णेऽवधौ सावधौ तु सान्तलाभं विनिर्दिशेत् । धनिकर्ण-
िकयोरेवं विशुद्धिः स्यात् प्रतिश्रवम्”—इति । अल्पकालमदौर्घ-
कालमृणं याच्यमानसमन्तरमेव देयम् । सावधित्वेन कृतन्तु पूर्णं
सावधौ सान्तलाभं देयम् । इति पाठो भवितुमर्हति, अन्यथा कोऽ-
प्येवं विधः पाठः स्यात्,—इति प्रतिभाति । परं सर्वत्र दर्शनादसं-
लप्यस्व पाठो मुखे रक्षितः । एवं परत्र ।

‡ इत्यमेव पाः सर्वत्र ।

१६६

पराशरमाधवः ।

“इच्छन्ति पितरः पुत्रान् स्वार्थहेतोर्यतस्ततः ।

उत्तमर्णाधमर्णाभ्यां मामयं मोचयिष्यति ॥

अतः पुत्रेण जातेन स्वार्थमुत्सृज्य यत्नतः ।

च्छणात्पिता मोचनीयो यथा न नरकं व्रजेत्”—इति ।

उत्तममृणं, “जायमानोऽहं ब्राह्मणस्त्रिभिर्च्छणवान् जायते”—

इति श्रुतिप्रतिपादितमृणम् । अधममृणं परहस्तान् कुसीदविधिना
मृहीतम् । कात्यायनोऽपि,—

“नृणान् सूसुभिर्जातिः दानेनैवाधमादृणात् ।

विमोक्षस्तु यतस्तस्मादिच्छन्ति पितरः सुतान्”—इति ।

जातेनेत्यभिधानाच्च जातमात्रस्य च्छणमोचनेऽधिकारः, किन्तु
प्राप्तव्यवहारस्येत्याह सएव,—

“नाप्राप्तव्यवहारस्तु पितर्युपरते कश्चित् ।

काले तु विधिना देयं वसेयुर्नरकेऽन्यथा”—इति ।

कचिद्विद्यमानेऽपि पितरि सुतैर्देयमित्याह सएव,—

“विद्यमानेऽपि रोगार्त्तं स्वदेशाग्नोषिते तथा ।

विंशत्यवत्सराद्देषमृणं पितृकृतं सुतैः”—इति ।

दृष्टव्यतिरपि,—

“साक्षिण्येऽपि पितुः पुत्रैः च्छणं देयं विभावितम् ।

जात्यन्धपतितोन्मत्तचयश्चिन्नादिरोगिणः”—इति ।

च्छणदाने अधिकारिणं पुत्रं दर्शयति कात्यायनः,—

“च्छणं तु दापयेत्पुत्रं यदि साक्षिरूपद्रवम् ।

द्रविणार्हश्च धूर्यश्च नान्यथा दापयेत्कुतम्”—इति ।

अवधारणासङ्ग्रहम् ।

१६७

नारदोऽपि,—

“पितर्युपरते पुत्रा ऋणं दद्यार्यथाऽशतः ।

विभक्तो वाऽविभक्तो वा यो वा तामुदहेद्दुरम्”—इति ।

विभागोत्तरकाशं पित्रा यद्दणं कृतं, तत्केन देयमित्यपेक्षिते आह
कात्यायनः,—

“पितृणां विद्यमानेऽपि न च पुत्रो धनं हरेत् ।

देयं तद्वनिके द्रव्यं मृते गृहंस्तु दाप्यते”—इति ।

पित्रादिहृतर्णसमवाये दामकममाह बृहस्पतिः,—

“पित्र्यमादावृणं देयं पश्चादात्मीयमेव च ।

तयोः पैतामहं पूर्वं देयमेवमृणं सदा”—इति ।

पैतामहमृणं सममेव देयम् । तथाच सएव,—

“ऋणमात्मीयवत् पित्र्यं पुत्रैर्देयं च याचितम् ।

पैतामहं समं देयमदेयं तत्सुतस्य च”—इति ।

तत्सुतस्यागृहीतधनस्य प्रपौत्रस्य । एतदेव अभिप्रेत्य नारदः,—

“ऋणादव्याहतं प्राप्तं पुत्रैर्यचर्णमुद्धृतम् ।

दद्युः पैतामहं पौत्रास्तत्पुत्र्यान्निवर्त्तते”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“पित्रभावेऽपि दातव्यमृणं पौत्रेण यत्नतः ।

चतुर्थेन न दातव्यं तस्मात्तद्विनिवर्त्तते”—इति ।

देयमृणमनेन देयमित्यस्मिन्काले देयमित्येतत्तितथं याज्ञ-
वल्क्य आह,—

“पितरि प्रोक्षिते प्रेते व्यसनाभिप्लुतेऽपि वा ।

१६८

पराशरमाधवः ।

पुत्रपौत्रैर्ऋणं देयं निऋवे साक्षिभावितम्”—इति ।

अदेयमृणमाह बृहस्पतिः,—

“सौराक्षिकं वृथादानं कामक्रोधप्रतिश्रुतम् ।

प्रातिभावं दण्डशुक्लं ग्रेवं यत्तन्न दापयेत्”—इति ।

सुरापानार्थं यत्कृतं तत्सौरम् । द्यूतपराजयनिमित्तकं आक्षि-
कम् । वृथादानं धूर्त्तादिभ्यो यत्तु दत्तम् । कामक्रोधप्रतिश्रुतयोः
स्वरूपं कात्यायनेन दर्शितम्,—

“लिखितं मुक्तकं वाऽपि देयं यत्तु प्रतिश्रुतम् ।

परपूर्वस्थियै दत्तं विद्यात्कामकृतं नृणाम् ॥

यत्र हिंसां समुत्पाद्य कोधाद्व्यं विनाशश्च ।

उक्तं तुष्टिकरं तत्तु विद्यात्क्रोधकृतं तु तत्”—इति ।

मुक्तकं लेखनरहितम् । प्रातिभावं दर्शनप्रातिभाव्यागतम् । तथाच

मनुः,—

“प्रातिभावं वृथादानमाक्षिकं सौरिकञ्च तत् ।

दण्डशुक्लावशिष्टञ्च न पुत्रो दातुमर्हति”—इति ।

दर्शनप्रातिभाव्ये तु नैष विधिः स्यात् ।

“दण्डो वा दण्डशेषं वा शुक्लं तच्छेषमेव वा ।

न दातव्यं तु पुत्रेण यच्च न व्यावहारिकम्” ।

कुटुम्बार्थं पितृव्यादिना कृतमृणं गृही दद्यादित्याह बृहस्पतिः,—

“पितृव्यभ्रातृपुत्रस्त्रीदासशिष्यानुजीविभिः ।

यद्गृहीतं कुटुम्बार्थं तद्गृही दातुमर्हति”—इति ।

नारदोऽपि,—

व्यवहारकाण्डम् ।

१६६

“शिश्यान्नेवासिदासस्त्रीप्रेष्यकृत्यकरैश्च यत् ।

कुटुम्बहेतोस्तत्क्षिप्रं दातव्यं तत्कुटुम्बिना”—इति ।

शिश्योऽत्र विद्यार्थी । शिष्यशालार्थी अन्नेवासी । उत्क्षिप्तम-
सन्निधानादिना स्वानुज्ञां विनाऽपि कृतमृणम् । कात्यायनोऽपि,—

“प्रोषितस्यामतेनापि कुटुम्बार्थमृणं कृतम् ।

दासस्त्रीभ्रातृशिश्वैर्वा दद्यात्पुत्रेण वा पिता”—इति ।

भृगुरपि,—

“ऋणं पुत्रकृतं पित्रा शोधं यदनुमोदितम् ।

सुतस्वेहेन वा दद्यान्नान्यत्तदातुमर्हति”—इति ।

नारदोऽपि,—

“पितुरेव नियोगाद्वा कुटुम्बभरणाय च”—इति ।

कुटुम्बव्यतिरिक्तविषये याज्ञवल्क्यः,—

“न योषित्यतिपुत्राभ्यां न पुत्रेण कृतं पिता ।

दद्यादृणं कुटुम्बार्थी न पतिः स्त्रीकृतं तथा”—इति ।

न पुत्रेण कृतं पितेत्यस्य कचिदपवादमाह बृहस्पतिः,—

“कृतं वा यदृणं कृच्छ्रं दद्यात्पुत्रेण तत्पिता”—इति ।

अत्र पुत्रग्रहणं कुटुम्बोपलक्षणार्थम् । पितृग्रहणञ्च प्रभोरुप-
सन्क्षणार्थम् । तथाच कात्यायनः,—

“कुटुम्बार्थमशक्ते तु गृहीतं व्याधिनाऽथवा :

उपपन्ननिमित्तञ्च विद्यादापत्कृतन्तु तत् ॥

कन्यावैवाहिकञ्चैव प्रेनकार्येषु यत्कृतम् ।

* इत्यमेवं पाठः सर्वत्र । मम तु, दद्यान्नान्यथा दातुमर्हति,—इति
पाठः प्रतिभाति ।

२००

पराशरमाधवः ।

एतत्सर्वं प्रदातव्यं कुटुम्बेन कृतं प्रभोः”—इति ।

न पतिः स्त्रीकृतं तथेत्यस्यापवादमाह याज्ञवल्क्यः,—

“गोपशौण्डिकशैलूषरजकव्याधयोषिताम् ।

ऋणं दद्यात्पतिस्तासां यस्माद्वृत्तिस्तदाश्रया”—इति ।

योषित्पत्या कृतमृणं न दद्यादित्यस्यापवादमाह नारदः,—

“दद्यादपुत्रा विधवा नियुक्ता वा सुसूर्यणा ।

या वा तद्वक्ष्यमादद्याद् यतो ऋक्यमृणं ततः”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“प्रतिपन्नं स्त्रिया देयं पत्या वा सह यत् कृतम् ।

स्त्र्यं कृतं वा यदृणं नान्यत् स्त्री दातुमर्हति”—इति ।

अप्रतिपन्नमपि तद्वक्ष्यगृहणे स्त्रिया देयमित्याह कात्यायनः,—

“ऋणे कृते कुटुम्बार्थं भर्तुः कामेन या भवेत् ।

दद्युः तद्वक्ष्यनः प्रेते प्रोषिते वा कुटुम्बिनि”—इति ।

अविभक्तैः कुटुम्बार्थं कृतमृणं कुटुम्बी दद्यात् । तस्मिन् प्रोषिते
तद्वक्ष्यनः सर्वे दद्युः । नारदोऽपि,—

“पितृव्येणाविभक्तेन भ्रात्रा वा यदृणं कृतम् ।

भ्रात्रा वा यत्कुटुम्बार्थं दद्युस्तत्सर्वम्वक्ष्यनः”—इति ।

अनेकऋणदातृसमवाये याज्ञवल्क्यः,—

“रिक्श्याही ऋणं दाप्यो योषिद्याहस्तयैव च ।

पुत्रोऽनन्याश्रितद्रव्यः पुत्रहीनस्य रिक्शिनः”—इति ।

यो यदीयं द्रव्यं ऋक्शरूपेण गृह्णाति, स तत्कृतमृणं दाप्यः ।

। तदभावे तु रागादिवशाद्दो यदीयां भार्यां गृह्णाति, स तत्कृतमृणं

अवधारकाख्यम् ।

२०१

दायः । तदभावे अनन्याश्रितद्रव्यः पुत्रः कथं दायः । पुत्रहीनस्य
अश्विनः कथं दायः । एतेषां समवाये पाठकमादेव दायः ।

नन्वेतेषां समवाये एकदाऽनुपपन्नः । पुत्रे सत्यन्यस्य अश्वयग्राहत्वा-
सम्भवात् । न च पुत्रे सत्यपि पितृभ्रात्रोः अश्वयहारित्वमिति वाच्यम् ।

“न भ्रातरो न पितरः पुत्रे तद्व्यवहारिणः ।

यतो अश्वयहरा एते पुत्रहीनस्य अश्विनः”—इति

पुत्रे सति अश्वयग्राहित्वस्यास्यतत्वात् । योषिद्व्याहित्वमपि न
सम्भवति,

“न द्वितीयस्य साध्वीनां कश्चिन्नोपदिश्यते”—इति

तेनैवोक्तत्वात् । पुत्रोऽनन्याश्रितद्रव्यः,—इत्येतदप्यनर्थकम् । अ-
श्वयग्राही कथं दायः,—इत्यनेनैकार्यत्वात् । पुत्रहीनस्य अश्विनः,—
इत्येतदपि । पुत्रस्य अश्वयग्राहिणएव अणायकरणाधिकारस्य अश्व-
यग्राही कथं दाय इत्युक्तत्वात्,—इति ।

तदेतदसङ्गतम् । सत्यपि स्त्रीवादिषु पुत्रेऽनन्यायवर्तिषु वा
सवर्णपुत्रेषु पितृव्यादीनां अश्वयग्राहित्वसम्भवात् । स्त्रीवादीनां
अश्वयग्राहिताभावं मनुराह,—

“अनग्नौ स्त्रीवपतितौ जात्यन्ववधिरौ तथा ।

उत्पन्नजडसूकाश्च ये च केचिन्निरिन्द्रियाः”—इति ।

सवर्णपुत्रस्यान्यायवृत्तस्य अश्वययोग्यतां गौतम आह । “तथा
सवर्णपुत्रोऽनन्यायवृत्तो न लभेतैकेषाम्”—इति । अतः पुत्रे सत्यपि
अश्वयग्राही अन्यः सम्भवति । योषित्वाही शास्त्रनिषिद्धोऽप्यतिका-
मनिषेधः सम्भवत्येव । तदाह नारदः,—

२०२

पराशरमाधवः ।

“परपूर्वाः स्त्रियस्त्रय्याः सप्त प्रोक्तायथाक्रमम् ।
 पुनर्भूस्त्रिविधास्तार्सा स्त्रैरिणी च चतुर्विधा ॥
 कन्यैवाचतयोनिर्या पाणिग्रहणदूषिता ।
 पुनर्भूः प्रथमा प्रोक्ता पुनः संस्कारकर्षणा ॥
 देशधर्मानपेक्ष्य स्त्री गुरुभिर्या प्रदीयते ।
 उत्पन्नसाहसाऽन्यस्यै सा द्वितीया प्रकीर्त्तिता ॥
 असक्तु देवरेषु स्त्री बान्धवैर्या प्रदीयते ।
 सवर्णाय सपिण्डाय सा तृतीया प्रकीर्त्तिता ॥
 स्त्री प्रसूताऽप्रसूता वा पत्यावेव तु जीवति ।
 कामात्ममाश्रयेदन्यं प्रथमा स्त्रैरिणी तु सा ॥
 कौमारं पतिसुत्सृज्य त्वन्यं पुरुषमाश्रिता ।
 पुनः पत्युर्गृहं यायात् सा द्वितीया प्रकीर्त्तिता ।
 मृते भर्त्तरि तु प्राप्तान् देवरादीनपास्य या ।
 उपगच्छेत्परं कामात् सा तृतीया प्रकीर्त्तिता ॥
 प्राप्तादेशा धनकौता चुत्पिपासाऽऽतुरा च या ।
 तवाहमित्युपगता सा चतुर्थी प्रकीर्त्तिता ॥
 अन्तिमा स्त्रैरिणीणां या प्रथमा च पुनर्भुवाम् ।
 क्षणं तथोः पतिहृतं दद्याद्यस्ते उपासितः”—इति ।

यत्तु तेनैवोक्तम्,—

“या तु लब्धधनेव स्त्री सापत्या वाऽन्यमाश्रयेत् ।
 सोऽस्यादद्यादृणं भर्त्तुस्तृजेद्वा तथैव ताम्”—इति ।

तदाश्रितभ्रात्रादिविषयम् । अतएव कात्यायनः,—

शिवहारकाण्डम् ।

२०३

“बालपुत्राऽधिकार्था वा भ्रातरं* याऽन्यमाश्रिता ।

आश्रितस्तृणं दद्याद्बालपुत्रविधिः स्मृतः”—इति ।

यदपि नारदेनोक्तम्,—

“अधनस्य ह्यपुत्रस्य मृतस्योपैति यः स्त्रियम् ।

ऋणं वोढुः स भजते मैव चास्य धनं स्मृतम्”—इति ।

तत्, धनभागिनोः पुत्रयोषिद्वाहयोरभावे यः कोऽपि तदुप-
भोक्ता स ऋणं दद्यादित्येवं प्रतिपादनार्थम् । यद्वा, पुत्रहीनस्य
ऋक्षिण इत्यनेन पुत्राभावे योषिद्वाही दाय इत्युच्यते । ऋक्ष-
शब्देन मैव चास्य धनं स्मृतमिति योषितो विवक्षितत्वात् । अयमभि-
प्रायः । स्त्रीरिणीनामन्तिमायाः पुनर्भुवां प्रथमायाश्च स्त्रप्रधनायाः
मापत्यस्त्रियाश्च याहिणः अभावे पुत्रोदायः, पुत्राभावे धनं निरपत्य-
योषिद्वाही दाय इति । अतएव नारदः,—

“धनस्त्रीहारिपुत्राणामृणभाग्यो धनं हरेत् ।

पुत्रो धनस्त्रीधनिनोः स्त्रीहारी धनिपुत्रयोः”—इति ।

धनस्त्रीहारिपुत्राणां समवाये धनहारी ऋणं दद्यात् । धन-
हारिणः स्त्रीहारिणश्चाभावे पुत्रएव दद्यात् । धनपुत्रहीनस्य ऋक्षि-
नइत्यनेन पुत्रहीनस्योत्तमर्णस्य यो ऋक्षी, तस्य धनस्त्रीहारि-
पुत्रऋणं दाय इत्युच्यते । तथाच नारदः,—

“ब्राह्मणस्य तु यद्देयं मान्यस्य न चास्ति चेत् ।

निर्वपेत् तत्सकुल्येषु तदभावेऽस्य बन्धुषु ॥

* भ्रातरं,—इति श्र० ।

२००

परार्द्धमाधवः ।

यदा तु न संकुल्याः स्मर्त्तुं च सम्बन्धिवान्धवाः ।

तदा दद्याद्विजेभ्यस्तु तेऽयमस्तु निधिपेत्”—इति ॥

इति अणुदानप्रकरणम् ।

अथ निक्षेपाख्यस्य द्वितीयपदस्य विधिरुच्यते ।

तत्र निक्षेपस्वरूपं नारद आह,—

“स्वं द्रव्यं यच्च विस्तृताभिर्निक्षेपविशङ्कितः ।

निक्षेपो वाम तत्रोक्तं व्यवहारपदं बुधैः”—इति ।

उपनिधिन्यासौ निक्षेपविशेषौ । तयोः स्वरूपमाह बृहस्पतिः,—

“अनाख्यातं स्ववहितमसङ्ख्यातमदर्शितम् ।

मुद्राङ्कितञ्च यद्वत्तन्मादौपनिधिकं स्मृतम् ।

राजपौरादिकभयाद् दायादानाञ्च वञ्चनात् ।

स्थाप्यतेऽन्यस्य यद्द्रव्यं न्यासः स परिकीर्तितः”—इति ।

रूपसङ्ख्याविशेषमकथयित्वा समयमन्यहस्ते रक्षणार्थं यत् स्थाप्यते,
तद्द्रव्यमौपनिधिकम् । निक्षेपणविधिमाह मनुः,—

“कुलवे वृत्तसम्यक् धर्मज्ञे सत्यवादिनि ।

महापते धनिन्यार्ये निक्षेपं निक्षेपेदुधः”—इति ।

बृहस्पतिः,—

“स्नानं गृहं स्थलस्यैव तदर्णं विविधान् गुणान्* ।

सत्यं शौचं बन्धुजनं परौक्ष्य स्थापयेन्निधिम्”—इति ।

तस्य निक्षेपस्य पुनर्द्विविध्यमाह नारदः,—

* स्नानं गृहं गृहस्थस्य तद्वनं विभवं गुणान्,—इति पुस्तकान्तरे पाठः ।

अवहारकाख्यम् ।

२०५

“ए पुनर्द्विविधः प्रोक्तः साक्षिमानितरक्षया ।

प्रतिदानं तथैवास्त्य प्रत्ययः स्याद् विपर्यये”—इति ।

दृष्टस्ततिरपि,—

“ससाक्षिकं रक्षोदत्तं द्विविधं तदुदाहृतम् ।

पुत्रवत् परिपाख्यं तद्विनश्यत्यनवेक्षया ॥

स्थापितं येन विधिना येन यच्च विभावितम्* ।

तथैव तच्च दातव्यमदेयं प्रत्यनन्तरे”—इति ।

स्थापकेतरस्य यस्य स्थापितद्रव्ये स्वाभ्यमस्ति, स इह प्राथमन्तर-
इत्युच्यते । मनुरपि,—

“यो यथा निक्षिपेद्भुक्ते यमर्थं यस्य मानवः ।

स तथैव ग्रहीतव्यो यथा दायस्तथा यः”—इति ।

दायो दानं स्थापनमिति यावत् । ग्रही ग्रहणम् । प्राप्तयितुः
फलमाह दृष्टस्ततिः,—

“ददतो यद्भवेत्पुण्यं हेमकप्याम्बरादिकम् ।

तत् स्नात् प्राप्तयतो न्यासं तथैव शरणागतम्”—इति ।

भक्षकस्य च दोषस्तेनैव दर्शितः,—

“भर्तृद्रोहे यथा मार्ग्याः पुंसः पुत्रसुहृदधे ।

दोषोभवेत्तथा न्यासे भक्षितोपेक्षिते नृणाम्”—इति ।

दैवाद्युपघाते तु न दोष इत्याह दृष्टस्ततिः,—

“राजदैवोपघातेन यदि तस्मात्प्रमाप्रुथात् ।

ग्रहीद्द्रव्यसहितं तच्च दोषो न विद्यते”—इति ।

* यथाविधि,—इति पुस्तकान्तरे पाठः ।

२०६

पराशरमाधवः ।

ग्रहीतुरिति शेषः । राजशब्देनासमाधेयनिमित्तमुपलक्ष्यते ।

अतएव कात्यायनः,—

“अराजदैविकेनापि निश्चितं यच्च नाशितम् ।

ग्रहीतुः सह भाण्डेन दातुर्नष्टं तदुच्यते”—इति ।

नारदः,—

“ग्रहीतुः सह योऽर्थेन नष्टो नष्टः स दायिनः ।

दैवराजकृते तद्वच्च चेत् तस्मिन्नाकारितम्”—इति ।

दैवग्रहणं तत्स्वरूपलक्षणार्थम् । अतएव याज्ञवल्क्यः,—

“न दाप्योऽपहृतं तत्तु राजदैविकतत्स्वरैः”—इति ।

मनुरपि,—

“चौरैर्हृतं जलेनोदमग्निना दग्धमेव च ।

न दद्याद् यदि तस्मात्स न संहरति किञ्चन”—इति ।

यदि तस्माद्धूनात् लोकमपि स गृह्णाति, तदा दद्यादित्यर्थः ।

तथाच सएव,—

“समुद्रे नाप्नुयात् किञ्चित् यदि तस्माच्च संहरेत्”—इति ।

कचित् केनचित् हेतुना नष्टमपि ग्रहीता मूलद्वारेण न दाप्य-
इत्याह कात्यायनः,—

“ज्ञात्वा द्रव्यवियोगन्तु दाता यच्च विनिश्चिपेत् ।

सर्वापायविनाशेऽपि ग्रहीता नैव दाप्यते”—इति ।

उपेक्षादिना नाशे तु बृहस्पतिराह,—

“भेदेनोपेक्षया न्यासं गृहीत्वा यदि नाशयेत् ।

न दद्याद् यद्यप्यमानो वा दाप्यस्तं सोदयं भवेत्”—इति ।

अवधारकाखम्॥

२०७

कात्यायनोऽपि,—

“न्यासादिकं परद्रव्यं प्रभक्षितमुपेक्षितम् ।

अज्ञानमाश्रितञ्चैव येन दाप्यः स एव तत्”—इति ।

अत्र विशेषमाह व्यासः,—

“भक्षिते सोदयं दाप्यः समं दाप्य उपेक्षिते ।

किञ्चिदूनं प्रदाप्यः स्नाह्व्यमज्ञानमाश्रितम्”—इति ।

याचनानन्तरं अदत्तस्य पश्चाद्देवराजोपघाते स्थापकाय मूलमात्रं
देयम् । तथाच व्यासः,—

“याचनानन्तरं नाग्रे देवराजहृतेऽपि सः ।

पशीता प्रतिदाप्यः स्थात्”—इति ।

मूलमात्रमिति शेषः । प्रत्यर्पणविक्षम्भमात्रापराधेन दृष्टिदाना-
योगात् । याचनानन्तरमदाने दण्डमाह नारदः,—

“याच्यमानस्तु यो दातुर्निचेपं न प्रयच्छति ।

दण्डः स राज्ञा भवति नष्टे दाप्यस्य तत्समम्”—इति ।

यः पुनः स्थापकाननुज्ञया निचेपं प्रभुङ्क्ते, तस्य दण्डमाह स एव,—

“यचार्यं साधयेत्तेन निचेपुनरनुज्ञया ।

तत्रापि स भवेद्दण्डस्तस्य सोदयभावहेत्”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“आजीवन् स्नेह्यया दण्डो दाप्यस्तस्यापि सोदयम्”—इति ।

बृहस्पतिरपि,—

“न्यासद्रव्येण यः कश्चित् साधयेदात्मनः सुखम्* ।

* साधयेत् कार्यमात्मनः,—इति का० ।

२०८

पराशरमाधवः ।

दण्ड्यः स राज्ञा भवति दाप्यस्तथापि सोदयम्”—इति ।

अत्र दण्डोऽपि समएव शास्त्रः । तदाह मनुः,—

“निक्षेपस्थापहर्त्तारं तत्समं दापयेद्धनम् ।

तथोपनिधिहर्त्तारं विशेषेणैव पार्थिवः”—इति ।

बृहस्पतिरपि,—

“गृहीतं निष्कृते यत्र साक्षिभिः श्रपयेन वा ।

विभाज्य दाप्येद्यासं तत्समं विनयं नृपः”—इति ।

स्थापकस्थानृतवादित्वे दण्डमाह मनुः,—

“निक्षेपो ह्यनिवेद्यो यः धनवान् कुलसन्निधौ ।

तावानेव स विज्ञेयो विबुद्धं दण्डमर्हति”—इति ।

ससाक्षिनिक्षेपे साक्षिवचनविबुद्धं न दण्ड्यः । असाक्षिके तु बृह-
स्पतिराह,—

“रहो दत्ते निधौ यत्र विसंवादः प्रजायते ।

विभावकं तत्र दिव्यमुभयोरपि च स्मृतम्”—इति ।

गृहीतस्थापकयोरनृतवादित्वे दण्डमाह मनुः,—

“निक्षेपस्थापहर्त्तारं अनिक्षेपारमेव च ।

सर्वैरूपायैरन्निष्क्रेत् शापयेच्चैव वैदिकैः ॥

यो निक्षेपं नार्पयति यश्चानिक्षिप्य याचते ।

तावुभौ चौरवञ्छास्यौ प्रदाप्यौ तत्समं दमम्”—इति ।

निक्षिप्तद्रव्यमकाले ददतो द्विगुणोदण्डः । तदाह कात्यायनः,—

“शास्त्रस्वरूपनिधिः काले कालहीनस्तु वर्जयेत् ।

कालहीनं दददण्डं द्विगुणञ्च प्रदाप्यते”—इति ।

अवहारकाण्डम् ।

९०६

यद्गद्यादुपनिधिरन्यस्य हस्तो न्यस्तः, तद्गद्यातीते काले स याज्ञः ।
तद्गद्यातीतेऽपि काले स्वयमेव नार्पणीयः । “सहृदयाचनेऽर्पयेत्”—
इति वृहस्पतिस्मरणात् । तद्गद्ये वर्त्तमाने स्वयमेव दीयमानं काल-
चौनम् । तद्दानमिष्टं नैवेति तद्दत्तोऽपि दण्डोद्युक्तः । यस्तु वस्त्रा-
वष्टम्भेन निचेपं न ददाति, तं राजा निगृह्य दापयेदित्याह मनुः,—

“येषां न दद्याद्दयदि तु तद्विरथं यथाविधि ।

इत्थं निगृह्य दाप्यः स्यादिति धर्मस्य धारणा ॥

निश्चितस्य धनस्यैव प्रीत्योपनिहितस्य च ।

कुर्व्याद्विनिर्णयं राजाऽप्रच्छिन्नव्यासधारिणम्”—इति ।

अप्रच्छिन्नं अताडयन् । यदा तु स्वयमेव न दद्यात्, तदा प्रत्य-
नन्तरं प्रत्याह सएव,—

“अच्छलेनैव वाऽम्बिच्छेत्तमर्थं प्रीतिपूर्वकम् ।

विचार्य तस्य वा वृत्तं साक्षैव परिसाधयेत्”—इति ।

निचेपेऽभिहितं धर्मं याचितादिष्वतिदिशति नारदः,—

“एषएव विधिर्वृष्टो याचिताम्नाहितादिषु ।

ग्रिष्पिषूपनिधौ न्यासे प्रतिन्यासे तथैवच”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“याचिताम्नाहितन्यासनिचेपादिष्वयं विधिः”—इति ।

याचितमुत्सवादिषु परकौयमलङ्काराद्यर्थम् । अम्नाहितं स्वस्मिन्
स्थितं परधनं धनिकान्तरस्य तथा कृतम् । न्यासनिचेपौ पूर्वमेवा-
भिहितौ । वृहस्पतिरपि,—

“अम्नाहिते याचितने ग्रिष्पिन्यासे सबन्धके ।

२१०

पराशरमाधवः ।

एषएवोदितो धर्मस्तथाच शरणागते”—इति ।

शिल्पिन्यामोनाम, अङ्गुलीयकरणाय स्वर्णकारादिहस्तसमर्पितः ।
अनेनायाचितस्य शिल्पिहस्तन्यस्तस्य देवराजोपघातेन विनाशे स्वर्ण-
कारप्रभृतयस्तदा न दाप्या इत्युक्तं भवति । अत्रापवादमाह कात्या-
यनः,—

“येषु संस्क्रियते न्यामो दिवसैः परिनिश्चितैः ।

तदूर्द्ध्वं स्थापयन् शिल्पी दाप्यो देवहतेऽपि तम्”—इति ।

नेर्मन्त्रार्थं रजकादिन्यस्तवस्त्रादिविषयेऽप्याह सएव,—

“न्यामदोषादिनाशः स्थाच्छिल्पिनस्तत्र दापयेत् ।

दापयेच्छिल्पिदोषान्तत्वं संस्कारार्थं यदर्पितम्”—इति ।

यत्र तन्त्रादिकं वस्त्राद्यर्थं कुविन्दादौ न्यतं, खण्डपटादिदशायां
नष्टं, परिपूर्णदशायां वा कुविन्दादिना दीयमानं स्वाभिना न गृहीतं
नष्टञ्च, तत्राप्याह सएव,—

“स्वल्पेनापि च यत्कर्म नष्टं चेद्भृतकस्य तत् ।

पर्याप्तं दिक्षतस्तस्य विनश्येत्तदगृह्णतः”—इति ।

स्वल्पेन प्रान्तरचनादिना विकलं नष्टञ्चेत्, भृतकस्य शिल्पिनो-
नष्टम् । पुनर्वर्तनग्रहणमन्तरेणैव रचनादिक्रियां कुर्यादित्यर्थः । यदि
स्वामी पुनस्तन्त्रादिकं नार्पयति, तदा पुनर्वानाद्यभावे वेतनं शिल्पि-
न्पिने दत्तं दाता न लभते । पर्याप्तं परिपूर्णवस्त्रादिकं, आदिक्षतो-
भृतकस्य यः स्वामी, तस्य दीयमानमगृह्णतस्तत्पर्याप्तं विनश्यति ।
याचितकविषयेऽपि विशेषस्तेनैवोक्तः,—

“यदि तत्कार्यमुद्दिश्य कालं परिनिश्चय्य वा ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२११

याचितोऽर्द्धकृते तस्मिन्नप्राप्तं न तु दाप्यते”—इति ।

यत्तु कार्यं दीर्घकालसाध्यं, तत्कार्यार्थं यदि याचितः, यदि वा संवत्सरपर्यन्तं दीयतामित्येवं कालं परिनियम्य याचेत, तच्च कार्यमध्ये परिनियतकालमध्ये वा प्रतिषाध्यमानो याचितकं न ददाति ; अथैव न सोदयं दाप्यः । याचितकमात्रमेवाथैव कृते कार्यं परिनियतकालात्यये वा दद्यात् । यदि तदाऽपि न ददाति, तदा देवादितोविनाशे जाते मूल्यं देयमित्यर्थः । आह सएव,—

“अथ कार्यविपत्तिस्तु तथैव स्नामिनो भवेत् ।

अप्राप्ते चैव काले तु दाप्यन्वर्द्धकृतेऽपि तत्”—इति ।

इति निक्षेपप्रकरणम् ।

अस्नामिविक्रयः ।

तस्य स्वरूपमाह नारदः,—

“निक्षिप्तं वा परद्रव्यं नष्टं सन्धाऽपच्यत वा ।

विक्रीयेतासमक्षं यत्तु ज्ञेयोऽस्नामिविक्रयः”—इति ।

बृहस्पतिरपि,—

“निक्षेपान्वाहितश्यासङ्गतयाचितवन्धकम् ।

उपांशु येन विक्रीतमस्नामी सोऽभिधीयते”—इति ।

अस्नामिना कृतो व्यवहारो निवर्तते इत्याह कात्यायनः,—

“अस्नामिविक्रयं दानमाधिं च विनिवर्त्तयेत्”—इति ।

* विक्रीयतेऽसमक्षं,— इति ग्रन्थान्तरद्वयः पाठः ।

२१२

पराशरभाष्यः ।

नारदोऽपि,—

“अस्त्रामिना कृतो यस्तु क्रयो विक्रयएवच ।

अकृतः स तु विज्ञेयो व्यवहारेषु नित्यशः”—इति ।

ततश्चास्त्रामिविक्रये याज्ञवल्क्यः,—

“इतं प्रष्टुं यद्व्यं परहस्तादवाप्नुयात् ।

अनिवेद्य नृपे दण्ड्यः स तु षष्ठवतिं पणान्”—इति ।

यदा पुनः परहस्तादवाप्नुयात्स धनस्त्रामी, तदा त्वाह सएव,—

“नष्टापहतमासाद्य हत्तारं ग्राहयेन्नरम् ।

देशकालातिपत्तौ वा गृहीत्वा* स्वयमर्पयेत्”—इति ।

नष्टमपहतं वा स्वकीयद्रव्यं अधिगन्तुरपहर्तुर्वा हस्ते दृष्ट्वा अधिगन्तारमपहत्तारं वा राजपुरुषादिभिर्ग्राहयेत् पुरुषः; राजा-
द्यानयनार्थदेशकालातिक्रमस्येद्भवति, तदा स्वयमेव गृहीत्वा राज्ञे
समर्पयेदित्यर्थः । यदा पुनर्विक्रयार्थमेव स्वकीयं द्रव्यं क्रेतुर्हस्ते
पश्यति, तदाऽप्याह सएव,—

“स्वं सभेतान्यविक्रीतं क्रेतुर्दोषोऽप्रकाशिते ।

हीनाद्रुहो हीनमूख्ये वेसाहीने च तस्करः”—इति ।

स्त्रामी स्वसम्बन्धिद्रव्यमन्यविक्रीतं यदि पश्यति, तदा सभेत
गृहीयात् । अस्त्रामिविक्रयस्य स्वत्वहेतुत्वाभावात् । क्रेतुः पुनरप्रका-
शिते गोपिते क्रये दोषो भवति । हीनाद्रुह्यागमोपायहीनात् रुह-
एकान्ते हीनमूख्ये अल्पतरेषु द्रव्येणाधिकमूख्ये वेसाहीने रात्र्यादौ

* गृहीत्वा,—इति यश्चान्तरहतः पाठः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२१३

कृते कथे च स चोरो भवति । तस्करवद्दण्डो भवतीत्यर्थः । यथोक्तं
मतुना,—

“द्रव्यमस्त्रामिविक्रीतं प्राक् राज्ञे विनिवेदितम् ।

न तत्र विद्यते दोषः स्तेनः स्यादुपविक्रये”—इति ।

येन केचा हीनमूख्येन कृयात् प्रागेव राज्ञे निवेदितं, न तत्र
दोषः । उपविक्रयशब्दस्यार्थस्तेनैव दर्शितः,—

“अन्तर्गृहे वदिर्पामास्त्रिशायाममतो जनात् ।

हीनमूख्यश्च यत्क्रीतं श्रेयोऽसावुपविक्रयः”—इति ।

अमतोजनात् चण्डालादेरित्यर्थः । असद्वृत्तं स्वात्मननुज्ञाता-
द्युपलक्षणार्थम् । अतएव नारदः,—

“अस्त्राम्यनुमतादासादमतश्च जनाद्ग्रहः ।

हीनमूख्यमवेलायां क्रीणस्तदोषभाग्नवेत्”—इति ।

कात्यायनः,—

“नाष्टिकस्तु प्रकुर्वीत तद्वनं ज्ञादभिः स्वकम्”—इति ।

नाष्टिको नष्टधनः, तद्वनं नष्टधनं, ज्ञादभिः साक्षादिभिः,
प्रकुर्वीत साधयेदित्यर्थः । आह याज्ञवल्क्यः,—

“आगमेनोपभोगेन नष्टं भाव्यमतोऽन्यथा ।

पञ्चबन्धोदमस्तत्र राज्ञस्तेनाविभाविते”—इति ।

आगमस्तु स्वत्यन्तरेऽभिहितो द्रष्टव्यः,—

“सन्धं दानकथप्राप्तं शौर्यं वैवाहिकं तथा ।

बान्धवादप्रजातश्च यश्चिधस्तु धनागमः”—इति ।

स्वकीयधनस्य स्वकीयत्वानपगतिरपि दानाद्यभावेन साधनौघे-

२१४

पराशरमाधवः ।

त्याह कात्यायनः,—

“अदत्तत्यक्तविक्रीतं स्त्वा खं लभते धनम्”—इति ।

अथैतदुक्तव्यक्तं विक्रीतञ्च न भवतीति प्रमाणैः प्रमाद्य स्वकीयं धनं नाष्टिकः विक्रेतादेः सकाशात्लभते इत्यर्थः । यत्रविषये* विशेष-
माह बृहस्पतिः,—

“पूर्वस्वामी तु तद्व्यं यदाऽऽगत्य विभावयेत् ।

तत्र मूलं दर्शनीयं क्रेतुः शुद्धिस्ततो भवेत्”—इति ।

मूलं विक्रेता । विक्रेतुर्दर्शनानन्तरं व्यासः,—

“मूले समाहते क्रेता नाभियोज्यः कथञ्चन ।

मूलेन सह वादस्तु नाष्टिकस्य तदा भवेत्”—इति ।

यदा तु मूलभूतो दर्शितोविक्रेता न किञ्चिदुत्तरं ददाति,
तदालाह बृहस्पतिः,—

“विक्रेता दर्शितो यत्र विहीनो व्यवहारतः ।

क्रेतराज्जोर्मूल्यदण्डौ प्रदद्यात् स्वामिनो धनम्”—इति ।

यदा तु मूलभूतोविक्रेता देशान्तरङ्गतः, तदा कात्यायन आह,—

“मूलानयनकालश्च देयो योजनसङ्ख्या ।

प्रकाशं प्रकथं कुर्यात् साक्षिभिर्जातिभिः स्वकैः ॥

न तत्रान्या क्रिया प्रोक्ता दैविकी न च मानुषी ।

प्रसाधिते क्रये राज्ञा वक्तव्यः स न किञ्चन”—इति ।

अयमर्थः । यस्तु क्रेता कालविलम्बेनापि मूलं दर्शयितुं न

* यत्र विषये,—इति का० । मम तु, यत्र विषये,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२१५

शक्नोति, कथप्रकाशनञ्च करोति, स नराधमः । तस्माच्च नाष्टिकोधनं
लभते इति । तदुक्तं मनुना,—

“अथ मूलमनाहार्यं प्रकाशकथशोधितम् ।

अदण्डो मुच्यते राज्ञा नाष्टिको लभते धनम्”—इति ।

केतुः सकाशाद्धनपक्षमर्द्धमूल्यं दत्तैव । तथाच कात्यायनः,—

“वणिग्वीथीपरिगतं विज्ञातं राजपूरुषैः ।

अविज्ञाताश्रयात् क्रीतं विक्रेता यत्र वा मृतः ॥

स्वामी दत्ताऽर्द्धमूल्यन् प्रगृह्णीयात्स्वकं धनम्”—इति ।

अविज्ञाताश्रयादविज्ञातस्थानकादित्यर्थः । कथप्रकाशनपक्षयोः*

सति सम्भवे मूलानयनपक्षेव याच्यः । तदुक्तं कात्यायनेन,—

“यदा मूलमुपन्यस्य पुनर्वादी कथं वदेत् ।

आहरेत् मूलमेवाप्तौ न क्रयेण प्रयोजनम् ॥

अप्रमाहार्यमूलस्तु कथमेव विशोधयेत्”—इति ।

यदा मूलदर्शनं कथप्रकाशनं वा न करोति, तदा दण्ड इत्याह
मएव,—

“अनुपस्थापयन्मूलं कथं वाऽप्यविशोधयन् ।

यथाऽभियोगं धनिने धनं दाप्योदमञ्च सः”—इति ॥

नाष्टिकविप्रयोगमाह मएव,—

“यदि स्वं नैव कुरुते ज्ञातिभिर्नाष्टिको धनम् ।

प्रसङ्गविनिवृत्त्यर्थं चोरवद्दण्डमर्हति”—इति ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, मूलानयनकथप्रकाशनपक्षयोः,—इति
पाठः प्रतिभाति ।

२१६

पराश्वरभाष्यः ।

यत् प्रकाशिते क्रये केतुः स्वल्पप्रतिपादकं भरौचिधचनम्,—

“वणिग्वीथीपरिगतं विज्ञातं राजपूरुषैः ।

दिवा गृहीतं यत् केचा स शुद्धो लभते धनम्”—इति ।

तदेवं नाष्टिकेन साधितद्रव्यविषयम्* । अन्यथा, अथ मूलमना-
हार्यम्,—इति प्रागुदाहृतमनुवचनविरोधप्रसङ्गात् । यदा केता
साक्षादिभिः क्रयं न विभावयति, नाष्टिकोऽपि स्वकीयत्वं, तदा
निर्णयमाह वृहस्पतिः,—

“प्रमाणहीनवादे तु पुरुषापेक्षया नृपः ।

समन्यूनाधिकत्वेन स्वयं कुर्यादिर्निर्णयम्”—इति ।

ननु मानुषप्रमाणाभावेऽपि दिव्यस्य विद्यमानत्वात्प्रमाणहीन-
वादएव न संभवति । उच्यते । अस्त्यस्त्रामिविक्रयविवादे दिव्या-
भावात् तथा ।

“प्रकाशं च क्रयं कुर्यात् साधुभिर्ज्ञातिभिः स्वकैः ।

न तत्रान्या क्रिया प्रोक्ता दैविकौ न च मानुषौ ॥

अभियोक्ता धनं कुर्यात् प्रथमं ज्ञातिभिः स्वकम् ।

पश्चादात्मविशुद्ध्यर्थं क्रयं केता स्वबन्धुभिः” ॥—इति

वचनेन साक्षीतरप्रमाणाभावोऽवगम्यते । तदेवाह कात्यायनः,—

“अर्द्धं दयोरपक्षतं तच्च स्थाव्रवहारतः ।

अविज्ञातकथोदोषस्तथा चाप्ररिपालनम् ॥

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, तदेवं नाष्टिकेनासाधितद्रव्यविषयम्,
—इति पाठः प्रतिभाति ।

† अस्मिन्नास्त्रामिविक्रये दिव्याभावात् तथा,—इति का० ।

यवहारकाण्डम् ।

२१७

एतद्दयं समाख्यातं द्रव्यहानिकरं बुधेः ।

अविज्ञातस्नानकृतक्रेतनाष्टिकयोर्दयोः”—इति ।

अस्नामिविक्रेतुरिव स्वाभ्यदत्तमुपभुञ्जानस्य दण्डमाह नारदः,—

“उद्दिष्टमेव भोक्तव्यं स्त्री पशुर्वसुधाऽपि वा”—इति ।

*अविज्ञातात् कथोऽविज्ञातकथः । अथवा परमार्थतोऽयं स्वामी-
त्यज्ञानात्कथोऽविज्ञातकथः* । मरीचिरपि,—

“अविज्ञातनिवेशत्वादयच मूर्ख्या न विद्यते ।

हानिस्तत्र समा कल्प्या क्रेतनाष्टिकयोर्दयोः ॥

अनर्पितन्तु यो भुङ्क्ते भुक्तभोगं प्रदापयेत् ।

अनिर्दिष्टन्तु यद्द्रव्यं वामचेचगृहादिकम् ॥

स्वलेनैव भुञ्जानः शीरवद्दण्डमर्हति ।

अनङ्गाहं तथा धेनुं नावं दासं तथैव च ॥

अनिर्दिष्टं स भुञ्जानो दद्यात्पणचतुष्टयम् ।

दासी नौका तथा धुर्या बन्धकं नोपभुज्यते ।

उपभोक्ता तु तद्द्रव्यं पण्येनैव विप्रोधयेत् ॥

दिवसे द्विपणं दासीं धेनुमष्टपणं तथा ।

त्रयोदशमनङ्गाहं मत्स्यं भूमिश्च षोडश ॥

नौकामश्वश्च धेनुश्च आङ्गुलं कार्मिकस्य च ।

बलात्कारेण यो भुङ्क्ते दायस्याष्टपणं दिने ॥

* अयं ग्रन्थः, अस्नामिविक्रेतुरिवेत्यादिग्रन्थात् पूर्वं भवितुमुचितः ।

परमादर्शपुस्तकेषु दर्शनादत्रैव रक्षितः ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, मूलं,—इति पाठः प्रतिभाति ।

२१ ८

पराशरमाधवः ।

उलूखले पणार्द्धन्तु सुमलस्य पणद्वयम् ।

शूर्पस्य च पणार्द्धन्तु द्वैविध्यं मुनिरब्रवीत्—इति ।

अस्त्राभिविक्रयाख्यं पदं समाप्तम् ।

अथ सम्भूयसमुत्थानाख्यं पदमुच्यते ।

तस्य स्वरूपमाह नारदः,—

“वणिक्प्रभृतयो यत्र क्रयं सम्भूय कुर्वते ।

तत्सम्भूयसमुत्थानं व्यवहारपदं स्मृतम्”—इति ।

तत्राधिकारिणो दर्शयति ब्रह्मस्यतिः,—

“कुलीनदत्तानलमैः प्राज्ञैः नाणकवेदिभिः ।

आयव्ययज्ञैः शुचिभिः शूरैः कुर्यात्सह क्रियाम्”—इति ।

क्रियां कृषिवाणिज्यशिल्पिकृतसङ्गीतसैन्यात्मिकाम् । नाणक-
विज्ञानं वाणिज्यक्रियायामुपयुज्यते । आयव्ययज्ञानमात्रं कृषिक्रिया-
याम् । सङ्गीतादिशिल्पिक्रियायां प्राज्ञत्वमुपयुज्यते । कृतक्रियायां
तु कुलीनत्वप्राज्ञत्वशुचित्वादि । सैन्यक्रियायां शूरत्वमात्रम् । दत्तत्वा-
नलमत्वे तु सर्वत्रोपयुज्यते । अतएवादत्तादि निषेधति मएव,—

“अशक्तालसदुर्बुद्धिमन्दभाग्यनिराश्रयैः ।

वाणिज्याद्याः सहैतैस्तु न कर्त्तव्याबुधैः क्रियाः”—इति ।

ये तु सम्भूय वाणिज्यादिक्रियां कुर्वन्ति, ते द्रव्यानुसारेण
लाभभाजः । तथाच ब्रह्मस्यतिः,—

“प्रयोगं कुर्वते ये तु हेमधान्यरभादिना ।

* कर्म,—इति क.० । कर्म,—इति ग्रन्थान्तरदृष्टत्वात् पाठः समीचीनः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२१८

समन्यूनाधिकैरशैलाभस्तेषां तथाविधः"—इति ।

लाभवदेव व्यादिरपि तथैवेत्याह सएव,—

“समन्यूनाधिकोवाऽंशो येन क्षिप्रस्तथैव सः ।

व्ययं दद्यात्कर्म कुर्यात्ततस्तेषां तथाविधः"—इति ।

द्रव्यानुसारेण लाभ इत्यस्यापवादमाह याज्ञवल्क्यः,—

“समवायेन वणिजां लाभार्थं कर्म कुर्वताम् ।

लाभालाभौ यथाद्रव्यं यथा वा संविदा कृतौ"—इति ।

संविदा समयेन पुरुषविशेषानुसारेण, कृतौ कल्पितौ लाभालाभौ
ज्ञेयौ, न तु द्रव्यानुसारेणेत्यर्थः । सभूयकारिणां कर्तव्यमाह व्यासः,—

“समवमसमवं वाऽवञ्चयन्तः परस्परम् ।

नानापण्यानुसारात्ते प्रकुर्युः क्रयविक्रयौ ॥

अगोपयन्तो भाण्डानि शुल्कां दद्युश्च तेऽध्वनि ।

अन्यथा द्विगुणं दाप्यः शुल्कस्थानात् वह्निः स्थिताः"—इति ।

नारदोऽपि,—

“भाण्डपिण्डव्यथोद्धारभारसाराद्यवेक्षणम् ॥

कुर्युस्तेऽव्यभिचारेण समये स्वे व्यवस्थिताः"—इति ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । सम तु, कुर्यात् लाभस्तेषां,—इति पाठः प्रति-
भाति । कुर्यात् लाभं गृहीतं चैव हि,—इति यस्यान्तरुद्धतः पाठः ।

(१) भाण्डं क्रयविक्रयसमूहः । पिण्डं पाथेयम् । व्यथोवेतनम् । उद्धार-
स्तस्मात् देयद्रव्यात् प्रयोजनविशेषादाकर्षणम् । भारउद्वाहः । सारं
प्रकृतं चन्दनादि । अववेक्षणं रक्षणयोजनादि । इति विवादरत्ना-
करीया व्याख्या ।

२९०

पराशरमाधवः ।

सम्भूयकारिणां परस्परं विवादनिर्णयप्रकरमाह बृहस्पतिः,—

“परस्त्रीकाः साक्षिणश्च तएवोक्ताः परस्परम् ।

सन्दिग्धेऽर्थे वक्ष्यमायां ते न चेद् द्वेषसंयुताः* ॥

यः कश्चिद्वक्ष्यकस्तेषां विज्ञातः क्रयविक्रये ।

ग्रपयैः स विशोद्धः स्यात् सर्ववादेऽप्ययं विधिः”—इति ।

दैवराजकृतद्रव्यहानिविषयेऽप्याह सएव,—

“अथहानिर्यदा तत्र दैवराजकृताद्भवेत् ।

सर्वेषामेव सा प्रोक्ता कल्पनीया यथाऽंशतः”—इति ।

अथाथैव हानिः अथहानिः, न तु अथाद्यर्थी व्ययः । प्रातिस्निक-
दोषेण द्रव्यनाशे सएवाह,—

“अनिर्दिष्टो वार्यमाणः प्रभादाद्यस्तु नाशयेत् ।

तेनैव तद्भवेद्देयं सर्वेषां समवायिनाम्”—इति ।

अनिर्दिष्टः समवाय्यः, न तु अनुज्ञातः । चौरादिभ्यः पालयितु-
र्लाभाधिक्यमस्तीत्याह कात्यायनः,—

“चौरतः सलिलादग्नेर्द्रव्यं यस्तु समाहरेत् ।

तस्यांशो दशमो देयः सर्वद्वयेऽप्ययं विधिः†”—इति ।

समाहरेत् स्वशक्त्या परिपालयेत् ।

यस्तु समवायिभिः प्रयुक्तं धनं समवायिभिः सह प्रतिपादना-
दिभिः न साधयति, तस्य लाभहानिः । तदाह बृहस्पतिः,—

* न चेद्द्वेषसंयुताः,— इति ग्रन्थान्तरवृत्तः पाठः ।

† प्रवासार्थं,—इति का० ।

‡ तस्यांशं दशमं दत्वा अह्नीयुस्ते ततोऽपरम्,—इति पाठान्तरम् ।

श्ववहारकाण्डम् ।

२२१

“समवेतैस्तु यद्दत्तं प्रार्थनीयं* तथैव तत् ।

न याचते च यः कश्चित् लाभात्स परिहीयते”—इति ।

सर्वानुगतः सर्वेषां कार्यमेकएव कुर्व्यात् । तदाह सएव,—

“बहूनां सम्मतो यस्तु दद्यादेकोधनं नरः ।

करणं कारयेद्वाऽपि सर्वरेव हतभवेत्”—इति ।

करणान्तरस्यादिकम्† । सम्भूयकारिणामृत्विजां कर्त्तव्यमाह मतुः,—

“अृत्विजः समवेतास्तु यथा सवे निमन्विताः ।

कुर्युर्यथाऽर्हतः कर्म गृह्णीयुर्दक्षिणान्तरा” —इति ।

तथेति कर्मानुसारेण दक्षिणां गृह्णीयुरित्यर्थः । तथाच सएव,—

“सम्भूय स्वानि कर्माणि कुर्वद्भिरिह मानवैः ।

अनेन कर्मयोगेन कर्त्तव्यांश्चकल्पयेत्”—इति ।

इयं चांशकल्पना “तस्य द्वादशशतं दक्षिणा”—इत्येवं क्रतुसम्बन्धि-
माचतया विहितायां दक्षिणायामेव, न अृत्विग्विशेषोल्लेखेन विहि-
तायाम् । अतएवोक्तं तेनैव,—

“रथं हरेत् वाऽध्वर्युर्ब्रह्माऽऽधाने च वाजिनम् ।

होता हरेत्तथैवाश्वं उद्गाता चाप्यनः क्रयेः”—इति ।

दक्षिणांश्चकल्पनामाह सएव,—

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, साम्प्रतीयं,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† करणं लेख्यादिकम्,—इति विवादरत्नाकरव्याख्या ।

(१) केषांचिच्छाखिनामाधाने अध्वर्यवे रथक्रामायते, ब्रह्मणे वेगवा-
नश्च, होत्रे चाश्वः, उद्गात्रे सोमोद्गाहकमनः शकटम् । इति
चण्डेश्वरीया व्याख्या ।

२२२

पराशरमाधवः ।

“सर्वेषामर्धिनोमुख्यास्तदर्धनार्धिनोऽपरे ।

तृतीयिनस्तृतीयांशस्तुरीयांशस्तु पादिनः”—इति ।

सर्वेषां षोडशर्त्विजां मध्ये मुख्यास्तारोहोत्रध्वर्युब्रह्मोद्गातारः ।
 ते गोशतस्थार्धिनः, सर्वेषां भागपरिपूर्णापपत्तिवशादायाताष्टाचत्वारिंशद्रूपाङ्गैर्द्वाङ्गभाजः । अपरे मैत्रावरुणप्रतिप्रस्थातृब्राह्मणाच्छंसि-
 प्रस्तोतारस्तदर्धिनः धनमुख्यांशस्थार्धिन चतुर्विंशतिरूपेणार्द्वाङ्गभाजः ।
 ये पुनस्तृतीयिनोऽश्वावाकनेद्विग्रीधप्रतिहन्तारस्ते तृतीयिनोमुख्यांशस्य
 षोडशगोरूपतृतीयांशभाजः । ये पादिनो घावस्तोतनेतृपोतसुब्रह्म-
 ण्यास्ते मुख्यस्य भागस्य चतुर्यांशेन द्वादशगोरूपेणांशभाजः । मुख्यानां
 चतुर्णां मियोविभागः समत्वेनैव । एवं तदगन्तरादौ नामपि मियोवि-
 भागः । तथाच कात्यायनसूत्रम् । “द्वादश द्वादशाद्येभ्यः षट्षट्द्विती-
 येभ्यः चतस्रश्चतस्रस्तृतीयेभ्यस्तिस्रस्तिस्रः इतरेभ्यः”—इति । स्वकी-
 यकर्मकलापस्याश्रयणाऽकरणे कृतानुसारेण भागोदयइत्याह मनुः,—

“अत्रिग्यदि वृत्तो यज्ञे स्वकर्म परिहापयेत् ।

तस्य कर्मातुरूपेण देयोऽंशः सहकर्तृभिः”—इति ।

सहकर्तृभिः, सम्भूयकारिभिरित्यर्थः । कृतकर्मोऽनुसारेण
 दक्षिणां दद्यादित्युक्तम् । तस्य कचिदपवादमाह सएव,—

“दक्षिणासु प्रदत्तासु स्वकर्म परिहापयन् ।

वृत्तमेव लभेतांशमन्येनैव च कारयेत्”—इति ।

अन्येन स्वस्रगणवर्त्तिनां मध्ये प्रत्यासन्नेन । कर्ममध्ये अलिङ्करणे
 नारद आह,—

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, ऋत्विङ्मरणे,—इति पाठः प्रतिभाति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२२२

“सृतिर्जां व्यसनेऽप्येवमन्यसात्कर्म विस्तरेत् ।

समते दक्षिणाभागं स तस्मात्सम्यकन्वितम्”—इति ।

सम्भूयकारिणां कृषिकराणां कर्त्तव्यमाह दृष्टव्यतिः,—

“पर्वते नगराभ्यासे तथा राजपथस्य च ।

ज्वरं भुविकथ्याप्तं चेत् यज्ञेन वर्जयेत्”—इति ।

वाङ्मविवर्धनीयानाह स एव,—

“कृषातिष्टद्धं चुद्धं च रोनिणं प्रपञ्चायिनम् ।

काणं खञ्जं विनाऽऽद्यात् वाङ्मं प्राञ्चः कृषीवलः”—इति ।

प्रातिस्निकदोषात् फलहानौ विशेषमाह स एव,—

“वाङ्मवीजात्यथादयस्य चेत्तद्वानिः प्रजायते ।

तेनैव सा प्रदातव्या सर्वेषां कृषिजीविनाम्”—इति ।

वाङ्मवीजयष्टनं कृषिसाधनानामुपलक्षणार्थम् । सम्भूयकारिणां

शिल्पिनां विभागमाह स एव,—

“हेमकारादयो यत्र शिल्पं सम्भूय कुर्वते ।

कर्मानुरूपं निर्वृत्तं लभेरस्ते यथाऽऽगतः”—इति ।

निर्वृत्तोभृतिः । कात्यायनोऽपि,—

“शिल्पाकारिजकुशला* आचार्यश्चेति शिल्पिनः ।

एकद्वित्रिचतुर्भागांश्चरेयुस्ते यथाऽऽगतः”—इति ।

स्तेमान् प्रत्याह स एव,—

“स्नाम्यान्नया तु यक्षोरैः परदेशात्समाहृतम् ।

राजे दत्ता तु षड्भागं भजेयुस्ते यथाऽऽगतः ॥

* शिल्पकाभिजकुशला,—इति इत्ताकम्भृतः पाठः ।

२९४

पराशरभाष्यः ।

चतुरोऽंशान् भजेन्मुख्यः शूरस्थंशमवाप्नुयात् ।

समर्थस्तु चरेद्भांशं शेषास्तन्ये समांशिनः"—इति ।

परदेशात् वैरिदेशादित्यर्थः । प्रबलवैरिदेशादाहतधनविषय-
मेतत् । दुर्बलवैरिदेशादाहतविषये त्वाह कात्यायनः,—

“परराष्ट्राद्धनं यस्य चोरैस्तेदाजयाऽऽहतम् ।

राजे दशांशमुद्धृत्य विभजेरन् यथाविधि"—इति ।

सम्भूयसमुत्थानाख्यं पदं समाप्तम् ।

अथ दत्ताप्रदानिकाख्यं पदमुच्यते ।

तत्र नारदः,—

“दत्त्वा द्रव्यमसम्पत्त्यः पुनरादातुमिच्छति ।

दत्ताप्रदानिकं नाम तद्विवादपदं स्मृतम् ॥

अदेयमथ देयं च दत्तं चादत्तमेव च ।

व्यवहारेषु विज्ञेयो दानमार्गश्चतुर्विधः"—इति ।

अदेयस्वरूपभेदानाह बृहस्पतिः,—

“सामान्यं पुत्रदाराधिसर्वस्वन्यामयाचितम् ।

प्रतिश्रुतमथान्यस्य न देयं त्वष्टया स्मृतम्"—इति ।

सामान्यमनेकस्वत्वकं रथादि । नारदोऽपि,—

“अन्वाहितं याचितकमाधिः साधारणञ्च यत् ।

निक्षेपं पुत्रदारञ्च सर्वस्वं चान्वथे मति ॥

आपत्स्यपि हि कष्टासु वर्त्तमानेन देहिना ।

अदेयान्याङ्गराचार्या यज्ञान्यस्मै प्रतिश्रुतम्"—इति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२२५

अन्वाहितादिवत् स्त्रीधनमप्यदेयम् । अतएव दक्षः,—

“सामान्यं याचितं न्यासश्चाधिर्दाराश्च तद्धनम् ।

अन्वाहितश्च निक्षेपं सर्वस्वं चात्मये सति ॥

आपत्स्यपि न देयानि नव वस्तूनि पण्डितैः ।

यो ददाति स मूढात्मा प्रायश्चित्तीयते नरः”—इति ।

अदेयदाने प्रतिग्रहे च दण्डो मनुनाऽभिहितः,—

“अदेयं यस्य गृह्णाति यश्चादेयं प्रयच्छति ।

तावुभौ चोरवच्छास्यौ दण्ड्यौ चोत्तमसाहसम्”—इति ।

अदेयग्रहणमदत्तस्याप्युपलक्षणार्थम् । अतएव भारद्वाजः,—

“गृह्णात्यदत्तं यो लोभाद्यश्चादेयं प्रयच्छति ।

दण्डनीयावुभावेतौ धर्मज्ञेन महीक्षिता”—इति ।

किं तर्हि देयमित्यपेक्षिते स एवाह,—

“कुटुम्बभरणाद्व्ययं यत्किञ्चिदतिरिच्यते ।

तद्देयमुपरुद्धान्यत् ददद्दोषमवाप्नुयात्”—इति ।

भर्तव्यं कुटुम्बमुपरुध्येत्यर्थः । कात्यायनोऽपि,—

“सर्वस्वं गृहवर्जन्तु कुटुम्बभरणाधिकम् ।

यद्व्ययं तत्त्वत्कं देयमदेयं स्यादतोऽन्यथा”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“स्वं कुटुम्भाविरोधेन देयं दारसुतादृते”—इति ।

सुप्तस्यादेयत्वं एकपुत्रविषयम् । तस्यापि दाने कृते सन्तानविच्छे-
दापत्तेः । अतएवैकस्य पुत्रस्य दानं निषेधति वसिष्ठः । “अ त्वेकं
पुत्रं दद्यात् प्रतिगृह्णीयादा स हि सन्तानाय पूर्वेषाम्”—इति ।

२२६

पराशरमाधवः ।

“अतश्च सुतदाराणां वशित्वं त्वनुशामने ।

विक्रये चैव दाने च वशित्वं न सुतेपितुः”—इति ।

एवमादीनि सुतस्थादेयत्वप्रतिपादकानि वचनान्येकपुत्रविषया-
णीत्यवगम्यते । अनेकपुत्रेष्वपि मातापितृवियोगमहनक्षमएव देयः ।

“विक्रयं चैव दानं च न नेथाः स्युरनिच्छवः ।

दाराः पुत्राश्च सर्वस्वमात्मन्येव तु थोजयेत्”—इति

कात्यायनस्मरणात् । न नेथाः स्युरनिच्छव इत्यनापदिषयम् ।

“आप्तकालेऽपि कर्त्तव्यं दानं विक्रयएववा ।

अन्यथा न प्रवर्त्तेत इति शास्त्रविनिश्चयः”—इति

तानेवाधिकृत्य तेनैवोक्तत्वात् । पुत्रस्य प्रतिग्रहप्रकारविशेषो-
वमिश्रेण दर्शितः । “पुत्रं प्रतिग्रहीयन् बन्धूनाह्वय राजानि च
निवेद्य निवेदनस्य मध्ये व्याहृतिभिर्जलाऽदूरवान्धवममन्त्रिणमेव
गृहीयात्”—इति । अदूरवान्धवं मन्त्रिणमातुलादिबान्धवम् ।
अमन्त्रिणं मन्त्रिणभ्रातृपुत्रादिव्यतिरिक्तमेव । स्यावरविषये देयं
द्रव्यमाह प्रजापतिः,—

“सप्तागमात् गृहचेत्ताद् अद्ध्यत् चेनं प्रचीयते ।

पित्र्यं वाऽथ स्वयं प्राप्तं तद्दातव्यं विवचितम्”—इति ।

सप्तम्यश्रागमेभ्यो यत् प्रचीयते समधिकं स्यात्तद्दातव्यत्वेन
विवचितमिति । स्वयं प्राप्तं द्रव्यं अविभक्तधनैर्भातृशिरननुज्ञातमपि
देयम् । “स्वेच्छादियं स्वयंप्राप्तम्”—इति बृहस्पतिवचनात् । यत्तु
तेनैवोक्तम्,—

“विभक्ता वाऽविभक्ता वा दायादाः स्यावरे समाः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२२७

एकोऽप्यनौशः सर्वत्र दानाधमनविकथे”—इति ।

तद्विभक्त्यावरविषयं, सप्तानधिकस्यावरविषयं वा । सप्ता-
धिकस्यैव देयत्वेनाभिधानात् । किञ्चिद् भर्त्ता भार्ययाऽनुज्ञातमेव
देयम् । किञ्चिद्वासेन स्वार्जितमपि स्वाम्यनुज्ञातमेव देयम् ।

तथाच सएव,—

“शौदायिकं क्रमायातं शौर्यप्राप्तञ्च यद्भवेत् ।

स्त्रीज्ञातिस्वाम्यनुज्ञातं दत्तं सिद्धिमवाप्नुयात्”—इति ।

शौदायिकं विवाहलभ्यम् । क्रमायातं पितामहादिक्रमायातम् ।
स्त्रीज्ञात्यनुमतं सावशेषं देयम् ।

“वैवाहिके क्रमायाते सर्वं दानं न विद्यते”—इति

तेनैवोक्तत्वात् ।

इत्थं देयादेयस्वरूपनिरूपितम् । दत्तादत्तयोस्तु स्वरूपं निरूप्यते ।

तत्र दत्तं सप्तविधमदत्तं षोडशात्मकम् । तथाच नारदः,—

“दत्तं सप्तविधं प्रोक्तमदत्तं षोडशात्मकम् ।

पण्यमूल्यं भूतिसुखा स्वेहात् प्रत्युपकारतः ॥

स्त्रीशस्त्रानुपचार्यञ्च दत्तं दानविदो विदुः ।

अदत्तन्तु भयक्रोधशोकवेगानुगर्हितम् ॥

तथोत्कोचपरीहासव्यत्यासच्छ्रुतयोगतः ।

बालमूढास्त्रतन्त्रार्त्तमत्तोक्तापवर्जितम् ॥

कर्त्ता ममायं कर्षीति प्रतिष्ठाभेच्छया च यत् ।

अपात्रे पात्रमित्युक्ते कार्ये चाधर्मसंहिते ॥

* इत्थमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, सर्वदानं,—इति याठः प्रतिभाति ।

२२८

पराशरमाधवः ।

यद्दत्तं स्यादविज्ञानाददत्तमिति तत् स्मृतम्”—इति ।

पशुस्य क्रीतद्रव्यस्य मुख्यम् । भृतिर्वेतनं हतकर्म्मणे दत्तम् ।
तुल्या वन्दिसारणादिभ्यो दत्तम् । खेहाहुहिषादिभ्यो दत्तम् ।
प्रत्युपकारतः उपहृतवते प्रत्युपकाररूपेण दत्तम् । स्त्रीशुक्लं परि-
णयनार्थं दत्तम् । अतुल्यार्थं अदृष्टार्थं* दत्तम् । तदेतत्पञ्चमूल्यादि
सप्तविधं दत्तमेव न प्रत्याहरणीयम् । तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“देयं प्रतिश्रुतञ्चैव दत्त्वा नापहरेत्पुनः”—इति ।

भयेन वन्दिगृहादिभ्यो दत्तम् । क्रोधेन पुत्रादिविषयकोपनि-
र्यातनायान्यस्मै दत्तम् । पुत्रविद्योगादिनिमित्तशोकावेशेन दत्तम् ।
उत्क्रोचेन कार्यप्रतिबन्धनिरासार्थमधिहृतेभ्यो दत्तम् । परिहा-
सेनोपहासेन दत्तम् । द्रव्यव्यत्यासेन दत्तं एकस्य द्रव्यमन्यस्मै
ददाति, दानव्यत्यासेन दत्तं अन्यस्मै दातव्यस्यान्यस्मै दानम् ।
कृत्तयोगतः शतदानमभिसन्धाय सहस्रमिति परिभाष्य दत्तम् ।
बालेनाप्राप्तघोडशवर्षेण दत्तम् । मृदेन लोकवेदानभिज्ञेन दत्तम् ।
अस्त्रतन्त्रेण पुत्रदासादिना दत्तम् । आर्त्तन रोगोपहृतेन दत्तम् ।
मत्तेन मदमियमितेन, उक्तेन वातिकाद्युन्मादपक्तेन अपवर्जितं
दत्तम् । अयं मदौघमिदं करिष्यतीति प्रतिज्ञाभेक्षया प्रति-
ज्ञाभमकुर्वाणाय दत्तम् । अयोग्याय योग्योक्तिमात्रेण दत्तम् । यज्ञं
करिष्यामीति धनं सन्ध्या द्यूतादौ विनियुञ्जानाय दत्तम् । एवं
घोडशप्रकारमपि दत्तं पुनः प्रत्याहरणीयत्वाददत्तमित्युच्यते ।
तथाच कात्यायनः,—

* अदृष्टार्थः,—इति का. पुस्तके नास्ति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२२६

“कामक्रोधास्तन्वादा क्षीबोन्मत्तप्रमोहितैः ।

व्यासपरिहासाश्च यद्दत्तं तत्पुनर्हरेत् ॥

या तु कार्यस्य सिद्ध्यर्थमुत्कोचा स्यात्प्रतिश्रुता ।

तस्मिन्नपि प्रसिद्धेऽर्थे* न देया स्यात् कथञ्चन ॥

अथ प्रागेव दत्ता स्यात् प्रतिदायः स तां वस्त्रात् ।

दण्डश्चेकादग्रगुणमाहुर्गार्गीयमानवाः”—इति ।

उत्कोचस्वरूपमाह सएव,—

“स्नेहसाहसिकोद्वृत्तपारदारिकसम्भवात्† ।

दर्शनाद्वृत्तनष्टस्य तथाऽसत्यप्रवर्त्तनात् ॥

प्राप्तमेतैस्तु यत्किञ्चिदुत्कोचाख्यं तदुच्यते ।

न दाता तत्र दण्डः स्यान्मध्यस्थस्यैव दोषभाक्”—इति ।

मध्यस्थ उक्तानुवादकः‡ । चकारात् शाहकः समुच्चीयते । तावुभौ
तेषभाजौ दण्डनीयावित्यर्थः । आर्त्तदत्तेत्यादिकं तु धर्मकार्य-
वतिरिक्तविषयम् । तथाच सएव,—

“स्वस्थेनार्त्तेन वा दत्तं आवितं धर्मकारणात् ।

अदत्त्वा तु मृते दायस्तत्तुतो नात्र संशयः”—इति ।

मनुरपि सोपाधिकदानादेर्निवर्त्तनीयतामाह,—

“योगाधमनविकीर्तं योगदानप्रतिग्रहम् ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । तस्मिन्नर्थेऽप्रसिद्धे तु,—इति ग्रन्थान्तरीयः
पाठस्तु समीचीनः ।

† संस्रवात्,—इति ग्रन्थान्तरधृतः पाठः ।

‡ उक्तापादकः,—इति का० ।

२३०

पराशरमाधवः ।

यत्र वाऽप्युपधिं पश्येत् तत् सर्वै विनिवर्त्तयेत्”—इति ।
 योगउपधिः । अदेयदानतत्प्रतिग्रहयोर्दण्डो नारदेनोक्तः,—
 “गृह्णात्यदत्तं धोलोभाद्यश्चादेयं प्रयच्छति ।
 अदेयदायको* दण्डस्तथाऽदत्तप्रतीच्छकः”—इति ।
 इति दत्तापदानिकम् ।

अथ वेतनस्थानपाकर्म्मस्थं विवादपदमुच्यते ।

तस्य स्वरूपमाह नारदः,—

“भृत्यानां वेतनस्थोक्तो दानादानविधिक्रमः ।

वेतनस्थानपाकर्म्मं तद्विवादपदं स्मृतम्”—इति ।

वेतनं कर्म्ममूल्यम् । तस्थानपाकर्म्मं भृत्यायासमर्पणं, समर्पितस्य परावर्त्तनं वा । तत्र समर्पणे विशेषमाह नारदः,—

“भृत्याय वेतनं दद्यात् कर्म्मस्वामी यथाक्रमम् ।

आदौ मध्येऽवसाने च कर्म्मणो यदिनिश्चितम्”—इति ।

एतावदेव तत्कर्म्मकरणाद्वास्वामीति भाषाया अभावे विशेष-
 माह सएव,—

“भृतावनिश्चितायास्तु दशभागमवाप्नुयुः ।

स्लामगोवीर्यशस्थानां वणिग्गोपक्षपीबलाः”—इति ।

गोवीर्यं पात्र्यमानगवादिप्रभवं पयःप्रभृति । यदि कर्म्मस्वामी
 भृत्याय दशमं भागं न प्रयच्छति, तदाऽसौ राज्ञा दाय इत्याह
 याज्ञवल्क्यः,—

* दापको,—इति का० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२२९

“दाप्यस्तु दशमं भागं वाणिज्यपशुशस्तः ।

अनिश्चित्य मृतिं यस्तु कारयेत्स महौचिता”-इति ।

यस्तु दृष्टम्यतिनोक्तम्,—

“विभागं पञ्चभागं वा गृह्णीयात्सीरवादकः”-इति ।

तदायामसाध्याकृष्टचेवकर्तव्यविषयम् । तथापि विभागपञ्चभागौ व्यवस्थया विकल्पितौ वेदितव्यौ । तथाच स एव,—

“भक्ताच्छादयतः सीराद्भागं गृह्णीत पञ्चकम् ।

जातशस्त्रे विभागान्तु प्रगृह्णीयात्तथाऽभूतः”-इति ।

अशनाच्छादानाभ्यां भूतः कृषौबलः चेवजातशस्यात्पञ्चमं भागं गृह्णीयात् । ताभ्यामभूतसृतीयं भागमित्यर्थः । एतावदास्थामौति परिभाषायां सत्यामपि कचित्ततोऽन्यूनं स्वामिबुद्धिपरिकल्पितं वेतनं देयं, कचित्ततोऽप्यधिकं देयम् । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“देशं कालञ्च योऽतीयात्ताभं कुर्याच्च योऽन्यथा ।

तदा तु स्वामिनः कृन्दोऽधिकं देयं ततोऽधिके”-इति ।

यः स्वाम्याज्जामन्तरेण वाणिज्यादिलाभसाधनदेशकालातिक्रमं करोति, लाभं च वज्रतरव्ययकरणादल्पं करोति, तस्मै स्वामी स्वेच्छानुसारेण किञ्चिदद्यात् । यस्तु स्वातन्त्र्येण वज्रलाभं करोति, तस्मै परिभाषितमूल्यादधिकं देयमित्यर्थः । अनेकमृत्युकर्तृककर्म्मणि वेतनार्पणप्रकारमाह स एव,—

“यो यावत् क्रियते कर्म तावत्तस्य तु वेतनम् ।

उभयोरप्यन्तायां चेत् माध्ये कुर्यात् यथाश्रुतम्”-इति ।

यदा पुनरेकं कर्म नियतवेतनमुभाभ्यां वज्रभिर्वा क्रियमाणं

२३२

पराशरमाधवः ।

सुभयोरप्यसाध्यं चेदुभाभ्यामेवापरिसमापितं; तदा यो यावत्कर्मा-
करोति, तस्मै तत्कर्मानुसारेण मध्यस्थकल्पितं वेतनं देयं, न पुनः
समम् । साधे उभाभ्यां कर्माणि परिसमापिते तु यथाश्रुतं यथावत्प-
रिभाषितं तावदुभाभ्यां देयम् । न पुनः प्रत्येकं कृत्स्नवेतनं देयं,
नापि कर्मानुरूपं परिकल्प्य देयम् । भृत्यानां कर्तृत्वमाह नारदः,—

“कर्मापकरणं तेषां क्रियां प्रति यदाहितम् ।

आप्तभावेन तद्रक्ष्यं न जैह्वेन कदाचन”—इति ।

तेषां कर्मस्वामिनां कर्मापकरणं स्नाङ्गस्नादि क्रियां उद्दिश्य
यस्मिन् कृत्ये निहितं, तेन सर्वदा निःशयेन रक्ष्यमित्यर्थः । बृह-
स्पतिरपि,—

“भृतकस्तु न कुर्वीत स्वामिना श्रायमण्यपि ।

भृतिहानिं समाप्नोति ततो वादः प्रवर्त्तते”—इति ।

यस्तु भृतिं स्वीकृत्य कर्म न करोति, तं प्रत्याह सपव,—

“गृहीतवेतनः कर्म न करोति यदा भृतः ।

समर्थस्येदमं दाप्यो द्विगुणं तच्च वेतनम्”—इति ।

अगृहीतवेतनविषये याज्ञवल्क्य आह,—

“अगृहीते समं दाप्यो भृत्यैरक्ष्य उपस्करः”—इति ।

समं, यावता वेतनेन भृत्यत्वमङ्गीकृतं, तावदेव स्वामिने दद्यात्,
न तु राज्ञे दण्डमित्यर्थः । यद्वा, अचाङ्गीकृतवेतनं दत्त्वा बला-
त्कारयितव्यः । तदाह नारदः,—

“कृष्णकुर्वन् प्रतिश्रुत्य कार्यादत्त्वा भृतिं बलात् ।

भृतिं गृहीत्वऽकुर्वणः द्विगुणं भृतिमाप्नुयात्”—इति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२३६

प्रतिबुध्यतेति प्रारम्भस्याप्युपलक्षणार्थम् । तदाह कात्यायनः,—

“कर्मारम्भं तु यः कृत्वा सर्वं नैव तु कारयेत् ।

बलात् कारयितव्योऽषावकुर्वन् दण्डमर्हति ।

स चेन्न कुर्यात् तत्कर्म प्राप्नुयाद्विगुणं दमम्”—इति ।

दिशतं कार्षापणदिशतमित्यर्थः^(१) । यत्तु मनुवचनम्,—

“भृत्योऽभार्त्ता न कुर्याद् यो दर्पात्कर्म यथोचितम् ।

स दण्डः कृष्णालान्यष्टौ न देयं तस्य वेतनम्”—इति ।

तदर्धावशेषितविषयम् । किञ्चिन्मात्रावशेषे तु दण्डवर्जवेतना-
दानम् । तदाह भएव,—

“यथोक्तमार्तः स्वस्थो वा यस्तु कर्म न कारयेत् ।

न तस्य वेतनं देयमन्योनस्यापि कर्मणः”—इति ।

यस्तु कालविशेषावधिकं कर्म प्रतिज्ञाय कालात्पूर्वमेव कर्म
त्यजति, तं प्रत्याह नारदः,—

“कालेऽपूर्णे त्यजन् कर्म भूतेर्नाशमवाप्नुयात् ।

स्वामिदोषादकरणे यावद्भृतिमवाप्नुयात्”—इति ।

स्वामिदोषात् पारुष्यकरणादिस्वामिदोषात् । नारदः,—

“भाण्डं व्यसनमागच्छेद्यदि वाहकदोषतः ।

दाप्योयत्तत्र नष्टं स्याद्वैवराजकृतादृते”—इति ।

वाहकदोषतः भूतकदोषतः । वृद्धमनुः,—

(१) एतद्व्याख्यानदर्शनात् दिशतं दममिति पाठः प्रतीयते । खेख-
प्रमादास्तु सर्वत्रैव दिगुणं दममिति पाठोदृश्यते ।

२३४

पराशरमाधवा ।

“प्रमादान्नाशितं दाप्यः समं द्विर्द्रोहनाशितम् ।

न तु दाप्यो हतश्चौरैर्दग्धसूदं जलेन वा”—इति ।

द्रोहनाशितं तीव्रप्रहरादिना द्रोहेण नाशितम् । वृद्धमनुः,—

“यः कर्मकाले संप्राप्ते न कुर्याद्विघ्नमाचरेत् ।

उद्धृत्यान्वस्तु कार्यः स्यात् स दाप्योद्विगुणं भृतिम्”—इति ।

पञ्चवक्त्रः,—

“अराजदैवकाघातं भाण्डं दाप्यस्तु वाहकः ।

प्रस्थानविघ्नस्तैव प्रदाप्यो द्विगुणं भृतिम् ॥

प्रकान्ते सप्तमं भागं चतुर्थं पथि संत्यजन् ।

भृतिमर्द्धपथे सर्वां प्रदाप्यस्याजकोऽपि च”—इति ।

अराजदैवकोघातो यस्य भाण्डस्य, तद्यदि प्रजाहीनतया वाहकेन नाशितं, तदा तन्मूल्यानुसारेण तद्भाण्डं दापनीयः । यस्तु प्रस्थान-
लघ्नसमयएव व्यवस्थाभ्युपगतं कर्म त्यजन् प्रस्थानविघ्नं करोति,
तदाऽसौ द्विगुणं भृतिं दाप्यः । यस्तु भृत्यान्तरोपादानावसरसम्भवे
स्वाङ्गीकृतं कर्म त्यजति, असौ भृत्यः सप्तमं भागं दाप्यः । यः पुनः
पथि प्रकान्ते गमने वर्त्तमाने सति कर्म त्यजति, स भृतेस्तु चतुर्थं भागं
दाप्यः । अर्द्धपथे त्यजन् सर्वाभृतीर्दापनीयः । यस्तु स्वामी भृत्यं
स्वयमेव कर्म त्याजयति पूर्वोक्तदेशेषु, असावपि पूर्वोक्तसप्तमभागा-
दिकं दापनीयः । एतच्चाव्याधितादिविषयम् । व्याधितस्यापराधा-
भावात् । यदा पुनर्व्याधितो व्याध्यपगमे तदितरदिवसान् परिगणय्य
पूरयति, तदा लभतएव सर्वां भृतिम् । तदाह मनुः,—

“आर्त्तः स कुप्यात् स्वस्यः सन् यथाभाषितमादितः ।

खवहारकाण्डम् ।

२३५

सुदीर्घस्यापि कालस्य तप्तमेतैव वेतनम्”—इति ।

त्याजकस्य स्वामिनश्चतुर्थभागादिदापनमविक्रीतभाण्डविषयम् ।

विक्रीते तु भाण्डे विशेषो वृद्धमनुनाऽभिहितः,—

“पथि विक्रीय तद्भाण्डं वणिग्भृत्यन्यजेद्यदि ।

अगतस्यापि^(१) देयं स्यात् भूतेरर्द्धं लभेत सः”—इति ।

आसेधेन प्रतिबद्धभाण्डविषये राजाद्यपहतभाण्डविषये^(२) चाह
कात्यायनः,—

“यथा च पथि तद्भाण्डमासिद्धेति ह्रियेत वा ।

यावानध्वा गतस्तेन प्राप्नुयात् तावतो भूतिम्”—इति ।

भाटकस्वीकृतेन यानादिना भाण्डमेतरं प्रत्याह नारदः,—

“अनीय भाटयित्वा तु भाण्डवान् यानवाहने^(३) ।

दाण्यो भूतेः चतुर्भागं सर्वमर्द्धपथे त्यजन् ॥

अनयन् वाहकोऽप्येवं भूतिहानिमवाप्नुयात्”—इति ।

यः शकटादिकं भाटयित्वा तदेवोपकारं शून्यमादाय देशा-

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । ममतु, राजाद्यपहतभाण्डविषये,—इति पाठः
प्रतिभाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । ममतु, यदा,—इति पाठः प्रतिभाति ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । ममतु, उपस्कर,—इति पाठः प्रतिभाति ।
श्वं परत्र ।

(१) अगतस्यापि यावद् गन्तव्यमगतस्यापीति चण्डेश्वरीया व्याख्या ।

(२) भाण्डवान् स्वामी । यानं शकटादि । वाहननश्वादि ।

२३६

पराशरमाधवः।

नरङ्गच्छति भाटकः* । उपकारशब्देन तदाधारोल्लङ्घ्यते । परभूमौ
गृहनिर्माणादिभाटकदातारभ्यत्याह नारदः,—

“परभूमौ गृहं कृत्वा स्तोमं^(१) दत्त्वा वसेत्तु यः ।

स तद्गृहीत्वा निर्गच्छेत् दणकाष्ठानि चेष्टकाम्”—इति ।

तथा,—

“स्तोमादिना वसिला तु परभूमावनिश्चितः ।

निर्गच्छंस्तृणकाष्ठादि न गृहीयात् कथञ्चन ॥

यान्येव दणकाष्ठानि त्विष्टकाविनिवेष्टिताः ।

विनिर्गच्छंस्तु तत्सर्वं भूमिस्त्रामिनि वेदयेत्”—इति ।

अनिश्चितः दणकाष्ठादिग्रहणापरिभाषायामित्यर्थः । परिभा-
षिते तु यथा परिभाषा तथेति । वेदयेत्, निवेदयेदित्यर्थः । भाटकं
दत्त्वा द्रव्याद्यर्पणार्थं गृहीतमणिकादिष्वभेदनादावप्याह स एव,—

“स्तोमवाहीनि भाण्डानि पूर्णकालान्यपानयेत् ।

यहीतुरावहेद्भग्नं नष्टं वाऽन्यत्र संज्ञवात्”—इति ।

संज्ञवः परस्परसंघर्षः । तेनान्यकेनां कार्त्स्न्येन वा भिन्नं पूर्ववत्कृत्वा
भाण्डं वा तन्मूल्यं वा स्त्रामिने देयम् । संज्ञवादस्य च भेदे तु भाटक-
ग्रहीतुरेव तदित्यर्थः । कृतकर्षणे भूत्याद्य वेतनादातारभ्यत्याह
गृहस्यतिः,—

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । स भूतिं न प्राप्नुयात्,—इति त्वधिकं भवितुं
युक्तम् ।

† तेन ज्ञेयतः,—इति का० ।

(१) स्तोमं वासमूल्यम् ।

अवधारकाष्टम् ।

२३७

“कृते कर्मणि यः स्वामी न दद्यादेतन् भृते ।

राज्ञा दापयितव्यः स्वात् विमथं चानुरूपतः”—इति ।

निमग्नं भृत्यं पथि त्यजतो दण्डमाह कात्यायनः,—

“त्यजेत्पथि सहायं यो भृत्यं रोगार्त्तमेव च ।

प्राप्नुयात् साहसं पूर्वं यामे अहमपासयन्”—इति ।

पण्यस्त्रीतदुपभोक्तृविषये त्वाह नारदः,—

“शुल्कं गृहीत्वा पण्यस्त्री नेच्छन्ती द्विगुणं वहेत्* ।

अनिच्छन् शुल्कदाताऽपि शुल्कहानिमवाप्नुयात्”—इति ।

एतदव्याधितादिविषयम् । व्याधितविषये तु स्मृत्यन्तरम्,—

“व्याधिता संभ्रमा व्यया राजाधर्म्परायणा ।

आमन्त्रिता च नागच्छेत् अवाच्या वडवा स्मृता”—इति ।

अत्यन्तावश्यं जातसंभ्रमा संभ्रमपदेन उक्ता । तत्रैव व्याकुला व्यया । वडवा दासी । दासीग्रहणमत्र पण्यस्त्रीप्रदर्शनार्थम् । उप-
भोक्तारं प्रत्याह नारदः,—

“अप्रयच्छन् तथा शुल्कमनुभूय पुमान् स्त्रियम् ।

अक्रमेण च सङ्गच्छेद्वातयेद्वा नखादिभिः ॥

अयोनौ यः समाक्रामेद्दृष्टभिर्वा विवासयेत्†) ।

* तदा,—इति का० ।

† जड,—इति का० शा० ।

- (१) अक्रमेण कामशास्त्रोक्तप्रकारविरोधेन । वातयेद्वा नखादिभिरित्य-
त्राप्येतदनुसङ्गनीयम् । अयोनौ सुखादौ, समाक्रामेत् याम्धर्म्मं
कुर्यात् । आत्मार्यं भाटयित्वा वडुभिः पुरुषैः सह विशेषेण वासये-
दिति वचनार्थः ।

२१८

पराशरमाधवः ।

शुक्लं त्वष्टृगुणं दाप्यो विनयं तावदेव तु”—इति ।
 पण्यस्त्रियास्त्वपराधे दण्डादिकं मत्स्यपुराणेऽभिहितम्,—
 “गृहीत्वा वेतनं वेग्ना लोभादन्यत्र गच्छति ।
 तां दमं दापयेद्भुन्यादित्यस्यापि च भाटकम्”—इति ।
 अत्र निर्णयमाह नारदः,—
 “वेग्ना प्रधाना यास्तत्र कामुकाः तद्गृहीहिताः ।
 तत्समुत्थेषु कार्येषु निर्णयं संशये विदुः”—इति ।
 इत्थं वेतनस्थानपाकर्माभिहितम् ।

अधेदानौमभ्युपेत्याशुश्रूषास्त्वं विवादपद- मभिधीयते ।

तस्य स्वरूपं नारद आह,—

“अभ्युपेत्य तु श्रुश्रूषां यस्तां न प्रतिपद्यते ।
 अश्रुश्रूषाऽभ्युपेत्यैतद्विवादपदमुच्यते”—इति ।
 आज्ञाकरणं श्रुश्रूषा । श्रुश्रूषकस्य पञ्चप्रकारः । तथाच सएव,—
 “श्रुश्रूषकः पञ्चविधः शास्त्रे दृष्टोमनौषिभिः ।
 चतुर्विधः कर्मकरः शेषा दासास्त्रिपञ्चकाः ॥
 शिष्यान्तेवासिभृतकाः चतुर्थस्त्वधिकर्मकृत् ।
 एते कर्मकराज्जेया दासास्तु गृहजादयः ॥
 सामान्यमस्वतन्त्रत्वं तेषामाजर्मनौषिण ।

अवहारकाण्डम् ।

२३८

जातकर्मकरस्त्वप्नो^(१) विशेषो वृत्तितस्तथा ॥

कर्मापि द्विविधं ज्ञेयमशुभं शुभमेव च ।

अशुभं दासकर्मोक्तं शुभकर्मकरे स्मृतम् ॥

गृहद्वाराशुचिस्थानरथ्याऽवस्करशोधनम् ।

गुह्याङ्गस्यर्शनोच्छिष्टविण्मूत्रघृहणोष्णनम् ॥

इच्छतः स्वामिनश्चाङ्गैरूपस्थानमयान्ततः ।

अशुभकर्म विज्ञेयं शुभमन्यदतः परम्”—इति ।

तच्च शिष्यो वेदविद्यार्थी । अन्तेवासी शिल्पशिष्यार्थी । मूत्रेण
यः कर्म करोति, स भूतकः । अधिकर्मकृतकर्मकुर्वतामधिष्ठाता ।
अशुचिस्थानं उच्छिष्टप्रचेपार्थङ्गर्तादिकम् । अवस्करः गृहसंमार्जित-
पांश्वादिनिचयत्यागस्थानम् । भूतकश्च त्रिविधः । तदुक्तं तेनैव,—

“उत्तमः कार्यकर्त्ता च मध्यमस्तु कृषीवृक्षः ।

अधमो भारवाही स्यादित्येवं त्रिविधो भूतः”—इति ।

दासस्वरूपमपि तेनैव दर्शितम्,—

“गृहजातस्तथा क्रीतो लब्धोदायादुपागतः ।

अन्नाकालभृतस्तददाहितः स्वामिना च यः ॥

मोक्षितो महतस्पर्णाद्युद्धे प्राप्तः पणे जितः ।

तवाहमित्युपगतः प्रव्रज्याऽवसितः कृतः ॥

भक्तदासश्च विज्ञेयस्तथैव बड्वाऽऽवृतः ।

विक्रेता चात्मनः शास्त्रे दासाः पञ्चदश स्मृताः”—इति ।

(१) जातयव यः कर्मकरः स जातकर्मकरः । यस्यान्तरे तु आतिकर्मकर-
इति पाठः । अत्रापि तथेवार्थः ।

९४०

पराशरमाधवः ।

गृहजातः स्वगृहे दास्यां जातः । क्रीतो मूखेन । लब्धः प्रति-
 गृहादिना । दायागतो रिक्थयाहित्वेन प्राप्तः । अन्नाकालभृतः दुर्भिक्षे
 दासत्वाद्य पोषितः । आहितः स्वामिना धनग्रहणेनाधीनतां नीतः ।
 ऋणमोक्षितः ऋणमोचनप्रत्युपकारतया दासत्वमभ्युपगतः । युद्धप्राप्तः
 समरे विजित्य गृहीतः । पणविजितः दासत्वपणके द्युतादौ जितः ।
 तवाहमित्युपगतः तव दासोऽस्मीति स्वयमेवागतः । प्रव्रज्याऽवसितः
 प्रव्रज्यातस्थितः । कृतः कृतकालः, एतावत्कालं त्वं महास इत्युपगत-
 इति । भक्तदासः सर्वकालं भक्तार्थे एव दासत्वमभ्युपगतः । बड़वया
 गृहदास्या आहतः तस्मिन्नेन तामुदाह्य दासत्वेन प्रविष्टः । यः
 आत्मानं विक्रीणीते असावात्मविक्रेता । एवं पञ्चदशप्रकाराः । यत्तु
 मनुनोक्तम्,—

“ध्वजाहतो भक्तदासो गृहजः क्रीतद्विभौ ।

पैहको दण्डदासश्च सत्तेते दासयोनयः”—इति ।

तत् तेषां दासत्वप्रतिपादनार्थं, न तु परिसङ्ख्यार्थम् । अत्र शिष्याणां
 कर्मकृतौ विशेषो नारदेनोक्तः,—

“आ विद्याग्रहणाच्छिष्यः शूश्रूषेत् प्रथमो गुरुम् ।

तद्वृत्तिर्गुरुदारेषु गुरुपुत्रे तथैव च”—इति ।

विद्या चात्र त्रयी । तदुक्तं बृहस्पतिना,—

“विद्या त्रयी समाख्याता ऋग्यजुःसामलक्षणा ।

तदर्थं गुरुशूश्रूषां प्रकुर्याच्च प्रचोदिताम्”—इति ।

अन्तेव्रामिनामपि कर्मकृतौ विशेषस्तैवेनोक्तः,—

“विज्ञानमुच्यते शिष्यं हेमरूप्यादिमंस्कृतिः ।

खवहारकाण्डम् ।

२४१

नृत्यादिकञ्च तप्राप्तं* कुर्यात्कर्षं गुरोर्मृष्टे—इति ।

नारदोऽपि,—

“स्त्रं शिष्यमिच्छन्वाहर्तुं बान्धवानामनुज्ञया ।

आचार्यस्य वसेदन्ते कालं कृत्वा सुनिश्चितम्”—इति ।

आचार्यस्यापि कर्त्तव्यमाह सएव,—

“आचार्यः शिष्येदेनं खगृहे दत्तभोजनम् ।

न चान्यत्कारयेत्कर्षं पुत्रवत्त्वेनमाचरेत्”—इति ।

अन्यकर्षकारकमाचार्यं प्रत्याह कात्यायनः,—

“यस्तु न याचयेत् शिष्यं कर्माण्यन्यानि कारयेत् ।

प्राप्नुयात्साहसं पूर्वं तस्मात् शिष्यो निवर्त्तते”—इति ।

परिभाषितकालात्प्रागेव विद्याप्राप्तावपि तावत्कालं वसेदित्याह

नारदः,—

“शिक्षितोऽपि कृतं कालमन्नेवासी समापयेत् ।

तच्च कर्षं च यत् कुर्यादाचार्यस्यैव तत्फलम्”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“कृतशिक्ष्योऽपि निवसेत् कृतकालं गुरोर्मृष्टे ।

अन्नेवासी गुरुप्राप्तभोजनसत्फलप्रदः”—इति ।

दुष्टं प्रत्याह नारदः,—

“शिष्यन्तमदुष्टञ्च यस्त्वाचार्यं परित्यजेत् ।

बलादासयितव्यः स्यात् बधवन्धं च सोऽर्हति”—इति ।

* तत् शिक्षन्,—इति ग्रन्थान्तरद्वयः पाठः ।

२४२

पराशरमाहव ।

बधोऽच ताडनादिः । परिभाषितकालमपूर्त्ता कर्त्तव्यमाह
नारदः,—

“गृहीतशिल्पः समये कृत्वाऽऽचार्य्येप्रदक्षिणम् ।

शक्तिश्चानुमान्येन अन्तेवासी निवर्त्तते”—इति ।

भूतकानामपि भूतिकृतः कालकृतश्च विशेषो दृश्यतिना
दर्शितः,—

“यो भुङ्क्ते परदासीन्तु स ज्ञेयो बड़वाभूतः ।

कर्म्म तत्स्वामिनः कुर्यात् यथाऽग्नेन भूतो नरः ॥

बहुधाऽर्थभूतः प्रोक्तस्तथा भागभूतोऽपरः ।

हीनमध्योत्तमत्वञ्च सर्वेषामेव चोदितम् ॥

दिनमासार्द्धषण्मासचिमासाब्दभूतस्तथा ।

कर्म्म कुर्यात् प्रतिज्ञातं सभते परिभाषितम्”—इति ।

अर्थभूतस्य बहुधात्वं समर्थाख्यमहत्वाभ्यां द्रष्टव्यम् । ते शास्त्र-
महत्वे शास्त्रानुसारतो द्रष्टव्ये । तथाच नारदः,—

“भूत्यस्तु चिविधो ज्ञेय उत्तमो मध्यमोऽधमः ।

शक्तिभक्तानुसाराभ्यां तेषां कर्म्माश्रया भूतिः”—इति ।

भागभूतस्य द्वैविध्यमाह दृश्यतिः,—

“द्विप्रकारो भागभूतः रूपणो जीवितः स्मृतः ।

जातसंस्थान्तथा क्षीराक्षभते तु न संग्रहः”—इति ।

अधिकर्म्मकृतस्तु स्वरूपमाह नारदः,—

“अर्थैर्बधिकृतो यः स्यात् कुटुम्बस्य तथोपरि ।

सोऽधिकर्म्मकृतो ज्ञेयः स च कौटुम्बिकः स्मृतः”—इति ।

यवहारकाण्डम् ।

२४३

एवं निरूपितेभ्यः शिष्यान्तेवासिभ्यः भृतकाधिकर्षकरोभ्यो*
दासानां भेदं दासशब्दव्युत्पत्तिदर्शनमुखेनाह कात्यायनः,—

“स्वतन्त्रस्यात्मनो दानाद्दासत्वं दारवद्भृगुः”—इति ।

अयमर्थः । यथा भर्तुः सम्भोगार्थं स्वशरीरदानाद्दारत्वं, तथा
स्वतन्त्रस्यात्मनो दानाद्दासत्वम्,—इति भृगुराचार्यो मन्यते,—इति ।
तेन चात्यन्तपारार्थमासाद्य शुश्रूषकाः दासाः पारार्थमात्रमासाद्य
शुश्रूषकाः कर्षकरा इत्युक्तं भवति । दासत्वञ्च ब्राह्मणव्यतिरिक्तेष्वेव
त्रिषु वर्णेषु विद्येयम् । “दास्यं विप्रस्य न कश्चित्”—इति तेनैवोक्त-
त्वात् । तेष्वपि दास्यमानुलोभ्येनैवेत्याह सएव,—

“वर्णानामानुलोभ्येन दास्यं न प्रतिस्त्रोमतः ।

राजन्यवैश्याशूद्राण्यजतां हि स्वतन्त्रताम्”—इति ।

प्रातिस्त्रोभ्येन दासत्वप्रतिषेधः स्वधर्मपरित्यागिभ्योऽन्यच्च द्रष्टव्यः ।

तथाच नारदः,—

“वर्णानां प्रातिस्त्रोभ्येन दासत्वं न विधीयते ।

स्वधर्मत्यागिनोऽन्यच्च दारवद्दासता मता”—इति ।

दारवद्दासता मतेति वचनात् ब्राह्मणस्य सर्वार्थं प्रति दासत्व-
प्रामाण्यमाह कात्यायनः,—

“असर्वार्थं तु विप्रस्य दासत्वं नैव कारयेत्”—इति ।

यदि ब्राह्मणः स्त्रेष्ठ्या दास्यं भजते, तदाऽप्यौ नाशुभं कर्ष-
कुर्यादित्याह सएव,—

“श्रुताध्ययनसम्पन्नं तदूनं कर्ष्यं कामतः ।

* भृतकाधिकर्षकरोभ्यश्च,—इति भवितुं युक्तम् ।

२४४

परशरमाधवः ।

तत्रापि माशुभं किञ्चित् प्रकुर्वीत दिजोत्तमः”—इति ।

ऊनं हीनमपि कर्म कामतो वेतनग्रहणमन्तरेण स्वेच्छया पर-
हितार्थम् । चञ्चिवैश्वविषये स्वामिनः कर्त्तव्यमाह मतुः,—

“चञ्चियथैव वैश्वञ्च ब्राह्मणोऽष्टन्निकर्षितम् ।

विश्रुतादामृगस्थेन स्वानि कर्माणि कारयेत्”—इति ।

यस्तु दिजातिं नखादास्यं कर्म कारयति, तस्य दण्डमाह सएव,—

“दास्यन्तु कारयेन्मोहाद्ब्राह्मणः संज्ञितान् द्विजान् ।

अनिच्छतः प्रभावलाद्राजा दास्यः शतानि षट्”—इति ।

प्रभावश्च भावः प्रभावत्वं, तस्मादिति । शूद्रन्तु यथा कथमपि
दास्यं कारयेदित्याह सएव,—

“शूद्रन्तु कारयेद्दास्यं कीतमकीतमेवच ।

दास्यायैव हि सृष्टोऽसौ स्वयमेव स्वयम्भुवा”—इति ।

पञ्चदशप्रकाराणां दासानां मध्ये गृहजातकीतसत्त्वदायागतानां
चतुर्णां दासत्वं स्वामिप्रसादादेव मुच्यते नान्यथेत्याह नारदः,—

“तच्च पूर्वसत्त्वर्गो दासत्वात् न विमुच्यते ।

प्रसादात् स्वामिनोऽन्यच्च दास्यमेषां क्रमागतम्”—इति ।

आत्मविक्रेतुरपि दासत्वं स्वामिप्रसादादन्यतो मापैतीत्याह
नारदः,—

“विक्रीणीते स्वतन्त्रः सन् य आत्मानं नराधमः ।

स जघन्यतमस्तेषां सोऽपि दास्यान् मुच्यते”—इति ।

प्रव्याज्वसितस्यापि दास्यमोचो नास्तीत्याह सएव,—

“रात्र्येव हि दासः स्यात् प्रव्याज्वसितो नरः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२४५

न तस्य प्रतिमोक्षोऽस्ति न विशुद्धिः कथञ्चन”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“प्रव्रज्याऽवसितो राज्ञो दास आभरणान्तिकम्”—इति ।

प्रव्रज्याऽवसितस्य दासत्वं ब्राह्मणेतरविषयम् । ब्राह्मणस्तु निर्वास्य-
इत्याह कात्यायनः,—

“प्रव्रज्याऽवसिताये तु त्रयोवर्णादिजातयः ॥

निर्वासं कारयेद्विप्रं दासत्वं चत्रियं विप्रः”—इति ।

निर्वासनप्रकारमाह नारदः,—

“पारिव्राज्यं गृहीत्वा तु यः स्वधर्मं न तिष्ठति ।

अपदेनाङ्कयित्वा तं राजा शीघ्रं प्रवासयेत्”—इति ।

प्रव्रज्यावसितात्मविक्रेतव्यतिरिक्तानामस्त्राकालभृतादीनां दास्या-
पनयनप्रकारमाह सएव,—

“अस्त्राकाले भृतोदास्यान्मुच्यते गोदयं ददत् ।

तद्वचितं दुर्भिक्षे यत् न तु शुद्धोदकर्षणा* ॥

आहितोऽपि धनं दत्वा स्वामी यद्येनमुद्धरेत् ।

स्वपय्याप्रमृष्टं दत्वा तदृणात्स विमुच्यते ॥

भक्तस्योत्प्रेषणेनैव भक्तदासो विमुच्यते ।

निग्रहाद्बद्धवायास्तु मुच्यते बद्धवाऽऽहतः”—इति ।

स्वामिनः प्राणसंरक्षणादपि गृहजातादयः सर्वे दास्यान्मुच्यन्ते
इत्याह नारदः,—

* इत्यमेव पाठः सर्व्वत्र । भक्षितश्चापि यत्नेन न तच्छ्रूयति कर्मणा,—
इति ग्रन्थान्तरभूतपाठस्तु समीचीनः ।

२४६

पराशरमाधवः ।

“यश्चैषां स्वामिनं कश्चिन्मोचयेत्प्राणसंशयात् ।

दासत्वात्स विमुच्येत पुत्रभागं लभेत च”—इति ।

दासभाषानां मोचनमाह याज्ञवल्क्यः,—

“बलादामोक्ततश्चौरैर्विक्रीतश्चापि मुच्यते”—इति ।

चकारादाहितो दत्तश्च गृह्यत । नारदोऽपि,—

“चोरापद्धतविक्रीता ये च दासीकृताबलाम् ।

राजा मोचयितव्यास्ते दासत्वं तेषु नेक्ष्यते”—इति ।

यस्त्वेकस्य पूर्वं दास्यमङ्गीकृत्य परस्यापि दासत्वमङ्गीकरोति,

असावपरेण विसर्जनीय इत्याह सएव,—

“तवाहमिति वाऽऽत्मानं योऽस्सतन्त्रः प्रयच्छति ।

न स तम्प्राप्नुयात्कामं पूर्वस्वामी लभेत तम्”—इति ।

दासविमोचणेतिकर्त्तव्यतामाह सएव,—

“स्वदासमिच्छेद्दयः कर्त्तुमदासस्मीतमानसः ।

स्कन्धादादाय तस्यासौ भिन्द्यात्कुम्भं सहान्धसा ॥

साचताभिः सपुष्पाभिर्मूर्द्धन्यङ्घ्रिरवाकिरेत् ।

अदास इति चोक्त्वा चिः प्राङ्मुखस्तु तथोत्सृजेत्” ॥

ततः प्रभृति वक्तव्यः स्वाम्यनुग्रहपाक्षितः ।

भोज्यास्रोऽथ प्रतिग्राह्यो भवत्यभिमतः सताम्”—इति ।

इत्यभ्युपेत्याशुश्रूषास्थं विवादपदं समाप्तम् ।

* प्राङ्मुखं तमथोत्सृजेत्,—इति यत्रान्तरद्वतः पाठः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२४९

अथ सम्बिद्ध्यतिक्रमाख्यविवादपदस्य विधिरुच्यते ।

तस्य लक्षणं नारदेन व्यतिरेकमुखेन दर्शितम्,—

“पाषण्डनैगमादीनां स्थितिः समय उच्यते ।

समयस्थानपाकर्षं तद्विवादपदं सूतम्”—इति ।

समयस्थानपाकर्षं अव्यतिक्रमः समयपरिपालनम् । तद्व्यतिक्रम-
माणं विवादपदं भवतीत्यर्थः । तदुपयोगिनमर्थमाह बृहस्पतिः,—

“वेदविद्याविदोविप्रान् श्रोत्रियांश्चाग्निहोत्रिणः ।

आहृत्य स्थापयेत्तत्र तेषां वृत्तिं प्रकल्पयेत्”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“राजा हत्वा पुरे स्थानं ब्राह्मणान् न्यस्य तत्र तु ।

त्रैविद्यान् वृत्तिमद्रूपात्स्वधर्मः पाल्यतामिति”—इति ।

ब्राह्मणान् त्रैविद्यान् वेदत्रयसम्बन्धान् वृत्तिमद्भूरिहिरण्यादि-
गम्यन् हत्वा स्वधर्मावर्णाश्रमश्रुतिसूतिविहितो भवद्भिरनुष्ठीयता-
मिति तान् ब्रूयात् । वृत्तिसम्पत्तिश्च बृहस्पतिना दर्शिता,—

“अनाच्छेद्यकरास्तेभ्यः प्रदद्यात् गृहभूमयः ।

मुक्तभाव्याश्च^(१) नृपतिर्लैखयित्वा स्वशासने”—इति ।

तेभ्यो दद्यादित्यर्थः । तेषां कर्त्तव्यमाह बृहस्पतिः,—

“नित्यं नैमित्तिकं काम्यं शान्तिकं पौष्टिकं तथा ।

(१) अनाच्छेद्यकराः, न आच्छेद्यः आहर्त्तव्यः कस्यैवाजग्राह्यभागोयासां
तथाविधाः । गृहभूमय इति द्वितीयार्थे प्रथमा । गृहभूमीरित्यर्थः ।
मुक्तभाव्यास्त्यक्तराजदेयाः ।

२४८

पराशरमाधवः ।

पौराणां कर्म कुर्युस्ते सन्दिग्धेऽर्थे च निर्णयम्”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“निजधर्माविरोधेन यस्तु सामयिको भवेत् ।

सोऽपि यत्नेन संरक्ष्यो धर्मा राजकृतश्च यः”—इति ।

अतस्मात्तर्कधर्मानुपमर्देन गोत्राचारेक्षण-देवगृहपालनादिरूपो-
यो धर्मः समयान्निष्पन्नो भवेत्, सोऽपि यत्नेन पालनीयः । तथा,
राज्ञा च निजधर्माविरोधेनैव यावत्पथिकभोजनं देयं अस्मदराति-
मण्डलं तुरङ्गादयो न प्रस्थापनीया इत्येवं रूपः समयनिष्पन्नः, सोऽपि
रक्षणीयः । एवं राजनियुक्तसमुदायविशेषस्य कर्त्तव्यविशेषोऽभिहितः ।
यामादिसर्वसमुदायानां तु साधारणकार्यमाह बृहस्पतिः,—

“ग्रामश्रेणीगणानाञ्च सङ्केतः समयक्रिया ।

बाधाकाले तु सा कार्या धर्मकार्यं तथैव च ॥

वाटचोरभये बाधा सर्वसाधारणी स्मृता ।

तचोपशमनं कार्यं सर्वेणैकेन केनचित्”—इति ।

चकारेण पाषण्डनैगमादीनां चोपसंग्रहः । ततश्च ग्रामश्रेणीगण-
पाषण्डनैगमादीनामुपद्रवकाले धर्मकार्यं च यां पारिभाषिकीं
समयक्रियां विना उपद्रवो दुःपरिहरः धर्मकार्यञ्च दुःसाध्यं, सा
पारिभाषिकौ समक्रियाः सर्वैर्मिलितैः कार्या । वाटचोरेभ्यो भये
प्राप्ते तदा चोरोपशमनं सर्वैः सम्भूय कर्त्तव्यमित्यर्थः । धर्मकार्यं तु
विशेषस्तेनैवोक्तः,—

* गोत्रचारेक्षण,—इति का० ।

अवधारकाण्डम् ।

२४६

“सभा प्रया देवगृहं तडागाराभसंस्तुतिः ।
 तथाऽनाथदरिद्राणां संस्कारो यजनक्रिया ॥
 कुलायनं निरोधश्च कार्यमस्त्राभिरंगतः ।
 यत्नेवं* लिखितं पत्रं धर्म्या सा समयक्रिया ॥
 पालनीया समस्तैस्तु यः समर्थो विभवंदेत् ।
 सर्वस्वहरणं दण्डस्तस्य निर्वापनं पुरात्”—इति ।

यजनक्रिया सोमयागादिकर्तव्यो दानम् । कुलायनं दुर्भिक्षा-
 दिपौडितवृथागमनम् । तस्मिन्नागते सति यत्संविधानं विधेयं,
 तदेव तच्छब्देनोच्यते । निरोधः दुर्भिक्षाद्यपगमपर्यन्तं धारणम् ।
 अंगतः गृह्यतेचपुरुषादिप्रयुक्तसंगृहीतधनेनाद्यकत्वेन वा स्थितेन
 कार्यमिति । एवं कृता समयक्रिया न केवलं समुदायिभिः पाल-
 नीया, किन्तु राज्ञाऽपीत्याह नारदः,—

“पाषण्डनेगमश्रेणिपूगवातगणादिषु ।

संरक्षेत्समयं राजा दुर्गे जनपदे तथा”—इति ।

पाषण्डा वेदवाह्या वेदोक्तलिङ्गधारिणो वा अतिरिक्ता वा सर्वे
 लिङ्गिनः । तेषु मध्ये अभिचरणाद्याः समयाः सन्ति । नेगमाः
 सार्थिका वणिक्प्रभृतयः । तेषु सकल्पकसन्देशहरपुरुषतिरस्का-
 रिणो दण्ड्या इत्येवमादयो वरुवः समयाः विद्यन्ते । अथवा, नेगमा-

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । सम तु, यत्नेवं,—इति पाठः प्रतिभाति ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । सम तु, पीडितजनानामवमम्,—इति पाठः
 प्रतिभाति ।

२५०

पराशरमाधवः ।

आप्तप्रणीतत्वेन वेदप्रामाण्यमिच्छन्ति ये पाशुपतादयः । व्रातगण-
शब्दयोरर्थः कात्यायनेन दर्शितः,—

“नानाद्युधधराव्राताः समवेतास्तु कौर्त्तिताः ।

कुलानान्तु समूहस्तु गणः स परिकौर्त्तितः”—इति ।

पूगे व्राते चान्योन्यमुत्तृज्य समरे न गन्तव्यमित्यादयः सन्ति
समयाः । गणे तु पञ्चमेऽहनि पञ्चमे वाऽश्वे कर्णबधः कर्त्तव्य इत्यादि-
समयाः । दुर्गे धान्यादिकं गृहीत्वा अन्यत्र यास्यता न तद्विक्रय-
मित्यास्ते समयः । जनपदे तु कचिद्विक्रेतुर्हस्ते कषित् क्रेतहस्ते
शुल्कग्रहणमित्यादिकोऽस्त्यनेकविधः समयः । तत्समयजातं यथा न
भ्रम्यति न च व्यतिवर्तते, तथा राजा कुर्यादित्यर्थः । समुदाये तु
पुरुषविषये विशेषमाह दृहस्यतिः,—

“कोशेन लेख्यक्रियया मध्यस्त्रैर्वा परस्परम् ।

विद्यासं प्रथमं कृत्वा कुर्युः कार्याण्यनन्तरम्”—इति ।

मध्यमैः प्रतिभूभिः । कार्याणि समूहकार्याणि । कात्यायनोऽपि,—

“समूहानां तु यो धर्मः तेन धर्मेण ते सदा ।

प्रकुर्युः सर्वकर्माणि स्वधर्मेषु व्यवस्थिताः”—इति ।

समूहकार्यकारिषु हेतोपादेयान्निर्भर्जा दृहस्यतिः,—

“विदेषिणी व्यगनिनः शालीनालसभीरवः ।

दृष्ट्वा लुब्धाश्च बालाश्च न कार्याः कार्यचिन्तकाः ॥

शून्यो वेदधर्मज्ञाः दत्ताः दान्ताः कुलोद्भवाः ।

सर्वकार्यप्रवौणाश्च कर्त्तव्यास्तु महत्तमाः”—इति ।

ते च कथ्यन्तः कर्त्तव्या इत्यपेक्षिते स एवाह,—

व्यवहारकाण्डम् ।

२५१

“द्वौ त्रयः पञ्च वा कार्याः समूहहितवादिनः ।

यस्तान् विपरीतः स्यात्स दाप्यः प्रथमं दमम्”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“युक्तियुक्तञ्च यो हन्याद्यः कार्यान्वकाशदः ।

अयुक्तञ्चैव यो ब्रूयात्स दाप्यः पूर्वसाहमम्”—इति ।

बृहस्पतिरपि,—

“यस्तु साधारणं हिंसात् क्षिपेत् त्रैविद्यमेव वा ।

संवित्क्रियां विहन्याञ्च स निर्वास्यस्ततः पुरात्”—इति ।

मनूहिनामप्यधर्मेण द्वेषादिना कार्यकरणे दण्डमाह सप्त,—

“बाधाङ्गुर्युर्थदैकस्य सम्भूतादेषमंयुताः ।

राजा सर्वे गृहीतार्याः शास्त्राश्चैवानुबन्धतः ॥

न यथा समर्थं जह्युः स्वमार्गं स्थापयेच्च तान्”—इति ।

यस्तु मुख्यः समूहद्रव्यादिकमपहरति, तस्य दण्डमाह याज्ञ-
वल्क्यः,—

“गणद्रव्यं हरेद्यस्तु संविदं सङ्ख्येत्तु यः ।

सर्वस्वहरणं कृत्वा तं राष्ट्रादिप्रवासयेत्”—इति ।

मर्षाद्वाटकादीनां पुरान्निर्वात्मनमेव दण्डमाह बृहस्पतिः,—

“अस्मन्तुदः सूचकश्च भेदकत्वाद्भौ तथा ।

श्रेणीपूगनृपक्षेष्टा क्षिप्रं निर्वाग्यते तदा ॥

पुरश्चेलौगणध्वजाः पुरदूर्ध्वनिर्वात्मनः ।

वाग्धिग्दमं परित्यागं प्रकुर्वुः पापकारिणः ॥

तैः कृतं चास्त्रधर्मेण निग्रहानुग्रहं नृणाम् ।

२५२

पराशरमाधवः ।

तद्राज्ञाऽप्यनुमन्तव्यं निरुद्धार्था हि ते स्मृताः”—इति ।

निरुद्धार्थाः, अनुज्ञातकार्या इत्यर्थः । पाषण्डादिसर्वसमूहेषु
यथा राज्ञा वर्त्तितव्यं तदाह नारदः,—

“यो धर्माः कर्षं यच्चेषामुपस्थानविधिश्च यः ।

यश्चेषां प्राप्नुयादर्धमनुमन्येत तत्तथा ॥

प्रतिकूलञ्च यद्राज्ञः प्रकृत्यवमत च यत् ।

दोषवत् करणं यत्तु स्यादनाम्नायकल्पितम् ॥

प्रवृत्तमपि तद्राज्ञा श्रेयस्कामो निवर्त्तयेत्”—इति ।

धर्माजटावत्त्वादि । कर्म प्राप्त*पर्युषितभिवाटनादि । उपस्था-
नविधिः समूहकार्यार्थं पटहादिध्वनिमाकर्ष्य मण्डपादौ मेलनम् ।
वृक्षुपादानं^(१) जीवनार्थं तापसवेषपरिग्रहः । राज्ञः प्रतिकूलमाधि-
कारिशूद्रकर्तृकं वैदर्पिकविवादे धर्मविवेचनम् । तस्य च प्रतिकूल-
त्वमुक्तं स्मृत्यन्तरेण,—

“यस्य राज्ञस्तु कुरुते शूद्रो धर्मविवेचनम् ।

तस्य प्रणश्यते राष्ट्रं बलं कोषञ्च नश्यति”—इति ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । अम तु, प्रातः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

(१) इत्यहं, यश्चेषां प्राप्नुयादर्धमित्यस्य व्याख्या । एतद्व्याख्यादर्शनेन, यश्चेषां
प्राप्नुयादर्धमित्यत्र, यश्चेषां वृक्षुपादानम्,—इति पाठः प्रतिभाति ।
विवादरत्नाकरे तथैव पाठोद्धृतो वर्त्तते । परमादर्शपुस्तकेषु दर्शनात्
यश्चेषां प्राप्नुयादर्धमित्यमेव पाठो मूले रक्षितः । शा० का० पुस्त-
कयोस्तु, प्रत्युपादानं,—इति पाठो वर्त्तते ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२५३

प्रकृत्यवमतं स्वभावतएव यदननुज्ञातं; पाषण्डादिषु तामूल-
भक्षणं, परस्पररोपतापः, राजपुरुषाभ्रयणेनान्योन्यमर्थापहरणादि ।
दोषवत्करणं श्रुतिसृतिविरुद्धं विधवादौ वेद्यान्नादिकं पाषण्डा-
दिभिः प्रकल्पितम् । संविज्ञाने दण्डमाह मनुः,—

“यो ग्रामदेशसंचारानां कृत्वा सत्येन संविदम् ।

विमंवेक्षरोल्लोभान्तं राष्ट्रादिप्रवासयेत् ॥

निश्चय्य दापयेदेनं समयव्यभिचारिणम् ।

चतुःसुवर्णान् निष्कं * शतमानश्च राजतम्^(१) ॥

एवं दण्डविधिदुष्यात् धार्मिकः पृथिवीपतिः ।

ग्रामजातिसमूहेषु समयव्यभिचारिणाम्”—इति ।

सत्येन ग्रपयेत् । एतेषां निर्वासनचतुःसुवर्णनिष्कशतमानरूपाणां
जातिविद्यागुणाद्यपेक्षया व्यवस्था कल्पनीया । समूहपूजार्थं राज्ञा
समर्पितं द्रव्यं समूहाय यो न ददाति, तं प्रत्याह याज्ञवल्क्यः,—

“समूहकार्यं आयातान् कृतकार्यान् विभर्जयेत् ।

सदा सन्धानसत्कारैः पूजयित्वा महीपतिः ॥

* चतुः सुवर्णान् षट् निष्कान्,—इति यस्यान्तरुद्धतः पाठः ।

(१) अत्र च, “साष्टं शतं सुवर्णानां निष्कमाज्जमंगीभिः”—इत्यादि-
निष्कानां व्यवच्छेदार्थं चतुःसुवर्णकमिति निष्कविशेषणमुपात्तम् ।
शतमानं राजतं रत्निकानां विंशत्यधिकं शतत्रयमिति चण्डेन्द्रेण
व्याख्यातम् ।

२५४

पराशरमाधवः ।

समूहकार्यप्रहितो यत्नमेत तदर्पयेत् ।

एकादशगुणं दायो यद्यमौ नार्पयेत् स्वयम्—इति ।

विभज्य ग्रहणमणुद्रव्यविषयम् । यतस्तत्तद्विषये स एवाह,—

“पाणसासिकं वत्सरं वा विभक्तव्यं यथाऽंशतः ।

देयं वधिरः वृद्धान्धस्त्रीवालातुररोगिषु ॥

सान्तानिकादिषु तथा धर्मेषु सनातनः”—इति ।

राज्ञः प्रसादलब्धवद्गुणमपि सर्वेषां सममित्याह स एव,—

“यत्नेः प्राप्तं रक्षितं वा गणार्थं वा क्षणं कृतम् ।

राज्ञः प्रसादलब्धं सर्वेषां तत्समाहितम्”—इति ।

एतदभक्षितविषयम् । भक्षिते तु कात्यायन आह,—

“गणमुद्दिश्य यत्किञ्चित्कृतवर्णं भक्षितं भवेत् ।

आत्मार्यं विनियुक्तं वा देयं तैरेव तद्भवेत्”—इति ।

ये तु समुदायं प्रसाद्य तदन्तर्गता ये च समुदायबोभादिना
ततो वहिर्भूताः, तान् प्रत्याह स एव,—

“गणिनां शिन्धिवर्गाणां गताः स्युर्यं तु मध्यताम् ।

प्राकृतस्याधमर्णस्यां समांगाः सर्वे एव ते ॥

* देयं वा निस्व,—इति का० ।

† सर्वेषां तत्समाहितम्,—इति का० । सर्वेषामेव तत्समम्,—इति
ग्रन्थान्तरवृत्तः पाठः ।‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । प्राकृतस्य धर्मार्थस्य,—इति ग्रन्थान्तरवृत्तस्य
पाठः समीचीनः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२५५

तथेव भोजनेर्भास्य* दानधर्षक्रियासु च ।

समूहस्थोऽंशभागी स्यात् प्रगतस्त्वंशभागभाक्"—इति ।

संविद्यति क्रमाख्यं विवादपदम् ।

अथ क्रीतानुशयः कथ्यते ।

तत्स्वरूपं नारदेनोक्तम्,—

“क्रीत्वा मूल्येन यः पण्यं क्रीता न बद्ध मन्यते ।

क्रीतानुशय इत्येतद्विवादपदमुच्यते”—इति ।

क्रीत्वाऽनुशयानुत्पत्त्यर्थं क्रीता कृयात् प्रागेव सम्यक् परीचेत ।

तथाच सएव,—

“क्रीता पण्यं परीचेत प्राक् स्वयं गुणदोषतः ।

परीचाऽभिमतं क्रीतं विक्रेतुर्न भवेत्पुनः”—इति ।

परीचाऽभिमतं क्रीतं तद्दोषदर्शनेऽपि गृहीतुरेव भवति, न विक्रेतुः । तथाच बृहस्पतिः,—

“परीचितं बद्धमतं गृहीत्वा न पुनस्त्यजेत्”—इति ।

तत्कालपरीक्षितस्य पुनरर्पणभावः सावधिविषयः । तत्सद्यः† परीक्षणस्य विहितत्वात् । तथाच व्यासः,—

“चर्मकाष्ठेष्टकासूत्रधान्यासवरमस्य च ।

* भोज्यवैभाज्य,—इति का० ।

† प्रगतस्त्वंशभागिति,—इति का० । प्रगतस्त्वंशभाङ् न तु,—इति यस्यान्तरौघः पाठस्तु समीचीनः ।

‡ इत्येव पाठः सर्व्वत्र । सम तु, अन्येषां सद्यः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

२५६

पराशरमाधवः ।

वस्त्ररूप्यहिरण्यानां सद्यएव परीक्षणम्”—इति ।

क्रीतानां पण्यानां द्रव्यविशेषेण परीक्षणकालावधिमाह सद्यः,—

“अद्यादोह्यं परीक्षेत पञ्चाहादाह्यमेव तु ।

मणिमुक्ताप्रवालानां मग्राहात् स्यात् परीक्षणम् ॥

दिपदामर्धमासं स्यात् पुंभान्तद्विगुणं स्त्रियाः ।

दशाहात्सर्वबीजानामेकाहाहोहवासमाम् ॥

अतोऽर्वाक् पण्यदोषस्तु यदि मंजायते क्वचित् ।

विकेतुः प्रतिदेयं तत् केता मूल्यमवाप्नुयात्”—इति ।

यथोक्तपरीक्षाकालातिक्रमे तु न प्रतिदेयमित्याह कात्यायनः,—

“अविज्ञातं तु यत्क्रीतं दष्टं पश्चादिभावितम् ।

क्रीतं तत् स्वामिने देयं पण्यं कालेऽन्यथा न तु”—इति ।

अविज्ञातं परीक्षया तत्त्वतोऽपरिज्ञानं यस्य द्रव्यस्य ; तत् यावत् परीक्षाकाल उक्तः, तस्मिन् काले प्रतिदेयम् । अन्यथा तत्कालातिक्रमे दष्टतया परिज्ञातमपि क्रीतं तत्स्वामिने न देयमित्यर्थः । पण्यानां देशकालवशादपक्षयापक्षयोः प्रथमतो ज्ञातव्यावित्याह नारदः,—

“अथं वृद्धिं च जानीयात् पण्यानामागमं तथा”—इति ।

अथादिपण्यानामस्मिन् काले अस्मिन्देशे च वृद्धिर्भविष्यतीति जानीयात्, तथा आगमं कुलीनत्वादिज्ञानार्थमुत्पादकजन्मभूम्यादिकञ्च जानीयादित्यर्थः । एवं सम्यक् परीक्ष्य गुणदोषदर्शनादिकारणमन्तरेण नानुशयः कार्य इत्याह याज्ञवल्क्यः,—

“अथं वृद्धिञ्च वणिजा पण्यानामविजानता ।

क्रीत्वा नानुशयः कार्यः कुर्वन् षड्भागदण्डभाक्”—इति ।

परीक्षितपण्यानां क्रयकालोत्तरकालम् । क्रयकालपरिज्ञाने पुनः केतुर्विकेतुः अनुशयो न भवतीति व्यतिरेकादुक्तं भवति । पण्य-
दोषतद्वृद्धितयकारणचितयाभावेऽनुशयकालाभ्यन्तरे यद्यनुशयं
करोति, तदा पण्यषड्भागं दण्डनीयः । अनुशयकारणसद्भावे-
ऽप्यनुशयकालातिक्रमेण योऽनुशयं करोति, सोऽप्येवं दण्डनीयः ।
एतच्चोपभोगविनश्वरवस्तुविषयम् । उपभोगेनाविनश्वरवस्तुविषये प्रत्य-
र्पणे वृद्धिमाह नारदः—

“क्रीत्वा मूल्यान यः पण्यं दुष्क्रीतं मन्यते क्रयीः ।

विकेतुः प्रतिदेयन्तस्मिन्नेवाविवक्षितम्?” इति ।

द्वितीयादिदिवसप्रत्यर्पणे तु विशेषस्तेनैवोक्तः—

“द्वितीयेऽङ्गि ददत्केता मूल्यात् चिंगांशमावहेत् ।

द्विगुणन्तु तृतीयेऽङ्गि परतः केतुरेवच”—इति ।

परतोऽनुशयः न कर्तव्य इत्यर्थः । यत् पुनर्मनुनोक्तम्,—

“क्रीत्वा विक्रीय वा किञ्चिद्व्यस्येहानुशयो भवेत् ।

सोऽन्तर्दशाहान्तद्वयं दद्याच्चैवाददौत वा”—इति ।

* अत्र, इति शेषः—इति भवितुमुचितम् ।

† इत्यमेव यावत् सर्वत्र । सम तु, केतुरिव विकेतुः—इति पाठः
प्रतिभाति ।

‡ दुष्क्रीतां मन्यते क्रियाम्,—इति का० ।

§ तस्मिन्नेवाङ्गि चाक्षतम्,—इति, तस्मिन्नेवाङ्गि वीक्षितम्,—इति च
ग्रन्थान्तरद्वयो पाठौ ।

२५८

पराशरमाधवः ।

तदुपभोगेनाविनश्वरगृहचेचकयानुग्रयादिविषयम् । तच्चैव द-
शाद्वादेरुक्तत्वात् । तथाच कात्यायनः,—

“भूमेर्दशाद्दे विक्रेतुरायः तत्क्रेतुरेव च* ।

द्वादशाहः सपिण्डानामपि चाल्पमतः परम्”—इति ।

वासोविषयेऽपि नारदः,—

“परिभुक्तन्तु यदासः क्लिष्टरूपं मलीमसम् ।

सदोषमपि तत्क्रीतं विक्रेतुर्न भवेत्पुनः”—इति ॥

इति क्रीतानुग्रयः ।

अथ विक्रीयासम्प्रदानम् ।

तस्य स्वरूपं नारदेनोक्तम्,—

“विक्रीय पण्यं मूख्येन क्रेतुर्यज्ञं प्रदीयते ।

विक्रीयासम्प्रदानन्तत् विवादपदमुच्यते”—इति ।

पण्यदेविध्यमुक्तं तेनैव,—

“लोकेऽस्मिन् द्विविधं द्रव्यं स्यावरं अङ्गमन्तथा ।

कथविक्रयधर्मेषु सर्वं तत्पण्यमुच्यते ॥

षड्विधस्तस्य तु बुधेः दानादानविधिक्रमः ।

गणिमन्तुलिमं मेयं क्रियथा रूपतः श्रिया”—इति ।

गणिमं मञ्जुष्यं क्रमुकफलादि । तुलिमं तुलया धार्यं हेमचन्द-
रादि । मेयं व्रीह्यादि । क्रियथा वाहनदोहनादिक्रियोपलब्धितमश्च-

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र ।

यवहारकाण्डम् ।

२५६

महिष्यादि । रूपतः पण्यांगनादि । श्रिया पद्मरागादि । तदेतत् षट्-
प्रकारमपि पण्यं विक्रीयाप्रयच्छन्सोदयन्दाप्य इत्याह याज्ञवल्क्यः,—

“गृहीतमूल्यं यः पण्यं केतुर्नैव प्रयच्छति ।

सोदयं तस्य दाप्योऽसौ दिग्ग्लामं वा दिगागते”—इति ।

गृहीतमूल्यं पण्यं विक्रेता यदि प्रार्थयमानाय स्वदेशवर्णिने
क्रेत्रे न समर्पयति ; तच्च पण्यं परिक्रयकाले बद्धमूल्यं सत्कालान्तरे
स्वल्पमूल्येनैव लभ्यते, तदा सोदयं वृद्ध्या सहितं विक्रेता क्रेत्रे दाप-
नीयः । यदा मूल्यद्वारमुक्तः पण्यस्योदयो नास्ति ; किन्तु क्रयकाले
यावदेव यतो मूल्यस्य यत्पण्यमिति प्रतिपन्नं तावदेव, तदा तत्पण्य-
मादाय तस्मिन् देशे विक्रीणानस्य योलाभस्तेनोदयेन सहितं दाप-
नीयः । यथाऽऽह नारदः,—

“अर्घ्येदेवहीयेत सोदयं पण्यमावहेत् ।

स्थानिनामेव नियमोदिग्ग्लामं दिग्विचारिणाम्”—इति ।

यदा त्वर्घमहत्वेन पण्यस्य न्यूनभावस्तदा तस्मिन् पण्ये वस्त्वगृहा-
दिके य उपभोगः तदा च्छादनसुखनिवासादिरूपो विक्रेतुः, तत्-
सहितं पण्यमसौ दाप्यः । यथाऽऽह नारदः,—

“विक्रीय पण्यं मूल्येन यः केतुर्न प्रयच्छति ।

स्यावरस्य चयं दाप्यो जङ्गमस्य क्रियाफलम्”—इति ।

उद्यमशब्देन गतभोग उक्तः । यद्यपि तस्य दानमशक्यं, तथापि
तदनुगुणद्रव्यं देयम् । जङ्गमानां तु तत्कर्मनिमित्तं मूल्यं दाप्यः ।
यदा तस्यैवेति देशान्तरात्पण्यग्रहणार्थमागतस्तदा तत्पण्यमादाय
देशान्तरे विक्रीतस्य यो लाभस्तेन सहितं पण्यं विक्रेता क्रेत्रे दाप-

२६०

पराशरमाधवः ।

नीयः । विष्णुस्तु विक्रेतुर्दण्डमप्याह । “गृहीतमूल्यं यः पण्यं क्रेतुर्नैव दद्यात्तस्याभौ सोदयं दाप्यो राज्ञा चापि पण्यशतं दण्ड्यः”—इति । यस्तु विक्रीयानुग्रयवशात्प्रापयति, यस्तु क्रीत्वाऽनुग्रयवशाच्च गृह्णाति, तं प्रत्याह कात्यायनः,—

“क्रीत्वा प्राप्तं न गृह्णीयाद् यो न दद्याददूषितम् ।

स मूल्याद्दशभागान्नु दत्त्वा खन्द्ध्यमाप्नुयात् ॥

अप्राप्तेऽर्थे क्षण्णकाले कृते नैव प्रदापयेत् ।

एवं धर्मी दशाहान्नु परतोऽनुग्रहो न तु”—इति ।

अदूषितं, जलादिनेति शेषः । दोह्यवाह्यादिपण्यस्य दोहनादिनेति शेषः । दोह्यवाह्यादिपण्यस्य दोहनादिकालोऽर्थक्रियाकालः । तस्मिन् प्राप्ते सति अग्रहणे अदाने वा कृती दशमभागं प्रदापयेत्^(१) । किन्तु तमदत्तैव खन्द्ध्यमाप्नुयात् । एष धर्मी-दशाहान्नु प्राप्तेदित्यः । ततः परमनुग्रहो न कर्त्तव्यः । विक्रीयानुग्रयवशाच्चोऽपि विक्रीतं पण्यं विक्रेतृपात्रे स्थितं तस्य यदि देवादिना नाग्नः स्यात्तदा विक्रेतुरेव हानिरित्याह याज्ञवल्क्यः,—

“देवराजोपघातेन पण्यदोषउपागते ।

हानिर्विक्रेतुरेवासौ याचितस्याप्रयच्छतः”—इति ।

याचितस्येति विशेषणेन अयाचने न विक्रेतुर्हानिरित्यर्थादवगम्यते । नारदोऽपि,—

(१) एतद्व्याख्यानदर्शनात्, अप्राप्तेऽर्थक्रियाकाले कृती नैव प्रदापयेत्,— इति वचनपाठः प्रतिभाति । परमादर्शपुस्तकेषु दृष्टयव पाठः भूले निवेशितः । मम तु, अग्रहणे अदाने वा कृते,—इत्येव पाठः प्रतिभाति ।

व्यवहारकारणम् ।

२६१

“उपहन्येत वा पण्यं दह्येतापह्रियेत वा ।

विक्रेतुरेव सोऽनर्थो विक्रीयासंप्रयच्छतः”—इति ।

यथा याचितस्याप्रयच्छतो विक्रेतुर्हानिः, तथा दीयमानपण्य-
मगृह्णतः क्रेतुरपौत्याह सएव,—

“दीयमानं न गृह्णाति कीतं पण्यञ्च यः क्रयौ ।

सएवाथ भवेद्दोषो विक्रेतुर्योऽप्रयच्छतः”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“विक्रीतमपि विक्रेयं पूर्वं क्रेतर्थगृह्णति* ।

हानिश्चेत् केददोषेण क्रेतुरेव हि सा भवेत्”—इति ।

यस्तु विशेषं पण्यं दर्शयित्वा सदोषं विक्रीणीते, यस्यान्यहस्ते
विक्रीय तदन्यस्मै तत् प्रयच्छति, तयोः समानदण्ड इत्याह,—

“निर्दोषं दर्शयित्वा तु सदोषं यः प्रयच्छति ।

मूढ्यं तद्विगुणं दाप्यो विनयं तावदेव च ॥

अन्यहस्ते च विक्रीय तथाऽन्ये तत् प्रयच्छति ।

सोऽपि तद्विगुणं दाप्यो विनयं तावदेव च”—इति ।

एतद्वृद्धिपूर्वकविषयम् ।

“ज्ञात्वा सदोषं पण्यं यो विक्रीणीतेऽविचक्षणः ।

तदेव द्विगुणं दाप्यस्तत्समं विनयं तथा”—इति

बृहस्पतिनोक्तत्वात् । अबुद्धिपूर्वके तु क्रेतुः अपरावर्त्तनमेव ।

अतएव एवंविधनियमोदत्तमूढ्ये क्रये द्रष्टव्यः । अदत्तमूढ्ये पुनः

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । पूर्वक्रेतर्थगृह्णति,—इति ग्रन्थान्तरभूत-

पाठस्तु समीचीनः ।

२६२

यथाशरमाधवः ।

पण्ये क्रैष्टविक्रेतोः समयादृते प्रवृत्तौ वा न कश्चिदोषः । तथाच नारदः,—

“दत्तमूल्यास्य पण्यस्य विधिरेव प्रकीर्तितः ।

अदत्तेऽन्यत्र समयाच्च विक्रेतुरतिक्रमः”—इति ।

यत्र पुनर्वाञ्छात्रेण क्रयोमा भूदिति विक्रेतुहस्ते केषा यत्कि-
ञ्चिद्द्रव्यं दत्तम्, तत्र क्रेतुर्दोषवशेन कथासिद्धौ आह व्यासः,—

“सत्यंकारश्च^(१) यो दत्त्वा यथाकालं न वृश्यते ।

पण्यमेव निरुच्छन्तद्दीपमानमगृह्यतः”—इति ।

अत्र पण्यद्रव्यस्योत्सर्गः सत्यंकारद्रव्यस्योत्सर्गोऽभिमतः । अस्मिन्नेव
विषये विक्रेतुदोषवशेन कथासिद्धौ आह याज्ञवल्क्यः,—

“सत्यंकारकृतं द्रव्यं द्विगुणं प्रतिदापयेत्”—इति ।

क्रीत्वाऽनुग्रयानुत्पत्त्यर्थं कतिपयपण्यानां विक्रयानर्हत्वमाह मनुः,—

“नान्यदन्येन संसृष्टं रूपं विक्रयमर्हति ।

न सावद्यश्च न न्यूनं न दूरे न तिरोहितम्,—इति ।

इति क्रयविक्रयानुग्रथाख्यं विवादपदम् ।

अथ स्वामिपालविवादपदविधिः ।

तत्र तु तदभिधानप्रतिज्ञा मनुना कृता,—

“पशुषु स्वामिनाश्चैव पासानाञ्च व्यतिक्रमे ।

(१) यत् क्रेतुकामेन क्रयपरिस्थितये विक्रेत्रे समर्पितं, तत्सत्यंकारपदार्थः—
इति चण्डेश्वरीया व्याख्या ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२६३

विवादं सम्प्रवक्ष्यामि यथावद्वृत्ततत्त्वतः”—इति ।

विवादं विवादापनोदमित्यर्थः । स्वामिपालयोः कर्त्तव्यमाह नारदः,—

“उपानयेद्वाः गोपालः पुनः प्रत्यर्पयेत्तथा”—इति ।

यावन्तः प्रातः समर्पितास्तावन्तः मायं प्रत्यर्पणीया इत्यर्थः । गवादिपरिपालकस्य भूतिपरिमाणमाह नारदः,—

“गवां गताद् वत्सतरी धेनुः स्याद्विगताद् भूतिः ।

प्रतिभंवत्सरं गोपे सन्दोहो वाऽष्टमेऽहनि”—इति ।

प्रतिभंवत्सरं वत्सतरी द्विहायनी गौः भूतिः भूतके कल्पनीया, द्विगते तु सवत्सा गौः, अष्टमे दिवसे दोहस्य भूतित्वेन कल्पनीय- इत्यर्थः । सन्दोहः सर्वदोहः ।

“तथा धेनुभूतः क्षीरं लभेतेवाष्टमेऽखिलम्”—इति

बृहस्पतिस्मरणात् । इयञ्च भूतिकल्पना परिभाषितभूतिवि-
शेषाभावविषये । परिभाषिते तु भूतिविशेषे स एव देयः । मनुस्तु
प्रकारान्तरेण भूतिमाह,—

“गवां क्षीरभूतोयस्तु न दद्याद्दगतोवराम् ।

गोस्वाम्यनुमतो भूत्यः मा स्यात्पालेऽभूते भूतिः”—इति ।

दगतो दग्गदोग्धूणं मध्ये वरामुत्कृष्टां स्वीकृत्य तत्क्षीरं क्षीर-
भूतो गृह्णीयात् । क्षीरशून्यानां तु क्षीरमन्यतो भूतिः कल्पनीया ।
यद्यमौ द्रव्यान्तरेण भूतः, न तत्रैषा भूतिरित्यर्थः । यस्त्वेवं परि-
कल्पितं वेतनं गृह्णीत्वा पशून् पालयन् भूत्यः स्वदोषेण पशून् मार-
येत् विनाशयति वा, तं प्रत्याह याज्ञवल्क्यः,—

२६४

पराशरमाधवः ।

“प्रमादमृतनष्टांश्च प्रदाप्यः कृतवेतनः”—इति ।

प्रमादग्रहणं पालकदोषोपलक्षणार्थम् । प्रमादश्च मनुना स्पष्टी-
कृतः,—

“नष्टं विनष्टं कृमिणा दंशितं विषमे मृतम् ।

ह्रीनं पुरुषकारेण प्रदद्यात् पालएव तु”—इति ।

प्रसह्य चोरैरपहृतो न दाप्यः । तथाच सएव,—

“विशिष्य तु हृतं चोरैर्न पालो दातुमर्हति ।

यदि देशे च काले च स्वामिनः स्वस्य ग्रंथति”—इति ।

व्यासोऽपि,—

“पालयद्दे ग्रामघाते तथा राष्ट्रस्य विश्वे ।

यत्प्रणष्टं हृतं वा स्वात्न पालेष्वच किल्बिषम्”—इति ।

एतत्पुरुषकारकरणे वेदितव्यम् । पुरुषकाराकरणे तु भवत्येव
किल्बिषी । पुरुषकारस्य स्वरूपं नारदेन दर्शितम्,—

“कृमिचोरव्याघ्रभयात् दरौश्चभ्रातृ पालयेत् ।

व्यायच्छेत्क्रान्तिः क्रोशेत् स्वामिने तु निवेदयेत्”—इति ।

व्यायच्छेत्, प्रयतेतेत्यर्थः । यः प्रसुतार्थं न यतते, तं प्रत्याह
सएव,—

“अव्यायच्छन्नविक्रोशन् स्वामिने चानिवेदयन् ।

दातुमर्हति गोपस्तान् विनयञ्चैव राजनि”—इति ।

विनयप्रमाणमाह याज्ञवल्क्यः,—

“पालदोषविनाशे तु पाले दण्डो विधीयते ।

अर्द्धचयोदशपणाः स्वामिने द्रव्यमेवच”—इति ।

शिवहारकाण्डम् ।

२६५

अर्द्धचयोदग्रपणाः सार्द्धद्वादशकार्षापणाः । पालदोषमाह मनुः,—

“अजाविके तु संरुद्धे वृकैः पाले तनायति ।

यां प्रसह्य वृकोहन्यात्पाले तत्किल्बिषं भवेत्”—इति ।

अनायति, उपद्रवनिराकरणाय अनागच्छतीत्यर्थः । यां, अजा-
विकजातीयाम् । एतत्तुगमस्थलस्थविषयम् । दुर्गमस्थलविषये तु न
दोष इत्याह सएव,—

“तामां चेदवरुद्धानां चरन्तीनां मिथोवने ।

यामुपेत्य वृकोहन्यान् पालस्तत्र किल्बिषौ”—इति ।

अवरुद्धानां, पालकेन स्थापितानामित्यर्थः । दैवमृतानां पुनः
कर्णादिकं दर्शनीयम् । तथाच मनुः,—

“कर्णौ चर्म च बालांश्च वस्त्रस्थिन्नायुरोचनम् ।

पशुस्वामिषु दद्यान् मृतेष्वङ्गाभिर्दर्शनम्”—इति ।

मृत्यन्तरमपि,—

“कर्णौ चर्म च बालांश्च शृङ्गस्त्रायस्थिरोचनम् ।

पशुस्वामिषु दद्यान् मृतेष्वङ्गानि दर्शयेत्”—इति ।

गोप्रचारभूमिमाह याज्ञवल्क्यः,—

“ग्रामेच्छया गोप्रचारौ भूमौ राजेच्छयाऽपि च”—इति ।

ग्रामेच्छया ग्रामास्तत्त्वमहत्त्वापेक्षया यदृच्छया वा गवां तृणादि-
भक्षणार्थं कियानपि भूभागः कृतः परिकल्पनीयः । गवां प्रचार-
स्थानासनसौकर्यार्थं ग्रामचेत्रयोरन्तरमाह सएव,—

“धनुःशतं परीणाहो ग्रामचेत्रान्तरमभवेत् ।

दे शते खर्वटे शस्त्रं नगरस्य चतुःशतम्”—इति ।

२६६

पराशरमाधवः ।

ग्रामक्षेत्रयोरन्तरं धनुःशतपरिमितम् । सर्वदेवविधिना ग्रहं
कार्यम् । खर्वटस्य प्रचुरकण्टकमन्तानस्य ग्रामस्य द्वे शते अन्तरे ग्रहं,
नगरस्य च बज्रजमसङ्कीर्णस्य चतुःशतपरिमिते अन्तरे ग्रहं
कार्यमिति । तच्च पशुनिवारणाय वृतिरपि कल्पनीयेत्याह
कात्यायनः,—

“अजातिष्वेव ग्रह्येषु कुर्यादावरणं सदा ।

दुःखेन विनिवार्यन्ते लब्धस्वादुरसा मृगाः”—इति ।

नारदोऽपि,—

“पथि चेत्वे वृतिः कार्या यामुद्धो नावलोकयेत् ।

न लब्धयेत् पशुर्नाशो न भिक्षात् यां च सूकरः”—इति ।

एवं च पशुनिवारणे कृतेऽपि तामतिक्रम्य ग्रहादिविनाशे सति
मनुराह,—

“पथि चेत्वे परिवृते ग्रामान्तीयेऽथवा पुनः ।

स पालः शतदण्डार्हो विपालान् वारयेत् पशून्”—इति ।

पथि चेत्वे परिवृते सति तां वृत्तिमतिक्रम्य ग्रह्यघाते स पालः
पशुकार्यं पणशतदण्डार्हः । एवं, ग्रामान्तीये ग्राममभीपवर्त्तिनि
चेत्वे परिवृते सति तां वृत्तिमतिक्रम्य ग्रह्यघाते स पालः शतपण-
दण्डार्हः । तदनेन, अपरिवृते पालस्य दण्डाभावः सूचितः । मनुस्तु
भाक्षान् दण्डं निर्धेधति,—

“तत्रापरिवृतं धान्यं प्रक्षिप्युः पशवो यदि ।

न तच्च प्रणयेदण्डं कृपतिः पशुरक्षिणम्”—इति ।

एतददौर्धकालप्रचारविषयम् । दौर्धकालप्रचारे तु दण्डमर्हति ।

शुद्धारकाण्डम् ।

२६७

अतएवास्पर्शकालप्रचारे दोषाभावमाह विष्णुः । “पथि ग्रामप्रान्ते च न दोषोऽल्पकालम्”—इति । दण्डपरिमाणन्तु पशुविशेषेण दर्शितं याज्ञवल्क्येन,—

“माषानष्टौ तु महिषी गण्डघातस्य कारिणी ।

दण्डनीया तदर्द्धन्तु गौस्तदर्द्धमजाविकम् ॥

भक्षयित्वोपविष्टानां यथोक्तद्विगुणोदमः ।

सममेषां विवौतेऽपि खरोष्ट्रं महिषीसमम्”—इति ।

परगण्डघातकारिमहिषीस्त्रामौ प्रतिमहिष्यष्टौ माषान् दण्डनीयः । चतुरोमाषान् गोस्त्रामौ । मेषस्त्रामौ द्वौ द्वौ माषौ । एषामेव पशूनां गण्डभक्षणदारभ्य यावच्छयनमनिवारितानां स्त्रामौ यथोक्तदण्डात् द्विगुणं दण्डनीयः । तथा,

“तथाऽजाविकवत्सानां पादोदण्डः प्रकीर्त्तितः”—इति

स्यत्यन्तरोक्तं वेदितव्यम् । माषश्चात्र ताविकपणस्य विंशति-तमो भागः,

“माषो विंशतिमो भागः पणस्य परिकीर्त्तितः”—इति

नारदस्मरणात् । भक्षयित्वोपविष्टमवत्सविषये यथोक्ताचतुर्गुणो-दण्डः । तदुक्तं स्यत्यन्तरे,—

“वत्सानां द्विगुणः प्रोक्तः सवत्सानां चतुर्गुणः”—इति ।

यत्पुनर्नारदेनोक्तम्,—

“माषं गां दापयेद्दण्डं द्वौ माषौ महिषं तथा ।

तथाऽजाविकवत्सानां दण्डः स्यादर्द्धमाषिकः”—इति ।

तद्युक्तमात्रभक्षणविषयम् । अतएवाहतुः गृह्यसिंहितौ ।

२६८

पराशरमाधवः ।

“रात्रौ चरन्ती गौः पञ्च माषान् रात्रिमुद्धर्त्ते माषं दण्डं ग्रासे”—इति ।

आतुरपशुविषये तु न दण्ड इत्याह नारदः,—

“जराग्रहं गृहीतो वा बज्राग्रनिहतोऽपि वा ।

अपि सर्पेण वा दष्टो वृक्षाद्वा पतितो भवेत् ॥

व्याघ्रादिभिर्हतो वाऽपि व्याधिभिर्वाऽणुपद्रुतः ।

न तत्र दोषः पालस्य न च दोषोऽस्ति गोमिनाम्”—इति ।

अनातुरेष्वपि केपुचित् पशुषु दण्डाभावमाह सएव,—

“गौः प्रसूता दशाहन्त महोचो वाऽपि कुञ्जराः ।

निवार्याः स्युः प्रयत्नेन तेषां स्वामी न दण्डभाक्”—इति ।

मनुरपि,—

“अनिर्दशाहां गां सूतां वृषान् देवपशून् तथा ।

सपालान् वा विपालान् वा न दण्ड्यान्मनुरब्रवीत्”—इति ।

वृषामहोचाः । अथवा, वृषोत्सर्गविधानेनोत्सृष्टाः । याज्ञ-
वल्क्योऽपि,—

“महोचोत्सृष्टपशवः सूतिकाऽऽगन्तुकादयः ।

पालोपेषां च ते मोच्या देवराजपरिभृताः”—इति ।

आदिशब्देन मृतवत्सादयो गृह्यन्ते । अतएवोशना,—

“अदण्डा मृतवत्सा च संज्ञा रोगवती लघा ।

अदण्डाऽऽगन्तुकी गौश्च सूतिका चाभिसारिणी ॥

अदण्डा चोत्सवे गावः आदूकाले तथैव च”—इति ।

* ग्राह,—इति शा० ।

† वृक्षादापतितो,—इति का० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२६६

परशस्यविनाशे न केवलं स्वामी दण्डनीयः, अपि तु शस्यमपि दापनीयः । तथाच बृहस्पतिः,—

“शस्यान्निवारयेत् गाक्षु चीर्णं दोषद्वयं भवेत् ।

स्वामी शतदमं दाप्यः पालस्ताडनमर्हति ॥

शदश्च सदमं चीर्णं समूले कार्षभविते”—इति ।

अतएव नारदः,—

“समूलशस्यनाशे तु तत्स्वामी प्राप्नुयाच्छतम् ।

बधेन गोपोमुच्येत दण्डं स्वामिनि पातयेत्”—इति ।

तत्स्वामी शस्यस्वामी । शदस्य सामन्तादिभिः परिकल्पितो देयः ।

तथाच शएव,—

“गोभिस्तु भक्षितं शस्यं यो नरः प्रतिधाचते ।

सामन्तानुमतं देयं धान्यवत्तत्र कल्पितम्”—इति ।

यस्तु शनसा शदयाचननिशेधोऽर्थात् हतः,—

“गोभिर्विनाशितं धान्यं यो नरः प्रतिधाचते ।

पितरस्तु नाश्रन्ति नाश्रन्ति त्रिदिवौकसः”—इति ।

स यामादिसमीपस्थानावृतचेत्रविषयः ।

इति स्वामिपालाख्यं विवादपदम् ।

अथ सीमाविवादनिर्णयः ।

तत्र तावत्सीमा चतुर्विधा । जनपदसीमा ग्रामसीमा गृहसीमा चेत्रसीमा च,—इति । सा च यथाक्रमं पञ्चलक्षणा । तदुक्तं नारदेन,—

“ध्वजिनी मत्स्यिनी चैव नैधानी भयवर्जिता ।

२७०

पराशरमाधवः ।

राजशासननीता च सीमा पञ्चविधा स्यता”—इति ।

ध्वजिनी वृक्षादिलक्षिता । मत्स्यिनी जललिङ्गान्विता । नैधानी
निष्ठाततुषाङ्गारादिमती । भयवर्जिता अर्थिप्रत्यर्थिपरस्परविषया-
पत्तिनिर्णिता । राजशासननीता ज्ञातृचिह्नाद्यभावे राजेच्छया
निर्मिता । तथाच व्यासः,—

“ग्रामयोरुभयोः सीम्नि वृक्षा यत्र समुच्चताः ।

समुच्चिता ध्वजाकारा ध्वजिनी सा प्रकीर्णिता ॥

स्वच्छन्दगा वज्रजला मत्स्यकूर्मसमन्विता ।

प्रत्यक् प्रवाहिनी यत्र सा सीमा मत्स्यिनी मता ॥

तुषाङ्गारकपालैस्तु कुञ्जैरायतनैस्तथा ।

सीमाऽत्र चिह्निता कार्या नैधानी सा निगद्यते”—इति ।

वृक्षाश्च न्ययोधादयः । तदाह मतुः,—

“सीमावृक्षांस्तु कुर्वीत न्ययोधाश्चत्यकिंसुकान् ।

शास्त्रलीशालवृक्षांश्च चीरिणश्चैव पादपान्”—इति ।

प्रत्यक् प्रवाहिनीत्यनेन वाण्यादीनि प्रकाशचिह्नान्युपलक्ष्यन्ते ।

तानि च वृहस्पतिना दर्शितानि,—

“वापीकूपतडागानि चैत्यारामसुरालयाः ।

स्थलनिघ्ननदीस्रोतःशरगुल्मनगादयः ॥

प्रकाशचिह्नान्येतानि सीमायां कारयेत् सदा”—इति ।

तुषाङ्गारकपालैरिति करीषादीनां गुप्तलिङ्गानामप्युपलक्षणम् ।

तानि च तेनैव दर्शितानि,—

“करीषास्थितुषाङ्गारशर्कराऽयस्कपालिका ।

अथ वारकाण्डम् ।

२७१

सिकतेष्टकगोवालकापांसाखीनि भस्म च ॥

प्रक्षिप्य कुम्भेधेतानि सीमान्नेषु निधापयेत्”—इति ।

तानि च सीमालिङ्गानि स्यविरेवाक्षानां दर्शनीयानि । तथाच
बृहस्पतिः,—

“ततः पौगण्डवाक्षानां प्रथमेन प्रदर्शयेत् ।

वार्द्धके च शिशूनान्ने दर्शयेद्युस्तथैव च ॥

एवं परम्पराज्ञाते सीमाभ्राक्षिर्न जायते”—इति ।

एवं निष्पितैर्लिङ्गैः सीमाविवादनिर्णयं कुर्यादित्याह मनुः,—

“एतैर्लिङ्गैर्नयेत् सीमां राजा विवदमानधोः ।

यदि संशयएव स्याल्लिङ्गानामपि दर्शने ॥

साक्षिप्रत्ययएव स्यात् सीमावादविनिर्णये ।

साक्ष्यभावे तु चत्वारो ग्रामाः सीमान्तवासिनः ॥

सीमाविनिर्णयं कुर्युः प्रथता राजमन्त्रिधौ”—इति ।

प्रथमं तावदर्थिप्रत्यर्थिलिङ्गैः सीमाविवादनिर्णयः । अथाचाप्य-
विश्वामस्तदा लिङ्गविषयकात् सीमाविषयकादा साक्षिप्रत्ययात्
निर्णयः । यदा साक्षिनामभावस्तदा सामन्तैर्विनिर्णयः इत्यर्थः ।
“तेषामभावे सामन्ताः”—इति कात्यायनेनोक्तत्वात् । के पुनः साम-
न्ता इत्यपेक्षिते स एवाह,—

“संमक्रकास्तु सामन्तास्तत्संमक्रास्तथोत्तराः ।

संसक्रमक्रसंसक्राः पद्माकाराः प्रकीर्त्तिताः”—इति ।

विप्रतिपन्नभीमकस्य जेवस्य चतसृषु दिक्षु मन्त्रिहितग्रामादि-
भोकारः संमक्राः । एतएव सामन्तशब्दाभिधेयाः । यदा पुनरदृष्ट-

२७९

पराशरमाधवः।

संस्कृता न सन्ति, तदा संस्कृतसंस्कृतसंस्कृतैः निर्णयः कार्यः। तदाह
सएव,—

“स्वार्थसिद्धौ च दुष्टेषु सामन्तेष्वर्थगौरवान् ।
तत्संस्कृतैस्तु कर्त्तव्य उद्धारो नात्र संशयः ॥
संस्कृतसक्तदोषे तु तत्संस्कृताः प्रकीर्त्तिताः ।
कर्त्तव्यास्तु विदुषास्तु राज्ञा धर्मं विजानता ॥
तेषामभावे सामन्तामौलवृद्धोद्धृतादयः ।
स्थायरे षट्प्रकारेऽपि कार्य्या नात्र विचारणा”—इति ।

वृद्धादिलक्षणं तेनैवोक्तम्,—

“निबध्यमानं येदृष्टं तत्कार्यं सुगुणान्वितैः ।
वृद्धा वा यदि वाऽवृद्धास्ते च वृद्धाः प्रकीर्त्तिताः ॥
ये तत्र पूर्वसामन्ताः पश्चाद्देशान्तरङ्गताः ।
तन्मूलत्वान्तु ते मौलाः ऋषिभिः परिकीर्त्तिताः ।
उपश्रवणसम्भोगभयस्थानोपचिह्निताः ।
उद्धरन्ति पुनर्यस्मादुद्धृतास्ते ततः स्मृताः”—इति ॥

साक्षिप्रभृत्युद्धृतपर्यन्तानामभावे मनुराह,—

“सामन्तानामभावे तु मौलानां सौमसाक्षिणाम् ।
दमानयनुयुञ्जीत पुरुषान् वनगोचरान् ॥
व्याधान् शाकुनिकान् गोपान् केवर्त्तामूलखानकान् ।
व्यालगाहानुच्छ्वत्तौनन्यांश्च वनगोचरान्”—इति ।

अन्यांश्चेति चकारेण सौमाकर्षका उपलक्ष्यन्ते। तथाच याज्ञ-

तस्यैः,—

श्ववहाङ्काशम् ।

२७२

“सौख्योविवादे चेन्नस्य मामन्ताः स्थविरादयः ।

गोपाः सौमाकृष्णाय सर्वे च वनगोचराः ।

नयेयुरेते सौमानः स्थलाङ्गारतुषद्रुमैः ॥

सेतुवल्मीकनिम्बास्थितेत्यादिरूपलक्षिताम्”—इति ।

नारदोऽपि,—

“ग्रामसौमासु च वह्निर्यं च स्युः कृषिजौविनः ।

गोपाः शाकुनिकव्याधा ये चान्ये वनगोचराः”—इति ।

ते च शपथैः शापिताएव निर्णयं ब्रूयुः । तथाच बृहस्पतिः,—

“शापिताः शपथैः स्त्रैः स्त्रैर्ब्रूयुः सौमाविनिर्णयम् ।

दर्शयेयुश्च लिङ्गानि तत्प्रमाणमिति स्थितिः”—इति ।

स्त्रैः स्त्रैरिति,

“सत्येन शापयेद्विप्रं क्षत्रियं वाहनायुधैः”—

इत्यादि लोकव्यवस्थया प्रतिपादितैः इत्यर्थः । मनुरपि,—

“ग्रामेयककुलानां तु समत्तं सौमसाक्षिणः ।

प्रष्टव्याः सौमलिङ्गानि तथैवच विवादिनोः ॥

ते ष्टासु यथा ब्रूयुः सौमासन्धिषु लक्षणम् ।

तत्तथा स्थापयेद्राजा धर्मेण ग्रामयोर्द्वयोः”—इति ।

सौमासाक्षिणां तु लक्षणमाह बृहस्पतिः,—

“आगमञ्च प्रमाणञ्च भोगं कामञ्च नाम च ।

भूभागलक्षणञ्चैव ये विदुस्तेऽत्र साक्षिणः”—इति ।

यदा पुनश्चिह्नानि न भवन्ति, तद्विमानानि वा लिङ्गालिङ्गतया*
गान्धिग्यानि, तदा निर्णयोपायमाह याज्ञवल्क्यः,—

* लिङ्गनया,— इति वा० ।

२७४

पराशरमाधवः ।

“सामन्ता वा समग्रामाश्चत्वारोऽष्टौ दशापि वा ।

रक्तस्रग्मसनाः सीमां नयेयुः क्षितिधारिणः”—इति ।

रक्तस्रग्मिणो रक्ताम्बरधरा धर्मारोपितक्षितिखण्डाः* सीमां प्रदर्शयेयुः । स्रैः स्रैः शपथैः शापिताः सन्तः सीमां नयेयुः । तथाच मनुः,—

“शिरोभिस्ते श्चक्षीत्वोर्वीं स्रग्मिणो रक्तवाससः ।

सुश्रुतैः शापिताः स्रैः स्रैर्नयेयुस्ते समञ्जसम्”—इति ।

नयेयुरिति बह्वचनमपि अविवक्षितम् । एकस्यापि सीमा-प्रदर्शकस्य वृहत्क्षतिना दर्शितत्वात्,—

“ज्ञादचिह्नैर्विना साधुरेकोऽप्युभयसंमतः ।

रक्तमाल्याम्बरधरो मृदमादाय मूर्द्धनि ॥

सत्यव्रतः शोपवासः सीमानं दर्शयेन्नरः”—इति ।

यत्तु नारदेनोक्तम्,—

नैकः समुन्नयेत्सीमां नरः प्रत्ययवानपि ।

महत्त्वादस्य कार्यस्य क्रियैषा बह्वु स्थिता”—इति ।

तदुभयानुमतधर्मविद्वतिरिक्तविषयम् । स्रलादिचिह्नाभावेऽपि साक्षिसामन्तादीनां सीमाज्ञान उपायविशेषमाह नारदः,—

“निम्नगाऽपद्धतोत्सृष्टनष्टचिह्नासु भूमिषु ।

तत्प्रदेशानुमानाच्च प्रमाणाद्भोगदर्शनात्”—इति ।

प्रत्यर्थिसमक्षमविप्रतिपन्नाया अस्मार्त्तकालोपलक्षितभुक्तेर्वा नि-क्षिनुयुरित्यर्थः । एतेषां साक्षिसामन्तप्रभृतीनां सीमाचङ्क्रमण-

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मूर्द्धारोपितक्षितिखण्डाः—इति तु भवितुं युक्तम् ।

† साक्षिसामन्तादिना सीमाज्ञानोपाये विषयमाह,—इति शा० ।

‡ निम्नगायद्धनोच्छिष्टविक्रविगतभूमियुः,—इति शा० ।

शिवचरकाव्यम् ।

२०५

दिनादारभ्य यावत् चिपचं यदि राजदैविकव्यसनं नोत्पद्यते, तदा तत्प्रदर्शनात् सौमनिर्णयः । तथाच कात्यायनः,—

“सौमाचङ्गमणे कोमे पादस्पर्शं तथैवच ।

चिपचपञ्चसप्ताहं देवराजकमित्यते”—इति ।

यस्तत्र निषेधः स्मृत्यन्तरेऽभिहितः,—

“वाक्पाह्व्ये महीवादे दिव्यानि परिवर्जयेत्”—इति ।

स उक्तलक्षणपुरुषाभावविषय इत्यविरोधः । कथन्तर्ह्येव निर्णय-
इत्यपेक्षिते नारदः,—

“यदा तु न शुर्जातारः सौमायाश्चापि लक्षणम् ।

तदा राजा दयोः सौमामुन्नयेदिष्टतः स्वयम्”—इति ।

इष्टतः, इच्छातः । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“अभावे ज्ञातचिह्नानां राजा सौमः प्रवर्त्तिता”—इति ।

ज्ञातृणां सामन्तादीनां चिह्नानां वृत्तादीनामभावे राजैव सौमः प्रवर्त्तयिता । यामदधमध्ववर्त्तिनीं विवादास्पदीभूतां भुवं समं प्रविभज्य उभयोर्ग्रामयोः समर्थं तन्मध्ये सौमाल्लिङ्गानि कारयेत् । यदा तस्याभूमेर्यत्रैवोपकारातिशयो दृश्यते, तदा तस्यैव ग्रामस्य सकला भूः समर्पणीया । तथाह मनुः,—

“सौमायामविषह्यायां स्वयं राजैव धर्मवित् ।

प्रदिगेद्भूमिमेकेषां उपकारादिति स्थितिः”—इति ।

अविषह्यायां, ज्ञातृणापकशून्यायामित्यर्थः । अष्टादिनिर्णयवत् सौमनिर्णयो नावेदनानन्तरमेव कार्यः, किन्तु प्रकाशितेषु सेनादिषु । तदाह षण्वः,—

२५६

पञ्चाशद्विंशः ।

“सौमां प्रति समुत्पन्ने विवादे यामयोर्द्वयोः ।

ज्येष्ठे मासे नयेत्सौमां सप्तकाशेषु सेतुषु”—इति ।

यामग्रहणं नगरादेरप्युपलक्षणार्थम् । अतएव कात्यायनः,—

“सौमान्तवामिं सामन्तैः कुर्यात् चेवादिनिर्णयम् ।

यामसौमादिषु तथा तद्वन्नगरदेशयोः”—इति ।

यदा रागलोभादिवशात् सौमासाक्षिणो निर्णयं न कुर्युः, तदा दण्डनीया इत्याह सएव,—

“बहूनान्तु गृहीतानां न सौमानिर्णयं यदि ।

कुर्युर्भयादा लोभादा दाप्यास्त्रुत्तमसाहसम्”—इति ।

एतत् ज्ञानविषयम् । अज्ञानविषये तु नारदः,—

“अथ चेदनृतं ब्रूयुः सामन्ताः सौमनिर्णये ।

सर्वे पृथक् पृथग्दण्ड्याः राज्ञा मध्यमसाहसम् ॥

सामन्तात्परतो ये स्युस्तत्संस्कृता मृषोदिते ।

संसक्तसक्तसक्तास्तु विनेयाः पूर्वसाहसम् ॥

मौलवृद्धादयस्त्वन्ये दण्डं दत्वा पृथक् पृथक् ।

विनेयाः प्रथमेनैव साहसेन व्यवस्थिताः”—इति ।

साक्षिणं मिथोवैमत्याभिधाने दण्डमाह कात्यायनः,—

“कीर्त्तिते यदि भेदः स्याद्दण्ड्यास्त्रुत्तमसाहसम्”—इति ।

सौमाचङ्क्रमणकर्तृणामपि दण्डमाह सएव,—

“यथोक्तेन नयन्तस्ते पूयन्ते सत्यसाक्षिणः ।

विपरीतं नयन्तस्तु दाप्यास्तु द्विशतं दमम्”—इति ।

* सामन्तभावे—इति का० शा० ।

व्यवहारकागडम् ।

२७७

अज्ञानादनृतवचने माह्यादीन् दण्डयित्वा पुनर्विचारः प्रवर्त्तयितव्यः । तथाच कात्यायनः,—

“अज्ञानोक्तान्* दण्डयित्वा पुनः सीमां विचारयेत् ।
त्यक्त्वा दुष्टांस्तु सामन्तान् तस्मान्भौलादिभिः सह ।
समीच्यां कारयेत्सीमामेवं धर्मविदो विदुः”—इति ।

नद्युत्सृष्टचेत्रविषये निर्णयमाह बृहस्पतिः,—

“अन्यथामात्समाहृत्या† दत्ताऽन्यस्य यदा मही ।

महानद्याऽथवा राज्ञा कथं तत्र विचारणा ॥

नद्योत्सृष्टा राजदत्ता यस्य तस्यैव सा मही ।

अन्यथा न भवेत्क्षामो नराणां राजदैवकः ॥

क्षयोदयो जीवनस्य देवराजवशास्त्रणाम् ।

तस्मात्सर्वेषु कार्येषु तत्कृतं न विचालयेत् ॥

यामयोरुभयोर्यत्र मर्यादा कल्पिता नदी ।

कुरुते दानहरणं भाग्याभाग्यवशास्त्रणाम् ॥

एकत्र क्लृप्तापातन्तु भूमेरन्यत्र संस्थितिम् ।

नदीतीरे प्रकुरुते तस्य तां न विचालयेत्”—इति ।

एतदयुप्तशस्त्रतीरविषयम् । उपशस्त्रविषये तु स एवाह,—

“क्षेत्रशस्त्रं समुत्सृज्य॥ भूमिश्चिक्का यदा भवेत् ।

* अज्ञानोक्तौ,—इति का० ।

† स तैश्च,—इति शा० ।

‡ समाहृत्य,—इति शा० ।

§ एतदनुप्त,—इति शा० । एवं परत्र ।

॥ समुत्सृज्य,—इति शा० ।

२७८

पराशरमाधवः ।

नदीस्रोतःप्रवाहेण* पूर्वस्वामी लभेच्च ताम्”—इति ।

तां सशस्त्रां भूमिं पूर्वस्वामी यावदुपशस्यफलप्राप्तिस्त्वावल्लभेते-
त्यर्थः । फलप्राप्तेरुद्धं तु पूर्ववचनविषयसमानता । राजदत्तविषये
कचिदपवादमाह सएव,—

“या राज्ञा क्रोधलोभेन क्लृप्तन्यायेन वा हता ।

प्रदत्ताऽन्यस्य तुष्टेन न सा सिद्धिमवाप्नुयात्”—इति ।

एतच्च स्वलहेतुप्रमाणवत्चेचविषयम् । प्रमाणाभावे तु सए-
वाह,—

“प्रमाणरहितां भूमिं भुञ्जतोयस्य चा हता ।

गुणाधिकाय वा दत्ता तस्य तां न विचालयेत्”—इति ।

गृहादिविषये निर्णयस्तेनैव दर्शितः,—

“निवेशकालादारभ्य गृहचार्यापणादिकम् ।

येन यावद्यथा भुक्तं तस्य तत्र विचालयेत् ॥

अरत्रिदयमुत्सृज्य परकुल्यादि वेशयेत्”—इति ।

अवस्करादिभिद्यतुष्यथादिकं न रोधयेदित्याह नारदः,—

“अवस्करस्त्रलस्यभ्रमस्यन्दनिकादिभिः ।

चतुष्यथसुरस्त्रानराजमार्गाच्च रोधयेत्”—इति ।

बृहस्पतिः,—

“याक्यायान्ति जना येन पश्यवस्थानिवारिताः ।

तदुच्यते संभरणं न रोद्धव्यन्तु केनचित्”—इति ।

* प्रवाहे च,—इति का० शा० ।

† गृहचार्यापणादिकम्,—इति शा० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२७६

यस्तु संसरणे श्रद्धादिकं करोति, तस्य दण्डमाह सएव,—

“यस्तत्र संसरे श्रद्धं वृत्तारोपणमेववा ।

कामात्पुत्रीषकुर्व्याच्चेत्तस्य दण्डस्तु मापकः”—इति ।

राजमार्गे तु पुत्रीषकर्तुर्दण्डमाह मनुः,—

“समुत्सृजेद्राजमार्गे यस्तमेधममापदि ।

स द्वौ कार्षापणौ दद्यात् अमेध्यश्चाग्नौ गोधयेत् ।

आपद्रुतस्तथा वृद्धो गर्भिणी बालएवच ।

परिभाषणमर्हन्ति तच्च गोध्यमिति स्थितिः”—इति ।

अमेध्यादिना तडागादिषु दोषं कुर्वतां दण्डमाह कात्यायनः,—

“तडागोद्यानतीर्थानि योऽमेध्येन विनाशयेत् ।

अमेध्यं गोध्ययिता तु दण्डयेत् पूर्वमाहमम् ॥

दूषयन् मिद्धतीर्थानि स्थापितानि महात्मभिः ।

पुण्यानि पावनीयानि प्राप्नुयात् पूर्वसाहसम्”—इति ।

मर्यादाभेदनादौ दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“मर्यादायाः प्रभेदे तु सौमाऽतिक्रमणे तथा ।

चेत्रस्य हरणे दण्डाश्रमोत्तममध्यमम्”—इति ।

अनेकचेत्रव्यवच्छेदिका साधारणी भूमर्यादा । तस्याः प्रकर्षणं भेदने, भीमानमतिलङ्घ्य कर्षणे, चेत्रस्य तथा निन्दितप्रदर्शनेन* हरणे, यथाक्रमेणाधमोत्तममध्यममाहमा दण्डा वेदितव्याः । चेत्रपक्ष्णं गृहारासाद्युपलक्षणार्थम् । अज्ञानात् चेत्रादिहरणे सएवाह,—

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, निन्दितत्वप्रदर्शनेन,—इति पाठः प्रतिभाति ।

२८०

पराशरमाधवः ।

“गृहं तटाकमारामं चेवं वा भीषया हरन् ।

शतानि पञ्च दण्ड्यः स्यादज्ञानाद्विगतं दम्”-इति ।

ये तु बलादपह्रियमाणचेवादिभूमयस्तेषां उत्तमोदण्डः प्रयोक्तव्यः ।

“बलात्सर्वस्वहरणं पुरान्निवासनाङ्कने ।

तदङ्गच्छेदइत्येको दण्ड उत्तममाह्वः”-इति

स्मरणात् । यत्तु गङ्गुलिखिताभ्यां सीमाऽतिक्रमणे दण्डाधिक्य-
मुक्तम् । “सीमाव्यतिक्रमे लघुसहस्रम्”-इति । तत्सम्यगसीमाऽति-
क्रमविषयम् । सीमासन्निधूत्यन्नवृत्तादिविषये कात्यायनः,—

“सीमामध्ये तु जातानां वृषाणां चेचयोर्द्वयोः ।

फलं पुष्पञ्च सामान्यं चेचस्वामिषु निर्दिशेत्”-इति ।

अन्यचेवे जातवृत्तादिविषये स्पष्ट,—

“अन्यचेवे तु जातानां शाखा यवान्यसंस्थिता ।

स्वामिनन्तु विजानीयात् यस्य चेवे तु संस्थिता”-इति ।

परचेवे प्रार्थनया क्रियमाणसेतुकूपादिकं चेचस्वामिना न
निषेद्धव्यम् । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“न निषेधोऽन्त्यबाधस्तु सेतुः कल्याणकारकः ।

परभूमौ हरन् कूपः स्वल्पचेचो बह्वदकः”-इति ।

यत्स्वल्पबाधकं महोपकारकं चेवादिकञ्च भवति, तत् चेवं
स्वामिना न निषेद्धव्यम् । यत्पुनर्वह्वबाधकं स्वल्पोपकारकं च,
तन्निषेद्धव्यं भवति । नारदोऽपि,—

“परचेचस्य मध्ये तु सेतुर्न प्रतिबध्यते ।

महागणोऽन्त्यदोषसेतुं वृद्धिरिष्टा चये मति”-इति ।

शिवहारकाण्डम् ।

२८१

सेतुश्च द्विविधः । तथाच स एवाह,—

“सेतुश्च द्विविधो ज्ञेयः खेयो बध्यस्तथैव च ।

तोयप्रवर्त्तनात् खेयो बध्यः स्थातृचिवर्त्तनात्”—इति ।

सेत्वादिसंस्कारविषये नारदः,—

“पूर्वप्रवृत्तमुच्छिन्नं न शृङ्गा स्खामिनस्तु यः ।

सेतुं प्रवर्त्तयेत् कश्चिन्न स तत्फलभाग्यवेत् ॥

मृते तु स्खामिनि पुनस्तद्वंशे वाऽपि मानवे ।

राजानमामन्व्य ततः कुर्यात् सेतुप्रवर्त्तनम्”—इति ।

चेवस्खामिनमनभ्युपगम्य तदभावे राजानं वा सेत्वादिप्रवर्त्तने
याज्ञवल्क्यः,—

“स्खामिने योऽनिवेद्यैव चेवे सेतुं प्रवर्त्तयेत् ।

उत्पन्ने स्खामिनो भोगः तदभावे मर्त्योपतेः”—इति ॥

प्रार्थनयाऽर्थदानेन वा लब्धानुज्ञः सन्नेव परचेवे सेतुं प्रवर्त्तये-
दित्यस्य तात्पर्यम् । न तु सेतुप्रवर्त्तकस्य पालनाकृषिनिषेधे
तात्पर्यम् । तस्याप्रसक्तत्वात् । अथ वा, दृष्टलाभफलभोक्तृत्वनिषेधे
तात्पर्यमस्तु । कात्यायनोऽपि,—

“अस्त्वानुमतेनैव संस्कारं कुरुते तु यः ।

मृहोद्यानतडागानां संस्कर्त्ता लभते न तु ॥

अयं* स्खामिनि चायाते न निवेद्य नृपे यदि ।

अथावेद्य प्रयुक्तस्तु तद्गतं लभते व्ययम्”—इति ॥

* देयं,—इति मय्यान्तरैः पाठः ।

२८२

पराशरभाष्ये ।

चेचस्वामिपार्थं चेचमिदमहं कर्षामीदमङ्गीकृत्य पश्चादर्थीन
कर्षति, अन्येन वा न कर्षयति, तं प्रत्याह याज्ञवल्क्यः,—

“फालाहतमपि चेचं यो न कुर्यान्न कारयेत् ।

स प्रदाप्योऽक्तष्टशदं चेचमन्येन कारयेत्”—इति ॥

यद्यपि फलाहतं ईषफलेन विदारितं न सख्यवैजायापार्हं,
तथाप्याहतचेचस्य फलं यावद्यत्रोत्पत्त्यर्थं सामन्तादिकल्पितं ताव-
दसौ स्वामिने दापनीयः । तच्च चेचं पूर्वकर्षकादौ विधाय तत्का-
रयेत् । दृहस्पतिरपि,—

“चेचं गृहीत्वा यः कश्चित् न कुर्यान्न च कारयेत् ।

स्वामिने स शदं दाप्यो राज्ञे दण्डञ्च तत्समम्”—इति ॥

स्वामिने कियान् शदोदेष इत्यपेक्षिते स एवाह,—

“चिरावसन्ने दशमं कृष्यमाणे तथाऽष्टमम् ।

सुसंस्कृतेषु षष्ठं स्यात् परिकल्प्य यथाविधि”—इति ॥

चिरावसन्ने चिरकालमल्लष्टे चेचे कर्षामीति स्वीकृत्योपेक्षितं,
यावत् फलमनुपेक्षिते लभ्यते तस्य दशमभागन्दाणः । सुसंस्कृते चेचे
उपेक्षिते षष्ठं भागं दाप्य इत्यर्थः । अमरकप्रेतनष्टेचेचविषये नारदः,—

“अमरकप्रेतनष्टेषु चेचिकेषु निवापितः ।

चेचञ्चेद्विक्रयेत् कश्चिदनर्हति च तत्फलम् ॥

कृष्यमाणेषु चेचेषु चेचिकः पुनराव्रजेत् ।

खिलोपचारं तत्तर्धं दत्त्वा चेचमवाप्नुयात्”—इति ॥

* कश्चिदनुकुर्याति,—इति का० । कश्चिदप्रवीत स,—इति ग्रन्थान्तर-
धनपाठस्तु समीचीनः ।

यवधाराकाण्डम् ।

२८३

खिलोपचारः खिलभञ्जनार्थव्ययः । तस्येयन्ताऽवधारणार्थं वि-
चारं तस्याह सएव,—

“संवत्सरेणार्धखिलं खिलं स्यादसुरैस्त्रिभिः ।

पञ्चवर्षावसधन्तु चेवं स्यादटवीसमम्”—इति ॥

यदा पुनः खिलोपचारं स्वामी न ददाति, तदाऽप्याह
कात्यायनः,—

“अशक्तितो न दद्याच्चेत् खिलार्थं यः कृतोव्ययः ।

तदष्टभागहीनन्तु कर्षकः फलमाप्नुयात् ॥

वर्षानष्टौ स भोक्ता स्यात् परतः स्वामिने तु तत्”—इति ।

इति सीमाविवादनिर्णयः समाप्तः ।

अथ दण्डपारुष्यम् ।

तत्स्वरूपं नारदेनोक्तम्,—

“परगात्रेष्वभिद्रोहो हस्तपादायुधादिभिः ।

भस्मादिभिश्चोपघातो दण्डपारुष्यमुच्यते”—इति ॥

परगात्रेषु स्थावरजङ्गमादेरनेकद्रव्येषु । हस्तपादायुधादिभिरि-
त्यादिग्रहणादप्यावादिभिः । द्रोहो हिंसनम् । तथा भस्माभिः भस्म-
रजःपङ्कपुरीषाद्यैः । उपघातः संस्पर्शरूपं मनोदुःखोत्पादनम् ।
तदुभयं दण्डपारुष्यम् । तस्य वैविध्यमाह सएव,—

“तस्यापि दृष्टं त्रैविध्यं हीनमधोत्तमकमात्

अवगृह्णन्निगदूपातनञ्चतदर्शने ॥

२८८

पराशरसाधवः ।

हीनमधोत्तमानान्तु द्रव्याणामनतिक्रमात् ।

चौष्टेव साहसान्याऊस्तत्र कष्टकशोधनम्”—इति ॥

निःशङ्कपातः निःशङ्कप्रहरणम् । चौष्टेव साहसानि साह-
सौकृतानि दण्डपारुष्याणीत्यर्थः । दण्डपारुष्ये पञ्चप्रकाराविधय-
स्तेनैवोक्ताः,—

“विधिः पञ्चविधस्तुतः एतयोर्हभयोरपि ।
पारुष्ये सति शरणादुत्पन्ने कुम्भयोर्दयोः ॥
स मान्यते यः क्षमते दण्डभाग्योऽतिवर्त्तते ।
पूर्वमाचारयेद्यस्तु नियतं स्यात्तु दोषभाक् ॥
पञ्चादयस्तोऽप्यस्तकारी पूर्वतु विनयो गुरुः ।
दयोरपञ्चयोस्तुल्यमनुवप्राति योऽधिकम् ॥
स तयोर्दण्डमाप्नोति पूर्वोवा यदि वोत्तरः ।
पारुष्यदोषावृत्तयोः युगपत्संप्रवृत्तयोः ॥
विशेषश्चेन्न लक्ष्येत विनयः स्यात् समस्तयोः ।
श्रपाकषण्डपाषण्डव्यङ्गेषु बधिरेषु च* ॥
क्षुत्तिप्रात्यदारेषु† गुर्वाचार्यान्तिकेषु च‡ ।
मर्यादाऽतिक्रमे सद्यो घातएवानुशासनम् ॥
यमेव व्यतिरेकेरक्षेते§ सन्नं जनं नृषु ।

* श्रपाकपञ्चषण्डावशेषावधकवृत्तिषु,—इति ग्रन्थान्तरदृष्टः पाठः ।

† दासेषु,—इति ग्रन्थान्तरदृष्टः पाठः ।

‡ गुर्वाचार्यान्तिकेषु च,—इति का० । गुर्वाचार्यातिगेषु च,—इति
ग्रन्थान्तरे ।

§ ह्यतिवर्त्तेरक्षे,—इति ग्रन्थान्तरदृष्टः पाठः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२८५

सएव विनयं कुर्यान्न तद्दिनयभाक् नृपः ॥

मलाञ्छेते मनुष्याणां धनमेषां मलात्मकम् ।

अतस्तान् घातयेद्राजा नार्थदण्डेन दण्डयेत्”—इति ॥

यस्तु पश्चात् प्रवृत्तस्यापराधाभवोद्वहस्यतिना दर्शितः,—

“आहत्यस्तु समाक्रोशन् ताडितः प्रतिताडयन् ।

हत्वाऽपराधिनं* चैव नापराधी भवेत्सरः”—इति ॥

योऽपि पश्चात् प्रवृत्तस्य दण्डः कात्यायनेन दर्शितः,—

“आभीषणेन दण्डेन प्रहरेद् यस्तु मानवः ।

पूर्वं वा पौडितो वाऽथ स दण्ड्यः परिकीर्तितः”—इति ॥

सोऽपि पूर्वप्रवृत्तदण्डादन्यदण्डार्थः । दण्डपाहस्यसंख्याकारण-

माह व्यासवक्त्रः,—

“असाक्षिकहते चिह्नैर्युक्तिभिश्चागमेन च ।

द्रष्टव्यो व्यवहारस्तु कूटचिह्नकृतोभयात्”—इति ॥

यदा कश्चिद्रहस्यनेनाहं ताडित इति राज्ञे निवेदयति । तदा चिह्नैः तद्वाचगतश्रमादिभिः, कारणप्रयोजनपर्यालोचनरूपाभिर्युक्तिभिः, आगमेन जनप्रवादेन, च शब्दादिव्येन च, कूटचिह्नकरण-सम्भावनाभयात् परौचा कार्य्येत्यर्थः । राजशासनद्रव्यविशेषेण दण्ड-विशेषमाह सएव,—

“न्यूने पङ्करजःस्पर्शो दण्डोदग्रपणः स्मृतः ।

* हत्वाऽऽततायिनं,—इति ग्रन्थान्तररुतः पाठः ।

† भस्मपङ्करजः स्पर्श,—इति का० ।

२८६

पराशरमाधवः ।

अमेध* पाष्णिदेशादि। स्पर्शने द्विगुणस्ततः ॥

समेव परस्त्रीषु द्विगुणः चोत्तमेषु च ।

हीनेष्वर्द्धदमोमोहमदादिभिरदण्डनम्”—इति ॥

अमेधशब्देन स्नेहनखकर्णादिदूषिकाशुक्रोष्किष्ठादिकं गृह्यते ।

पुरीषादिस्पर्शं कात्यायनः,—

“हृदिभूवपुरीषाद्येः पादादौ च चतुर्गुणः ।

षड्गुणः कायमध्ये तु मूर्ध्नि त्र्यष्टगुणः स्मृतः”—इति ॥

आदिशब्देन वसायुक्कृजानां गृह्यन्ते । ताड़नार्थं हस्तोद्यमने

ताड़ने च दण्डमाह सएव,—

“उद्गूरेण तु हस्तस्य कार्य्या द्वादशकोदमः ।

सएव द्विगुणः प्रोक्तः ताड़नेषु सजातिषु”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“उद्गूरेण हस्तपादे दशविंशतिकः क्रमात् ।

परस्परन्तु सर्वेषां शस्त्रे मध्यममाहसम्”—इति ॥

हस्ते पादे वा ताड़नार्थमुद्यते सति यथाकर्म दशविंशतिपण-
कौ दमौ । परस्परमवधार्य शस्त्रे उद्यते सति सर्वेषां वर्णानां मध्य-
ममाहसोदण्ड इत्यर्थः । काष्ठादिभिस्ताड़ने सएव,—

“गोणितेन विना दुःखं कुर्वन् काष्ठादिभिर्ज्वरः ।

द्वाविंशतं पणान् दाप्योद्विगुणं दर्शनेऽसृजः”—इति ॥

* समे च,—इति शा० ।

† दार्त्तिनिकृत,—इति का० ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र ।

अवधारकाख्यम् ।

२८७

त्वगादिभेदे दण्डमाह मनुः,—

“त्वग्भेदकः शतं दण्डो लोहितस्य च दर्शकः ।

मांसच्छेदे शतं निष्कान्* प्रवास्यस्त्वस्थिभेदकः”—इति ॥

पादाद्याकर्षणादौ याज्ञवल्क्यः,—

“पादकेशादिषु कराकर्षणे तु पणान् दश ।

पिण्डाकर्षांशुकावेष्टपादाध्यासे शतं दशः ॥

करपाददन्तभङ्गे हृदने कर्णनासयोः ।

मध्योदण्डो व्रणोद्धेदे मृतकल्पहते तथा ॥

चेष्टाभोजनवाक्रोधे नेत्रादिप्रतिभेदने ।

घीवादिम्रणभङ्गे च दण्डोमध्यमसाहसः ॥

एकं धृतां बहूनाञ्च यथोक्तद्विगुणोदमः”—इति ॥

अवमत्य केन गृहीत्वा योऽटित्याकर्षति, असौ दशपणं दण्डः स्यात् । यः पुनरंशुकेनावेष्ट्य गाढमापीच्याकृत्य पादेन घटयति, असौ शतपणान् दण्डः । करपाददन्तानां प्रत्येकभङ्गे कर्णनासिकयोश्च हृदने मृतकल्पहते च मध्यमसाहसो दण्डः । गमनभोजनभाषणनिरोधे नेत्रप्रतिभेदने घीवाहस्तम्रणभङ्गे मध्यमसाहसोदण्डः । मिलितैकस्याङ्गभङ्गं कुर्वता बहूनां एकस्यापराधे यो दण्डउक्तः, तत्र तस्मात् द्विगुणोदण्डः प्रत्येकं वेदितव्य इत्यर्थः । कात्यायनोऽपि,—

“कर्णोष्ठघ्राणपादादिजिह्वा नासाकरस्थ च ।

* मांसभेदे शतं निष्कान्,—इति का० । मांसभेदा तु षष्टिष्कान्,—इति यस्यान्तरहृतः पाठः ।

२८८

पराशरमाधवः ।

केदने चोत्तमोदण्डो भेदने मध्यमो भृगुः ॥

मनुष्याणां पशूनाञ्च दुःखाय प्रहते मति ।

यथा यथा भवेद्दुःखं दण्डं कुर्यात्तथा तथा"—इति

प्रातिलोभ्येन प्रहारे दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“विप्रपीडाकरं केचमङ्गमब्राह्मणस्य तु ।

उद्गूर्णं प्रथमोदण्डः संस्पर्शं तु तदर्धकः”—इति ॥

ब्राह्मणपीडाकरमब्राह्मणस्य चचियादेरङ्गं करचरणादिकं
केचन्यम् । ब्राह्मणग्रहणमुत्तमवर्णोपलक्षणाथम् । अतएव मनुः,—

“येन केनचिदङ्गेन हिंसाच्छ्रेयांसमन्यजः ।

केतथं तत्तदेवास्य तन्मनोरनुशासनम्”—इति ॥

उद्गूर्णं वधार्थमुद्यते शस्त्रादिके प्रथममाहमोवेदितव्यः । शूद्रस्य
तत्रापि केदनमेव हस्तादिः । तदाह मनुः,—

“पाणिमुद्यम्य दण्डं वा पाणिच्छेदनमर्हति”—इति ।

उद्गूर्णार्थं शस्त्रादिसंस्पर्शं प्रथममाहमादर्धदण्डो वेदितव्यः ।
भस्मादिसंस्पर्शे पुनः चचियवैश्ययोः प्रातिलोभ्यापवादेषु द्विगु-
णोदमः ।

“वर्णानामानुलोभ्येन तस्मादर्धार्द्ध्वहानितः”—

इति वाक्पारुष्योक्तन्यायेन दण्डः कल्पनीयः । कात्यायनः,—

“वाक्पारुष्ये यथैवोक्तः प्रतिलोमानुलोमतः ।

तथैव दण्डपारुष्ये पात्योदण्डो यथाक्रमम्”—इति ॥

तत्रापि शूद्रविषये विशेषमाह मनुः,—

“अवनिष्ठौवतोर्दपात् द्वावोष्ठौ केदयेनृपः ।

थवहारकाण्डम् ।

२८६

श्रवमूत्रयतोमेढ्रं पुरीषकरणे गुदम् ॥

केशेषु गृह्यतो हस्तौ हृदयेद्विचारयन् ।

पादयोर्दाढिकायाश्च घ्रीवायां वृषणेषु च ॥

सहासनमभिप्रेषुस्तृष्ट्यापल्लवः ।

कथां कृताङ्गोनिर्वाहः स्थिचौ वाऽस्य निश्चिन्तयेत्”—इति ।

अङ्गच्छेदनादौ विशेषमाह कात्यायनः,—

“देहेन्द्रियविनाशे तु यदा दण्डं प्रकल्पयेत् ।

तदा तुष्टिकरं देयं समुत्थानञ्च पण्डितैः”—इति ॥

तुष्टिकरं व्रणतुष्टिकरम् । समुत्थानं व्रणारोपणम् । तन्निमित्तकञ्च व्यथो व्रणगुरुत्वानुसारेण पण्डितैरौषधार्थं व्यथार्थं च कल्पितमानं व्रणारोपणं देयम् ।

“समुत्थानं व्यथं चासौ दद्यादाव्रणारोपणम्”—इति

तेनैवोक्तत्वात् । वृहस्पतिरपि,—

“अङ्गावपीडने चैव हृदने भेदने तथा ।

समुत्थानव्यथं दाप्यः कलहापहतञ्च यत्”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“कलहापहतं देयं दण्डञ्च द्विगुणस्तथा ।

दुःखमुत्पादयेद्यस्तु स समुत्थानकं व्यथम् ॥

दाप्योदण्डञ्च यो यस्मिन् कलहे समुदाहतः”—इति ।

याम्यपशुपीडायां दण्डमाह विष्णुः । “याम्यपशुघाते कार्षापणं दण्डः । पशुस्त्रामिने तु तन्मूल्यं दद्यात्”—इति । मूल्यदानन्तु मृतपशुविषयम् । मरणाभावे तु समुत्थानव्यथं दद्यात् । तथाच

२६०

परशरमाधवः ।

सएव । “सर्वे च पुरुषपीडाकराः समुत्थानव्यथं दाया ग्राम्यपशु-
पीडाकराश्च”—इति । प्राणिघातनिमित्तकोदण्डः क्वचिदशक्यप्रति-
कारविषये नास्तीत्याह मनुः,—

“क्वचि नष्टे युगे भग्ने तिर्यक् प्रतिमुखागते ।

अक्षभङ्गे च यानस्य चक्रभङ्गे तथैवच ॥

भेदने चैव यन्त्राणां योक्तरश्मरोस्तथैवच ।

आक्रन्दे चाप्यपैहीति न दण्डं मनुरब्रवीत्”—इति ॥

शक्यप्रतिकारोपेक्षकस्य दण्डमाह सएव,—

“यत्रापवर्तते घृग्यं वैगुण्यात् प्राजकस्य तु ।

तत्र स्वामौ भवेद्दण्डो हिंसायां द्विशतं दसम्”—इति ॥

प्राजकः शकटादिनेता । वैगुण्यं नाम वैकल्यं वेतनलाघवार्थं
स्वाम्यनुमतम् । यत्र समर्थप्राजकदोषेण प्राणिहिंसा, तत्र न
स्वामिनोदण्डः, किन्तु प्राजकस्येत्याह सएव,—

“प्राजकश्चेद्भवेदाप्तः प्राजको दण्डमर्हति”—इति ।

आप्तः समर्थ इत्यर्थः । पशुभिद्रोहे दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“दुखे च शोणितोत्पाते शाखाऽङ्गकेदने तथा ।

दण्डः चुद्रपशूनां तु द्विपणप्रभृतिः क्रमात् ॥

लिङ्गस्य केदने मृत्यौ मध्यमो मूल्यमेवच ।

महापशूनामेतेषु स्थानेषु द्विगुणोदमः”—इति ।

चुद्रपशूनामजाविप्रभृतीनां दुःखोत्पादने शोणितोत्पादने ।
शाखाशब्देन गृङ्गादिकं लक्ष्यते । अङ्गानि करचरणादीनि । तेषां
केदे वा यथाक्रमं द्विपणप्रभृतिर्दण्डः । द्विपणचतुष्पणषट्पणा-

व्यवहारकाण्डम् ।

२६१

एषण इत्यादिरूपः । तेषां लिङ्गवेदने मृत्युकरणे वा मध्यमसाहसो-
दण्डः, मृत्युदानं च । महापशूनां गोगजवाजिप्रसूतीनामेतेषु
स्थानेषु पूर्वोक्ताद्दण्डाद् द्विगुणदण्डो वेदितव्य इत्यर्थः । कार्षापण-
शतदण्ड इत्यनुवृत्तौ विष्णुरपि । “पशूनां पुंस्त्वोपघातकारी तथा
गजाश्वोद्भ्रगोघातेत्येकैवार्थः । मांसविक्रयी च ग्राम्यपशुघातौ च
कार्षापणम्”—इति । कात्यायनोऽपि,—

“द्विपणो द्वादशपणो बधे तु मृगपक्षिणाम् ।

सर्पमाजारनकुलश्वसूकरबधे नृणाम्”—इति ।

मनुरपि,—

“गोकुमारीदेवपशुनुत्ताणं वृषभं तथा ।

वाहयन् साहसं पूर्वं प्राप्नुयादुत्तमं बधे ॥

मनुष्यमारणे क्षिप्रं चोरवत्क्लिषं भवेत् ।

प्राणमृत्यु महत्पूर्वं गोगजोद्भयादिषु ॥

क्षुद्रकाणां पशूनाञ्च हिंसतो दशतोदमः ।

पञ्चाशन्तु भवेद्दण्डः शुभेषु मृगपक्षिषु ॥

गर्दभाजाविकानाञ्च दण्डः स्यात् पञ्चमाषकः ।

माषकस्तु भवेद्दण्डः श्वसूकरनिपातने”—इति ।

राज्ञो दण्डदानवत्स्वामिनः प्रतिरूपकं मूल्यं वा दद्यादित्याह
कात्यायनः,—

“प्रमापणे प्राणमृतां दद्यात्तत्प्रतिरूपकम् ।

तस्यानुरूपं मूल्यं वा दद्यादित्यत्रवौन्मनुः”—इति ।

स्यान्नप्राणिपौडाकारिणां दण्डमाह मनुः,—

२६२

पराशरमाधवः ।

“वनस्पतीनां सर्वेषामुपभोगो यथा यथा ।

तथा तथा दमः कार्यो हिंसायामिति धारणा”—इति ।

फलपुष्पोपभोगतारतम्यानुरोधेनोत्तममध्यमादयो दण्डाः कल्प-
नीयाः । तथाच दण्ड इत्यनुवृत्तौ विष्णुः । “फलोपयोगद्रुम-
च्छेदी उत्तमसाहसम् । पुष्पोपयोगद्रुमच्छेदी मध्यमसाहसम् ।
वस्त्रोगुल्मलताच्छेदी कार्षापणशतम् । दण्डच्छेदकम् । सर्वे च तत्-
स्वामिनां तदुत्पत्तिम्”—इति । फलपुष्पोपभोगद्रुमच्छेदकादयः
क्षिन्नद्रुमस्वामिनां तदुत्पत्तिं पुनः प्रतिरोपितद्रुमफलादिभोगकाल-
पर्यन्तं दाया इति शेषः । अत्र विशेषमाह याज्ञवल्क्यः,—

“प्ररोहिशाखिनां शाखास्कन्धसर्वविदारणे ।

उपजीव्यद्रुमाणाञ्च विंशतेर्द्विगुणोदमः ॥

चैत्यम्प्रानसीमासु पुण्ड्रस्थाने सुरालये ।

जातद्रुमाणां द्विगुणो दण्डो वृक्षेऽथ विभ्रुते ॥

गुल्मगुच्छतुपलताप्रतानौषधिवीरुधाम् ।

पूर्वस्ततादर्धदण्डः स्थानेषूक्तेषु कर्त्तने”—इति ।

प्ररोहिशाखिनां वटादीनां शाखाच्छेदने स्कन्धच्छेदने च
यथाक्रमं विंशतिपणादण्डादारभ्य पूर्वस्मात्पूर्वस्मादुत्तर उत्तरो-
दण्डोद्विगुणः । विंशतिपणचत्वारिंशत्पणाशीतिपणा इत्येवं रूपः ।
अप्ररोहिशाखिनामात्रादीनामुपजीव्यद्रुमाणां पूर्वीक्षेपु स्थानेषु
चैत्यादिस्थानेषूपन्नानां वृक्षाणां शाखादिच्छेदने, अश्वत्थपलाशा-
दीनां शाखादिच्छेदनेऽपि पूर्वाक्तादण्डाद्विगुणः दण्डः । गुल्मा माल-
त्यादयः । गुच्छाः कुरुण्टकादयः । चुपाः करवीरादयः । लता-

अवधारकाशम् ।

२८३

द्राक्षाऽविसुक्तादयः । प्रतानाः काण्डप्ररोहरहिताः । ओषधयः फल-
पाकान्ताः शास्त्रिप्रभृतयः । वीरुधोगुडुचीप्रभृतयः । एतेषु स्थानेषु
विकर्त्तने पूर्वाक्षादृण्डादर्धदण्डो वेदितव्यः । कुण्ड्यादिघाते* गृहे
कण्टकादिप्रक्षेपणे च दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“अभिघाते तथा भेदे छेदे कुण्ड्यावपातने ।

पणान् दाप्यः पञ्चदश विंशतिं तद्वयं तथा ॥

दुःखोत्पादि गृहे द्वयं क्षिपन् प्राणहरन्तथा ।

षोडशाद्यः पणं दाप्यो द्वितीयो मध्यसाहसम्”—इति ।

सुद्ररादिना कुक्ष्याभिघाते, विदारणे, वैधीकरणे, यथाक्रमं
पञ्चपणो दशपणो विंशतिपणस्य दण्डः । अवपातने पुनस्तयो दण्डाः
स्मृश्रिताः, कुक्ष्यस्यादनायं धनमपि देयम् । परगृहे कण्टकादि-
प्रक्षेपणे षोडशपणो दण्डः । विषभुजङ्गादिप्रक्षेपणे मध्यमसाहसो-
दण्ड इत्यर्थः ।

इति दण्डपारुष्यम् ।

अथ वाक्पारुष्यम् ।

तस्य सूत्रं नारदेनोक्तम्,—

“देशजातिकुलादीनामाक्रोशान्यङ्गसंयुतम् ।

यद्वचः प्रतिकूलार्थं वाक्पारुष्यं तदुच्यते”—इति ।

कलहप्रिया गौड़ा इति देशाक्रोशः । अतिलोहृपा ब्रह्मणा इति

* कुक्ष्याभिघाते,—इति का० ।

२६४

पराशरमाधवः ।

जात्याक्रोशः । क्रूरचित्ता वैश्यामित्रा इति कुलाक्रोशः । आक्रोश-
उच्चैर्भाषणं, न्यङ्कमवयवं, तदुभययुक्तं यदुद्देशजननार्थं वाक्यं, तद्वाक्-
पारुष्यमित्यर्थः । तस्य त्रैविध्यमाह सएव,—

“निष्ठुरास्त्रीलतीव्रत्वात्तदपि त्रिविधं स्रतम् ।

सात्तेपं निष्ठुरं ज्ञेयमस्त्रीलं न्यङ्कमयुतम् ॥

पतनीयैरुपक्रोशैस्त्रीव्रमाज्जर्मनीपिणः”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“यस्त्वसत्संज्ञितैरङ्कैः परस्यात्तिपति कश्चित् ।

अमूलैर्वाऽथ मूलैर्वा निष्ठुरा वाक् स्रता बुधैः ॥

न्यग्भावकरणं वाचा क्रोधात्तु कुरुते यदा ।

वृत्तदेशकुलानां वाऽप्यस्त्रीला सा बुधैः स्रता ॥

महापातकयोक्त्री च रागद्वेषकरी च या ।

जातिभ्रंशकरी वाऽथ तीव्रा सा प्रथिता तु वाक्”—इति ॥

प्रथममध्यमोत्तमभेदेन त्रैविध्यमाह बृहस्पतिः,—

“देशग्रामकुलादीनां त्रैपः पापेन योजनम् ।

इष्टं विना तु प्रथमं वाक्पारुष्यं तदुच्यते ॥

भगिनीमाहसम्बन्धमुपपातकशंसनम् ।

पारुष्यं मध्यमं प्रोक्तं वाचिकं शास्त्रवेदिभिः ॥

अभक्ष्यापेयकथनं महापातकदूषणम् ।

पारुष्यमुत्तमं प्रोक्तं तीव्रं मर्माभिघट्टनम्”—इति ।

* यत्तदीयं,—इति शा० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२६५

निष्ठुराक्रोशे दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“सत्यासत्यान्यथास्तोत्रैर्न्यूनाङ्गेन्द्रियरोगिणाम् ।

चेपङ्करोति चेद्दण्डः पणानर्द्धचयोदश”—इति ।

सत्येनासत्येनान्यथास्तोत्रेण^(१) न्यूनाङ्गादीनां तर्जनीतर्जनं य
करोति, असावर्द्धाधिकद्वादशपणं दण्डनीयः । एतत्समवर्णगुणविष-
यम् । तथाच बृहस्पतिः,—

“समजातिगुणानान्तु वाक्पारुष्ये परस्परम् ।

विनयोऽभिहितः शास्त्रे पणानर्द्धचयोदश”—इति ।

यत्तु मनुवचनम्,—

“काणं वाऽप्यथवा खञ्जमन्यं वाऽपि तथाविधम् ।

तथ्येनापि वृवन् दाप्यो दण्डः कार्षापणावरम्”—इति ।

तदपि दुर्वृत्तविषयम् । मात्राद्याक्षेपकं प्रत्याह मनुः,—

“मातरं पितरं जायां भ्रातरं श्वशुरं गुरुम् ।

आचारयञ्क्तं दाप्यः पन्थानं वाऽददद्गुरोः”—इति ।

एतच्चापराधिषु मात्रादिषु जायायां वा निरपराधायां वेदि-
तव्यम् । स्वस्वाद्याक्षेपे दण्डमाह बृहस्पतिः,—

“क्षिपन् स्वस्वादिकं दद्यात् पञ्चाशत्पणिकं दमम्”—इति ।

प्रातिलोभ्यानुलोभ्याभ्यामाक्रोशे दण्डमाह मनुः,—

“शतं ब्राह्मणमाक्रुश्य चत्रियो दण्डमर्हति ।

(१) शब्देन यथा नेत्रशून्ये नेत्रशून्यस्त्वमसीति । असत्येन यथा, नेत्रवन्तं
प्रति नेत्रशून्यस्त्वमसीति । अन्यथास्तोत्रेण यथा, अन्यं प्रति चक्षु-
प्राप्ततिशयेनासीति ।

२६६

पराशरमाधवः ।

वैश्योऽध्यर्द्धगतं देयः शूद्रस्तु बधमर्हति ॥

पञ्चाशत् ब्राह्मणो दण्डः क्षत्रियस्याभिग्रंसे* ।

वैश्ये स्यादर्द्धपञ्चाशत् शूद्रे द्वादशकोदमः ॥

बृहत्त्वे द्विगुणं तच्च शास्त्रविद्भिस्तदाहृतम् ।

वैश्यमाचार्यञ्चूद्रो दाप्यः स्यात्प्रथमं दमम् ॥

क्षत्रियं मध्यमञ्चैव विप्रमुत्तमसाहसम्”—इति ।

वाक्कादिकेदननिष्ठुराभिभाषणे याज्ञवल्क्यः,—

“वाङ्मयीशानेत्रसक्त्विनाग्रे वाचिके दमः ।

शत्यस्तदधिकः पादनामाकर्णकरादिषु ॥

अशक्तस्तु वदन्नेवं दण्डनीयः पणान् दद्यात् ।

तथा शक्तः प्रतिभुवं दाप्यः चेमाय तस्य तु”—इति ।

वाक्कादीनां विनागे तव वाङ्मयिनीत्येवं वाचा प्रतिपादिते प्रत्येकं गतपरिमितो दण्डः । पादनामादिषु तु वाचिके तदधिकः पञ्चाशत्पणाधिको दण्डः । अशक्तस्त्वेवं वदन् दण्डं पणान् दण्डनीयः । शक्तः पुनः क्षीणशक्तिं एवं वदन् गतपणाद्यात्मिकं दण्डं दत्त्वा तस्य चेमाय प्रतिभुवं दद्यादित्यर्थः । अश्लीलभाषणे दण्डमाह सप्त,—

“अभिमन्ताऽस्मि भगिनीं मातरं वा तवेति च ।

गतं प्रदापयेद्वाजा पञ्चविंशतिकं दमम्”—इति ।

तीव्राक्रोशे दण्डमाह सप्त,—

“पतनीये कृते क्षेपे दण्डो मध्यमसाहसः ।

उपपातकयुक्ते तु दाप्यः प्रथमसाहसम्”—इति ।

* दण्डोक्तः क्षत्रियः स्मृतः,—इति शा० ।

अवहारकाशम् ।

२६७

मनुरपि,—

“पापोपपापवक्तारो महापातकशंसकाः ।

आद्यमधोत्तमान्दण्डान् दद्युस्ते यथाक्रमम्^(१)—इति ।

त्रैविद्याद्यधिक्षेपे याज्ञवल्क्यः,—

“त्रैविद्यनृपदेवानां दण्ड उत्तमसाहसः ।

मध्यमो जातिपूगानां प्रथमोग्रामदेशयोः”—इति ।

आतथः ब्राह्मणादयः । पूगाः सहाः । शूद्रमधिकृत्याचतुर्म्-
नुनारदौ,—

“एकजातिर्दिजातिं तु वाचा दारुण्या क्षिप्न् ।

जिह्वायाः प्राप्नुयाच्छेदं जघन्यप्रभवो हि सः ॥

मध्यमो जातिपूगानां प्रथमो ग्रामदेशयोः ।

नामजातिग्रहक्षेपामभिद्रोहेण कुर्वतः ॥

निखेयोऽयोमयः शङ्कुर्वलन्नाशे दशाङ्गुलः”—इति ।

वृहस्पतिरपि,—

“धर्मापदेशं धर्मेण विप्राणामस्य कुर्वतः ।

तप्तमासेञ्जयेत्तैलं वक्त्रे श्रोत्रे च पार्थिवः”—इति ।

कचित् वाक्पाठ्यदण्डापवादमाह सएव,—

“सच्छूद्रस्यायमुदिष्टो विनयोऽनपराधिनः ।

गुणहीनस्य पार्थ्व्ये ब्राह्मणो नापराध्नुयात्”—इति ॥

इति वाक्पाठ्यम् ।

(१) पापमुपपापात् न्यूनं विवक्षितम् । पापवक्ता आद्यसाहसं दण्डं द-
द्यात् । उपपापवक्ता मध्यमसाहसं, महापापशंसक उत्तमसाहसमित्यर्थः ।

३६८

पराशरमाधवः

अथ स्तेयम् ।

तल्लक्षणमाह मतुः,—

“स्वात्माहसं तन्वयवत्प्रसभङ्गं यत्कृतम् ।

निरन्वयं भवेत् स्तेयं कृत्वाऽपव्ययते यदि”—इति ।

अर्थः । द्रव्यरचकराजाध्यक्षादिसमचं वस्त्रावष्टभेन यत् पर-
द्रव्यापहारादिकं क्रियते, तत्माहसं; स्तेयं पुनरसमचं वञ्चयित्वा
यत्परद्रव्यग्रहणं, तदिति । यत्तु राजाध्यक्षादिकमाहृत्य न मयेदम-
पहृतमिति भयान्निष्ठुते, तदपि स्तेयं भवति । अतएव नारदः,—

“उपायैर्विविधैरेषां क्लृप्तयित्वाऽपकर्षणम् ।

सुप्तमत्तप्रमत्तेभ्यो द्रव्याणामपहारतः ॥

मृद्गाण्डासनखट्वाऽस्थितन्तुचर्मद्वणादि यत् ।

शमीधान्यं कृताञ्जल्यं चुरं द्रव्यमुदाहृतम् ॥

वामः कौशेयवर्जन्तु गोवर्जं पशवस्तथा ।

हिरण्यवर्जं लोहञ्च मद्यब्रीहियवादिकम् ॥

हिरण्यरत्नकौशेयस्त्रीपुंसगजवाजिनः ।

देवनाह्वणराजां च विज्ञेयं द्रव्यमुत्तमम्”—इति ।

तत्करज्ञानोपायमाह याज्ञवल्क्यः,—

“ग्राहकैर्गृह्यते चोरो लोप्तेणाय पदेन वा ।

पूर्वकर्मापराधी च तथा चाशुद्धवासकः ॥

अन्येऽपि शङ्कया ग्राह्या जातिनामादिनिष्ठवे ।

धूतस्त्रीपानमक्ताश्च शृङ्गभिन्नमुखस्त्राः ॥

परद्रव्यग्राहिणश्च प्रच्छका गूढचारिणः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२६६

निराया व्ययवन्तश्च विनष्टद्रव्यविक्रयाः”—इति ।

याहकै राजपुरुषैर्लक्ष्णेणापहतभाजनादिना चौर्यचिह्नेन, नष्ट-
द्रव्यदेगादारभ्य चोरपादानुमारेण वा चौराग्रहीतयाः । पूर्वकर्मा-
पराधी प्राक् प्रख्यातचौर्यः । अशुद्धवासकः अप्रज्ञातस्थानवासी ।
जातिनिष्ठो नाहं शूद्र इति । नामनिष्ठो नाहं इति ।
आदिग्रहणात् स्वदेशग्रामकुलाद्युपलक्ष्यते । नष्टद्रव्यविक्रयाः भिन्न-
भाजनजौर्णवस्त्राद्यनिर्ज्ञातस्वामिकविक्रयकारिणः । एवंविधलिङ्गैः
पुरुषान् गृहीत्वा चोराभवन्ति न वा इति सम्यक् परीचेत, न तु
तावता स्तेनं निश्चिनुयात् । तदाह नारदः,—

“अन्यहस्तात्परिभ्रष्टमकामादुत्थितं भुवि ।

चोरेणापि परिचिप्लं लोप्लं यत्नात्परीचयेत् ॥

अमत्याः सत्यसङ्गाः सत्याश्वासत्यमन्त्रिभाः ।

दृग्गन्ते विविधाभावाः तस्माद्युक्तं परीक्षणम्”—इति ।

तस्करोऽपि द्विविधः । तदाह ब्रह्मर्षिः,—

“प्रकाशाश्चाप्रकाशाश्च तस्कराद्विविधाः सृताः ।

प्रजामामर्थमायाभिः प्रभिन्नास्ते सहस्रधा ॥

नेगमा वैद्यकितवाः सभ्योत्कोचकवञ्चकाः ।

दैवोत्पातविदोभद्राः शिन्पजाः प्रतिरूपकाः ॥

अक्रियाकारिणश्चैव मध्यस्थाः कूटमाचिणः ।

प्रकाशतस्कराश्चेते तथा कुहकजौविनः”—इति ।

प्रतिरूपकाः प्रतिरूपकारा इत्यर्थः । तथाह नारदः,—

“प्रकाशवञ्चकाः तत्र कुहकावतुलाऽऽश्रिताः ।

३००

पराशरमाधवः ।

उत्कोचकाः सोपधिकाः कितवाः पण्ययोषितः ॥

प्रतिरूपकराश्चैव मङ्गलादेशवृत्तयः ।

इत्येवमाद्योज्ञेयाः प्रकाशास्तस्करा भुवि”—इति ।

अप्रकाशतस्कराणां स्वरूपमाह बृहस्पतिः,—

“सन्धिच्छिदः पाञ्चमुखो” द्विचतुष्पदचारिणः ।

उत्क्षेपकाः शस्यहरा ज्ञेयाः प्रच्छन्नतस्कराः”—इति ।

व्यासोऽपि,—

“साधनाङ्गान्विताराचौ विचरन्त्यविभाविताः ।

अविज्ञातनिवासाश्च ज्ञेयाः प्रच्छन्नतस्कराः ॥

उत्क्षेपकः सन्धिभेत्ता पान्यउद्गन्थिकादयः ।

स्त्रीपुंसयोः पशुस्तेयौ चोरा नवविधाः स्मृताः”—इति ।

उत्क्षेपको धनिनामनवधानमवधार्य तज्जनमुत्क्राय पाहकः ।
 सन्धिभेत्ता गृहयोः सन्धौ स्थित्वा तच्चत्यभिन्निभेत्ता । यः कान्ता-
 रादौ पथिकानां प्रस्थापहारकः परीधानादिपथितं धनं गृहीतुं
 तद्गन्धिं मोचयति, स उद्गन्थिकः । प्रकाशतस्कराणां नैगमादीनां
 दण्डमाह बृहस्पतिः,—

“संसर्गचिह्नरूपैश्च विज्ञाता राजपूरुषेः ।

प्रदायापहृतं दण्डादमैः शास्त्रप्रचोदितैः ॥

प्रच्छाद्य दोषं व्यामिश्रं पुनः संस्कृत्य विक्रयौ ।

पण्यं तद्विगुणं दाप्यो वणिग्दण्डश्च तत्समम् ॥

• प्रान्तमुषो,—इति ग्रन्थान्तरे पाठः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२०१

अज्ञातोषधिमग्नस्तु यश्च व्याधिरतत्त्ववित् ।
 रोगिणोऽर्थं समादत्ते स दण्डाक्षोरवद्विषक् ॥
 कूटाक्षदेविनः क्षुद्रा राजभार्याहराश्च ये ।
 गणका वञ्चकाश्चैव दण्डास्ते कितवाः स्मृताः ॥
 अन्यायवादिनः सभ्यास्तथैवोत्कोचजीविनः ।
 विश्वस्तवञ्चकाश्चैव निर्वासाः सर्वएव ते ॥
 ज्योतिर्ज्ञानं तथोत्पातमविदित्वा तु यो नृणाम् ।
 भावयन्मर्थलोभेन विनेयास्ते प्रयत्नतः ॥
 दण्डाजिमादिभिर्युक्तमात्मानं दर्शयन्ति ये ।
 हिंसन्तः कृपना नृणां बध्नास्ते राजपूरुषैः ॥
 अल्पमूल्यं तु संज्ञात्य नयन्ति बह्वमूल्यताम् ।
 स्त्रीबालकान् वञ्चयन्ति दण्डास्तेऽर्थानुसारतः ॥
 हेमरत्नप्रवालाद्यान् कृत्रिमान् कुर्वन्ते तु ये ।
 क्रैतुमूल्यं प्रदायास्ते राज्ञा तद्विगुणं दम्भम् ॥
 मध्यस्था वञ्चयत्येकं स्नेहलोभादिना यदा ।
 साक्षिणश्चान्यथा ब्रूयुः दायास्ते दिगुणं दम्भम्—इति ।

अप्रकाशतस्कराणां सन्निच्छिदादीनां दण्डमाह भएव,—

“सन्निच्छेदकतो ज्ञात्वा शूलमायाहयेत् प्रभुः ।

तथा पान्थमुषो वृत्ते गलम्बश्चाऽवलम्बयेत् ॥

मनुष्यहारिणो राज्ञा दग्धव्यास्ते कटाग्निना ।

गोहर्तुर्नासिकां क्षिप्यात् बध्ना वाऽभ्रसि मञ्जयेत् ॥

उत्क्षेपकस्तु सन्दर्शैर्भक्तयो राजपूरुषैः ।

३०२

पराशरमाधवः ।

धान्यहर्ता दग्गुणं दाप्यः स्याद्विगुणं दमम्”—इति ।

ग्रन्थिभेदकस्य दण्डमाह मनुः,—

“अङ्गुली ग्रन्थिभेदस्य केदयेत् प्रथमे गृहे ।

द्वितीये हस्तचरणौ तृतीये बधमर्हति”—इति ।

अङ्गुली तर्जन्यङ्गुलौ । अतएव नारदः,—

“प्रथमे ग्रन्थिभेदानामङ्गुल्यङ्गुष्ठयोर्वधः ।

द्वितीये चैव यच्छेषं तृतीये बधमर्हति”—इति ।

वन्दिग्रहादीनां दण्डमाह याज्ञदल्क्यः,—

“वन्दिग्रहान् तथा वाजिकुक्षराणां च हारिणः ।

प्रसह्य घातकांश्चैव शूलानारोपयेन्नरान्”—इति ।

अथमङ्गुलिकेदनादिप्राणान्तिको दण्ड उत्तमसाहसप्राप्तियोग्य-
द्रव्यविषयः ।

“वधः सर्वस्वहरणं पुराञ्चिर्वासनाङ्गने ।

तदङ्गुच्छेद इत्युक्तः दण्ड उत्तमसाहसे”—इति

नारदस्मरणात् । बुद्धमध्यमोत्तमद्रव्येषु प्रथममध्यमोत्तमसाहस-
रूपदण्डनियमो नारदेन दर्शितः,—

“साहसेषु यएवास्ते त्रिषु दण्डोमनीषिभिः ।

सएव दण्डः स्तेयेऽपि द्रव्येषु त्रिव्यनुक्रमात्”—इति ।

जात्यादिभेदेन तारतम्यमाह मनुः,—

“अष्टगुणं तु शूद्रस्य स्तेये भवति किल्बिषम् ।

षोडशैव तु वैश्यस्य द्वाविंशत् क्षत्रियस्य च ॥

ब्राह्मणस्य चतुःषष्टिः पूर्णश्चापि गतं भवेत् ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२०३

दिगुणा वा चतुःषष्टिस्तद्धानगुणवेदिनः ॥
 धान्यं दशभ्यः कुम्भेभ्यो हरतोऽभ्यधिकं बधः ।
 शेषेऽप्येकादशगुणं दाप्यस्तस्य च तद्भनम् ॥
 सुवर्णरजतादीनामुत्तमानाञ्च वाससाम् ।
 रत्नानां चैव सर्वेषां शतादप्यधिकं बधः ॥
 पञ्चाशत्स्वभ्यधिके हस्तश्चेदनमिष्यते ।
 शेषेऽप्येकादशगुणं मूल्यादृण्डं प्रकल्पयेत् ॥
 पुरुषाणां कुलीमानां नारीणाञ्च विशेषतः ।
 रत्नानाञ्चैव मुख्यानां हरणे बधमर्हति”—इति ।

यस्मिन्नपहारे योदण्ड उक्तः, स शुद्धकर्तृकेऽष्टगुणः, वैश्वकर्तृके षोडशगुणः, चन्द्रियकर्तृके द्वाविंशद्गुणः, ब्राह्मणकर्तृके चतुःषष्टिगुणः शतगुणो वा अष्टाविंशत्युत्तरशतगुणो वा । शेषेषु स्वल्पमूल्येषु मूल्यादेकादशगुणं दण्डं कल्पयेत् । रुद्रद्रव्यानां माषात् न्यूनमूल्यानां मूल्यात् पञ्चगुणो दण्डः । तथाच नारदः,—

“काष्ठभाण्डवृक्षादीनां मृन्मयानां तथैव च ।
 वेणुवेणवभाण्डानां तथा स्नाय्वस्त्रिचर्मणाम् ॥
 शाकानामार्द्रमूलानां हरणे फलमूलयोः ।
 गोरसेचुविकाराणां तथा लवणतैलयोः ॥
 पक्वान्नानां कृताञ्चानां मत्स्यानामामिषस्य च ।
 सर्वेषामेव मूलानां मूल्यात्पञ्चगुणो दमः”—इति ।

यत्पुनर्मनुनोक्तम्,—

“सूत्रकार्पासकिष्कानां गोमयस्य गुडस्य च ।

३०४

पराशरमाधवः ।

दध्नः क्षीरस्य तक्रस्य पानीयस्य दणस्य च ॥

वेणुवैष्णवभाण्डानां लवणानां तथैवच ।

मृन्मयानाञ्च हरणे मृदोभस्मनएवच ॥

अजामां पक्षिणाञ्चैव तैलस्य च द्रवस्य च ।

मांसस्य मधुनश्चैव यच्चान्यत् पशुसम्भवम् ॥

अन्येषां चैवमादीनां मयानामोदनस्य च ।

पकाश्वानाञ्च सर्वेषां तन्मूल्याद्विगुणो दमः”—इति ।

तदल्पप्रयोजनविषयम् । स्वल्पप्रयोजनद्रव्यापहारादीनां न दण्ड-

इत्याह मनुः,—

“द्विजोऽध्वगः क्षीणवृत्तिः द्वाविचू द्वे च मूलके ।

आददानः परस्तेचान्न देयं दातुमर्हति ॥

चणकब्रीहिगोधूमयवानां मुद्गमाषयोः ।

अनिषिद्धैर्यहीतव्या मुष्टिरेका पथि स्थितैः ॥

तथैव सप्तमे भक्ते भक्तानि षडनश्रता ।

अश्वस्तनविधानेन हर्तव्यं हीनकर्मणा”—इति ।

महापराधेऽपि ब्राह्मणस्य न बध्दण्ड इत्याह याज्ञवल्क्यः,—

“सचिह्नं ब्राह्मणं कृत्वा स्वराष्ट्रादिप्रवासयेत् ।

महापराधिनमपि ब्राह्मणं नैव घातयेत्”—इति ।

अपि तु ललाटे चिह्नं कृत्वा स्वदेशान्निर्वासयेत् । तथाच मनुः,—

“गुरुतन्त्रे भगः कार्यः सुरापाने सुराध्वजः ।

स्तेये च श्वपदं कार्यं ब्रह्मघ्नस्यागिराः पुमान्”—इति ।

एतच्चाङ्गनादि प्रायश्चित्तमकुर्वतां दण्डोत्तरकालं, न तु प्राय-

खवहारकाण्डम् ।

३०५

श्चित्तं चिकिर्षताम् । तथाच मनुः,—

“प्रायश्चित्तमकुर्वाणाः सर्वे वर्णा यथोदितम् ।

अङ्गा राजा ललाटे तु दाप्याश्चोत्तमसाहसम्”—इति ।

भक्तावकाशादिदानेन चोरोपकारिणं प्रत्याह याज्ञवल्क्यः,—

“भक्तावकाशागुदकग्रस्तोपकरणव्ययान् ।

चोरस्य ददतो हर्तुं ज्ञानतोदममुत्तमम्”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“चोराणामभक्ता ये सुस्तथाप्युदकदायकाः ।

भेत्ता तत्रैव भाण्डानां प्रतिग्रहणएवच ।

समदण्डाः स्मृता ह्येते ये च प्रच्छादयन्ति तान्”—इति ।

चोरोपेक्षिणं प्रत्याह नारदः,—

“शक्ताश्च ये उपेक्षन्ते तेऽपि तद्दोषभागिनः ।

उत्क्रोशतां जनानान् ह्रियमाणे धने तथा ॥

श्रुत्वा ये नाभिधावन्ति तेऽपि तद्दोषभागिनः”—इति ।

चोरादर्शने द्रव्यप्राप्त्युपायमाह याज्ञवल्क्यः,—

“घातितेऽपहृते दोषो यामभर्तुरनिर्गते ।

विवीतभर्तुस्तु पयि चोरोद्धर्तुरधीतके ॥

स्वमोक्षि दद्याद्ग्रामस्तु पदं वा यत्र गच्छति ।

पञ्चयामो वह्निःक्रोशात् दग्धग्राभ्यधना पुनः”—इति ।

अयमर्थः । यदा याममध्येऽपि बधो द्रव्यहरणं वा जायते, तदा यामपतेरेव चोरोपेक्षादोषस्तत्परिहारार्थं यामपतिरेव चोरं गृहीत्वा राजे भमर्पयेत् । तद्ग्राह्यौ धनिने हतं दद्यात् । यदि

६०६

पराशरमाधदः ।

स्वग्रामाक्षोरपदं निर्गतं न दृश्यते । दर्शने तु तत्पदं यत्र प्रविशति,
तद्विषयाधिपतिरेव चोरं धनं चार्पयेत् । तथाच नारदः,—

“गोचरे यस्य मुच्येत तेन चोरः प्रयत्नतः ।

ग्राह्यो दाप्योऽथवा द्रव्यं पदं यदि न निर्गतम् ॥

निर्गतं पुनरेतस्यान्न चेदन्यत्र याति तत् ।

सामन्तान्मार्गपालांश्च दिक्पालांश्चैव दापयेत्”—इति ।

विवीते त्वपहारे विव्रीतस्त्रामिनएव दोषः । यदा त्वध्वन्येव
तत् दत्तं भवति अविवीतके वा विवीतादन्यत्र चेत्ते, तदा चोरो-
द्धर्तुर्मार्गपालस्य दिक्पालस्य चापराधः । यदा पुनर्यामादक्षिः-
सीमान्तपर्यन्ते चेत्ते दोषोजायते, तदा तद्वामवासिनएव दद्युर्यदि
सीम्नो वक्षिश्चोरपदं न निर्गतम् । निर्गते पुनर्यत्र तत्प्रविशति, सएव
ग्रामक्षोरार्पणादिकं कुर्यात् । यदा त्वनेकग्राममध्ये क्रोशमात्रा-
दक्षिःप्रदेशे दोषादिकं जायते चोरपदञ्च जनसंमर्दाद्भयं, तदा
पञ्चग्रामी दशग्रामी वा दद्यात् । विकल्पसु प्रत्यासत्त्याद्यपेक्षया
व्यवस्थितः । यदा दापयितुमशक्नोराजा, तदा स्वयं दद्यात् । तथाच
गौतमः । “चोरदत्तमवजित्य यथास्थानं गमयेत् स्वकोशादा
दद्यात्”—इति । स्तेयसन्देहे निर्णयोपायमाह वृद्धमनुः,—

“यदि तस्मिन् दाप्यमाने भवेन्मोषे तु संशयः ।

मुषितः शपथं दाप्यो बन्धुभिर्वाऽपि साधयेत्*”—इति ।

चोरवधप्रकारविशेषमाह नारदः,—

* दापयेत्,—इति ग्रन्थान्तरे पाठः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३०७

“यांस्तत्र चोरान् गृहीथान्तात्त्विकान्ताद्भाविबध्य च ।

अवकथ्य च सर्वत्र हन्याच्चित्रवधेन तु”-इति ।

इति स्तोत्रप्रकरणम् ।

अथ साहसम् ।

तत्स्वरूपं नारदेनोक्तम्,—

“साहसा क्रियते कर्म यत्किञ्चिद्वलदर्पितैः ।

तस्माहसमिति प्रोक्तं सद्योबलमिहोच्यते”-इति ॥

ननु साहसं चौर्यवाग्दण्डपारुष्यस्त्रीसंग्रहणेभ्यो न व्यतिरिच्यते.

तेषां तदवान्तरविशेषत्वात् । तथाच दृश्यति:—

“मनुष्यमारणञ्चौर्यं परदारभिमर्शनम् ।

पारुष्यमुभयञ्चैव साहसं तु चतुर्विधम्”-इति ।

तत्कार्यं प्रथमस्य व्यवहारपदता । सत्यम् ! तथापि बलदर्पावष्ट-
भोपाधितस्तेभ्यो भिद्यते इति दण्डातिरेकार्थं पृथगभिधानम् ।

मनुष्यमारणरूपस्य साहसस्य तेभ्योऽतिरेकात्तदर्थं वा पृथगभिधानम् ।

तस्य च त्रैविध्यमाह नारदः,—

“तत्पुनस्त्रिविधं ज्ञेयं प्रथमं मध्यमं तथा ।

उत्तमञ्चेति शास्त्रेषु तस्योक्तं लक्षणं पृथक् ॥

फलमूलोदकादीनां चेतोपकरणस्य च ।

भङ्गाचेपावमर्दाद्यैः प्रथमं साहसं स्मृतम् ॥

वासोपशृङ्गपानानां गृहोपकरणस्य च ।

३०८

पराशरसाधनः ।

एतेनैव प्रकारेण मध्यमं साहसं स्ततम् ॥

व्यापादो विषगस्ताद्यैः परदाराभिर्भर्जनम् ।

प्राणापरोधि यच्चान्यदुक्तमुत्तमसाहसम्”—इति ।

त्रिविधेऽपि साहसे दण्डमाह सएव,—

“तस्य दण्डः क्रियापेक्षः प्रथमस्य शतावरः ।

मध्यमस्य तु शास्त्रैर्दृष्टः पञ्चशतावरः ॥

उत्तमे साहसे दण्डः सहस्रावर इव्यते ।

बधः सर्वस्वहरणं पुराचिर्वासनाङ्गने ॥

तदङ्गवेद इत्युक्तो दण्ड उत्तमसाहसे”—इति ।

परद्रव्यापहरणरूपे साहसे दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“तन्मूल्याद्विगुणं दण्डं निजवे तु चतुर्गुणम् ।

यः साहसं कारयति स दास्यो द्विगुणं दमम् ॥

यथैवमुक्ताऽहं दाता कारयेत् स चतुर्गुणम्”—इति ।

साहसविशेषेषु दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“अर्घ्याक्रोशातिक्रमकृत् भ्रातृभार्याऽपहारकः ।

सन्दिष्टस्याप्रदाता च ससुद्रगृहभेदकृत् ॥

सामन्ताकुलिकादीनां गणद्रव्यस्य हारकः* ।

पञ्चाशत्पणकोदण्ड एषामिति विनिश्चयः ॥

स्वच्छन्दविधवागामी निहृष्टेनाभिधायकः ।

अकारणे च विक्रोष्टः चण्डालश्चोत्तमान् स्पृशन् ॥

अपकारस्य कारकः,—इति याज्ञवल्क्यसंहितायां पाठः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३०६

शूद्रः प्रव्रजितानाञ्च देवे पित्र्ये च भोजकः ।
 अयुक्तं शपथं कुर्वन्नयोग्योयोग्यकर्मकृत् ॥
 वृषक्षुद्रपशूनाञ्च पुंस्त्वस्य प्रतिघातकृत् ।
 साधारणस्यापलापी दामौगर्भविनाशकृत् ॥
 पितृपुत्रस्वसृभ्रातृदम्पत्याचार्यश्चत्विजाम् ।
 एषामपतितान्योन्यत्यागी च शतदण्डभाक् ॥
 शस्त्रावपाते गर्भस्य पातने चोत्तमो दमः ।
 उत्तमो वाऽधमो वाऽपि पुरुषस्त्रीप्रमापणे ॥
 विप्रदुष्टां स्त्रियश्चैव पुरुषघ्नौमगर्भिणीम् ।
 सेतुमेदकरौञ्चासु शिलां बध्वा प्रवेष्टयेत् ॥
 विषाग्निदम्पतिगुरुनिजापत्यप्रमापणीम् ।
 त्रिकर्णकरनासोष्ठौ कृत्वा गोभिः प्रमापयेत् ॥
 चेचवेष्मन्ग्रामनिवेशनविदाहकाः* ।

राजपत्न्यभिगामी च दग्धव्यासु कटाग्निना”—इति ।

अविज्ञातकर्तृमाहसिके साहसिकज्ञानोपायमाह बृहस्पतिः—

“हतः संदृश्यते यत्र घातकस्तु न दृश्यते ।
 पूर्ववैरानुमानेन ज्ञातव्यः स महौभुजा ॥
 प्रतिवेशानुवेश्यौ च तस्य मिचारिबान्धवाः ।
 प्रष्टव्या राजपुरुषैः सामादिभिरुपक्रमैः ॥
 विज्ञेयोऽसाधुसंसर्गाच्चिह्नहेढेन मानवैः ।

• त्रिवीतखलदाहकाः,—इति याज्ञवल्क्यसंहितायां पाठः ।

३१०

पराशरमाधतः ।

एषोदिता घातकानां तस्कराणाञ्च भादना"—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“अविज्ञातहतस्यापि कलहं सुतवान्भवाः ।

प्रष्टव्या द्योषितश्चास्य परपुंसि रताः पृथक् ॥

स्त्रीद्रव्यवृत्तिकामो वा केन वाऽयं गतः सह ।

मृत्युदेशसमासत्रं पृच्छेद्वाऽपि जनं शनैः”—इति ।

सक्तज्ञानोपायसम्भवे तु कात्यायनः,—

“विना चिह्नैस्तु यत्कार्यं साहसः सम्भवति ।

ग्रपथैः स विशोध्यः स्यात्सर्वबाधेष्वायं विधिः”—इति ।

साहसिकबधे विशेषमाह व्यासः,—

“ज्ञात्वा तु घातकं सम्यक् समहायं सबान्धवम् ।

हन्याच्चित्रबधोपायैरुद्वेजनकरैर्नृपः”—इति ।

वृहस्पतिरपि,—

“प्रकाशवधका ये तु तथाचोपांशु घातकाः ।

ज्ञात्वा सम्यग्धनं हत्वा हन्तव्या विविधैर्वधैः”—इति ।

एतत्त्रिद्विप्रतत्रिधादिविषयम् । तदाह बौधायनः । “तत्रिया-
दीनां ब्राह्मणवधे बधः सर्वस्वहरणञ्च । तेषामेव तुल्यापकृष्टवधे यथा
बलमनुरूपं दण्डं प्रकल्पयेत्”—इति । बहूनामेकघातार्थं प्रवृत्तानां
दोषानुरूपदण्डाभिधानार्थमाह कात्यायनः,—

“एकश्लेघ्रहवो हन्युः संख्याः पुरुषं नराः ।

मर्मघाती तु यस्तेषां स घातक इति स्यात्”—इति ।

यो मर्मघातकः स एव बधानुरूपदण्डभाग्यवतीत्यर्थः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३११

तथा,

“आश्रयः शस्त्रदाता च भक्तदाता विकर्मणाम् ।

युद्धोपदेशकश्चैव तद्धिनाशप्रवर्त्तकः ॥

उपेक्षाकारकश्चैव दोषवक्ताऽनुमोदकः ।

अनिषेद्धा चमो यः स्यात् सर्वे तत्कार्यकारिणः ॥

यथाशक्त्यनुरूपन्तु दण्डं तेषां प्रकल्पयेत्”—इति ।

अनुरूपं दोषानुरूपम् । मर्महन्तुर्दोषभागित्वं द्वयोर्दर्शयति स एव,—

“आरम्भकृत्सहायश्च दोषभाजौ तदर्द्धतः”—इति ।

एवं मार्गानुदेशकानां कालान्तरेऽपि दोषलाघवमूह्यम् । साह-
ससदृशापराधेऽपि दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“वसानस्त्रीन् पणान् दण्ड्यो नेजकस्तु परांशुकम् ।

विक्रयावक्रयाधानयाचितेषु पणान् दश”—इति ।

एतावत्कालमुपभोगार्थं वस्त्रं दास्यामि त्वं मच्चमेतावद्धनं देहीति
समयं कृत्वा वस्त्रप्रदानं नेजकस्य नियमातिक्रमे दण्डप्राप्त्यर्थम् ।
नियममाह मनुः,—

“शास्त्रले फलके क्षत्त्रे निज्यादासांसि नेजकः ।

न च वासांसि वासोभिर्निर्हरेन्न च वासयेत्”—इति ।

प्रमादान्नाशने नारदः,—

“साध्याष्टभागोदीयेत सहस्रद्वौतस्य वामसः ।

द्वितीयांशस्त्रितीयांशश्चतुर्थांशोऽर्द्धएव च ॥

अर्द्धचयास्तुपरमः पादांशपचयः कक्षात् ।

यावत्तु औष्णमर्द्धांशं तावद्वयान्नियतचयः”—इति ।

३१०

पराशरमाधवः ।

अष्टपणक्रीतस्य तेन मृदुद्धौतस्य वस्त्रस्य नाशने एकपणेन न्यूनं
मूल्यं देयम् । द्विधौतस्य पणद्वयेन, त्रिधौतस्य त्रिपणेन, चतुर्धौ-
तस्य पणचतुष्टयम् । ततः परं प्रति निर्णेजनमवशिष्टं मूल्यं पादपा-
दापचयेन यावज्जीवं देयम् । जीर्णस्य नाशने लिच्छातो मन्थदान-
कल्पनमित्यर्थः । पितापुत्रविरोधे माच्छादीनां दण्डमाह मएव,—

“पितापुत्रविरोधे तु माक्षिणां त्रिपणो दमः ।

अन्तरेण तथोर्यः स्यात्तस्याष्टगुणो दमः”—इति ।

पितापुत्रयोः कलहे यः माच्छमङ्गीकरोति न पुनः कलहं वार-
यति, स पणत्रयं दण्डः । यश्च तपोः मपणे विवादे पणदाने प्रति-
भूर्भवति कलहं वा वर्द्धयति, स तु त्रिपणादष्टगुणं चतुर्विंशतिपणं
दण्डनीय इत्यर्थः । अन्येष्वपि तत्सदृशापराधेषु दण्डमाह मएव,—

“तुलागामनमानानां कूटरुन्नाणकस्य च ।

एभिस्तु व्यवहर्त्ता यः सदाप्योदममुत्तमम् ॥

अकूटं कूटकं ब्रूते कूटं यश्चाप्यकूटकम् ।

स नाणकपरीक्षौ तु दाप्य उत्तममाहमम् ॥

भियङ्मिथ्या चरन् दाप्यन्तिर्य्यक्षु प्रथमं दमम् ।

मानुषे मध्यमे राजमानुषेषूत्तमं दमम् ॥

अवध्यं यश्च बध्नाति वध्यं यश्च प्रसुद्धति ।

अप्राप्तव्यवहारञ्च स दाप्योदममुत्तमम् ॥

मानेन तुलया वाऽपि योऽंगमष्टमकं हरेत् ।

दण्डं स दाप्योद्विगतं दृढौ हानौ च कल्पितम् ॥

भेषजस्नेहलवणगन्धधान्यगुडादिषु ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२१३

पण्येषु प्रक्षिपन् हीनं पणान् दण्डास्तु शोडश ॥
 मृच्चर्मणिस्तूत्रायःकाष्ठवल्कलवाससाम् ।
 अजातौ जातिकरणे विक्रेयाष्टगुणो दमः ॥
 समुद्रपरिवर्त्तञ्च सारभाण्डञ्च छचिमम् ।
 आधानं विक्रयञ्चापि नयतो दण्डकल्पना ॥
 हीने पणे तु पञ्चाशत् पणे तु शतमुच्यते ।
 द्विपणे द्विशतो दण्डो मूल्यवृद्धौ तु वृद्धिमान् ॥
 समूय कुर्वतामर्थं सबाधं कारुणिन्पिनाम् ।
 अर्धस्य द्वाभं वृद्धिं वा जानतां दम उत्तमः ॥
 समूय वणिजां पण्यमनर्घेणोपरन्धताम् ।
 विक्रीणताञ्च विहितो दण्ड उत्तममाह्वयः ॥
 राजनि स्थाप्यते* योऽर्घ्यः प्रत्यहं तेन विक्रयः ।
 कयो वा निस्त्रवस्तस्माद् वणिजां लाभकृत् स्ततः ॥
 स्वदेशपण्ये तु शतं वणिग् गृह्णीत पञ्चकम् ।
 दशकं परदेश्ये तु यः सद्यः क्रयविक्रयी ॥
 पण्यस्योपरि संस्थाप्य व्ययं पण्यसमुद्भवम् ।
 अर्घ्याऽनुगृह्यन्त्कार्थः केतुर्विक्रेतुरेवच”—इति ।

तुल्ला तोलनदण्डः । प्रस्थादि परिमाणम् । नाणकं मुद्रा-
 चिह्नितं द्रष्टानिष्कादि । एतेषां कूटहृद्देशप्रसिद्धपरिमाणादन्यथा ;
 न्यूनत्वमाधिक्यं वा, द्रष्टादेरव्यावहारिकमुद्रितत्वं वा, तास्मादिगर्भत्वं
 वा, करोतिः यस्य त्रपुष्पीमादिरूपैस्तेर्यवहरति, तावुभौ प्रत्येक-

* स्थाप्यते,—इति शा० ।

40

३१४

पराशरमाधवः ।

मुत्तमसाहसं दण्डनीयौ । यः पुनर्नाणकपरीक्षकः सम्यगेव कूटमिति ब्रूते, असम्यग् वा सम्यगिति, सोऽप्युत्तमसाहसं दण्डनीयः । यः पुनर्वैद्यः आयुर्वेदानभिज्ञएव जीवनार्थं चिकित्साज्ञोऽहमिति तिर्थ-
 क्षनुश्वराजपुरुषेषु चिकित्सां करोति, स यथाक्रमं प्रथममध्यमो-
 त्तमसाहसं दण्डनीयः । योऽपि वणिग्ग्रीहिकापासादेः पण्यस्याष्ट-
 मांशं कूटमानेन कूटतुल्यया वाऽपहरति, असौ पण्यमां द्विशतं
 दण्डनीयः । अपह्रियमाणद्रव्यस्य पुनर्दृष्टौ शानौ च दण्डस्यापि
 वृद्धिश्चानौ कल्पनीये । भेषजमौषधद्रव्यं, स्नेहोदतादि, गन्धद्रव्य-
 मुशीरादि । एतेष्वसारद्रव्यं विक्रयार्थं मिश्रयतः षोडशपणं दण्डः ।
 न विद्यते बह्वमूल्या जातिर्धस्मिन् मृच्चर्मादिषु, तदजाति । तस्मिन्
 जातिकरणे विक्रयार्थं गन्धवर्णरसान्तरसञ्चारणेन बह्वमूल्यजातीय-
 मादृश्यमन्यादने, विक्रेयस्यापादितसादृश्यस्य मृच्चर्मादिः पण्यस्याष्ट-
 गुणोदण्डः । समुद्रकस्य करण्डकादेः परिवर्त्तनं व्यत्यासः । योऽन्य-
 देव मुक्तानां पूर्णं करण्डकं दर्शयित्वा अन्यदेव स्फटिकानां पूर्णं
 हस्तलाघवात् समर्पयति, यस्य सारभाण्डं कस्तूरिकादिकं कृत्रिमं
 कृत्वा विक्रयमाधिं वा नयति, तस्यैवं दण्डकल्पना । कृत्रिमकस्तूरि-
 कादिर्मूल्यभूते पणे न्यूनं, न्यूनपणमन्ये इति यावत् । तस्मिन् कृत्रिमे
 विक्रीते पञ्चाशत्पणोदण्डः । पणमन्ये तु शतं, द्विपणमन्ये तु द्विशतो-
 दण्डः । एवं मूल्यदृष्टौ दण्डवृद्धिरुच्येया । राजनिष्पितार्घस्य क्वाशं
 वृद्धिं वाऽपि जानन्नो वणिजः कारुशिल्पिनां—कारुणां रजकादीनां
 शिल्पिनां चित्रकारादीनां पीडाकरं अर्घान्तरं लाभलोभात् कुर्वन्तः
 पणमहसं दण्डनीयाः । ये पुनर्देशान्तरादागतं पण्यं हीनमन्येन

व्यवहारकाण्डम् ।

११५

प्रार्थयमाना उपहन्मन्मि महाघर्षेण वा विक्रीणीते, तेषामुत्तमसाहसो दण्डः । राजनि मल्लिहितेऽपि सति, यस्तेनार्घो निरूप्यते, तेनार्घेन क्रयो वा विक्रयो वा कार्यः । निखवः निर्गतखवः अवशेषः । तस्माद्राजनिरूपितादर्घात् योनिखवः, स एव वणिजां लाभकारी, न पुनः स्वच्छन्दपरिकल्पितादर्घात् । अर्घकरणे विशेषमाह मनुः,—

“पञ्चरात्रे सप्तरात्रे पक्षे मासे” तथा गते ।

कुर्वीत चैषां प्रत्यक्षमर्घसंस्थापनं नृपः”—इति ।

स्वदेशपण्ये शतपणमूल्ये पञ्चकं लाभार्थं गृह्णीयात्, परदेशे तु दशपणं लाभं गृह्णीयात्; यस्य पण्यग्रहणदिवस एव विक्रयः । यः पुनः कालान्तरे विक्रीणीते, तस्य कालोत्कर्षवशात् लाभोत्कर्षः कल्प्यः । देशान्तरादागते पण्ये देशान्तरगमनप्रत्यागमनभाण्डग्रहणशुल्कादि-स्थानेषु प्रयुक्तमर्घं परिगणय्य पण्यमूल्येन सह मेलयित्वा, यथा शतपणनूल्ये पण्ये दशपणोलोभः सम्पद्यते, तथा केटविक्रेयोरनु-ग्रहकार्यार्घीराज्ञा स्थापनीयः ।

इति साहसप्रकरणम् ।

अथ स्त्रीसङ्ग्रहणम् ।

तस्य त्रैविध्यमाह बृहस्पतिः,—

“पापमूलं सङ्ग्रहणं त्रिप्रकारं निबोधत ।

बलोपाधिकृते द्वे तु तृतीयमनुरागजम् ॥

* पञ्चरात्रे सप्तरात्रे पक्षे पक्षे,—इति मुद्रितमनुसंहितायां पाठः ।

३१६

पराशरमाधवः ।

अभिष्कृष्या त्वपहृतं मत्तोन्मत्तकृतं तथा ।
 प्रलये यत्तु रहसि बलात्कारकृतं तु तत् ॥
 हृदना गृह्यमानोय दत्ता वा भदकारणम् ।
 संयोगः कियते यत्तु तदुपाधिकृतं विदुः ॥
 अन्योन्यमनुरागेण दूतसम्प्रेषणेन वा ।
 कृतं रूपार्थलोभेन ज्ञेयं तदनुरागजम्”—इति ।

पुनरपि त्रैविध्यमाह सएव,—

“तत्पुनस्त्रिविधं प्रकृतं प्रथमं मध्यमोत्तमम् ।
 अपाङ्गप्रेषणं हास्यं दूतसम्प्रेषणं तथा ॥
 स्पर्शश्च भूषणं स्त्रीणां प्रथमं सङ्ग्रहः स्मृतः ।
 प्रेषणं गन्धमाञ्जानां धूपभूषणवाससाम् ॥
 सन्भाषणं रहसि च मध्यमं सङ्ग्रहं विदुः ।
 एकशय्याऽऽसनं क्रीडा चुम्बनास्त्रिङ्गनं तथा ॥
 एतत्सङ्ग्रहणं प्रोक्तमुत्तमं शास्त्रवेदिभिः”—इति ।

योषित्सङ्ग्रहणज्ञानोपायमाह याज्ञवल्क्यः,—

“पुमान् सङ्ग्रहणे याज्ञः केशाकेशि परस्त्रिया ।
 सद्यो वा कामजैस्त्रिङ्गैः प्रतिपत्तिर्द्वयोस्तयोः ॥
 नीवीस्तनप्रावरणमक्थिकेशावमर्षणम् ।
 अदेशकालसन्भाषा सच्चैकस्थानमेवच”—इति ।

स्त्रीपुंसयोर्मिथुनीभावः सङ्ग्रहणम् । तत्र प्रवृत्तः, परभार्यया सह
 केशाकेशिक्रीडनेन : सद्य अभिनवैः कामजैः कररुहदशनादिकृतमण-
 लिङ्गैः, द्वयोः सम्प्रतिपत्त्या वा, याज्ञः । योऽपि परदारपरिधान-

श्ववहारकाखम् ।

३१७

यन्निप्रदेश-कुचप्रावरण-जघन-शिरोरुहादिस्पर्शनं साभिलाष इव करोति ; निर्जनदेशे जनाकीर्णस्थानकाराकुले, अकाले संलाप-करोति, परभार्याया सहैकत्र मञ्चकादौ तिष्ठति, सोऽपि ग्राह्यः ।
मनुरपि,—

“स्त्रियं स्पृशेददेशे यः स्पृष्टो वा मर्षयेत्तथा ।

परस्परस्थानुमते सर्वं सङ्ग्रहणं स्मृतम् ॥

दर्पादा यदि वा मोहान् लाघवादा स्वयं वदेत् ।

पूर्वं मयेयं भुङ्क्तेति तच्च सङ्ग्रहणं स्मृतम्”—इति ।

तच्च दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“स्त्रजातावृत्तमो दण्डः आनुलोम्येषु मध्यमः ।

प्रातिलोम्ये वधः पुंसो नार्थाः कर्णादिकर्त्तनम्”—इति ।

चतुर्णामपि वर्णानां बलात्कारेण सजातीयगुणपरभार्यागमने साग्रीतिपणसहस्रं दण्डः । यदा त्वानुलोम्येन हीनवर्णगुणपरभार्या-गमनं, तदा मध्यमसाहसोदण्डः । यदा पुनः सर्ववर्णगुणप्रामाण्य-म्येन गुप्तां वा प्रजति, तदा मनुना विशेष उक्तः,—

“सहस्रं ब्राह्मणोदण्डो गुप्तां विप्रां बलाद्भजन् ।

शतानि पञ्च दण्डाः स्याद्विष्कन्त्या सह सङ्गतः ॥

सहस्रं ब्राह्मणो दण्डं दाप्यो गुप्ते तु ते प्रजन् ।

शूद्रायां चत्विशविंशोः सहस्रान्तु भवेद्दम्”—इति ॥

एतद्गुरुष्वभिभार्यादिष्वतिरिक्तविषयम् । तच्च दण्डान्तरविधा-नात् । तदाच नारदः,—

“माता मातृवसा श्वश्रूमातुलानी पितृवसा ।

३१८

पराशरमाधवः ।

पितृव्यसखिशिष्यस्त्री भगिनी तत्सखी क्षुषा ।

दुहितःऽऽचार्य्यभार्या च सगोत्रा शरणागता ॥

राज्ञी अग्रजिता धात्री साध्वी वर्णात्तमा च या ।

आसामन्यतमां गच्छन् गुरुतत्पग उच्यते ॥

शिश्रस्त्रोत्कर्त्तनं तत्र नान्योदण्डो विधीयते”—इति ।

प्रतिलोभ्येन उक्तष्टस्त्रीगमने चित्रियादेर्वधः । एतद्गुप्ताविष-
यम् । अन्यत्र धनदण्डः । तथाच मनुः,—

“उभावपि हि तावेव ब्राह्मण्या गुप्तया सह ।

विभ्रुतौ शूद्रवदण्डौ दग्धव्यौ वा कटाग्निना ॥

ब्राह्मणीं यद्यगुप्तान्तु सेवेतान्यः पुमान् यदि ।

वैश्यं पञ्चशतं कुर्यात् चित्रियन्तु सहस्त्रिणम्”—इति ।

शूद्रस्यागुप्तोक्तष्टस्त्रीगमने लिङ्गच्छेदनसर्वस्वहरणे, गुप्तगमने तु
वधसर्वस्वापहारौ । तथाच सएव,—

“शूद्रोऽगुप्तमगुप्तं वा द्वैजातं वर्णमावसन् ।

अगुप्तैकाङ्गसर्वस्वी गुप्तौ सर्वेण हीयते”—इति ।

अत्रैव विषये बृहस्पतिरपि,—

“सहसा कामयेद्यस्तु धनं तस्याखिलं हरेत् ।

उक्तव्य लिङ्गवृषणौ भ्रामयेद्ददभेन तु”—इति ।

शूद्रस्येत्यनुवृत्तौ गौतमः । “आर्य्यस्त्रियाऽभिगमने लिङ्गोद्धारः
सर्वस्वहरणम्”—इति । नार्याः पुनर्हीनवर्णगमने नासादिकर्त्तनम् ।

• शिश्रस्त्रोत्कर्त्तनम्,—इति यस्यान्तरुद्धतः पाठः ।

श्ववहावकाशम् ।

३१६

अथं बधाद्युपदेशो राज्ञः, तस्यैव पालनाधिकारात्. न द्विजातिमा-
चक्ष्य । “ब्राह्मणः परौचर्यमपि शस्त्रं नाददौत”—इति शस्त्रग्रहणस्य
निषेधात् । यदा तु राज्ञोनिवेदनेन काष्ठातिपातशङ्का, तदा
द्विजातिमाचक्ष्यापि बधाधिकरोऽस्यैव,

“शस्त्रं द्विजातिभिर्ग्राह्यं धर्म्मो यचोपरुध्यते ।

नाततायिबधे दोषो हन्तुर्भवति कश्चन ॥

प्रकाशं वाऽप्रकाशं वा मन्युस्तं मन्युमृच्छति”—इति

शस्त्रग्रहणाभ्यनुष्ठानात् । अत्रियवैश्ययोरन्योन्यस्य भिगमने यथा-
क्रमं सहस्रपञ्चशतपण्णतमकौ दण्डौ । तदाह मनुः,—

“वैश्यश्चेत् अत्रियां गुप्तां वैश्यां वा अत्रियो ब्रजेत् ।

यो ब्राह्मण्यामगुप्तायां तावुभौ दण्डमर्हतः”—इति ।

साधारणस्त्रीगमने दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“श्वरुद्धासु दाम्नीषु भुजिष्यासु तथैव च ।

गम्यास्त्रपि पुमान् दाण्यः पञ्चाशत्पण्णकं दमम्”—इति ।

उक्तलक्षणा वर्णस्त्रियो दास्यः । ताएव स्त्रामिना शश्रूषाहानि-
द्युदासार्थं गृहएव स्थातव्यमित्येवं पुरुषान्तरभोगतो निरुद्धा-
श्वरुद्धाः । नियतपुरुषपरिग्रहाभुजिष्याः । यदा दास्योऽश्वरुद्धा-
भुजिष्या वा भवेयुः, तासु तासु । अशब्दात् वैश्यास्त्रैरिणीनामपि
साधारणस्त्रीणां भुजिष्यानां ग्रहणम् । तासु च सर्वपुरुषसाधारणतया
गम्यास्त्रपि गच्छन् पञ्चाशत्पण्णं दण्डनीयः । परगृहीतत्वेन तासां
परदारतुल्यत्वात् । एतदेवाभिप्रेत्य नारदोऽपि,—

“स्त्रैरिण्याब्राह्मणी वैश्या दामौ निष्कामिनी च या ।

३९०

पराशरमाधवः ।

गम्याः स्वरानुलोम्येन स्त्रियो न प्रतिलोमतः ॥

आखेव तु भुजिष्यासु दोषः स्यात्परदारवत् ।

गम्यास्तपि हि नोपेयाद्यतस्ताः सपरिग्रहाः”—इति ।

निष्कासिनी स्नायनवरहृदा दासी । अनवरहृदास्याद्यभिगमने
याज्ञवल्क्यः,—

“प्रसङ्ग दास्यभिगमे दण्डोदशपणः स्मृतः ।

बह्वनां यद्यकामाऽपौ चतुर्विंशतिकः पृथक्”—इति ।

पुरुषसम्भोगजीविकासु दासीषु स्त्रैरिष्यादिषु च शुल्कदान-
मन्तरेण बलात्कारेणाभिगच्छतो दशपणोदण्डः । अनिच्छन्ती-
मेका गच्छतां बह्वनां प्रत्येकं चतुर्विंशतिपणात्मकोदण्डः । कन्या-
हरणे दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“अलङ्कृतां हरन् कन्यामुत्तमं त्वन्यथाऽधमम् ।

दण्डं दद्यात्सवर्णासु प्रातिलोम्ये बधः स्मृतः ।

सकामास्त्रनुलोमासु न दोषस्त्वन्यथा दमः”—इति ।

अलङ्कृतां विवाहाभिमुखीं कन्यां अपहरन् उत्तमसाहसं दण्ड-
नीयः । तदनभिमुखीं सवर्णां अपहरन् प्रथमसाहसं दण्डनीयः ।
उत्तमवर्णजां कन्यामपहरतः क्षत्रियादेर्वधएव । आनुलोम्येन सका-
मापहारे तु दण्डो न भवति । अकामामपहरन् प्रथमसाहसं दण्ड-
नीयः । कन्यादूषणे तु दण्डमाह सएव,—

“दूषणे तु करच्छेद उत्तमायां बधः स्मृतः ।

शतं स्त्रीदूषणे दद्याद्धेतुमिष्याऽभिग्रसने ॥

पशून् गच्छन् शतं दाप्यो हीनस्त्री स्त्रीं च मध्यमम्”—इति ।

थवच्चारकाण्डम् ।

३२१

यदा कन्यां बलात्कारेण नखचतादिना दूषयति, तदा तस्य करच्छेदः । यदा पुनस्तामेव अङ्गुलीप्रक्षेपेण योनिचतं कुर्वन् दूषयति, तदा विशेषमाह मनुः,—

“अभिषह्य तु यः कन्यां कुर्याद्विर्पेण मानवः ।

तस्याशु कर्त्यं अङ्गुल्यौ दण्डञ्चार्हति षट्शतम् ॥

सकामां दूषयन्स्तुल्यो नाङ्गुलीच्छेदमर्हति ।

द्विशतं तु दमं दाप्यः प्रसङ्गविनिवृत्तये ॥

कन्यैव कन्यां या कुर्यात्तस्याः स्याद्विशतोदमः ।

शुल्कं च द्विगुणं दद्यात् शिफाश्चैवाप्नुयाद्दण ।

या तु कन्यां प्रकुर्यात् स्त्री सा सद्यो मौण्ड्यमर्हति ॥

अङ्गुल्योरेव च क्लेदं खरेणोद्धहनं तथा”—इति ।

यदा पुनरुत्तृष्टजातीयं कन्यां सानुरागामकामां* गच्छति, तदा तस्य क्षत्रियादिर्बन्धः । यदा सवर्णां सकामां अभिगच्छति, तदा गोमिथुनं शुल्कं तत्पित्रे दद्यात् । अनिच्छति पितरि दण्डरूपेण राज्ञे दद्यात् । सवर्णमकामां तु गच्छती बध्नेव । तदाह मनुः,—

“उत्तमां सेवमानस्तु जघन्यो बध्ममर्हति ।

शुल्कं दद्यात्सेवमानः समामिच्छेत्पिता यदि ॥

योऽकामां दूषयेत्कन्यां स सद्यो बध्ममर्हति ।

सकामां दूषयन्स्तुल्यो न बध्मं प्राप्नुयान्नरः”—इति ।

रण्डाख्यादिगमने दण्डमाह शर्वा,—

* सानुरागामकामां वा,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

। सर्वेष्वदर्शपुस्तकेष्वित्यमेव पाठः । परन्तु अन्त्याभिगमने,—इत्यादिबन्धनद्वयं याज्ञवल्क्यसंहितायां प्रचक्षते ।

]]

३५२

पराहरमाधवः ।

“अन्याऽभिगमने लङ्घ्यः कुबन्धेन प्रवासयेत् ।

शूद्रस्तथाऽङ्घ्र्येण स्यादन्यस्यार्थागमे बधः ॥

अयोनी गच्छतो योषां पुरुषं वाऽपि मेहतः* ।

चतुर्विंशतिको दण्डः तथा प्रव्रजितासु च”—इति ।

अन्यां चण्डालीम् । तां गच्छन्तं चैवर्णिकं प्रायश्चित्तानभिमुखं,
“सहस्रं लब्धजस्तियम्”—इति मनुवचनानुसारेण सहस्रं दण्ड-
यित्वा कुत्सितबन्धेन भगाकारेणाङ्घ्रियित्वा पुरास्त्रिवासयेत् । शूद्रः
पुनः चण्डालीं गच्छन्नङ्घ्र्येण । अन्य इति पाठे चण्डालेण भवति ।
चण्डालस्य तृत्विष्टजातिस्तियाभिगमने बधेण । योषां मुखादाव-
भिगच्छतः पुरुषं वा मुखे मेहतः प्रव्रजितां गच्छतः चतुर्विंशति-
पणोदण्डः । वञ्चनया स्त्रीसङ्गहे दण्डमाह दृश्यतिः†,—

“विवाहादिविधिः स्त्रीणां यच्च पुंसां च कौर्त्तते ।

स्त्रीपुंसयोगमंघ्रन्तद्विवादपदमुच्यते”—इति ।

स्त्रीरक्षणमाह मनुः,—

“अस्त्रतन्त्राः स्त्रियः कार्य्याः पुरुषैः स्त्रैर्दिवानिग्रम् ।

विषये सज्जमानाश्च संस्थाप्या ह्यात्मनो वशे ॥

* पुरुषं वाऽभिमेहतः,—इति पाठः समीचीनः प्रतिभाति ।

† अथ कियान् यस्यांशः आदर्शपुस्तकेषु परिभ्रष्ट इत्यनुमीयते । यतः
समन्तरोद्धृतवचनं स्त्रीपुंसयोगाख्यव्याख्यानपदस्य लक्षणापरमेव, न तु
वञ्चनया संयच्छणे दण्डविधायकम् । भवितव्यन्वय, वञ्चनया स्त्रीसंयच्छे
दण्डविधायकेन प्रमाणेन । तत्तु न दृश्यते । अतः कारणात् कियान्
यस्यांशः प्रतीयते इत्यवगम्यते । समन्तरोद्धृतं विवाहादिविधिः
स्त्रीयामित्यादिवचनं नारदस्येति कृत्वा मिताक्षरादावुद्धृतमस्ति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३२३

सूक्ष्मेभ्योऽपि प्रसङ्गेभ्यः स्त्रियोरक्ष्या विशेषतः ।
 द्वयोर्हि कुलयोः शोकमावहेयुररचिताः ॥
 इमं हि सर्ववर्णानां पश्यन्तो धर्ममुत्तमम् ।
 यतन्ते रचितुं भार्यां भर्तारो दूर्बला अपि ॥
 स्वां प्रसूतिञ्च वित्तञ्च* कुलमात्मानमेव च ।
 स्वञ्च धर्मं प्रयत्नेनां जायां रक्षन् हि रक्षति ॥
 न कश्चिदयोधितः शक्तः प्रसङ्गं परिरक्षितुम् ।
 एतेरुपाययोगैस्तु शक्यास्ताः परिरक्षितुम् ॥
 अर्थस्य सङ्गहे चैनां व्यये चैव नियोजयेत् ।
 शौचे धर्मेऽन्नपानाञ्च पारिणायस्य रक्षणे”—इति ।

स्त्रैः पुरुषैः भर्तृभिः सर्वदा अस्वतन्त्राः कार्य्याः । विषये गीता-
 दावासक्तास्ततो व्यावर्त्तनीयाः । अरचितास्तु दुश्चरितेन भर्तृपितृ-
 कुलयोः शोकं कुर्युः । तस्मात् कुलद्वयदृष्ट्यर्थं रक्ष्यास्ताः । यद्यपि
 प्रसङ्गं रक्षितुमशक्यास्तथाप्यर्थसङ्गहादौ नियोजनेन पुरुषान्तर-
 चिन्तनावसरस्याप्रदानेन रक्षेदित्यर्थः । दृढस्यतिरपि,—

“सूक्ष्मेभ्योऽपि प्रसङ्गेभ्यो निवार्या स्त्री स्वबन्धुभिः ।

श्वश्रूदिभिः गुरुस्त्रीभिः पालनीया दिवानिशम्”—इति ।

दोषरहितस्त्रीपरित्यागिनं प्रत्याह नारदः,—

“अनुकूलामदुष्टां वा दत्तां साध्वीं प्रजावतीम् ।

त्यजन् भार्यामवस्थाप्यो राज्ञा दण्डेन भूयसा”—इति ।

* प्रसूतिं चरित्रञ्च,—इत्यन्यत्र पाठः ।

† प्रजाश्चैव,—इति शा० ।

३८५

पराशरमाधवः ।

दण्डेन स्थापयितुमशक्ये ताह याज्ञवल्क्यः,—

“आज्ञासम्पादीनीं दत्तां वीरसूत्रं प्रियवादिनीम् ।

त्यजन् दाप्यः तृतीयांशमद्रव्यो भरणं स्त्रियाः”—इति ।

बुध्वा स्त्रियं त्यजेदित्याह नारदः,—

“अन्योन्यं त्यजतो धर्मः स्यादन्योन्यविशुद्धये ।

स्त्रीपुंसयोः न चोदाया व्यभिचारादृते स्त्रियाः”—इति ।

विवाहसंस्काररहितधोरत्यन्तजातीयस्त्रीपुंसयोर्विरोधेनान्योन्य-
न्यजतो दोषो नास्ति । विवाहसंस्क्रतायास्तु व्यभिचारादेव त्यागो-
न विरोधमावेण । एतच्च स्वस्वस्वच्छन्दव्यभिचारिणीविषयम्,

“स्वच्छन्दगा तु या नारी तस्यास्त्यागो विधीयते”—इति
यमस्मरणात् । शिष्यगाद्या अपि सन्त्याज्याः । तथाच वसिष्ठः,—

“चतस्तस्तु परित्याज्याः शिष्यगा गुरुगा तथा ।

पतिघ्नी तु विशेषेण जुद्धितोपगता तथा”—इति ।

हारौतोऽपि । “गर्भघ्नीं अधमवर्णशिष्यसुतगामिनीं पानव्यसना-
सक्तां धनधान्यविक्रयकरीं विवर्जयेत्”—इति । विवर्जनं च व्यव-
हारपरित्यागः । तथाच वसिष्ठः,—

“व्यवायतौर्यगमनधर्मभ्यश्च निवर्त्तते”—इति ।

व्यवायः सम्भोगः । तौर्यगमनशब्देन स्मार्त्तकर्म लक्ष्यते, धर्म-
शब्देन च औतम् । शशब्देन सम्भाषणादिकम् । व्याधितादीनान्तु
सम्भोगमात्रस्य त्याग इत्याह देवलः,—

“व्याधितां स्त्रीप्रजां बन्ध्यामुन्मत्तां विगतार्त्तवाम् ।

अदुष्टां लभते त्यक्तुं तीर्थाच्च तेषु कर्षणः”—इति ।

अवधारकाणम् ।

३२५

तौर्यात्सयोगात्,—इत्यर्थः । तथाच नारदः,—

“बन्ध्या स्त्रीजननीं निन्द्यां प्रतिक्रुन्ताञ्च सर्वदा ।

कामतो नाभिनन्देत कुर्वन्नेवं न दोषभाक् ॥

वादिनीं पूर्वाग्निनीञ्च भर्ता निर्वाषयेत् गृहात् ।

स्त्रीं धनभ्रष्टसर्वस्त्रां गर्भविध्वंसिनीं तथा ॥

भर्तुश्च धनमिच्छन्तीं स्त्रियं निर्वासयेद्गृहात्”—इति ।

बौधायनोऽपि,—

“भर्तुः प्रतिनिषेधेन या भार्या स्कन्दयेद्गृहम् ।

तां ग्राममध्ये विख्याप्य भ्रूणघ्नीं तु नयेत् गृहात् ॥

अशुश्रूषाकरीं नारीं बन्धकीं परिहंसकाम् ।

त्यजन्ति पुरुषाः प्राज्ञाः क्षिप्रमप्रियवादिनीम्”—इति ।

त्यागश्च अनिधनेन कार्यः । तथाच यमः,—

“स्त्र्यस्कन्दयभिचारिण्याः विवस्त्रांस्त्यागमब्रवीत् ।

न बध्नं न च वैश्यं बध्नं स्त्रीणां विवर्जयेत् ॥

न चैव स्त्रीबध्नं कुर्यात् न चैवाङ्गविकर्तनम्”—इति ।

स्त्रीणां बध्नं कुर्वन् तासां विवर्जनं कुर्याद्भर्ता, न कर्षणासादि-
कर्तनमित्यर्थः । अयञ्च स्त्रीपुंभर्ष्य आचाराध्याये प्रपञ्चित इति
नात्र कथ्यते ।

इति स्त्रीसङ्ग्रहः ।

१९६

पराशरमाधवः ।

अथ दायभागार्थं व्यवहारपदं कथ्यते ।

तत्र नारदः,—

“विभागोऽर्थस्य पितृस्य पुत्रैर्यत्र प्रकल्प्यते ।

दायभाग इति प्रोक्तं व्यवहारपदं बुधैः”—इति ।

दायोनाम; यद्धनं स्वामिसम्बन्धादेवान्यस्य स्वभावति^(१), तदुच्यते ।
स द्विविधः अप्रतिबन्धः सप्रतिबन्धश्चेति । पित्रधनं पितामहधनं वा
अप्रतिबन्धो दायः । पुत्रादिधनं तु पित्रादीनां सप्रतिबन्धो दायः^(२) ।
तस्य विभागोदायविभाग इत्युच्यते । अतएव दायशब्देन पित्र-
द्वाराऽऽगतं मातृद्वाराऽऽगतं च द्रव्यमेवोच्यते इति । संयश्चकारश्च,—

“पित्रद्वाराऽऽगतं द्रव्यं मातृद्वाराऽऽगतञ्च यत् ।

कथितं दायशब्देन तस्य भागोऽधुनोच्यते”—इति ।

विभागकालमाह मनुः,—

“ऊर्ध्वं पितुश्च मातुश्च समेत्य भ्रातरः सह ।

भजेरन् पैत्रकं चक्यं अनीशास्ते हि जीवतोः”—इति ।

ऊर्ध्वं पितुरिति पित्रधनविभागकालः । मातृऊर्ध्वमिति मातृ-

(१) स्वामिनः धनस्वामिनः सम्बन्धः स्वामिसम्बन्धः । स च दायभाग-
प्रकरणोक्तः पुत्रत्वादिरूपश्च याच्याः न तु क्रोद्धत्वादितः । तेन स्वा-
मिनः सकाशात् क्रीतं धनं न दायः ।

(२) सर्वस्यामेवावस्थायां पित्रादिधनं पुत्रादिर्जन्मते इति तत्र प्रति-
बन्धमावात् तदप्रतिबन्धोदायइत्युच्यते । पुत्रादिधनन्तु पित्रादेः
सप्रतिबन्धोदायः । तत्पुत्रादौ विद्यमाने तद्धनस्य पित्रादेर्जन्यम-
शक्यतया सप्रतिबन्धत्वात् ।

अवहारकाण्डम् ।

३२७

धनविभागकालः । ततश्चैतदुक्तं भवति । पितुरुर्ध्वं मातरि जीवन्त्या-
मपि पितृधनविभागः कार्यः । तथा मातुरुर्ध्वं पितरि जीवितेऽपि
मातृधनविभागः कार्यः एव । अन्यतरधनविभागे उभयोरुर्ध्वकाल-
प्रतीक्षणानुपयोगादिति । तदुक्तं संयष्टकारेण,—

“पितृद्रव्यविभागस्य जीवन्त्यामपि मातरि ।

अस्वतन्त्रतयाऽस्वाम्यं यस्मान्मातुः पतिं विना ॥

मातृद्रव्यविभागोऽपि तथा पितरि जीवति ।

सत्त्वपत्येषु यस्मान्न स्त्रीधनस्य पतिः पतिः”—इति ।

अयमर्थः । पतिमरणे पितृभार्यायाः पत्युपरमादस्वातन्त्र्येण
न स्वामित्वं, यस्माच्चापत्येषु विद्यमानेषु भार्याधनस्य भार्यामरणे-
ऽपि पतिर्न स्वामी, तस्मात्तयोरन्यतरस्मिन् जीवत्यन्यतरधन-
विभागोयुक्तः—इति । एतेन जीवतोस्तत्तद्द्रव्यविभागेषु पुत्राणां
न स्वातन्त्र्यमित्यर्थादुक्तं भवति । तथा शङ्खः । “न जीवति पितरि
पुत्रा रिक्त्यं भजेरन् । यद्यपि भ्यात् पश्चादधिगतं, ते अनर्हाएव
पुत्राः । अर्थधर्मयोः अस्वातन्त्र्यात्”—इति । अस्वार्थः । यद्यपि
जन्मानन्तरमेव पुत्राः पितृधननिमित्तं प्रतिपन्नाः, तथापि पितरि
जीवति तद्धनं न विभजेरन् । यतो धर्मार्थयोरस्वातन्त्र्याद्विभाग-
करणेऽनर्हाः । अर्थास्वातन्त्र्यं नाम, तदादानप्रदानयोरस्वातन्त्र्यम्—
इति । तथाच हारीतः । “जीवति पितरि पुत्राणां अर्थादान-
विसर्गाच्चेपेस्वस्वातन्त्र्यम्”—इति । अर्थादानमर्थोपभोगः । विसर्गा-
वयः । आचेपोभृत्यादेः शिचार्थमधिचेपादिः । धर्मास्वातन्त्र्यं, पृथ-
गिष्टापूर्त्तादावप्रवृत्तिः । यत्तु देवलोकोक्तम्,—

३२८

पराशरमाधवः ।

“पितर्युपरते तत्र विभजेरन् पितुर्धनम् ।

अस्वाम्यं हि भवेत्तेषां निर्दोषे पितरि स्थिते”—इति ।

तदप्यस्वातन्त्र्यप्रतिपादनपरं । पितृधने पुत्राणां जन्मना स्वाम्यस्य लोकमिद्वत्वात् । ननु शास्त्रैकममधिगम्यस्य स्वत्वस्य कथं लोकमिद्वत्ता । शास्त्रमिद्वत्त्वञ्च, “स्वामी स्वकथकयसंविभागपरिग्रहाधिगमेषु । ब्राह्मणस्याधिकं लभ्यं चत्रियस्य विजितं निर्विष्टं वैश्यशूद्रयोः”—इति गौतमवचनादवगम्यते । अप्रतिबन्धोदायो स्वकथं, न सप्रतिबन्धोदायः । संविभागः सप्रतिबन्धोदायः । अनन्यपूर्वस्य जलदणकाष्टादेः स्त्रीकारः परिग्रहः । निधादिप्राप्तिरभिगमः । एतेषु निमित्तेषु सत्सु स्वामी भवति । ब्राह्मणस्य प्रतिग्रहादिना यत्तत्त्वं, तदधिकमसाधारणम् । चत्रियस्य विजयदण्डादितत्त्वं यत्तदसाधारणम् । वैश्यस्य कृषिमोरचादितत्त्वं निर्विष्टं, तदसाधारणम् । शूद्रस्य द्विजशूद्रादिना भृतिरूपेण यत्तत्त्वं, तदसाधारणम् । एवमनुसोमप्रतिसोमजानां स्वस्वविहिताश्वसारथादिना यत्तत्त्वं तदधिकमित्यर्थः । तत्रैव संप्रहकारो न्यायमाह,—

“वर्त्तते यस्य यद्वस्ते तस्य स्वामी स एव स”—इति ।

अन्यस्वस्थान्यहस्ते स्थितस्य दर्शनेन तस्यैव स्वामित्वापत्तेः । अतः शास्त्रैकममधिगम्यं स्वत्वत्वम् । किञ्च, यदि यस्यान्तिके यद्वनं दृष्टं तस्य स एव स्वामी, तर्ह्यस्य स्वमनेनापहृतमिति न ब्रूयात् । यस्यान्तिके दृष्टं तस्यैव स्वामित्वात् । स्वत्वस्य लौकिकत्वे,

“योऽदत्तादायिनो हस्माद्विधत्त ब्राह्मणो धनम् ।

याजनाध्यापनेनापि यथा स्तनस्तर्धेव सः”—इति

व्यवहारकाण्डम् ।

३५८

याजनादिना अदत्तादायिनः सकाशाद्भयमर्जयतो दण्डविधा-
नमनुपपन्नं ज्ञात् । तस्मात्सास्त्रैकसमधिगम्यं ज्ञातम् ।

नैवम् । लौकिकमेव ज्ञातं लौकिकार्यक्रियासाधनत्वात् ।
मौद्धादिवत् । आहवनीयादीनां वैदिकादीनामपि लौकिकपाका-
दिसाधनत्वमस्तीत्यनेकान्तिको हेतुः—इति चेत् । न । न हि तेषा-
माहवनीयादिरूपेण पाकादिसाधनत्वं, किं तर्हि लौकिकाभ्यादि-
रूपेणेत्यस्ति वैषम्यम्^(१) । किञ्च, यामराणांमपि स्वत्वव्यवहारदर्शनात्
ज्ञातस्य लौकिकत्वमवगम्यते^(२) ।

यत्तु गौतमवचनम् । “स्वामी अस्थकयमंविभागेषु”—इत्याद्य-
नुपपन्नमित्युक्तम् । तत्र । प्रतिग्रहाद्युपायस्यास्य लौकिकत्वे स्थिते
ब्राह्मणादीनां प्रतिग्रहाद्युपायनियमार्यत्वात् शास्त्रस्य^(३) । यद्युक्तं,
अन्यस्य स्वमन्येनापहतम्—इति न ब्रूयादिति । तदसत् । ज्ञातचेतु-

(१) संस्कारविशेषसंस्तुताद्विभिराहवनीयउच्यते । अस्ति च तत्र रूप-
व्यमाहवनीयत्वमस्ति त्वत् । तच्चलौकिकहेतुसाधनत्वमलौकिकेना-
हवनीयत्वेन कुर्यात् । लौकिकपाकादिसाधनत्वन्तु लौकिकेनाभित्वेनैव
रूपेणेति भावः ।

(२) स्वत्वस्य शास्त्रैकसमधिगम्यत्वे तु शास्त्रानभिज्ञानां यामराणां स्वत्व-
व्यवहारस्य न सम्भवति । न हि शास्त्रमविज्ञाय तदेकसमधिगम्यो-
ऽर्थः शक्यते ज्ञातुमिति भावः ।

(३) प्रतिग्रहाद्युपायकं स्वत्वं लौकिकमेवेति स्थिते तेषां प्रतिग्रहाद्युपा-
यानामनियमेन सर्वेषां सर्वत्र प्राप्तौ सत्यां ब्राह्मणभ्याधिकं कल्पमि-
त्यादिगौतमवचनेन ब्राह्मणस्यैव प्रतिग्रहः स्त्रात्रयस्यैव विषय इत्यादि-
रीत्या अदृष्टार्थतया उपाया नियम्यन्ते । तन्नियमातिक्रमात् पुरुषस्यैव
प्रत्यवेति स्वत्वन्तु जायते श्वेति भावः ।

६३•

पराशरमाधवः ।

भृतक्रयादिषन्देहात् स्वत्वसन्देहोपपत्तेः । यदपि चोक्तं, “योऽदत्ता-
दायिनः”—इति अदत्तादायिनः सकाशात् याजनादिना द्रव्य-
मर्जयितुर्दण्डविधानमनुपपन्नमिति । तदप्यसम् । प्रतिग्रहादिनिय-
तोपायकस्यैव स्वत्वस्य लौकिकत्वात् नियमातिक्रमेण द्रव्यमर्जयतो-
दण्डविधानमुपपद्यते । एवं, “तस्योत्सर्गेण शुध्यन्ति”—इति प्राय-
श्चित्तविधानमपि । एवं च स्वत्वस्य लौकिकत्वे असत्प्रतिग्रहादिसम्ब-
धनं तत्पुत्रादीनां दायत्वेन स्वमिति विभाज्यम्^(१) । न तेषां दोष-
सम्बन्धस्य^(२) ।

“सप्त विन्नागमा धर्म्या दायोक्ताभः कथोजयः ।

प्रयोगः कर्मयोगश्च सत्प्रतिग्रहएवच”—इति

मनुस्मरणात् ।

इदमत्र चिन्तनीयम् । विभागात् स्वं स्वस्य वा विभागः—इति ।
अत्रायं पूर्वपक्षः । विभागात् स्वं, जन्मनैव स्वत्वे उत्पन्नमात्रस्य
पुत्रस्यापि स्वं साधारणमिति द्रव्यसाध्येष्वाधानादिषु पितुरधिकार-
विधिर्न स्यात्^(२) । किञ्च,

(१) स्वत्वस्य शास्त्रैकसमधिगम्यत्वे ह्यसत्प्रतिग्रहादिना लब्धेषु स्वत्वमेव न
स्यात् तस्योत्सर्गविधानात् । स्वत्वस्य लौकिकत्वे त्वसत्प्रतिग्रहादि-
लब्धेष्वपि स्वत्वं भवत्येव । तस्योत्सर्गेण शुध्यन्तीति प्रायश्चित्तन्तु
वर्जयितुरेव न तत्पुत्रादीनाम् । स स्वत्ववर्जयिता यद्योक्तं प्राय-
श्चित्तमकुञ्चन् प्रत्यवायभागी भवति, तस्य तद्वनमधर्म्यश्च भवति ।
तत्पुत्रादीनान्तु दायरूपमेव तद्वनमिति न तेषां प्रत्यवायः । तेषां
तद्वनस्य धर्म्यत्वादित्याशयः ।

(२) साधारणधनस्यैकेन विनियोगासम्भवादिति भावः ।

खवहारकाण्डम् ।

२३१

“भर्ता प्रीतेन यदन्नं स्त्रियै तस्मिन्मृतेऽपि तत् ।

सा यथाकाममश्रीयाद्द्यादा स्थावरादृते”—इति

प्रीतिदानवचनमप्यनुपपन्नं स्यात् । यदपि,—

“मणिभुक्ताप्रवालानां सर्वस्वेव पिता प्रभुः ।

स्थावरस्य तु सर्वस्य न पिता न पितामहः ॥

पितृप्रसादात् भुज्यन्ते वस्त्राद्याभरणानि च ।

स्थावरं तु न भुज्येत प्रसादे सति पैतके”—इति ।

तत्पितामहोपात्तस्थावरविषयम्^(१) । तस्मात्, स्वामिनाशास्त्रि-
भागादा स्वत्वं न जन्मनेव ।

राद्धान्तस्य । जन्मनेव स्वत्वं लोके प्रसिद्धम् । विभागशब्दस्य
बहुस्वामिकधनविषये लोके प्रसिद्धो नान्यदौयधनविषयो न प्रह्रीण-
विषयः^(२) । किञ्च “उत्पत्त्यैवार्थं स्वामित्वात्मभेदेत्याचार्याः”—इति
शौतमवचनाज्जन्मनेव स्वत्वमवगम्यते ।

यद्युक्तम्, मणिभुक्ताप्रवालानाम्,—इत्यादिवचनं पितामहोपात्त-
स्थावरविषयमिति । तद्युक्तम् । न पिता न पितामह इति वचनात्
पितामहस्य हि स्वार्जितमपि धनं पुत्रपौत्रयोः सतोरदेयमिति च
जन्मना स्वत्वमयतीति ।

यद्युक्तम् । अर्थसाध्येष्वाधानादिषु पितुरनधिकार इति ।
तद्युक्तम् । वचनादेवाधिकारावगमात् । यदपि चोक्तं, जन्मनेव

(१) जन्मनेव स्वत्वे स्थावरस्य प्रसाददानस्य प्रसक्तिरेव नास्तीति तत्र प्रति-
बिध्यते । तस्मादिभागादिना स्वत्वं न जन्मनेति भावः ।

(२) न प्रह्रीणविषयो न निर्विषय इत्यर्थः ।

२३२

पराशरमाधवः ।

स्त्रले भर्त्ता प्रीतेन यद्वत्तमित्यादि विष्णुवचनं नोपपद्यते,—इति ।
तदप्युक्तम् । साधारण्येऽपि द्रव्यस्य वचनादेव प्रीतिदाने पितुर-
धिकारोपपत्तेः । स्थावरादौ तु स्वार्जितेऽपि पुत्रादिपारतम्यमेव ।

“स्थावरं दिपदश्चैव यद्यपि स्वयमर्जितम् ।

असम्भूय सुतान् सर्वांश्च दानं न च विक्रयः ॥

ये जाता येऽप्यजाताश्च ये च गर्भे व्यवस्थिताः ।

वृत्तिश्च तेऽभिकाङ्क्षन्ति न दानं न च विक्रयः”—

इत्यादिवचनात् । आपदादौ तु स्वातम्यमस्त्वैव ।

“एकोऽपि स्थावरे कुर्याद्दानाधमनविक्रयम् ।

आपत्काले कुटुम्भार्थं धर्मार्थेषु विशेषतः”—इति

स्मरणरात् । तस्मात्, सुदूक्तं जन्मनैव स्वत्वमिति । प्रकृतमनुसरामः ।

अपरमपि विभागकालमात्रं याज्ञवल्क्यः,—

“विभागश्चेत्पिता कुर्यादिच्छया विभजेत्सुतान् ।

ज्येष्ठं वा श्रेष्ठभागेन सर्वं वा स्युः समांशिनः”—इति ।

यदा पिता विभागं कर्तुमिच्छति, तदा पुत्रानात्मनः सकाशा-
दिच्छया विभजेत् । इच्छया विभागप्रकारः, ज्येष्ठं वा श्रेष्ठभागेनेति ।

श्रेष्ठभागः सोद्धारविभागः । उद्धारप्रकारः स्वत्यन्तरे दर्शितः,—

“ज्येष्ठस्य विंश उद्धारः सर्वद्रव्याच्च यद्वरम् ।

ततोऽर्धं मध्यमस्य स्यात्तुरीयं तु यवीयसः”—इति ।

अथवा । सर्वं ज्येष्ठादयः पुत्राः समांशभाजः^(१) । अथ^(२) विधमोभागः

(१) इदञ्च सर्वं वा स्युः समांशिन इत्यस्य व्याख्यानम् ।

(२) अथश्चेति सोद्धारविभागरूपवद्वयर्थः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२२२

स्नानार्जितद्रव्यविषयः । क्रमागते तु सर्वेषामपि समांशः स्यात् । पितु-
रिच्छया विषमविभागस्यायुक्तत्वात् । नारदोऽपि कालान्तरमाह,—

“अत ऊर्ध्वं पितुः पुत्रा विभजेयुर्धनं समम् ।

मातुर्निवृत्ते रजसि प्रत्तासु भगिनीषु च ॥

निवृत्ते वाऽपि रमणे पितर्युपरतस्पृहे”—इति ।

शङ्खोऽपि । “अकामे पितरि अक्षयविभागो वृद्धे विपरीते
चेतसि दीर्घरोगिणि च”—इति । अर्थः । अकामे विभागम-
निच्छति पितरि अतिवृद्धे विपरीतेऽप्रवृत्तिस्थे दीर्घरोगिणि अचि-
कित्स्यरोगग्रस्ते च पुत्राणामिच्छयेव विभागो भवतीत्यर्थः । दीर्घ-
रोगग्रहणमतिकुपितादेरुपलक्षणम् । अतएव नारदः,—

“व्याधितः कुपितश्चैव विषयासक्तमानसः ।

अयथाशास्त्रकारो च न विभागे पिता प्रभुः”—इति ।

पित्रा समविभागकरणे विशेषमाह याज्ञवल्क्यः,—

“यदि कुर्यात्समानांशान् पत्न्यः कार्याः समांशिकाः ।

न दत्तं स्त्रीधने यासां भर्ता वा श्वशुरेण वा”—इति ।

यदि स्वेच्छया पिता पुत्रान् समभागिनः करोति, तदा अद-
त्तस्त्रीधनाः पत्न्योऽपि पुत्रसमांशभाजः कार्याः । दत्ते तु स्त्रीधने,
“दत्ते तद्धै प्रकल्पयेत्”—इति पुत्रांशादर्द्धांशभाजो भवन्ति । पितु-
रूर्ध्वं धर्मविवृद्धयर्थं विभागः कर्तव्य इत्याह प्रजापतिः,—

“एवं सह वसेयुर्वा पृथग्वा धर्मकाम्यया ।

पृथग्विवर्धते धर्मस्तस्माद्धर्म्या पृथक्क्रिया”—इति ।

दृष्टव्यतिरपि,—

११८

परःपरमाधवः ।

“एकपाकेन वसर्ता पितृदेवद्विजार्चनम् ।

एकं भवेद्विभक्तानां तदेव स्याद् गृहे गृहे”^(१)—इति ।

पित्रोरुर्ध्वं विभागे प्रकारनियममाह चाश्ववल्क्यः,—

“विभजेयुः सुताः पित्रोरुर्ध्वमृक्यमृक्यं समम्”—इति ।

ननु पित्रोरुर्ध्वं विभागेऽपि विषमविभागो मनुष्या दर्शितः ।

ऊर्ध्वं पितुश्च मातुश्चेत्युपक्रम्य,—

“ज्येष्ठ एव तु गृहीयात् पित्र्यं धनमशेषतः ।

शेषास्तमुपजीवेयुर्यथैव पितरं तथा ॥

ज्येष्ठस्य विंश उद्धारः सर्वद्रव्याश्च यद्वरम् ।

ततोऽर्धं मध्यमस्य स्यात्तुरीयम् यवीयसः” ॥

तथा, “उद्दारेऽनुदृते तेषामियं स्यादंशकल्पना ।

एकाधिकं हरेज्येष्ठः पुत्रोऽर्धार्धं ततोऽनुजः ॥

अंशमंशं यवीयांस इति धर्मोऽप्यवस्थितः”—इति ।

गौतमोऽपि । “विंशतिभागो ज्येष्ठस्य मिथुनमुभयतोदयुक्तो-
 रथो गोवृषः । काणः खोडः कूटः वण्डो मध्यमस्यानेकश्रेत् । अवि-
 धान्यायसी गृहमनोयुक्तं सतुष्यदां सैकैकं यवीयसः । समं चेतरेतः
 सर्वम्”—इति । अथमर्थः । सर्वस्मात् पितृधमादिंशतितमोभागो-
 ज्येष्ठस्य । मिथुनं गोमिथुनं प्रसिद्धम् । उभयतोदयोऽस्याश्वतरगर्दभाः,
 तेषां यथासम्भवं अन्यतराभ्यां युक्तोरथः । खोडोवृद्धः । कूटः शृङ्ग-
 विकलः । वण्डो विलोपितबालधिः । अविशेषितत्वात् गवांश्चादीनां

(१) अनेन वचनेन सखासाधारणधनेन पृथक्पृथक् पित्राद्यर्चनात् विभागे
 धर्मोऽङ्गिरसि दर्शितम् ।

अवधारकाख्यम् ।

३१५

यथासम्भवं अन्यतरस्योद्धारः कर्त्तव्योऽमध्यमस्य । यवीयसस्य, धान्यं
ग्रीष्मादि, अयो सोहम् । अनोद्युक्तं शकटयुक्तम् । चतुष्पदां गवादी-
नामेकैकं पृथक् पृथगानुपूर्व्येण यवीयस उद्धारः । दृश्यतिरपि,—
“जन्मविद्यागुणश्रेष्ठो ह्यंशं दायादवाप्नुयात्”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“यथा यथा विभागोत्यधनं यागार्थतामिस्यात् ।

तथा तथा विधातव्यं विद्वद्भिर्भागनौरवम्”^(१)—इति ।

जीवद्विभागेऽपि विषमविभागो नारदेनोक्तः,—

“पितेव वा स्त्र्यं पुत्रान् विभजेदयसि स्त्रितः ।

श्रेष्ठं श्रेष्ठविभागेन यथा वाऽस्य मतिर्भवेत् ॥

पितृवै तु विभक्ता ये समन्यूनाधिकैर्धनैः ।

तेषां स एव धर्म्यः स्यात् सर्वस्य हि* पिता प्रभुः ॥

इदंशो प्रतिपद्येत विभजन्नात्मनः पिता”—इति ।

दृश्यतिरपि,—

“समन्यूनाधिका भागाः पित्रा येषां प्रकल्पिताः ।

तथैव ते पाण्डनीया विनेयास्ते स्युरन्यथा”—इति ।

तस्माज्जीवद्विभागेन च† विषमविभागोऽस्तीति कथं सुताः

* न सर्वस्य,—इति का० ।

† इत्यमेव पाठः सर्वेषु पुस्तकेषु । परमयं पाठः न समीचीनः ।

जीवद्विभागेऽजीवद्विभागे च,—इति पाठस्तु समीचीनः प्रतिभाति ।

(१) अनेन धनस्य यागार्थत्वं यथा भवति, तथा भागाधिक्यं कस्यव्यमिति
ब्रुवता विद्यादिगुणवतां भागाधिक्यं चापितम् । तदोपधनस्योत्पत्तौ-
यागार्थत्वस्य सम्भाव्यमानत्वादित्यभिप्रायः ।

२३६

पराशरमाधवः ।

सममेव विभजेरन्निति नियम्यते । मैवम् । सद्यं ग्रास्त्वतो विषम-
विभागोऽस्ति, तथापि लोकविद्विष्टत्वादनुबन्धादिवत् नानुष्ठीयते ।
उक्तञ्च संग्रहकारेण,—

“यथा नियोगधर्मीऽयं नानुबन्धावधोऽपि वा ।

तथोद्धारविभागोऽपि नैव सम्प्रति वर्तते”—इति ।

आपस्तम्बोऽपि । “जीवन्नेव पुत्रेभ्यो दायं विभजेत् समम्”—इति
स्वमतमुपन्यस्य “ज्येष्ठोदायादइत्येके”—इत्येकीयमतेन कृततृधनग्रहणं
ज्येष्ठस्योपन्यस्य, देशविशेषे, “सुवर्णं कृष्णा गावः कृष्णं भौमं ज्येष्ठस्य
रथः पितुः परिभाण्डञ्च, गृहोऽलङ्कारो भार्याया ज्ञातिधनं चेत्येके”
—इत्येकीयमतेनैवोद्धारविभागं दर्शयित्वा “तच्छास्त्रप्रतिषिद्धम्”—
इति निराकृतवान् । तच्च शास्त्रप्रतिषेधं स्वयमेव दर्शितवान्, “मनुः
पुत्रेभ्यो दायं व्यभजदित्यविशेषेण श्रूयते”—इति । तस्माद्विषम-
विभागः शास्त्रसिद्धोऽपि लोकविरोधाच्छ्रुतिविरोधाच्च नानुष्ठेयः,—
इति सममेव विभजेरन्निति नियमो घटते ।

स्वयं द्रव्याज्जनसमर्थतया पितृद्रव्यमनिष्कृतोऽपि यत्किञ्चिद्वा
दायविभागः कर्तव्यः तत्पुत्रादीनां दायग्रहणेष्कानिष्टस्यैर्मित्याह
याज्ञवल्क्यः,—

“शक्रस्थानीहमानस्य किञ्चिद्वा पृथक् क्रिया”—इति ।

पुत्राणां मातृधनविभागो दुहितृभावे द्रष्टव्यः । तथाच सएव,—

“मातुर्दुहितरः शेषमृणान्ताभ्य ष्यतेऽन्वयः”—इति ।

मातृकृतर्णापाकरणावशिष्टं मातृधनं दुहितरोविभजेरन् । अतश्च,
मातृकृतर्णममं न्यूनं च मातृधनं दुहितृणां षड्भावेऽपि पुत्राएव

यवहारकाण्डम् ।

३३०

विभजेरन्,—इत्यर्थादवगम्यते^(१) । अथ गौतमेन विभेपोदर्शितः ।
 “स्वोधनं दुहितृणामप्रत्तानामप्रतिष्ठितानां च”—इति । ऊढाऽनूढ-
 दुहितृसमवाये मातृधनमनूढानामेव^(२) । ऊढास्तपि सधननिर्धन-
 दुहितृसमवाये निर्धनानामेवेत्यर्थः^(३) । पैतामहे पौत्राणां विभागे
 विभेधमाह याज्ञवल्क्यः,—

“अनेकपितृकाणान्तु पितृतो दायकक्ष्यता”—इति ।

यदा पितृतः अविभक्ता भ्रातरः पुत्रानुत्पाद्य मृताः, तत्रैकस्य द्वौ
 पुत्रौ, अन्यस्य त्रयः, अपरस्य चत्वारः । तत्र पौत्राणां पैतामहे द्रव्ये
 यद्यपि जन्मनैव स्वत्वं पुत्रैरविशिष्टं, तथापि पित्र्यं द्वावेकं त्रयो-
 ऽप्येकं चत्वारोऽप्येकं लभन्ते इत्यर्थः । एतदेवाभिप्रेत्य ब्रह्मसूतिः,—

“तत्पुत्रा विधमसमाः पितृभागहराः स्युताः”—इति ।

तत्पुत्राः प्रमौतपितृकाणामेकैकस्य पुत्राः, विधमसमाः न्यूना-
 धिकसङ्ख्याः, स्वं स्वं पैतृकं भागमेव लभन्ते इत्यर्थः । यदा स्वसुत-
 योरविभक्तयोर्मध्ये कश्चित् भ्राता मृतः तत्सुतस्तु पितामहादप्यप्राप्तांशः
 पितामहेऽपि नासीत्, तदा त्वाह कात्यायनः,—

“अविभक्तेऽनुजे प्रेते तत्सुतं स्वस्थभागिनम् ।

कुर्वीत जीवनं येन स्वत्वं नैव पितामहात् ॥

लभेतांशं स पित्र्यं तु पितृव्यात्तस्य वा सुतात् ।

(१) तथाच विभजेरन् सुताः पितृरूढमवगम्यमाणं सममिति मातृधने पुत्रा-
 णामधिकारः एतद्विषय इति भावः ।

(२) इदमप्रत्तानामित्यस्य व्याख्यानम् ।

(३) तथाच अप्रत्तपदमनूढापदम्, अप्रतिष्ठितापदस्य निर्धनापरमिति भावः ।

३६८

पराशरमाधवः ।

सर्वांशस्तु सर्वेषां भ्रातृणां न्यायतो भवेत् ॥

समेत तत्सुतो वाऽपि निवृत्तिः परतो भवेत्”—इति ।

समेत तत्सुतो वा,—इत्यस्य अयमर्थः । तस्यापि विभाष्यधनस्या-
मिपौचस्य सुतोऽपि पितुरभावे तद्भागं समेत, तत ऊर्ध्वं तत्सन्तानौ
वृद्धप्रपितामहधनविभागकरणनिवृत्तिः,—इति । तथाच देवसः,—

“अविभक्तविभक्तानां कुलानां वसतां सह ।

भूयो दायविभागः स्यादा चतुर्थादिति स्थितिः ।

तावत् कुल्याः सपिण्डाः स्युः पिण्डभेदक्षतः परम्”—इति ।

जीवत्पितृकस्य पुनः पित्रा सह कथं पितामहधनविभाग-
इत्याकाङ्क्षायामाह वृहस्पतिः,—

“द्रव्ये पितामहोपाप्ते जन्त्रमे स्यादरेऽपि वा ।

सममंशितमाख्यातं पितुः पुत्रस्य चैव हि”—इति ।

चाक्षवस्त्वयोऽपि,—

“भूर्या पितामहोपात्ता निबन्धो द्रव्यमेव वा ।

तत्र स्यात् सदृशं स्वाम्यं पितुः पुत्रस्य चोभयोः”—इति ।

भूः शास्त्रिचेनादिका । निबन्धः ; एकस्य पर्णभारस्य इयन्ति
पर्णानि, तथैकस्य क्रमुकभारस्य इयन्ति क्रमुकफलानीत्याद्युक्तलक्षणः ।
द्रव्यं सुवर्णरजतादि । यत् पितामहेन प्रतिग्रहविजयादिसम्पत्,
तत्र पितुः पुत्रस्य च स्वाम्यं लोकप्रसिद्धमिति विभागोऽस्ति । हि
यस्मात् सदृशं समानं स्वाम्यं, तस्मात् न पितुरिच्छयैव विभागो-
नापि पितुर्भागद्वयम् । ततश्च, पितृतो भागकल्पनेत्येतस्वाम्ये समा-
नेऽपि वाचनिकम् । अतः,—

चंद्रचारकाण्डम् ।

३३६

“दावंशौ प्रतिपद्येत विभज्यसात्मनः पिता”—

इत्येवमादिकं युगान्तरे विषमविभागप्रतिपादनपरतया स्थापितम् । स्त्रार्जितद्रव्यविषयं वा । पैतामहधनविषये तु न कापि विषमविभागः,—इति । तथा, अविभक्तेन पित्रा पैतामहे द्रव्ये दीयमाने विक्रीयमाणे वा पौत्रस्य निषेधेऽप्यधिकारोऽस्तीति* गम्यते ।

पैतामहोपात्तेऽपि कश्चित् पितुरिच्छेव स्त्रार्जितवद्भिभागो भवतीत्याह मनुः,—

“पैतृकं तु पिताद्रव्यमनवाप्तं यदाप्नुयात् ।

न तत्पुत्रैर्भजेत्सार्धमकामः स्वयमर्जितम्”—इति ।

अपिपितामहार्जितं केनाप्यपहृतं यदि पितोद्भूतिरिति, तदा स्त्रार्जितमिव पुत्रैः सार्द्धमकामतः स्वयं न विभजेत्,—इति । एवं च सति, पितामहोपाजिते न स्त्रेच्छयाविभाग इत्युक्तं भवति । बृहस्पतिरपि,—

“पैतामहं हृतं पित्रा स्वशक्त्या यदुपाजितम् ।

विद्याशौर्यादिना प्राप्तं तच्च स्वास्यं पितुः स्वतम्”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“स्वशक्त्याऽपहृतं द्रव्यं स्वयमाप्तञ्च यद्ववेत् ।

एतत्सर्वं पिता पुत्रैर्विभागं नैव दाप्यते”—इति ।

यत्परैरपहृतं क्रमायातं स्वशक्त्यैवोद्धृतं, यच्च हृतं क्रमायातं, यच्च विद्याशौर्यादिना स्वयमेवार्जितं, तत्सर्वं पिता विभागं पुत्रैर्न दाप्य इत्यर्थः । विभागोत्तरकाण्डोत्पन्नस्य भागकल्पनाप्रकारमाह याज्ञवल्क्यः,—

* निषेधेऽप्यविशेषोऽस्तीति,—इति शा० ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । पितामहोपात्तेऽपि,—इति भवितुमुचितम् ।

६३०

पराशरमाधवः ।

“विभक्तेषु सुतोजातः सवर्णायां विभागभाक्”--इति ।

अयमर्थः । विभक्तेषु पुत्रेषु सवर्णायां भार्यायां जातः पुत्रः पित्रोर्भागं भजते इति विभागभाक्--इति । मातृभागश्चासत्यां दुहितरि, ताभ्य स्त्रुतेऽप्ययः,—इत्युक्तत्वात् । असवर्णायां जातस्तु क्षांशमेव पित्र्याल्लभते, मातृकं तु सर्वमेव । अतएव मनुः,—

“ऊर्ध्वं विभागज्जातस्तु पित्र्यमेव हरेद्धनम्”—इति ।

पित्रोरिदं पित्र्यम्,

“अमौशाः पूर्वजाः पित्रोः भ्रातृभागे विभक्तजाः”—इति

स्मरणात् । मातापित्रोर्भागे विभागात्पूर्वमुत्पन्नो न स्वामी, पित्रा सह पूर्वं विभक्तत्वात् । विभक्तजस्य भ्रातृधने न स्वामीत्यर्थः । विभागोत्तरकालं पित्रा स्वयमर्जितमपि विभागोत्तरकालमुत्पन्न-
स्यैव । तथाच मनुः,—

“पुत्रैः सह विभक्तेन पित्रा यत् स्वयमर्जितम् ।

विभक्तजस्य तत्सर्वमनौशाः पूर्वजाः स्मृताः”—इति ।

ये च विभक्ताः पुनः पित्रा सह संसृष्टास्तेषां विभागोत्तरकाल-
मुत्पन्नेन सह विभागोऽस्तीत्याह मनुः,—

“संसृष्टास्तेन वा ये सुर्विभवेत स तैः सह”—इति ।

अजीवद्विभागोत्तरकालं जातस्य पुत्रस्य भागकल्पनामाह याज्ञ-
वल्क्यः,—

“दृष्ट्वाद्वा तद्विभागः स्यादथव्ययविशोधिनात्”—इति ।

पितरि स्त्रुते भ्रातृविभागसमयेऽस्यष्टगर्भायां मातरि भ्रातृवि-
भागोत्तरकालमुत्पन्नस्य विभागः, दृष्ट्वाद्भ्रातृभिर्गृहीतात् आयव्य-

यवहारकाण्डम् ।

३४९

विशोधितात् उपचयापचयाभ्यां गोधिताद्वनात् किञ्चिदुद्धृत्य
स्नांशममोदानयः स्यादित्यर्थः ।

एतच्च मृतभ्रातृभार्यायामपि विभागममये अस्मष्टगर्भायां
विभागादूर्ध्वमुत्पन्नस्यापि वेदितव्यम् । सष्टगर्भायां तु प्रसवं प्रती-
क्ष्यैव विभागः कर्त्तव्यः । “अथ भ्रातृणां दायविभागो याज्ञान-
पत्याः स्त्रियस्तासामपुत्रलाभात्”—इति वगिष्ठस्मरणात् । विभ-
क्तेभ्यः पितृभ्यामर्थदाने विभक्तृजस्य पुत्रस्य निषेधाधिकारो नास्ति,
दत्तं च तेन न गत्यादत्तव्यमित्याह याज्ञवल्क्यः,—

“पितृभ्यां यस्य यद्वत्तं तत्तथैव धनं भवेत्”—इति ।

अजीवविभागे मातुरंशकल्पनामाह याज्ञवल्क्यः,—

“पितृदुर्ध्वं विभजतां माताऽप्यंशं समं हरेत्”—इति ।

एतच्च स्त्रीधनस्य अप्रदाने वेदितव्यम् । दत्ते त्वर्धमेव, “दत्ते
त्वर्धंश्चकारिणी”—इति स्मरणात् । अतएव स्मृत्यन्तरम्,—

“जनन्यपधना पुत्रैर्विभागेऽंशं समं हरेत्”—इति ।

अपधना प्रातिस्त्रिकस्त्रीधनशून्या जननी पुत्रैर्विभागे क्रियमाणे
पुत्रांशसमंशं हरेदित्यर्थः । जननीपक्षेण आपव्यादेरुपलब्धत्वात् ।
तथाच शास्त्रः,—

“असुतास्तु पितुः पत्न्यः समानांशाः प्रकीर्तिताः ।

पितामहश्च सर्वास्ता मातुल्याः प्रकीर्तिताः”—इति ।

यत्तु, कैश्चिदुक्तं, माताऽप्यंशं समं हरेदिति जीवगोपयुक्तमेव
धनं माता स्वीकरोतीति । तच्च । अंशसमशब्दोपानयनार्थकप्रसङ्गात् ।

* दत्तं चेत्तत्र,—इति शा० ।

६६९

पराशरमाधवः ।

अथोच्येत, बहुधने जीवनोपयुक्तं दृष्ट्वाति स्वल्पधने पुत्रसमांश-
मिति । तदपि न । विधिवैषम्यप्रसङ्गात्^(१) । भिन्नमादृकाणां सवर्णानां
समसङ्ख्यानां विभागप्रकारमाह व्यासः,—

“समानजातिसङ्ख्या ये जातास्तेकेन सूनवः ।

विभिन्नमादृकास्तेषां मादृभागः प्रशस्यते^(२)”—इति ।

इहस्थतिरपि,—

“यथेकजाता बहवः समानाजातिसङ्ख्या ।

सधनैस्तैर्विभक्त्यं मादृभागेन धर्मतः”—इति ।

विषमसङ्ख्यामानान्तु विभागं स एवाह—

“सवर्णसिद्धसङ्ख्या ये* विभागस्तेषु शस्यते”—इति ।

भिन्नजातौनां पुत्राणां विभागमाह याज्ञवल्क्यः,—

“चतुस्त्रिंशेकभागाः स्ववर्णशो ब्राह्मणात्मजाः ।

चचजास्त्रिंशेकभागा विद्वांसु द्वेकभागिनः”—इति ।

वर्णशोब्राह्मणात्मजाः, ब्राह्मणादिवर्णस्त्रीषु^(३) ब्राह्मणेनोत्पन्ना-
ब्राह्मणमूर्धावसिक्ताम्बुनिषादाः^(४) यथाक्रमम् प्रत्येकं चतुस्त्रिंशेक-

* सवर्णासिद्धसङ्ख्या ये,—इति शा० ।

(१) वाक्यभेदप्रसङ्गादित्यर्थः ।

(२) एकस्यां स्त्रियां यावन्तः पुत्रा जाताः अपरस्यामपि तावन्तएव
सिञ्जाताः तदा मातुरेवायं वि प्राशइति कृत्वा तैर्विभक्त्यमित्याशयः ।

(३) तथाच वर्णशब्दस्य वर्णशब्देन ब्राह्मणादिवर्णाः स्त्रिय उच्यन्ते ।
तस्याद्याधिकरत्नकारके वीर्यायां शस् प्रसयः ।

(४) ब्राह्मणेन ब्राह्मण्यामुत्पन्नो ब्राह्मणः, क्षत्रियायां मूर्धावसिक्तः,
वैश्यायाम्बुलः, शूद्रायां निषादः । अन्येव रीत्या उत्तरयन्त्रोपस्थेयः ।

अवधारकावहम् ।

३३

भागा भवेयुः । अत्रियादिवर्णस्त्रीषु अत्रियेणोत्पन्नाः अत्रियमाहि-
ष्योरास्त्रिलोकभागाः, वैश्येन वैश्यायामुत्पन्नौ वैश्यकरणौ द्वोकभा-
गिनौ । मनुवपि,—

“ब्राह्मणस्यानुपूर्व्येण चतस्रस्तु यदि स्त्रियः ।

तासां पुत्रेषु जातेषु विभागेऽयं विधिः स्तः ॥

सर्वं वा अक्षयजातस्तु दशधा प्रविभज्य तु ।

धर्म्यं विभागं कुर्वीत विधिनाऽनेन धर्मवित् ॥

चतुरंगान् हरेद्विप्रः चीमंगान् अत्रियास्तुतः ।

वैश्यापुत्रो हरेद्द्व्यंगं एकं शूद्रास्तुतो हरेत्”—इति ।

एतत् प्रतिपदप्राप्तभूम्यतिरिक्तविषयम् । अतएव दृश्यति,—

“न प्रतिपदभूदेष्टा अत्रियादिसूताय वे ।

यद्यप्येषां पिता दद्यान्मृते विप्रास्तुतो हरेत्”—इति ।

प्रतिपदविशेषणसामर्थ्यात् कथादिकञ्चा भूमिः अत्रियादिसूता-
नामपि भवत्येव । शूद्रापुत्रस्य विशेषप्रतिषेधाच्च^(१) ।

“शूद्रां द्विजातिभिर्जातो न भूमेर्भागमर्हति”—इति ।

यन्तु मनुवचनम्,—

“ब्राह्मणश्चात्रियविज्ञां शूद्रापुत्रो न अक्षयभाक् ।

यदेवास्त्र पिता दद्यान्मृते देवास्त्र धनं भवेत्”—इति ।

तन्प्रीतिदत्तधनसद्भावविषयं इत्यविरुद्धम् । आनुसोत्येन जात-

(१) यदि हि कथादिकञ्चा भूमिः अत्रियादिपुत्राणामपि न भवेत्,
तदा शूद्रापुत्रस्य विशेषप्रतिषेधो नोपपद्यते । शूद्रापुत्रस्य विशेषप्रतिषेध-
सामर्थ्याच्च अत्रियादिपुत्राणां तथाधिकारोऽस्तीति भावः ।

६०४

पराशरमाधवः ।

लोकपुत्रस्य स्वयम्भुवृक्षप्रकारमाह देवलः,—

“आनुलोम्येन पुत्रस्तु पितुः सर्वस्वभागभवेत्”—इति ।

एतच्च निषादव्यतिरिक्तविषयम् । अतएवोक्तं तेनैव,—

“निषादएकपुत्रस्तु विप्रस्वस्य तृतीयभाक् ।

द्वौ सपिण्डः सकुल्यो वा स्वधादाता तु संहरेत्”—इति ।

यत्तु मनुवचनम्,—

“यद्यपि स्यात्तु सप्तपुत्रो यद्यपुत्रोऽपि वा भवेत् ।

नाधिकं दशमाद्दद्याच्छूद्रापुत्राय धर्मतः”—इति ।

तदशुश्रूषुशूद्रापुत्रविषयम् । रुचियेण वैश्येन वा शूद्रायास्तुत्यस्यः
एकः पुत्रः अर्द्धमेव सरेत्, न निषादवत् तृतीयमंशम् । तथा
बृहद्विष्णुः । “दिजातीनां शूद्रस्त्वेकः पुत्रोऽर्द्धसहरोऽपुत्रस्य स्वयस्य
या गतिः सा भागार्धस्य”—इति । प्रत्यासन्नसपिण्डस्यान्यदधं भव-
तीत्यर्थः । अजीवत्वविभागे केषुचित् भ्रातृव्यसंस्कृतेषु भगिनीषु वा
ऽसंस्कृतासु तत्संस्कारः पूर्वसंस्कृतैर्भ्रातृभिः कर्तव्य इत्याह व्यासः,—

“असंस्कृतास्तु ये तत्र पैतृकादेव ते धनात् ।

संस्कार्या भ्रातृभिः ज्येष्ठैः कन्यकाश्च यथाविधि”—इति ।

भगिनीसंस्कारे तु विशेषमाह याज्ञवल्क्यः,—

“असंस्कृतास्तु संस्कार्या भ्रातृभिः पूर्वसंस्कृतैः ।

भगिन्यश्च निजादंशादृत्वा त्वंशं तुरीयकम्”—इति ।

पितृकृष्णं विभजद्विभ्रातृभिरसंस्कृता भ्रातरः समुद्रायद्रव्येण
संस्कर्तव्याः । भगिन्यश्चासंस्कृताः निजादंशाद्यज्जातीया कन्यका
तज्जातीयपुत्रभागात् तुरीयं चतुर्थं भागं दत्वा संस्कर्तव्याः ।

श्वशुरारकाशम् ।

३४५

अनेन पितृरुद्धं दुहितरोऽप्यंगभागिन्य इति गम्यते । अतएव मनुः,—

“तेभ्योऽग्रेभ्यस्तु कन्याभ्यः स्वं दद्युर्भातरः पृथक् ।

स्वात् स्वादंशाच्चतुर्भागं पतिताः स्युरदित्तवः”—इति ।

ब्राह्मणादयो भ्रातरः ब्राह्मणादिभ्यो भगिनीभ्यो द्विजाति-
विहितेभ्योऽग्रेभ्यः^(१) स्वात् स्वादंशादात्मीयाङ्गाच्चतुर्थभागं दद्युः ।

एतदुक्तं भवति । यदि कस्यचिद्ब्राह्मण्येव पत्नी पुत्रस्यैकः कन्या
चेका, तत्र पित्र्यं द्रव्यं द्वेधा विभज्य तत्रैकं भागं चतुर्धा विभज्य
तुरीयांशं कन्यायै दत्वा शेषं पुत्रो गृह्णीयात् । अथ द्वौ पुत्रौ कन्या
चेका, तदा पितृधनं त्रैधा विभज्य तत्रैकं भागं चतुर्धा विभज्य
तुरीयांशं कन्यायै दत्वा शेषं द्वौ पुत्रौ विभज्य गृह्णीतः । अथ एकः
पुत्रः द्वे कन्ये, तदा पित्र्यं धनं त्रिधा विभज्य तत्रैकं भागं चतुर्धा
विभज्य द्वौ भागौ द्वाभ्यां कन्याभ्यां दत्वाऽवशिष्टं सर्वं पुत्रो गृह्णाति ।
एवं समानजातीयेषु समविषमेषु भ्रातृषु भगिनीषु च समविषमासु
योजनीयम् ।

यदा तु ब्राह्मणीपुत्र एकः चत्त्रिया कन्या चेका, तत्र पित्र्यं
द्रव्यं सप्तधा विभज्य चत्त्रियपुत्रभागान् चैव चतुर्धा विभज्य तुरी-
यांशं चत्त्रियकन्यायै दत्वा शेषं ब्राह्मणीपुत्रो गृह्णाति । यदा तु द्वौ
ब्राह्मणीपुत्रौ चत्त्रिया कन्येका, तत्र पित्र्यं धनमेकादशधा विभज्य
चैव भागान् चतुर्धा विभज्य चतुर्थमंशं चत्त्रियकन्यायै दत्वा शेषं
सर्वं ब्राह्मणीपुत्रौ विभज्य गृह्णीयाताम् ।

(१) तेभ्योऽग्रेभ्य इति तत्पर्येण ब्राह्मणादीनां पुत्राणां संसृजाति-
विहिता अंशाः परास्मर्यन्ते । तदिदमुक्तं, द्विजातिविहितेभ्योऽग्रेभ्य इति ।

६४६

पराशरमाधवः ।

एवं जातिवैषम्ये भ्रातृणां भगिनीनां च सङ्ख्याया वैषम्ये च सर्वत्रायं
नियम इति मेधातिथेर्याख्यानम् । एतदेव विज्ञानेश्वरयोगिनोऽप्य-
भिप्रेतम् । भारुचिस्तु । चतुर्भागपदेन विवाहसंस्कारमात्रोपयोगि
द्रव्यं विवक्षितम् । अतो दायभाक्कमसंस्कृतकन्यानां नास्तीति मन्यते ।
तदेव चन्द्रिकाकारस्याप्यभिप्रेतम् । तदाह । “अतएव न दायभा-
गार्थमंगहरणम्, किन्तु विवाहसंस्कारार्थम् । अतएव देवलेनोक्तम्,—
“कन्याभ्यश्च पितृद्रव्यं” देयं वैवाहिकं वसु”—इति ।

अत्र यद्युक्तियुक्तं, तद्ग्राह्यम् । जीवद्विभागे तु यत्किञ्चित्
पिता ददाति तदेव लभते कन्या, विशेषाश्रवणात् । पित्र्यधना-
भावे नारदः,—

“अविद्यमाने पित्र्ये स्वांशादुद्धृत्य वा पुनः ।

अवश्यकार्याः संस्काराः सङ्कोचोऽत्र विवक्षितः^(१)”—इति ।

भ्रातृणां भगिनीनां च संस्काराः जातकर्माद्याः पूर्वसंस्कृतेः
भ्रातृभिः पितृधनाभावेऽपि सावश्यकत्वेन कर्त्तव्याः । पैतृकद्रव्यवि-
भागकाले स्वदत्तालङ्कारादिकमपि कन्यका प्राप्नोतीत्याह शङ्खः,—

“विभज्यमाने वै दाये कन्याऽलङ्कारमेव हि”—इति ।

किञ्चित् स्त्रीधनं च लभेतेति^(२) । मुख्यगौणपुत्राणां स्वरूपं
दायघटनक्रमश्चाह याज्ञवल्क्यः,—

* इत्यमेव पाठः सर्वेष्टादर्शपुस्तकेषु । मम तु, पितृद्रव्यात्,—इति
पाठः समीचीनः प्रतिभाति ।

(१) पितृद्रव्याभावे भ्रातृभगिनीनां संस्कारे व्ययङ्गासः कर्त्तव्यइत्यभिप्रायः ।

(२) अयमर्थः शङ्खवचनस्यैव शेषइति प्रतिभाति ।

अवधारकाण्डम् ।

३४७

“औरसो धर्मपत्नीजः तत्समः पुत्रिकासुतः ।

छेचजः छेचजातस्तु सगोत्रेणेतरेण वा ॥

गृहे प्रच्छन्न उत्पन्नो गूढजस्तु सुतः स्मृतः ।

कानौनः कन्यकाजातः मातामहसुतो मतः ॥

अचतायां दत्तायां वा जातः पौनर्भवः स्मृतः ।

दद्यान्माता पिता वा यं स पुत्रो दत्तको भवेत् ॥

क्रीतस्य ताभ्यां विक्रीतः कृत्रिमः स्यात् स्वयं कृतः ।

दत्तात्मा तु स्वयं दत्तो गर्भे विन्नः सहोदजः ॥

उत्सृष्टो गृह्यते यस्तु सोऽपविद्धो भवेत्सुतः ।

पिण्डदोऽंगहरस्यैषां पूर्वाभावे परः परः”—इति ।

एषां पुत्राणां द्वादशानां पूर्वस्य पूर्वस्थाभावे उत्तर उत्तरः
पिण्डदः आहूतः, अंगहरो धनहर इत्यर्थः । औरसपुत्रिकयोः
समवाये औरसस्यैव धनग्रहणे प्राप्ते अपवादमाह मनुः,—

“पुत्रिकायां कृतायां तु यदि पुत्रोऽनुजायते ।

समस्तत्र विभागः स्यात् ज्येष्ठता नास्ति हि स्त्रियाः”—इति ।

वसिष्ठोऽपि कचिदपवादमाह । “तस्मिंश्चेत् प्रतिगृह्यते औरसः
प्रतिपद्यते चतुर्थभागभागी स्यादत्तकः”—इति । कात्यायनोऽपि,—

“उत्पन्ने त्वौरसे पुत्रे चतुर्थांगहराः सुताः ।

सवर्णा असवर्णा वा यासाच्छादनभाजनाः”—इति ।

सवर्णाः छेचजदत्तकादयः । ते औरसे सत्यपि चतुर्थांगहराः ।

असवर्णाः कानौनगूढोत्पन्नसहोदपौनर्भवाः^(१) औरसे सति न

(१) कानौनादीनां प्रच्छन्नोत्पन्नत्वेन न सवर्णत्वमित्याशयः ।

३४८

पराशरभाष्यः ।

चतुर्थीश्वराः, अपि तु ग्रामाच्छादनमेव लभन्ते इत्यर्थः । यत्तु
विष्णुनोक्तम्,—

“अप्रशस्तास्तु कानीनगूढोत्पन्नसहोदजाः ।

पौनर्भवस्तु ते नैव पिण्डश्चक्रांशभागिनः”—इति ।

तदौरसे सति चतुर्थीशनिषेधनपरमेव^(१) । यस्तु मतुनोक्तम्,—

“एकएवौरसः पुत्रः पित्र्यस्य वसुनः प्रभुः ।

शेषाणामानुश्रवार्थं प्रदद्यात्तत्प्रजीवनम्”—इति ॥

तदौरसप्रशंसापरमेव न चतुर्थीशभागनिषेधपरम् । अन्यथा
चतुर्थीशभागप्रतिपादकवशिष्टकात्यायनवचनयोरानर्थक्यप्रसङ्गात् ।
यदपि तेनैवोक्तम्,—

“षष्ठं तु चैवजस्यांशं प्रदद्यात्पैतकाद्धनात् ।

औरमोविभजन् दायं पित्र्यं पञ्चममेवच”—इति ।

तत्रेयं व्यवस्था । अत्यन्तगुणवत्त्वे चतुर्थीशभागित्वं, प्रतिकूलत्व-
निर्गुणत्वयोः षष्ठांशभागित्वं, प्रतिकूलत्वमात्रे निर्गुणत्वमात्रे च पञ्च-
मांशभागित्वमिति^(२) । यदपि हारीतेनोक्तम् । “विभजिष्यमाण
एकविंशं कानीनाय दद्यात्, विंशं पौनर्भवाय, एकोनविंशं?

* प्रदद्यात्तत्प्रजीवनम्,—इति का० ।

† एकविंशत्,—इति शा० ।

‡ विंशत्,—इति शा० ।

§ एकोनविंशत्,—इति शा० ।

(१) न तु ग्रामाच्छादननिषेधपरमिति भावः ।

(२) तथाच प्रतिकूलत्वनिर्गुणत्वे मितिते षष्ठांशप्रयोजिके, प्रत्येकन्तु
पञ्चमांशप्रयोजिके इति भावः ।

अवधारकाण्डम् ।

३४८

द्वामुखायणाय, अष्टादशांशं च चेचजाय, सप्तदशांशं पुत्राय*, इत-
रदौरसाय पुत्राय दद्यात्”—इति । एतदसवर्णनिर्गुणपुत्रविषयम् ।
यत्तु मनुना,—

“औरसः चेचजश्चैव दत्तः कृत्रिमएवच ।

गूढोत्पन्नोऽपविद्धश्च दायादबान्धवाश्च षट् ॥

कालीनश्च सहोदश्च क्रीतः पौनर्भवस्तथा ।

स्वयंदत्तश्च शौद्रश्च षड्दायादबान्धवाः”—

इति षट्द्वयमभिधाय पूर्वषट्कस्य दायादबान्धवत्वं उत्तरषट्कस्या-
दायादबान्धवत्वमुक्तं, तत् पुनः समानगोत्रत्वेन सपिण्डत्वेन वा
उदकप्रदानादिकार्यकरत्वं षट्द्वयस्यापि सममेवेति व्याख्येयम् ।
पितृधनग्रहणं तु पूर्वस्याभावे सर्वेषामस्त्येव ।

“न भ्रातरो न पितरः पुत्रा ऋक्यहराः पितुः”—इति

औरस्यतिरिक्तानां पुत्रप्रतिनिधीनां† सर्वेषां ऋक्यहारित्वस्य
मनुनैव प्रतिपादितत्वात्^(१) । द्वामुखायणस्तु जनयितुरपि ऋक्यं
भजते । तथाच याज्ञवल्क्यः,—

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । परन्त्वसमीचीनोऽयं पाठः । कस्यापि
पुत्रविशेषस्य ह्यत्र निर्देश उचितो न पुत्रमात्रस्य ।

† पुत्रप्रतिनिधीनामपि,—इति पाठो भवितुमुचितः ।

(१) वचने पुत्रा इति वञ्चवचनोपादानात् प्रतिनिधौ श्रुतशब्दप्रयोगस्य
सिद्धान्तसिद्धतया च पुत्रप्रतिनिधिष्वपि पुत्रशब्दप्रयोगोपपत्तेः
सर्वेषामेव पुत्राणां ऋक्यहरत्वं प्रतिपादितमिति भावः ।

१५०

पराशरमाधवः ।

“अपुत्रेण परचेचे नियोगोत्पादितः सुतः ।

उभयोरप्यसौ श्वक्यौ पिण्डदाता च धर्मतः”—इति ।

यदा गुर्वादिना नियुक्तो देवरादिः स्वयमप्यपुत्रः सप्तपुत्रश्च
 चेचे स्वपरपुत्रार्थं प्रवृत्तो यं जनयति, स द्विपिष्टको द्वाभ्युत्थायणो-
 दयोरपि श्वक्यशरीरौ पिण्डदश्च । यदा स्वयं पुत्रवान् परपुत्रार्थमेव
 परचेचे पुत्रमुत्पादयति, तदुत्पन्नः चेचिणएव पुत्रो भवति न
 बीजिनः । यथोक्तं मनुना,—

“क्रियाऽभ्युपगमादेव बीजार्थं यत्प्रदीयते ।

तस्यैव भागिनौ दृष्टौ बीजौ चेचिकएवच ॥

फलं त्वनभिसम्भाय चेचिणं बीजिनं तथा ।

प्रत्येकं चेचिणामर्थौ बीजादयोनिर्वल्लीयसी”—इति ।

अस्यार्थः । अत्रोत्पन्नमपत्यमुभयोरपि भवतु,—इति संविदं कृत्वा
 यत् चेचं स्वामिना बीजावापार्थं बीजिने दीयते, तस्मिन् चेचे
 उत्पन्नस्यापत्यस्य बीजिचेचिणौ स्वामिनौ । यदा तु तत्रोत्पन्नमप-
 त्याभावयोरस्त्विति संविदमकृत्वा परचेचे बीजिना यदपत्यमुत्पाद्यते,
 तदपत्यं चेचिणएव न बीजिनः । यतो बीजादयोनिर्वल्लीयसी ।
 गवाश्वादिषु दृष्टत्वादित्यर्थः । गुर्वादिनियोगोऽपि वाग्दत्ताविषय-
 एव । अन्यस्य नियोगस्य मनुना निषिद्धत्वात् ।

“देवरादा सपिण्डादा स्त्रिया भर्तुः नियुक्तया ।

बीजेप्सिताऽधिगन्तव्या सन्नानस्य परित्तये ॥

विधवायां नियुक्तस्तु घृताक्तो वाग्यः । निशि ।

एकमुत्पादयेत्पुत्रं न द्वितीयं कथं । ॥

व्यवहारकाण्डम् ।

२५९

पुत्रे नियोगादुत्पन्ने यथावद्विधवेव सा ।
 नान्यस्मिन्विधवा नारी नियोक्तव्या दिजातिभिः ॥
 अन्यस्मिन् हि नियुञ्जाना धर्मं हन्युः सनातनम् ।
 नोदाहिनेषु मन्त्रेषु नियोगः कौन्त्यते कश्चित् ॥
 न विवाहविधौ युक्तं विधवावेदनं पुनः ।
 अथ दिजैर्हि विद्वद्भिः पशुधर्मो विगर्हितः ॥
 मनुष्याणामपि प्रोक्तो वेले राज्यं प्रशासति ।
 स भक्षीमखिलां भुञ्जन् राजर्षिप्रवरः पुरा ॥
 वर्णानां सङ्करं चक्रे कामोपहतचेतनः ।
 तदा प्रभृति द्यो मोहात्ममौतपतिकां स्त्रियम् ॥
 नियोजयत्यपत्यार्थं तं विगर्हन्ति साधवः—इति ।

मन्त्रव विकस्योऽस्तु, विधिप्रतिषेधयोरुभयोर्दर्शनात् । अतो-
 विनियोगस्य वाग्दत्तादिविषयत्वमनुपपन्नमिति चेत् । न । मनुनैव
 नियोगस्य तद्विषयत्वप्रतिपादनात् ।

“यस्या सिध्येत कन्याया वाचा सत्ये कृते पतिः ।
 तामनेन विधानेन निजोविन्देत देवरः ॥
 यथाविध्यभिगम्येतां शूक्तवस्त्रां शूचिब्रताम् ।
 मिथो भजेताप्रसवात्सहस्रसहस्रदृतादृतौ”—इति ।
 दत्तकादीनां न बीजिच्छक्यभाक्त्वम् । तथाच मनुः,—
 “गोत्रच्छक्ये जनयितुर्न भजेदन्तिमः सुतः ।
 गोत्रच्छक्यानुगः पिण्डोद्यपैति ददतः स्वधा”—इति ।

१५२

पराशरमाधवः ।

लुचिमग्रहणं वोपलक्षणार्थम्* । दत्तव्यतिरिक्तानां गौणपुत्राणां
कक्ष्यभाक्प्रतिपादकानि वाक्यानि युगान्तरविषयाणि, कलौ युगे
तेषां पुत्रत्वेन परिगणय्य स्यत्यन्तरे निषिद्धत्वात् ।

“दत्तौरसेतरेषान्तु पुत्रत्वेन परिगणः ।

देवरेण सुतोत्पत्तिः वानप्रस्थाश्रमग्रहः ॥

कलौ युगे त्विमान् धर्मान् वर्ज्यानाङ्गर्मनोषिणः”—इति ।

शूद्रधनविभागे विशेषमाह याज्ञवल्क्यः,—

“जातोऽपि दास्यां शूद्रेण कामतोऽंशहरो भवेत् ।

मृते पितरि कुर्युस्तं भ्रातरस्त्वर्धभागिनम् ॥

अभ्रातृको हरेत्सर्वं दुहितृणां सुतादृते”—इति ।

कामतः पितुरिच्छया भागं लभते । मृते पितरि यदि परि-
णीतापुत्राभ्रातरः सन्ति, तदा ते दासीपुत्रं स्वभागार्धभागिनं
कुर्युः । अथ परिणीतापुत्रा दुहितरो वा तत्पुत्रा वा न सन्ति,
तदा तद्धनं दासीपुत्रो लभते । तसद्भावे अर्द्धमेव । द्विजातीनां
दास्यामुत्पन्नस्तु पितुरिच्छयाप्यंगं न लभते नाप्यर्द्धम् । जातोऽपि
दास्यां शूद्रेणेति विशेषणात् । किंस्वनुकूलश्चेज्जीवनमात्रं लभते
इत्यभिप्रायः । अपुत्रदायग्रहणक्रममाह याज्ञवल्क्यः,—

“पत्नी दुहितरस्यैव पितरौ भ्रातरस्तथा ।

तत्सुतो गोत्रजो बन्धुः शिष्यः सन्नद्धचारिणः ॥

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, दत्तिमग्रहणं वोपलक्षणार्थम्,—
इति पाठः प्रतिभाति । तथाच दत्तिमादयः पुत्रा जनयितुर्गोत्रकक्ष्ये न
मनेरन्,—इति पर्यवसितोवचनार्थ इति भावः ।

खवहारकाळम् ।

१५१

एषामभावे पूर्वस्य धनभागुत्तरोत्तरः ।

स्वर्थातस्य ह्यपुत्रस्य सर्ववर्णेष्वथ विधिः”—इति ।

औरसादयो द्वादशविधपुत्रा यस्य न सन्ध्यावपुत्रः । तस्य मृतस्य धनं पत्न्यादीनां पूर्वस्य पूर्वस्थाभावे उत्तरोत्तरोऽगच्छति । अथ दायपहणक्रमः सर्वेषु मूर्द्धावसिक्तादिष्वनुलोमजेषु वर्णेषु च ब्राह्मणादिषु वेदितव्य इत्यर्थः । पत्नी विवाहादिसंस्कृता नारी । सा प्रथमं पत्युर्धनं गृह्णाति । तदाह वृहस्पतिः,—

“कुलेषु विश्रमानेषु पितृभ्रातृसमाभिषु ।

असुतस्य प्रमीतस्य पत्नी तद्वनहारिणी”—इति ।

अत्र विशेषमाह वृहस्पतिः,—

“अपुत्रा शयनं भर्तुः पालयन्ती व्रते स्थिता ।

पथ्येव दद्यात्तत्पिण्डं कृत्स्नमग्रं लभेत च”—इति ।

तदयं अपुत्रदायपहणक्रमः । द्वादशविधपुत्रशून्यस्य मृतस्य धनं पत्नी गृह्णाति । तदभावे दुहिता । तदभावे दौहित्रः । तदभावे माता । तदभावे पिता । तदभावे भ्राता । तदभावे तत्पुत्रः । तदभावे पितामही । तदभावे तद्वनं पितामहोऽगच्छति तत्पुत्रास्तत्पुत्राश्च । पितामहसन्नानाभावे प्रपितामहः तत्पुत्रास्तत्पुत्राश्चेति सप्तमपर्यन्तं गोत्रजा धनं गृह्णन्ति । सपिण्डानामभावे समानोदकाधनं गृह्णन्ति । समानोदकाश्च सपिण्डानामुपरि सप्त पुरुषाः, अश्वामाजानपर्यन्ता वा । तदुक्तं वृहस्पतिना,—

“सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तते ।

समानोदकभावस्तु निवर्तताचतुर्दशात् ।

६५४

पराशरमाधवः ।

अश्वनामस्तृतेरेके तत्परं गोत्रमुच्यते”—इति ।

गोत्रजानामभावे बान्धवा धनं गृह्णन्ति । बान्धवाश्च त्रिविधा-
बौधायनेन दर्शिताः,—

“आत्मपितृष्वसुः पुत्राः आत्ममातृष्वसुः सुताः ।

आत्ममातुलपुत्राश्च विज्ञेया आत्मबान्धवाः ॥

पितुः पितृष्वसुः पुत्राः पितुर्मातृष्वसुः सुताः ।

पितुर्मातुलपुत्राश्च विज्ञेयाः पितृबान्धवाः ॥

मातुः पितृष्वसुः पुत्राः मातुर्मातृष्वसुः सुताः ।

मातुर्मातुलपुत्राश्च विज्ञेया मातृबान्धवाः”—इति ।

वन्धुष्वपि यस्त्वामसन्नतरः स एव पूर्वं गृह्णाति । अतएव वृहस्पतिः,—

“बहवो भ्रातयो यच्च सकुल्या बान्धवास्तथा ।

यस्त्वामसन्नतरस्तेषां सोऽनपत्यधनं हरेत्”—इति ।

बन्धूनामभावे आचार्यः । आचार्याभावे शिष्यः । तदाह मनुः,—

“यो यो ह्यनन्तरः पिण्डात्* तस्य तस्य धनं भवेत् ।

अत ऊर्ध्वं सकुल्यः स्यादाचार्यः शिष्य एवच”—इति ।

आपस्तम्बोऽपि । “सपिण्डाभावे आचार्यः आचार्याभावे अन्ते-
वासी”—इति । शिष्याभावे सन्नद्धाचार्यः, तस्याभावे यः कश्चित्
श्रोत्रियो गृह्णाति । तदाह गौतमः । “श्रोत्रिया ब्राह्मणस्यानपत्यस्य
ऋक्यं भजेरन्”—इति । तदभावे ब्राह्मणः । तदाह मनुः,—

“सर्वेषामप्यभावे तु ब्राह्मणा ऋक्यभागिनः ।

* यो ह्यनन्तरः पिण्डः,—इति शा* ।

यवहारकाण्डम् ।

३५५

चेविद्याः शुचयोदान्तास्तथा धर्मा न हीयते"—इति ।

ब्राह्मणधनं न कदाचिदपि राजगामि । चञ्चिद्यादिधनं तु
सब्रह्मचारिपर्यन्तानामभावे राजगामि । तदुक्तं मनुना,—

“अर्हार्थं ब्राह्मणद्वयं राज्ञा नित्यमिति स्थितिः ।

इतरेषां तु वर्णानां सर्वाभावे हरेःपुत्रः”—इति ।

नारदेनापि,—

“ब्राह्मणार्थस्य तस्मात्ते दायादश्चेन्न कश्चन ।

ब्राह्मणार्थैव दातव्यमेनस्त्री स्थासृपोऽन्यथा”—इति ।

संशङ्गकारेणापि,—

“पितर्य्यविद्यमानेऽपि धनं तत्पितृमन्ततेः ।

तस्यामविद्यमानायां तत्पितामहमन्ततेः ॥

असत्यामपि तस्यान्तु प्रपितामहमन्ततेः ।

एवमेवोपपत्तीनां* सपिण्डाश्चक्षुभान्निनः ॥

तदभावे सपिण्डाः† सूरार्य्यः शिष्य एववा ।

सब्रह्मचारी सदिप्रः पूर्वाभावे परः परः ॥

शूद्रस्त्रीकोदकाभावे राजा धनमवाप्नुयात् ।

आचार्य्यस्याप्यभावे तु तथा चञ्चिदैवैश्वर्य्योः”—इति ।

नन्वनपत्यस्य धनं प्रथममेव पत्नी गृह्णातीत्येतदनुपपन्नम् । पत्नी-
सङ्गावेऽपि भ्रातृणां धनग्रहणस्य पत्नीनां वा भरणमाचक्ष्य नारदे-
नोक्तत्वात्,—

* एवमेवोपपत्तीनां,—इति का० । पाठद्वयमप्यसमीचीनं प्रतिभाति ।

† अथ, सकुल्याः,—इति पाठो भवितुमुचितः ।

२५६

पराशरमाधवः

“भ्रातृणामप्रजाः प्रेयात् कश्चिन्नेत् प्रव्रजेत वा* ।

विभजेरन् धनं तस्य प्रेषास्ते स्त्रीधनं विना ॥

भरणं चास्य कुर्वीरन् स्त्रीणामाजीवनचयात् ।

रचन्ति शय्यां भर्तुष्वेदाद्विन्दुरितरासु तत्”—इति ।

तच्च,

“संस्पृष्टानां तु यो भागस्तेषामेव स इष्यते”—

इति प्रकृत्य भ्रातृणामप्रजाः प्रेयादित्यादिवचनस्य पठितत्वेन
संस्पृष्टभ्रातृभार्याणामनपत्यानां भरणमात्रं संस्पृष्टभ्रातृणां च धन-
ग्रहणम्† ।

“संस्पृष्टानान्तु यो भागस्तेषामेव स इष्यते ।

अनपत्यांशभागो हि निर्बीजेष्वितरानियात्”—

इत्यनेन पौनरुक्त्यप्रसङ्गात् । अथ वा । अविभक्तविषयत्वमस्तु,
याज्ञवल्क्यवचनं तु विभक्तस्यासंस्पृष्टिनो भर्तृधनं‡ पत्न्येव प्रथमं
गृह्णातीत्येवंपरमित्यविरोधः । यत्तु मनुनोक्तम्,—

“पिता हरेदपुत्रस्य स्वयं भ्रातर एववा”—इति ।

यदपि कात्यायनेनोक्तम्,—

“विभक्ते संस्थिते द्रव्यं पुत्राभावे पिता हरेत् ।

भ्राता वा जननी वाऽथ माता वा तत्पितुः क्रमात्”—इति ।

मनुवचनं तावत् न क्रमप्रतिपादनपरम्, एव वेति विकल्प-

* प्रव्रजेन्नः,—इति शा० ।

† अत्र क्रियानपि यत्नः प्रचीन इति प्रतिभाति ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । भर्तृधनमिति तु समीचीनः पाठः प्रतिभाति ।

§ अत्र, तत्र,—इति भवितुमुचितम् ।

अवधारणात्मम् ।

२५७

अवणात् । कात्यायनवचनं तु पत्न्यां व्यभिचारिण्यां पित्रादेरपत्य-
धनयाहित्यप्रतिपादनपरम् ।

“भर्तुर्धनहरी पत्नी या स्यादव्यभिचारिणी ।

अपचारक्रियायुक्ता निर्लज्जा वाऽर्थनाशिका ।

व्यभिचाररता या च स्त्री धनं सा न चार्हति”—इति

तेनैवोक्तत्वात् । धनं जीवनाद्योपक्रमं चेत्तत्र नार्हतीत्यर्थः ।

धारेण्यस्तु, अनपत्यधनं पत्नी गृह्णातीत्येवमादिवचनसञ्ज्ञातस्य प्रका-
रान्तरेण विषयव्यवस्थामाह । नियोगार्थिनी पत्नी अनपत्यस्य
विभक्तस्य यद्वनं गृह्णाति* । तथाच मनु,—

“धनं यो विधुयाद्भातुः मृतस्य स्त्रियमेव वा ।

सोऽपत्यं भातुरुत्पाद्य दद्यात्तस्येव तद्वनम् ॥

कनीयान् ज्येष्ठभार्यायां पुत्रमुत्पादयेद्यदि ।

धमस्तत्र विभागः स्यादिति धर्मो व्यवस्थितः”—इति ।

विभक्तधने भातरि मृते अपत्यद्वारेणैव पत्न्याधनसम्बन्धः,
नान्यथा । अविक्रधनेऽपि तथैवेत्यभिप्रायः । गौतमोऽपि । “पिण्ड-
गोचर्विषमन्वा सक्तं भजेरन् स्त्री वा अनपत्यस्य बीजं वा लिप्से-
त”—इति । संघट्टकारोऽपि,—

“भातृषु प्रविभक्तेषु मंसृष्टेऽप्यसत्सु वा ।

गुवादिग्रनियोगस्या पत्नी धनमवाप्नुयात्”—इति ।

तदनुपपन्नं, पत्नी दुहितर इत्यत्र नियोगाश्रवणात् । अश्रुतोऽपि

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । तदुल्लेख इति तु भवितुमुचितम् ।

३५८

पराशरमाधवः ।

नियोगो गौतमादिवचनबलात्कस्यते इति युक्तमिति चेत् । न ।
 गौतमादिवचनानामर्थान्तरपरत्वात् । तथा हि । तत्र यद्गौतमवचनं,
 “अपिण्डसम्बन्धा ऋषिसम्बन्धा ऋषयः भजेरन् । स्त्री वा अनपत्यस्य
 बीजं लिप्सेत”—इति । तस्य नायमर्थः, यदि बीजं लिप्सेत तदा
 पत्नी अनपत्यधनं गृह्णातीति । अपि तर्ह्यनपत्यस्य धनं पिण्डगोचरि-
 सम्बन्धागृहीयुः । जाया न । सा स्त्री बीजं वा लिप्सेत संघता वा
 भवेदिति । वाग्रब्दस्य पदान्तरवचनत्वेन यद्यर्थे प्रयोगाभावात् । यदपि
 धनं यो विध्यादित्यादि मनुवचनं, तदपि चेचअस्यैव धनसम्बन्धं
 वक्ति न पत्न्या इति । शङ्खवचनमपि संघताया एव धनसम्बन्धं
 वक्ति, न तु देवरादिनियुक्तायाः । अन्यथा,

“अपुत्रा शयनं भर्तुः पालयन्ती व्रते स्थिता ।

पत्न्येव दद्यात्तत्पिण्डं कृत्स्नमंशं लभेत च”—इति ।

तथा,

“अपुत्रा शयनं भर्तुः पालयन्ती व्रते स्थिता ।

भुञ्जीतामरणात् चान्ता दायादा उर्ध्वमाप्नुयुः”—

इति मनुकात्यायनवचनविरोधप्रसङ्गात् । तस्मादनपत्यस्य विभक्त-
 खासंस्मृष्टिनो मृतस्य धनं पत्नी गृह्णाति इत्येव व्यवस्था ज्यायसी ।

यत्तु स्त्रीणां धनसम्बन्धाभावप्रतिपादकवचनम्,—

“यद्वाप्ये द्रव्यमुत्पन्नं तन्नानधिकृतास्तु ये ।

तद्वक्ष्यभाजस्ते सर्वे यामाच्छदनभाजनाः ॥

* इत्यनेन पाठः सर्वत्र । मम तु, अश्वत्थभाजस्ते,—इति पाठः प्रतिभाति ।

अवधारकायम् ।

१२६

यश्चायं विहितं वित्तं तस्मान्नदिनियोजयेत् ।

स्थानेषु खेषु जुष्टेषु न स्त्रीसूखविधर्मिषु"—इति ।

तद्यज्ञार्थमेव मयादितधनविषयम् । यदपि कात्यायनेनोक्तम्,—

“अदायिकं राजगामि योषिद्वृत्यौर्ध्वदेहिकम् ।

अपास्य ओत्रियद्रव्यं ओत्रियेभ्यस्तदर्पयेत्”—इति ।

अर्पणमग्न्याच्छादनोपयुक्तं धनिनः आह्वाद्युपयुक्तञ्च मुक्ता
अदायिकधनं राजगामि भवति । ओत्रियद्रव्यं तु योषिद्वृत्यौर्ध्व-
देहिकमपास्य ओत्रियस्यैव न राज्ञ इत्यर्थः । यदपि नारदे-
नोक्तम्,—

“अन्यत्र ब्राह्मणात्किञ्चिद्राजा धर्मपरायणः ।

तत्स्त्रीणां जीवनं दद्यादेष दायविधिः स्मृतः”—इति ।

तदुभयमप्यवरुद्धस्त्रीविषयं, पत्नीशब्दश्रवणात्^(१) । यदपि हा-
रीतेनोक्तम्,—

“विधवा यौवनस्था चेत् पत्नी भवति कर्कशा ।

आयुषो रक्षणार्थं तु दातव्यं जीवनं तदा”—इति ।

तदपि शङ्कितव्यभिचारस्त्रीविषयम् । यदपि प्रजापतिवचनम्,—

“आदकं भर्तृक्षौनायाः दद्यादामरणान्तिकम्”—इति ।

^२ अग्न्यामग्न्याच्छादनोपयुक्तं,—इति का० । पाठद्वयमप्यसमौचोऽनं प्रति-
भाति ।

^१ दद्यादा रमणात् स्त्रियाः,—इति का० ।

(१) पत्नी दुहितरः इत्यादि घनाधिकारबोधकवचनेऽस्ति शेषः ।

२६०

पराशरमाधवः ।

यदपि स्मृत्यन्तरे,—

“अन्नायं तण्डुलप्रस्थमपराक्ले तु सेन्धमम्”—इति ।

तदेतद्वचनद्वयं हारीतवचनेन समानार्थम् । या च श्रुतिः ।
 “तस्मात् स्त्रियोनिरिन्द्रिया अदायादाः”—इति । सा पात्रीवतघृहे^(१)
 तत्पत्न्या अंगोनास्तीत्येवम्परा । इन्द्रियशब्दस्य “इन्द्रियं वै सोम-
 पीयः”—इति सोमे प्रयोगदर्शनात् । यत्तु पत्न्याः स्थावरग्रहण-
 निषेधकं बृहस्पतिवचनम्,—

“यदिभक्ते धनं किञ्चिदाध्यादिविधिसंस्मृतम् ।

तज्ज्ञाया स्थावरं मुक्त्वा लभेत गतभर्तृका”—इति ।

तदितरदायादानुमतिमन्तरेण स्थावरविक्रयनिषेधपरम् । अन्यथा,—

“जङ्गमं स्थावरं हेम रूपं धान्यरसाम्बरम् ।

आदाय दापयेत् आर्द्धं माससंवत्सरादिकम् ॥

पितृव्यगुरुदौहित्रान् भर्तुः स्वसीयमातुलान् ।

पूजयेत् कव्यपूताभ्यां वृद्धानायातिथींस्तथा”—इति

अनेन विरोधप्रसङ्गात् । संसृष्टिविभागप्रकारसाह मनुः,—

“विभक्ताः सह जीवन्तो विभजेरन् पुनर्यदि ।

समस्तत्रविभागः स्थाज्यैष्ट्यं तत्र न विद्यते”—इति ।

समविभागविधानादेव विषमविभागनिराकरणसिद्धेः ज्यैष्ठ्यं
 तत्र न विद्यते इति पुनर्विषमविभागनिराकरणं विषमधनेन

(१) अस्ति पात्रीवतोद्यहः । तेन पात्रविशेषेण यजमानेन सोमः पीयते ।
 तत्र सोमे पत्न्या अंगो नास्तीत्यर्थः ।

अवधारकाख्यम् ।

२६९

संस्मृष्टानां धनानुसारेण विषमविभागप्राप्त्यर्थम् । संसर्गः कैरित्य-
येचिते दृश्यतिः,—

“विभक्तो यः पुनः पित्रा भ्रात्रा चैकत्र संस्थितः ।

पितृश्रेणाद्यवा प्रीत्या तत्संस्मृतः स उच्यते”—इति ।

यः पूर्वं पित्रादिना विभक्तः पुत्रादिः पुनः प्रीत्या तेन सह
समापन्नः, स संस्मृत उच्यते । येन केनापि सहवासमापन्न इत्यर्थः ।
कश्चिसंस्मृष्टिना विषमविभागमाह दृश्यतिः,—

“संस्मृष्टानाम्नु यः कश्चित् विद्यागौर्यादिनाऽधिकम् ।

प्राप्नोति तत्र दातव्योद्वांशः श्रेयाः समाग्निः”—इति ।

विद्यादिना प्राप्ते अधिके धने अंशद्वयं दातव्यं न सर्वस्मिन्निति ।
एतत्संस्मृष्टब्रह्मानुपरोधेनार्जितेऽपि विभाव्यत्वप्राप्त्यर्थम्^(१) । अपुत्रस्य
संस्मृष्टिनः अक्षयपाहिणं दर्शयति याज्ञवल्क्यः,—

“संस्मृष्टिनस्तु संस्मृष्टी सोदरस्तु तु सोदरः ।

दद्यात्पापहरेर्चांशं जातस्तु च मृतस्तु च”—इति ।

अयमर्थः । संस्मृष्टिनो मृतत्वांशं विभागकाले अविज्ञातगर्भायां
भार्यायां पश्चादुत्पन्नस्य पुत्रस्य हतरः संस्मृष्टी दद्यात्, पुत्राभावे
संस्मृष्टेवापहरेत् ; न पत्न्यादि । पत्नीनामप्रत्नदुहितृणां च भरण-
मात्रम् । तदाह नारदः,—

(१) साधारणधनोपघातेनार्जयितुर्भागादयस्य सामान्यतएव प्राप्तत्वात्
संस्मृष्टविषये विशेषवचनारम्भस्यार्थवत्त्वार्थं तत्रानुपघातार्जितेऽपि
संस्मृष्टधने अर्ककस्य दायंशौ हतरेभामेकैकोऽंश इति कथ्यते इति
भावः ।

३६२

पराशरमाधवः ।

“भरणं चास्य कुर्वीरन् स्त्रीणामाजीवनतयात् ।

रक्षन्ति ग्रथां भर्तुंश्वेदाच्छिन्दुरितरासु तत् ॥

यदा दुहितरस्तस्याः* पित्र्योऽंगो भरणं मतः ।

आ संस्काराद्भूरेद्भागं^(१) परतो विभूयात् पतिः”—इति ।

सोदरस्य तु सोदर इति, सोदरस्य संसृष्टिनः तस्यांगं सोदरः संसृष्टौ पश्चादुत्पन्नस्य पुत्रस्य दद्यात् । तदभावे स्वयमेवापहरेत्, न भिक्षोदरः । संसृष्टीति पूर्वोक्तस्यापवादः[†] । संसृष्टिनो भिक्षोदरस्य सोदरस्यासंसृष्टिनः सद्भावे उभयोरपि विभज्य धनग्रहणमित्याह सप्त,—

“अन्योदर्यस्तु संसृष्टौ नान्योदर्योऽधनं हरेत् ।

असंसृष्ट्यपि वाऽऽदद्यात्सोदरो नान्यमातजः”—इति ।

सापत्यभाता संसृष्टौ अन्योदर्यधनं हरेत् न त्वसंसृष्टौ । असंसृष्ट्यपि सोदरः सोदरस्य धनमाददीत । न पुनरन्योदर्यः संसृष्टौ । अतएव मनुः,—

“येषां ज्येष्ठः कनिष्ठो वा क्षीयेतांगप्रदानतः ।

क्षियेतान्यतरो वाऽपि तस्य भागो न लुप्यते ॥

सोदर्या विभजेयुस्तं समेत्य सहिताः समम् ।

भातरो ये च संसृष्टा भगिन्यश्च मनाभयः”—इति ।

* यदा तु दुहिता तस्याः,—इति का० ।

† नास्त्ययमंगः का० पुस्तके ।

(१) भागोऽत्र भरणरूपः ।

अवधारकाखम् ।

३६३

अयमर्थः । येषां संसृष्टिनां भिक्षोदराणां भ्रातृणां मध्ये यः कोऽपि ज्येष्ठः कनिष्ठो मध्यमो वा विभागकाले देशान्तरगमनादिना स्वांशात् भ्रष्टेत, तस्य भागो न लुप्यते—पृथगुद्धरणीयः । न संसृष्टिरेव गृह्णीयुः । किन्तु तमुद्धृतं भागमसंसृष्टिनः सोदराः संसृष्टि-मस्य भिक्षोदराः सनाभयो भगिन्यश्च देशान्तरगता अपि समागम्य समूह्य न्यूनाधिकभावमन्तरेण विभजेयुः । अन्ये मन्यन्ते ।

“असंसृष्टापि वा दद्यात् संसृष्टो नान्यमादजः”—

इत्यस्यायमर्थः । यच्च संसृष्टा भिक्षोदराः असंसृष्टाश्च सोदराः, तच्च असंसृष्टा अपि सोदरा एव धनं गृह्णीयुः न तु भिक्षोदराः संसृष्टा अपीति । यत्तु, येषां ज्येष्ठइत्यादिमनुवचनं संसृष्टानां भिक्षोदराणामसंसृष्टानामेकोदराणां च सर्वेषां धनग्रहणप्रतिपादकम् । तत् जङ्गमस्यावरात्मकोभयद्रव्यसद्भावविषयम् । अतएव प्रजापतिः,—

“अन्तर्धनस्तु यद्द्रव्यं संसृष्टानां च तद्भवेत् ।

भूमिं गृहं त्वसंसृष्टाः प्रगृह्णीषुर्यथाऽंशतः”—इति ।

अयमर्थः । संसृष्टानां भिक्षोदरभ्रातृणामन्तर्धनं गूढधनं द्रव्यं वा जङ्गमात्मकं यथाऽंशतो भवेत् । सोदराणामसंसृष्टानां गृह-ज्येष्ठादिकं स्थावररूपं यथाऽंशतो भवेत्,—इति^(१) । याज्ञवल्क्यवचनान्तु जङ्गमस्यावरधोरन्यतरसद्भावविषयमिति । तच्च यद्युक्तं तद्ग्राह्यम् ।

यदा तु संसृष्टभिक्षोदराभावः, तदा पिता पितृव्यो वा यः संसृष्टः

(१) तथाच भूमिस्थयोः पृथगुपादानात् द्रव्यपदं जङ्गमपरम् । तेन स्थावरमसंसृष्टापि सोदरैरेव गृह्णीयात् । जङ्गमस्तु संसृष्टिनोभितो-दराः असंसृष्टिनः सोदरा विभज्य गृह्णीयुः ।

२६३

पराशरमाधवः ।

सएव गृहीयात् । तथाच गौतमः । “संसृष्टिनि प्रेते संसृष्टो-
 न्यस्यभाक्”—इति । यदा पिता पितृव्यो वा संसृष्टो न विद्यते,
 तदा त्वसंसृष्टभिन्नोदरो भ्राता गृहीयात् । तदभावे त्वसंसृष्टपिता,
 तदभावे माता, तदभावे पत्नी । तदाह शङ्खः । “स्वर्थातश्च ह्यपु-
 नश्च भ्रातृगामि द्रव्यं तदभावे पितरौ हरेद्यातां तदभावे ज्येष्ठा
 न्नो”—इति । ज्येष्ठा संयता, न तु पूर्वोदा । संसृष्टभ्रातृपुत्राणां
 पत्न्याश्च समवाये धनप्रदणप्रकारमाह नारदः,—

“मृते पतौ तु भार्यास्तु स्वभ्रातृपितृमातृकाः ।

सर्वे सपिण्डाः स्वधनं विभजेयुर्यथाऽंशतः”—इति ।

पत्नीभ्रातृपितृमातृभावविशिष्टा अभ्रातृपितृकाभार्याः सर्वे
 सपिण्डा भ्रातृपुत्रादयः । तत्र भ्रातृपुत्राणां स्वपितृशतः भार्याणां
 भर्तृशतः संसृष्टधनस्य विभाग इत्यर्थः । पत्नीनामभावे संसृष्टपुत्रांशं
 तद्गुणिनी गृह्णाति । तथाच बृहस्पतिः,—

“या तस्य भगिनी सा तु ततोऽंशं लभुमर्हति ।

अनपत्यस्य धर्मीऽयमभार्यापितृकस्य च”—इति ।

चण्ड्यो भ्रातृमातृभावमनुस्यार्थः । केचित्, “या तस्य
 दुहिता”—इति पठित्वा पत्नीनामभावे दुहिता गृहीतेत्याहुः ।
 दुहितृभगिन्योरभावे,

“अनन्तरं सपिण्डादयस्तस्य तस्य धनं भवेत्”—

इत्युक्तप्रत्यासन्निक्रमेण सर्वे सपिण्डादयो धनं गृहीयुः । प्रति-
 पक्षे दोषाणामभावात् । अतएव बृहस्पतिः,—

“मृतोऽनपत्योऽभार्यश्चैव भ्रातृपितृमातृकः ।

खवहारकाण्डम् ।

१६५

सर्वे सपिण्डास्तदायं विभजेयुर्यथाऽंशतः”—इति ।

वानप्रस्थयतिनैष्ठिकब्रह्मचारिणां धनं को वा गृह्णातीत्यपेक्षिते
आह याज्ञवल्क्यः,—

“वानप्रस्थयतिब्रह्मचारिणां ऋष्यभागिनः ।

क्रमेणाचार्यसंख्यिष्यधर्मभ्राजेकतीर्थिनः”—इति ।

अथ प्रातिशोभ्यक्रमेण नैष्ठिकब्रह्मचारिणां धनं आचार्या-
गृह्णाति, न पिचादिः । उपकुर्वाणकस्य धनं पिचादयएव गृह्णाति ।
यतेस्तु धनमध्यात्मशास्त्रश्रवणधारणतदनुष्ठानक्षमः संख्यिष्यो गृ-
ह्णाति । दुर्दृत्तस्य भागानर्हत्वात् । वानप्रस्थधनं धर्मभ्राजेकतीर्थी
गृह्णाति । धर्मभ्राता समानाचार्यकः । एकतीर्थी एकाश्रमी । धर्मभ्राता
आभावेकतीर्थी च धर्मभ्राजेकतीर्थी ।

अथवा । वानप्रस्थयतिब्रह्मचारिणां धनमाचार्यसंख्यिष्यधर्म-
भ्राजेकतीर्थिनः क्रमेणैव गृह्णाति । पूर्वपूर्वाभावे उत्तरोत्तरोगृह्णाती-
त्यर्थः । यस्तु वसिष्ठेनोक्तम् । “अनंशास्त्राश्रमान्तरगताः”—इति ।
तदन्याश्रमिणामन्याश्रमिधनग्रहणनिषेधपरम् । न तु समानाश्रमिणां
परस्परसंख्यग्रहणनिषेधपरम् ।

नन्वेतेषां धनसम्पन्नएव नास्ति कुतस्तदिभागः । प्रतियह्रादे-
र्धनार्जनोपायस्य निषिद्धत्वात् । “अनर्थनिचयो भिक्षुः”—इति गौतम-
स्मरणाच्च । तच्च,

“अङ्गोमासस्य वृक्षा वा तथा संवत्सरस्य च ।

अर्थस्य निचयं कुर्यात् क्षतमाश्रयुजे* त्यजेत्”—

* क्षमादश्रयुजे,—इति शा० ।

३६६

पराशरमाधवः ।

इति वानप्रस्थस्य धनसंयोगोऽस्ति ।

“कौपीनाच्छादनार्थं तु वासोऽपि विभ्रयाद् यतिः ।

योगसम्भारभेदांश्च गृह्णीयात् पादुके तथा”--

इति वचनाद्यतेरपि वस्त्रपुस्तकादिकं विद्यतएव । नैष्ठिकस्यापि
शरीरयाचार्थं वस्त्रपरिग्रहोऽस्येवेति तद्विभागो घटतएव । दाया-
नर्क्षानां मनुः--

“अनंशौ क्रीवपतितौ जात्यन्धबधिरौ तथा ।

उन्मत्तजडमूकाश्च ये च केचिन्निरिन्द्रियाः”--इति ।

निरिन्द्रियाः व्याधिना विकलेन्द्रियाः । नारदोऽपि--

“पितृद्विद् पतितः षण्डो यश्च स्यादौषपातिकः ।

औरभा अपि नैतेऽंशं लभेरन् वेत्तजाः कुतः”--इति ।

वशिष्ठोऽपि । “अनंशास्त्वाश्रमान्तरगताः”--इति । याज्ञवल्क्यः--

“कौबोऽथ पतितस्तव्यः पङ्कुरन्मत्तको जडः ।

अन्धोऽचिकित्स्यरोगायाः भर्तव्याः स्थनिर्गन्काः”--इति ।

तव्यः पतितोत्पन्नः । आदिशब्देन सकादयो गृह्यन्ते । एते
निर्गन्काः स्वस्थभाजो न भवन्ति । केवलमशनाच्छादनेन भर्तव्याः
पोषणीयाः । अभरणं तु प्रत्यवायमाह मनुः--

“सर्वेषामपि तज्जायां दातुं शक्या मनौषिणः ।

ग्रामाच्छादनमत्यन्तं पतितो ह्यददद्भवेत्”--इति ।

* अन्धोऽचिकित्स्यरोगार्तो,--इति का० ।

† इत्यमेव पाठः आदर्शपुस्तकेषु, तज्जायं,--इति तु पाठः समीचीनः
प्रतिभाति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३६७

अन्यन्नं यावज्जीवमित्यर्थः । पतितस्य भर्तव्यत्वादि नास्तीत्याह
देवलः—

“तेषां पतितवर्जैर्भ्यो भक्तं वस्त्रं प्रदौषते”—इति ।

पतितशब्देन तज्ज्ञातोऽप्युपलक्ष्यते । आश्रमान्तरगता अपि ते
भर्तव्याः । अतएव वशिष्ठः । “अनंशास्त्वाश्रमान्तरगताः । कीबो-
न्मत्तपतितस्मरणं कीबोन्मत्तानाम्” —इति । अंगानर्हणां पुत्रा-
स्त्वंगभाजः । तदाह देवलः—

“तत्पुत्राः पितृदायांश्च लभेरन् दौषवर्जिताः”—इति ।

निरंशकानां पुत्रा औरमाः लेत्रजाश्च क्लेशादिदौषवर्जिता-
भागहारिणो न दत्तकादयः । अतएव याज्ञवल्क्यः परिमंचष्टे,—

“औरमाः लेत्रजास्तेषां निर्दोषा भागधारिणः”—इति ।

निरंशकानां दहितरो यावत् विवाहं भर्तव्याः संस्कर्तव्याः,
पत्न्यश्च साधुदत्तयो यावज्जीवं भर्तव्याः । तथाच मएव—

“सुतास्त्रैषां च भर्तव्या यावद्वै भर्तृमातृहताः ।

अपुत्रा योषितस्त्रैषां भर्तव्याः साधुदत्तयः ॥

निर्वास्याव्यभिचारिण्यः प्रतिकूलस्तथैवच”—इति ।

अन्यानपि भागानर्हान् दर्शयति याज्ञवल्क्यः—

“अक्रमोढासुतस्यैव मगोचादयश्च जायते ।

(१) कीबोन्मत्तानामाश्रमान्तरगतानामपि कीबोन्मत्तस्मरणमेव । अर्थात्
कीबोन्मत्तानां स्मृत्या यदुच्यते भरणदिकं, आश्रमान्तरगतानामपि
तेषां तदेव भवतीति भावः ।

३६८

पराशरमाधवः ।

प्रमथ्याऽवचितस्यैव न चक्षुष्मेषु चार्हति"—इति ।

मनुरपि,—

“अनिघुक्तासुतस्यैव पुचिष्याऽऽप्तस्य देवरात् ।

उभौ तौ नार्हतो भागं जारजातककामजौ"—इति ।

स्त्रीधनविभागमाह याज्ञवल्क्यः,—

“पितृदत्तं भ्रातृमातृदत्तमध्यग्न्युपागतम् ।

आधिवेदनिकाद्यञ्च स्त्रीधनं परिकीर्त्तितम् ॥

बन्धुदत्तं तथा शुल्कमन्याधेयकमेव च ।

अप्रजायामतीतायां बान्धवास्तदवाप्नुयुः"—इति ।

अध्यग्न्युपागतं विवाहकालेऽग्निसन्निधौ मातुष्ठादिभिर्दत्तम् ।

तथाच कात्यायनः,—

“विवाहकाले यत् स्त्रीभ्यो दीयते अग्निसन्निधौ ।

तदध्यग्निरुतं सद्भिः स्त्रीधनं परिकीर्त्तितम्"—इति ।

आधिवेदनिकमधिवेदनमिदं मधिविषयस्त्रियै दत्तम्^(१) । आश-
शब्देन अध्यावाहनिकश्चक्षुष्कथादिप्राप्तम् । तथाच मनुः,—

“अध्यग्न्यावाहनिकं दत्तं च प्रीतिकर्मणि ।

भ्रातृमातृपितृप्राप्तं षड्विधं स्त्रीधनं स्मृतम्"—इति ।

षड्विधमिति न्यूनसङ्ख्याव्यवच्छेदार्थम् । नाधिकसङ्ख्याव्यवच्छेदाय ।
अध्यावाहनिकप्रीतिदत्तयोः स्वरूपं कात्यायनेनोक्तम्,—

“यत्पुनर्जन्मते नारौ नौयमाना पितुर्गृहात् ।

(१) एकस्यां स्त्रियां विद्यमानायां यद्यन्यां स्त्रियमुदहति, तदा पूर्वोक्ता
स्त्री अधिविज्ञेय्यते ।

अवधारकायम् ।

१६८

अधावाह्निकं नाम स्त्रीधनं तदुदाहृतम् ॥

प्रीत्या दत्तञ्च यत्किञ्चिदन्येन श्वशुरेण वा ।

आधिवेदनिकञ्चैव प्रीतिदत्तं तदुच्यते”—इति ।

बन्धुदत्तं कन्यामाहपितृबन्धुभिर्दत्तम् । शुल्कं, यद् गृहीत्वा कन्या दीयते । अन्वाधेयकं परिणयनादनु पश्चाद्दत्तम् । तदुक्तं कात्यायनेन,—

“गृहोपस्करवाह्यानां दोह्याभरणकर्मिणाम् ।

भूयं सम्भन्तु यत्किञ्चित् शुल्कं तत् परिकीर्तितम् ॥

त्रिवाह्यात्परतो यत्तु लभं भर्तुः कुलात् स्त्रिया ।

अन्वाधेयं तु तद्वयं लभं पितृकुलात् तथा”—इति ।

पितृादिभिः स्त्रीभ्यो धनदाने विशेषमाह कात्यायनः,—

“पितृमाहपतिभ्रातृज्जातिभिः स्त्रीधनं स्त्रियै ।

यथाशक्त्वा दिसाहस्रं दातव्यं स्थावरादृते”—इति ।

यथाशक्ति स्थावरव्यतिरिक्तं धनं दिसहस्रकार्षापणपर्यन्तं दातव्यमित्यर्थः । अयञ्च नियमः प्रत्यन्ददाने^(१) वेदितव्यः । अनेकाब्दे त्व-पजीवनार्थं सकृदेव दाने नायमवधिनिधमः । नापि स्थावरपर्यु-दासः । तथाच बृहस्पतिः,—

“दद्याद्धनञ्च पर्याप्तं चेत्त्रांशं वा यदिच्छति”—इति ।

अतएव सौदायिके स्थावरेऽपि यथेष्टविनियोगार्हत्वमुक्तन्तेनैव,—

“ऊढया कन्यया वाऽपि भर्तुः पितृगृहेऽपि वा ।

भ्रातुः सकाशात् पित्रोर्वा लभं सौदायिकं स्युतम् ॥

(१) प्रत्यन्ददानेव स्थावरपर्युदासः न त्वपजीवनार्थं दाने इति भावः ।

६७०

पराशरमाधवः ।

सौदायिकं धनं प्राप्य स्त्रीणां स्वातन्त्र्यमियते ।

यस्मान्तदानृशंस्वार्थं तदेतदुपजीवनम्* ॥

विक्रये चैव दाने च यथेष्टं स्वावरेष्वपि"--इति ।

पतिदत्तस्वावरेऽपि विशेषमाह नारदः,--

“भर्त्ता प्रीतेन यद्वत्तं स्त्रियै तद्विन्दतेऽपि च ।

सा यथाकाममप्रीयात् दद्यात् वा स्वावरादृते”--इति ।

पित्रादिभिर्ह्याध्यादिना दत्तं स्त्रीधनं न भवतीत्याह कात्या-
यनः,--

“तत्र सोपाधि यद्वत्तं यच्च योगवशेन वा ।

पित्रा भ्रात्राऽथवा पत्या न तत् स्त्रीधनमियते”--इति ।

उत्सवादौ धारणार्थं दत्तमलङ्कारादिकं सोपाधिदत्तम् । योगवशेन
वचनादिनेत्यर्थः । शिष्यादिप्राप्तमपि स्त्रीधनं न भवतीत्याह सख,--

“प्राप्तं शिष्यैस्तु यद्वत्तं प्रीत्या चैव यदन्यतः ।

भर्तुः स्वास्यं तदा तत्र शेषं तु स्त्रीधनं स्यतम्”--इति ।

अन्यतः स्वादित इति यावत्^(१) । तदेतत् स्त्रीधनं दुहितृदौ-
हित्रपुत्ररहितायां स्त्रियामतीतायां बान्धवा भर्त्तादयो गृह्णन्ति ।
अत्रैवं क्रमः । मातरि वृत्तायां प्रथमं दुहिता गृह्णाति । अतएवोक्तं
तेनैव,—

* तैर्दत्तं तत् प्रजीवनम्,--इति ग्रन्थान्तररुतः पाठः ।

† यद्वत्तं,—इति ग्रन्थान्तररुतः पाठः ।

‡ भवेत्,—इति ग्रन्थान्तररुतः पाठः ।

(१) खं छातिः ।

अथ हारकाण्डम् ।

३७१

“मातुर्दुहितरः शेषमृणात्ताभ्यः ऋतेऽन्वयः”—इति ।

गौतमोऽपि । “स्त्रीधनं दुहितृणां अप्रप्तानां अप्रतिष्ठितानां च”—इति । दुहितृणामभावे दौहित्र्यो गृह्णन्ति । तद्दुहितृणां प्रसूता चेदिति याज्ञवल्क्यस्मरणत् । भिन्नमातृकाणां दौहित्र्याणां विषमाणां समवाये मातृतो भागकल्पना । तथाच गौतमः । “पितृमातृश्वसृवर्गं भागविशेषः”—इति । दुहितृदौहित्रीणां समवाये मनुः,—

“यस्मासां स्युर्दुहितरस्तामामपि यथाऽर्हतः ।

मातामह्याधनात् किञ्चित् प्रदेयं प्रीतिपूर्वकम्”—इति ।

दौहित्रीणामप्यभावे दौहित्र्याधनहारिणः । तथाच नारदः,—

“मातुर्दुहितरोऽभावे दुहितृणां तदन्वयः”—इति ।

दुहितृदुहितृणामभावे तदन्वयो दौहित्र्यो गृह्णातीत्यर्थः ।
दौहित्र्याणामभावे,

“विभजेरन् सुताः पित्रोर्द्वयं ऋक्यमृणं समम्”—

इत्यादियाज्ञवल्क्यवचनतः मातृश्वणापाकरणतोऽवशिष्टं मातृधनं पुत्रा गृह्णन्ति । यत्तु मनुगोक्तम्,—

“जनन्यां संस्थितायान् समं सर्वं सहोदराः ।

भजेरन् मातृकं ऋक्यं भगिन्यश्च सनाभयः”—इति ।

एतत् पुत्राणां दुहितृणां च समूय मातृश्वव्यवहारित्वपरं न भवति; किन्तु तेषां धनसम्बन्धे प्राप्ते समविभागप्राप्त्यर्थं, समशब्द-
श्रवणात् । यदपि शङ्खल्लिखिताभ्यामुक्तम् । “समं सर्वं सहोदरा-
मातृकं ऋक्यमर्हन्ति कुमार्यश्च”—इति । तदपि मनुवचनेन समा-

३७२

पराशरमाधवः ।

नार्थम् । अथ वा, एतदचनदयं भर्तुः कुलसन्धस्त्रीधरविषयम् ।
अस्मिन्नेव विषये दृश्यतिः,—

“स्त्रीधनं तदपत्यानां दुहिता च तदंघ्रिनी ।

अप्रप्ता चेत्समूढा तु लभते सा न मातृकम्”—इति ।

अपत्यानां पुमपत्यानाम्* । यत्तु पारस्करेणोक्तम्,—

“अप्रप्तायास्तु दुहितुः स्त्रीधनं परिकीर्तितम् ।

पुत्रस्तु नैव लभते प्रप्तायां तु समांशभाक्”—इति ।

तदप्रतिष्ठितो घण्डदुहितविषयम् । अतएव मनुः,—

“मातुस्तु यौतकं यत् स्यात् कुमारीभागएव सः”—इति ।

यौतुकं पितृकुलसन्धम् । अनपत्यहीनजातिस्त्रीधनं उत्तमजाति-
सपत्नीदुहिता गृह्णाति, तदभावे तदपत्यम् । तदुक्तं मनुना,—

“स्त्रियास्तु यद्भवेदित्तं पित्रा दत्तं कथञ्चन ।

ब्राह्मणी तद्वरेत्कन्या तदपत्यस्य वा भवेत्”—इति ।

ब्राह्मणी आत्यधमजात्युपलक्षणार्थम्† । पुत्राणामभावे पौत्रा गृह्णाति
पौत्राणामपि पितामहपूजायाकरणम् । पुत्रपौत्राणां द्वेयमिति अधि-

* मान्यानाम्,—इति का० ।

† इत्यनेन पाठः सर्वेष्टादर्शपुस्तकेषु । मम तु, अप्रतिष्ठितादस्तदुहित-
विषयम्,—इति पाठः प्रतिभाति ।

‡ ब्राह्मणी आत्यधमजात्युपलक्षणार्थम्,—इति का० । पाठइयमप्यसमो-
चीनं प्रतिभाति । ब्राह्मणीपदमुत्तमजात्युपलक्षणार्थम्,—इति तु पाठः
समोचीनो भवति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३७३

कारश्रवणात् । अस्तु कृणापाकरणेऽधिकारः । स्वकथभाक्त्वं कुतदति
चेत् । तत्र । “स्वकथभाजः स्वणं प्रतिकुर्युः”—इति गौतमवचनेन
स्वकथभाजमेव कृणापाकरणाधिकारश्रवणात् । पौत्राणामप्यभावे
भर्त्रादयोऽपि स्वकथभाजः । अत्रैव विवाहभेदेन विशेषमाह मनुः,—

“ब्राह्मदैवार्षगान्धर्वप्राजापत्येषु यद्वनम् ।

अप्रजायामतीतायां भर्तुरेव तदिष्यते ॥

यत्तस्यै स्वाङ्गनं दत्तं विवाहेष्वामुरादिषु ।

अतीतायामप्रजायां मातापित्रोस्तदिष्यते”—इति ।

ब्राह्मदैवार्षगान्धर्वप्राजापत्यविवाहेषु संस्कृताया भार्याया यद्वनं
तदुचिवादिपौत्रान्ततद्वनहारिसन्ततेरभावे सति भर्तृगामि, न पुन-
र्मात्रादीनामित्यर्थः । आसुरराक्षसपैशाचविवाहसंस्कृतायाः भार्याया-
धनं मातापित्रोर्भवतीत्यर्थः । यत्तु कात्यायनेनोक्तम्,—

“बन्धुदत्तन्तु बन्धूनामभावे भर्तृगामि तत्”—इति ।

तदासुरादिविवाहसंस्कृतस्त्रीविषयम् । अतएवोक्तं तेनैव,—

“आसुरादिषु यस्मिन् स्त्रीधनं पैत्रकं स्त्रियाः ।

अभावे तदपत्यानां मातापित्रोः तदिष्यते”—इति ।

भर्त्रादिभिर्दत्तमपि शुल्काख्यं स्त्रीधनं सोदरएव गृह्णाति ।
तथाच गौतमः । “भगिनोऽशुल्कं सोदर्याणामूर्ध्वं मातुः”—इति ।
सोदर्याणामभावे मातुर्भवतीत्यर्थः । यत्पुनस्तेनैवोक्तम् । “स्वस्र
शुल्कं वोढाऽर्हति”—इति । तच्छुल्कग्रहणानन्तरं संस्कारात् प्राक्
मृतायां द्रष्टव्यम् । अतएव याज्ञवल्क्यः,—

“मृतायां दत्तमादद्यात् परिशोध्योभयव्ययम्”—इति ।

३७४

पराशरमाध्वः ।

यत्तु कन्यायै मातामहादिभिर्दत्तं भूषणादि, तदपि सोदरा-
एव गृह्णीयुः । तथाच बौधायनः,—

“स्रव्यं मृताया गृह्णीयुः कन्यायाः सोदराः समम् ।

तदभावे भवेन्मातुस्तदभावे पितुर्भवेत्”—इति ।

अनपत्यपुत्रिकाधनमपि सोदरो गृह्णाति । तथाच पैठौनसिः,—

“प्रेतायां पुत्रिकायान्तु न भर्ता दायमर्हति ।

अपुत्रायां कुमार्याञ्च भ्रात्रा तदुपाह्वमित्यपि”—इति ।

पुत्रिकायां पितुः पश्चादौरससद्भावे सएव गृह्णीयान् न भर्ता ।

यत्तु मनुवचनम्,—

“अपुत्रायां मृतायां तु पुत्रिकायां कथञ्चन ।

धनं तु पुत्रिकाभर्ता हरेच्चैवाविचारयन्”—इति ।

तत्पश्चादुत्पन्नभ्रात्रभावे वेदितव्यम् । यत्तु कचिदनपत्यं स्त्रीधनं
स्वस्त्रीयादीनां भवतीत्युक्तं बृहस्पतिना,—

“मादृष्यसा मातुलानीं पितृव्यस्त्री पितृव्यसा ।

अश्रूः पूर्वजपत्नी च मादृतुल्या प्रकीर्तिता ॥

यदाऽऽसामौरसो न स्यात् सुतो दौहित्र एव च ।

तत्सुतो वा धनं तासां स्वस्त्रीयाद्याः समागुयुः”—इति ।

अस्याथमर्थः । ब्राह्मादिविवाहेषु भर्तुरभावे, आसुरादिषु माता-
पितोरभावे, मादृष्यसादीनां धनं यथाक्रमं मादृष्यस्त्रीयाद्या-
गृह्णीयुः । कचिज्जीवन्त्याः सप्रजाया अपि पत्न्याधनं भर्ता गृह्णी-
यादित्याह याज्ञवल्क्यः,—

“दुर्भिन्ने धर्मकार्ये च व्याधौ संप्रतिरोधके ।

अन्यथाकारकम् ।

३७५

गृहीतं स्त्रीधनं भर्ता न स्त्रियै दातुमर्हति”—इति ।

संप्रतिरोधके वन्दिगृहादौ स्वकीयद्रव्याभावे स्त्रीधनं गृहीत्वा पुनस्तस्यै न दद्यात् । प्रकारान्तरेण गृहीतं पुनर्दद्यादेव । तथाच कात्यायनः,—

“न भर्ता नैव च सुतो न पिता भ्रातरो न च ।

आदाने वा विसर्गे वा स्त्रीधने प्रभविष्णवः ॥

यदि चैकतरोऽप्येषां स्त्रीधनं भक्षयेद्दत्तात् ।

सद्विक्रमं प्रदायः स्याद्दण्डश्चैव समाप्नुयात् ॥

तदेव यद्यनुज्ञाय भक्षयेत्प्रीतिपूर्वकम् ।

मूलमेव स दाप्यः स्याद् यद्यसौ धनवान् भवेत्”—इति ।

देवलोऽपि,—

“वृत्तिराभरणं शुल्कं लाभश्च स्त्रीधनं भवेत् ।

भोक्ता तत् स्वयमेवेदं पतिर्नार्हत्यनापदि ॥

वृथा मोक्षे च भोगे च स्त्रियै दद्यात् सद्विक्रमम्”—इति ।

विभाज्यद्रव्यमाह कात्यायनः,—

“पैतामहश्च पित्र्यश्च यश्चान्यत्स्वयमर्जितम् ।

दायादानां विभागे तु सर्वमेव विभज्यते”—इति ।

पितृद्रव्योपजीवनेन स्वयमर्जितं यत्तद्विभजेत् तदनुपजीवने-
नार्जितस्याविभाज्यत्वात् । एतच्चितयमपि शृणावशिष्टं विभजेत् ।

तथाच सएव,—

“शृणं प्रीतिप्रदानञ्च दत्त्वा शेषं विभाजयेत्”—इति ।

शृणप्रदानार्थं धनाभावे पितृशृणमपि विभजेत् । अथं शृणं

३८६

पराशरमाधवः ।

सममिति वचनात् । क्वच्यं ऋणमिति वचनादिनिवृत्त्यर्थं शोध्य-
मित्याह* सएव,—

“ऋणमेवंविधं शोध्यं विभागे बन्धुभिः सदा ।

गृहोपस्करवाङ्मास्य दोक्षाभरणकर्मिणः ॥

दृश्यमाना विभज्यन्ते कोशं गूढेऽग्नौ भृगुः”—इति ।

अथ कोशग्रहणमितरदिव्यप्रतिषेधार्थम् । तथाच सएव,—

“शंकाविश्वाससम्भाने विभागे ऋक्षिणां सदा ।

क्रियासमूहकर्तृत्वे कोशमेवं प्रदापयेत्”—इति ।

अविभाज्यद्रव्यमाह याज्ञलक्ष्यः,—

“पितृद्रव्याविरोधेन यदन्यत् स्वयमर्जितम् ।

सैवमौदाहिकस्यैव दायादानां न तद्भवेत् ॥

क्रमादभ्यागतं द्रव्यं हतमभ्युद्धरेत्तु यः ।

दायादेभ्यो न तदद्यात् विद्यया लब्धमेवच”—इति ।

पितृद्रव्याविरोधेन यत् स्वयं कृत्वादिना उपार्जितं, यच्च विद्या-
दिना लब्धं, विवाहाच्च यत्नम्, तद्भावादीनां न भवेत् । यत्पि-
चादिक्रमायातं चोरादिभिरपहृतमन्यैरनुद्धृतं द्रव्यं पुत्राणां मध्ये
यः कश्चिदितराभ्यनुज्ञयोद्धरति, तत्तस्यैव भवति । चेवं तु तुरी-
यांशमेवोद्धृतां गृह्णाति शेषं तु सर्वेषां सममेव । तथा शङ्खः,—

“पुत्रेनष्टान्तु यो भूमिं यः कश्चिदुद्धरेत् अमात् ।

यथाभागं लभन्तेऽन्ये दत्त्वाऽंशन्तु तुरीयकम्”—इति ।

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । परमयमसमीचीनः पाठः ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३७७

तथा विद्ययाऽध्ययनादिना* लब्धमपि स्वस्यैव भवति । पितृ-
द्रव्याविरोधेनेति सर्वत्र शेषः । अतएव मतुः,—

“अनुपपन्नं पितृद्रव्यं अमेण यदुपार्जयेत् ।

दायादेभ्यो न तद्दिद्यात् विद्यया लब्धमेव च”—इति । †

अमेण कृत्वादिना । पितृग्रहणमविभक्तोपलक्षणार्थम् । व्याप्तोऽपि,—

“विद्याप्राप्तं शौर्य्यधनं यच्च सौदायिकं भवेत् ।

विभागकाले तत्तस्य माप्तेष्टव्यं च षड्विधभिः”—इति ।

अविभाज्यविद्याधनस्य लक्षणमाह कात्यायनः,—

“परभक्तोपयोगेन प्राप्ता विद्याऽन्यतस्तु या ।

तथा प्राप्तं धनं यत्तु विद्याप्राप्तं तदुच्यते ॥

उपन्यस्तेषु यत्तत्त्वं विद्यया †पणपूर्वकम् ।

विद्याधनं तु तद्दिद्यात् विभागे न नियोज्यते ॥

श्रित्यादालिङ्ग्यतः प्रभ्रात् सन्दिग्धप्रभ्रनिर्णयात् ।

स्वज्ञानशंसनाद्वाऽपि लब्धं प्राधान्यतश्च यत् ॥

परं निरस्य यत्तत्त्वं विद्यातो द्यूतपूर्वकम् ।

विद्याधनं तु तद्दिद्यात् न विभाज्यं बृहस्पतिः ॥

सन्निविष्टे हि धर्मोऽयं स्वस्याद्यच्चाधिकभवेत्† ।

विद्यावलकृतस्यैव यान्यत्तच्छिष्यतस्तथा? ॥

* विद्यया अध्यापनादिना,—इति का० ।

† इय,—इति का० ।

‡ श्रित्येवपि हि धर्मोऽयं मूल्याद्यच्चाधिकं भवेत्,—इति यस्यान्त-
रीयः पाठः ।

§ यानतः शिष्यतस्तथा,—इति का० ।

३७८

दराशरमाधवः ।

एतद्विद्याधनं प्राक्तः सामान्यं यदतोऽन्यथा”—इति ।

अतो विद्याधनादन्यथाभूतमविभक्तपिचादिद्रव्योपयोगप्राप्तं तद-
विभक्तानां सामान्यं साधारणमिति यावत् । कश्चिद्विद्याप्राप्तमपि
धनं विभाव्यमित्याह नारदः,—

“कुटुम्बं विभ्रयात् आतुर्याविद्यामधिगच्छतः ।

भागं विद्याधनात्तस्मात् स जमेताश्रुतोऽपि सन्”—इति ।

कात्यायनेनापि,—

“कुले विनीतविद्यानां भ्रातृणां पित्रतोऽपि वा ।

शौर्य्यप्राप्तं तु यद्वित्तं विभाव्यं तत् दृश्यतिः”—इति ।

अविभक्तस्य कुले पित्रव्यादेः पित्रतोऽपि वा प्राप्तविद्यानां
यद्वनं शौर्य्यादिना प्राप्तं विद्ययैव प्राप्तं, तद्विद्याधनं विभाव्यमिति ।
पित्रद्रव्यार्जितेनार्जिते धने भागदयनेकस्याह वसिष्ठः । “येन तेषां
यदुपार्जितं स्याद्द्व्यंशमेव जमेत”—इति । यस्तु,—

“सामान्यार्थसमुत्थाने विभागस्तु समः स्मृतः”—इति ।

तद्विशेतरक्त्याद्युपार्जितधनविषयम् । अविभाव्यविद्याधने अर्ज-
नेष्ट्या अंशमाह गौतमः । “स्वयमर्जितं त्रैव वैशेभ्यो दैशः कासं
दद्यात्”—इति । दृष्टाभावे लाह नारदः,—

“वैशो वैशाय नाकामो दद्यादंशं स्मृतो धनात् ।

पित्रद्रव्यं समान्नित्यं न त्रेतद्वनमाहृतम्”—इति ।

* भागं विद्याधनात्तस्मात्तुतोऽपि जमेत् समम्,—इति शा० ।

† प्राप्तं विद्यार्थिनां यद्वनं,—इति का० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१७६

अवेद्याय सकामोऽपि न दद्यात् । तदाह कात्यायनः,—

“नाविद्यानाम्न वैद्येन देयं विद्याधनं क्वचित् ।

समविद्याधिकानाम्न देयं वैद्येन तद्वनम्”—इति ।

विद्याप्राप्तधनवत् श्रौर्यादिप्राप्तमपि धनमविभाज्यमित्याह

अथ,—

“श्रौर्यप्राप्तं विद्याया च स्त्रीधनं चैव यत् स्मृतम् ।

एतत्सर्वं विभागे तु विभाज्यं नैव चत्विभिः ॥

ध्वजाहतम्भवेद् यत्तु विभाज्यं नैव तत् स्मृतम्”—इति ।

ध्वजाहतस्य लक्षणं तेनैवोक्तम्,—

“संग्रामादाहतं यत्तु विद्राव्य दिशतां वक्षम् ।

स्वाम्यर्थे जीवितं त्यक्त्वा तद्ध्वजाहतमुच्यते”—इति ।

हृदयतिरपि,—

“पितामहपितृभ्यां च दत्तं माता च यद्भवेत् ।

तस्य तन्नापहर्त्तव्यं श्रौर्यभार्याधनं तथा”—इति ।

श्रौर्यप्राप्तधनस्वरूपं च कात्यायनेन दर्शितम्,—

“आहृष्ट्य संग्रहं यच्च प्रथमं कर्ष्यं कुर्वते ।

तस्मिन् कर्ष्यसि तुष्टेन प्रसादः स्वामिना कृतः ॥

तच्च स्वयं तु चत्किञ्चित् धनं श्रौर्येण तद्भवेत्”—इति ।

पिशादिद्रव्योपजीवनेन विद्याप्राप्तधनवत् श्रौर्यप्राप्तधनेऽप्यर्जकस्य

भागद्वयमाह व्यासः,—

“साधारणं समाश्रित्य चत्किञ्चिदाहनायुधम् ।

• पितामहपितृव्यानां,—इति शा० ।

३८०

पराशरेमाधवः ।

शौर्यादिनाऽऽप्नोति धनं भ्रातरस्तत्र भागिनः ॥

तस्य भागद्वयं देयं शेषास्तु समभागिनः”—इति ।

अन्यदण्यविभाज्यमाह मनुः,—

“वस्त्रं पञ्चमलङ्कारं कृताञ्जमुदकं स्त्रियः ।

योगक्षेमप्रचारञ्च न विभाज्यं प्रचक्षते”—इति ।

वस्त्रं धृतं वस्त्रम् । पिष्टधृतं वस्त्रं पितुरूर्ध्वं विभागे आङ्गभोक्तो दातव्यम् । तथाच बृहस्पतिः,—

“वस्त्रालङ्कारग्रथ्यादि पितुर्यद्वाहनादिकम् ।

गन्धमाद्यैः समभ्यर्च्य आङ्गभोक्तो तदर्पयेत्”—इति ।

अन्यानि तु वस्त्राणि विभाज्यान्वेव । पञ्च वाहनं, पञ्च अश्व-
प्रिविकादिवाहनम् । तदपि यद् येनारूढं तत्तस्यैव । अनारूढं तु
सर्वैर्विभाज्यम् । अलङ्कारोऽपि यो येन धृतः, स तस्यैव । अधृतः
साधारणोविभाज्य एव,

“पत्यौ जीवति यत् स्त्रीभिरलङ्कारो धृतो भवेत् ।

न तं भजेरन् दायादाः भजमानाः पतन्ति ते”—इति

तेनैव धृत इति विशेषेणोपादानात् । कृताञ्जं तण्डुलमोद-
नादि । तदपि यथासम्भवं भोक्तव्यम् न विभाज्यम् । उदकं तदा-
धारः कृपादिः । सोऽपि विषमः पय्यायेणोपभोक्तव्यो न मूख्यदा-
रेण विभाज्यः । स्त्रियश्च दास्योविषमाः पय्यायेण कर्षं कारयि-
तव्याः । तथाच बृहस्पतिः,—

“एकां स्त्रीं कारयेत् कर्षं यथाऽङ्गेन गृहे गृहे ।

वज्रः समांगतो देया दासानामप्ययं विधिः”—इति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१८९

पित्राऽवस्तुद्धास्तु समा अपि न विभाज्याः । तथाच गौतमः । “स्त्रीषु संयुतास्त्रविभागः”—इति । योग इति श्रौतस्मार्त्ताग्निसाध्यमिष्टं कर्म लक्ष्यते । जेमः इति लब्धपरिचणहेतुभूतं वह्निर्वेदिदान-तडागारामनिर्माणदि पूर्त्तं कर्म लक्ष्यते । तदुभयं पित्रद्रव्यविरो-धार्जितमप्यविभाज्यम् । तदुक्तं लौगाक्षिणा,—

“जेमं पूर्त्तं यागमिष्टमित्याहुस्तत्त्वदर्शिनः ।

अविभाज्ये च ते प्रोक्ते शयनासनमेवच”—इति ।

अथवा । योगजेमशब्देन कृत्रचामरगस्तवाहनादिप्रभृतय उच्यन्ते । प्रचारोग्रहारामादिषु प्रवेशनिर्गममार्गः । सोऽप्यविभाज्यः । यत्तु उग्रनसा चेचस्थाप्यविभाज्यत्वमुक्तम्,—

“अविभाज्यं मगोचाणामामहस्रकुलादपि ।

वार्यं* चेचञ्च पचञ्च कृताञ्चमुदकं स्त्रियः”—इति ।

तत्प्रतिग्रहलब्धचेचं चित्रियासुतेन सार्द्धं ब्राह्मणीसुतेन अवि-भाज्यमित्येवं परम् ।

“न प्रतिग्रहभूर्देया चित्रियादिसुताय च”—

इति स्मरणात् । अन्ये मन्यन्ते । वस्त्रादयोऽपि विभाज्या एव । तथाच वृहस्पतिः,—

“वस्त्रादयोऽविभज्यायैरुक्तं तेन विचारितम् ।

धनं भवेत्समृद्धानां वस्त्रास्त्रङ्कारसंश्रितम् ॥

मध्यस्थितमनाजीव्यं दातुं तैः कस्य शक्यते ।

युक्त्या विभजनीयं तदन्यथाऽनर्थकं भवेत् ॥

* याज्यं,—इति ग्रन्थान्तरभूतः पाठः ।

३८२

पराशरभाष्यः ।

विक्रीय वस्त्राभरणमृणमुद्गाह्य लेखितम् ।
 कृताश्रं वा कृताश्रेण परिवर्त्य विभज्यते ॥
 उद्धृत्य कूपवायुमस्त्रनुसारेण गृह्यते ।
 एकां स्त्रीं कारयेत् कर्षं यथाऽग्नेन गृहे गृहे ॥
 बह्वः समाग्नतो देया दासानामप्यथ विधिः ।
 योग्येभ्योऽपि लाभः समत्वेन विभज्यते ॥
 प्रचारस्तु यथाऽग्नेन कर्त्तव्यो ऋषिभिः सह"—इति ।

तेन वस्त्रादीनामविभज्यत्वप्रतिपादकं अनुवचनमुग्रनोवचनं चा-
 नादरणीयम् । तदनुपपन्नम् । विरोधे हि वचनानां विषयव्यव-
 हाराऽऽश्रयणं युक्तं, न चान्यथाकरणम् । दृष्टव्यतिवचनानानु अष्टत-
 वस्त्रादिविषयत्वम्, मन्वादिवचनस्तु एतद्वस्त्रादिविषयत्वम् पूर्व-
 मेवोक्तमिति विषयव्यवस्था घटते इति ।

विभागकाशे केनचिद्व्यति पश्चादुद्गावितं चेत्, तत्सर्वं समं
 विभजेयुः । तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“अन्योन्यापहतं द्रव्यं विभक्ते यन्तु वृष्यते ।
 तत्पुनस्ते समैरग्नैः विभजेरञ्जिति स्थितिः”—इति ।

समग्रशब्दो विषमविभागनिरासार्थः । विभजेरञ्जिति बहुवचनेन
 येन दृष्टं तेनैव न ग्राह्यमिति दर्शयति । मनुरपि,—

“अष्टे धने च सर्वस्मिन् प्रविभक्ते यथाविधि ।

पश्चाद्दृश्येत यत्किञ्चित् तत्सर्वं समतां नयेत्”—इति ।

अपहतद्रव्यवस्त्रास्त्रोक्तानतिक्रमेण विषमभागतया* विभक्तमपि

* विषमभागयता,—इति नास्ति का० पुस्तके ।

यवहारकाण्डम् ।

३८३

भक्षणां नश्येत्* । तथाच कात्यायनः,—

“अन्योन्यापहतं द्रव्यं दुर्विभक्तञ्च यद्भवेत् ।

पश्चात्प्राप्तं विभज्येत समभागेन तद्दृष्टुः”—इति ।

एवं च सति वञ्चितद्रव्यस्य पश्चाद् दृष्टस्यैव विभागविधानात्
पूर्वं विभक्तस्य पुनर्विभागोनास्तीत्यवगम्यते । यन्तु मनुनोक्तम्,—

“विभागे तु कृते किञ्चित् सामान्यं यच्च दृश्यते ।

नास्ती विभागो विज्ञेयः कर्त्तव्यः पुनरेव हि”—इति ।

तदिभक्तद्रव्यार्जनव्ययकरणाद्वर्ग्येदितव्यम् । †अन्योन्यापहतमि-
त्यादिवचनानां निर्विषयतापत्तेः । अत्रान्योन्यवञ्चने दोषोऽप्यस्ति ।
तथाच मुक्तिः । “यो वै भागिनं भागाञ्जुदते चयते वै न स यदि
वैनं न चयतेऽथ पुत्रमथ पौत्रं चयते”—इति । अयमर्थः । यो भागिनं
भागार्हं भागाञ्जुदते भागादपाकरोति भागं तस्मै न प्रयच्छतीति
यावत् । अथ भागाञ्जुतः एनमपहारकं चयते नाशयति पापिनं
करोतीति यावत् । यदि तं न नाशयति, तदा तस्य पुत्रं पौत्रं
वा नाशयतीति । यन्तु मनुनोक्तम्,—

“यो ज्येष्ठो विनिकुर्वीत लोभात् भ्रातृन् यवीयसः ।

सोऽज्येष्ठः स्यादभागश्च नियन्तव्यश्च राजभिः”—इति ।

तत्सूतन्त्रस्यापि ज्येष्ठस्य समुदायद्रव्यापहारे दोषोऽस्ति किमु-

* इत्यमेव पाठः सर्वत्र । परमयमसमीचीनः पाठः । अत्र क्रियानपि
पाटो भ्रष्टोऽन्यथा जातोवेत्तुमौयते ।

† अथ, अन्यथा,—इति भवितुमुचितम् ।

३८०

पराशरमाधवः ।

तास्तन्त्राणां यवीयसामित्येवंप्रतिपादनपरम् । न तु ज्येष्ठस्यैव
दोषप्रतिपादनपरम् । अन्यथा स्रज्या श्रुतेः सङ्कोचापत्तेः । विभ-
क्तानां कर्त्तव्यमाह नारदः,—

“यद्येकजाता बहवः पृथग्धर्माः पृथक्क्रियाः ।

पृथक्कर्मगुणोपेता न चेत् कार्येषु सञ्चिताः ॥

स्वभागान् यदि दद्युस्ते विक्रीणीयुरथापि वा ।

कुर्युर्यथेष्टं तत्सर्वमीशास्ते स्वधनस्य च”—इति ।

एकस्माज्जाताः विभक्ताभ्रातरः परस्परानुमतिमन्तरेण धनसा-
धेष्टापूर्णादिधर्मकारिणो भवेयुः । तथा, धनसाध्यक्यादिकर्मकारि-
णो भवेयुः । तथा, विभिन्नोलूखलमुसलादिकर्मापसर्जनद्रव्योपेताः
स्युः । तथाच कार्येषु भ्रातरो यदि न सञ्चिताः, तदा ताननादृत्य
कार्यं कुर्युः । तथा, विभक्ता भ्रातरः स्वभागान् यदि दद्युर्विक्री-
नीयुर्वा, न दद्युर्वा, तत्सर्वं यथेष्टं कुर्युः । यस्मात्ते विभक्ताः स्वधन-
स्थेष्टाः स्वतन्त्राः स्वामिन इत्यर्थः । यत्तु बृहस्पतिवचनम्,—

“विभक्ता वाऽविभक्ता वा दायादाः स्वावरे समाः ।

एको ह्यनीशः सर्वत्र दानाधमनविक्रये”—इति ।

तदेवं व्याख्येयम् । अविभक्तेषु द्रव्येषु साधारणत्वादेकस्थानीश्वरत्वात्
सर्वैरनुज्ञाज्वलं कार्यम् । विभक्तेषु तत्तरकालं विभक्तसंग्रहयद्युदासन-
सौकर्याय सर्वाभ्यनुज्ञा । न पुनरेकस्थानीश्वरत्वेन । अतो विभक्तानु-
मतिव्यतिरेकेणापि व्यवहारः सिध्यत्येवेति । यत्तु स्रज्यन्तरम्,—

“स्वयामज्ञातिसामन्तदायादानुमतेन च ।

शिरस्थोदकदानेन षड्भिर्गच्छति मेदिनी”—इति ।

व्यवहारकाण्डम् ।

१८५

तस्यायमभिप्रायः । तच्च सामानुमतिः,

“प्रतिपक्षः प्रकाशः स्यात् स्थावरस्य विशेषतः” ।

इति स्मरणात् व्यवहारप्रकाशनार्थमेवापेक्ष्यते न पुनर्धामानु-
मतिमन्तरेण व्यवहारो न सिद्धानीति । सामान्तानुमतिरपि सीमा-
विप्रतिपत्तिनिरासार्थम् । एवं तदनुमतिरपि* विभक्तसंशयव्युदासेन
व्यवहारसौकर्यार्थमेव । हिरण्योदकदानमपि विक्रये कर्त्तव्ये सहिरण्यो-
दकं दत्त्वा दानरूपेण स्थावरविक्रयं कुर्यादित्येवमर्थम् ।

“स्थावरे विक्रयो नास्ति कुर्यादाधिमनुज्ञया†”—इति
स्थावरविक्रयस्य निषिद्धत्वात् ।

“भूमिं यः प्रतिगृह्णाति यस्तु भूमिं प्रयच्छति ।

तावुभौ पुण्यकर्माणौ नियतं स्वर्गगामिनौ”—इति

दानप्रतिपक्षयोः प्रसङ्गलाभः । विभागपक्षापे निर्णयकारणमाह
याज्ञवल्क्यः,—

“विभागनिष्कवे? ज्ञातिबन्धुवाचिविलेखनैः॥ ।

विभागभावना ज्ञेया गृह्येष्वेव यौतकैः”—इति ।

* इत्यमेव सर्वत्र पाठः । दायादानुमतिरपि,—इति पाठो मम
प्रतिभाति ।

† हिरण्योदकं दत्त्वा दानरूपेण स्थावरविक्रयं कुर्यादित्येवमर्थः,—
इति का० ।

‡ स्थावरे विक्रयं कुर्याद्य दानमननुज्ञया,—इति ज्ञा० ।

§ निर्णये,—इति ज्ञा० ।

॥ दाहविलेखितैः,—इति का० ।

१८६

पराशरमाधवः ।

ज्ञातयः पित्रवन्धवः बन्धवस्तु मातुखादयः* । लेख्यं विभाग-
पत्रम् । एभिः विभागनिर्णयो ज्ञातव्यः । चौतकेः पृथक्कुम्भैः
गृह्यचेष्टा । अन्यदपि विभागस्त्रिमास्य नारदः,—

“विभागधर्मसन्देहे दायादानां विनिर्णयः ।

ज्ञातिभिर्भगिस्त्रेख्येन पृथक्कार्यप्रवर्तनात् ॥

भ्यादृष्टामविभक्तानामेको धर्मः प्रवर्तते ।

विभागे सति धर्मोऽपि भवेत्तेषां पृथक् पृथक् ॥

साक्षिन् प्रातिभाष्यश्च दामयद्वयमेव च ।

विभक्ता भ्रातरः कुर्युः नाविभक्ताः परस्परम् ॥

दामयद्वयपञ्चमगृह्यचेष्टप्रतिपदाः ।

विभक्तानां पृथक् ज्ञेया दानाधर्मव्यवहाराः ॥

येषामेताः क्रिया लोके प्रवर्तन्ते क्षत्रविश्वेषु ।

विभक्तानवगच्छेयुर्लोकमप्यन्तरेण तान्” ॥

इत्यतिरपि,—

“पृथगायव्यवधमाः कुषीदश्च परस्परम् ।

वणिकपथश्च ये कुर्युर्विभक्तास्ते न संशयः”—इति ।

कुषीदवाणिव्यादिभिर्निर्णयैर्विभागनिर्णयः साध्याद्यभावे वेदि-
तव्यः । तथा च सप्त,—

* ज्ञातयः पित्रवन्धवामादृष्टान्धवाश्च,—इति शा० सं० ।

† पृथक्पञ्चमहायज्ञे आह्लादिभिश्च गृह्यचेष्टे,—इति शा० ।

‡ पाठः,—इति यज्यान्तरीयः पाठः समीचीनः ।

थवहारकायम् ।

३८०

“साहसं स्थावरस्त्रास्यं* प्राप्तिभागस्य चक्षिणाम् ।

अनुमानेन विज्ञेयं न मरुद्वच साक्षिणः†”-इति ।

साहसादिषाधकलिक्रान्त्यपि स एवाह,—

“कुलानुबन्धव्याघातहोढं साहससाधनम् ।

स्त्रास्य भोगः स्थावरस्य विभागस्य प्रथमधनम्”—इति ।

कुलानुबन्धः पूर्वपुरुषैरनुबन्धः । व्याघातः परस्परबोधवत्ता-
दपहतद्रव्यमुच्यते । दर्शनं स्त्रास्यात्मनोभोगः‡ । परस्परं प्रथम-
साहसादेर्विभागलिक्रान्तमविभक्तेषु निषिद्धत्वेनावगन्तव्यम् । तथा च
प्राप्तवत्कः,—

“भ्रातृणामप्य दम्पत्योः पितुः पुत्रस्य चैव हि ।

प्राप्तिभाष्यभूषणं साक्ष्यमविभक्ते न तु स्यतम्”—इति ।

साक्षिलेख्यभुक्तिभिर्निर्णयस्थाशक्यत्वे,

“युक्तिव्ययसमर्थास्तु प्रपञ्चैरेनमर्थयेत्”—इति

प्राप्तं दिव्यं निषेधति दृष्ट्याश्रवत्कः,—

“विभागधर्मसम्प्लेहे बन्धुसाक्ष्यभिलेखितैः ।

विभागभाषणा कार्या न भवेद्देविकौ क्रिया”—इति ।

कथं तच्च निर्णय इत्याकाङ्क्षायामाह मनुः,—

* स्थावरं न्यासः,—इति ग्रन्थान्तरीयः पाठः ।

† इत्यमेव पाठः सर्वत्र । परस्परसमीचीनः । न स्थातां पञ्चसाक्षिणौ
इति ग्रन्थान्तरीयपाठस्तु समीचीनः ।

‡ इत्यमेव पाठः सर्वत्र । मम तु, व्याघातः परस्पररोधः वनादपहतं
पथं होढमुच्यते स्त्रास्यात्मनोभोगः,—इति पाठः प्रतिभाति ।

३८८

परशरमाधवः ।

“विभागे यच्च सन्देहो दायादानां परस्परम् ।

पुनर्विभागः कर्त्तव्यः पृथक् स्थानस्थितैरपि”—इति ।

यच्च सन्देहो युक्तिभिरपि नोपैति, तच्च पुनर्विभागः कर्त्तव्य-
इत्यर्थः । यन्नु तेनैवोक्तम्,—

“सकृदंशो निपतति सकृत्स्कन्या प्रदीयते ।

सकृद्द्वामं ददातीति चीष्टेतानि सकृत् सकृत्”—इति ।

तद्युक्तादिभिर्निर्णेतुं शक्नो सत्या वेदितव्यम् । स्वयं हतस्यास-
न्दिग्धस्य पुनः प्रवर्त्तको राज्ञा दण्डनीय इत्याह वृत्त्यतिः,—

“स्नेहकृतविभागो यः पुनरेव विसंवदेत् ।

स राज्ञाऽग्रे स्नेहे स्थायः शासनीयोऽनुबन्धतः”—इति ।

अनुबन्धो निर्वन्धनम् ॥

॥०॥ इति दायविभागः ॥०॥

अथ द्यूतसमाज्याख्ये विवादपदे निरूप्येते ।

तयोः स्वरूपमाह मनुः,—

“अप्राणिभिर्यत्क्रियते तज्जोके द्यूतमुच्यते ।

प्राणिभिः क्रियते यस्तु स विशेषः समाज्यः”—इति ।

अप्राणिभिः अश्वबन्धशलाकादिभिः । प्राणिभिः कुक्कुटाभिः ।

तथा च नारदः,—

“अश्वबन्धशलाकाद्यैर्देवं जिह्मकारितम्* ।

पणक्कीडा वयोभिस्तु पदं द्यूतसमाज्यम्”—इति ।

* जयकारणं,—इति शा० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३८६

अथा पाशकाः । बन्धवर्षयष्टिका । शलाका दम्तादिमथो दीर्घ-
चतुरस्रः । आद्यशब्देन कपर्दिकादयो गृह्यन्ते । तैः पणपूर्वकं
यदेवं क्रीडनं क्रियते तद्भूतं, वयोभिः पचिभिः कुक्कुटादिभिः
वकलास* उन्नतमेवादिभिश्च प्राणिभिर्या पणपूर्विका क्रीडा
क्रियते वा समाह्वय इत्यर्थः । वृहस्पतिरपि,—

“परिगृहीताश्चान्योन्यं पचिमेववृषादयः ।

प्रहरन्तो हतपणास्तं वदन्ति समाह्वयम्”—इति ।

धूतस्नानं सभिकेनाधिष्ठितं कार्यमित्याह सण्व,—

“सभिकाधिष्ठिता कार्या तस्करश्चानहेतवे”—इति ।

अथ पञ्चान्तरमाह नारदः,—

“अथवा कितवो राज्ञे दत्ता भागं यथोदितम् ।

प्रकाशदेवं कुर्युरर्चां दोषो न विद्यते”—इति ।

धूतसभाऽधिकारिणो वृत्तिमाह याज्ञवल्क्यः,—

“म्लष्टे शतिकवृद्धेस्तु सभिकः पञ्चकं शतम् ।

गृहीयात् धूतकितवादितराद्दशकं शतम्”—इति ।

परस्परप्रौढ्या कितवपरिकल्पितपणो म्लष्टः । तत्र तदाश्रया
एकशतपरिमिता तदधिकपरिमाणा वा वृद्धिर्यस्यासौ शतिक-
वृद्धिः, तस्मात् कितवात् पञ्चकं शतं सभिकः आत्मवृत्त्यर्थं गृही-

* वकलावान्,—इति का० । मम तु, वकलास,—इति पाठः प्रति
भाति ।

† प्रहरन्ति,—इति शा० ।

‡ देवं,—इति का० ।

३६०

पराजितरमाधवः ।

यात् । पञ्चपणाञ्चयो* यस्मिन् शते तत् शतं पञ्चकम् । जित-
ग्रहस्य^(१) विंशतितमं भागं गृह्णीयादिति यावत् । कितवनिवाधार्थं
शास्त्रा सभा, तत्राधिष्ठितः सभिकः । सभापतिस्तु कल्पिताद्यादि-
निखिलक्रीडोपकरणः तदुपचितद्रव्योपजौवौ । इतरस्यादपूर्णाशतवृद्धेः
कितवाद्दशकं जितस्यास्य दशमं भागं गृह्णीयादित्यर्थः । एवं स्थापि-
तस्य सभिकस्य कृत्यमाह सएव,—

“स धन्यक् पाकितो दद्याद्राज्ञे भागं यथाकृतम् ।

जितमुद्गाहयेत् जेजे दद्यात् सत्यं वचः समी” —इति ।

यः कृतमुत्तिष्ठूनाधिकारी राज्ञा धूर्तकितवेभ्यो रक्षितः स
राज्ञे यथाप्रतिपक्षमंगं दद्यात् । जितं द्रव्यं पराजितसकाशादा-
वेधादिना उद्धृत्य जेजे दद्यात् । तथा समी भूत्वा धूतकारिणां
विश्वाधार्थं सत्यं वचो दद्यात् । इहस्यतिरपि,—

“सभिको यादृकस्तत्र दद्याज्जे नृपाय च” —इति ।

पराजितकितवानां बन्धनादिना पणपादकोभवेत् । पणपादणादर्वा-
नेव स्वकीयं पणं जेजे यथाभागं दद्यादित्यर्थः । तथा च कात्यायनः,—

“जेतुर्दद्यात्स्वकं द्रव्यं जितं यादृच्छं चिपचकम् ।

सद्यो वा सभिकेनैव कितवान्तु न संशयः” —इति ।

यदा सभिको जेजे जितं द्रव्यं दापयितुं न शक्नोति, तदा राजा
दापयेदित्याह याज्ञवल्क्यः,—

* इत्यमेव तन्त्रं च पाठः ।

(१) शत्रुतेर्लक्ष्मिनिखिलशस्त्रात् यद्यपदेनात्र ग्लह उक्त इति मन्त्रव्यम् ।

व्यवहारकाण्डम् ।

४६१

“प्राप्ते नृपतितो भागे प्रसिद्धे घृतमण्डले ।

जितं वधभिक्ते स्नाने दापयेदन्यथा न तु”—इति ।

अन्यथा प्रसिद्धे वधभिरहिते अतीतराजभागे^(१) घृते जितं
पक्षं चेत्ते न दापयेदित्यर्थः । अत्र जयपराजयविप्रतिपत्तौ निर्णय-
कारणमाह एव,—

“द्रष्टारो व्यवहाराणां साक्षिणश्च तएव हि ।

घृताख्यव्यवहाराणां द्रष्टारस्तु तएव हि”—इति ।

कितव एव राज्ञा निधीकृत्यः, न तु अनुताध्ययनमन्यस्य इत्यु-
क्तसंक्षेपः । साक्षिणश्च तएव घृतकारा एव । विष्णुरपि,—

“कितवेष्टेव तिष्ठेरन् कितवाः संशयं प्रति* ।

एव तच्च द्रष्टारस्तएवैवान्तु साक्षिणः”—इति ।

साक्षिणां परस्परविरोधे राज्ञा विचारयेदित्याह दृश्यति,—

“उभयोरपि सन्दिग्धौ कितवाः स्युः परीक्षकाः ।

यदा विद्वेषिणस्ते तु तदा राज्ञा विचारयेत्”—इति ।

कूटघृतकारिणो दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“राज्ञा वधिमं निर्वाह्याः कूटाचोपाधिदेविनः”—इति ।

कूटैरक्षादिभिरुपाधिभिर्मण्डिमन्त्रादौनामिति वधनेनां ये दि-
व्यन्ति तान् अपदेनाकृत्यित्वा स्वराज्ञाभिर्वासयेदित्यर्थः । निर्वासने
विशेषमाह नारदः,—

* कितवा एव तिष्ठेरन् कितवानां श्रमं प्रति,— इति शा० ।

† इत्येव पाठः सर्वत्र ।

(१) अतीतो राजभागे यस्मात्, तस्मिन्नित्यर्थः ।

३८२

पराशरमाधवः ।

“कूटाक्षदेविनः पापान् राजा राजाद्विवासयेत् ।

कण्डेऽक्षमाक्षमाधव्य स क्षेपां विनयः स्मृतः”—इति ।

दण्डने विशेषमाह विष्णुः । “धूते कूटाक्षदेविना करच्छेदः,
उपाधिदेविना वन्द्यच्छेदः” —इति ।

अनियुक्तधूतकारिणो दण्डमाह नारदः,—

“अनिर्दिष्टस्य यो राजा धूतं कुर्वीत मानवः ।

स भूतं प्राप्नुयात्कामं विनयश्चैव सोऽर्हति”—इति ।

धूते विहितं कर्मजातं समाह्वये अतिदिशति याज्ञवल्क्यः,—

“एष एव विधिर्ज्ञेयः प्राणिधूते समाह्वये”—इति ।

समिकटृत्तिकल्पनादिस्तत्राणो धर्मः समाह्वयेऽपि विज्ञेय इत्यर्थः ।

प्राणिधूते प्राणिनां जघपराजयो तत्त्वामिनोरित्याह दण्डस्यतिः,—

“इन्द्रयुद्धेन यः कश्चिदवसादनवाप्नुयात् ।

तत्त्वामिना पणोदेयो यस्तत्र परिकल्पितः”—इति ।

पणपरिकल्पनमपि कृताकृतमित्याह नारदः,—

“परिहासकृतं यच्च यस्याप्यविदितं नृपो ।

तथापि नाप्नुयात् काम्यमथवाऽनुमतं तथोः”—इति ।

काम्यः कामः पणः । यत्तु मतुनोक्तम्,—

“धूतं समाह्वयश्चैव यः कुर्यात्कारयेत वा ।

तन् सर्वान् घातयेद्राजा शूद्रांश्च द्विजशिष्टिभिः ॥

* धूते कूटाक्षदेविनां करच्छेदः प्रशस्यते ।

उपाधिदेविनां दण्डः करच्छेद इति स्मृतः,— इति श्रु० ।

† कर्तव्यं विदितं त्वया,— इति श्रु० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

३६३

प्रकाशमेतत् तात्पर्यं यद्देवसमाङ्ग्यौ ।
 तथोर्वित्यं प्रतीघाते नृपतिर्यज्ञवान् भवेत् ॥
 द्यूतं समाङ्गयस्त्रैव राजा राष्ट्रे निवारयेत् ।
 राज्यात्मकरणावेतौ द्वौ दोषौ पृथिवीक्षिताम्* ॥
 कितवान् कुशीलवान् कौशान् पाषण्डानपि मानवान् ।
 विकर्मेष्टान् श्रौण्डिकांश्च क्षिप्रं निर्वासयेत्पुरात्"—इत्यादि,
 तत्सर्वं कूटाचदेवमविषयतया राज्ञामध्यक्षसभिकरहितविषय-
 तथा वा बोध्यम् । अतएव दृष्टव्यतिः,—

“द्यूतं निषिद्धं मनुना सत्यशौचसुखापहम् ।
 अभ्यनुज्ञातमन्यैस्तु राजभागसमन्वितम् ॥
 सभिकाधिष्ठितं कार्यं तत्स्वरज्ञानहेतुना”—इति ।
 इति द्यूतसमाङ्ग्याख्ये विवादपदे निरूपिते ।

प्रसक्तोद्देशकमानुरोधेन कृष्णादानादिसमाङ्ग्या-
 न्तान्यष्टादशव्यवहारपदानि निरूपितानि ।

अथ दृष्टव्यतिना निरूपितं प्रकीर्णकाण्डं
 विवादपदमभिधीयते ।

तस्य लक्षणभेदौ नारदेन निरूपितौ,—

“प्रकीर्णकेषु विज्ञेया व्यवहारा नृपाश्रयाः ॥
 राज्ञामाज्ञाप्रतीघातस्तत्कर्मकरणं तथा ।

* पृथिवीपतौ,—इति शा० ।

† क्षमाप्यङ्गं,—इति का० ।

३६७

पराशरमाधवः ।

पुनः प्रमाणसम्भेदः प्रकृतौनां तथैव च ॥

पाषण्डमैगमप्रेणीगणधर्मविपर्ययाः ।

पितापुत्रविवादश्च प्रायश्चित्तव्यतिक्रमः ॥

प्रतिघटविस्त्रोपश्च लोप आश्रमिणामपि ।

वर्णसङ्करदोषश्च तद्वृत्तिनियमस्तथा ॥

न दृष्टं यच्च पूर्वेषु सर्वं तत्स्यात् प्रकीर्णकम्” इति ।

प्रकीर्णके विवादे ये विवादा राजाञ्चोत्सङ्गन-तदाज्ञाकरण-
तत्कर्म्मरचणादिविषयास्ते नृपसमवायिनएव । तच्च स्मृत्याचारव्यपेते
मार्गे वर्त्तमानानां प्रतिकूलतामाज्ञाय व्यवहारनिर्णयं नृपएव
कुर्यात्* । एवं वदता यो नृपाश्रयो व्यवहारस्तत्प्रकीर्णमित्युक्तं
भवति । तत्र राजाज्ञाप्रतिघातो विशेषदण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“न्यूनं वाऽभ्यधिकं वाऽपि लिखेद्यो राजशासनम् ।

पारदारिकचोरं वा सुश्रुतो दण्ड उत्तमः” इति ।

राजदत्तभूमेर्निबन्धनस्य वा परिमाणन्यूनत्वमाधिक्यं वा प्रका-
शयद्राजशासनं यो विलिखति, यश्च पारदारिकचोरौ वा गृहीत्वा
राज्ञोऽनिवेद्य सुश्रुति, तावुभावुत्तमसाहसं दण्डनीयौ । आसोऽपि,—

“न्यायस्थाने गृहीत्वाऽर्थं अधर्मेण विनिर्णयम् ।

करोत्युत्तरकार्य्याणि राजद्रव्यविनाशकः ॥

उत्क्रोचजीविनो द्रव्यहीनान् कृत्वा विवासयेत्” इति ।

तत्कर्म्मकरणे दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

* विषयाल्लानृपसमो नृपो वा कुर्यात्,— इति शा० ।

† प्रमाणे,— इति शा० ।

व्यवहारकाण्डम् ।

२६५

“राजयानासनारोहे दण्डो मध्यमसाहसः” इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“राजकीडासु ये सक्ता राजतृप्युपजीविनः ।

अप्रियद्यास्य यो वक्ता बलं तेषां प्रकल्पयेत्” इति ।

राज्ञः कोशापहरणादौ दण्डमाह मनुः,—

“राज्ञः कोशापहर्तृस्य प्रतिकूलेषु च स्थितान् ।

घातयेद्विविधैर्दण्डैर्हरेत्सर्वस्वमेवच” इति ।

सर्वस्वापहारेऽपि यद्यस्य जीवनोपकरणं तत्तस्य नापहर्तव्य-
मित्याह नारदः,—

“आयुधान्यायुधीयानां बीजानि कृषिजीविनाम् ।

वेष्ट्यास्त्रीणामलङ्कारान् वाद्यावाद्यानि तद्दिदाम् ॥

यच्च यस्योपकरणं येन जीवन्ति कारकाः ।

सर्वस्वहरणेऽप्येतच्च राजा हर्तुमर्हति” इति ।

ब्राह्मणस्य बधस्थाने मौण्ड्यमाह मनुः,—

“ब्राह्मणस्य बधे मौण्ड्यं पुरान्निर्वासनाङ्गने ।

ललाटे चाभिग्रस्ताङ्गं प्रयाणं गर्दभेन तु” इति ।

कोपात्परस्परभेदनादौ दण्डमाह याज्ञवल्क्यः,—

“दिनेचभेदिनो राज* द्विष्टादेग्रहतस्तथा ।

विप्रचिह्नेन शूद्रस्य जीवतोऽष्टमतो दमः” इति ।

यस्तु सत्यन्तरेऽभिहितम्,—

“द्विजातिक्षिप्तिनः शूद्रान् चिचदण्डेन घातयेत्” इति ।

* राजा,— इति आ० ।

३६६

पराशरमाधवः ।

तद्वृत्त्यर्थं ब्राह्मणलिङ्गधारणे वेदितव्यम् । ब्राह्मणपौडाकारिणो-
दण्डमाह मनुः,—

“ब्राह्मणान् बाध्यमानन्तु कामादवरवर्णजम् ।

हन्यासिचैर्बधोपायैस्तमुदेजकरैर्भृपः” इति ।

शूद्राणां प्रव्रज्यादौ दण्डमाह कात्यायनः,—

“प्रव्रज्यावाचिनं शूद्रं जपहोमपरं तथा ।

बधेन शमयेत् पापं दण्डो वा द्रिष्टुं दमम्” इति ।

एवं शास्त्रोक्तमार्गं^(१)माह यमः,—

“एवं धर्मप्रवृत्तस्य राज्ञोदण्डधरस्य च ।

यशोऽस्मिन् प्रयते लोके क्षर्गं वासस्तथाऽव्ययः” इति ।

मनुरपि,—

“एवं सर्वानिमात्राणां व्यवहारान् समापयन् ।

व्यपोह्य किञ्चिषं सर्वं प्राप्नोति परमाप्नतिम्” इति ।

इति श्रीमहाराजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीर-
वृक्षभूपाससाध्व्याज्यधुरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशरस्मृति-
व्याख्यायां व्यवहारमाधवः समाप्तः ॥

समाप्तं चेदं व्यवहारकाण्डम् ॥

समाप्ता चेयं पराशरस्मृतिव्याख्या ॥

शुभमस्तु । श्रीरस्तु ॥

(१) शास्त्रोक्तोमार्गो यस्य राज्ञस्तं प्रतीत्यर्थः ।

पराशरमाधवस्य शुद्धिपत्रम् ।

(आचारकाण्डस्य)

श्लो ।	पङ्क्ति ।	अध्याय ।	श्लोक ।
३	१	प्रज्ञा	प्रज्ञा
४	१३	पूर्वे	पूर्वे
४	२	सूत्रितं	सूत्रितं
५	२५	सूत्रितं	सूत्रितं
६	१०	प्रत्येक	प्रत्येक
६	११	व्युत्पत्सु	व्युत्पत्सु
६	२४	दस्य	दस्य
७	३	धाया संज्ञकौ ...	धाया संज्ञकौ
८	१६	वत्ते	वत्ते
१२	१७	न्याय कुसुमा ...	न्यायकुसुमा
१३	३	कृति	कृति
१४	१५	निर्गन्धाख्या ...	निर्गन्धाख्या
१६	१७	ज्येष्ठ	ज्येष्ठे
१६	१८	अनिर्विद्ये कर्णीयान् } निर्विद्यम् }	{ अनिर्विद्ये कर्णीयान् { निर्विद्यम्
१६	२१	महावह	महावह
१६	२२	महिष	महिष

श्लो० ।	पङ्क्तौ ।	अक्षरम् ।	शब्दम् ।
२०	२१	मुख्य ...	मुख्य
२१	६	नेत्र ...	नेत्र
२१	१०	क्षप्र ...	क्षप्र
२१	११	आत्मा ...	आत्मा
२१	१३	मथ ...	यथ
२४	१३	सुत् ...	सुत्
२४	१८	मनोविद्यः ...	मनोविद्यः
२६	५	प्रतं ...	प्रतं
२८	८	यत् ...	यत्
२८	१२	मन्य ...	मन्य
२६	४	समुच्चया...	समुच्चया
३१	२६	कृष्टयः ...	कृष्टयः
३३	२	आस ...	आस
३४	२४	हेतो, ...	हेतोः
३६	११	क्षुरे ...	क्षुरि
३७	२४	चित्तम्य ...	चित्तस्य
३८	६	कार ...	कार
३८	२४	पारस्पर्ये...	पारस्पर्ये
३६	६	सर्जनी ...	सर्जनी
३६	१७	मक्षिता ...	मक्षिता
३६	१६	(१, सू)...	(२ पा० ३ सू०)
३६	२२	मसं ...	मसं
४०	१४	शून्य ...	शून्य
४५	१६	देवानाञ्च ...	देवानाञ्च
४५	१६	प्र- ...	स-

पृष्ठे।	पङ्क्तौ।	अथर्वम्।	अथर्वम्।
४६	८, १०	(अ०, १ पा०, २ सू०)	(६ अ०, ८ पा०, २२ सू०)
४८	२२	प्र. १, का. १, ...	प्र०, १ का०, १
५८	१३	धम्म ...	धम्म
६२	८	सर्व ...	सर्व
६६	५	याज ...	याज
८०	१०	भूखत्वेन ...	भूखत्वेन
८२	१	'अश्रुतः' ...	'अश्रुते'
८४	७	प्यस्वेव ...	प्यस्वेव
८६	११	देहस्य ...	देहस्य
१०२	८	चतुर्मुखाय ...	चतुर्मुखाय
११४	६	निष्कलम् ...	निष्कलम्
११६	१४	योऽय ...	योऽय
११७	२	ये नैताः ...	येनैताः
११८	१४, १५	जाति-स्त्री, संस्थितः	स्त्रीर्जाति, संस्थिते
१२५	८	षड्भक्ता ...	षड्भक्ता
१३५	५	विधातिनां ...	विधातिनां
१४१	८	पाठमात्रेण ...	पाठमात्रेण
१४३	७	मन्वादिके ...	मन्वादिकं
१४५	१	ते च ...	ते च
१५४	६	राजसनेधि ...	राजसनेधि
१८०	१५	अविद्वान् ...	अविद्वान्
२०३	१६	वशिष्ठ ...	वशिष्ठ
२०५	२४	पञ्चमा ...	पञ्चमा
२८५	६	अष्टोत्तर ...	अष्टोत्तर
२८६	८	वायुभूतश्च ...	वायुभूतः ख

पृष्ठ।	पङ्क्तौ।	अध्यायम्।	श्लोकम्।
२८८	४	तीर्थे ...	तीर्थे
२९०	१९	घान् ...	क्षिप्
२९२	१०	कृतदासो ...	कृतदासो
३००	१	गुणोपेतो ...	गुणोपेता
३०८	१९	तेनैवौक्तम् ...	तेनैवौक्तम्
३०९	७	दृश्यार्थं...	दृश्यार्थं
३१२	१५	भेद ...	भेद
३२७	१४	त्रिरम्बाद्याप ...	त्रिरम्बाद्याप
३३३	१८	ब्रह्मणे...	ब्रह्मणे (एवं ३३४ पृष्ठे)
३७२	८	उग्रनाः...	उग्रना (एवमन्यत्र)
३७३	२५	शूमे ...	शूमे
३८२	१५	रात्रौ ...	रात्रौ
३८९	२०	क्षिति ...	क्षिति
३९०	२	द्वारामे...	द्वारामे
३९०	४	दुष्ट ...	दुष्ट
३९०	७	मांसाज्जगोच्छिष्ट ...	मांसाज्जगोच्छिष्ट
३९०	२१	सधर्माचकितान् ...	सधर्माचकितान्
४१८	१४	सुश्रुषा ...	सुश्रुषा
४१८	१७	सुश्रुषेव ...	सुश्रुषेव
४१९	१२	परम् ...	परम
४२१	७	वैश्यां ...	वैश्यां
४३१	६	अन्येन ...	अन्येन
४३२	१३	अथो ...	अथो
४३७	३	चातुर्मास्या ...	चातुर्मास्य
४६४	२	पतिष्ठी ”*	पतिष्ठी ”

/

श्लो ।	पङ्क्तौ ।	अध्यायः ।	पादः ।
४६४	९	इत्यर्थः ...	इत्यर्थः *
४६८	१६	निवृत्तेरभावात् ...	निवृत्तेरभावात्
४७१	२	गर्हितम् ...	गर्हितम्
४८३	१	समां ...	मासां
४८४	१६	श्रूमाणा ...	श्रूमा
५००	७	न ज्ञाता ...	नास्मातां
५००	१५	जनितोः ...	जनितोः (एवं परत्र)
५०६	११	सदाऽभ्यर्च्य ...	सदाऽभ्यर्चा
५१४	५	क्षत्रियाश्च ...	क्षत्रियाद्याश्च
५२३	५	ध्यानं ...	ध्यानं
५२८	४	तर्पये ...	तर्पये
५३०	१०	कुट्टनवहनम् ...	कुट्टनमवहनम्
५३९	८	लोभ्य ...	लोभ्यं
५४०	६	कोशा ...	केशा
५४९	२०	कुटीचरः ...	कुटीचरः
५४५	३	सन्तागारं ...	सन्तागारं
५४८	४	तत्त्व ...	तत्त्व
५५१	२	सखास ...	सखामा
५५१	२०	दखेन ...	दखेन
५५४	१४	विदिदिषु ...	विविदिषु
५५५	१३	नान्यथा ...	नान्यथा
५५८	२१	अनौद्वय ...	अनौद्वय
५६०	१२	अरीर ...	अरीरे
५६४	२२	मिच्छाटनसमुद्भूयोगात् } आक् केनापि }	{ मिच्छाटनमनुद्भूयोगात् { आक् केनापि

12

श्लो.	पङ्क्तौ.	अक्षरम्.	शब्दः.
५७९	१७	मृज्जतः ...	मृज्जतः
५७९	१८	रचन्त ...	चरन्त
५८०	१८	यथेष्टो ...	यथेष्टा
५८०	१८	उत्पादका ...	उत्पादको
५८१	१९	ग्रहः ...	ग्रहे
५८१	१८	दशरात्रसन्निपाते यदाद्यं	दशरात्रः सन्निपातेपुराद्यं
५८१	१९	न पूर्वार्धौच ...	पूर्वार्धौच
५८०	२	शिरस ...	शिरस
५८१	१९	आश्नाति ...	आश्नाति
५८१	१७	दर्श ...	दर्श (एवं परत्र)
५८१	१५	करिष्यति ...	गमिष्यति
५८१	२१	हार ...	हारि
५८१	८	तिथियुग्मेषु ...	तिथियुग्मेषु
५८२	२१	देवखातश्च ...	देवखातश्च
५८१	१५	ब्रह्माण्डपुराणोऽपि	ब्रह्माण्डपुराणोऽपि
५८०	५	धनमार्यस्त्रे ...	धनमार्यस्त्रे
५८१	१०	चण्डिका ...	चण्डिका
५८१	९	विषयत्वागमात् ...	विषयत्वागमात्
५८९	९	ओतिया	ओ त्रया
५९२	९	निर्विष्ट ...	निर्विष्ट (एवं परत्र)
५९९	५	समृद्धोऽपि ...	समृद्धोऽपि
५९९	१९	हा ...	हौ
७०९	१८	शृङ्गा ...	शृङ्गा
७१२	१५	या ...	यः
७१७	१५	मासं ...	मासं

श्लो.	पङ्क्ति.	शुद्धश्लो.	शुद्ध
७२२	१	वैज	वैज (एवं परत्र)
७४२	५	विधाभवत्	विधारयेत्
७४४	६	उपनीयं	उपनीय
७४४	१४	सर्वपात्रेषु	सर्वे पात्रेषु
७४४	२१	स्वसत्तादि	स्वसत्वं वि
७४५	२	स्वसत्तां	स्वसत्वं
७४५	२१	पाणिनि	वार्तिक
७४६	१७	रक्षोघ्नः	रक्षोघ्नः
७५०	७	उच्छिष्ट	उच्छिष्टं
७५०	२२	वणमासम्भ	वणमासान् भ
७५६	१६	उच्छिष्टा	उत्कृष्टा
७७३	१	पराङ्ग	पराङ्गे
७७३	१८	वाऽप्याग्निमान्	वाऽप्यग्निमान्
७७४	२०	द्वादशाह	एकादशाह
७८०	६	गोलाक्षि	लौगाक्षि (एवं परत्र ;
७८२	६	कर्कन्धु	कर्कन्धु
७८०	१५	मातामहानामिति	मातामहानिति
७८०	२१	यूरणीयम्	सर्वन्धनीयम्
७८०	२२	मातामहये	मातामहयो
भवयोः पर्यावर्तनं कार्यम् ।			

पराशरमाधवस्याकारादिक्रमेण विषयसूची ।

(चाचारकाण्डे)

अ ।

विषयः ।	प्रष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
अक्षतगार्हस्थ्यस्यापि वानप्रस्थान्तमेऽधिकारः ...	५२७	१६
अक्षमाणाविधिः ...	२८४	१२
अश्वीकण्डोमः ...	७३७	१२
अश्वग्राधानम् ...	१५१	१३
अश्वलिमानम् ...	५६५	१६
अज्ञातदन्तबालानामभिसंस्काराद्यभावः ...	६०१	१७
अज्ञातदन्तादीनामभिसंस्कारेऽशौचम् ...	६०४	१४
अतिथ्यभ्यागतयोर्लक्षणे ...	३५२	४
अधिवेदनैविध्यम् ...	५०८	१५
अधिवेदनमिसिक्तानि ...	५०७	६
अध्ययनाध्यापनप्रकरणम् ...	१३६	१
अध्यापनकालः ...	१३६	१६
अध्यापनविधिविचारः ...	१३७	४
अध्याप्याः ...	१३६	६
अनन्तेः सपिण्डीकरणकालः ...	७७३	२०
अनन्तेर्वैश्वदेवः ...	३४०	१७
अनध्यायाः ...	१४५	१
अनुदितादिकालानां ज्ञान्यानि ...	२८८	१५

(२)

विषयः ।	प्रश्ने ।	पङ्क्तौ ।
अनुपनीतभरणोऽतिक्रान्ताशौचाभावः ...	५८८	१३
अनुपनीतस्य क्षतचूडस्यैव पित्रोः आद्वेऽधिकारः	७८०	१
अनुपनीतस्य धर्म्माः ...	७४४	८
अनुपनीतस्य आद्वे वेदमन्त्रपाठविचारः ...	७८०	२
अनुपनीतस्याक्षराभ्यासः ...	७४५	३
अनुषङ्गन्यायः ...	१०५	४
अनौरसपुत्राद्यशौचम् ...	६११	४
अन्तर्वासस आवश्यकत्वम् ...	२४३	१४
अन्नप्राशनम् ...	७४२	१८
अन्येऽपि गृहस्थधर्म्माः ...	५२२	१३
अपमृत्युहत्यानां चतुर्दशां आद्वम् ...	६७०	८
अपूर्वस्य पक्षहारत्वविचारः ...	१८७	१५
अभक्ष्यद्रव्याणि ...	७११	३
अभिवादनप्रकरणम् ...	२८६	८
अभोज्यान्नाः ...	७१५	६
अभ्यङ्गादिनिषेधः ...	२६२	७
अभाटकाविवाहविचारः ...	४७४	१०
अयाज्ययाजकलक्ष्यम् ...	१६४	१
अर्घ्यपात्राणि ...	७२२	१
अर्घ्यलोभात् सवर्णश्रवदाहेऽशौचम् ...	६३२	१८
अर्घ्यलोभादसवर्णश्रवनिर्हरणाशौचम् ...	६३२	१०
अवशिष्टगृहस्थधर्म्माः ...	५१८	११
अविक्रयेद्रव्याणि (ब्राह्मणस्य) ...	४२१	१७
अविक्रयेद्रव्याणि (शूद्रस्य) ...	४२३	६
अवेष्टाधिकरणम् ...	३८३	१७

(३)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
अशक्तौ धान्येन तिलविनिमयः ...	४३०	१८
अशौचनिमित्तसन्निपातेऽशौचव्यवस्था ...	६२१	१३
अशौचप्रकरणम् ...	५७५	३
अशौचप्राप्तेऽपि दण्डपिच्छदानम् ...	६४२	३
अशौचापवादः ...	५६०	१२१
	६१३	१६१
अशौचिना वापनकालः ...	६४६	१५
अशौचिसंसर्गे तत्सुख्याशौचम् ...	६२०	३
अशौचे केवाच्चिदस्तत्र स्थितद्रव्याणामपि शुद्धता	६२१	७
अशौचेन मुख्यकालातिक्रमेऽशौचान्ते आह्नम् ...	६७३	२
अशौचे सन्ध्यादिकरणाविचारः ...	५८०	६
अष्टकानिरूपणम् ...	६५५	२१
असत्प्रतिग्रहोचितावस्था ...	१८५	११
असवर्ग्यग्रवनिर्हरणाशौचम् ...	६३२	६
असवर्ग्याविवाहविचारः ...	४६३	१६
अस्त्रिसंस्पर्शनकालः ...	६४५	१७
अस्त्रिसंस्पर्शने निषिद्धतिथिवारनक्षत्राणि ...	६४६	२
अहृतवस्त्रलक्ष्यम् ...	७२४	६
अहःशेषलक्ष्यम् ...	३८५	६

आ ।

आचमनविधिः ...	२२०	२
आचमनापवादः ...	२२६	४
आचमने वर्ज्याः ...	२२८	६
आचारकर्मणोर्भेदः ...	४२५	१०

(३)

विषयः ।	पृष्ठ ।	पङ्क्तौ ।
आचारनिरूपणम् ...	१३३	१
आचारकक्षयम् ...	१३३	६
आचार्यलक्षणम् ...	३०४	२१
आतुरथङ्गनाशौचम् ...	६३७	३
आतुरसंन्यासे प्रेषमात्रोच्चारणम् ...	५३४	१६
आतुरादिसंन्यासः ...	५३४	११
आतुराश्वासनानन्तरकृत्यम् ...	६४४	१८
आतुराश्वासनम् ...	६४३	२२
आदित्यानां नामानि ...	३२१	१४
आद्यश्राद्धकालविचारः ...	६४७	१३
आत्मश्राद्धविचारः ...	६७५	११
आशौचनियमाः ...	६४५	४
आश्रमचातुर्विध्यविचारः ...	५२४	१५
आश्रमचातुर्विध्यम् ...	४३६	६
आश्रमधर्मेप्रकरणम् ...	४३६	२
आश्रमाणां क्रमेणानुष्ठानम् ...	५३३	५
आश्रमाणां व्युत्क्रमेणानुष्ठाननिषेधः ...	५३३	८
आश्रमाणां सर्वेषामवान्तरभेदाः ...	५७२	२
आश्रमाधिकारविचारः ...	४५८	१४
आसुरादिविवाहोद्गाथाः पत्नीत्वाभावः ...	७८८	२
आसुरादिविवाहोद्गाथाः क्षमिण्यङ्गीकरणविचारः ...	७७८	६
आहतलक्षणम् ...	१४५	६
आह्निकप्रकरणम् ...	२०५	१

(५)

ई ।

विषयः ।	पृष्ठ ।	पङ्क्तौ ।
ईश्वरस्य पञ्चप्रदत्वम् ...	२००	७

उ ।

उच्छिष्टसन्निधिपदार्थनिरूपणम् ...	१५१	१६
उत्सर्जनम् ...	५२१	१२
उपनयनप्रकरणम् ...	४४६	१
उपमयनादूर्ध्वं त्रिरात्रं ब्रह्मचर्याचरणेनापि ब्रह्म- चर्याश्रमनिर्वाहः ...	५७२	८
उपसंग्रहखलक्षणम् ...	३००	१०
उपाकर्म्मणो गृहस्थादिकर्त्तव्यता ...	५२०	११
उपाकर्म्मविधिः ...	५१८	१२
उपाकर्म्मेतिकर्त्तव्यता ...	५२१	६
उपाकर्म्मात्मर्जनप्रश्नाः ...	५२२	८
उपाध्यायकक्षणम् ...	३०४	१६

ऊ ।

ऊनभासिकस्य कालविकल्पाः ...	७७१	४
ऊनघाग्रासिकादीनां कालः ...	७७०	१७
ऊनानां वर्ज्यकालः ...	७७१	६
ऊर्ध्वपुण्ड्रमन्त्राः ...	२४७	१२
ऊर्ध्वपुण्ड्रविधिः ...	२४६	१२

ऋ ।

ऋतुकालानभिगमनदोषापादादः ...	५०५	१४
-----------------------------	-----	----

(६)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
कृषिभेदेन चूडानियमः	४४४	२

श ।

एकोद्दिष्टस्य वैविध्यम्	७६८	१२
एकोद्दिष्टलक्षणाग्रम्	७६८	४

घ ।

घोडुम्बरवागप्रस्थलक्षणाग्रम्	५७३	३
घोरसप्तचस्यानुपनीतस्यापि दाहाद्यधिकारः ...	७८६	१०

च ।

कदर्थलक्षणाग्रम्	७१५	१२
कन्यादातारः	४८७	४
कन्यादोषाः	४६०	१८
	४६१	१६
कन्याया आश्रयस्थानि लक्षणाग्रम्	४६३	१५
कन्याया वास्तव्यलक्षणाग्रम्	४६२	१७
कन्यायाः सक्तज्ञानविचारः	४६०	३
कन्यालक्षणाग्रम्	४८२	८
कन्याशब्दस्यार्थः	४८४	१४
कदर्थलक्षणाग्रम्	४०४	३
कर्माङ्गशब्दम्	७३१	७
कलावाचारप्रायश्चित्तयोः सङ्गोपविचारः ...	२०	७
कलौ वर्णानि	१२३	५

(७)

विषयः ।	पृष्ठ।	पङ्क्तौ ।
कल्पस्वरूपं सङ्केदाच्च	८४	८
कामार्थाधिवेदनम्	५०८	१६
काम्यकर्मणो मोक्षसाधनत्वाभावः	५४	१२
काम्यश्चाङ्गकाणाः	६५७	७
काम्यज्ञानम्	२६०	१
कालविशेषेणातिशान्ताशौचविशेषः	५६८	१
कुटीचरणक्षयम्	५७३	१०
कुटीचरस्य वृत्तिविशेषाः	५८४	३
कुसमणक्षयम्	७२१	१२
कुलगुणाः	६८२	८
कृतचूडमण्डपशौचम्	६०४	१४
कृतीहास्योपगमनियमः	४६७	३
कृषिनिन्दा	४३२	८
कृषीवलस्य तिलादिविक्रयनिषेधः	४३०	११
कृषीवलस्य देयधान्यपरिमाणम्	४३४	१०
कृषीवलस्य धान्यदानस्यावश्यकत्वम्	४३३	१७
कृषौ पणितस्य धान्यस्य विनियोगः	४२८	१८
कृषौ वर्णाबलीवर्द्धिः	४२७	१८
कृषौ बलीवर्द्धस्तंख्या	४२७	१४
कृषौ विहितबलीवर्द्धिः	४२८	४
कृत्यत्यक्तपापप्रतीकारः	४३३	८
क्रियाङ्गज्ञानम्	२६३	१५
क्रियाज्ञानम्	२६४	१
क्रोशणक्षयम्	५६५	१८
क्षत्रियधर्मः	३८८	१५

(८)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
क्षारादीनां भक्षणं क्षौमः	२४०	१०

ग ।

गजच्छायालक्षणां	६५६	१७
गण्डूषविधिः	२१६	१०
गयाशौर्षनिरूपणम्	६५५	७
गर्भस्त्रावगर्भपातयोरशौचम्	६०६	१०
गर्भस्त्रावगर्भपातयोर्लक्षणे	६०६	१६
गर्भस्त्रावाशौचम्	६०१	१७
गर्भाधानादीनां कालविशेषाः	४६७	१४
गान्धर्वादिविवाहोद्गायाः पितृगोत्रेण पिण्डोदककरणम्	४६६	१६
गायत्र्यक्षारिलक्षणां	५७२	८
गुणाद्यनुसारेणाशौचसङ्गोचस्तत्त्वमिषेव न सर्व्वकर्मसु	५८५	८
गुणानुसारेणाशौचसङ्गोचः	५८४	१२
गुग्गुलुः	६०२	१६
गुरुपूजाप्रकरणम्	६३६	१
गुरुपुत्रम्योच्छिष्टभक्षणनिषेधः	५५७	६
गृहस्थैर्विध्यम्	६०६	१०
गृहस्थानामपि मुक्तिः	५२	६
गृहस्थानां चतुर्विध्यम्	५७२	१६
गृहस्थाणां पलाशपत्रे भोजननिषेधः	६६६	१
गोत्रनिरूपणम्	४७६	१
गोत्रप्रवर्त्तकामुनयः	४७६	६
गोत्रभेदेऽपि प्रवर्त्तकम्	४७६	६
गोत्राणामवान्तरभेदाः	४७६	१४

(६)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
मौनैक्येऽपि प्रवरभेदः	४७६	६
गौर्यादिसंज्ञानिर्यायः	४८२	१६
ग्रन्थानुक्रमशिका	१३	३
ग्रन्थारम्भः	३२	८
ग्रन्थे भोजननिषेधः	४८१	१५
ग्रन्थे आह्निका	६५७	२
ग्राममध्ये श्वस्थितौ ग्रामस्थाशौचम्	६१३	८

घ ।

घोरसंन्यासकग्रहस्थलक्ष्यम्	५७२	२०
-----------------------------------	-----	----

च ।

चण्डालाद्यपेरयाच्यत्वम्	६३८	१३
चतुर्थभागकर्त्तव्यम्	४११	२
चतुर्थाध्वनिरूपणम्	५४२	१३
चतुर्वर्ष्यां महालयश्चाद्रस्यैकोदितत्वम्	६७०	२०
चूडाकरणम्	४४३	१५

ज ।

जननाशौचेऽङ्गास्पृश्यत्वाभावः	५८१	१८
जननाशौचे पितुः स्नानादस्पृश्यत्वनिवृत्तिः	५८२	७
जननाशौचे स्त्रिकाया अस्पृश्यत्वम्	५८२	१
जन्नेऽतिक्रान्ताशौचाभावः	५८८	२१
जन्मदाख्यानं देवतानां पूजनेऽशौचाभावः	५८३	१४

(१०)

विषयः ।	प्रश्ने ।	पङ्क्तौ ।
जन्मदिने दानादावधौषाभावः ...	५८२	२१
जपयज्ञभेदानां सन्ध्याग्नि ...	२८०	२१
जपयज्ञस्य भेदाः ...	२८०	१७
जपसंस्थानियमः ...	२८३	१८
जपसंयन्निहेतवः ...	३८१	१५
जर्तिजलक्षयम् ...	७२१	३
जलस्थस्य तर्पणे विशेषः ...	२७२	६
जातकर्म्मकालः ...	७३८	११
जातव्याद्धादि हेम्ना कार्यम् ...	७७०	५
जातव्याद्धे पञ्चाग्ननिषेधः ...	७७०	८
जातिभेदप्रकरणम् ...	५११	१०
जातिभेदेन ऋतुधारणकालभेदः ...	५०७	१०
जारोपपत्योर्भेदः ...	६८३	१४
जीवत्पिण्डकस्य तर्पणे विशेषः ...	३२३	१
ज्ञानकर्म्मणोः समुच्चयः ...	२८१	१६

त ।

तर्पणपात्राणि ...	३१८	१
तर्पणविधिः ...	३१५	६
तर्पणीयाः ...	३२०	३
तर्पणे तिलानां वर्णभेदेन विनियोगविशेषः ...	३१८	४
तिलतर्पणनिषेधः ...	३१८	१०
द्वितीयभागकर्त्तव्यम् ...	३०८	१
भिराजाधौवे दण्डपिण्डदानप्रकारः ...	६४२	६

(११)

६।

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
दण्डस्य चतुर्विधत्वम्	४६८	१४
दण्डस्य दण्ड स्थापानि	४६९	३
दन्तधावनविधिः	२३९	१०
दन्तलग्नविषये व्यवस्था	२२६	५
दर्भविधिः	२३५	८
दशाहमध्ये दर्शपाते कर्त्तव्यनिर्ययः	६४३	३
दानप्रकरणम्	१६४	६
दानप्रशंसा	१६४	७
दानस्वरूपदानेतिकर्त्तव्यते	१६६	१६
दाद्यानन्तरं तर्पणम्	६४०	१९
दिनक्षयक्षयम्	१८०	१०
दिनष्टिदक्षयम्	१८०	१६
दिवामैथुनविषेधः	४६७	१५
दुर्गभेदाः	४०६	१६
दुर्गसंविधानप्रकारः	४०६	१६
दुर्मृतानामुदकदानाद्यभावः	५६१	३
दुर्मृतानां नारायणवलिः	५६३	३
दुर्मृतानां वत्सरादूर्जमौर्जदेष्टिककरणम्	५६३	२
देवतानां पलदाहृत्यम्	१६७	१२
देवताप्रजाकालः	२६४	७
देवतास्वरूपनिरूपणप्रकरणम्	१६२	६
देवजलक्षयम्	१७५	३
देवजलक्षयम्	६८६	१०
देवार्चनप्रकरणम्	२२६	१४

(१२)

विषयः ।	पृष्ठः ।	पङ्क्तौ ।
देशान्तरमृतस्य मरणादिनाशानेऽशौचग्रहणप्रकारः ।	६००	१८
देशान्तरमृतस्याशौचम्	५८५	३
देशान्तरणक्षयम्	५८५	७
वौह्निजभागिनेयमरणाशौचम्	६०८	१७
मथार्जनस्य पुण्यकार्यत्वम्	१६०	१
द्विजातीनां वास्तोपयोगिदेशः	५२२	१७
द्विजादिषष्टिप्रयोजनम्	१५०	१६
द्विजानां गर्भाधानादिसंस्काराणां समन्वयत्वम्	४३७	१०
द्वितीयभागकृत्यम्	३०६	१७
द्विराचमननिमित्तानि	२२५	६

ध ।

धर्मस्य नञ्विधत्वम्	७४	१
धर्मशास्त्राध्ययनविधिः	१७३	५
धर्मस्य स्थूलसूक्ष्मभेदेन द्विविध्यम्	८१	१७
धर्मस्वरूपविषये मतभेदाः	७८	२
धर्माचारयोर्भेदः	१३०	६
धर्मार्थश्रवणने सद्यः शौचम्	६३०	१५
धर्मार्थाधिवेदनम्	५०८	१५

न ।

नमनक्षयम्	२४५	१७
नवमिश्रधातुम्	७६८	११
नवधातुम्	७६८	३
नामकरणाकालः	४४०	१८

(१२)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
नामधारकविप्रलक्ष्यम्	५८६	८
नामधेयस्वरूपम्	४४१	११
निष्कृष्टजातिप्रवालुगमनाशौचम्	६२५	१७
नित्यकर्म्मणां द्वैविध्यम्	५५	१०
नित्यकर्म्मलोपे प्रायश्चित्तम्	१५६	११
नित्यकाम्ययोर्भेदः	५४	६
नित्यनैमित्तिककाम्यानि	१५४	२
नित्यश्राद्धम्	१४४	२
नित्यानामकृद्धान्याऽप्यनुष्ठानम्	१५७	८
निराकृतिलक्ष्यम्	६८२	२
निर्विच्छेदार्थः	१८४	५
निष्कर्मणम्	४४२	८
नैमित्तिकश्राद्धम्	७११	१५
नैमित्तिकश्राद्धानां बह्वक्षमप्येकदिने करणम्	७८५	१०
नैमित्तिकस्नानम्	२५७	८
नैष्ठिकब्रह्मधारिधर्माः	४५८	३

य ।

यज्ञिपावनब्राह्मणाः	६८०	१२
यज्ञमपुरुषादावग्रौचाल्पत्वम्	५८८	१४
यज्ञमादावपि कश्चित् खापिगृह्णतिष्ठतिः	५८८	७
यन्त्राः पार्वत्याधिकारः	७८१	२
परमहंसवृत्तिः	५४६	१५
परमहंसलक्ष्यम्	५७१	१५
पराशरमाधवकारिका	१३	३

(१३)

विषयः ।			पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
पराशरश्रद्धार्थनिर्वचनम्			६७	८
परिवेत्तपरिविषयोर्लक्षणम्			६८०	८
परिवेदनविचारः			६८०	८
परिभ्राजकानां चातुर्विध्यम्			५७१	८
पाकयज्ञादयः			१५१	८
पाङ्केयब्राह्मणाः			६८२	८
पाथरोगाः			६८६	१०
पारमहंस्यस्य वैधत्वविचारः			५७६	१८
पार्श्वेकोद्दिष्टसन्निपाते निर्णयः			७८५	६
पिण्डदानाधिकारिणः			६७२	१०
पिण्डदाने द्रव्यनियमः			६७२	२१
पिण्डनिर्वपणकालः			७५२	६
पिण्डनिर्वपणेतिर्कृत्यता			७५३	१
पितुर्व्येष्टभ्रातृश्रोत्रिण्यभोजनम्			७५७	५
पितुः श्रोत्रियत्वेन पुत्रस्य श्रेष्ठम्			६७८	३
पितृतर्पणे क्रमः			६२२	११
पितृमातृभारणे वर्षमध्येऽन्यथाह्वयविचारः			७८२	५
पितृमातृभ्रातृयोः कालैक्ये यौर्वापर्यनिर्णयः			७८३	११
पितृयज्ञः			६७२	१८
पितृदिशवनिर्हरणे ब्रह्मचारिणोदीमाभावः			६६६	१२
पितृवौ विदेशस्थे मृते विशेषः			५८८	३
पितृभारणे विवाहितस्त्रीकामशौचम्			६०८	१०
पितृदक्षिणादाने भ्रातृनामोक्तिवत्			७५७	१६
पुत्रिकायाः पितृगोत्रत्वम्			७७५	१२
पुनर्भूतिरूपम्			७६४	४

(१५)

विषय ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
पुस्तकनकाशः ...	४३८	८
पुस्तकपरीक्षोपायः ...	४८०	२
पुराणव्याजम् ...	७६८	१२
पूर्वसङ्गल्पितग्रन्थेऽशौचाभावः ...	६२०	११
पूर्वसङ्गल्पितपञ्चमये विशेषः ...	६२०	२१
पौष्ट्यवर्गः ...	३०८	७
प्रकृतप्रस्तवकाशः ...	६०३	२०
प्रतिग्रहप्रकरणम् ...	१८२	११
प्रत्याब्दिकव्याजनिरूपणम् ...	७६५	१०
प्रत्याब्दिकव्याजे मार्ग्यैकोद्दिष्टविधिकत्वविचारः	७६५	१४
प्रदोषनिर्ययः ...	१४७	८
प्रमादतोऽप्रमादितानामशौचादि ...	५८३	१५
प्रयोजनज्ञोपे पदार्थस्यानुष्ठानम् ...	६३८	६
प्रलयभेदनिरूपणम् ...	८५	८
प्रवरनिरूपणम् ...	४७५	१८
प्राकृतप्रलयनिरूपणम् ...	८६	४
प्राजापत्यब्रह्मचारिकक्षयम् ...	५७२	८
प्राजायामनक्षयम् ...	२७०	१३
प्राजाङ्गतिकल्पः ...	३६७	२
प्रातःसन्ध्याकाशः ...	२६८	१७
प्रातःसायंसन्धयोगीशकाशः ...	२७०	१
प्रेतविह्वरणे ब्रह्मचारिणो व्रतज्ञेयः ...	६३३	८
प्रेतपिण्डदण्डा ...	६४१	२२
प्रेतस्योदकदानानन्तरं पिण्डदानम् ...	४४१	१८
प्रेतानुगमनविधिः ...	६३८	२०

(१६)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
प्रेतानुगमनाशौचम् ...	६२५	१
फ ।		
प्रेतपदानप्रस्थलक्षणम् ...	५७६	८
ब ।		
बह्वदकलक्षणम् ...	५७६	११
बह्वदकस्य वृत्तिविशेषाः ...	५७५	१
बह्वनां पत्नीनाम्भृत्यौगपद्ये त्रयगमक्रमनियमः	५०४	५
बालखिल्यलक्षणम् ...	५७६	४
बालमरणाशौचम् ...	५६५	१६
बह्वद्वचनचारिलक्षणम् ...	५७२	१३
ब्रह्मचारिणां चातुर्विध्यम् ...	५७२	७
ब्रह्मचारिणां द्वैविध्यम् ...	४५८	२
ब्रह्मचारिणां वर्ज्यानि ...	४५६	८
ब्रह्मचार्यादीनामशौचाभावः ...	५१६	१७
ब्रह्मयज्ञविधिः ...	६११	५
ब्राह्मब्रह्मचारिलक्षणम् ...	५७२	१०
ब्राह्मणलक्षणम् ...	१०४	१
ब्राह्मणस्य भेषजवृत्तिविषयः ...	४८६	१५
ब्राह्मणस्यापि कृषिकर्म्म ...	४२६	७
ब्राह्मणस्यासाधारण्योपधर्म्मः ...	१६५	११
ब्राह्मणादीनामपि यैश्चाश्वविवाहः ...	४८७	१२
ब्राह्मणा सह भोजनविचारः ...	६७३	४
ब्राह्मणमुहूर्तकथम् ...	२०६	५

(१७)

विषयः।	पृष्ठे।	पङ्क्तौ।
ब्राह्मणादिविवाहाः	४८५	१८
ब्राह्मणादिविवाहोद्गाया भर्तृगोत्रेण पिण्डोदकदानम्	४८६	१९

भ ।

भक्तिमार्गस्य मङ्गदर्शनानि	४९७	१६
भाद्रपदापरपक्षश्राद्धम्	६६३	२
भाद्रपदापरपक्षश्राद्धस्य गौणकालः ...	६६७	६
भाद्रपदापरपक्षश्राद्धस्य पञ्चम्यादिकल्पाः ...	६६६	५
भाद्रपदापरपक्षस्य कन्याकार्त्तिकत्वेन प्रशस्तत्वम्	६६५	१
भाद्रपदापरपक्षस्य महालयशज्ज्यायासंक्षे ...	६६४	१
भाद्रपदापरपक्षे एकदिनेऽपि श्राद्धम् ...	६६७	१
भाद्रपदापरपक्षे पञ्चम्यादिकल्पे घनुर्दशैवर्जनम्	६६६	१८
भाद्रपदापरपक्षे आज्ञादीनामेकोद्दिष्टम् ...	६७१	१८
भाद्रपदापरपक्षे षोडशतिथिषु श्राद्धम् ...	६६४	३
भाद्रपदापरपक्षे सप्तत् श्राद्धकरणे वर्ज्यदिनानि	६६८	१९
भिक्षादिस्तुत्यानि	४४७	६
भिक्षुकाः	४६२	१
भिक्षुजातीयानां खापिण्डम्	५८६	१
भूतपञ्चः	४४१	४
भृग्वस्त्रिभरणविधिः	५६४	६
भैक्षस्य पञ्चविधत्वम्	५६४	१५
भोजनपात्रस्य यन्त्रिकायामारोपणम् ...	४६६	१०
भोजनपात्राणि	४६५ } ७२१ }	१४ } १६ }
भोजनप्रकरणम्	४६३	१८

(१८)

विषयः ।			पृष्ठ ।	पङ्क्तौ ।
भोजनविधेरदौष्ट्याङ्गानि	३७७	१८
भोजने द्वास्तसंख्या	३७०	४
भोजनेतिकर्त्तव्यता	३६४	१३
भोजने मौवविचारः	३७५	१

म ।

मघात्रयोदशौश्चाङ्गविचारः	३६८	२१
मघात्रयोदशौश्चाङ्गे पियङ्गनिषेधः	३७०	१
मङ्गलवीक्षणदि	२८४	१८
मत्स्येषु भक्ष्याः	७१७	१८
मधुरादिरसानां भोजनक्रमः	३६६	१७
मध्यमपियङ्गप्रतिपत्तिः	७५८	१७
मध्याह्नस्तन्याकालः	२७५	६
मनुष्ययज्ञः	३४६	१८
मन्वाणाम्पृथ्यादिज्ञानम्	१६२	१
मन्वादयः	१४६ } ३५८ }	११ ७१ }
मन्त्रापकर्षकज्ञानम्	२६२	५
महाव्यतीपातकक्षयम्	३५६	१२
मातामहादिमरुणाशौचम्	३०८	२०
मातामहादिस्त्राङ्गाधिकारनिर्णयः	७६०	१२
मातृककन्याविवाहविचारः	४६६	१७
मातृसपियङ्गीकरणविचारः	७७७	६
मातुः सपिङ्गीकरणे गोत्रनियमः	७८०	५
माध्याह्निकज्ञानम्	२५०	२

(१८)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
मानसपापप्रायश्चित्तम्	१२८	११
मासिकभ्रातृणां विधेयं मुख्यकाशेऽप्येव मासा- न्तरे तत्तिथौ करणम्	६७१	११
मासिककण्ठम्	६८३	५
मासमन्त्रविचारः	७१८	५२
मासेषु वर्ष्मणि	७१६	२२
मुख्यकल्पसम्भवेऽनुकल्पस्थाननुष्ठानम्	६८३	१३
मूत्रपुरीषोत्सर्गः	२०८	१२
सूतभार्यस्य पुनर्विवाहमावे संन्यासः	५१६	१
मृताहे श्वाभ्राह्मनिषेधः	६७६	१
मृत्युविशेषेणाशौचविशेषः	६२५	१५

य ।

यजनप्रकरणम्	१८८	१६
यज्ञोपवीतप्रकरणम्	८८८	१०
यज्ञोपवीतस्य कायादुद्धरणनिषेधः	८५१	१
यज्ञोपवीतादीनां त्रोटनादौ प्रतिपत्तिः	८५१	७
यतिधर्मः	५५७ } ५६६ }	८ } १ }
यतीनां सपिण्डनिषेधः	७८१	११
यमतरपणम्	६२१	२१
यवाग्नपाकन्यायः	२०५	६
याजनप्रकरणम्	१५८	७
याथावर्यदृष्ट्यनन्तरम्	५७२	१८
यावज्जीवाधिकरणम्	१०८	६

(२०)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
भावष्णोवाशौचबोधकवाक्यस्य निन्दार्थवादत्वम्	५८७	६
युगादयः	१४६ } ६५७ }	८ } १६ }
युद्धकाणादि	३६६	१८
युद्धजयानन्तरलाल्यम्	४०३	८
युद्धप्रकारः	४०२	१
युद्धमृत्युप्रशंसा	६२६	४
योगनक्षत्रम्	५६५	१८

र ।

रसविनिमये विशेषः	४३१	७
रसादीनां रसान्तरादिभिर्विनिमयः	४३१	४
राक्षोदिनचर्या	४०६	१७
राक्षो वैश्वदेवः	३८६	८
रत्नाणां नामानि	३२१	१०
रोगादौ बिल्वकर्माकरणे दोषाभावः	१२६	७

स ।

सिद्धापेक्षया श्रुतेः प्राबल्यविचारः	२७६	१६
---	-----	----

ष ।

षट्शिकाश्रममाहृत्यम्	६२	८
षयोऽवस्थाविशेषेणोपाशौचविशेषः	६०६	३
षट्शोषः	४६०	१६
षण्चतुष्टयस्य साधारणोपधर्मः	४२४	५

(२१)

विषयः ।	पृष्ठः ।	पङ्क्तौ ।
वर्णसन्निपाताधौचम्	५८७	१०
वर्णानुपूर्व्येण विवाहनिषयः	४८७	१
वर्णिकर्म्मणि प्रतिनिधयः	४४१	१२
वस्तूनां नामानि	४२१	८
वस्त्रविषये विशेषः	२४४	१४
दानप्रस्थधर्म्मनिरूपणम्	५२४	१४
दानप्रस्थानां चातुर्विध्यम्	५७२	२२
वार्त्ताकदत्तिऽहस्त्रलक्ष्यम्	५७२	१४
वार्ज्ज्यासलक्ष्यम्	७०६	६
वार्ज्जुषिकलक्ष्यम्	६६०	५
वासःपरिधानम्	२४३	६
विभ्रपतितश्चाद्रकालः	६७३	२
विद्वद्विविद्विभेदेन परमहंससद्वैविध्यम्	५५४	१४
विवाहप्रकरणम्	४६२	६
विवाहभेदाः	४८५	१५
विवाहाद्युत्तरं कालविशेषे तिक्तसर्पणनिषेधः	३१६	२०
विवाहे कन्याया वयोविशेषेण दातुः फलविशेषः	४८२	१३
विवाहे कुलनिरूपणम्	४७७	६
विवाहे वरकन्ययोर्वयोविचारः	४७४	१
विवाहे वरनिषयः	४७९	१३
विवाहे स्त्रीमाध्वशेषकुलवर्जनम्	४७७	१४
वृत्तयः	४१०	८
वृत्तिसङ्गोच्चेनाधौचसङ्गोचः	५८४	१६
वृत्तम् (षोडश गुणाः)	६८२	१२
वृद्धिश्चाद्रनिमित्तानि	७८४	१३

(२२)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
वृद्धिस्माद्व्यकरणम् ...	७७२	६
वृषलोलक्ष्यम् ...	७८३	८
वेदाभ्यासः ...	३०६	१६
वैखानसलक्ष्यम् ...	५७३	१
वैश्वधर्म्यप्रगविमरवेऽशौचविशेषः ...	५८७	७
वैश्यधर्मप्रकरणम् ...	७१६	१
वैश्वदेवप्रकरणम् ...	३३७	१
वैश्वदेवे ब्रह्मयुक्त्यः ...	३७०	३
वैष्णवदर्शनानुसारी पूजाक्रमः ...	३२७	१८
व्यतीपातलक्ष्यम् ...	६५६	१७
व्यभिचारिण्या व्यभि भरणम् ...	५०६	१५
व्यसनानि ...	७१३	११
व्युत्क्रममृतानां सपिण्डीकरणविचारः ...	७७७	३
व्युद्भेदाः ...	७०१	११

श ।

शब्दाम्तराधिकरणम् ...	१८१	११
शयनप्रकारः ...	३८७	१
शस्त्रहतस्माद्विचारः ...	६७१	१
शालीनवृत्तिग्रहलक्ष्यम् ...	५७२	१६
शिल्पिप्रभृतौनामश्रीचामावः ...	६१७	१७
शिरुकक्ष्यम् ...	१३७	७
शीलम् (त्रयोदशविधम्) ...	६८२	८
शुक्ललक्ष्यम् ...	७८६	७
श्रद्धधर्मप्रकरणम् ...	७१८	११

(२३)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
मृगस्य तपिच्छीकरणाकालः	७७४	७
मृगस्यामन्वतोविवाहः	५९७	१५
मृगस्याश्रमविचारः	५९७	१२
मृगाविवाहविचारः	४६४	८
शौचप्रकरणम्	२१९	५
आज्ञकर्तृनिरूपणम्	७८५	६
आज्ञकर्तृणां मुख्यानुकल्पभावनिरूपणम्	७८६	२
आज्ञकालः	६५५	१२
आज्ञदिनकृत्यम्	७०२	८
आज्ञदिने वैश्वदेवकालविचारः	७६०	१८
आज्ञदेशनिरूपणम्	६५९	१२
आज्ञदेशे प्रकथ्यानि श्रव्याणि	७२०	१८
आज्ञश्रव्याणि	७०२	८
आज्ञप्रकरणम्	६४६	७
आज्ञभेदाः	६४६	११
आज्ञभेदे विश्वदेवभेदः	७१९	९
आज्ञविघ्न आणस्यादिना न कर्तव्यः	६७४	२९
आज्ञविघ्ने आश्रमआज्ञविचारः	६७५	६
आज्ञविघ्ने पिच्छदानकालविशेषः	७५२	१९
आज्ञशेषभोजनम्	७६३	९
आज्ञशेषाभावेऽन्नान्तरस्यापि भोजनम्	७६३	५
आज्ञादावेक हस्तेनोदकदानम्	६९७	२
आज्ञीयपुष्पाणि	७२२	४
आज्ञीयान्नपरिवेशननिरूपणम्	७४२	६
आज्ञीयान्नपरिवेशने प्राचीनावीतित्वाभावः	७४२	१५

(२४)

विषयः ।	पृष्ठ ।	पङ्क्तौ ।
आज्ञीयार्घ्याभ्याणि	७३२	१५
आज्ञे अनुलोपनद्रव्याणि	७२३	१३
आज्ञे कदलीपत्रनिषेधः	७२२	१०
आज्ञे कृष्णमाषाणां माह्वत्वम्	७०२	१६
आज्ञे गोधूमस्यावश्यकत्वम्	७०३	५
आज्ञेतिकर्तव्यता	७२८	१६
आज्ञे दीपार्थद्रव्याणि	७२३	१५
आज्ञे धूपद्रव्याणि	७२३	७
आज्ञे निमन्त्रितब्राह्मणभ्यो देयवस्तूनि	७२०	३
आज्ञे ब्राह्म्यदेयापुत्रादिप्रशंसा	६८०	२०
आज्ञे भोजनीयब्राह्मणपरीक्षा	६७७	१५
आज्ञे भोजनीयब्राह्मणानुकल्पः	६८३	१
आज्ञे भोजनीयब्राह्मणानामनुकल्पानुकल्पः	६८४	५
आज्ञे यतिप्रशंसा	६७६	१७
आज्ञे लौकिकामावप्यमौकरणचोमः	७३८	१०
आज्ञे वर्जनीयपुष्पाणि	७२२	१४
आज्ञे वर्जनीयब्राह्मणाः	६८६	२
आज्ञे विन्देदेवाः	७३०	१४
आज्ञोत्तरं दाढभोक्तोर्निग्रमाः	७६३	१६
सुतम् (षड्विधम्)	६८२	६
सुखनुसारेण जमदुत्पत्तिनिरूपणम्	६०	१२
अतैस्मार्त्तानुष्ठानाश्रयस्य सदाधारपालनम्	२६३	५

ष ।

षोडशआज्ञानि	७७०	६
--------------------	-----	---

(२५)

स ।

विषयः ।	पृष्ठः ।	पङ्क्तौ ।
सङ्ख्येयश्राद्धनिर्णयः	७६७	१०
सङ्ख्येयश्राद्धलक्षणम्	७६५	३
सदाचारलक्षणम्	१३७	२
सन्ध्याङ्गजपविधिः	२८०	४
सन्ध्याङ्गजपसंख्या	२८३	१६
सन्ध्याङ्गजपस्य दर्शादौ संख्याविशेषः ...	२८४	३
सन्ध्याविधिः	२६७	१५
सन्ध्यास्वरूपम्	२६७	१६
सन्ध्यापासनप्रकारः	२७०	५
सप्ततृतीमातुर्देशान्तरभरणे विशेषः ...	५६६	६
सपिण्डीकरणकालः	७७२	२
सपिण्डीकरणकालानां व्यवस्था	७८२	७
सपिण्डीकरणश्राद्धम्	७७०	५
सपिण्डीकरणस्य गौणकालः	७७६	६
सपिण्डीकरणायकर्म एनरपि स्वस्वकाले मासि- कानामावृत्तिविचारः	७७५	२
सपिण्डीकरणेतिकर्तव्यता	७७६	१२
समादाविवादननिषेधोपमस्कारविधिस्य ...	३००	५
समानोदकप्रेतनिर्हरणेऽप्यौचम्	६३३	५
समावर्तनम्	४६०	६

(२६)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
समिन्निधमः	४५२	८
समिक्लक्षयम्	४५२	२
सम्पूर्णानुष्ठानश्रक्तौ सत्यामेव कान्यस्यानुष्ठानम्	१५८	१४
सर्पहृतानां नाशकणिः	५८३	१०
संक्षेपतर्पणम्	६२३	१८
संघातमरणे आह्नकमः	७८१	१२
संन्यासाधिकारिविचारः	५६६	१४
संन्यासाश्रमग्रहणे आह्नम्	५८८	११
संन्यासिनां चातुर्विध्यम्	५४३	८
संमार्गन्यायः	६४८	६
संस्काराणां ब्राह्मदैवभेदेन द्वैविध्यम्	४६६	१५
साधारणधर्माः	७६	१०
सापिण्डविचारः	४६५	६
सापिण्डस्य साम्नपौत्रत्वम्	५८८	२०
घायं होमस्य कालभेदाः	२८८	१
सौमन्तोद्वयनकालः	४३८	१४
सौमन्तोद्वयनस्य सक्तत्वरयम्	४३८	२१
सुवासिनीप्रभृतौनां स्वभोजनायत एव भोजनम्	६६४	५
स्त्रीणामुपनयनस्य कल्पान्तरविषयत्वम्	४८५	८
स्त्रीणां पुनरुद्वाहविधिः	४८०	२१
स्त्रीणां पुनरुद्वाहस्य युगान्तरविषयत्वम्	४८१	१३
स्त्रीणां अश्रवादिनी-सद्योवधूभेदेन द्वैविध्यम्	४८५	५

(२७)

विषयः ।	श्लो ।	पङ्क्तौ ।
स्वप्नपदमरणोऽद्यौचम्	६०७	१२
ज्ञातकानां त्रैविध्यम्	४६१	१०
ज्ञातकानां धर्माः	४६१	१६
ज्ञातकानां नवविधत्वम्	४२६	८
ज्ञातस्यार्द्रवाससो विष्णून्मकरखण्डायस्थितम् ...	२४४	११
ज्ञानप्रकरणम्	२४६	६
ज्ञानभेदनिष्पद्यम्	२४८	६
ज्ञानभेदानां लक्षणानि	२४८	१६
ज्ञानशाटोपाधिभ्यां शास्त्रमार्ज्जगनिषेधः ...	२४४	१
ज्ञानाकृतपदस्य ज्ञानानन्तरमेव कर्तव्यता ...	२४२	१६
ज्ञाने निषिद्धजनम्	२६५	७
ज्ञानोपयोगि जनम्	२६४	१५
खेडादिना प्रेतनिर्द्धरणोऽद्यौचम्	६९१	१६
स्मार्ताव् पाठाद्वैदिकस्य पाठस्य नक्षवत्त्वम् ...	६६७	११
स्मृतिनिर्णेतृणां मुनीनां कौर्त्तव्यम्	६८	४
स्मृतिप्रामाण्यविचारः	४	१
स्मृतौनां परस्परविरोधे विषयः	२२	६
स्मृतौनां निबन्धकर्तृकर्तृकविषयभेदव्यवस्थापनं		
मन्दमतियुत्पादवसाम्प्रार्थम्	२४	७
स्मृत्यन्तरालुसारेण स्मृत्यन्तरस्य विषयव्यवस्थायाः		
खण्डनम्	२०	१२

(२८)

संशाखाध्ययनम्	१४२	१३
संशाखापरित्यागनिषेधः	१४२	१३

॥

होमविधिः	२८६	१७
हंसलक्षणम्	५७३	१३
हंसस्य वृत्तिविशेषाः	५७५	१७

(२६)

**पराशरमाधवोल्लिखितप्रवक्तृसामकारादि-
क्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।**

(आचारकाण्डः)

अ ।

अथर्व ८१ । ८ ।

इ ।

इन्द्रोक्त वा सामग ७१ । २ । ८१ । ७ । ११७ । ५ । १६९ । ७ । ५०२ ।
११ । ५२५ । २, २० ।

उ ।

उपनिषद् ५२५ । १५ । ५३५ । १ ।

ए ।

ऐतिह्य ८१ । २ ।

य ।

यजुर्वेदी ५२५ । २ ।

व ।

वागसनेय ८१ । १० ।

(३०)

पराशरमाधवोल्लिखितसर्गखामकारादि- क्रमेण ग्रन्थापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डः)

अ ।

अङ्गिराः १७८ । १२ ॥ १८५ । २ ॥ २०८ । १२, १७ ॥ २०८ । ८ ॥
 २१८ । ६ ॥ २२२ । ८ ॥ २५० । १२ ॥ २८१ । १२ ॥ २८७ । ७ ॥
 २९८ । ११ ॥ ३५२ । ७ ॥ ५२७ । ७ ॥ ५८७ । ६ ॥ ५८२ । १५ ॥
 ६०७ । २० ॥ ६१२ । १८ ॥ ६१७ । १२ ॥ ६२२ । ८ ॥ ६२१ । १६ ॥
 ६६८ । १७ ॥ ७१६ । १२ ॥ ७२२ । १० ॥ ७६८ । १७ ॥

अग्नि २२२ । ११ ॥ २२८ । १६ ॥ २६८ । ८ ॥ २७६ । ७ ॥ २७८ । ८ ॥
 २७१ । ११ ॥ २७७ । २ ॥ २७५ । ७ ॥ २७८ । १२ ॥ २८५ । १७ ॥
 ३७७ । १२ ॥ ५५२ । ६ ॥ ५५८ । १७ ॥ ५६६ । ७ ॥ ५६८ । २ ॥
 ६२० । ८ ॥ ६७२ । ६ ॥ ६८२ । १६ ॥ ७०० । ८ ॥ ७०२ । ५ ॥
 ७२१ । १८ ॥ ७७७ । १८ ॥ ७७६ । २ ॥ ७५१ । १६ ॥ ७७२ । ८ ॥

आ ।

आपस्तम्ब १२७ । १० ॥ १७७ । ८ ॥ २११ । ७ ॥ २१२ । १२ ॥ २१८ ।
 ११ ॥ २२८ । ८ ॥ २२८ । ८ ॥ २८७ । ८ ॥ २८८ । ७, १० ॥ २८७ ।
 २, ८ ॥ २८८ । १ ॥ २०१ । ११, १५, १७ ॥ २०६ । ७, १० ॥ २१७ ।
 १५ ॥ २२८ । १७ ॥ २७० । ११ ॥ २७२ । १ ॥ २७० । २ ॥ २७१ ।
 ६ ॥ २७८ । १६ ॥ २७६ । १२ ॥ २७७ । ७ ॥ २७७ । ५ ॥ २७५ ।
 २ ॥ २७७ । ६ ॥ २७७ । २२ ॥ २७१ । २१ ॥ २७८ । ६ ॥ २८१ ।

(३१)

१२ ॥ ६०७ । १७ ॥ ६४७ । ७ ॥ ६६२ । १७ ॥ ६७२ । १ ॥ ६८० ।
 ६ ॥ ६८२ । ८ ॥ ६८७ । १ ॥ ७१२ । १७ ॥ ७१६ । ८ ॥ ७२१ ।
 ६ ॥ ७५६ । १५ ॥ ७८७ । ७ ॥

आश्वलायन २८६ । १ ॥ २२२ । ६ ॥ २२६ । १० ॥ ७२५ । ७ ॥ ७५२ ।
 २१ ॥ ७५२ । ८, १५ ॥ ७५५ । १२ ॥ ७६६ । ११ ॥

उ ।

उद्गना २२४ । १ ॥ २१० । १५ ॥ २७२ । ८ ॥ २८८ । १८ ॥ ३०१ ।
 ८ ॥ ३०५ । १२ ॥ ३११ । १२ ॥ ५६३ । १५ ॥ ६२२ । १६ ॥
 ६७५ । १७ ॥ ६६२ । १७ ॥ ७०८ । ८ ॥ ७८१ । १२ ॥

क ।

कृष्णार्क ७७८ । १६ ॥ ६७२ । ७ ॥ ६७२ । २ ॥ ६७७ । १६ ॥ ७७६ ।
 ८ ॥ ७८१ । ५, १२, १६ ॥

ख ।

कण ५५६ । १६ ॥

कपिल ५४२ । १६ ॥

कश्यप ६२५ । १० ॥

कात्यायन १५७ । ७ ॥ २०८ । ७ ॥ २२२ । १७ ॥ २२६ । ८ ॥ २२८ । ८ ॥
 २७१ । १, ७ ॥ २७२ । ६ ॥ २८७ । १२, १७ ॥ २८८ । १ ॥ २८८ ।
 १६ ॥ २२२ । ७ ॥ २२५ । १० ॥ २२६ । ७, १७ ॥ २७१ । ८ ॥ २७२ ।
 २० ॥ २७६ । १६ ॥ २७६ । ७ ॥ २८२ । ५ ॥ २८८ । १६ ॥ ३४६ ।
 २ ॥ ३५० । ५ ॥ ३५२ । २ ॥ ३८१ । १ ॥ ३८० । १६ ॥ ३८१ । ६ ॥
 ३८२ । २० ॥ ३८२ । ८, १२ ॥ ५१० । ४, १५ ॥ ५११ । ५ ॥

(३५)

५२२ । ८ ॥ ५३६ । १८ ॥ ५४२ । १३ ॥ ५४२ । ६ ॥ ५६६ । २ ॥
 ६३६ । २२ ॥ ६४० । १३ ॥ ६४४ । ११ ॥ ६६२ । ७ ॥ ६६६ । १६ ॥
 ६७२ । ४ ॥ ६७५ । १७ ॥ ६८१ । ८ ॥ ७०० । २२ ॥ ७२० । ३ ॥
 ७२५ । १२ ॥ ७३२ । १५ ॥ ७३७ । ६ ॥ ७३६ । ३ ॥ ७४० । ५ ॥
 ७४१ । ११ ॥ ७४६ । ६ ॥ ७५० । ११ ॥ ७५३ । ८, १८ ॥ ७५४ ।
 ६ ॥ ७६६ । ५ ॥ ७६८ । ६ ॥ ७७६ । ७, १६ ॥ ७८३ । १ ॥ ७८७ ।
 २ ॥ ७८९ । ८ ॥ ७८५ । ७ ॥

काष्ठाक्षिणि २४२ । ८ ॥ ३१७ । १, १८ ॥ ३४७ । ३ ॥ ५२१ । ६ ॥
 ६०६ । १ ॥ ६६६ । २, १२ ॥ ६६६ । ६ ॥ ६७३ । १४ ॥ ७४२ । १४ ॥
 ७७२ । १० ॥ ७७५ । १२ ॥ ७८५ । १ ॥ ७८३ । १२ ॥

काश्याप ४६४ । ४ ॥ ४८८ । ६ ॥ ६०६ । १७ ॥

कौशिक २३० । ३ ॥ २३६ । ३ ॥

कातु १२३ । ६ ॥ ६२० । १६ ॥ ७२२ । ११ ॥

ग ।

गद्यविष्णु ५८८ । १८ ॥

गद्यव्यास ३७८ । ६ ॥

गर्ग २६२ । १७ ॥ २६३ । ४ ॥ २८२ । ६, १५ ॥ ३०७ । १७ ॥ ६६० ।
 १४ ॥

गार्ग्य ३५६ । १५ ॥ ३८७ । १० ॥ ५१६ । २२ ॥ ६६८ । ११ ॥ ७३३ । १३,
 १६ ॥ ७७१ । ६ ॥

गालव ३८७ । १६ ॥ ६४३ । १३ ॥ ७७० । १७ ॥ ७७९ । ३ ॥

गृह्यकार ७३६ । १२ ॥

गृह्यपरिशिष्टकार ७४१ । २ ॥

गोभिल २३० । ११ ॥ २३५ । १७ ॥ २४४ । ३ ॥ २४६ । ५ ॥ २७८ ।

१५ ॥ २८६ । ४ ॥ ३१७ । ४ ॥ ३४६ । ११ ॥ ३६७ । २ ॥ ३७४ ।

(૨૩)

૧૫ ॥ ૩૭૭ । ૬ ॥ ૫૧૬ । ૮ ॥ ૫૮૦ । ૮ ॥ ૭૭૧ । ૭ ॥ ૭૭૩ ।
૧૦ ॥ ૭૭૫ । ૭ ॥

ગૌતમ ૧૭૭ । ૫ ॥ ૧૫૩ । ૧૦ ॥ ૧૭૬ । ૮ ॥ ૨૨૦ । ૧૦ ॥ ૨૨૭ । ૧૬ ॥
૨૨૮ । ૧૭ ॥ ૨૫૭ । ૧૫ ॥ ૨૮૨ । ૧૬ ॥ ૨૮૪ । ૧૭ ॥ ૨૮૫ । ૧૧ ॥
૨૮૬ । ૬ ॥ ૨૮૮ । ૧૨ ॥ ૩૦૦ । ૭, ૮ ॥ ૩૫૬ । ૧ ॥ ૩૭૧ । ૩ ॥
૩૭૬ । ૧૦ ॥ ૩૭૮ । ૧૧ ॥ ૪૩૧ । ૬ ॥ ૪૩૬ । ૨૦ ॥ ૪૪૪ । ૮ ॥
૪૪૫ । ૧ ॥ ૪૪૮ । ૬, ૧૦ ॥ ૪૫૪ । ૧૨, ૨૦ ॥ ૪૬૬ । ૨૦ ॥
૪૬૮ । ૬ ॥ ૪૭૫ । ૭ ॥ ૪૭૬ । ૧૩ ॥ ૪૮૦ । ૧૫ ॥ ૫૨૪ । ૧૬ ॥
૫૫૮ । ૧૬ ॥ ૫૮૪ । ૧૭ ॥ ૫૮૬ । ૧૨ ॥ ૫૮૦ । ૭ ॥ ૫૮૧ । ૧૬ ॥
૫૮૮ । ૧૫ ॥ ૬૦૪ । ૪ ॥ ૬૧૨ । ૭ ॥ ૬૧૬ । ૬ ॥ ૬૨૪ । ૮ ॥
૬૩૨ । ૭ ॥ ૬૪૦ । ૨૦ ॥ ૬૪૨ । ૧૧ ॥ ૬૪૫ । ૧૦ ॥ ૬૬૬ । ૬ ॥
૬૮૬ । ૧૨ ॥ ૬૮૮ । ૧૬ ॥ ૭૦૨ । ૬ ॥ ૭૧૨ । ૧૧ ॥

—
ઝ ।

ઝાગલેય ૫૨૬ । ૧૭ ॥ ૬૭૭ । ૨૨ ॥ ૭૨૮ । ૧૨ ॥

—
ઞ ।

જાતુકર્ણ ૫૮૧ । ૪, ૧૨ ॥ ૬૭૩ । ૭ ॥ ૭૩૬ । ૮ ॥ ૭૫૬ । ૧૫ ॥ ૭૬૫ ।
૧૭ ॥ ૭૬૭ । ૧૦ ॥ ૭૭૦ । ૮ ॥

જાલાલ ૫૮૧ । ૫ ॥

જાલાલિ ૨૪૧ । ૭ ॥ ૨૪૪ । ૧૦ ॥ ૪૫૬ । ૧૫ ॥ ૬૬૫ । ૩ ॥ ૭૬૫ । ૭,
૧૬ ॥

જૈમિનિ ૪૩૬ । ૨૧ ॥ ૫૮૬ । ૧૬ ॥

(२०)

६।

दस्य १०३। १३॥ २१३॥ ११॥ २१७। ३॥ २१८। ६, १२॥ २१८।
 ६॥ २२२। १०, १७॥ २२०॥ १८॥ २२८। १२॥ २४०॥ ८॥
 २४१। २॥ २८७। १६॥ २६८। १६॥ २७५। १३॥ २७८। १२॥
 २८६। १७॥ २८८। १७॥ ३०६। १५॥ ३०८। २, ७॥ ३११।
 २॥ ३३७। २॥ ३८८। १८॥ ३८५। १०॥ ३८८। १॥ ५३३।
 ८॥ ५५१। १८॥ ५५३। ८॥ ५५५। ११॥ ५५८। १॥ ५७०।
 ८॥ ५७१। १७॥ ५७६। २॥ ५७८। १॥ ५७८। १०॥ ५८५।
 ५॥ ५८६। १८॥ ५८८। ६, २०॥

दशज्ये ५५२। २॥

देवता १५३। १५॥ १६८। २॥ १६६। १८॥ १८१। १८॥ २०२। ८॥
 २१०। ५, १५॥ २१३। ८॥ २१८। १७॥ २१५। १॥ २१७। १२॥
 २२६। ७॥ २२८। ५॥ २८५। ३॥ ३१८। १, ८॥ ३७७। १८॥
 ३८८। ८॥ ३९८। १३॥ ३३८। २॥ ३८८। १६, २०॥ ३८८। ८॥
 ३५०। १०, १५॥ ३५१। ३॥ ३७३। ८॥ ३८८। ८, १३॥ ३८८।
 ३॥ ५०८। ५, १०॥ ५११। २०॥ ५१३। ७, १८॥ ५१७। ३, १६॥
 ५७६। ५॥ ५७७। ११॥ ५८८। ३॥ ५८८। २, १७॥ ५८८।
 २२॥ ६१७। ३॥ ६२३। १७॥ ६२५। १॥ ६३१। ७॥ ६३३। २,
 ८, १२॥ ६३८। १८॥ ६३६। १५॥ ६५३। २॥ ६५७। १०॥
 ६६८। ८॥ ६७३। १३॥ ६८६। ८॥ ६८८। १८॥ ६८३। ३, ७,
 १३, २०॥ ६८८। ८॥ ६८६। १७॥ ७०२। ११॥ ७१०। १८॥
 ७१२। १८॥ ७१३। ५॥ ७१८। ५॥ ७१८। ८, १६॥ ७२०। १३॥
 ७५८। २॥ ७५८। २०॥ ७६३। ६॥ ७८२। ८, १३॥ ७८३। ८॥

(୩୫)

ଧ ।

ଧର୍ମେ ୭୨୭ । ୫ ॥ ୭୩୬ । ୧୭ ॥

ଧୌମ୍ୟ ୬୬୯ । ୧ ॥

ନ ।

ନାରଦ ୧୫୫ । ୫, ୧୧ ॥ ୧୫୫ । ୧୫ ॥ ୧୮୮ । ୧୫ । ୨୯୫ । ୮ ॥ ୨୮୫ ।
 ୧୭ ॥ ୨୯୦ । ୧୫ ॥ ୨୯୧ । ୧୨ ॥ ୫୨୭ । ୧ ॥ ୫୩୦ । ୧୭ ॥ ୫୩୨ ।
 ୫ ॥ ୫୬୫ । ୧୨ ॥ ୫୮୦ । ୨ ॥ ୫୮୩ । ୨, ୧୩ ॥ ୫୮୬ । ୧୬ ॥ ୫୯୦ ।
 ୯ ॥ ୫୯୧ । ୧୭, ୧୯ ॥ ୫୯୨ । ୬ ॥ ୫୯୩ । ୧ ॥ ୫୯୫ । ୧୦ ॥ ୫୯୬ ।
 ୨୨ ॥ ୬୦୯ । ୨୨ ॥

ନାରାୟଣ ୨୭୫ । ୨ ॥ ୨୭୬ । ୯ ॥ ୨୮୮ । ୧ ॥ ୩୦୧ । ୮ ॥ ୩୦୩ । ୮ ॥
 ୩୫୬ । ୧୨ ॥

ପ ।

ପରାଶର ୭୮୮ । ୭ ॥

ପାରସ୍ବର ୫୩୮ । ୧୦ ॥ ୫୫୭ । ୨ ॥ ୫୯୫ । ୧୫ ॥ ୬୩୭ । ୨ ॥ ୬୩୮ ।
 ୫ ॥ ୬୫୧ । ୨୨ ॥ ୬୫୨ । ୬ ॥ ୬୫୫ । ୨ ॥ ୬୫୬ । ୧ ॥ ୭୩୧ । ୭ ॥
 ୭୫୬ । ୧୮ ॥ ୭୫୭ । ୧୨ ॥

ପିତାମହ ୨୧୭ । ୧୫ ॥ ୨୧୮ । ୧ ॥ ୫୫୩ । ୧୫ ॥ ୫୫୫ । ୯ ॥ ୫୫୬ ।
 ୫ ॥ ୫୫୭ । ୨ ॥ ୫୫୮ । ୧୫ ॥ ୬୫୬ । ୧ ॥

ପୁଳସ୍ତ୍ୟ ୨୫୫ । ୬ ॥ ୨୬୦ । ୨ ॥ ୨୭୦ । ୧୬ ॥ ୫୮୦ । ୧୨ ॥ ୬୮୮ । ୮ ॥
 ୬୭୦ । ୨ ॥ ୭୯୦ । ୧୬ ॥

ପୈତୌନସି ୯୮ । ୫ ॥ ୧୫୭ । ୭ ॥ ୨୨୧ । ୨, ୭, ୧୮ ॥ ୨୬୫ । ୧୩ ॥
 ୨୭୫ । ୧୭ ॥ ୫୫୮ । ୧୫ ॥ ୫୬୭ । ୧୬ ॥ ୫୬୮ । ୫ ॥ ୫୬୯ । ୨୧ ॥

(૩૬)

૭૯૭ । ૧૬ ॥ ૪૯૬ । ૧૮ ॥ ૫૮૦ । ૧૭ ॥ ૫૮૨ । ૫ ॥ ૫૯૦ । ૭ ॥
 ૫૯૯ । ૩ ॥ ૬૧૭ । ૬ ॥ ૬૧૮ । ૧૩ ॥ ૬૪૦ । ૧૮ ॥ ૬૪૨ । ૧૦ ॥
 ૬૪૮ । ૧૧ ॥ ૬૮૧ । ૧૭ ॥ ૬૯૮ । ૮ ॥ ૭૧૦ । ૧૭ ॥ ૭૩૬ । ૧૫ ॥
 ૭૬૧ । ૭ ॥ ૭૬૨ । ૩ ॥ ૭૬૭ । ૧૨ ॥ ૭૭૫ । ૭ ॥ ૭૮૦ । ૧૨ ॥

પ્રચેતાઃ ૨૨૧ । ૧૬ ॥ ૨૫૯ । ૨ ॥ ૨૬૩ । ૮ ॥ ૩૭૭ । ૧૨ ॥ ૩૫૧ । ૧૫ ॥
 ૩૬૬ । ૭ ॥ ૩૧૦ । ૧૦ ॥ ૬૧૫ । ૨૨ ॥ ૬૪૦ । ૨૨ ॥ ૬૫૦ । ૧૮ ॥
 ૬૭૦ । ૧૩ ॥ ૬૯૭ । ૧૭ ॥ ૭૦૦ । ૧૭ ॥ ૭૦૨ । ૮, ૧૮ ॥ ૭૨૦ ।
 ૧૬ ॥ ૭૩૨ । ૧૨ ॥ ૭૩૫ । ૯ ॥ ૭૭૭ । ૧૫ ॥ ૭૭૫ । ૧૨ ॥ ૭૮૮ ।
 ૧૧ ॥ ૭૭૯ । ૧૭ ॥ ૭૫૦ । ૮, ૧૮ ॥ ૭૬૦ । ૧૫ ॥ ૭૬૭ । ૭ ॥
 ૭૮૩ । ૭, ૧૨ ॥ ૭૮૬ । ૧૭ ॥ ૭૯૩ । ૧૬ ॥

પ્રજાપતિ ૧૭૭ । ૧૫ ॥ ૧૫૧ । ૧૩ ॥ ૧૫૬ । ૧૨ ॥ ૨૭૭ । ૧૬ ॥ ૨૭૩ ।
 ૧૦ ॥ ૨૮૫ । ૫ ॥ ૫૭૭ । ૩ ॥ ૬૧૧ । ૨૧ ॥ ૬૭૨ । ૧૫ ॥

 ઙ ।

ઙહત્પ્રચેતાઃ ૫૯૭ । ૩ ॥

ઙહન્મનુ ૨૭૦ । ૨ ॥ ૫૯૬ । ૨૨ ॥ ૬૧૨ । ૧૨, ૨૧ ॥ ૬૬૫ । ૮ ॥

ઙહસ્યતિ ૭૫ । ૫ ॥ ૭૬ । ૧૦ ॥ ૭૭ । ૩ ॥ ૧૧૧ । ૧ ॥ ૧૧૩ । ૧૧ ॥
 ૧૧૫ । ૬ ॥ ૧૭૩ । ૫ ॥ ૧૭૨ । ૭ ॥ ૧૭૬ । ૧૯ ॥ ૨૨૭ । ૩ ॥
 ૨૭૦ । ૧૦ ॥ ૨૮૩ । ૧૦ ॥ ૩૧૧ । ૧૦ ॥ ૩૧૫ । ૧૦ ॥ ૩૭૩ । ૫ ॥
 ૩૭૬ । ૧૩, ૧૮ ॥ ૩૮૮ । ૧૩ ॥ ૩૯૯ । ૯ ॥ ૪૨૭ । ૫ ॥ ૪૭૭ । ૫ ॥
 ૪૯૯ । ૨ ॥ ૫૦૧ । ૭ ॥ ૫૭૦ । ૧૧ ॥ ૫૭૬ । ૧૭ ॥ ૫૭૯ । ૧૭ ॥
 ૫૮૧ । ૯ ॥ ૫૮૮ । ૧૫ ॥ ૫૯૫ । ૧૧ ॥ ૫૯૬ । ૧૬ ॥ ૬૦૯ । ૨૧ ॥
 ૬૧૭ । ૬ ॥ ૬૧૯ । ૩ ॥ ૬૨૦ । ૭ ॥ ૬૫૭ । ૨ ॥ ૬૭૮ । ૨૦ ॥
 ૬૯૮ । ૫ ॥ ૭૧૭ । ૧૧ ॥ ૭૩૦ । ૧૭ ॥ ૭૫૫ । ૮ ॥ ૭૫૯ । ૧૨ ॥
 ૭૬૩ । ૧૬ ॥ ૭૮૫ । ૧૦ ॥ ૭૮૬ । ૧૧ ॥

(૩૭)

મૈત્રવાપ ૪૨૮ । ૬, ૧૭ ॥ ૪૪૨ । ૧ ॥ ૪૪૩ । ૧૬ ॥ ૪૪૪ । ૧૬ ॥ ૭૨૨ ।
૧ ॥ ૭૩૬ । ૩ ॥ ૭૩૭ । ૪ ॥

મૌધાયન વા મૌધાયન ૧૦૮ । ૧૪ ॥ ૧૩૪ । ૭ ॥ ૧૫૭ । ૬ ॥ ૧૬૩ । ૧૨ ॥
૨૧૫ । ૧૬ ॥ ૨૨૬ । ૧૦ ॥ ૨૨૫ । ૪, ૧૨ ॥ ૨૨૬ । ૪ ॥ ૨૨૮ ।
૧૫ ॥ ૨૪૫ । ૬ ॥ ૨૬૩ । ૧ ॥ ૨૭૨ । ૧૭ ॥ ૨૮૦ । ૧૬ ॥ ૨૮૨ ।
૭ ॥ ૨૮૬ । ૮ ॥ ૨૮૧ । ૩ ॥ ૨૮૬ । ૧૫ ॥ ૩૦૦ । ૧૪ ॥ ૩૧૬ ।
૧૭ ॥ ૩૨૬ । ૧૬ ॥ ૩૩૦ । ૧૧ ॥ ૩૩૩ । ૧૦ ॥ ૩૪૧ । ૧૪ ॥ ૩૪૭ ।
૨ ॥ ૩૫૭ । ૧૭ ॥ ૩૬૪ । ૧૩ ॥ ૩૬૮ । ૧૪ ॥ ૩૬૪ । ૧૦ ॥ ૪૭૨ ।
૧૬ ॥ ૪૭૩ । ૧૨ ॥ ૪૭૬ । ૧૦, ૧૫ ॥ ૪૭૭ । ૨ ॥ ૪૮૧ । ૧૦,
૧૮ ॥ ૪૮૩ । ૧૮ ॥ ૪૮૮ । ૬ ॥ ૪૮૬ । ૧૬ ॥ ૪૮૮ । ૬ ॥ ૫૧૦ ।
૨ ॥ ૫૧૬ । ૬ ॥ ૫૨૧ । ૬ ॥ ૫૨૮ । ૧૪ ॥ ૫૩૬ । ૧૫ ॥ ૫૪૦ । ૩ ॥
૫૪૨ । ૬, ૨૦ ॥ ૫૪૪ । ૧૫ ॥ ૫૪૬ । ૬ ॥ ૫૪૭ । ૫ ॥ ૫૫૦ ।
૨૨ ॥ ૫૫૬ । ૧૩ ॥ ૫૫૭ । ૫ ॥ ૫૬૩ । ૧૪ ॥ ૫૬૫ । ૧૭ ॥ ૫૬૬ ।
૧, ૧૫ ॥ ૫૬૭ । ૫, ૧૬ ॥ ૫૮૩ । ૧૦ ॥ ૬૧૦ । ૧૬ ॥ ૬૨૭ । ૧૮ ॥
૬૪૭ । ૩ ॥ ૬૮૨ । ૬ ॥ ૬૮૭ । ૧૦ ॥ ૭૧૨ । ૧૩ ॥ ૭૨૫ । ૧૭ ॥
૭૪૮ । ૮ ॥ ૭૪૨ । ૩ ॥ ૭૭૮ ॥ ૭ ॥

મજ્જગર્મ ૫૬૪ । ૨૦ ॥

મજ્જા ૨૭૨ । ૧, ૬ ॥

મ ।

મગવાન ૫૪ । ૧૫ ॥ ૫૫ । ૧૪ ॥ ૧૫૦ । ૧, ૬ ॥ ૧૭૧ । ૩ ॥ ૧૬૨ ॥
૪ ॥ ૨૦૬ । ૧૦ ॥ ૨૬૧ । ૧૧ ॥ ૫૫૫ । ૮ ॥

મારદાજ વા મરદાજ ૧૮૦ । ૩ ॥ ૧૮૬ । ૧૬ ॥ ૨૧૨ । ૧૭ ॥ ૨૨૨ ।
૪ ॥ ૨૪૨ । ૧૬ ॥ ૨૭૩ । ૩ ॥ ૨૬૨ । ૩ ॥ ૨૬૬ । ૭ ॥ ૩૦૭ । ૬ ॥
૩૦૬ । ૧ ॥

(६८)

ॐ नमः २२८ । १० । २०० । १६ । २०५ । १६ । २०८ । १० । २०५ । १२,
१७ । ७६० । १२ ।

म ।

मदाजसा १५० । ० । ७५१ । १ ।

ननु १६ । ६ । ५२ । ६ । ८० । ७ । १०६ । १० । ११६ । १६ ।
१६० । ० । १६५ । १५ । १६६ । १६ । १६७ । ८ । १०० । २,
५ । १०० । ८ । १०८ । १० । १०६ । ० । १५७ । १५ । १५८ ।
० । १६५ । ५ । १०० । ६ । १०६ । १० । १०७ । ८ । १०६ ।
१६ । १०८ । १५ । १०८ । ६, १५ । १०५ । ८, १० । १६० । ८,
१६ । २०८ । २, १६ । २०६ । ६ । २१० । ८, १० । २११ । ८,
११ । २१० । ६ । २१५ । ११ । २१० । ६ । २२१ । १६ । २२६ ।
७, १० । २२६ । १२ । २२८ । २ । २५७ । ६ । २६५ । १५ ।
२७० । १६ । २८० । ५ । २८१ । १० । २८६ । ६ । २८८ । ११ ।
२८५ । १६ । २८६ । ११, १० । २८७ । ११, १६ । २८८ । १६ ।
२८६ । २ । ३०० । १०, १६ । ३०१ । १, ६ । ३०२ । १० । ३०३ ।
६, २० । ३०४ । १८ । ३०५ । २, ५, २० । ३०६ । २, ० । ३०७ ।
०, १० । ३०८ । १०, १०, १६ । ३०९ । ६, १० । ३१० । ८ ।
३१२ । २ । ३१३ । ५ । ३१६ । १५ । ३१६ । ० । ३१७ । ६ ।
३१६ । १६ । ३५० । ६ । ३५१ । ६, ६ । ३५२ । २, १० । ३५३ ।
६, २० । ३५६ । १, १६ । ३५८ । २ । ३५९ । १ । ३६० । १६ ।
३६० । ६ । ३६१ । १५ । ३६१ । १, १०, १० । ३६६ । १ ।
३६७ । ६, १० । ३६८ । ७ । ३६९ । २ । ३०० । १० । ३०१ ।
१० । ३०३ । १० । ३०५ । १६ । ३०६ । १२ । ३०७ । ५ ।
३०८ । ७ । ३०९ । १२, १० । ३१० । ११ । ३१२ । २० । ३१३ ।

For Private And Personal Use Only

(૪૦)

૭૧૬ । ૨૨ ॥ ૭૧૮ । ૧૪ ॥ ૭૧૯ । ૧, ૧૪ ॥ ૭૨૧ । ૬ ॥ ૭૨૫ ।
 ૬ ॥ ૭૨૬ । ૨૧ ॥ ૭૨૮ । ૧૫ ॥ ૭૨૯ । ૬ ॥ ૭૩૨ । ૧૭ ॥ ૭૪૪ ।
 ૬ ॥ ૭૪૬ । ૮ ॥ ૭૪૮ । ૧૪ ॥ ૭૫૦ । ૫, ૧૪, ૧૯ ॥ ૭૫૧ । ૧૩ ॥
 ૭૫૨ । ૬ ॥ ૭૫૪ । ૫ ॥ ૭૫૭ । ૬ ॥ ૭૫૯ । ૪ ॥ ૭૬૦ । ૬ ॥
 મર્ગોચિ ૨૧૪ । ૩ ॥ ૨૧૭ । ૬ ॥ ૨૫૮ । ૨ ॥ ૨૬૫ । ૩ ॥ ૨૭૬ । ૧૪,
 ૧૬, ૧૯ ॥ ૨૮૬ । ૧૧, ૧૫ ॥ ૨૯૪ । ૮ ॥ ૩૧૮ । ૪, ૭, ૧૪ ॥
 ૪૬૭ । ૧૬ ॥ ૪૮૨ । ૧૩ ॥ ૬૦૨ । ૨૧ ॥ ૬૦૩ । ૧૨ ॥ ૬૦૭ ।
 ૧૮ ॥ ૬૦૮ । ૧૬ ॥ ૬૧૨ । ૧૯ ॥ ૬૧૨ । ૪ ॥ ૬૨૧ । ૮ ॥ ૬૪૨ ।
 ૧૩ ॥ ૬૪૭ । ૧૪ ॥ ૬૭૦ । ૧૦ ॥ ૬૭૪ । ૮ ॥ ૬૭૬ । ૪ ॥ ૭૦૭ ।
 ૨૦ ॥ ૭૨૩ । ૧૦, ૧૭ ॥ ૭૨૭ । ૧૬ ॥ ૭૫૦ । ૨૦ ॥ ૭૭૧ । ૬ ॥
 માર્કણ્ડેય ૪૦૨ । ૫ ॥ ૨૩૦ ॥ ૮ ॥ ૨૩૮ । ૨, ૧૧ ॥ ૨૬૧ । ૧૦ ॥ ૨૬૪ ।
 ૧૬ ॥ ૩૪૨ । ૭ ॥ ૩૪૬ । ૬ ॥ ૩૫૨ । ૧૬ ॥ ૩૮૨ । ૪ ॥ ૩૮૮ । ૨ ॥
 ૪૦૪ । ૧૭ ॥ ૪૧૪ । ૪ ॥ ૪૧૭ । ૨ ॥ ૪૪૩ । ૫, ૧૦ ॥ ૪૪૫ । ૩ ॥
 ૪૬૫ । ૧૧ ॥ ૫૨૪ । ૧ ॥ ૫૭૬ । ૧૩ ॥ ૫૮૪ । ૧ ॥ ૬૪૫ । ૭ ॥
 ૬૫૨ । ૧૦ ॥ ૬૫૬ । ૧ ॥ ૬૬૩ । ૨ ॥ ૭૦૩ । ૨ ॥ ૭૦૪ । ૧૭ ॥
 ૭૨૦ । ૮ ॥ ૭૩૮ । ૨૦ ॥ ૭૫૭ । ૩ ॥ ૭૬૧ । ૬ ॥ ૭૮૦ । ૫ ॥
 સેધાતિથિ ૨૫૬ । ૫ ॥ ૫૫૨ । ૬ ॥ ૫૬૦ । ૬ ॥

 ય ।

યજ્ઞમાર્ગ ૭૩૩ । ૮ ॥

યમ ૧૨૧ । ૫ ॥ ૧૩૬ । ૧૬ ॥ ૧૭૧ । ૧૬ ॥ ૧૭૨ । ૧૭ ॥ ૧૮૩ । ૧૦ ॥
 ૨૦૬ । ૧૬ ॥ ૨૧૨ । ૬, ૧૩ ॥ ૨૧૪ । ૧, ૧૪ ॥ ૨૨૨ । ૧ ॥ ૨૨૪ ।
 ૭ ॥ ૨૨૮ । ૫ ॥ ૨૨૯ । ૮ ॥ ૨૩૪ । ૧૦ ॥ ૨૬૬ । ૧૫ ॥ ૨૪૨ । ૫ ॥
 ૨૬૦ । ૬ ॥ ૨૬૩ । ૧૧ ॥ ૨૬૬ । ૧૨, ૧૬ ॥ ૨૭૮ । ૩ ॥ ૨૮૪ । ૪ ॥
 ૨૮૬ । ૩ ॥ ૨૯૮ । ૬ ॥ ૩૨૪ । ૬ ॥ ૩૨૮ । ૧૭ ॥ ૩૫૨ । ૩ ॥

(४१)

३५६ । १६ ॥ ३५७ । ४ ॥ ३५८ । १६ ॥ ३७७ । १ ॥ ३८८ । १५ ॥
 ४४१ । १८ ॥ ४४२ । ११, २० ॥ ४४३ । १६ ॥ ४४७ । ८ ॥ ४४८ ।
 १ ॥ ४५४ । ६, ८ ॥ ४५५ । ८, ११ ॥ ४५६ । १८ ॥ ४५७ ।
 १८ ॥ ४५८ । २ ॥ ४७७ । १५ ॥ ४७८ । १४ ॥ ४८१ । १३ ॥
 ४८२ । १६ ॥ ४८५ । ८ ॥ ४८० । २१ ॥ ४८२ । १३ ॥ ५२७ । ६ ॥
 ५३६ । २ ॥ ५६३ । ५ ॥ ५६५ । ६ ॥ ५६७ । १३ ॥ ६०५ । ११ ॥
 ६२३ । २२ ॥ ६३४ । १४ ॥ ६४६ । ३ ॥ ६५२ । ७ ॥ ६५७ । ७ ॥
 ६६७ । ३ ॥ ६७३ । १७ ॥ ६७७ । १५ ॥ ६७८ । ८ ॥ ६८० । २१ ॥
 ६८१ । १ ॥ ६८४ । ७ ॥ ७०० । १६ ॥ ७०१ । ५ ॥ ७०२ । ५ ॥
 ७१३ । २२ ॥ ७१४ । २० ॥ ७१६ । ३ ॥ ७२४ । १५ ॥ ७२७ । २ ॥
 ७२८ । ६, ८ ॥ ७३० । ८ ॥ ७४० । ८, १८ ॥ ७४७ । १६ ॥ ७६४ ।
 ३ ॥ ७६६ । ५ ॥ ७७८ । ३ ॥ ७७८ । १ ॥

यमदमि वा अमदमि ७४६ । ११ ॥ ७५० । २ ॥ ७५७ । १७ ॥ ७६५ । १७ ॥
 याज्ञवल्क्य ६६ । ५ ॥ ११८ । १३ ॥ १४१ । १३ ॥ १४५ । ५ ॥ १४८ ।
 १ ॥ १५७ । १८ ॥ १५८ । २ ॥ १६४ । १७ ॥ १७१ । १६ ॥ १७६ ।
 १६ ॥ १७८ । १८ ॥ १८३ । ७ ॥ १८५ । १४ ॥ १८६ । १३ ॥ १८८ ।
 १२ ॥ १८० । ३, १६ ॥ २०६ । ६ ॥ २०८ । ३ ॥ २१३ । ५ ॥ २२० ।
 ७, १४ ॥ २२१ । ८ ॥ २२५ । ८ ॥ २२७ । १२ ॥ २५८ । १५ ॥ २६२ ।
 १४ ॥ २६६ । ३ ॥ २७० । ८, १६ ॥ २७८ । ५ ॥ २८३ । ८ ॥ २८१ ।
 १८ ॥ ३०२ । १७ ॥ ३०७ । ११ ॥ ३०८ । २१ ॥ ३१० । ३, १८ ॥
 ३१४ । १ ॥ ३१५ । २ ॥ ३२५ । ४ ॥ ३३८ । १७ ॥ ३५१ । १३ ॥
 ३५८ । १० ॥ ३७३ । २ ॥ ३८६ । ३ ॥ ३८० । ५, १७ ॥ ३८१ ।
 ४, ७ ॥ ३८५ । १५ ॥ ४०५ ॥ २, १२ ॥ ४०६ । ८ ॥ ४०७ ।
 १८ ॥ ४१० । ६ ॥ ४१६ । ८ ॥ ४१८ । १८ ॥ ४२१ । १६ ॥
 ४२२ । १२ ॥ ४३१ । १ ॥ ४३७ । ८, ११ ॥ ४५२ । १५ ॥ ४७० ।
 १५ ॥ ४५६ । ८ ॥ ४५७ । ११ ॥ ४५८ । ३ ॥ ४५८ । ८ ॥ ४६० ।

(४२)

११ ॥ ४६२ । १३ ॥ ४६५ । १ ॥ ४६६ । २० ॥ ४७० । १६ ॥
 ४७८ । १२ ॥ ४७९ । १६ ॥ ४८३ । ८ ॥ ४८० । ३, १२ ॥ ४८४ ।
 ४ ॥ ४८६ । २ ॥ ४८७ । ६ ॥ ४८८ । २१ ॥ ५०१ । ४ ॥ ५०६ ।
 १६ ॥ ५०८ । २, १६ ॥ ५११ । १३ ॥ ५१२ । ८ ॥ ५१३ । १४ ॥
 ५१४ । ८ ॥ ५१५ । ३ ॥ ५१८ । १२ ॥ ५१९ । ५, १३ ॥ ५२६ । ६ ॥
 ५२८ । २, २० ॥ ५२९ । १८ ॥ ५३१ । ६ ॥ ५३२ । ३ ॥ ५३३ ।
 १७ ॥ ५३८ । ४ ॥ ५५८ । १२ ॥ ५७७ । ८ ॥ ५८० । १६ ॥ ५८८ ।
 ६ ॥ ६०२ । १८ ॥ ६१० । १४ ॥ ६१६ । २० ॥ ६२२ । ३ ॥ ६३३ ।
 १६ ॥ ६३४ । ५ ॥ ६३८ । २० ॥ ६४१ । १२ ॥ ६४४ । १, १६, १८ ॥
 ६४५ । १५ ॥ ६५१ । १६ ॥ ६५५ । १२ ॥ ६५८ । १५ ॥ ६६१ । १७ ॥
 ६६६ । १७ ॥ ६७० । १६ ॥ ६७८ । ८ ॥ ६८३ । १ ॥ ६८६ । २ ॥
 ६८८ । १५ ॥ ७१२ । १ ॥ ७१५ । ५ ॥ ७१६ । २० ॥ ७१८ । ६ ॥
 ७२७ । ११ ॥ ७२८ । १५ ॥ ७३२ । ६ ॥ ७३३ । ५, १७ ॥ ७३४ । २,
 ७ ॥ ७४४ । १६ ॥ ७४५ । १५ ॥ ७५१ । ६ ॥ ७५७ । १ ॥ ७५८ ।
 ८ ॥ ७६० । ७ ॥ ७६३ । ३ ॥ ७६८ । ४ ॥ ७७० । १२ ॥ ७७६ ।
 १२ ॥ ७८३ । ७ ॥

योगियाक्षवक्त्र २४१ । १४ ॥ २४३ । ६ ॥ २४६ । ७ ॥ २५१ । ८ ॥
 २५२ । ४ ॥ २५६ । १३ ॥ २५८ । १२ ॥ २६८ । ७ ॥ २७० । १६ ॥
 २७१ । ६ ॥ २८० । १३ ॥ २८२ । १३ ॥ २८३ । १६ ॥ २९२ । १७ ॥
 ३१८ । १६ ॥ ३२० । ८ ॥ ३२१ । ५ ॥ ३२२ । ३ ॥ ३२३ । १ ॥
 ३२६ । १ ॥ ५२७ । ३ ॥

ल ।

लघुयम ७४५ । ८ ॥

लोकाक्षि वा लौगाक्षि ४३८ । १५ ॥ ४४२ । १४ ॥ ४४३ । ३, २० ॥
 ४४४ । ३ ॥ ४७५ । १४ ॥ ६५५ । १८ ॥ ६७६ । ८ ॥ ७५२ । १३ ॥

(૪૩)

૭૬૧ । ૧૩ ॥ ૭૬૫ । ૧૦ ॥ ૭૭૦ । ૬ ॥ ૭૮૦ । ૬, ૧૫ ॥ ૭૮૪ ।
૧૩ ॥ ૭૮૨ । ૭ ॥ ૭૮૩ । ૪ ॥ ૭૮૪ । ૪ ॥

—
વ ।

વગ્નિષ્ઠ વા વગ્નિષ્ઠ ૧૬૬ । ૧૧ ॥ ૧૪૨ । ૧૪, ૧૭ ॥ ૧૪૩ । ૩ ॥ ૧૫૨ ।
૫ ॥ ૧૬૩ । ૧૦ ॥ ૧૭૨ । ૪ ॥ ૧૮૦ । ૧૦ ॥ ૨૧૫ । ૧૬ ॥ ૨૨૪ ।
૧૧ ॥ ૨૫૨ । ૧૨ ॥ ૨૫૪ । ૧૦ ॥ ૨૫૫ । ૧૧ ॥ ૨૫૬ । ૮ ॥ ૨૭૪ ।
૧૬ ॥ ૨૧૫ । ૭ ॥ ૨૮૧ । ૬ ॥ ૪૩૧ । ૮, ૧૫ ॥ ૪૪૪ । ૧૮ ॥
૪૪૬ । ૨૧ ॥ ૪૫૮ । ૧૭ ॥ ૪૫૯ । ૨૨ ॥ ૪૭૫ । ૬ ॥ ૪૮૧ । ૨૦ ॥
૪૮૬ । ૧૬ ॥ ૪૮૨ । ૧૭ ॥ ૪૮૪ । ૧૫ ॥ ૫૦૬ । ૨૧ ॥ ૫૧૬ ।
૧૪, ૧૫ ॥ ૫૧૮ । ૧૬ ॥ ૫૨૬ । ૧૬ ॥ ૫૨૭ । ૨૦ ॥ ૫૩૬ । ૮ ॥
૫૮૨ । ૧૦ ॥ ૫૮૮ । ૧૭ ॥ ૬૦૩ । ૧૪ ॥ ૬૦૭ । ૫ ॥ ૬૧૮ ।
૧૮ ॥ ૬૨૩ । ૧૫ ॥ ૬૩૬ । ૧૭ ॥ ૬૮૪ । ૭ ॥ ૬૮૨ । ૧ ॥ ૬૮૬ ।
૧૩, ૨૦ ॥ ૭૧૨ । ૧૦ ॥ ૭૬૦ । ૧૩ ॥ ૭૬૮ । ૧૭ ॥ ૭૮૩ । ૧૬ ॥
વિશ્વામિત્ર ૮૦ । ૨ ॥ ૨૧૩ । ૧૩ ॥ ૨૮૧ । ૪, ૭ ॥ ૪૫૬ । ૫ ॥ ૫૭૦ ।
૧૬ ॥ ૬૪૬ । ૧૬ ॥

વિષ્ણુ ૭૬ । ૧૩ ॥ ૧૩૬ । ૧૦ ॥ ૧૮૦ । ૫ ॥ ૨૦૩ । ૫ ॥ ૨૦૭ । ૧૧ ॥
૨૨૬ । ૧૬ ॥ ૨૨૨ । ૧૬ ॥ ૨૩૪ । ૭ ॥ ૨૫૧ । ૧૧ ॥ ૨૫૬ । ૨ ॥
૨૫૬ । ૬ ॥ ૨૬૦ । ૧૪ ॥ ૨૬૧ । ૧૫ ॥ ૨૭૪ । ૪ ॥ ૨૮૧ । ૭ ॥
૨૮૭ । ૫ ॥ ૩૦૦ । ૪ ॥ ૩૦૫ । ૧૫ ॥ ૩૧૭ । ૮, ૨૦ ॥ ૩૪૧ । ૧૪ ॥
૩૫૫ । ૧૦ ॥ ૩૮૮ । ૧૨ ॥ ૪૬૮ । ૧૦ ॥ ૪૩૬ । ૪, ૧૨ ॥ ૪૫૬ ।
૧૮ ॥ ૪૮૪ । ૮ ॥ ૪૮૪ । ૧૮ ॥ ૫૧૦ । ૬ ॥ ૫૧૨ । ૧૬ ॥ ૫૨૬ ।
૬ ॥ ૫૩૦ । ૧૨ ॥ ૫૪૬ । ૧ ॥ ૫૫૬ । ૧૩ ॥ ૫૭૬ । ૨૦ ॥ ૫૮૮ । ૧૩ ॥
૫૮૮ । ૫ ॥ ૫૮૬ । ૨ ॥ ૬૦૨ । ૧૦ ॥ ૬૦૫ । ૬ ॥ ૬૦૭ । ૪ ॥ ૬૦૬ ।
૪ ॥ ૬૧૦ । ૩, ૧૬ ॥ ૬૧૨ । ૫ ॥ ૬૧૨ । ૨૭ ॥ ૬૧૫ । ૨૦ ॥ ૬૨૦ ।

(४४)

७ ॥ ६२२ । ५ ॥ ६२४ । १२ ॥ ६४१ । १८ ॥ ६४६ । १ ॥ ६४८ ।
 २ ॥ ६५४ । ८ ॥ ६६० । २, ११ ॥ ७०८ । ५ ॥ ७२२ । ५, १२ ॥
 ७३५ । १६ ॥ ७४४ । १ ॥ ७५१ । ४ ॥ ७५४ । ८, १७ ॥ ७५५ ।
 १० ॥ ७७४ । ८ ॥ ७८७ । ४ ॥

वृद्धाग्यं २८३ । १३ ॥ ६६८ । १४ ॥ ७८५ । ६ ॥

वृद्धगौतम २८२ । २० ॥ ३८३ । २० ॥

वृद्धपराशर १२७ । १४ ॥ २१६ । १३ ॥ २२० । २ ॥ ५४४ । ५ ॥ ५४५ ।
 ७ ॥ ५७७ । ३ ॥ ५८८ । ४ ॥ ६१६ । ३ ॥ ६३१ । ३ ॥

वृद्धवहस्पति २८० । १५ ॥ ६८८ । ८ ॥

वृद्धमनु १७५ । ६ ॥ २६७ । १ ॥ ३२३ । २१ ॥ ३७० । १३ ॥ ३७३ । १३ ॥
 ३७५ । ८ ॥ ५८५ । ७ ॥ ६०८ । १८, १५ ॥ ६१३ । ८, १२ ॥ ६४६ ।
 ७ ॥ ६५६ । १६ ॥ ६६२ । २१ ॥ ७०१ । १७ ॥ ७८८ । १४ ॥

वृद्धयाज्ञवल्क्य २२५ । ३ ॥ ५८३ । ४ ॥ ६३८ । १८ ॥

वृद्धवशिष्ठ वा वृद्धवसिष्ठ १७८ । ५ ॥ २४० । १७ ॥ ३८२ । १० ॥ ३८३
 । ८ ॥ ६०३ । १५ ॥ ६५० । १० ॥ ६५७ । २ ॥ ६८२ । १३ ॥ ७२१ ।
 ११ ॥

वृद्धभक्त २३१ । १३ ॥

वृद्धशान्तातप ७४३ । १२ ॥ ७४६ । १४ ॥

व्यास ५८६ । ५, १० ॥ ६३२ । ११ ॥ ७५५ । २ ॥ ७७४ । ४ ॥

व्याघ्रपाद वा व्याघ्रपात् २१८ । १६ ॥ २३१ । १० ॥ २४८ । १२ ॥ २१७ ।
 १ ॥ ५८८ । १३ ॥ ६७५ । २० ॥

व्यास १०३ । ५ ॥ २०८ । ८ ॥ १४४ । १४ ॥ १६६ । ६ ॥ १७३ । ८ ॥
 १७७ । ५ ॥ १८२ । ५ ॥ १८४ । १३ ॥ १८५ । ५ ॥ १८६ । ८ ॥ २३२ ।
 १४ ॥ २३४ । १५ ॥ २३८ । ८ ॥ २४० । १ ॥ २४३ । १२ ॥ २४४ ।
 ७ ॥ २५० । ८ ॥ २५१ । ५ ॥ २६५ । ६, ८ ॥ २६७ । १० ॥ २६८ ।
 ४, ११ ॥ २६८ । १२ ॥ २७१ । १० ॥ २७३ । १३ ॥ २७५ । १५ ॥

(૪૫)

૨૮૦ ॥ ૧૧ ॥ ૨૮૨ ॥ ૨, ૬ ॥ ૨૮૫ ॥ ૧૭ ॥ ૨૮૮ ॥ ૧૫ ॥ ૨૮૩ ॥ ૭ ॥
 ૨૦૩ ॥ ૧૫ ॥ ૩૦૭ ॥ ૧૨ ॥ ૩૦૭ ॥ ૮ ॥ ૩૧૬ ॥ ૧ ॥ ૩૨૪ ॥ ૧૨ ॥
 ૩૩૭ ॥ ૧૭ ॥ ૩૩૮ ॥ ૨૦ ॥ ૩૪૪ ॥ ૧૪ ॥ ૩૫૧ ॥ ૨ ॥ ૩૬૧ ॥ ૨૨ ॥
 ૩૬૨ ॥ ૧૪ ॥ ૩૬૫ ॥ ૫ ॥ ૩૬૬ ॥ ૩, ૧૧ ॥ ૩૭૮ ॥ ૧૭ ॥ ૩૮૨ ॥ ૫ ॥
 ૪૪૦ ॥ ૫ ॥ ૪૫૨ ॥ ૧૬ ॥ ૪૫૫ ॥ ૨૦ ॥ ૪૭૦ ॥ ૨ ॥ ૫૦૪ ॥ ૧૬ ॥
 ૫૦૫ ॥ ૧૫ ॥ ૫૧૬ ॥ ૧૫ ॥ ૫૫૦ ॥ ૧૦ ॥ ૫૫૨ ॥ ૨૦ ॥ ૫૫૬ ॥ ૧૫ ॥
 ૫૮૩ ॥ ૧૫ ॥ ૫૮૬ ॥ ૧૦ ॥ ૫૮૩ ॥ ૭ ॥ ૬૨૭ ॥ ૨૦ ॥ ૬૫૩ ॥ ૭ ॥
 ૬૭૩ ॥ ૨૨ ॥ ૭૦૬ ॥ ૧૭ ॥ ૭૪૫ ॥ ૧૮ ॥ ૭૫૦ ॥ ૧૨ ॥ ૭૫૨ ॥ ૨ ॥
 ૭૬૦ ॥ ૧૦ ॥ ૭૬૪ ॥ ૧૪ ॥ ૭૬૬ ॥ ૬ ॥ ૭૬૦ ॥ ૧૨ ॥

શ્રા ।

શ્રાવ્ય ૨૨૧ ॥ ૬ ॥ ૨૨૬ ॥ ૧૫ ॥ ૨૩૬ ॥ ૧૨ ॥ ૨૩૭ ॥ ૧૩ ॥ ૨૪૮ ॥ ૧૦,
 ૧૬ ॥ ૨૫૫ ॥ ૩ ॥ ૨૬૪ ॥ ૨ ॥ ૨૬૫ ॥ ૧૮ ॥ ૨૭૫ ॥ ૬ ॥ ૨૮૦ ॥
 ૮ ॥ ૨૮૩ ॥ ૧૧ ॥ ૩૦૧ ॥ ૧૪ ॥ ૩૬૪ ॥ ૧૭ ॥ ૩૭૪ ॥ ૧૧ ॥
 ૪૪૮ ॥ ૧૬ ॥ ૪૪૦ ॥ ૧૫ ॥ ૪૪૧ ॥ ૪ ॥ ૪૪૩ ॥ ૩, ૧૬ ॥ ૪૪૬ ॥
 ૨૦ ॥ ૪૬૭ ॥ ૧૮ ॥ ૫૧૩ ॥ ૧ ॥ ૫૬૬ ॥ ૧ ॥ ૫૬૭ ॥ ૬ ॥ ૫૬૮ ॥
 ૨૧ ॥ ૬૦૦ ॥ ૭ ॥ ૬૦૬ ॥ ૧૩ ॥ ૬૦૬ ॥ ૧ ॥ ૬૧૧ ॥ ૧૧ ॥ ૬૨૩ ॥
 ૬ ॥ ૬૨૫ ॥ ૭ ॥ ૬૪૫ ॥ ૨ ॥ ૬૪૮ ॥ ૫ ॥ ૬૫૨ ॥ ૧૩ ॥ ૬૫૩ ॥ ૧૦ ॥
 ૬૬૬ ॥ ૧૫ ॥ ૬૮૧ ॥ ૨૧ ॥ ૬૮૬ ॥ ૧૮ ॥ ૭૦૪ ॥ ૬ ॥ ૭૧૦ ॥ ૩ ॥
 ૭૧૪ ॥ ૧૬ ॥ ૭૧૪ ॥ ૧૬ ॥ ૭૨૨ ॥ ૧૮ ॥ ૭૩૧ ॥ ૨ ॥ ૭૪૮ ॥ ૧૮ ॥
 ૭૪૬ ॥ ૧૩ ॥ ૭૬૬ ॥ ૧૩ ॥ ૭૭૭ ॥ ૧૦ ॥ ૭૮૬ ॥ ૨ ॥

શ્રાવ્યલિખિત ૧૮૧ ॥ ૬ ॥ ૨૨૧ ॥ ૨ ॥ ૨૧૬ ॥ ૧૨ ॥ ૪૪૨ ॥ ૬ ॥ ૪૫૬ ॥
 ૧ ॥ ૪૬૬ ॥ ૧૭ ॥ ૪૬૭ ॥ ૧૮ ॥ ૫૨૭ ॥ ૧૫ ॥ ૫૮૩ ॥ ૩ ॥ ૬૨૪ ॥
 ૧૪ ॥ ૭૪૭ ॥ ૧૦ ॥

શ્રાવ્ય ૭૨૫ ॥ ૪ ॥ ૭૨૬ ॥ ૩ ॥

(४६)

शाश्वत्यानि ६६४ । २ ॥ ६६५ । २० ॥ ७७६ । ४ ॥

शतातप १६६ । १६ ॥ १७४ । ३, १८ ॥ १७८ । १७ ॥ २१५ । ८ ॥
 २१८ । ३ ॥ २२७ । २ ॥ २३८ । ५ ॥ २५१ । १४ ॥ २६५ । १२ ॥
 २७१ । १६ ॥ २७५ । २१ ॥ २८२ । ६ ॥ २८६ । १७ ॥ ३०२ । १० ॥
 ३३८ । १४ ॥ ३५६ । ७ ॥ ३५७ । ८ ॥ ३७४ । ५, १२ ॥ ३८५ ।
 १४ ॥ ३७६ । १७ ॥ ४६६ । १८ ॥ ४७७ । ३ ॥ ४८० । २१ ॥ ५७६ ।
 २२ ॥ ५८६ । ४ ॥ ५८७ । ४ ॥ ६२४ । १६ ॥ ६४२ । ४ ॥ ६७६ ।
 ५ ॥ ६८० । १८ ॥ ६८१ । ५ ॥ ७२५ । १५ ॥ ७६३ । १३ ॥ ७७८ ।
 ११ ॥ ७७६ । ७ ॥ ७८४ । ५ ॥ ७८८ । ३ ॥

शुनःपुच्छ ६४२ । २२ ॥

श्रौतक १४६ । ७ ॥ २४१ । १७ ॥ २५२ । ६, १६ ॥ २८१ । १२ ॥
 २८० । २, ५ ॥ ३१२ । २१ ॥ ३१३ । १० ॥ ३२० । २० ॥ ३४१ ।
 १७ ॥ ३६७ । १३, १६ ॥ ४४४ । १ ॥ ५२० । १५ ॥ ५५६ । १८ ॥
 ६५५ । २२ ॥ ६६२ । १३ ॥ ६८८ । १२, १५ ॥ ७३५ । २० ॥ ७३६ ।
 १२ ॥ ७४० । १५ ॥ ७४२ । १० ॥ ७४४ । ११ ॥

श्लोकगौतम ६४३ । १७ ॥ ६६५ । १७ ॥ ६७६ । १६ ॥ ७७१ । १ ॥

स ।

सत्यव्रत २४८ । ३ ॥ ३२० । ३ ॥ ३२२ । ११ ॥ ४३६ । ८ ॥ ७२१ । ३ ॥
 समस्तु १६३ । ६ । ४५५ । १७ ॥ ४६६ । २२ ॥ ६१६ । १६ ॥ ६६७ । ८ ॥
 ६७० । २१ ॥ ६७१ । १६ ॥ ७१३ । १ ॥ ७१६ । १५ ॥ ७२६ । १६ ॥
 ७४८ । ४ ॥ ७५३ । १२ ॥ ७६७ । १४ ॥ ७७३ । १४ ॥ ७८० । २ ॥
 ७८१ । ३ ॥ ७८६ । ११ ॥ ७८० । ६ ॥

सुश्रुत ७११ । १० ॥

संवर्त १७३ । २ ॥ १८७ । २ ॥ २५८ । ४ ॥ २८२ । १६ ॥ ४३६ । १५ ॥

(૪૭)

૭૮૨ । ૨, ૧૬ ॥ ૭૮૭ । ૧૩ ॥ ૫૮૨ । ૧૩ ॥ ૬૧૮ । ૨૧ ॥ ૬૪૫ ।

૧૮ ॥

સાંખ્યાયન ૨૦૬ । ૧૩ ॥

—

છ ।

જાણીત ૧૩૭ । ૧ ॥ ૧૪૭ । ૧ ॥ ૧૭૫ । ૨ ॥ ૧૫૧ । ૩ ॥ ૧૫૩ । ૭ ॥

૨૧૨ । ૬ ॥ ૨૨૭ । ૧૦ ॥ ૨૨૦ । ૧૭ ॥ ૨૩૫ । ૬ ॥ ૨૩૭ । ૩,

૧૦ ॥ ૨૭૨ । ૨ ॥ ૨૭૭ । ૩ ॥ ૨૮૪ । ૧૨ ॥ ૨૬૭ । ૧૦ ॥ ૩૦૩ ।

૬, ૧૩ ॥ ૩૧૦ । ૨૧ ॥ ૩૧૭ । ૧૧ ॥ ૩૨૨ । ૧૮ ॥ ૩૨૫ । ૭ ॥

૩૪૧ । ૭ ॥ ૩૬૩ । ૮ ॥ ૩૮૭ । ૧ ॥ ૪૨૭ । ૧૪ ॥ ૪૨૮ । ૧૦ ॥

૪૩૩ । ૧૧ ॥ ૪૬૬ । ૧૫ ॥ ૪૩૮ । ૨૨ ॥ ૪૩૬ । ૧૬ ॥ ૪૫૨ ।

૧૨ ॥ ૪૫૭ । ૧૮ ॥ ૪૫૬ । ૧ ॥ ૪૬૧ । ૭, ૧૩ ॥ ૩૭૮ । ૬ ॥ ૪૮૫ ।

૭ ॥ ૫૦૭ । ૧૪ ॥ ૫૪૩ । ૬ ॥ ૫૪૭ । ૨ ॥ ૫૫૨ । ૨, ૧૨ ॥ ૫૭૬ ।

૭ ॥ ૫૬૬ । ૧૫ ॥ ૬૧૧ । ૮ ॥ ૬૧૭ । ૩ ॥ ૬૨૩ । ૬ ॥ ૬૩૧ ।

૬ ॥ ૬૪૭ । ૨૧ ॥ ૬૩૮ । ૧૬ ॥ ૬૭૫ । ૬ ॥ ૬૮૨ । ૭ ॥ ૬૬૬ ।

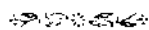
૧૩ ॥ ૭૧૧ । ૧૦ ॥ ૭૬૬ । ૧૩ ॥ ૭૭૨ । ૭ ॥

—

(४८)

पराशरमाधवोल्लिखितानां दार्शनिकाना- मकारादिक्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डस्य)

आ ।

आचार्य २७७ । १३ ॥ ४२४ । १६ ॥ ५२४ । १७ ॥ ५२५ । १९, १६ ॥

ज ।

जैमिनि ४ । २ ॥

त ।

तार्किक ७६ । २ ॥ ८१ । ११ ॥

प ।

पतञ्जलि ३७ । १२ ॥ ४० । ३ ॥ ६५ । ५ ॥

प्रभाकर ३७ । ५ ॥

प्रभाकर ७६ । ११ ॥ ८१ । ११ ॥

भ ।

भट्टपाद १०४ । ७ ॥

भट्टाचार्य ११ । १४ ॥

भाट्ट ७६ । ६ ॥ ८१ । १२ ॥

म ।

मीमांसक ७६ । ५ ॥

व ।

वाटगयण ४८ । ११ ॥ ८८ । २ ॥ ८६ । ६ ॥

वार्त्तिककार ५५ । ७ ॥

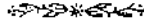
विवरणकार ३४ । १ ॥ १४० । १४ ॥

विश्वरूपाचार्य ५२ । १४ ॥

(४६)

पराशरमाधवोल्लिखितनिबन्धकर्तृणामका-
रादिक्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डस्य)

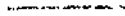
द ।

देवक्षामी ६७१ । ११ ॥ ६७३ । १६ ॥ ६८७ । ८ ॥ ७६६ । ५ ॥

स ।

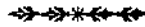
संग्रहकार २८५ । ७ ॥ ४४६ । ४ ॥ ४८२ । १० ॥ ५८५ । ६ ॥ ६०६ ।
१० ॥ ६८६ । ७ ॥ ७६० । ११ ॥

(५०)

पराशरमाधवोस्त्रिखितानां प्रवचनानामका- रादिक्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डस्य)

आ ।

आचार्यशाखा वा आचार्य्य १५७ । ७, १२ । १५५ । ६ ॥

आचार्य्यश्रुतिः ४८७ । १६ ॥

आरुणिश्रुतिः ५४८ । १३ ॥

उ ।

उत्तरतापनीय ८७ । ७ ॥

क ।

काठक ७२८ । २२ ॥ ७३५ । ३ ॥

कवल्पोपनिषत् ३६ । ८ ॥

कौषितकिब्राह्मण १६३ । ८ ॥ ४४९ । १३ ॥

क्षुरिका ३६ । ११ ॥

छ ।

छन्दोगब्राह्मण १६२ । २ ॥

छन्दोगशाखा १८८ । ७ ॥

(५१)

कन्दोगमृतिः ०६१ । ३ ॥

कान्दोग ५१ । ३ ॥

—
ज ।

जावाजमृतिः ५३२ । १८ ॥ ५३५ । १६ ॥ ५३७ । २० ॥

—
त ।

तापनीयमृति ०६१ । ४ ॥

तैत्तिरीयक १६१ । १७ ॥

तैत्तिरीयब्राह्मण १६१ । ७ ॥ २६८ । ५ ॥ २११ । ६ ॥

—
प ।

परमहंसोपनिषत् ५५७ । ७ ॥

पिप्पलादब्राह्मण ५४८ । ६ ॥

—
ब ।

बभ्रुवब्राह्मण ५५५ । १७ ॥

बभ्रुवोपनिषत् ८० । १४ ॥

ब्राह्मण ५३५ । १४ ॥

—
म ।

मन्त्रोपनिषत् ३६ । १५ ॥

(५२)

मैत्रावरुणश्रुतिः ५७६ । ७ ॥

मैत्रेयशाखा ६७ । ३ ॥ ११६ । ८ ॥

—
य ।

यजुर्वेद २५३ । ७ ॥

—
व ।

वाजसनेयक ४७१ । १७ ॥ ५८३ । ७ ॥ ५२६ । १५ ॥ ५५७ । १५ ॥

६२६ । १२ ॥ ६२७ । ६ ॥

वाजसनेयब्राह्मण १६३ । २ ॥ १८२ । ६ ॥ १८७ । ६ ॥ ५५७ । १५ ॥

वाजसनेयिब्राह्मण १०० । ६ ॥

वाजसनेयिशाखा १० । ६ ॥ १५७ । ६ ॥

वैश्वामित्राह्नय १० । ६ ॥

—
श ।

श्वेताश्वतरशाखा ६८ । ७ ॥ १८६ । ३ ॥

श्वेताश्वतरोपनिषत् ८६ । १, ६ ॥

(५३)

पराशरमाधवोल्लिखितानामनिर्दिष्टप्रवचनानां श्रुतीनां प्रज्ञापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डस्य)

म ।

मन्त्र वा मन्त्रवर्ण १८६। ८, १२॥ ७७१। ६॥ ५०१। १६॥ ५३५। ८॥

श्रु ।

श्रुति ६। १॥ १०। ५, १०॥ ११। ४॥ ३४। ५॥ ३५। ८॥ ४२।
१३॥ ४३। ४, ८॥ ४४। ५॥ ४५। ३॥ ४७। १२॥ ४८। ६॥
५५। १३, १७॥ ५६। १३॥ ६१। १३॥ ६२। ५॥ ६८। ८॥
८२। ६॥ ८८। १३॥ ८२। ८, ११॥ ८३। ६, १३॥ ८५। ३, ७,
१५॥ ८६। ७, १२॥ ८७। ३॥ १०५। ६॥ १०८। ७॥ १०८।
७॥ ११८। ५॥ १२०। १०, ११॥ १२०। ४॥ १२८। १॥ १२९।
२॥ १५१। १०॥ १५२। ६॥ १५४। १४, १६॥ १६५। ८, १२॥
१६४। ७, ८॥ १८२। १२॥ १८१। १॥ १८२। ११॥ १८५। ६॥
१८७। १४॥ १८८। ४॥ १८८। ४, ७, १०॥ २०१। ६॥ २०५।
७, ११॥ २०४। १०॥ २०६। १६॥ २८७। ८॥ ३११। १७॥
३१२। ५॥ ३१३। ४॥ ३१४। १२, १८, १८॥ ३२६। ४॥ ३३७।
१३॥ ३४२। १३॥ ३४३। १८॥ ३४७। १॥ ३४८। ७॥ ३५३।
१६॥ ३६६। १८॥ ३७२। २॥ ३७३। १०॥ ३८८। १२॥ ५००।
१३॥ ५०१। १३॥ ५०२। ३॥ ५२२। ८॥ ५२५। ६, ७॥
५२८। १०॥ ५३३। ५॥ ५३५। ५, २२॥ ५३८। २२॥ ५४८।
१, १०॥ ५५१। ११, १२॥ ५५५। २॥ ५५८। ८॥ ५७०। १८॥
५७५। ५॥ ५८२। १६॥ ६६०। १॥ ७१५। २१॥ ७७३। १॥

(५४)

पराशरमाधवोल्लिखितानां स्मृतीनामका- रादिक्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डश्च)

आ ।

आपस्तम्बसूत्र १६१ । २ ॥

आश्वलायनगृह्यपरिशिष्ट ४३८ । १३ ॥

—

क ।

कर्मप्रदीप ७५४ । १३ ॥

कल्पसूत्र ५६ । १३ ॥

—

ग ।

गृह्यपरिशिष्ट २८१ । ५ ॥ ३४० । ७ ॥ ३४६ । ८ ॥ ४४१ । ८ ॥ ४८८ ॥

१६ ॥ ६४२ । १७ ॥

—

च ।

चतुर्विंशतिमत १० । १ ॥ १८४ । १६ ॥ २४० । ७ ॥ २४१ । १० ॥

२४२ । १३ ॥ २५८ । ५ ॥ २८१ । १५ ॥ ३४० । ३ ॥ ६०४ । ३ ॥

६२२ । १५ ॥ ७०७ । १२ ॥ ७३३ । ३ ॥ ७३६ । ७ ॥ ७८४ । ६ ॥

—

(५५)

य ।

परिशिष्ट ३०० । १० ॥

व ।

वैखानससूत्र ५२६ । १५ ॥ ५२७ । १ ॥ ५२८ । ८ ॥

ष ।

षट्त्रिंशत्मत २२५ । ५ ॥ २२७ । ५ ॥ २६६ । ८ ॥ ३८५ । २ ॥ ५८३ ।

४ ॥ ६०५ । ८ ॥ ६२२ । १२ ॥

षट्त्रिंशत्मत ६७४ । ५ ॥ ७१० । १५ ॥

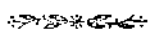
स ।

सांख्ययोगसूत्र ४३८ । १८ ॥

(५६)

पराशरमाधवोस्त्रिखितानामनिर्दिष्टसर्तृकानां स्मृतीनां प्रज्ञापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डस्य)

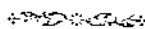
स ।

स्मृति वा स्मृत्यन्तर ४६ । ६ ॥ ५१ । ११ ॥ ५२ । १५ ॥ ५५ । ११ ॥
 ६६ । १२ ॥ १४१ । २ ॥ १५१ । १७ ॥ २०६ । ८ ॥ २१० । १८ ॥
 २३१ । ३ ॥ २६८ । १८ ॥ २०२ । १४ ॥ २८४ । २ ॥ २६३ । १३ ॥
 ३१८ । १० ॥ ३२६ । ६ ॥ ३२७ । ११ ॥ ३३५ । १३ ॥ ३५० । ३ ॥
 ३५३ । १६ ॥ ४०६ । २० ॥ ४४४ । १५ ॥ ४६८ । ८ ॥ ४८७ । ६ ॥
 ४६६ । ८ ॥ ५०८ । १७ ॥ ५१७ । १२ ॥ ५२० । ५, ८ ॥ ५३६ । ८ ॥
 ५३७ । १८ ॥ ५३८ । ७ ॥ ५४७ । ८ ॥ ५५१ । २, ६ ॥ ५५५ । १४ ॥
 ५५६ । ३ ॥ ५६७ । २ ॥ ५७४ । ७ ॥ ५७८ । २२ ॥ ५८२ । १७ ॥
 ५८५ । १४ ॥ ५८६ । १३ ॥ ५८७ । १२ ॥ ६०७ । १ ॥ ६१६ । ७ ॥
 ६२० । २३ ॥ ६२१ । ४ ॥ ६४६ । १८ ॥ ६५६ । १७ ॥ ६६६ । ६, १
 ६७१ । ५ ॥ ६७६ । ११ ॥ ६८० । ६ ॥ ६८२ । ५, ८ ॥ ७०७ । १६ ॥
 ७०८ । ८ ॥ ७१० । ६ ॥ ७१३ । ११ ॥ ७१५ । १५ ॥ ७२० । १२ ॥
 ७२१ । १३ ॥ ७२४ । ४, १२ ॥ ७२८ । ३ ॥ ७३८ । १५ ॥ ७४७ ।
 ८ ॥ ७५२ । १७ ॥ ७६२ । ६ ॥ ७६३ । १० ॥ ७६४ । ११ ॥ ७६५ ।
 ६ ॥ ७६८ । ३ ॥ ७८१ । ६ ॥ ७८० । ३ ॥ ७८२ । १२ ॥ ७८४ । ८ ॥

(५७)

पराशरमाधवोल्लिखितानां पुराणानामका- रादिक्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डस्य)

आ ।

आदिपुराण ७६ । ५ ॥ १४७ । १२ ॥ १६४ । ११ ॥ २१६ । ३, ६ ॥
३२३ । २० ॥ ३७२ । ११ ॥ ३७३ । १० ॥ ४४० । ८, ११ ॥ ४६६ ।
८ ॥ ७०४ । १४ ॥

आदिपुराण २६१ । १ ॥ ४६१ । १३ ॥ ६०३ । ७ ॥ ६१५ । ७ ॥ ६१८ ।
८ ॥ ६५२ । १७ ॥ ६५५ । ७ ॥ ६६५ । १४ ॥ ६६७ । २० ॥ ६७० ॥
६ ॥ ७०१ । १२ ॥ ७०७ । ६ ॥ ७२७ । ७ ॥

क ।

कालिकापुराण ५५६ । ७ ॥

कूर्मपुराण ५२ । ६ ॥ ६३ । ८ ॥ ८४ । १२ ॥ ८५ । १० ॥ ८७ । ५ ॥
९१८ । २ ॥ ९३६ । १ ॥ ९४१ । ५ ॥ ९४२ । १० ॥ ९४६ । १४ ॥
९४८ । १, ११ ॥ ९५२ । १ ॥ २०१ । १७ ॥ २०२ । १५ ॥ २०७ ।
१ ॥ २२३ । १० ॥ २२५ । १४ ॥ २३६ । ६ ॥ २५० । २ ॥ २५८ ।
१० ॥ २७० । ४ ॥ २७४ । ११ ॥ २७८ । २ ॥ २८३ । १६ ॥ २८६ ।
१४ ॥ २८७ । ५ ॥ २८४ । १२ ॥ ३०६ । १७ ॥ ३०८ । ४ ॥ ३०८ ।
८ ॥ ३११ । १३ ॥ ३१८ । ७ ॥ ३२७ । ७ ॥ ३२८ । १२, १८ ॥
३३५ । १४ ॥ ३३८ । ६ ॥ ३४१ । ४ ॥ ३४२ । १० ॥ ३४४ । ३ ॥
३४५ । ५ ॥ ३४७ । ६ ॥ ३६० । ५ ॥ ३६५ । २, ११ ॥ ३६६ । ७ ॥

N

(५८)

३६८ । ११ ॥ ३७२ । १४ ॥ ३७७ । १५ ॥ ३७८ । १ ॥ ३८८ । ६ ॥
 ४२६ । २० ॥ ४३० । ५ ॥ ४३४ । १४ ॥ ४५७ । २ ॥ ४६१ । १६,
 १७ ॥ ५०१ । ११ ॥ ५१८ । ३ ॥ ५२२ । ३ ॥ ५३० । १३ ॥ ५३२ ।
 ५ ॥ ५३८ । १० ॥ ५३८ । २ ॥ ५६८ । १७ ॥ ५७६ । १५ ॥ ५७८ ।
 ८ ॥ ५८२ । ३ ॥ ५८६ । १६ ॥ ५८७ । २२ ॥ ५८८ । १० ॥ ६१३ ।
 २१ ॥ ६३२ । १८ ॥ ६३५ । ७ ॥ ६३६ । १२ ॥ ६६० । १४ ॥
 ६८६ । १४ ॥

 ग ।

गण्डपुराण १८६ । ५ ॥

 न ।

नन्दिकेश्वर २३५ । ८ ॥

नृसिंहपुराण २४२ । १० ॥ २८० । १७ ॥ ३२६ । १६ ॥ ३३७ । ६ ॥
 ३५८ । १२ ॥ ३५८ । ६ ॥ ५३४ । ४ ॥ ५३८ । ८ ॥ ५६८ । २ ॥

 प ।

पद्मपुराण २२३ । १६ ॥ ५४७ । १६ ॥ ७५५ । १८ ॥

प्रभासखण्ड ६७६ । १८ ॥

पुराणसार ६८ । ७ ॥ ७४ । ८ ॥ ११४ । ७ ॥ २२२ । ६ ॥ ३०५ । १६ ॥
 ३२४ । १८ ॥ ३२७ । १५ ॥ ३५३ । १३ ॥ ५१४ । १५ ॥

 ब ।

ब्रह्मपुराण १२० । २ ॥ १२३ । ५ ॥ १६६ । १ ॥ २८५ । ६ ॥ ३६० ।
 १२ ॥ ३६६ । १७ ॥ ३७१ । ६ ॥ ५०८ । ५ ॥ ५८२ । १ ॥ ५८३ ।
 १८ ॥ ६०२ । २ ॥ ६०७ । २० ॥ ६०८ । ७ ॥ ६१७ । ८, १६ ॥ ६३४ ।
 ३ ॥ ६३७ । १०, १८ ॥ ६४८ । ८ ॥ ७११ । १६ ॥ ७३६ । ८ ॥

(૫૯)

મહાયાગપુરાણ ૧૮૬ | ૮ || ૨૧૫ | ૫ || ૨૨૬ | ૧૧ || ૨૪૨ | ૨ || ૨૪૬ |
 ૧૨ || ૨૬૬ | ૨૨ || ૨૫૨ | ૧૫ || ૨૬૬ | ૮ || ૨૭૬ | ૧૮ || ૨૮૦ |
 ૨૭ || ૨૮૬ | ૮ || ૨૯૭ | ૧૧ || ૨૯૮ | ૨ || ૩૦૮ | ૧૭ || ૩૨૨ |
 ૭ || ૩૨૬ | ૬ || ૩૪૨ | ૪ || ૩૪૭ | ૧૮ || ૩૫૨ | ૨, ૧૦ || ૩૭૬ |
 ૨૦ ||

મ ।

મવિષ્ણુપુરાણ વા મવિષ્ણુસુરાણ ૨૮૮ | ૨ || ૨૬૮ | ૬ || ૩૭૧ | ૫ ||
 ૪૫૨ | ૨ || ૩૬૦ | ૨ || ૬૪૨ | ૭ || ૬૮૪ | ૧૭ || ૭૧૧ | ૨ ||
 ૭૧૨ | ૮ || ૭૬૪ | ૭ || ૭૬૬ | ૮ || ૭૭૨ | ૭, ૨૧ || ૭૮૪ | ૧૦ ||
 મવિષ્ણોત્તરપુરાણ ૧૦૨ | ૧૭ || ૧૭૬ | ૧૨ || ૧૭૮ | ૧ || ૫૮૭ | ૧૨ ||

મ ।

મત્સ્યપુરાણ વા મત્સ્ય ૧૦૨ | ૮ || ૧૭૬ | ૧ || ૧૫૮ | ૮ || ૧૮૨ | ૨ ||
 ૨૪૨ | ૬ || ૨૬૧ | ૬ || ૨૮૭ | ૧૮ || ૨૨૨ | ૧૫ || ૨૪૪ | ૮ ||
 ૨૮૨ | ૨ || ૨૬૫ | ૮ || ૫૫૮ | ૧૨ || ૫૬૦ | ૧ || ૫૮૮ | ૨૧ ||
 ૬૫૭ | ૧૬ || ૬૫૮ | ૭ || ૬૮૮ | ૨ || ૭૦૦ | ૫ || ૭૦૫ | ૧૪ ||
 ૭૨૨ | ૧૫ || ૭૨૭ | ૨૦ || ૭૨૬ | ૬, ૧૨ || ૭૨૨ | ૮ || ૭૪૨ |
 ૧૭ || ૭૫૫ | ૫, ૧૭ || ૭૫૬ | ૨ || ૭૫૮ | ૨ || ૭૬૦ | ૧૮ ||
 ૭૬૨ | ૧૮ ||

માર્કણ્ડેયપુરાણ ૧૫૮ | ૧૧ || ૨૨૭ | ૧૫ || ૨૪૨ | ૧૫ || ૨૪૭ | ૧૨ ||
 ૨૬૪ | ૮ || ૨૮૬ | ૧૭ || ૪૬૬ | ૧૦ || ૭૦૭ | ૧૮ || ૭૨૨ | ૭ ||
 ૭૮૭ | ૬ ||

લ ।

લિંગપુરાણ ૭૫ | ૧૦ || ૮૫ | ૬ || ૨૧૧ | ૮ || ૫૦૪ || ૨૨ || ૫૫૬ | ૭ ||

(६०)

व ।

वराहपुराण २७७ । ७ ॥ ४१६ । १७ ॥ ६६७ । ६ ॥

वक्रिपुराण वा व्याघ्रियपुराण वा व्याघ्रिय १६५ । ८ ॥ २७८ । १३ ॥ ३१६ ।

४ ॥ ३२७ । ३ ॥ ३२८ । १३ ॥

वामनपुराण १०७ । १६ ॥ २६२ । ६ ॥ २६५ । १६ ॥ ५६७ । ६ ॥

५६७ । ८ ॥

वायुपुराण २८१ । २० ॥ ४५२ । ६ ॥ ७०३ । ७ ॥ ७३८ । ११ ॥ ७४० ।

११ ॥ ७४६ । १ ॥ ७४७ । ८ ॥ ७५७ । २ ॥ ७५८ । १७ ॥

विष्णुपुराण ७६ । २ ॥ ११५ । ११ ॥ १३२ । ४ ॥ १४२ । १ ॥ १४६ । ६ ॥

२०७ । ४ ॥ २११ । ४ ॥ २१४ । ६ ॥ २४६ । २ ॥ २६४ । ११ ॥

२७८ । १८ ॥ २७९ । ११ ॥ २८५ । ३ ॥ ३१५ । १३ ॥ ३१६ । १४ ॥

३२२ । १४ ॥ ३२३ । १८ ॥ ३२६ । ६ ॥ ३४२ । १६ ॥ ३४७ । १६ ॥

३५२ । ११ ॥ ३५७ । १० ॥ ३६४ । ४ ॥ ३६६ । १६ ॥ ३८० । २ ॥

३८५ । १६ ॥ ३८६ । ८ ॥ ३८७ । ७ ॥ ३८८ । १५ ॥ ४१८ । २० ॥

४१६ । १५ ॥ ४४१ । ३ ॥ ४४४ । ११ ॥ ४६७ । ६ ॥ ४७४ । ८ ॥

४८६ । १० ॥ ६३२ । १५ ॥ ६५७ । २० ॥ ६८३ । १२ ॥ ७०८ । १ ॥

७१६ । १८ ॥ ७४३ । १७ ॥ ७८५ । १३ ॥ ७८८ । ७ ॥

श ।

शिवपुराण वा शैवपुराण ३३६ । ७ ॥ ४३४ । २ ॥

स ।

स्वन्दपुराण वा स्वन्द ८६ । ४ ॥ ६७ । १० ॥ १०६ । १४ ॥ ११० । १ ॥

१२१ । १ ॥ १६६ । ६ ॥ १७२ । ११ ॥ १७५ । ३ ॥ १७८ । ७ ॥

१८१ । ६ ॥ १८४ । ६ ॥ १८५ । ११ ॥ १८७ । ५ ॥ ३२४ । ६ ॥

३८४ । ७ ॥ ४३६ । ६ ॥ ५४४ । ११ ॥ ५४५ । १, १७ ॥ ५४६ ।

१४ ॥ ७७७ । ६ ॥ ७८१ । २ ॥

(६१)

पराशरमाधवोद्धिखितामनिर्दिष्टपुराणनाम्नां पुराणसन्दर्भानां प्रज्ञापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डस्य)

उ ।

उमामहेश्वरसंवाद ७३ । १८ ॥ ४८४ । २१ ॥

घ ।

पिण्डगाथा ३४५ । १६ ॥ ७४४ । २ ॥

पुराण वा पुराणान्तर १२३ । १२ ॥ २२२ । ६ ॥ २३५ । १४ ॥ २६३ ।

१७ ॥ २८० । २१ ॥ ३०४ । १० ॥ ३१६ । १३ ॥ ३२५ । १ ॥ ३५६ ।

१५ ॥ ३६२ । ३ ॥ ३६३ । ११ ॥ ३७५ । १ ॥ ३८७ । १३ ॥ ४४२ ।

१४ ॥ ४७८ । ६ ॥ ४८२ । ७ ॥ ५०३५ २२ ॥ ५४३ । १८ ॥ ६०५ ।

३ ॥ ६५६ । २१ ॥ ६६७ । ११ ॥ ६७३ । २० ॥ ६८५ । ४, १५ ॥

६६७ । १८ ॥ ७०८ । १७ ॥ ७२० । १८ ॥ ७२८ । १८ ॥ ७२६ । १२,

१७ ॥ ७३० । ५ ॥ ७३५ । ११ ॥ ७३८ । ३ ॥ ७६१ । २० ॥

ष ।

वायतीयसंहिता ५३ । २ ॥

स ।

सुतसंहिता ८६ । ४ ॥

(६२)

पराशरमाधवोत्तिखितानां इतिहासग्रन्थानां

प्रज्ञापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डस्य)

अ ।

अनुशासनपत्रं १२ । ८ ॥ ७३ । १८ ॥ १३३ । ७ ॥ १५६ । १ ॥ २१६ ।
 १६ ॥ ४६७ । १७ ॥ ४०८ । १४ ॥ ४१६ । १७ ॥ ४१६ । ३ ॥ ४२० ।
 ५ ॥ ४८४ । १६ ॥ ४६६ । ५ ॥

अन्वमेधपत्रं ६६ । २ ॥ १०६ । १७ ॥ १२० । ४ ॥ १५० । १६ ॥ १५३ ।
 १० ॥ ११३ । १७ ॥ १२७ । १८ ॥ २५० । १५ ॥ २५५ । ३, १३ ॥
 ३५६ । ४ ॥ ३६३ । २ ॥ ३६५ । ८ ॥ ३६७ । १६ ॥ ३७० । ६ ॥
 ३७४ । ८ ॥ ३७५ । १३ ॥ ३७६ । २ ॥ ४१८ । ४ ॥ ४२८ । १२ ॥
 ४६५ । १४ ॥ ५५६ । १६ ॥

आ ।

आरण्यपत्रं १२८ । १२ ॥ १२१ । १३ ॥ १२२ । १८ ॥ १३४ । ६ ॥

ग ।

गीता ४४ । २५ ॥ ५६ । ३७ ॥ १२ ॥

(६३)

म ।

महाभारत ७८ । १२ । प । २ । प । ३, १० । १०८ । ६ । १०६ ।
 ७ । २०६ । १२ । २०८ । २ । २१० । १२ । २०५ । १८ । २८३ ।
 ५ । २८५ । १० । ५०२ । १६ । ५०४ । १२ । ५०२ । २ । ६६८ ।
 २२ ।

र ।

राजध्वज ११८ । ८ ।
 रामायण ०१५ । ६ ।

स ।

सत्यपर्व ४८४ । १८ ।
 साक्षिपर्व २८६ । ४ । २८८ । २ । २८८ । १८ । ४०४ । २ । ४०६ ।
 १६ । ४०८ । २१ । ४१२ । ७ । ४१४ । १७ । ४१५ । १२ । ४१६ ।
 २१ । ४१८ । ७ । ४१८ । २० । ४२० । १७ ।

(६४)

पराशरमाधवोल्लिखितानां श्रुतिसृतिपुराणेति- हासातिरिक्तग्रन्थानां प्रज्ञापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डस्य)

ज ।

ज्योतिःशास्त्र १८० । १२ ॥ २६२ । ११ ॥

न ।

निगम ६७५ । ६ ॥ ७०६ । १५ ॥ ७२६ । १० ॥ ७४७ । १२ ॥ ७४८ । ७ ॥

प ।

प्रपञ्चसार ४५ । ३ ॥

ब ।

ब्रह्मनिरुक्तं ७२६ । १० ॥

व ।

विष्णुधर्मोत्तर १६५ । १३ ॥ १७१ । १० ॥ १७२ । ६ ॥ १७५ । ११ ॥
 १७८ । १५ ॥ १७९ । १२ ॥ १८७ । १३ । १८ ॥ २०२ । १२ ॥ २६२ ।
 ५ ॥ २८३ । १६ ॥ ४४० । २ ॥ ६५१ । १४ ॥ ६६० । १६ ॥ ७०६ ।
 ६ ॥ ७२३ । ७ ॥ ७६० । ४ ॥ ७८२ । १० ॥

श ।

शिवधर्म १७७ । २ ॥

श्रीवागम १२६ । ६ ॥

(१५)

पराशरमाधवोत्तिष्ठितानां दार्शनिकग्रन्थानां प्रज्ञापनपत्रम् ।

(आचारकाण्डस्य)

उ ।

उत्तरयोमासा ५२६ । ५ । ५२६ । १५ ॥

अ ।

अभिनिस्तुत ७६ । १० ॥ ५७ । २ ॥

इ ।

योगसूत्र २७ । १२ ॥

ई ।

वार्तिक ५२ । १७ ॥

विषयसिद्धभाष्य २७ । १२ ॥

वाससूत्र ७९ । ७ ॥ ५२ । १९ ॥

(११)

पराशरमाधवोद्धितानां निबन्धग्रन्थानां
प्रज्ञापनपत्रम् ।

(चाचारकाख्य)

अ ।

अपरार्थ १०९ । १० ।

ब ।

अभिज्ञा १०९ । १० ।

स ।

कृतिसंग्रह ७८६ । ५ । ७८६ । २ ।

पराशरमाधवस्य शुद्धिपत्रम् ।

(व्यवहारकाण्डस्य)

पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।	अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।
१	६	आज्ञायो	आज्ञायो
१२	८	प्रायास	प्रयास
१८	१३	सम्बर्त्तः	संबर्त्तः (एवं परत्र)
१८	१६	येयमुक्ता	येयमुक्ता
३३	४	निरीक्ष्यते	निरीक्ष्यते
३५	१४	कैवर्त्तश्च	कैवर्त्तश्चैव
४८	२	प्रकारः	प्रकारः ।
५४	११	सम्भवं	सम्भवं
५४	१३	प्रत्यर्थी	प्रत्यर्थी
५६	६	शङ्केत	संकेत
६०	८	तत्पित्रा मृत्तय	तत्पित्रा मृत्तय
१०६	१४	कालेन	काले न
१११	४	घटो	घटो
१२१	२१	प्राङ्मुखः	प्राङ्मुखः
१२४	८	पूर्वाङ्गे	पूर्वाङ्गे
१२७	८	भस्म	भस्म
१६६	१८	विवक्षितं	अविवक्षितं
१७०	५	स्त्रीश्लेषु	स्त्रीश्लेषु
१७०	८	शुक्लं	शुक्लं
१७३	७	मृत्प्रयागां	मृत्प्रयागां (एवमन्यत्र)
१७४	२०	नामयो	नाम यो
१७६	१८	भोगाविशेषे	भोगाविशेषे
१७८	१८	सभ-	स भ-

मुद्रिपत्रम् ।

पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।	कमुद्रम् ।	मुद्रम् ।
१६०	१८	रूपायैः ...	रूपायैः
१६८	६	स्त्रियै ...	स्त्रियै
१७८	७	दाप्यये ...	दापये
१११	१६	व्रगास ...	व्यास
११३	१२	क्रीड ...	क्रीडं
११३	१५	जाडमिः ...	जाडमिः
११५	१६	जातिमिः ...	जातिमिः (एवं परम)
१२६	९	सुतेपितुः ...	सुते पितुः
१३६	५	मृच्छत ...	मृच्छते
१३८	१८	समक्षिया ...	समयक्षिया
१६६	१७	वृत्ति ...	वृत्ति
१६८	८	दशावृत ...	दशावृत
१८३	१६	भक्षामिः ...	भक्षामिः
१८६	८	सक्वि ...	सक्वि
१०६	१६	पुत्रयैः ...	पुत्रयैः
११६	८	प्रज्ञां ...	प्रज्ञां
११७	१२	मार्तुणानी ...	मार्तुणानी
१२८	१८	सत्त्वम् ...	सत्त्वम्
१३३	१७	दमुक्तो ...	ददुक्तो
१३७	१८	दत्तो ...	दत्तो
१५५	१७	सपिच्छाः ...	सपिच्छाः
१५६	१०	संख्यटानानु ...	संख्यटानानु
१६१	१६	मांगा ...	मांग
१७१	८	यक्षासां ...	यक्षासां
१७६	६	याचवल्कः ...	याचवल्कः
१८९	१६	तन् ...	तान्

PREFACE.

अवतरणिका ।

पराशरस्मृतेर्माधवाचार्यकृता व्याख्या समीचीनोग्रन्थः । सेयं न परं पराशरस्मृतियव्याख्यानं किन्तु पराशरस्मृतियव्याख्याजेनोपादेयः स्मृति-निबन्धोऽयं विरचितो माधवाचार्येण । सोऽयं ग्रन्थो दाक्षिणात्ये प्रचरद्रूपः । सोऽयं महामहोपाध्यायरघुनन्दनभट्टाचार्यप्रभृतिभिः स्मृतिनिबन्धकर्तृभिः प्रमाणातयोपन्यस्तः । तस्यैतस्य ग्रन्थराजस्यार्यावर्ते विशेषतस्तु गौड़मण्डले विरजप्रचारं लुप्तप्रायताञ्जालस्य शास्त्रग्रन्थरक्षणदीक्षितैर्विद्यावारिधिभि-रस्थातिकसमितिष्ठोभाकरैः सभास्तरैस्तन्मुद्रणं स्थिरौक्यं तच्छोधनादौ नियुक्तोऽयं जनः । भया तु यतमानेन यद्यामति एतस्य शोधनमकारि । अद्यत्वेऽध्ययनाध्यापनयोरथवद्वतत्वेन विरजप्रचारतया चास्यैकमपि पुस्तकं परिमुद्रं न लब्धम् । तथापि महता आशासेनास्य मुद्रता कथञ्चित् सम्पादिता । ग्रन्थार्थवैश्लेष्याय टिप्पणमपि तेषु तेषु स्थानेषु विरच्य दत्तम् । तथापि अथ याऽमुद्रिविपश्चितां प्रतिभास्यति सा तैरेव कृपया शोधनीया ।

यानि पुस्तकान्यवलम्ब्यैतस्य शोधनमकरवं तेषामिदानीमुल्लेखः क्रियते । एकं तावदस्थातिकसमाजादागतं मूलमात्रम् । द्वितीयमपि तत् एवानीत-माचारप्रायश्चित्तकाण्डद्वयात्मकं व्याख्यासहितम् । तृतीयमपि तस्मादेव समाजात् संगृहीतं आचारकाण्डरूपं व्याख्यासहितमेव । चतुर्थं संस्कृत-विद्यामन्दिरात् समासादितमाचारप्रायश्चित्तरूपकाण्डद्वयोपेतं सव्याख्यम् । पञ्चमं श्रान्तिपुरनिवासिपण्डितरामनाथ-तर्करद्वात् प्राप्तं तादृशमेव । षष्ठं मद्रदेशादानीतं वैजङ्गाक्षरमुद्रितं तथाविधमेव । तदेवमाचार-प्रायश्चित्त-काण्डयोः षट् पुस्तकान्युपलब्धानि । अवधारकाण्डस्य चैकं पुस्तकं पण्डितरामनाथ-तर्करद्वात् प्राप्तम् । द्वितीयं संस्कृतविद्यामन्दिरादधि-गतम् । तृतीयं काशिकराजकौयसंस्कृतपाठशालातः समानीतम् । तदेवं अवधारकाण्डस्य त्रीणि पुस्तकानि संगृहीतानि ।

पराशरस्मृतौ तावत् अष्टभिः श्लोकैरेकानि षट् प्रतानि श्लोकाणां विद्यन्ते । ते च श्लोका द्वादशभिरध्यायैर्विभक्ताः । तत्राद्यमध्यायत्रयमाचार-काण्डम् । पराचीनमध्यायाष्टकं प्रायश्चित्तकाण्डम् । अन्तिमस्वध्यायः परिश्रु-त्तरूपः । आचारो हि धर्मानुष्ठानम् । तच्चाद्येनाध्यायत्रयेणोपदिष्टम् । शास्त्रीयं धर्ममनाचरतः निषिद्धञ्चानुतिष्ठतो यदनिष्टमापद्यते, तन्निराकर-णार्थं प्रायश्चित्तम् । तच्चाचारोपदेशात् परतः समुपदिष्टम् । यथा कस्य-चूनादौ अतधर्मानुष्ठानं तदतिक्रमप्रायश्चित्तस्योक्तम्, तथेहापि स्मार्त-धर्मानुष्ठानमतिक्रमप्रायश्चित्तस्योक्तं न तु व्यवहारोऽपि पराशरेणोक्तः । परन्तु राजधर्मप्रस्तावे, प्रजाधर्म्येण पालयेदित्यनेन व्यवहारः सूचितः । यद्यपि स्मार्तधर्मान्तरवत् व्यवहारोऽपि वेदमूल इति सोऽपि धर्म एव, यवञ्च स्मार्तधर्मेमुपदिदित्तोः पराशरस्य व्यवहारोऽप्युपदेष्टुमुचितः, तथापि तस्यैतल्लोकप्रधानत्वादुपदेशेन कृतः । द्विविधो हि धर्मः कश्चित् परलोक-प्रधानः कश्चित्तैल्लोकप्रधानः । तत्र परलोकप्रधानं धर्ममुपदिदिदित्तुराचार्यः श्रौचादिकमेवोपदिष्टवान्, तस्य परलोकप्रधानत्वात् । व्यवहारन्तु गोप-दिदेश्च तस्यैतल्लोकप्रधानत्वादिति स्मियते । आख्यात्रा तु माधवाचार्येण आचारकाण्डप्रायश्चित्तकाण्डयोर्याख्यानानन्तरं परिश्रुत्तरूपतया व्यवहार-काण्डमप्युपनिबद्धम् । तदेवं मूलस्याचारप्रायश्चित्तरूपकाण्डद्वयात्मकत्वेऽपि माधवाचार्यकृता तद्वाख्या तु काण्डत्रयवती, आचारकाण्डं प्रायश्चित्तकाण्डं व्यवहारकाण्डमेति ।

तत्र प्रथमेऽध्याये चतुर्णां वर्णानां साधारणः (शिष्टाचारः आश्रमिकश्च) असाधारणः (षट्कर्म क्षतिरक्षादिरूपः) च धर्मो निरूपितः । द्वितीये कथादिरूपो जीवभोपाय उपदिष्टः । उद्देशतश्चायमधर्मसूचनं कृतम् । तृतीयेऽध्याये अश्रौचविक्षर उद्देशतः आहुतसंग्रहस्योक्तः । चतुर्थेऽध्याये प्रकी-र्णपापप्रायश्चित्तं पुत्रभेदादि परिषेदनस्योपदिष्टम् । पञ्चमेऽध्याये प्रकीर्णपाप-प्रायश्चित्तशेषः आहिताग्निस्कारश्चाभिहितः । षष्ठेऽध्याये मनावहसङ्गरी-करणोपपातकप्रायश्चित्तान्युक्तानि । शुद्धिआश्रयस्योः । सप्तमेऽध्याये रसा-

प्रातिरिक्तव्यमुद्विग्नपदिष्टा । अष्टमेऽध्याये सामान्यतोगोबधप्रायश्चित्त-
मुक्तम् । नवमेऽध्याये रोधादिनिमित्तकगोबधप्रायश्चित्तमनुष्टिप्तम् । दशमे-
ऽध्याये अगम्यागमनप्रायश्चित्तमादिष्टम् । एकादशेऽध्याये अभोज्यभोज-
नादिप्रायश्चित्तमादर्शितम् । द्वादशस्तध्यायः काण्डद्वयपरिशिष्टलक्ष्णे ।

पराशरस्मृतौ स्वप्नस्यां बाहुल्येन कलिधर्माणामेवोपदेशः । मुनिभिः
समन्वितः क्लिप्त भगवान् वेदव्यासः कलौ मनुष्याणां शक्तिक्लासेन यथा-
वर्द्धमनुष्ठातुमसमर्थां नालस्य कृपया वदरिकाश्रमस्य पितरं पराशरं पृष्ठ-
वान् । स चैवं पृष्ठो धर्ममुपदिदेश । अतएवात्र आचारस्य सङ्कोचः
प्रायश्चित्तस्य बाहुल्यस्योपलभ्यते । लोकानामल्पसामर्थ्यात् आचारसङ्कोचः,
पापबाहुल्यात् प्रायश्चित्तविक्रमः । अत्रापि सङ्कोचोऽस्त्येव । यथा गोबधे
जैमासिकप्रतादिकं मन्वादिभिरुपदिष्टं, ब्रह्महत्यायां च द्वादशवार्षिक-
व्रतादिकम् । पराशरेण तु तत्र तत्र यथाक्रमं प्राजापत्यं सेतुदर्शनञ्चोक्तम् ।
तस्मात् पराशरमते तत्र तत्र तत्तदेव मुख्यं प्रायश्चित्तम् । व्रतान्तरश्चेतद्वै-
कल्पिकम् । यस्य हि शास्त्रे प्रसंशा श्रूयते, तदेव भवतु, आयासबाहुल्यं
तु न महत्प्रयोजकम् । तथाहि कृषकाणामायासबाहुल्यात् कर्षणमेव
भवतु स्यात् गौमूत्राद्यपेक्षया सिंहव्याघ्रादिमूत्राणामुत्कर्षो भवेत् । स्मृत्य-
न्तरानुसारेण तु विषयव्यवस्था न समीचीना । सर्व्वसां स्मृतीनामर्वागुद्भा-
षातुमशक्यत्वात् । सपरिज्ञातस्मृत्यनुसारेण व्यवस्थायामभ्युपगम्यमानयान्तु
पूर्वं तथा व्यवस्थायां कृतायां कालान्तरे स्मृत्यन्तरदर्शने व्यवस्थाया अव्यव-
स्थापत्तेः । तस्मात् व्रतान्तरविधानं न व्रतान्तरस्य निवारकम् । इत्यत्र
अनैकस्मिन् विषये भिन्नभिन्नासु स्मृतिषु विभिन्नाणि व्रतान्युपलभ्यन्ते, तत्र
सर्व्वेषां विशिष्य एवेति समीचीनः प्रत्याः । आयासबाहुल्यान्तवान्तरमण-
बाहुल्यं महत्प्रतस्याल्येनांशेन पापक्षयोऽवशिष्टेन चांशेन सर्गादिमुखातिर्वा-
कल्पनीयम् । पापक्षयादिकं प्रकृतफलन्तु विहितेभ्यः सर्व्वेभ्य एवाविशेषेण
जायते । एवमल्पव्रतेनापि महत्तः पापस्य कियानंशः क्षीयते । अस्मिन्नर्थे
आस्थाज्ञानिर्माधवाचार्यैः सर्व्वथा समुपादेयो विचारः प्रवर्तित इत्युपास्यते ।

माधवाचार्येणैदमपि विचारितम् । तद्यथा । ब्रह्मक्षत्याद्युत्पन्नं पापं
द्वादशवार्षिकादिना व्रतेन नश्यतु । कर्मजन्यपापस्य कर्मणा नाशोपपत्तेः ।
अभक्ष्यभक्षणजनितानु पापं कथं नश्यति ? यावता मत्तितस्याभक्ष्यस्य मांस-
श्रोणितादिरूपेण परिणतस्य शरीरेऽवस्थानात् । अपवित्रपदार्थपरिणाम-
रूपस्य शरीरस्य कथं प्रायश्चित्तानुष्ठानेन पवित्रता प्रपद्यते वक्तुमित्येवमाशङ्क्य
सिद्धान्तितम् । अतएवाभक्ष्यप्रक्षणप्रायश्चित्ते शङ्खपुष्पीप्रभृतीनां क्लृप्तस्य
पानं विहितम् । तद्याच तत्तत्क्लृप्तपानेनाभक्ष्यद्रव्यपरिणामभूतमांसश्रोणि-
तादेः संशोधनमुपपद्यते । पवित्रतत्तद्द्रव्यक्लृप्तादीनां मांसश्रोणितादिरूपेण
परिणतानां प्रदुष्टमांसश्रोणितादिशोधकत्वोपपत्तेरित्यादिकं विचारितम् ।
एतेनाभक्ष्यभक्षणप्रायश्चित्तं व्यादिष्टव्रतादिकमेव करणीयं न तत्रानुक्त्य-
धेनुदानादिकं कर्तुमुचितमिति माधवाचार्याणामभिप्रायः प्रतीयते ।

सा खल्वियं पराश्वरस्मृतिः कलौ युगे प्रणीतेति तत एवोपनश्यते ।
सा चेयं प्रायः सर्वसामेव स्मृतौनां परमाविनी । पराश्वरं पृच्छता वेदस्था-
सेन खल्वेवमुक्तम् ।

श्रुता मे मानवाधर्मा वाशिष्ठाः काश्यपास्तथा ।

मार्गेशा गोतमौथाञ्च तथाचौशनसाः श्रुताः ।

अत्रेर्विष्णोश्च संवत्साहृत्तादङ्गिरस्तथा ।

शातातपाञ्च हारीताद्व्याजवल्कपात्तथैव च ।

आपस्तम्बहता धर्माः शङ्खस्य लिखितस्य च ।

कात्यायनहताश्चैव तथा प्राचेतसान्मुनेः ।

तदनेनैतासां स्मृतौनां परतो भगवतो व्यासस्य प्रश्नः, तदुत्तररूपतया
च पराश्वरस्यास्याः स्मृतेरभिधानमिति स्पष्टमवगम्यते । तेयं स्मृतिः पूर्व-
स्मृतौनां सारसंग्रहभूतेति प्रतीयते । अस्यां हि स्मृतौ क्वचित् स्मृत्यन्तर-
वाक्यमविकलमेवोक्तम् । यथा नष्टे मृते प्रव्रजिते इत्यादि नारदस्मृतिवाक्यं
तथैवाभिहितम् । क्वचित्त्वृशतो विकलय्य स्मृत्यन्तरवाक्यमिहोपन्यस्तम् ।
यथा शुद्धोद्दिष्टो दग्धाहेन इत्यादि दक्षवाक्यं जातौ विप्रो दग्धाहेन इत्यंशतो-
विकलय्य पठितम् ।

17

आस्थाकर्तृर्माधवाचार्यस्य लिपेष्वातुर्यं सारल्यञ्च सुप्रसिद्धमिति तत्र
न किञ्चिदुक्तम् । स किल प्रसिद्धस्य बुक्कमहोपतेरमात्य आसीदित्यपि
सुप्रसिद्धमेव । किं ब्रुवा सायणाचार्य-माधवाचार्यवेव तस्य प्रसिद्धेर्मुल-
मिति शक्यते वक्तुम् । स खल्वयं माधवाचार्यो भारतीतीर्थस्य शिष्य इति
अस्मिन्नेव ग्रन्थे कालमाधवादौ चोपलभ्यते । अस्य माधवाचार्यस्य जननी
श्रीमती, पिता मायणः, सायणभोगनाथौ सहोदरौ । सीधं भरहाजगोत्रो-
त्पन्नः यजुर्वेदी बौधायनश्राव्य इत्येतदस्य ग्रन्थस्योपक्रमशिकायां तदुक्त्या-
ज्वगम्यते । एवं हि तत्रोक्तम् ।

श्रीमती जननी यस्य सुकौर्त्तिर्मायणः पिता ।

सायणभोगनाथश्च मनोबुद्धी सहोदरौ ।

यस्य बौधायनं सूत्रं श्राला तस्य च याजुषी ।

भरहाजं कुलं यस्य सर्वज्ञः स हि माधव इति ।

तदनेन माधवसायणौ सहोदरौ भ्रातराविति स्पष्टमवगम्यते । ये तु
माधवसायणयोरभेदं मन्यन्ते, ते कथमिमां माधवाचार्यस्योक्तिं न पथ्या-
कोचयन्तीति न खल्वधिगच्छामि । अस्तु तावत् । स खल्वयं माधवाचार्यः
सायणाचार्यस्याग्रजः न तमुजः । तथाच सायणाचार्यैकतयज्ञतन्त्रसुधा-
निधिग्रन्थे ।

तस्याभूदन्वयगुह्यतत्त्वसिद्धान्तदर्शकः ।

सर्वज्ञः सायणाचार्यो मायणार्थतनूद्वहः ।

उपेन्द्रस्येव यस्यासौदिहः सुमनसां प्रियः ।

महाकृतुर्नामाहर्त्ता माधवार्यसहोदरः ।

तदत्रोपेन्द्रस्येव इव सहोदरौ माधव आसीदित्युक्त्या माधवस्य साय-
णाग्रजत्वं प्रतीयते । माधवार्येत्यर्थपदप्रयोगाच्च तथाज्वगम्यते । अतएव
माधवाचार्यो बुक्कस्य बुक्कस्य वाऽमात्य आसीत् सायणाचार्यस्तु बुक्कस्य
तत्पुत्रस्य हरिहरस्य चामात्य आसीदिति सूतरां सङ्गच्छते । हरिहरस्य
बुक्कात्मजत्वं तु यज्ञतन्त्रसुधानिधौ स्पष्टमुपलभ्यते । एवं हि तत्रोक्तम् ।

12

वंशे चान्द्रमसे तदन्वयनिधिः श्रीसङ्क्रमोऽभूद्भूप-
 क्षमात् प्रादुरभूदमौलसुरभिः श्रीबुद्धपुष्पोपतिः ।
 हरिहरनिमभूमा कामदोऽभूष्णगन्धः ।
 हरिहरनरपालस्तस्य भूष्णस्तनूजः ।

स खल्वयं सायणाचार्यो वेदभाष्याणि विरचितवान् । न तु माधवा-
 चार्यो वेदभाष्याणां निर्माता । अतएव वेदभाष्ये माधवाचार्यनिर्मित-
 जैमिनीयन्यायभाषाग्रन्थः श्लोकः प्रमाणतपोक्षिप्तः । तदुद्धरणवेलादा
 न्यायविस्तारकार आह, — इत्यन्योक्तिरूपेण समुल्लेखः सुतरां सङ्गच्छते ।
 यच्च क्वचित्,—

ज्ञपालुर्माधवाचार्यो वेदार्थं वक्तुमुद्यतः ।

इत्युक्तम् । तदपि व्येष्टे भ्रातरि सम्मानप्रदर्शनार्थमेव । अतएव स्वर्गशा-
 ष्यभूतसङ्क्रममहाराजकृतितया वेदभाष्यस्य तत्रैव क्वचिदुल्लेखो वृष्यते ।

सङ्क्रमेन प्रकाश्यते ।

इत्यत्र । सङ्क्रतेरन्यकृतितयोल्लेखः खल्वन्यस्मिन् सम्मानातिशयभवगमयति ।
 तत्रैव वेदभाष्ये तत्तत्प्रकरणपरिसमाप्तौ, “इति सायणाचार्यविरचिते
 माधवीये वेदार्थप्रकाशे” — इत्यादिकं पुष्पिकायां यत्क्षिप्तं तदप्येवं
 सङ्गच्छते । अपि च धातुवृत्तिर्नाम ग्रन्थः सायणाचार्येण निर्मितः । सेवं
 धातुवृत्तिर्माधवीयेति भाष्या तेनैव प्रस्थापिता । तथाच धातुवृत्तेरपक्रम-
 यिकागतः श्लोकः ।

तेन माधवापुत्रेण सायणेन मनोविद्या ।

आख्यया माधवीयेषं धातुवृत्तिर्विरच्यते ॥

वेदभार्यं सायणाचार्यकृतमित्येतच्च तत्कृतयज्ञतन्त्रसुधानिधियस्यात् स्पष्ट-
 भवगम्यते । तथाच तत्र सायणाचार्यं प्रति सभासदामुक्तिः ।

अधीताः सकला वेदास्ते न वृष्टार्थगौरवाः ।

तत्प्रणीतेन तद्भाष्यप्रदीपेन प्रदीयसा ।

सोऽयं माधवाचार्यः पुराणसार-पराशरस्मृतिस्यास्था-भाष्यमाधवापरवाम-

॥

धेय-कालनिर्णयग्रन्थान् विरच्य परतो जैमिनीयन्यायमालां तद्विस्तरं च
रचितवान् ।

याख्याय माधवाचार्यो धर्म्मान् पाराशरानघ ।

तदनुष्ठानकालस्य निर्णयं वक्तुमुद्यतः ॥

इत्यनेन कालमाधवगतेन श्लोकेन पाराशरस्मृतिय्याख्यानान्तरं कालमाधवः
ग्रन्थः प्रणीत इत्यवगम्यते ।

श्रुतिस्मृतिसदाचारपालको माधवो बुधः ।

स्मार्त्तं याख्याय सर्वार्थं द्विजार्थं श्रौत उद्यतः ॥

इति जैमिनीयन्यायमालाविस्तरगतेन श्लोकेन सर्व्वेषां स्मार्त्तधर्म्माणां या-
ख्यानान्तरं जैमिनीयन्यायमालाविस्तरोरचित इति चावगम्यते । याख्या-
तस्वार्थं श्लोकः स्वयमेव । तथाचा । सर्व्ववर्गश्रमामुग्रहाय पुराणसार-
पाराशरस्मृतिय्याख्यानादिना स्मार्त्तोधर्म्मः पूर्वं व्याख्यातः, इदानीं द्विजानां
विशेषानुग्रहाय श्रौतधर्म्मव्याख्यानाय प्रवृत्तः इति ।

अत्रेदमाशङ्क्यते कैश्चित् । सायणमाधवयोर्भिन्नस्य, सर्व्वदर्शनसंयज्ञे —

श्रीमत् सायणमाधवः प्रभुहयन्यास्यत् सतां प्रीतये ।

इत्युपन्यासः कथं सङ्गमनीयः । अत्र य एव सायणः स एव माधव इति
सायणमाधवयोरेकत्वमवगम्यते । अत्रैतदालोचनीयम् । पूर्व्वोक्तप्रबन्धेन
सायणमाधवौ सहोदरौ माधवस्य सर्गमनात् परतोऽपि सायणो जीवित-
व्यासीत् तदानीमेव तेन यज्ञतत्त्वमुधानिधिर्विरचित इति स्पष्टमवगम्यते ।
तस्मात् सायणमाधवौ भिन्नमित्यत्र नास्ति सन्देहः । सायणमाधवयो-
रभेदनिर्देशस्तु साध्याशब्दस्य वंशनामतामप्यवगमति । तथाच माधवा-
चार्यस्य सोदरौ नाम्ना सायण व्यासीत् सायणमाधवौ द्वौवै तु सायण-
वंशोत्पत्ताविति स्मिष्यते । सायणशब्दस्य वंशनामता तु सर्व्वदर्शनसंयज्ञ-
एव स्तुष्टमवगम्यते । एवं हि तत्रोक्तम् ।

श्रीमत्सायणदुग्धात्मिकौस्तुभेन महौजसा ।

क्रियते माधवार्य्येण सर्व्वदर्शनसंयज्ञः ॥

॥०

अत्र सायणदुग्धाद्विकौस्तुभेनेति विशेषणोपादानात् सायणवंप्रोत्पन्नं
माधवस्यावगम्यते । तथा सायणरचितधातुवृत्तौ,—

अस्ति श्रीसङ्गमध्यापः पृथ्वीतलपुरन्दरः ।

+ + + +

तस्य मन्विप्रिखारत्नमस्ति मायणसायणः ।

यः स्वातिं रत्नगर्भेति यथार्थयति पार्थिवीम् ॥

x x x x

तेन मायणपुत्रेण सायणेन मनोविद्या ।

आख्यया माधवीयेयं धातुवृत्तिर्विरच्यते ॥

अत्र हि तस्येत्यादि श्लोके मायणस्य सायणतयोल्लेखो वंशनामतां तस्याव-
गमयति । तेनेत्युत्तरश्लोके च सायणनामधेयत्वं तस्येति धीमद्विरनुचिन्त-
नीयम् । धातुवृत्तेः पुष्पिकायामपि, मायणसुतेन माधवसद्वोदरेण सायणा-
चार्येण विरचितायां,— इत्यादि लिखितम् ।

इदन्विष्ट विचारणीयम् । माधवाचार्येण सर्वत्रैव ग्रन्थादौ विद्या-
तीर्थस्य प्रणामः कृतः । सर्वदर्शनचंग्रन्थस्यादौ तु,—

पारं गतं सकलदर्शनसागराणा-

मात्मोचितार्थचरितार्थितसर्वलोकम् ।

श्रीशार्ङ्गपाणितनयं निखिलागमज्ञं

सर्वज्ञविद्यागुरुमन्वहमाश्रयेऽहम् ।

इत्युक्तम् । विद्यातीर्थस्योल्लेखस्तु न कृतः । किमत्र कारणमिति न निश्ची-
यते । परन्तु शार्ङ्गपाणितनयस्तस्य दर्शनशास्त्रे गुरुरासौदित्येवमपि सम्भ-
वेत् । इत्यन्तु किं विस्तरेण ?

तदेवं माधवाचार्यसायणाचार्ययोर्यद्व्यदर्शनात् यावान् माधवा-
चार्यस्य परिचयोऽवगम्यते, तावानेवात्रोपनिबद्धो न तु कल्पनया क्लृप्ततां
नीत इति शिवम् ।

कलिकाता राजधान्याम्,
शाकाः १८२० । भादे मासि । }

सेरपुरनगरवास्तव्यः,
श्री चन्द्रकान्त देवशर्मा । }

(२)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
अपराधाः	२३	१८
अपुत्रदायग्रहयज्ञक्रमः	३५२	१७
अपुत्रधने पत्न्यधिकारविचारः	३५५	१८
अप्रकाशतस्कराणां दण्डः... ..	३०१	१७
अप्रकाशतस्कराः	३००	४
अप्रसूतिसंज्ञकतस्य कार्यस्यासिद्धिः	१६५	२
अप्रगल्भाभियोक्तारि कालदानम्	५१	१०
अभियोक्तादीनामुत्तिक्रमः	४५	८
अभ्युपेत्यामुश्रूषा... ..	२३८	६
अमेधादिना तडागादिदृष्ये दण्डः	२७६	६
अर्थिनः प्रतिनिधिः	४२	११
अर्थिप्रत्यर्थिनोः कस्य क्रियेति विरूपणम्	६६	१६
अर्थिप्रत्यर्थिनोः सन्धिः	५८३	१६
अवस्करादिभिस्त्रमुष्यादिरोधविशेषः	२७८	१५
अविभाज्यप्रत्यम्	३७६	६
अविभाज्यविद्याधनलक्षणम्	३७७	८
अस्त्रीलवाक्यलक्षणम्	२६४	१०
अस्यादग्रविवादपदानि	११	५
असाक्षिप्रत्ययाविवादाः	८४	१२
असंवद्धवादलक्षणम्	१६२	४
अस्त्राभिविक्रयः... ..	२११	११

आ ।

आशमपूर्वकमेव भुक्तेः प्रामाण्यम्	१०२	८
आशमवद्दीर्घकालत्वादिकमपि भुक्तेः प्रामाण्यकारणम्	१०२	१४

(१)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
आननं विनाऽपि निपुणमनोज्ञस्य प्रामाण्यम् ...	१०९	१५
आचरितकृतम्	१८१	८
आचार्यस्य कर्तव्यम्	२४१	६
आद्याप्रज्ञापनपत्रयोर्लक्षणे	८०	११
आदिभ्याः	१२२	१६
आधिनाशदौ व्यवस्था	१०५	४
आधिनिरूपणम्	१०९	१४
आधिपते विशेषः	८५	४
आधिपाकनप्रकारः	१०५	१
आधिमेवाः	१०९	१६
आधिभोचनम्	१८२	१६
आधिलिङ्गप्रकारः	१०५	१८
आधेर्नलायकभावः	१०६	५
आवेदनप्रकारः	४२	७
आसेधमेवाः	३७	७
आसेधारिविधिः	३७	१
आसेधानर्हीः	३७	१३
आसेधानर्हीः	३७	६
आसेध्यासेधकपोलान्तालोद्धरणे दण्डः	३७	२०
आहितप्रत्यस्य क्षमनिवृत्तिफलः	१७८	१४
आज्ञानानर्हीः	३८	१५
आज्ञानानर्हीः	३८	८
<hr/>		
इक्षितादयः	७५	८

५ ।

(४)

उ ।

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
उत्कीचस्वरूपम्	२२६	७
उत्तमप्रियाणि	२६८	१५
उत्तमसाहसदण्डः	२८०	४
उत्तरपादः	५३	८
उत्तरमेदानां स्वरूपाणि	५६	१०
उत्तरमेदाः	५६	८
उत्तरलक्षणम्	५४	३
उत्तरादाने प्रत्यर्थिनः पराजयः	६४	८
उत्तरामास्तानां लक्षणानि	५७	१५
उत्तरामादाः	५७	१०
उद्धृतलक्षणम्	२७२	१४
उपधिलक्षणम्... ..	१६१	४
उपनिधिलक्षणम्	२०४	६
उपविक्रयलक्षणम्	२१३	६

क ।

कृण्यहणधर्माः	१६०	१३
कृण्यहीनभेदेन लब्धेः परिमाणभेदः	१६८	१
कृण्यदानविधिः... ..	१६६	१५
कृण्यपरिग्रहोपनयनकर्तारः	१६५	११
कृण्यदानप्रकरणम्	१६६	८
कृण्यदानस्य सप्तविधत्वम्... ..	१६६	६

(५)

क ।

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
कतिविद्देशाचाराः	१४	७
कन्यादूषणे दण्डः	३२०	१८
कन्याहरणे दण्डः	३२०	१०
कर्मकराः	२३८	१६
कार्यदर्शनप्रकारः	३६	७
कालदानस्य विषयः	५४	१३
कूटसाक्षिणः	८१	८
कूटसाक्षिणां दण्डः	८१	१४
कृत्स्नदण्डपरिशोधनाशक्तौ दत्तं लेख्यपृष्ठे लेखनीयम् १००		१४
केषुचित्कार्यविशेषेषु स्त्रीणामक्षातन्त्र्यम् ...	१६३	११
कोशविधिः	१४४	७
क्रियाणां बलाबलभावः	६१*	४
क्रियापादः	६०*	११
क्रियाभेदाः	६०*	२०
क्रौतपण्डपरीक्षाकालः	२५६	२
क्रौतानुग्रहः... ..	२५५	४
क्षचित् पुनर्यवहारः	१६१	८
क्षचित्सततनृकृतस्यापि कार्यस्यासिद्धिः ...	१६५	६
क्षचिदनृकृताऽपि वृद्धिर्भवति	१६८	७
क्षचिदग्नौ दिव्यम्	११३	४
क्षचिदाने भार्यादीनामनुमत्यपेक्षा... ..	२२७	३
क्षचिदुक्तेः प्रावस्थम्	१०७	१३
क्षचिद्विवहाराभिर्यास्य धर्मबाधकत्वम् ...	१५४	७
क्षुद्रद्रव्यम्	२६८	११

(६)

ख ।

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
खिलोपचारविधिः	२८२	१२

ग ।

गद्यकलेखकयोः कर्तृत्वता	२३	६
गवादिपालकस्य भक्तिपरिमाणम्	२६३	६
गोपचारभूमिः	२६५	१६
ग्रामक्षेत्राद्यन्तरनिरूपणम्	२६५	२०

घ ।

गच्छाख्यादिगमने दण्डः	३२१	२०
गनुव्याह्वयहारप्रकरणम्	३६	१४
घिरन्तवाद्या मुक्तेरपवादः	१०६	८
घोराणां भवविधत्तम्	३००	१०
घोराणां मन्त्रावकाशादिदाने दण्डः	३०५	४
घोरादर्घने प्रथमाध्यपादः	३०५	१३
घोरितप्रत्यदापनासम्भवे राज्ञा स्वयं तद्दातव्यम्	३०६	१५
घोरोपेक्षिका दण्डः	३०५	११

च ।

क्षत्रादि	३२	१८
------------------	----	----

(७)

अ ।

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
अथयजमेवाः	८०	५
अथयज्ञे छेखबौधार्पाः	८२	८
अथविधिः	१३७	८
अवि-नर-विरूपणम्	१४०	१४
आतिभेदेन दिव्यवस्था	११७	१६
आमतः साक्षादाने शेषः	७१	१२
आनपदपञ्चम्	८०	१७

त ।

तच्छुद्धविधिः	१४६	१२
तप्तमाषविधिः	१४७	१०
तस्वरज्ञानोपायः	२८८	१७
तस्वरहेविध्यम्	२८८	१४
तीरितानुशिष्टयोर्भेदः	१६१	२
तीव्रवाक्यनक्षत्रम्	२८७	१२
त्रिपुण्ड्रभोग्यविरूपणम्	१०४	१

इ ।

इच्छपावयमेवाः	२८१	१८
इच्छपावय्ये विधयः	२८४	४
इच्छपावय्यम्	२८१	११
इच्छविरूपणं तद्वैराग्य	२२७	१४
इतस्यावाहकयोग्यत्वम्	२२८	६
इत्याश्रयविक्रमम्	२२४	८

(८)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
दायद्वैविध्यम्	३२६	६
दायभागः	३२६	१
दायलक्षणम्	३२६	५
दायानर्हः	३६६	५
दास-क्षर्म्मकरयोर्भेदः	२३८	१७
दासत्वसोचनविधिः	२७४	१३
दासत्वविधिनिषेधौ	२७३	१०
दासविमोक्षयोगितिकसंशयता	२४६	१२
दासशब्दव्युत्पत्तिः	२४३	३
दासस्वरूपं तद्भेदाश्च	२३६	१५
दिव्यदेष्टानादरे दिव्यस्य प्रामाण्याहानिः	१२१	१३
दिव्यदेष्टाः	१२१	३
दिव्यप्रकरणम्	११०	१७
दिद्यानां कालविशेषाः	१२०	४
दिव्येतिक्संशयता	१२१	१८
दिव्योद्देशः	१११	२
देयम्	२१५	१२
देशदृष्टस्य लक्षणम्	३१	११
देशदृष्टस्यानुकल्पत्वम्	३१	८
दैवमृतानां पशूनां कर्मादिकं पानिना पशुखामिने		
दर्शनीयम्	३६५	६
द्यूतसमाह्वयौ	३८८	१३
द्यूतस्यानव्यवस्था	३८६	८
द्वयोरेकमाधिं कुर्वतो दण्डः	१७६	२१

(६)

ध ।

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
घटनिर्माणाप्रकारः	१२६	१
घटविधिः	१२५	११
धनतारतम्येन दिव्यवस्त्रा	११४	५
धनागमभेदाः	२१५	२०
धनुस्त्रैविध्यम्	१५७	१५
धनुःपरिमाणम्	१५७	१४
धर्मलक्षणम्	१८१	२
धर्मशास्त्रयोरर्थशास्त्रयोश्च विरोधे निर्णयः ...	२८	१८
धर्मशास्त्रविद्वत्स्यार्थशास्त्रस्य व्याख्यया ...	२८	१५
धर्मशास्त्राणि	२८	६
धर्मादिभिर्वापैः श्रृङ्गारद्वयम्	१८०	२०
धर्माधर्माविचारविधिः	१४८	८
धर्माधिकरणलक्षणम्	१७	८
ध्वजाद्वलक्षणम्	१७८	८

न ।

निक्षेपनाशे व्यवस्था	२०५	१८
निक्षेपभेदाः	२०४	{ ८ २०
निक्षेपभोगादौ दण्डः	२०५	१७
निक्षेपश्चक्षणम्	२०५	१४
निक्षेपविधिः	२०४	१४
निक्षेपः	२०४	४
निबध्मर्माविरोधेन राजकृतधर्मापालनम् ...	२४८	१

(१०)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
निर्गोपस्य वाग्दत्ताविषयत्वम्	४५०	१०
निर्गोपपादः	१५०	८
निर्गोपप्रकारः	१५०	१०
निर्गोपस्थानानि	१८	३
निर्गोपचेतवः	१२	१
निवर्त्तनीयव्यवहाराः	१६१	१२
निकुरवाक्क्षयक्षयम्	२८४	४
निकृष्टार्थक्षयस्य व्यवहारस्य सिद्धिः	१६४	१४
निकृष्टार्थक्षयम्	१६४	१२
न्यायशब्दार्थः	७	१०
न्यायस्य व्यवहारनिर्णायकत्वम्	३०	२
न्यायसप्तक्षयम्	२०४	११

प ।

पक्षदोषः	४७	८
पक्षलक्षणम्	४७	४
पण्यद्वयादावयवाव्यवहारतो दण्डः	३१२	१२
पण्यदेविध्यम्	२५८	१३
पण्यप्रकारभेदाः	२५८	१६
पण्यस्त्रीतदुपभोक्तृविषये अयस्या	२३७	६
पतितस्य भरणभावः	३६७	१
पथि पुरीषादिकरणे दण्डः	२७६	१
परिष्याज्यः स्त्रियः	३२४	५
पाकव्याकरणाय प्रतिभूतत्वम्	२८६	११
पाकदोषः	२६५	१

(११)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
पितापुत्रविरोधे साध्यादीनां दण्डः ...	२१२	५
पितृहर्त्रे दुहितरोऽप्यंशभागिन्यः ...	२४५	१
पुत्रप्रतिग्रहप्रकारः ...	२२६	१०
पुनर्न्यायप्रकरणम् ...	१६०	६
पुरुषतारतम्येन दण्डव्यवस्था ...	१५६	१८
पूर्वपक्षप्रोधनकालः ...	५१	२
पूर्वपक्षस्य धनुर्विधत्तम् ...	५१	१६
पूर्ववादिनिर्णयः... ...	४५	११
पैतामहधनविभागः ...	३२०	४
यौद्धभोगकालः ...	१०४	२
प्रकाशतत्त्वाराधा दण्डः ...	३००	१५
प्रकाशतत्त्वाराः ...	२८८	१०
प्रकीर्णकक्षयभेदौ ...	३८२	१६
प्रकीर्णकम् ...	३८२	१५
प्रकृतयः ...	२५	११
प्रतिग्रहप्राप्तभूमौ क्षत्रियादिपुत्राणामनधिकारः	३४२	११
प्रतिष्ठापदः ...	४६	१५
प्रतिभ्रूयज्ञप्रकरणम् ...	४४	१०
प्रतिभ्रूदानासामर्थ्ये विधिः ...	४५	१
प्रतिभ्रूभेदाः ...	१८५	६
प्रतिभ्रूः ...	१८५	४
प्रत्यर्थिनः कालदानव्यवस्था ...	५५	१
प्रत्यर्थिनः कालदानम् ...	५४	१२
प्रत्यवस्थान्दणोत्तरम् ...	५६	१५
प्रमाददोषस्योद्भावविचारः ...	६६	७

(१२)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
प्रमाणदोषोद्भावप्रकारः...	८६	८
प्रमाणदोषोद्भावप्रमाणान्तरभाविप्रमाणव्युत्पत्तिम् ...	८६	१६
प्रयत्ननिरूपणम् ...	८	५
प्रत्यक्षावसितब्रह्मण्यस्य निर्वासनप्रकारः ...	२४५	८
प्राप्त्यायोत्तरम् ...	५६	१७
प्राप्त्यविवेकगुणाः ...	५२	७
प्राप्त्यविवेकलक्षणम् ...	५१	१३
प्राप्त्यविवेकस्यानुकल्पः ...	५२	१०
प्रातिभाष्ये निषिद्धाः ...	१८८	१७
प्रातिभाष्ये वर्ज्याः ...	४४	११

फ ।

फलविधिः ...	१४८	१
-------------	-----	---

ब ।

बलात्कारलक्षणम् ...	१८१	६
बान्धवाः ...	१५४	२

भ ।

भागभूतस्य द्वैविध्यम् ...	२४२	१८
भाटकेन परभूमौ वासव्यवस्था ...	२३६	२
भाटकेन यानादिग्रहव्यवस्था ...	२३५	१०
भाषादोषाः ...	४८	७
भाषाभेदव्युत्पत्तिम् ...	४८	१६

(१२)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
भिन्नजातीनां पुत्राणां विभागः	३४२	११
भिन्नमातृकाणां सवर्णानां विषमसङ्ख्यानां पुत्राणां विभागः ३४२		६
भिन्नमातृकाणां सवर्णानां समसङ्ख्यानां पुत्राणां विभागः ३४२		२
भुक्तिप्रकरणम्	१०१	१४
भुक्तिभेदाः	१०३	१९
भूतकाणां त्रैविध्यम्	२३६	{ ११
” ” ” ” ” ”	२४२	{ १५
भूतिं गृह्णीत्वा कर्माकरणे विधिः	२३९	१३
भूतेरनिश्चये भागव्यवस्था... ..	२३०	१४
भूतेरनिश्चयेऽपि क्वचित् क्षामौष्क्या न्यूनाधिकदानम्	२३१	१०
भूत्यत्वमङ्गीकृत्य कर्माकरणे दण्डः	२३२	१६
भूत्यानां रक्षणीयवस्तूनि	२३२	६
भोगाङ्गानि	१०९	१६
भोगाङ्गेषु विप्रतिपत्तौ तत्साधनम्... ..	१०३	६

म ।

मनुष्यबन्धे शवादिसन्निधौ साध्ययज्ञम्	७६	२०
मरुतः	१२३	६
मर्यादाभेदेन दण्डः	२७६	१४
मातरः	१९९	५
मित्योत्तरस्यावान्तरभेदाः	५७	७
मित्योत्तरम्	५६	११
मुख्यगौणानां पुत्राणां स्वरूपम्	३४६	१७
मौललक्षणम्... ..	२७९	१२

(१०)

विवरण ।	य ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
व्याविविधिविचारे राज्ञः पञ्चम्	२५ } { १०
"	"	"	१६५ } { १२
वाचितलक्षणम्	२०६ १६
युक्तिः	१९६ ९

र ।

राजमार्गे पुरीषवारे दण्डः	२७६ ४
राजलेखविभागः	७७ १०
राजलेख्ये लेखनीधार्माः	८८ ८
राजशासनलक्षणम्	८९ ११
राजलेख्या निर्ययविधिः	१९६ १६
राज्ञा शास्त्राद्यनुसारेणैव कार्यं कर्तव्यम्	९५ ७
रामाः	१२२ २१

ल ।

लिखितलिखपञ्चम्	८४ २१
लेखदोषमनुद्गतो दण्डः	१०० १७
लेखदोषाः	६५ ७
लेखदोषविध्यम्	६४ १६
लेखभाषे लेखानार्थं कार्यम्	६५ १८
लेखनिराकरणकारणाणि	६८ १
लेखपरीक्षा	६४ ६

(१५)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
लेख्यप्रयोजनम्...	८३	१२
लेख्यभेदाः ...	८५	०
लेख्यलक्षणम् ...	८५	५
लेख्यमुद्रिप्रकारः ...	८६	५
लेख्यस्यावान्तरभेदाः ...	८५	११
लेख्यहानेरपवादः ...	८६	२
लेख्यानां मिथोविरोधे निर्णयः ...	१००	६
लौकिकलेख्यभेदाः ...	८५	१२
" " " "	८९	१८
लौकिकलेख्यभेदानां लक्षणादि ...	८५	१४

ख ।

वणिगादिसमयेषु समयिभिर्निर्णयः...	३२	१
वयोविशेषादिना दिव्यविशेषः ...	११८	४
वर्णलक्षणम् ...	२०	५
वस्तवः ...	१२२	१३
वाक्पाशव्यनैविध्यम् ...	२६४	३
वाक्पाशव्यम् ...	२६३	१५
वानप्रस्थादिधनविभागः ...	३६५	२
वानप्रस्थादीनां धनसम्बन्धः ...	२६५	१७
विक्रीयासम्भदानम् ...	२५८	६
विभक्तानां कर्त्तव्यम् ...	२८४	२
विभागपञ्चापे निर्णयः ...	३८५	१२
विभागोत्तरकालोत्पन्नस्य भागः ...	३६६	२०
विभाज्यप्रकाराणि ...	३७५	१३

(१६)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
विवादमन्तरेणापि दृष्टार्हापरारम्भाः...	२४	२
विषयमन्तरेण जनितविषयवेगाः	१४२	११
विषयविशेषेषु दिक्विशेषाः	११२	११
विषयविधिः	१४१	८
वृद्धजन्तुगाम्	२७२	१०
वृद्धिपरिमाणम्	१६७	८
वृद्धिप्रभेदानां लक्षणानि	१६७	४
वृद्धिप्रभेदाः	१६६	१८
वृद्ध्युपरमः	१७२	७
वृद्ध्युपरमापवादः	१७२	१८
वेतनदानप्रकारः	२३०	११
वेतनस्यानपाक्यम्	२३०	६
वेदकमन्तरेणापि कृत्वादयो राज्ञा कथं निर्येतव्याः	३२५	१५
व्यवहारदर्शनकाशः	१८	८
व्यवहारदर्शनविधिः	२८	१०
व्यवहारदर्शने राज्ञः प्रतिनिधिः	२१	५
व्यवहारदर्शने वर्ण्यस्त्रिययः	१८	१२
व्यवहारदर्शनोपक्रमः	३१	१०
व्यवहारदर्शनामुत्तमाद्यमनादः	३२	६
व्यवहारनिर्वाचनम्	७	१२
व्यवहारपादाः	११ } ३६ }	{ १८ { १५
व्यवहारभेदाः	८	११
प्रातःकालश्चोदयः	२५०	१

(१०)

श ।

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्ति ।
अपघाः	१११	१०
अस्यस्येने इतिचरकम्	२६६	४
आरौरदण्डस्य प्रकारभेदाः	१५५	१७
आरौरार्धदण्डभेदेन दण्डवैविध्यम्	१५५	११
आसन्नविरोधे सुतोरेग्रामाख्यम्	१०५	२०
अस्त्रिन्यासस्वरूपम्	२१०	२
अस्त्रनाशयोर्लक्षणे	१६६	५
अस्त्राणां गुह्यसूत्रा	२४०	१६
अस्त्रसूत्रसंज्ञा	२३६	२
अस्त्रभेदाः	२३८	१५
अस्त्रस्य दासीपुत्रविभागः	३५२	७
अस्त्रसंज्ञकचक्रम्	३०६	१५

स ।

सकारणमित्योत्तरम्	६३	१
सङ्गरोत्तरम्	६०	१२
सङ्गरोत्तरे शिष्याक्रमः	६१	१४
सजातिप्रसूतायाः स्त्रियाश्चक्रम्	४०	६
सत्यप्रशंसा	७६	१
सत्यसाक्ष्यपवादः	७६	२२
सदोक्तिरूपम्	२४	८
सनाभयः	६८	६
सन्दिग्धलेख्ये निर्णयप्रकारः	६७	४

(१८)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
समाङ्गानां कम्मणि	२४	२०
समाङ्गानि	२४	१४
समानिरूपणम्	१७	१
समाप्रवेशकालः	१७	१२
समायामुपवेशनप्रकारः	२७	१६
समायास्त्रातुर्विध्यम्	१८	१६
सम्भसङ्ख्या	२०	१४
सभ्याः	२०	१०
सभ्येषु वर्ग्याः	२१	२
सम्भूयकारिणां कर्त्तव्यम्	२१६	६
सम्भूयकारिणां स्रयिकाराणां कर्त्तव्यम्	२२६	४
सम्भूयकारिणां परस्परविवादनिर्णयप्रकारः	२२०	१
सम्भूयकारिणाभ्यस्त्रिजां कर्त्तव्यम्	२२१	६
सम्भूयकारिणाभ्यस्त्रिजां दक्षिणाविभागः	२२२	१
सम्भूयकारिणां प्रिस्त्रिजां विभागः	२२३	१२
सम्भूयसमुत्थानाधिकारिणः	२१८	८
सम्भूयसमुत्थानम्	२१८	४
सर्वस्वदण्डे वर्जनौयामि	४६५	८
साक्षिणः	६५	२
साक्षिणां द्वादश भेदाः	७०	१४
साक्षिदोषोद्भावनकालः	७४	१२
साक्षिदोषोद्भावनम्	७४	४
साक्षिदैघे निर्णयः	८४	१
साक्षिनिरूपणम्	६४	६
साक्षिपरीक्षा	७५	३

(१६)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
साक्षिप्रश्नप्रकारः	७८	८
साक्षिभेदेन सङ्ख्याभेदः	७२	९
साक्षिलक्षणम्	६४ *	१४
साक्षिग्रन्थार्थः	६४ *	७
साक्षिषु प्रतिप्रसवः	७०	१
साक्षिषु वर्ण्यः	६६	७
साक्षिसङ्ख्या	६५	१४
साक्ष्यदानकाले उपानदुष्परीषपरित्यागः	७६	११
साक्ष्यनुयोजनम्	७५	१७
साक्ष्यमन्तरेण ज्ञानोपायाः	८४	११
साक्ष्यस्य हेयोपादेयता	८०	८
साक्ष्यस्य विशेषः	८०	३
साक्ष्ये मिथ्याकथनदोषाः	७७	८
साधारणस्त्रीगमने दण्डः	३१६	१२
साध्यनिरूपणम्	७	१६
साध्यपात्रस्य कर्तव्यता	२४	२
सामन्तलक्षणम्	२७१	१७
साहस्रभेदाः	३०७	१०
साहस्रस्वरूपम्	३०७	५
साहस्रिकज्ञानोपायः	३०६	१५
साहस्ये दण्डः	३०८	४
साहस्यम्	३०७	४
सौमाचिह्नानि	२७०	६
सौमानिर्णयप्रकारः	२७१	८
सौमाप्रकारभेदाः	२६६	१६

(२०)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
सौमाषाः पञ्चविधत्वम्	२६६	२०
सौमाविवादनिर्णयः	२६६	१८
सुवर्णादिपरिमाणम्	११५	१३
सेतुद्वैविध्यम्	२८२	५
सोद्धारभागस्यानुष्ठानम्	३३६	१
सोपधिदानादेर्निर्वसर्गौयत्वम्	२२६	१०
सोपधिदत्तस्य स्त्रीधनत्वाभावः	३७०	७
संविद्यतिक्रमः	२४७	१
संसर्गनिर्णयः	३६१	१
संस्कृष्टविभागः... ..	३६०	१५
स्तेयम्	२६८	१
स्तेयसन्देहे निर्णयः	३०६	१०
स्तोभकसूचकयोर्लक्षणयो	३५	२
स्त्रीधनदाने विशेषः	३६६	१०
स्त्रीधनभेदाः	३६८	६
स्त्रीधनविभागः... ..	३६८	५
स्त्रीपुंसयोगजक्षणम्	३२२	१२
स्त्रीरक्षणम्	३२२	१४
स्त्रीरक्षणीपायाः	३२३	६
स्त्रीसंग्रहणज्ञानोपायः	३१६	१५
स्त्रीसंग्रहणभेदाः	३१५	१०
स्त्रीसंग्रहणम्	३१५	१६
स्त्रीसंग्रहणे दण्डः	३१७	६
स्त्रादिविषये पुनर्व्यवहारप्रवर्तनम्... ..	१६१	८
स्त्रीप्राप्तिनिमित्तानि	१०२	२

(२१)

विषयः ।			पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
आवरविषये देयनिरूपणम्	२२६	१७
आवरादौ कूटजेत्याकरणे दण्डः	१०१	२
आवरादौ जेत्यास्यावश्यकत्वम्	८३	१३
आत्मकारणविचारः	३३०	१२
आत्मस्य आत्मोपात्मजौक्तिकत्वविचारः	३२८	७
आत्मिपात्रयोः कर्तव्यम्	२६३	५
आत्मिपात्रविवादः	२६२	१६

॥

जीमवादिनो दण्डेन पुनर्वादाधिकारः	५७ *	१७
जीमवादो	६४	११
हेनोपादेशपूर्वपक्षौ	२५	८

(२२)

पराशरमाधवोऽखिलश्रुतीनामकारादिक्रमेण

प्रज्ञापनपत्रम् ।

(व्यवहारकाण्डस्य)

श ।

अति १८६ । ६ ॥ ३६० । ६ ॥ ३८३ । १० ॥

—

(२३)

पराशरमाधवोस्त्रिखितानिर्दिष्टसर्तुनामस्मृतीनां प्रज्ञापनपत्रम् ।

—+—

(व्यवहारकाण्डस्य)

स ।

स्मृति वा स्मृत्यन्तर वा स्मरण २२ । ७ ॥ ४७ । १२ ॥ ६१ । १, ६ ॥
 १०४ । १० ॥ १०६ । १५ ॥ ११२ । ६ ॥ ११५ । ८ ॥ ११२ ।
 १२ ॥ १३३ । १३ ॥ १३५ । ६, १२, १६ ॥ १३८ । २ । १४१ ।
 ६ ॥ १५६ । ६ ॥ १६२ । १२ ॥ २०१ । ७ ॥ २१६ । १६ ॥
 २३७ । ६ ॥ २५२ । १३ ॥ २६५ । १३ ॥ २६७ । १६, १७ ॥
 २७५ । ५ ॥ २८० । ६ ॥ ३३२ । ११, १७ ॥ ३४० । ६ ॥ ३४१ ।
 १३ ॥ ३५२ । ३ ॥ ३६० । १ ॥ ३८१ । १६ । ३८४ । २० ॥
 ३८५ । ३ ॥ ३८५ । २० ॥

(२०)

परमेश्वरमाधवोस्त्रिस्त्रिंशत्तैत्तिगैतावाक्यानां

प्रज्ञापनपञ्चम् ।

(व्यवहारकाण्डम्)

ग ।

श्लोका १ । १ ॥

(२५)

यराशरमाधवोस्त्रिखितपुराणनाम्नामकारादिकमेण

प्रज्ञापनपत्रम् ।

(धवहारकाण्ड)

भ ।

मविष्णुपुराण २६ । १० ॥

म ।

मत्स्यपुराण २२८ । २ ॥

(२६)

पराशरमाधवोष्णिखितानिर्दिष्टनामपुराणवचनाना-

मकारादिक्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(व्यवहारकाण्डम्)

५ ।

पुराण १६४ । १९ ॥

(२०)

पराशरमाधवोऽस्तिखितेतिहासनाम्नामकारादि-
क्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(व्यवहारकाण्डे)

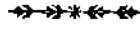
म ।

महामारत २८ । ४ ॥

(२८)

पराशरमाधवोल्लिखितस्मर्तृनाम्नामकारादिक्रमेण प्रज्ञापनपञ्चम् ।

(व्यवहारकाण्डस्य)

आ ।

आपस्तम्ब ३३६ । ६ ॥ ३५४ । १६ ॥

उ ।

उपशमा ४२ । ८ ॥ २६८ । १० ॥ २६८ । १३ ॥ २८१ । १० ॥ २८१ । ८ ॥

क ।

कात्यायन ७ । १७ ॥ ८ । २० ॥ १२ । ४ ॥ १५ । १६ ॥ १७ । ८ ॥ १८ ।
 ८ ॥ २० । ५ ॥ २२ । १० ॥ २४ । ८, १२ ॥ २५ । १० ॥ २६ ।
 २, १२ ॥ २७ । ४, १२ ॥ २९ । ८, ११, १४, १८ ॥ ३५ । २ ॥
 ३७ । १४ ॥ ३८ । ४ ॥ ४० । ४ ॥ ४१ । १, १४ ॥ ४२ । ११ ॥
 ४३ । ३, १० ॥ ४४ । ११ ॥ ४५ । १, ८ ॥ ४६ । १ ॥ ४७ । ८ ॥
 ४८ । ३ ॥ ५० । १३ ॥ ५१ । ४, १२ ॥ ५२ । ३ ॥ ५४ । १२ ॥
 ५५ । ७ ॥ ५६ । २ ॥ ५७ । १०, १५ ॥ ६० । १२, १६ ॥ ६४ ।
 ८ ॥ ६६ । २ ॥ ६८ । ८, २० ॥ ७३ । ८ ॥ ७४ । ४, १२, १५ ॥
 ७५ । ३ ॥ ७६ । १३, १८ । ८१ । ३ ॥ ८२ । १३ ॥ ८३ । ७ ॥
 ८० । ५ ॥ ८२ । ११ ॥ ८३ । ८ ॥ ८४ । १०, १५ ॥ ८६ । ३, ६,

(૨૯)

૯ ॥ ૯૭ ॥ ૧૬ ॥ ૯૮ ॥ ૧૭૯૯ ॥ ૮ ॥ ૧૦૦ ॥ ૧૭ ॥ ૧૦૧ ॥ ૬ ॥
 ૧૦૨ ॥ ૬ ॥ ૧૨ ॥ ૧૦૪ ॥ ૧૪ ॥ ૧૦૭ ॥ ૨ ॥ ૧૩ ॥ ૧૦૮ ॥ ૫ ॥
 ૧૦૯ ॥ ૬ ॥ ૧૧૨ ॥ ૧૩ ॥ ૧૧૩ ॥ ૪ ॥ ૧૬ ॥ ૧૧૪ ॥ ૧૪ ॥ ૧૧૮ ॥
 ૧૨ ॥ ૧૧૯ ॥ ૨ ॥ ૧૪ ॥ ૧૨૧ ॥ ૮ ॥ ૧૩૬ ॥ ૨૦ ॥ ૧૪૧ ॥
 ૪ ॥ ૧૪૬ ॥ ૧૭ ॥ ૧૪૭ ॥ ૬ ॥ ૧૫૧ ॥ ૧૩ ॥ ૧૫૨ ॥ ૧ ॥ ૧૫૪ ॥
 ૧૧ ॥ ૧૭ ॥ ૧૫૭ ॥ ૪ ॥ ૧૫૮ ॥ ૮ ॥ ૧૨ ॥ ૧૫૯ ॥ ૬ ॥ ૧૬૧ ॥
 ૨ ॥ ૧૬૨ ॥ ૨૨ ॥ ૧૬૪ ॥ ૪ ॥ ૧૬૮ ॥ ૧૭ ॥ ૨૦ ॥ ૧૬૯ ॥ ૨ ॥ ૮ ॥
 ૧૧ ॥ ૧૭૦ ॥ ૬ ॥ ૧૭૨ ॥ ૩ ॥ ૫૭૬ ॥ ૨૧ ॥ ૧૭૭ ॥ ૬ ॥ ૯ ॥
 ૧૭૯ ॥ ૭ ॥ ૧૦ ॥ ૧૮૧ ॥ ૮ ॥ ૧૮૫ ॥ ૨૧ ॥ ૧૮૬ ॥ ૧૮ ॥ ૧૮૮ ॥
 ૭ ॥ ૧૭ ॥ ૧૮૯ ॥ ૧૧ ॥ ૧૭ ॥ ૧૯૧ ॥ ૧૩ ॥ ૧૯૨ ॥ ૨૨ ॥ ૧૯૩ ॥
 ૪ ॥ ૧૯૪ ॥ ૧૬ ॥ ૧૯૬ ॥ ૭ ॥ ૧૧ ॥ ૧૪ ॥ ૨૦ ॥ ૧૯૭ ॥ ૫ ॥ ૧૭ ॥
 ૧૯૮ ॥ ૭ ॥ ૧૯૯ ॥ ૪ ॥ ૧૮ ॥ ૨૦૦ ॥ ૧૧ ॥ ૨૦૨ ॥ ૨૨ ॥ ૨૦૬ ॥
 ૨ ॥ ૧૭ ॥ ૨૦૭ ॥ ૧ ॥ ૨૦૮ ॥ ૧૦ ॥ ૨૧૦ ॥ ૪ ॥ ૮ ॥ ૧૩ ॥ ૨૧ ॥
 ૨૧૧ ॥ ૭ ॥ ૧૮ ॥ ૨૧૨ ॥ ૧૩ ॥ ૨૧૪ ॥ ૧ ॥ ૧૫ ॥ ૨૧૫ ॥ ૫ ॥ ૧૦ ॥
 ૧૫ ॥ ૧૮ ॥ ૨૧૬ ॥ ૧૭ ॥ ૨૨૦ ॥ ૧૪ ॥ ૨૨૩ ॥ ૧૬ ॥ ૧૯ ॥
 ૨૨૪ ॥ ૪ ॥ ૨૨૫ ॥ ૧૫ ॥ ૨૨૬ ॥ ૭ ॥ ૧૦ ॥ ૨૨૮ ॥ ૨૧ ॥ ૨૨૯ ॥
 ૭ ॥ ૧૪ ॥ ૨૨૩ ॥ ૧ ॥ ૨૩૫ ॥ ૭ ॥ ૨૩૭ ॥ ૬ ॥ ૨૪૧ ॥ ૮ ॥ ૨૪૩ ॥
 ૨ ॥ ૮ ॥ ૯ ॥ ૧૭ ॥ ૨૦ ॥ ૨૪૫ ॥ ૫ ॥ ૨૫૦ ॥ ૧૪ ॥ ૨૫૧ ॥ ૬ ॥
 ૨૫૪ ॥ ૧૦ ॥ ૧૪ ॥ ૨૫૬ ॥ ૯ ॥ ૨૫૮ ॥ ૨ ॥ ૨૬૦ ॥ ૪ ॥ ૨૬૬ ॥
 ૫ ॥ ૨૭૧ ॥ ૧૭ ॥ ૧૮ ॥ ૨૭૨ ॥ ૨ ॥ ૯ ॥ ૨૭૫ ॥ ૨ ॥ ૨૭૬ ॥ ૬ ॥
 ૭ ॥ ૧૭ ॥ ૧૯ ॥ ૨૭૭ ॥ ૨ ॥ ૨૭૯ ॥ ૯ ॥ ૨૮૦ ॥ ૮ ॥ ૧૧ ॥ ૨૮૧ ॥
 ૧૬ ॥ ૨૮૨ ॥ ૬ ॥ ૨૮૫ ॥ ૭ ॥ ૨૮૬ ॥ ૫ ॥ ૯ ॥ ૨૮૭ ॥ ૧૯ ॥
 ૨૮૮ ॥ ૧૮ ॥ ૨૮૯ ॥ ૬ ॥ ૧૩ ॥ ૨૯૧ ॥ ૬ ॥ ૧૯ ॥ ૨૯૪ ॥ ૭ ॥
 ૨૦૫ ॥ ૭ ॥ ૨૧૦ ॥ ૭ ॥ ૧૯ ॥ ૨૧૧ ॥ ૧ ॥ ૭ ॥ ૨૧૫ ॥ ૫ ॥ ૨૧૭ ॥
 ૧૫ ॥ ૨૧૯ ॥ ૧૫ ॥ ૨૪૭ ॥ ૧૭ ॥ ૨૪૮ ॥ ૯ ॥ ૨૫૬ ॥ ૧૬ ॥
 ૨૫૭ ॥ ૧ ॥ ૨૫૮ ॥ ૧૬ ॥ ૨૫૯ ॥ ૬ ॥ ૨૬૮ ॥ ૧૧ ॥ ૧૯ ॥ ૨૬૯ ॥

(३०)

५, १० ॥ ३०० ॥ ७, १२, १८ ॥ ३०२ ॥ १२, १८ ॥ ३०५ ॥ ८,
 १५, २० ॥ ३०६ ॥ २, ६ ॥ ३०७ ॥ ८ ॥ ३०८ ॥ ७ ॥ ३०९ ॥ १,
 ५, ८, १५ ॥ ३०९ ॥ १ ॥ ३१० ॥ १५ ॥ ३१५ ॥ २ ॥ ३१६ ॥ ५ ॥
 ५०* ॥ १७ ॥ ५८* ॥ २, ८, १८ ॥ ६०* ॥ ५, १७ ॥ ६१* ॥ ८,
 ७, १०, १२ ॥ ६२* ॥ ७, १८, २१ ॥ ६३* ॥ २, ६, ८ ॥

काण्डायनसूत्र २२२ ॥ ११ ॥

ग ।

गौतम ३१ ॥ ३० ॥ १५७ ॥ ७ ॥ १५८ ॥ १५, २० ॥ १७० ॥ ११ ॥ १७२ ॥
 १५ ॥ २०१ ॥ १८ ॥ ३०६ ॥ १६ ॥ ३१८ ॥ १८ ॥ ३२८ ॥ ७ ॥
 ३२८ ॥ ८ ॥ ३३१ ॥ १३ ॥ ३३८ ॥ १८ ॥ ३३७ ॥ १ ॥ ३५७ ॥
 १८ ॥ ३५७ ॥ १५ ॥ ३५८ ॥ १, २ ॥ ३६८ ॥ १ ॥ ३६५ ॥ १८ ॥
 ३७१ ॥ २, ५ ॥ ३७२ ॥ २, १८, १८ ॥ ३७८ ॥ १६ ॥ ३८१ ॥ १ ॥

द ।

दत्त २२५ ॥ १ ॥

देवल ३२७ ॥ २० ॥ ३२७ ॥ २२ ॥ ३२८ ॥ ५ ॥ ३३८ ॥ १, ३ ॥ ३३६ ॥
 ६ ॥ ३३७ ॥ २, ७ ॥ ३३५ ॥ ११ ॥

न ।

नारद ८ ॥ ७ ॥ ८ ॥ १२ ॥ २१ ॥ २१ ॥ २७ ॥ १ ॥ २८ ॥ १८ ॥ २८ ॥ ३,
 १६ ॥ ३२ ॥ ६ ॥ ३३ ॥ १८ ॥ ३६ ॥ ७ ॥ ३७ ॥ २, ७, १७, २० ॥
 ३८ ॥ १८ ॥ ३८ ॥ १२ ॥ ४२ ॥ १८ ॥ ४३ ॥ ६ ॥ ४५ ॥ ११, १७ ॥
 ४८ ॥ ७, १० ॥ ५० ॥ १ ॥ ५१ ॥ ७ ॥ ५२ ॥ ६ ॥ ५४ ॥ १५, २० ॥

(૪૧)

૫૫. ૧૪ ॥ ૫૬. ૭ ॥ ૬૭. ૧૧, ૧૮ ॥ ૬૮. ૭, ૧૬ ॥ ૬૯. ૫ ॥ ૭૦. ૧, ૭ ॥ ૭૧. ૭, ૧૦, ૧૬ ॥ ૭૨. ૧૮ ॥ ૭૩. ૮ ॥
 ૭૪. ૧૨ ॥ ૭૫. ૧૧ ॥ ૮૨. ૧૨ ॥ ૮૩. ૧૫ ॥ ૮૪. ૭ ॥
 ૮૫. ૭, ૨૨ ॥ ૮૬. ૭ ॥ ૮૭. ૧૦ ॥ ૧૦૧. ૧૦ ॥ ૧૦૨. ૫,
 ૧૧, ૧૫, ૧૮ ॥ ૧૦૫. ૫, ૮ ॥ ૧૦૬. ૧૨ ॥ ૧૦૭. ૫, ૧૬ ॥
 ૧૧૨. ૮ ॥ ૧૧૩. ૧ ॥ ૧૧૭. ૫, ૧૬ ॥ ૧૧૮. ૭ ॥ ૧૨૦. ૧૦ ॥
 ૧૨૧. ૬, ૧૨ ॥ ૧૨૭. ૬ ॥ ૧૨૮. ૧૫ ॥ ૧૨૯. ૬ ॥
 ૧૩૦. ૨, ૨૧ ॥ ૧૨૮. ૫, ૧૧ ॥ ૧૩૦. ૧૭ ॥ ૧૩૧. ૭ ॥
 ૧૩૨. ૧૭ ॥ ૧૩૩. ૧૭ ॥ ૧૩૪. ૫, ૧૮ ॥ ૧૩૫. ૧૧ ॥ ૧૩૬. ૧૧ ॥ ૧૩૭. ૧૭ ॥ ૧૩૮. ૧૨ ॥ ૧૩૯. ૭ ॥ ૧૪૦. ૧૭ ॥
 ૧૪૧. ૧૫ ॥ ૧૪૨. ૧, ૭, ૭, ૧૬ ॥ ૧૪૩. ૨૦ ॥ ૧૪૪. ૮,
 ૧૮ ॥ ૧૪૫. ૧૮ ॥ ૧૪૬. ૫ ॥ ૧૫૧. ૧૬ ॥ ૧૫૨. ૬ ॥
 ૧૫૩. ૨ ॥ ૧૫૪. ૭, ૧૦ ॥ ૧૫૬. ૧૭ ॥ ૧૬૦. ૧૫ ॥ ૧૬૧. ૮ ॥ ૧૬૨. ૭, ૧૧ ॥ ૧૬૩. ૧૭, ૧૮ ॥ ૧૬૪. ૨ ॥ ૧૬૬. ૮ ॥
 ૧૬૮. ૧૭ ॥ ૧૬૯. ૧૭ ॥ ૧૭૧. ૧૭ ॥ ૧૭૨. ૧૫ ॥ ૧૭૩. ૧૫ ॥ ૧૭૬. ૨ ॥ ૧૭૮. ૮ ॥ ૧૮૦. ૭ ॥ ૧૮૨. ૧૭ ॥ ૧૮૩. ૮, ૧૮ ॥ ૧૮૫. ૬, ૧૭ ॥
 ૧૮૭. ૧, ૧૭ ॥ ૧૮૮. ૨૨ ॥ ૧૮૯. ૧૦ ॥ ૨૦૦. ૫, ૧૫ ॥
 ૨૦૧. ૨૨ ॥ ૨૦૨. ૧૮ ॥ ૨૦૩. ૭, ૧૨, ૧૮ ॥ ૨૦૪. ૫,
 ૨૦ ॥ ૨૦૬. ૫ ॥ ૨૦૭. ૧૨, ૧૫ ॥ ૨૦૮. ૧૭ ॥ ૨૧૧. ૧૨ ॥
 ૨૧૨. ૧ ॥ ૨૧૩. ૧૦ ॥ ૨૧૭. ૭ ॥ ૨૧૮. ૫ ॥ ૨૧૯. ૧૭ ॥
 ૨૨૨. ૨૧ ॥ ૨૨૩. ૮, ૧૭ ॥ ૨૨૫. ૮, ૧૨ ॥ ૨૨૭. ૧૭ ॥
 ૨૩૦. ૨, ૭, ૧૧, ૧૫ ॥ ૨૩૨. ૫, ૨૦ ॥ ૨૩૩. ૧૭, ૧૬ ॥
 ૨૩૫. ૧૦ ॥ ૨૩૬. ૨, ૧૨ ॥ ૨૩૭. ૬, ૧૭ ॥ ૨૩૮. ૫, ૧૧,
 ૧૭ ॥ ૨૩૯. ૧૧ ॥ ૨૪૦. ૧૫ ॥ ૨૪૧. ૨, ૫, ૧૨, ૧૮ ॥
 ૨૪૨. ૨, ૧૭, ૨૦ ॥ ૨૪૩. ૧૭ ॥ ૨૪૪. ૧૭, ૧૮, ૨૧ ॥

(४२)

२४५ । ८, १२, २० । २४६ । ५, ८, १२ । २४७ । ६ । २४८ ।
 १२ । २४९ । ६ । २५० । ५, ८ । २५१ । १५ । २५२ । ७, १० ।
 २५३ । ५, १०, १२ । २५४ । ११, १६ । २५५ । १८ । २५६ ।
 ४ । २५७ । २ । २५८ । ६, ६ । २५९ । १२, १७ । २६० । ८ ।
 २६१ । १६, १८ । २६२ । २, ७, १२ । २६३ । ६, १०, २० । २६४ ।
 ५ । २६५ । १२, १६ । २६६ । ८ । २६७ । १० । २६८ । १५ ।
 २६९ । २० । २७० । १, ४ । २७१ । १६ । २७२ । २, १२, १८ ।
 २७३ । ५ । २७४ । १६ । २७५ । ६ । २७६ । ८ । २७७ । ८ ।
 २७८ । ८, २१ । २७९ । ५, १५, १६ । २८० । १७ । २८१ ।
 ११ । २८२ । २, २० । २८३ । ५, १५ । २८४ । ७ । २८५ । १८ ।
 २८६ । ५, ११ । २८७ । २१ । २८८ । २१ । २८९ । १८ ।
 २९० । ४ । २९१ । १ । २९२ । २ । २९३ । २ । २९४ । १८ ।
 २९५ । ४ । २९६ । १ । २९७ । २ । २९८ । २, १० । २९९ ।
 ८ । ३०० । १० । ३०१ । ६, १८ । ३०२ । ८ । ३०३ । १८ ।
 ३०४ । ७ । ३०५ । ८ । ३०६ । ७ । ३०७ । १० । ३०८ । ४,
 १७ । ३०९ । ६ । ३१० । ६ । ३११ । ६ । ३१२ । १८ । ३१३ । १० ।
 ३१४ । १८ । ३१५ । ५, १७ । ३१६ । १७ । ३१७ । ८ ।
 ३१८ । ५ । ३१९ । ६ । ३२० । १६ ।

 प ।

पाणिनि ६७ । ११ ।

पारश्वर ३७२ । ५ ।

पितामह २८ । ६ । ३२ । ८, १२, १५, १८ । ३३ । १२ । ३४ । ११ ।
 ३५ । १७ । ३६ । १७ । ३७ । ५५ । ३८ । ३९ । १८ । ४० । २ ।
 ४१ । १० । ४२ । १२, १८ । ४३ । ११ । ४४ । ११ ।
 ४५ । ४, २० । ४६ । १७ । ४७ । ४ । ४८ । १२, १६ ।

(३३)

१२५। ७, ८, १२, १७॥ १२६। १, १२, १८॥ १२७। ७, ११॥
 १२८। ७॥ १२९। ५, ११॥ १३०। ६, ८॥ १३१। २०॥
 १३२। ३॥ १३३। ३, ८॥ १३४। ३, १५॥ १३५। १३॥
 १३६। ७, १७॥ १३७। १, १५॥ १३८। २, १७॥ १३९। १,
 ६, ८॥ १४०। १३॥ १४१। ११, १६॥ १४२। ३, ११, १७॥
 १४३। १०॥ १४४। २०॥

६३°। २०॥

पैठीमत्ति ३७७। ५॥

प्रजापति २८। ११॥ ५७। ३॥ ५६। १८॥ ५७। ७॥ ८२। १५॥
 १००। ११॥ १०८। ११॥ २७१। ८, १२॥ १०८। १०॥
 २२६। १५॥ ३३३। १८॥ ३५८। १६॥ ३६३। १२॥

—

ब।

बृहद्ब्रह्मस्यति ८७। ६॥

बृहत्स्यति ३५३। २०॥

बृहदिष्टि ३७७। ११॥

बृहत्स्यति ६। ६॥ ८। १३॥ ११। १७, २५॥ १३॥ १३॥ १६। १॥
 १७। २॥ १८। १६। २०। १२॥ २१। २, १७॥ २३। ६।
 २७। ५, १५॥ २५। १६॥ २७। १०, १६, २०॥ २०। ७॥
 ३८। १३॥ ३८। ६, ८॥ ३०। १३॥ ३१। १८॥ ३६। ६,
 १८॥ ५०। १८॥ ५२। १०, १६॥ ५२। ८॥ ५३। ११, १६॥
 ५५। १८॥ ५६। १०॥ ६५। १७, १७॥ ६८। १३॥ ७०। १३॥
 ७२। २॥ ७३। ३॥ ७५। ६॥ ७८। १०॥ ८०। ११॥ ८२।
 १६॥ ८३। १॥ ८७। २१॥ ८५। ११॥ ८५। १५॥ ८६।
 १६॥ ८७। १, १०॥ ८८। २। १०१। १७॥ १०२। २॥

(૩૭)

૧૦૩ । ૧૬ ॥ ૧૦૪ । ૫ ॥ ૧૦૫ । ૨૦ ॥ ૧૦૬ । ૬ ॥ ૧૦૮ ।
 ૧૬ ॥ ૧૧૦ । ૫, ૮, ૧૨, ૧૬ ॥ ૧૧૧ । ૨, ૧૦ ॥ ૧૧૪ । ૫ ॥
 ૧૧૬ । ૧૭ ॥ ૧૧૭ । ૧૧ ॥ ૧૧૮ । ૮ ॥ ૧૧૯ । ૨ ॥ ૧૫૦ ।
 ૧૦ ॥ ૧૫૧ ૧૯ ॥ ૧૫૪ ॥ ૮ ॥ ૧૫૬ । ૧૩, ૧૮ ॥ ૧૫૭ । ૧૨ ॥
 ૧૬૦ । ૫ ॥ ૧૬૪ । ૧૧ ॥ ૧૬૫ ॥ ૧૧ ॥ ૧૬૬ । ૩, ૧૫, ૧૯ ॥
 ૧૭૨ । ૧૯ ॥ ૧૭૩ ॥ ૯ ॥ ૧૭૪ । ૫ ॥ ૧૭૫ ॥ ૫ ॥ ૧૭૬ । ૧૨ ॥
 ૧૮૦ । ૧૨, ૧૭, ૨૨ ॥ ૧૮૨ । ૧૭ ॥ ૧૮૪ ॥ ૩ ॥ ૧૮૫ ॥ ૫,
 ૧૧, ૧૮ ॥ ૧૮૭ । ૧૪ ॥ ૧૯૦ । ૧૯ ॥ ૧૯૧ । ૧ ॥ ૧૯૨ । ૧૯ ॥
 ૧૯૫ ॥ ૧૦ ॥ ૧૯૬ । ૧૭ ॥ ૧૯૭ । ૮, ૧૧ ॥ ૧૯૮ । ૨, ૧૯ ॥
 ૧૯૯ । ૧૫ ॥ ૨૦૪ । ૮, ૧૭ ॥ ૨૦૫ ॥ ૩, ૧૩, ૧૬, ૧૯ ॥
 ૨૦૬ । ૨૦ ॥ ૨૦૭ । ૨૦ ॥ ૨૦૮ ॥ ૫, ૧૧ ॥ ૨૦૯ । ૩, ૨૧ ॥
 ૨૧૧ । ૧૫ ॥ ૨૧૪ । ૫, ૧૨ ॥ ૨૧૬ । ૭ ॥ ૨૧૮ ॥ ૮, ૧૫,
 ૧૯ ॥ ૨૧૯ । ૨ ॥ ૨૨૦ । ૧, ૬, ૧૦, ૧૯ ॥ ૨૨૧ । ૩ ॥ ૨૨૩ ।
 ૩, ૬, ૯, ૧૩ ॥ ૨૨૪ । ૧૪ ॥ ૨૨૬ । ૨૦, ૨૧ ॥ ૨૨૭ । ૫,
 ૧૧ ॥ ૨૨૯ । ૩, ૬ ॥ ૨૩૨ । ૯, ૧૩ ॥ ૨૩૬ । ૧૮ ॥ ૨૪૦ ।
 ૧૮, ૨૧ ॥ ૨૪૨ । ૫, ૧૭ ॥ ૨૪૭ । ૭, ૧૫, ૧૮ ॥ ૨૪૮ ॥ ૧૦,
 ૨૦ ॥ ૨૫૦ । ૧૧, ૧૭, ૨૨ ॥ ૨૫૧ । ૬, ૯, ૧૭ ॥ ૨૫૫ ॥ ૧૩ ॥
 ૨૬૧ । ૧૯ ॥ ૨૬૩ । ૧૩ ॥ ૨૬૬ । ૨ ॥ ૨૭૦ । ૧૬, ૨૧ ॥
 ૨૭૧ । ૪ ॥ ૨૭૩ । ૮, ૧૮ ॥ ૨૭૪ ॥ ૮ ॥ ૨૭૭ । ૬, ૧૭ ॥
 ૨૭૮ ॥ ૪, ૭, ૧૧, ૧૮ ॥ ૨૭૯ ॥ ૧ ॥ ૨૮૨ ॥ ૮, ૧૧ ॥ ૨૮૫ ॥
 ૪ ॥ ૨૮૬ । ૧૩ ॥ ૨૮૭ । ૧૪ ॥ ૨૮૫ ॥ ૬, ૧૬ ॥ ૨૮૭ ॥ ૧૪,
 ૧૭ ॥ ૨૮૮ ॥ ૧૪ ॥ ૩૦૦ । ૪, ૧૬ ॥ ૩૦૧ । ૧૭ ॥ ૩૦૭ ॥ ૯ ॥
 ૩૦૮ ॥ ૧૫ ॥ ૩૧૦ । ૧૩ ॥ ૩૧૫ ॥ ૧૭ ॥ ૩૧૬ ॥ ૭ ॥ ૩૧૮ ॥
 ૧૬ ॥ ૩૨૨ ॥ ૧૧ ॥ ૩૨૩ ॥ ૧૫ ॥ ૩૨૬ ॥ ૨૨ ॥ ૩૨૫ ॥ ૩, ૧૪ ॥
 ૩૩૭ ॥ ૧૦ ॥ ૩૨૮ ॥ ૧૦ ॥ ૩૨૯ ॥ ૧૨ ॥ ૩૩૨ ॥ ૬, ૯ ॥ ૩૩૩ ॥
 ૧૦ ॥ ૩૫૩ ॥ ૭ ॥ ૩૫૪ ॥ ૧૦ ॥ ૩૬૦ ॥ ૭ ॥ ૩૬૧ ॥ ૨, ૭ ॥

(૨૫)

૨૬૭ । ૧૨, ૨૧ ॥ ૨૬૮ । ૧૬, ૧૮ ॥ ૨૬૯ । ૨ ॥ ૨૭૦ । ૧૨ ॥
 ૨૭૧ । ૧૨ ॥ ૨૭૨ । ૭, ૧૬, ૨૦ ॥ ૨૭૩ । ૧૭ ॥ ૨૭૪ । ૧૦ ॥
 ૨૭૫ । ૧૭ ॥ ૨૭૬ । ૧૭, ૧૮ ॥ ૨૭૭ । ૨ ॥ ૨૭૮ । ૮ ॥ ૨૭૯ ।
 ૫, ૮ ॥ ૨૮૦ । ૧૨ ॥ ૨૮૧ । ૧૨ ॥ ૨૮૨ । ૧૧ ॥ ૨૮૩ । ૮, ૧૫ ॥
 ૫૭* । ૮, ૧૧, ૧૭ ॥ ૫૮* । ૧૬ ॥ ૫૯* । ૨ ॥ ૬૦* । ૧૭,
 ૨૦ ॥ ૬૧* । ૨ ॥

ત્રીશયાન ૨૧૦ । ૧૬ ॥ ૨૨૫ । ૭ ॥ ૨૫૭ । ૨ ॥ ૨૭૭ । ૨ ॥

મ ।

મરહાજ ૧૭૭ । ૧૨ ॥ ૧૮૩ । ૭ ॥

મરુ ૧૮ । ૭ ॥ ૧૮૮ । ૭ ॥

મ ।

મથુ ૫ । ૮ ॥ ૧૫ । ૨ ॥ ૧૮ । ૨ ॥ ૨૧ । ૮ ॥ ૨૨ । ૧૫ ॥ ૨૫ । ૧૨ ॥
 ૨૬ । ૧૬ ॥ ૩૦ । ૧૧ ॥ ૩૧ । ૭ ॥ ૩૬ । ૧ ॥ ૪૧ । ૧૨ ॥ ૪૨ ॥
 ૧૭ ॥ ૪૬ । ૧૦ ॥ ૬૬ । ૭ ॥ ૭૦ । ૭ ॥ ૭૫ । ૧૭ ॥ ૭૮ । ૮ ॥
 ૭૯ । ૨૨ ॥ ૮૦ । ૮ ॥ ૮૧ । ૧૭ ॥ ૮૨ ॥ ૭ ॥ ૧૦૮ । ૨, ૧૮ ॥
 ૧૧૫ । ૧૨ ॥ ૧૫૨ । ૧૨, ૧૬ ॥ ૧૫૩ । ૧૦ ॥ ૧૫૫ । ૧૭ ॥
 ૧૫૬ । ૧૦ ॥ ૧૫૭ । ૧૨ ॥ ૧૫૮ । ૨૨ ॥ ૧૫૯ । ૬, ૮ ॥ ૧૬૧ ।
 ૫, ૧૮ ॥ ૧૬૨ । ૧૭ ॥ ૧૬૭ । ૧૭ ॥ ૧૬૭ । ૮ ॥ ૧૭૧ । ૨ ॥
 ૧૭૨ । ૮ ॥ ૧૭૮ । ૧૨, ૨૨ ॥ ૧૭૯ । ૨ ॥ ૧૮૦ । ૧૧ ॥ ૧૮૫ ।
 ૧૫ ॥ ૧૮૧ । ૧૦ ॥ ૧૮૨ । ૧૬ ॥ ૧૮૩ । ૧૭, ૨૨ ॥ ૧૮૮ ।
 ૧૨ ॥ ૨૦૧ । ૧૬ ॥ ૨૦૭ । ૧૭ ॥ ૨૦૫ । ૮ ॥ ૨૦૬ । ૧૦, ૧૭ ॥

(३६)

२०८ । २, ८, १५ ॥ २०९ । ५, ११ ॥ २१० । २, ६ ॥ २११ ।
 २ ॥ २१२ । ५ ॥ २१३ । ६, ८, १४, १७ ॥ २१४ । १५, १७ ॥
 २१५ । ६ ॥ २१६ । १७ ॥ २१७ । ५, ८ ॥ २१८ । २१ ॥ २१९ ॥
 ११ ॥ २२० । ६, ६, १० ॥ २२१ । ४ ॥ २२२ । १२ ॥ २२३ ।
 १२, १७ ॥ २२४ । १४ ॥ २२५ । २, ६ ॥ २२६ । १, ६, १० ॥
 २२७ । १२, १८ ॥ २२८ । १० ॥ २२९ । १२ ॥ २३० । ८ ॥
 २३१ । १६ ॥ २३२ । १२ ॥ २३३ । ४ ॥ २३४ । १७, २२ ॥
 २३५ । ४ ॥ २३६ । १ ॥ २३७ । ८, १२, २१ ॥ २३८ । ६, ८,
 १२ ॥ २३९ । ८, २२ ॥ २४० । ८, १२, १८ ॥ २४१ । १, ७ ॥
 २४२ । २ ॥ २४३ । २, १८ ॥ २४४ । २१ ॥ २४५ । ८, १८ ॥
 २४६ । १ ॥ २४७ । १५ ॥ २४८ । ५ ॥ २४९ । ४, १५ ॥ २५० ।
 ७, १२ ॥ २५१ । ८ ॥ २५२ । ६, १५, २० ॥ २५३ । ६, १४ ॥
 २५४ । १२ ॥ २५५ । ११ ॥ २५६ । ५ ॥ २५७ । ७ ॥ २५८ ।
 ५, १२, १६ ॥ २५९ । ६, १६ ॥ २६० । ६ ॥ २६१ । १ ॥
 २६२ । १२ ॥ २६३ । ५, १० ॥ २६४ । ६, १४ ॥ २६५ । ७,
 १८ ॥ २६६ । १२, १८ ॥ २६७ । १२, १८ ॥ २६८ । ६ ॥ २६९ ।
 १४, १८ ॥ २७० । ८ ॥ २७१ । ८, १६ ॥ २७२ । १५ ॥ २७३ ।
 १४ ॥ २७४ । ८ ॥ २७५ । ६, १७ ॥ २७६ । २, १५ ॥ २७७ ।
 ७, १६ ॥ २७८ । ८, ११ ॥ २७९ । ४ ॥ २८० । ८ ॥ २८१ ।
 २ ॥ २८२ । २ ॥ २८३ । ८, १८ ॥ २८४ । ५, १५ ॥ २८५ ।
 १७ ॥ २८६ । ४, १४ ॥ २८७ । १७ ॥ २८८ । ५, १४ ॥ २८९ ।
 २, ११ ॥

६४* । ७, ११, १४ ॥

समीची ४० । ८ ॥ ८२ । १२ ॥ १०८ । १६ ॥ २१६ । १ ॥ २१७ । ६ ॥

य

(३८)

२८७ । ४ ॥ २८८ । ४ ॥ २८९ । १६ ॥ २९० । १५ ॥ २९२ । ६ ॥
 २९३ । ४ ॥ २९५ । १ ॥ २९६ । ७, १६, १८ ॥ २९७ । ४ ॥
 २९८ । १७ ॥ ३०२ । ८ ॥ ३०४ । १६ ॥ ३०५ । ४, १५ ॥ ३०८ ।
 १०, १४ ॥ ३१० । २ ॥ ३११ । १० ॥ ३१६ । १५ ॥ ३१७ । ६ ॥
 ३१८ । १२ ॥ ३२० । ५, ११, १८ ॥ ३२४ । १ ॥ ३३२ । १२ ॥
 ३३३ । १३ ॥ ३३४ । २ ॥ ३३६ । १७, १८ ॥ ३३७ । ५ ॥ ३३८ ।
 १३ ॥ ३३९ । २० ॥ ३४० । १८ ॥ ३४१ । ८, १० ॥ ३४२ । ११ ॥
 २४४ । १७ ॥ ३४६ । १८ ॥ ३४८ । १५ ॥ ३५२ । ७, १७ ॥
 ३५६ । १३ ॥ ३६१ । १२ ॥ ३६२ । ६ ॥ ३६३ । १७ ॥ ३६५ ।
 २ ॥ ३६६ । १२ ॥ ३६७ । १०, १३, १७ ॥ ३६८ । ५ ॥ ३७१ ।
 ४, १५ ॥ ३७३ । २१ ॥ ३७४ । २१ ॥ ३७६ । ६ ॥ ३८२ । १४ ॥
 ३८५ । १३ ॥ ३८७ । ६ ॥ ३८८ । १३ ॥ ३९० । ६, १८ ॥
 ३९१ । ५, १५ ॥ ३९२ । ८ ॥ ३९४ । ११, २० ॥ ३९५ । १७ ॥
 ५८* । १२ ॥ ५९* । ६, १६ ॥ ६०* । १२ ॥ ६१* । १८ ॥

 ल

लौगात्ति ३८१ । ५ ।

 ध ।

वसिष्ठ वा वसिष्ठ ७७ । ७, १५ ॥ ८० । ३ ॥ ८५ । ६ ॥ ८७ । ६ ॥
 ८० । २, ११ ॥ ८१ । ४ ॥ ८६० । १८ ॥ ९७१ । १, १७ ॥ ९७३ ।
 ६ ॥ ९७६ । १५, १८ ॥ ९७७ । २२ ॥ ९७८ । ३ ॥ ९८५ । २१ ॥
 ९८६ । ११ ॥ ९८८ । ११, १६ ॥ ९८९ । ६ ॥ ९९७ । १६ ॥
 ९९८ । ६ ॥ ९९५ । १४ ॥ ९९६ । १२ ॥ ९९७ । ५ ॥ ९९८ ।
 १२ ॥

(६८)

विष्णु ८७। २०। ११५। ५। १२०। १५। १२८। ८। १५७। १७।
 १५८। ८। १७५। १७। १५२। ८। १६८। ८। १७२। ६।
 १७६। ८। १७७। ७। १८७। ७। २६०। १। २६७। १।
 २८८। २०। २८०। १। २८१। ७। २८२। ७। ३३२। १।
 ३७८। २। ३८१। ८। ३८२। ५।
 ६७*। ८।

ब्रह्मसु २७२। १८। २७७। ५। २७५। ५। ३०६। १७। ३५३। १०।
 ब्रह्मसामानस्य ३८७। १७।

व्यास ७०। १०।

वास २३। ८। २७। २। ३२। १। ७१। ६। ६५। १, २०। ७६।
 १३। ७७। १०। ८८। २, १२। ८८। २, ८। ८०। १७।
 ८१। १७। १००। ६। १०१। ७। १०७। ११। ११०। २।
 ११७। ७। १२६। १६। १३०। १७। १५१। १०। १५३।
 ७। १६७। १५। १७०। ७। १७१। २२। १७५। ११।
 १८०। ५, १६। १८३। ८, १३, १५। १८७। १, ११।
 १८८। २। २०७। ७, ८। २१७। ८। २१८। ८। २५५।
 १६। २५६। २। २६२। ६। २६७। ८। २७०। ५। ३००।
 ७। ३१०। १०। ३७१। १७। ३७२। ५। ३७७। १७।
 ३७७। ५। ३७८। २०। ३८७। १६।

६१*। २१। ६२*। १३।

अ ।

अक्ष १११। ८। १५७। २। १५८। १८। ३२७। १३। ३३३। ६।
 ३७६। १५। ३५८। ८। ३६७। ७। ३७६। १८।

(४०)

अक्षरलिखित ८४ । १६ ॥ १११ । १४ ॥ २६७ । २२ ॥ २८० । १ ॥
३७१ । २१ ॥

स ।

संवत्स १८ । १६ ॥ ३४ । ४ ॥ १०५ । १६ ॥ १०७ । १६ ॥ १६६ । २१ ॥

ह ।

हारीत ८ । १७ ॥ ३५ । ८ ॥ ३६ । १५ ॥ ५४ । ६ ॥ ६२ । २ ॥ ६३ ।
१५ ॥ ६५ । १२ ॥ १०० । ८ ॥ १०२ । ८ ॥ १०५ । १६ ॥ ११६ ।
१८ ॥ १५८ । १८ ॥ १६२ । ६ ॥ १६३ । ११ ॥ १७५ । २ ॥ ३२४ ।
१४ ॥ ३२७ । १६ ॥ ३४८ । १५ ॥ ३५६ । १२ ॥ ३६० । ३ ॥

(३१)

पराशरमाधवोत्तिष्ठितग्रन्थकर्तृनाम्नामकारादिक्रमेण
प्रज्ञापनपत्रम् ।

(व्यवहारकाण्डस्य)

च ।

चन्द्रिकाकार २४६ । ५ ॥

ध ।

धारेन्धर २५७ । ७ ॥

भ ।

भारुचि २४६ । ९ ॥

म ।

मेघातिथि २४६ । २ ॥

(४२)

व ।

विष्णुमेश्वर ३३६ । २ ।

स ।

संयहकार ४८ । १५॥ ६२ । ५॥ १०३ । ६॥ १०७ । ८॥ ११३ ।
 ११॥ १५१ । ९॥ ३२६ । ६॥ ३२७ । ४॥ ३२८ । १५॥ ३३६ ।
 ९॥ ३५५ । ६॥ ३५७ । १७॥

पराशरमाधवस्य शुद्धिपत्रम् ।

(प्रायश्चित्तकाण्डस्य)

श्लो ।	पङ्क्तौ ।	अध्यायः ।	शुद्धिः ।
१	४	सङ्घि	सङ्घ
८	७	याप्येन	याप्येन (एवं परत्र)
११	८	कुत	कुत
१५	८	गौतम	गौतम (एवं परत्र)
१५	१६	बह्वी	बह्वी (एवमन्यत्र)
२३	१९	जायना	याजना
२६	३	शान्त	शान्त (एवं परत्र)
२६	१२	सप्त	सप्त
३६	१४	हारेतौ	हारेतौ
४७	८	पत्न्या	पत्न्याः
५३	१०	लक्ष्णाम्	लक्ष्णार्थम्
५५	१५	वाङ्मन	वाङ्म
५६	६	दण्ड	दण्ड
५६	१४	ब्राह्मण्या श्रूणाभात ...	ब्राह्मण्यां श्रूणाभात
६५	५	यत्वाङ्गि	यत्वाङ्गि
६८	१५	अवन्त्या	अवन्त्यां
६८	१८	द्वयं	द्वयं
७१	५	अकाल	अकाल
७२	८	शुद्धं	शुद्धं

श्रुतौ ।	पङ्क्तौ ।	अथर्वम् ।	अथर्वम् ।
७७	२१	प्रसादिका ...	प्रामादिका
८४	१२	वेष्ट ...	कोष्ट
८८	२	मत्त ...	सत्त
८८	१७	अयम् ...	अयम्
१०२	९	वाक्थ ...	वाक्थ
१२४	२१	शुचिः ...	शुचिः
१२८	७	वर्त्तते ...	वर्त्तते
१३२	२	सम्बर्त्त ...	संवर्त्त (एवमन्यत्र)
१४१	२	श्रीमथित्वा ...	श्रीमथित्वा
१४५	१८	शुचिः ...	शुचि
१५३	६	मंगीषिभिः ...	मंगीषिभिः
१६२	२०	सङ्कृत ...	सङ्कृत
१६८	१०	गौडूषरा ...	गौरूषरा
१७५	१४	तृकथ ...	तृकथ
१७८	७	ते स ...	ते
१८६	१६	हम ...	हय
१८७	१०	उरि ...	उपरि
२००	६	पाद ...	पाप
२११	५	च्छेदे ...	च्छेदे
२१३	६	बुद्ध्या ...	बुद्ध्या
२१६	१५	सङ्गुणार्थं ...	सङ्गुणार्थं
२२३	४	समता ...	समन्ता
२४२	६	ब्रह्मार्थं ...	ब्रह्मार्थं
२७३	६	विवाहानुष्ठीकारेण ...	विवाहानुष्ठीकारेण
२७७	१६	वत्सं ...	सं

संज्ञा ।	पङ्क्ति ।	अक्षरम् ।	अक्षरम् ।
२६६	१६	उपोष्य ...	उपोष्य
३०४	१७	वाङ्मु ...	वाङ्मु
३०८	५	पूर्वण ...	पूर्वण
३१२	१०	विप्रेद् ...	विप्रेद्
३३१	४	जमिर्भूत्वा ...	जमिर्भूत्वा
३३१	१२	नयं ...	नयं
३३५	२	नक्षोदने ...	नक्षोदने (एवं परम्)
३४५	३	सुखता पूर्वण ...	सुखतापूर्वण
३५२	५	भवति ...	भवति
३८३	१२	सिद्ध्यर्थ ...	सिद्ध्यर्थ
३६४	७	कामतः ...	कामतः
३६८	२	अर ...	अर
४००	७	मृष्टं ...	मृष्टं
४०६	१३	मृष्टं ...	मृष्टं
४०६	२	जोके ...	जोके
४०६	२१	भाविष्ट ...	भाविष्ट
४२४	१	करोति ...	करोति
४२७	१४	शुक्लामस्य ...	शुक्लामस्य
४३८	१३	सकृद्भ्यासा ...	सकृद्भ्यासा
४४०	१८	कल्प ...	कल्प
४४५	१०	वासना ...	वासना
४४६	२०	पलप्रम् ...	पलप्रम्
४४७	१६	जपन् ...	जपन्
४५२	१३	शुद्धवत् ...	शुद्धवत्
४५२	१८	जीष्णाम्ना ...	जीष्णाम्ना

प्र० ।	पङ्क्ति ।	अक्षरम् ।	अक्षरम् ।
४५७	१५	अयनो ...	अयनो
४६८	११	भूमि ...	भूमि
४७०	२०	व्याहृती ...	व्याहृती
४७३	४	गोमूत्रेषु ...	गोमूत्रेषु
४७४	८	मृत्तूतस्य ...	मृत्तूतस्य
४७४	१२	प्रत्यास्त्राया ...	प्रत्यास्त्राया
४७५	१०	लक्ष्मि ...	लक्ष्मि
४८०	८	धर्म ...	धर्म
४८०	१७	कत्वात् ...	कत्वात्
४८३	१७	क्षयं ...	क्षयं
४८४	५	विधैः ...	विधैः
४८५	१३	देवैः ...	देवैः
४८७	७	विषयाचकः ...	विषयाचकः
४८८	१६	राजसे ...	राजसे
४९२	१४	गुह्य ...	गुह्यं
४९८	८	तामिस्रं ...	तामिस्रं
५०८	१	उरःस्तम्भा ...	उरःस्तम्भा
५०९	२	रागो ...	रोगो
५१०	७	कमि ...	किमि (एवं परत्र)
५१०	१२	मद्यपश्य ...	मद्यपश्य
५१२	१	क्षीरवास ...	क्षीरवास
५१६	२२	क्षुधार्ता ...	क्षुधार्ता
५२४	९	प्रकीर्ण ...	प्रकीर्ण
५२५	४	स्मृतयः ...	स्मृतयः

वक्ष्योः पर्यावर्तनं स्वयमेव करणीयम् ।

पराशरमाधवस्याकारादिक्रमेण विषयसूची ।

(प्रायश्चित्तकाण्डे) ।

—*—

अ ।

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
अकामतो विण्मूत्रभोजनप्रायश्चित्तम् ...	२६५	४
अगम्यागमनकर्मविपाकः... ...	५१८	११
अगम्यागमनप्रायश्चित्तम्	२३८	७
अगम्यागमने गर्भोत्पत्तौ प्रायश्चित्तम् ...	२७०	२
अगम्यायां जातिभेदेन गर्भाधाने प्रायश्चित्तम्...	२७१	७
अगम्यायां श्रूयायां गर्भोत्पादने प्रायश्चित्तम् ...	२७०	५
अभित्यागप्रायश्चित्तम्	३२५	१८
अग्नेदिधिधूमत्यादिप्रायश्चित्तम्	४२	३
अग्नेदिधिध्वादेर्लक्ष्यम्	४२	७
अधर्मवर्षणलक्षणक्षयम्	४७०	१०
अङ्गप्रत्यङ्गसङ्क्रान्ति	२०६	८
अङ्गविक्षेपक्षयम्	१७७	८
अश्विदवाक्यप्रशंसा	६७	१
अतिक्षेत्रक्षयक्षयम्	२५६ } ४६४ }	{ ७ { ८
अतिदाहानिभिसंगोषधप्रायश्चित्तम् ...	२१६	१२
अतिपातकानि	१२ } ४१८ }	{ १० { ८

(२)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ
कतिवृत्तियोगः	२२६	१
अत्यन्तापदिवाङ्मनावाक्यभावादपि शुद्धिः ...	६८	६
अत्युत्कटकर्मणा प्रारब्धकर्मणो विच्छेदः ...	५२७	१६
अत्युत्कटकर्मणा विच्छिन्नप्रारब्धकर्मशेषस्य देहान्त- रेण भोगः	५२७	१८
अनन्यौषधसाध्यव्याध्युपशमार्थसुरापानप्रायश्चित्तम्	४१२	५
अनाश्रमप्रायश्चित्तम्	४४०	१२
अनिर्दिष्टप्रायश्चित्तस्य पापस्य प्रायश्चित्तम् ...	३६०	८
अनिश्चितनिमित्तगोवधप्रायश्चित्तम्...	२३२	७
अनुक्तप्रायश्चित्तपक्षिवधप्रायश्चित्तम् ...	६६	२
अनुक्तप्रायश्चित्तपापप्रायश्चित्तम्	४१७	१२
अनुगमनप्रकरणम्	४५	६
अनुगमनविचारः	४६	१
अनुगमने साध्वीनामधिकारः	४८	१६
अनुग्रहकर्तारः	६६	१०
अनुग्रहयोग्यस्याननुग्रहे दोषः	१००	१०
अनुग्रहविषयः	६६	६
अनुपनीतस्य मद्यपानप्रायश्चित्तम्	४१०	२१
अनुपातकप्रायश्चित्तम्	४१६	३
अनुपातकानि	१२	१३
” ” ” ”	४१८	१८
अन्ततदनानुज्ञाविषयः	३६१	१०
अन्तरिक्षादिभरणप्रायश्चित्तम्	३६२	१६
अन्यजभाशयजलादिपानप्रायश्चित्तम् ...	८६	५
अन्यजलक्षणम्...	८६	१०

(३)

विषयः ।	पृष्ठ ।	पङ्क्तौ
अन्यभाष्यस्थितामर्मांसादीनां निष्क्रान्तानां शुचित्वम्	८६	१४
अन्यावसायिणक्षयम्	८७	१७
अममृद्धिः	१०७	१
अपक्षलक्षणम्	३५१	४
अपहतधनं स्वामिने दत्त्वा स्तेयप्रायश्चित्तं करणीयम्	४१६	६
अपाङ्केयपङ्क्तौ भोजनप्रायश्चित्तम्	४४५	१२
अपात्रीकरणप्रायश्चित्तम्...	४४९	१३
अपात्रीकरणम्...	१४१	{ ५ ११
” ” ” ” ”	४४९	
अपेयपानाभक्ष्यभक्षणकर्मविपाकः	५०६	१६
अप्रायश्चित्तौ मुख्यज्ञानाशक्तस्य गौणज्ञानम्	६७२	११
अभक्ष्यभक्षणप्रायश्चित्तप्रकरणम्	२६४	३
अभक्ष्यभक्षणे क्षत्रियादीनां प्रायश्चित्तम्	६०१	१२
अभावाद्भावोत्पत्तिविचारः	६	१५
अभिनवक्षीरादिभक्षणप्रायश्चित्तम्	३१६	११
अभिघ्नप्रायश्चित्तम्	४५०	१
अभोज्यान्नस्य जलादिपानप्रायश्चित्तम्	३३६	७
अभोज्यान्नाः	३०६	४
अथाज्ययाननप्रायश्चित्तम्	४२६	१०
अर्द्धक्षलक्षणम्	४६१	१५
अवकीर्णप्रायश्चित्तम्	१४१	{ १० १
” ” ” ” ”	४२६	
अवकीर्णलक्षणम्	४३७	१६
अविक्रीयविक्रयप्रायश्चित्तम्	४३९	१७
अविज्ञातचण्डालादिसहितैकगृहवासप्रायश्चित्तम्	८८	१७
अविज्ञातरजक्यादिभिरेकगृहवासप्रायश्चित्तम्	६७	७

(३)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
अशक्तौ ब्राह्मणद्वारा व्रताद्याचरणम्	...	६७
अशुचिभोजनप्रायश्चित्तम्	...	४४४
असत्प्रतिग्रहप्रायश्चित्तम्	...	४३०
अकृतादिभोजननिषेधः	...	३८३

आ ।

आचमनप्रतिनिधिः	३७४	१२
आचमने नियमाः	३७३	१५
आहुकपरिमाणम्	१०७	१३
आतुरस्य स्नानप्राप्तौ विधिः	१३०	३
आत्मघातोद्यमे प्रायश्चित्तम्	३६५	१३
आत्रेयीलक्षणम्	७८	८
आत्रेयीवस्त्रप्रायश्चित्तम्	७८	३
आपत्काले धर्मादिविन्तामहत्वाऽऽत्मरक्षा कर्तव्या	१४६	८
आयसादिशुद्धिः	१३३	१८
आर्धकलक्षणम्	३३७	१३
आलस्येन पापोत्पत्तिः	८	५
आहितान्ते शरीरालाभे पर्यावरदाहविधिः	५८	३

उ ।

उच्छिद्यस्योच्छिद्यादिस्पर्शप्रायश्चित्तम्	१३१	१६
उच्छिद्यभोजनप्रायश्चित्तप्रकरणम्	२११	६
उद्धतोदकशुद्धिः	११६	१३
उद्धन्धनमरणनिन्दा	१४	१६

(५)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
उद्धत्यनमृतस्याशौचादिनिषेधः	१६	३
उपपातकप्रायश्चित्तम्	७२ }	{ ७
” ” ” ”	४२५ }	{ १
उपपातकरहस्यप्रायश्चित्तम्	४५८	१७
उपपातकानि	१३ }	{ ५
” ” ” ”	४२१ }	{ १७
उपेक्षया पापोत्पत्तिः	८	२

च ।

ऋतौ दम्पत्योः परस्परानुपसर्पणनिन्दा ...	२७	१६
ऋतौ यत्नानुपसर्पणप्रायश्चित्तम्	२६	१७
ऋतौ भार्याऽगमनप्रायश्चित्तम्	२६	७
ऋषिचान्द्रायणव्रतम्	२४५	११

छ ।

एकपङ्क्त्युपविष्टानां वैयम्बेण दाने प्रायश्चित्तम्	४४३	१७
एकभक्तादिषु ग्रासपरिमाणम्	४६१	४
एकभक्तादिषु ग्राससङ्ख्या	४६०	२१
एकव्यापारेणानेकगोबधे प्रायश्चित्तम् ...	४२८	१

ज ।

कन्यादृषणप्रायश्चित्तम्	४३६	१२
कम्बलादौ नीलीरागस्यादोषता	४४६	१५

(६)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
कर्मविपाकप्रकरणम्	४८०	७
कर्मविपाकसमयादि	४८६	१
कर्षणाद्यर्थदृष्टच्छेदने दोषाभावः	४३५	११
कफौ क्षत्रियवैश्योच्छेदः	४५७	५
कस्यचित् श्रुद्धान्नस्याभ्यनुज्ञानम्	४२४	{ ५ १६ २
” ” ”	४२६	
” ” ”	४२७	
कामकृतगोबधे निमित्तविशेषात् प्रायश्चित्तविशेषः	२१३	१४
कामकृतपापे प्रायश्चित्तसङ्कावविचारः	११	{ ८ १७
” ” ”	१५२	
कामकृतपापे व्यवहार्यत्वविचारः	१५४	४
कायिकव्यभिचारप्रायश्चित्तम्	११५	१६
काले कन्धामददतो निन्दा	१२०	१५
कौटादिसंयुक्ताग्नमुद्रिः	१०४	८
कुण्डगोलकयोः स्वरूपम्	३५	१५
कुभारौणां वपने ह्यकुलकेशच्छेदनम्	२३७	६
क्षौद्रातिक्षौद्रलक्षणम्	४०	{ १६ १८
” ” ” ”	४६४	
कृतप्रायश्चित्तानामपि नैष्ठिकादीनामव्यवहार्यता	१५६	७
कम्पुपद्धतदेहस्य मुद्रिः	६५	१
कौस्तुभप्रप्रायश्चित्तम्	६२	१
क्षचित् कृतप्रायश्चित्तस्याव्यवहार्यता	३०६	१३
क्षचित् रात्रौ दानाभ्यनुज्ञा	३७५	२
क्षत्रियादीनां सर्वपापेषु प्रायश्चित्तस्य पादपादहानिः	१७६	१
क्षत्रियाद्यभिवादनप्रायश्चित्तम्	४४६	२
क्षत्रियान्नभोजनाभ्यनुज्ञा	३२४	५

(७)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
ख ।		
खरोष्ट्रयागारोष्ट्रयादिप्रायश्चित्तम् ...	१४२	१५
ग ।		
गजदन्तादिनागविध्वंस्यशुद्धिः ...	१५४	७
गणिकावच्छयम् ...	२६०	४
गण्डूषाद्युपहतकांस्यशुद्धिः ...	१५५	८
गर्भपातप्रायश्चित्तम् ...	३४	१६
गर्भपातादिनिन्दा ...	२८	७
गवाघ्रातादिशुद्धिः ...	१५५	२
गुरोरणौकनिर्वन्धस्य प्रायश्चित्तम् ...	४२५	१७
गृध्रादिबधप्रायश्चित्तम् ...	६४	८
गृहखातादौ गोमरणे प्रायश्चित्तम् ...	१२५	१६
गृहदाहादिना गोवधे प्रायश्चित्तम् ...	२१८	१
गृहशुद्धिः ...	१४८	४
गृहीतव्रतस्यासमापने दोषः ...	४७४	८
गृहे रक्षणीयानि ...	३८४	१६
गोगमनप्रायश्चित्तम् ...	२७५	२
गोर्गर्भवधप्रायश्चित्तम् ...	२०७	११
गोचर्मलच्छयम् ...	३८५	४
गोपाललच्छयम् ...	३५७	११
गोप्रत्यास्नायः ...	३०२	६
गोमांसभक्षणस्यावृत्त्यनावृत्त्योर्व्रतभेदः ...	३००	४
गोमूल्यम् ...	४७५	३
गोरवयवविशेषभक्ते प्रायश्चित्तम् ...	२१०	८

(८)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
गोबधनिमित्तानि	२१८	८
गोबधप्रायश्चित्तेतिकर्तव्यता	१८४	३
गोबधप्रायश्चित्तम्	१५२	८
गोबधव्रतम्	१८६	४
गोबधापवादः	१२३	२
गोशुद्धोदकस्नानम्	५२	१०
गौर्यादिदानफलानि	१२०	८
गौर्यादिलक्षणानि	१२०	७

घ ।

घातस्य स्वरूपम्	२०५	१०
------------------------	-----	----

च ।

चण्डालखातजलपानप्रायश्चित्तम्	८४	१
चण्डालभाग्यस्योदकपानप्रायश्चित्तम्	८५	१
चण्डालभाग्यस्पृष्टकूपस्यजलपानप्रायश्चित्तम्	८४	१७
चण्डालसम्पर्क स्त्रियाः प्रायश्चित्तम्	२७७	७
चण्डालस्य गृहे प्रवेशे शुद्धिः	६३	१३
चण्डालस्य त्रैविध्यम्	२४८	६
चण्डालादिवासे गृहादिशुद्धिः	२६०	१६
चण्डालादिसम्बन्धेषु महत्तुम् जलाशयेषु दोषाभावः	८६	२८
चण्डालादिसम्भाषणादिप्रायश्चित्तम्	८२	११
चण्डालादिस्पर्शप्रायश्चित्तम्	८२	७
चण्डालादीनां व्यवधाने देशपरिमृगणम्	३८७	६

(६)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
चण्डालाद्यप्रीणामग्राह्यता	१४६	१८
चण्डालाद्यभोजनप्रायश्चित्तम्	८७	२
चण्डालाद्यभोजने प्रायश्चित्तान्ते पुनरुपनयनम्	८८	१०
चण्डालीगमने क्षत्रियवैश्ययोर्विशेषः	२४८	१
चण्डालीगमने शूद्रस्य विशेषः	२४८	५
चण्डाल्यादिगमनप्रायश्चित्तम्	२४८	३
घातुर्वैद्यकक्षयम्	१७७	४
घान्द्रायणफलस्य वैविध्यम्	२४७	४
घान्द्रायणम् (यवमध्यम्)	२४८	८
घान्द्रायणम् (पिपीलिकामध्यम्)	२४८	१२
घान्द्रायणक्षयम्	२४८	६
घान्द्रायणाविप्रत्यास्रायः	४७५	२०

ज ।

जलमुद्भिः	११६	२१
जलं विना जले वा मूत्रपुरीषकरणप्रायश्चित्तम्	४४२	२१
जातिभ्रंशकरप्रायश्चित्तम्	४४०	२२
जातिभ्रंशकराणि	१४ } ४४० }	{ १ { २०
जारदूषितायाः मुद्भिः	११५	६
जारस्य प्रायश्चित्तम्	३६	१८

त ।

तप्तक्षेत्रस्वरूपम्	२१	१४
तर्पणकाले पाणितले तिलस्थापनम्	३७२	१

(१०)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
तर्पणात् पूर्वं वस्त्रनिष्पीडनविधेयः	१७२	१५
तीर्थयात्रामन्तरेण देशान्तरगमने प्रायश्चित्तम्	१७७	६
तुलापुरुषलक्षणम्	१८७	५
तुलिकादिमुद्रिः	१४०	१०

६ ।

दण्डकमण्डन्वादिनामे प्रायश्चित्तम्	१७८	२
दण्डस्वरूपम्	२०६	८
दत्तकलक्षणम्	१०	३
दागव्यागप्रायश्चित्तम्	१२७	२
दासनलक्षणम्	२३७	६
दुःखप्रलक्षणम्	१६२	१३
दुःखप्रादौ स्नानम्	१६२	६
दुःखप्रतिष्ठदर्शनादौ प्रायश्चित्तम्	१४७	४
दुर्जनस्पर्शादौ स्नानम्	२६३	१५
दुर्वाच्छ्वागृहे भोजनप्रायश्चित्तम्	३६१	२०
दुर्मृतस्याहिताग्नेर्दहने प्रायश्चित्तम्	५६	८
दुर्मृतस्याहिताग्नेर्लौकिकाग्नौ दग्धस्याश्विना पुनर्ध्याविधि-		
दाहः	५७	७
दुर्मृतानां नारायणवलिः	१६	५
दुर्मृतानां प्रायश्चित्तम्	१८	६
दुर्मृतानामग्नेष्वेतन्क्रियाक्रमप्रायश्चित्तम्	२०	१४
दुर्मृतानां वर्षमध्ये प्रायश्चित्तक्रमेण कालभेदेन प्रायश्चित्त-		
द्वैगुण्यदि	१८	१३
दुर्मृतानां वर्षादूर्ध्वं प्रायश्चित्तस्य कर्तव्यता	१८	१२

(११)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
दुर्मृतानां वधनादौ प्रायश्चित्तम्	१६	६
देवकृतलक्षणक्षयम्	४७१	१२
द्युतादिशसनप्रायश्चित्तम्	४३६	२०
मथ्यजे रजसि शुद्धिः	१२८	७
मथ्यशुद्धिप्रकरणम्	६० }	{ १२
” ” ” ”	१०६ }	{ ५
कुमादिहिंसाप्रायश्चित्तम्	४३४	१६
श्लेषपरिमाणम्	१०७	१३
द्विराश्रमननिमित्ताणि	३७४	१०

ध ।

धर्मपाठकलक्षणम्	१७७	१०
------------------------	-----	----

न ।

नानानिषिद्धकर्मफलानि	४६६	१७
नानाविधमथ्यशुद्धिः	११३	४
नापितलक्षणम्	३३७	१०
नामधारकब्राह्मणाः	१५८	७
नास्तिक्यप्रायश्चित्तम्	४३५	१६
नास्तिक्यभेदाः	४३५	१४
नित्यलक्षणम्	५	१५
निमित्ततारतम्येन प्रायश्चित्ततारतम्यम्	२०	१०
निरवकाशस्युतेः सावकाशस्युतितः प्राबल्यम्	४६	५
नीलोरक्तवस्त्रधारणे प्रायश्चित्तम्	४४५	१५
नैमित्तिकस्य रजसोलक्षणम्	१२८	११

(१२)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
य ।		
पक्षिषु भक्ष्याः	३२३	६
पशुपुच्छिष्टभोजनप्रायश्चित्तम्	३१५	१३
पशुगव्यविधिः	३४०	१५
यक्ष्मस्य शाल्यकरणप्रायश्चित्तम्	४४३	१२
पशुविधस्नानलक्षणानि	३७०	५
पशुविधस्नानम्	३७०	२
पतितसंसर्गकालविशेषेण प्रायश्चित्तविशेषः ...	२४	६
पतितसंसर्गविशेषस्य कालविशेषेण पातितहेतुता	२३	४
पतितोत्पन्नस्य पतितत्वम्	२४	३
पतितसंसर्गनिन्दा	२२	१५
पतितसंसर्गप्रायश्चित्तम्	४१६	२०
पतितादिसन्निधावध्ययनप्रायश्चित्तम् ...	४४२	३
पतितादीनां सिद्धान्ताभासभक्षणयोः सङ्गदभ्यासावभ्यास-		
भेदेन प्रायश्चित्तभेदः	३००	१०
परपाकनिवृत्तलक्षणम्	३५०	१७
परपाकरतलक्षणम्	३५१	२
परस्त्रीगर्भोत्पादनप्रायश्चित्तम्	३६	१७
परस्त्वहरणप्रायश्चित्तम्	४२७	५
पराक लक्षणम्	२६	{ १६ ७ }
” ” ” ”	४६५	
परिविस्थादिप्रायश्चित्तम्	४०	८
परिवेष्टादिस्वरूपम्	४०	१५
परिवेदनदोषापवादः	४७	३
परिषदयोग्यब्राह्मणाः	१५६	१६

(१३)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
परिषदुपसत्तिः	१५६	१५
परिषदः कर्त्तव्यम्	१६२	२
परिषद्भेदाः	१६५	५
पर्याकृच्छ्रलक्षणम्	१६५	१०
पर्याधाने विशेषः	४७	१७
यत्नपरिमाणम्	२२	८
पवित्रगृहान्नभोजनस्य पापनाशकत्वम्	३८२	४
पञ्चात्तापादीनां पापनाशकत्वम्	३३६	११
पञ्चादिगमनप्रायश्चित्तम्	३७३	५
पादकृच्छ्रलक्षणम्	४६०	{ १३ १०
” ” ” ”	४६१	
पादप्रायश्चित्तादौ वपने विशेषः... ..	२०८	१
पादोनकृच्छ्रलक्षणम्	४६१	१५
पापभेदाः	१२	७
पापसंश्रयेऽपि तन्निश्चयपर्यन्तं भोजनं न कर्त्तव्यम्	१५७	१३
पापविशेषे क्षत्रियादीनां प्रायश्चित्ततारतम्यम्...	४०७	१८
पापविशेषेण योनिविशेषः	४८८	५
पापीयस्या अपि भर्त्तनुगमनम्	४८	८
पापीत्यतिक्षारणम्	६	८
पितृव्यसुतादिविवाहप्रायश्चित्तम्	२७२	१४
पित्रनुमत्याऽप्यग्न्याधाननिषेधः	४४	२
पौतावशेषितपानोद्यपानप्रायश्चित्तम्	३४६	१६
पुत्रभेदानां लक्षणानि	३८	१
पुत्रभेदाः	३७	१६
पुनःसंस्कारनिमित्तानि	३६४	८
पुनःसंस्कारे वपनादीनां निवृत्तिः	३६४	१४

(१४)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्ती ।
पुरुषं प्रत्युक्तस्य प्रायश्चित्तस्याङ्गं स्त्रियाः ...	२६	१७
प्रकीर्णकम्	१७	१२
प्रव्रज्यावसितस्य प्रायश्चित्तम्	१६५	१७
प्रव्रज्यावसितापत्यनिन्दा	१६८	७
प्रतिनिधिना प्रायश्चित्ताचरणम्	७०३	१६
प्रतिपादोक्तैरक्षस्यप्रायश्चित्तानि	७५५	१८
प्रहृतियावकव्रतलक्षणम्	७७२	३
प्रज्ञापत्यव्रतलक्षणम्	२५	{ ६ १
” ” ” ” ”	७६८	
प्रज्ञापत्यव्रतस्य चतुर्विधत्वम्	१८६	१३
”	२६	{ १५ ५ १२
प्रज्ञापत्यव्रतस्य प्रत्याज्ञायाः	७६३	
”	७७७	
प्राणिहत्याप्रायश्चित्तम्	६१	७
प्रायश्चित्तमध्ये मरणेऽपि पापक्षयः... ..	७०८	१६
प्रायश्चित्तशब्दस्यार्थद्वयम्... ..	२	१७
प्रायश्चित्तस्य काम्यत्वमतखण्डनविचारः	६	५
प्रायश्चित्तस्य काम्यत्वमतखण्डनम्	७	१५
प्रायश्चित्तस्य काम्यत्वमतम्	३	१५
प्रायश्चित्तस्य ज्ञात्वादिवास्तव्यानुसारेण कल्पनीय- त्वोपदेशः	७०५	२
प्रायश्चित्तस्य नित्यत्वमतखण्डनम्	५	३
प्रायश्चित्तस्य नित्यत्वमतम्	३	१६
प्रायश्चित्तस्य नित्यत्वादिविचारः	२	१७
प्रायश्चित्तस्य नैमित्तिकत्वमतम्	२	१७
प्रायश्चित्तस्य नैमित्तिकत्वव्यवस्थापनम्	४	१३

(१५)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्ति
प्रायश्चित्ताङ्गवपनाकरणे विशेषः	२३३	३
प्रायश्चित्तानन्तरं परिवर्त्तुः कर्त्तव्यम्	४१	१३
प्रायश्चित्तेऽपराधमिच्छां विशेषः	४०८	१७
प्रायश्चित्तसंज्ञककर्मसु प्रायश्चित्तसङ्काशासङ्कावविचारः	५२५	११
प्रेतत्वकारणानि	४८२	७
प्रौढतयागादिस्वमैध्यसम्पर्केऽपि दोषाभावः ...	११८	१३

फ ।

फलकृच्छादिपञ्चशानि	४६६	१
---------------------------	-----	---

ब ।

बन्धकीलक्षणम्	२६८	२१
बन्धवस्त्ररूपम्	२०४	२
बज्रभित्तैकगोबधे प्रायश्चित्तम्	३२०	३
बालातुरयोः प्रायश्चित्तं तत्पित्रादिना करणीयम्	१५५	१५
बालाद्युच्छिष्टाग्नमुद्दिः	३११	१५
ब्रह्मकूर्चमहिमा	३४५	७
ब्रह्मवनिर्मितखट्वाद्यारोहणे प्रायश्चित्तम् ...	४४७	१६
ब्रह्मवधप्रायश्चित्तम्	३८५	७
ब्रह्मसूत्रं विना मूत्रपुरीषादिकरणे प्रायश्चित्तम्	४४५	१
ब्राह्मणताडनादिप्रायश्चित्तम्	३५६	६
ब्राह्मणतिरस्कारप्रायश्चित्तम्	३५५	३

(१६)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
ब्राह्मण्यस्वविधायकानि	१५८	१
ब्राह्मण्यनिन्दकस्यान्नभक्ष्यप्रायश्चित्तम् ...	१५२	१८
ब्राह्मण्यब्रुवणक्षयम्	१५८	१२
ब्राह्मणाद्यन्तरागमनप्रायश्चित्तम्	४४६	२०
ब्राह्मणावगौरवादिप्रायश्चित्तम्	१५७	८
ब्राह्मणाः प्रातिलोभ्येन गमनप्रायश्चित्तम् ...	२८१	४
ब्राह्मखानलक्ष्यम्	१७०	१७

भ ।

भगिनीसपत्नीनां भगिनीत्वम्	२६५	६
भगिन्यादिगमनप्रायश्चित्तम्	१५२	१२
भर्त्सहि जीवति उपवासव्रतादिनिन्दा ...	२८	३
भर्त्सितक्रमप्रायश्चित्तम्	१०	१७
भर्त्सवञ्चानिन्दा	२८	१
भस्मस्नानद्वैविध्यम्	१७०	८
भार्यादिविहीनानां स्त्रतानां प्रायश्चित्तविधिः...	१७	१८
भार्यायाः अगम्यत्वप्रतिज्ञाप्रायश्चित्तम् ...	४८८	१६
भार्यायाः अगम्यत्वप्रतिज्ञायां वर्णभेदेन प्रायश्चित्तभेदः	१८०	१
भूमिदुष्टिः	१४७	४
भृतकाध्ययनाध्यापनप्रायश्चित्तम्	४४४	१६
भोजनशालीननियमाः	१०५	८
भोजनकाले अमुचिषोत्पत्तौ प्रायश्चित्तम् ...	४४८	११
भोजनकाले मौनविधानम्	४८१	१६

(१७)

विषयः ।	म ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
मङ्गलादिमांसभक्षणप्रायश्चित्तम्	३२०	१४
मत्स्येषु भक्ष्याः	३२५	२
मद्यपानप्रायश्चित्तम्	४०६	१६
मद्यमाद्वस्त्रितोदकपानप्रायश्चित्तम्...	...	४४८	१५
मद्यभेदाः	४०६	२०
मलावहानि	१४	७
मणिनीकरणप्रायश्चित्तम्	६६ } ४४१ }	{ ६ { १८
” ” ”	”	४४१	१६
मणिनीकरणम्...	...	४४५	२०
महापातकरहस्यप्रायश्चित्तम्	१२	११
महापातकाणि	२५२	८
मातृगमनप्रायश्चित्तम्	११६	१०
मानसव्यभिचारप्रायश्चित्तम्	४४६	७
मिथ्याऽभिप्रेतनप्रायश्चित्तम्	३६०	३
मिथ्याश्रयधप्रायश्चित्तम्	२७१	१५
मुखमैयुनप्रायश्चित्तम्	१५८	११
मुख्यामुख्यभाक्ष्याः	२६४	१२
मेधामेधनिरूपणम्	२५३	१

थ ।

यज्ञज्ञानज्ञानम्	४७०	१७
यतिचान्द्रायणज्ञानम्	२४५	१५

(१८)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्ति
यतेः पुनर्गर्हस्यस्त्रीकारे प्रायश्चित्तम् ...	४३८	२
यावत्कृष्णक्षणाद्यम्	४७०	१७
युगप्रसूतधर्माचरणाभ्यनुज्ञानम्	४५४	१०
योक्तृस्वरूपम्	२०४	१६
योगिकस्नानम्	४७१	१८

२ ।

रजस्वलयोरन्योन्यस्पर्शे प्रायश्चित्तम् ...	१२२	१४
रजस्वलयोऽच्छिद्ययोरन्योन्यस्पर्शे प्रायश्चित्तम्...	१२५	५
रजस्वलागमनप्रायश्चित्तम्	२७१	१८
रजस्वलागमने विशेषः	१२१	१२
रजस्वलाया उच्छिद्यद्विजस्पर्शे प्रायश्चित्तम् ...	१२५	८
रजस्वलाया नियमाः	१२६	८
रजस्वलाया दन्तुमरणस्यवशादौ प्रायश्चित्तम् ...	१२६	५
रजस्वलाया भोजनकाले चण्डालदर्शनप्रायश्चित्तम्	१२४	१४
रजस्वलाया भोजनकाले रजस्वलाऽन्तरदर्शने प्रायश्चित्तम्	१२५	१५
रजस्वलाया मृतादिस्पर्शपूर्वकभोजनप्रायश्चित्तम्	१२५	२०
रजस्वलायाः श्वादिस्पर्शप्रायश्चित्तम् ...	१२५	१७
रजस्वलायाखण्डाणादिस्पर्शे प्रायश्चित्तम् ...	१२४	६
रजस्वलायाः श्वादिदंशनप्रायश्चित्तम् ...	१२६	३
रजस्वलोद्वाहनिन्दा	१२१	१४
रजस्वलोद्वाहप्रायश्चित्तम्	१२२	१
रजोनिमित्तामुद्रिः	१२६	१३
रजोनिमित्तामुद्रौ विशेषः	३८७	१

(१८)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
रक्षाकर्मादिस्पर्शे मुद्रिः	१४६	८
रसमुद्रिः	११०	१६
रक्षस्यप्रायश्चित्तम्	४५०	११
रागनादिभेदेन रजसस्त्वतुर्विधत्वम्	१५७	८
रागनादिरजसां कक्ष्यानि	१२७	१०
रागजे रजसि मुद्रिः	१५८	४
राजावपि काम्यनैमित्तिकक्षयम्	६७६	८
राजौ चक्षुषादिस्पर्शे मुद्रिः	१२२	६
राजौ दीपं विना भोजननिषेधः	६८६	६
राजौ स्नाननिषेधः	६७४	१८
रैतःस्वल्पप्रायश्चित्तम्	६८४	६
रोधस्वल्पम्	२०६	८
रोधादिनिमित्तगोचप्रायश्चित्तम्	२०१	११

 य ।

वधनिमित्तसन्देहे निर्णयः	२११	१०
वधोद्यमे प्रायश्चित्तम्	४०६	६
वर्ज्यभेदेन परिषत्सङ्ख्या	१७८	१०
वाचिकव्यभिचारप्रायश्चित्तम्	११६	१०
वाचकव्यभिचारप्रायश्चित्तम्	४६६ } ४७० }	{ १२ { ७
वार्धुनिकव्यक्तम्	४०६	५
विकल्पिकव्यक्तम्	१७७	६

(२०)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
विष्णुसूत्रोपहृतजलपानप्रायश्चित्तम्	६६५	१०
विधवागमनप्रायश्चित्तम्	२७१	१२
विधवात्राक्षधर्मम्	४५	२
विप्रोपदिष्टमेव प्रायश्चित्तं कर्त्तव्यम्	१०२	५
विवाहादौ श्वादिस्पृष्टान्नस्यावर्जनीयता	१११	१८
विशेषेण कर्मविपाकः	५०२	७
वृककाक्षादिवधप्रायश्चित्तम्	६३	८
वृकसुगोर्मेदः	५१	१६
वृथापाकक्षयम्	३५२	१४
वृथापाकस्यान्नभोजनप्रायश्चित्तम्	३५२	१६
वृषजलक्षयम्	३७८	३
वृषलीनां पक्षविधत्वम्	२५१	१२
वृषलीलक्षयम्	१२१	१८
वेदविक्षयिलक्षयम्	३५२	१
वेदविश्वासरहितस्य प्रायश्चित्तम्	६५	८
वैश्यागमनप्रायश्चित्तम्	२७४	१
वैश्यागर्भेत्यादनप्रायश्चित्तम्	२७४	६
व्यभिचारप्रायश्चित्तम्	११५	१२
व्यभिचारिणीपरित्यागविचारः	२८४	१
व्यभिचारिणीप्रायश्चित्तम्	३०	१८
व्यभिचारिणीलक्षयम्	३६०	४
व्रतग्रहणप्रकारः	४०३	६
व्रतलक्षणाणि	४५६	७
व्रतदिक्षणम्	१०६	५
व्रतान्तरलोपे प्रायश्चित्तम्	४३८	१३

(२१)

विषय : ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
व्रते वर्जनीयानि	४७४	८
प्रायश्चित्तम्	४७५	१४

श ।

प्रक्षितारतम्येन प्रायश्चित्तारतम्यम् ...	२०	६
प्रक्षितव्यभिचाराणां कर्त्तव्यनिर्णयः	२८६	५
प्रक्षयगतत्यागे प्रायश्चित्तम्	४४२	२२
प्रिमुक्तफलक्षयम्	४६०	८
प्रिमुक्तान्नायफलक्षयम्	२४५	१५
प्रितल्लक्षयम्	२२	१०
मृदमृदात् केदपाचितादिकं मृदीत्वा नदीतीरं गत्वा तत्र तद्भोजने दोषाभावः ...	३२४	१७
मृदसेवाप्रायश्चित्तम्	४४०	१५
मृदस्य प्रायश्चित्ते अपह्नेमाद्यभावः	४६४	४
मृदस्य मुष्कान्नादिभोजनाभ्युक्ष्ण	३१५	१५
मृदस्यापि मद्यपाने दोषः	५१०	११
मृदाद्भोजननिषेधः	२७८	१५
मृदाद्भक्ष्य गर्हितता	३०२	१५
मृदार्थं होमनिषेधः	३८१	१०
मृदेषु भोज्यान्नाः	३३७	५
आद्भोजनप्रायश्चित्तम्	३३२	१
आजे निमन्त्रितस्य काजातिक्रमे प्रायश्चित्तम्...	४४८	१६
श्रील्लक्षयम्	४६६	१४

(२२)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
औतस्मार्त्तकर्मविज्ञोपे प्रायश्चित्तम् ...	४४३	८
आदिर्दण्डप्रायश्चित्तम्	५०	१०
आदिमरणोपहतकूप्यादिजलपानप्रायश्चित्तम् ...	३४७	३
श्वेतकमुनादिभक्ष्यप्रायश्चित्तम्	३१६	१२

स ।

सङ्गरीकरणाप्रायश्चित्तम्	६० }	{ २
” ” ” ”	४४१ }	{ ८
सङ्गरीकरणानि	१४ }	{ ३
” ” ” ”	४४१ }	{ ५
सचेतनगर्भवधप्रायश्चित्तम्	२१८	३
सक्षितकर्मसु प्रवक्तव्य कर्मणः प्रकारभक्ता...	५२८	६
सध्वानां वपने क्षात्रकुक्षेष्टेदनम्	२३४	५
सन्धादिकार्यज्ञोपे प्रायश्चित्तम्	४४८	६
समुद्रयानप्रायश्चित्तम्	४४०	१५
सर्पाद्यन्तरागमने प्रायश्चित्तम्	४४२	८
सर्वव्रतसाधारणाङ्गानि	४५८	८
सङ्गमोजने जातिभेदेन प्रायश्चित्तभेदः ...	३१४	५
संस्काराङ्गमाङ्गमोजनप्रायश्चित्तम्	३२४	१४
साधारणरक्षस्यप्रायश्चित्तानि	४५१	११
साधारणस्त्रियां गुह्यतन्त्रदोषाभावः...	२६३	११
सान्त्वयनभेदानां कक्ष्यानि	२५	१४
सान्त्वयनकक्ष्यम्	२८३	१२
सान्त्वयनस्य अनुविधत्तम्	२५	१२

(२३)

विषयः ।	पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
स्नानपद्मादिप्रत्याख्यायाः	४७७	१
कारस्तस्नानम्... ..	४७९	१५
सौमन्तोमयनादौ ब्राह्मभोजनप्रायश्चित्तम् ...	४८५	१
सुतादिविक्रयप्रायश्चित्तम्	४८८	२
सुरादिलिप्तकांक्ष्यशुद्धिः	१५२	१५
सुरापस्य सुखगन्धप्रायश्चित्तम्	४८८	१०
सुरापानप्रायश्चित्तम्	४९१	४
सुवर्गल्लेयप्रायश्चित्तम्	४९५	८
सुखप्रलक्ष्णम्	४९५	८
सुतकामभोजनप्रायश्चित्तम्	४२८	४
सुतिकाभरणे विशेषः	१५१	६
सूर्याभ्युदितसूर्यनिर्मुक्तयोर्लक्ष्णम्	४४७	१०
सूर्योदयादिकाले शयने प्रायश्चित्तम्	४४७	८
सौम्यचान्द्रायणलक्ष्णम्	२४६	६
सौम्यशुक्ललक्ष्णम्	४६६	१६
सौम्यकर्म्मविपाकः	५११	१२
स्त्रीणां पत्यनुज्ञया व्रताचरणम्	४९	१५
स्त्रीणां पुनरुद्वाहस्य युगात्करविषयत्वम्	४४	१६
स्त्रीणां पुनरुद्वाहः	४४	१२
स्त्रीणां प्रायश्चित्तप्रते विशेषः	२४४	१५
स्त्रीष्वभिचारे पत्युः प्रायश्चित्तम्	४७	४
स्त्र्याशुष्कितपानप्रायश्चित्तम्	४४८	१५
ज्ञानकाले केशधूनादिनिषेधः	४७४	६
ज्ञाननिमित्तानि	४७६	१४

(२४)

विषयः ।			पृष्ठे ।	पङ्क्तौ ।
सर्वज्ञेयप्रायश्चित्तम्	४१५	८
सशस्त्रमिदोक्षप्रायश्चित्तम्	४४८	६

 छ ।

हन्तृभेदेन प्रायश्चित्तभेदः...	७६	७
हिंसाविशेषात् योनिविशेषः	५०९	८

(२४)

**पराशरमाधवोस्त्रिखितप्रवक्तृणामकारादिक्रमेण
प्रज्ञापनपत्रम् ।**

(प्रायश्चित्तकाण्डश्च)

आ ।

आप्यव्ययिक १६६ । ३ ॥

—

ब ।

बभ्रुच १६९ । १४ ॥

—

स ।

सामय वा षण्दोय १७४ । १० १२५ । ७१ १६२ । ८ ॥

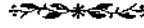
—

(२६)

पराशरमाधवोल्लिखितस्मर्तृणामकारादिक्रमेण

प्रज्ञापनपत्रम् ।

(प्राथमिककाण्डश्च)

अ ।

अत्रि २१ । १० ॥ ३१ । २ ॥ १२५ । १, १३, १८ ॥ १३० । ५ ॥ १३१ ।
२० ॥ १३५ । २० ॥ ०५८ । ५ ॥

आ ।

आपस्तम्ब ११ । १ ॥ २० । १७ ॥ ८२ । ८ ॥ ८४ । ३, ७, १० ॥ ८५ ।
१८ ॥ ८४ । ७ ॥ ८७ । ४ ॥ ८८ । १ ॥ ११८ । १ ॥ १२५ । १० ॥
१२६ । १७ ॥ २०२ । १३ ॥ २०३ । १६ ॥ २०४ । १२ ॥ २०५ ।
२ ॥ २०६ । २ ॥ २०८ । ८ ॥ २१० । २ ॥ २११ । २ ॥ २१८ । ४ ॥
२२८ । ७ ॥ २३३ । १५ ॥ २७० । १८ ॥ २७१ । २० ॥ २०४ । ४ ।
३१४ । ८, १६ ॥ ४०० । ५ ॥ ४१६ । १३ ॥ ४३४ । ५ ॥ ४४५ ।
१५ ॥ ४६० । २२ ॥ ४६१ । २, ८, १४, १८ ॥

उ ।

उपमन्यु २६२ । २० ॥

उशना २० । १८ ॥ ४४ । ८ ॥ ४७ । ४ ॥ ५२ । ७ ॥ ६७ । १८ ॥ ७५ ।
२ ॥ १३० । १० ॥ १३५ । ६ ॥ १४० । ५ ॥ १४४ । ८, १८ ॥
२५४ । १ ॥ २७० । २ ॥ २७१ । १५ ॥ २७८ । १२ ॥ २८८ । २ ॥
३१२ । १८ ॥ ३२० । १७ ॥ ३३४ । ११ ॥ ३६१ । ४ ॥ ४४४ । ११ ॥

(२७)

च ।

चण्डिका २७६ । १, ७ ॥

क ।

काण्व २४ । ३ ॥ २६१ । १०, १८ ॥ २६७ । १२ ॥ २७४ । ७ ॥ ३६४ ।

११ ॥ ४३७ । १२ ॥ ४७७ । १० ॥

कल्पसूत्रकार ४७ । ७ ॥

कश्यप वा काश्यप ६४ । १६ ॥ ६८ । ६ ॥ ७१ । ८ ॥ ७२ । ३ ॥ १२६ ।

७ ॥ १३६ । १३ ॥ १३६ । १४ ॥ २६८ । १२ ॥ ३६४ । १४ ॥

४०१ । १४ ॥ ५०७ । १६ ॥ ५११ । १० ॥

कात्यायन ३२ । ६ ॥ १६४ । १४ ॥ ३६६ । १४ ॥

ग ।

गर्ग ३२० । १ ॥ ३६१ । ४ ॥

गौतम ६ । ५ ॥ १५ । ८ ॥ ४९ । २ ॥ ७२ । १३ ॥ ७४ । ८ ॥ १०५ । ५ ॥

१२० । १७ ॥ १६५ । ६ ॥ २४० । ७ ॥ २५० । ११ ॥ २७२ । ११ ॥

२७४ । १३ ॥ २७५ । १७ ॥ ३१७ । १५ ॥ ३५७ । १८ ॥ ३५६ । १५ ॥

३६६ । ११, १४ ॥ ४०१ । ११ ॥ ४१४ । ६ ॥ ४२६ । १६ ॥ ४३७ ।

१५ ॥ ४४२ । २० ॥ ४४७ । १७ ॥ ४६२ । ३ ॥ ४६५ । १, ६ ॥ ५१४ ।

७ ॥ ५१८ । १५ ॥

च ।

च्यवन २१ । १३ ॥ ६२ । १ ॥ ६६ । १२ ॥ १८८ । ३ ॥

छ ।

छामलेय १५३ । १५ ॥ ३२६ । २ ॥ ४७४ । ८ ॥

(२८)

ज ।

जालुकाय १७ । ८ ॥ ४६ । २ ॥ १८६ । ८ ॥ २६१ । १५ ॥ २१२ । १२ ॥
 ७१० । २२ ॥ ७२६ । १८ ॥ ७३७ । १७ ॥
 जावाज २६ । ७ ॥ ७६६ । २० ॥ ७७२ । १८ ॥
 जावाजि ७० । ७, १६ ॥ १५२ । १ ॥ १८६ । ५ ॥ २६२ । १५ ॥ २७५ ।
 ६ ॥ २७५ । १५ ॥ ७२८ । १, १८ ॥ ७६७ । ७ ॥

द ।

दक्ष २६६ । १७ ॥ ७०७ । १७ ॥
 दीर्घतमा २६२ । ६ ॥
 देवज २२ । १५ ॥ २५ । ८ ॥ २८ । ७ ॥ ७२ । ७ ॥ ७६ । ८ ॥ ८२ ।
 १२ ॥ ८२ । ८ ॥ ८५ । १२ ॥ ८८ । ८ ॥ १०० । ७ ॥ ११७ । ५ ॥
 ११८ । १६ ॥ १२८ । ७, १२ ॥ १३७ । १२ ॥ १४० । १७ ॥ १४१ ।
 ७ ॥ १४६ । ६ ॥ १४७ । ८ ॥ १५२ । ७ ॥ १७८ । १५ ॥ १८७ । ११ ॥
 २७१ । ६ ॥ २६१ । ७ ॥ २८७ । ११ ॥ २८७ । १६ ॥ २८८ । २२ ॥
 २८८ । १५ ॥ २७६ । ८ ॥ ७०२ । ७ ॥ ७०५ । २ ॥ ७१२ । ८ ॥
 ७७७ । ६ ॥ ७७१ । २१ ॥ ७७८ । २ ॥

ध ।

धौम्य २२५ । १ ॥

म ।

मारव २६२ । १७ ॥ २६८ । ११ ॥ ७२१ । १० ॥

(२६)

प ।

पुलस्त्य ५५ । १७ ॥ ७०६ । १६ ॥

पिठौगसि ७६ । ८ ॥ ५५ । १३ ॥ ६६ । ६ ॥ १७० । ७ ॥ १७५ । २० ॥

१६६ । १ ॥ १५६ । ७ ॥ ३५८ । १७ ॥ ३६७ । ७ ॥ ७०३ । ७ ॥

७२८ । ५ ॥ ७३० । १ ॥ ७३६ । ६ ॥ ७४८ । २ ॥ ७५० । ५ ॥

७५४ । ८ ॥

प्रचेताः ७८ । १२ ॥ ११५ । १६ ॥ १६५ । १० ॥ ७५६ । १७ ॥ ७७० । ४ ॥

प्रजापति २० । ११ ॥ १५८ । १० ॥ २६२ । ७ ॥ २६८ । १२ ॥ २६० ।

३ ॥ ३०० । ५ ॥ ३०२ । ५ ॥ ३०५ । १३ ॥ ३४१ । ८, १५ ॥ ३४४ ।

२, १२ ॥ ३४५ । १३ ॥ ३५८ । २० ॥ ३६० । १७ ॥ ३६४ । २० ॥

३०८ । २ ॥

ब ।

बृहत्संवर्त्त २७० । १५ ॥

बृहदुपम २६८ । १५ ॥ ३१४ । १३ ॥ ३१८ । १६ ॥ ३२४ । १, ६ ॥

बृहदुपाश्रवस्त्व ७१० । १५ ॥

बृहद्विष्णु ३१३ । १६ ॥ ७१० । ११ ॥ ७५६ । १४ ॥

बृहन्मनु २५७ । १२ ॥

बृहत्स्यति ६ । १ ॥ ११ । ६ ॥ १६ । १७ ॥ २३ । ११ ॥ २६ । ७ ॥ ७८ ।

२२ ॥ १०४ । १४ ॥ १२० । ७ ॥ १४४ । २० ॥ १४५ । ७ ॥ १६७ ।

३ ॥ १६७ । १५ ॥ २६५ । १८ ॥ ३०६ ॥ ३ ॥ ३०८ । ६, १६ ॥

३५२ । १३ ॥ ३५६ । १० ॥ ३५८ । १४ ॥ ३७१ । १५ ॥ ३७६ । ५ ॥

७०७ । १५ ॥ ७१० । ७ ॥ ७११ । १२ ॥ ७१३ । २ ॥ ७४३ । १२ ॥

७४४ । १४ ॥ ७५० । १६ ॥ ७५७ । २० ॥

बौधायन ११ । १५ ॥ २३ । ८ ॥ २६ । ६ ॥ ५२ । १७, २२ ॥ ५३ । १७ ॥

७५ । ६ ॥ १०० । ७ ॥ १०६ । १३ ॥ ११३ । १३ ॥ ११४ । १७ ॥

(૨૦)

૧૨૭ । ૧૬, ૧૮ ॥ ૧૩૨ । ૧૪ ॥ ૧૩૫ । ૧૫ ॥ ૧૩૬ । ૧૦ ॥ ૧૪૦ ।
 ૬ ॥ ૧૪૨ । ૫ ॥ ૧૪૬ । ૧ ॥ ૧૪૮ । ૧૦ ॥ ૧૫૨ । ૧૧ ॥ ૧૮૧ । ૧૫ ॥
 ૨૫૬ । ૨ ॥ ૨૭૩ । ૧ ॥ ૨૮૬ । ૧૬ ॥ ૨૫૬ । ૧૬ ॥ ૨૫૭ । ૧ ॥
 ૩૭૧ । ૨ ॥ ૩૮૨ । ૧૦ ॥ ૪૩૬ । ૨૧ ॥ ૪૪૦ । ૧૫ ॥ ૪૫૨ । ૧૮ ॥
 ૪૫૬ । ૪ ॥ ૫૨૦ । ૧૭ ॥

અક્ષયમર્મ ૭૮ । ૧૫ ॥

—
મ ।

મરદાજ ૩૩૪ । ૧ ॥ ૨૨૫ । ૫ ॥ ૨૫૦ । ૫ ॥ ૪૨૬ । ૭ ॥

મૃગુ ૨૬ । ૧૭ ॥ ૪૪૬ । ૧૨ ॥ ૪૬૩ । ૧૬ ॥

—
મ ।

મધ્યમાક્ષિરા ૪૦૪ । ૮ ॥ ૪૦૬ । ૧૮ ॥

મતુ ૩ । ૨૦ ॥ ૬ । ૧૨ ॥ ૮ । ૫ ॥ ૧૧ । ૧૨ ॥ ૧૬ । ૪ ॥ ૨૨ । ૨૦ ॥
 ૨૫ । ૮ ॥ ૨૬ । ૧૬ ॥ ૩૦ । ૭ ॥ ૩૧ । ૧૮ ॥ ૩૨ । ૧૮ ॥ ૩૭ ।
 ૭, ૧૭ ॥ ૪૫ । ૫ ॥ ૫૨ । ૭ ॥ ૫૪ । ૨ ॥ ૫૬ । ૧૭ ॥ ૬૨ । ૧૧ ॥
 ૬૩ । ૧૫ ॥ ૬૬ । ૧૦, ૨૧ ॥ ૬૭ । ૮ ॥ ૬૮ । ૧૦ ॥ ૬૯ । ૧૭ ॥
 ૭૨ । ૧૪ ॥ ૭૩ । ૧૪ ॥ ૭૬ । ૧૩ ॥ ૮૮ । ૭ ॥ ૮૬ । ૫ ॥ ૧૦૫ ।
 ૧ ॥ ૧૧૪ । ૪, ૭ ॥ ૧૧૬ । ૧૬ ॥ ૧૧૮ । ૭ ॥ ૧૨૧ । ૨, ૧૭ ॥
 ૧૨૪ । ૧૨, ૧૬ ॥ ૧૩૬ । ૬ ॥ ૧૩૮ । ૬ ॥ ૧૩૯ । ૧૧ ॥ ૧૪૫ ।
 ૬ ॥ ૧૪૬ । ૩ ॥ ૧૪૭ । ૧૮ ॥ ૧૪૮ । ૧૨, ૨૦ ॥ ૧૪૯ । ૨ ॥ ૧૫૨ ।
 ૧૬ ॥ ૧૫૫ । ૮, ૨૦ ॥ ૧૭૨ । ૫ ॥ ૧૭૪ । ૨ ॥ ૧૮૦ । ૧૪ ॥
 ૨૧૫ । ૮ ॥ ૨૪૦ । ૪ ॥ ૨૪૧ । ૩ ॥ ૨૪૮ । ૧૨ ॥ ૨૫૧ । ૮, ૧૪ ॥
 ૨૫૨ । ૧ ॥ ૨૫૩ । ૧૪ ॥ ૨૫૫ । ૩ ॥ ૨૫૮ । ૧૮ ॥ ૨૫૯ । ૫ ॥
 ૨૬૩ । ૮ ॥ ૨૬૪ । ૫ ॥ ૨૭૨ । ૮ ॥ ૨૭૬ । ૫ ॥ ૨૮૫ । ૧૨ ॥
 ૨૮૬ । ૧૦ ॥ ૨૮૮ । ૬ ॥ ૨૮૩ । ૮, ૧૧ ॥ ૨૮૬ । ૮ ॥ ૨૮૮ । ૭ ॥

(३१)

३००।१॥ ३०५।५, १६॥ ३१२।८॥ ३१३।६॥ ३१७।८, ११॥
 ३२६।२॥ ३३६।१३॥ ३४८।२०॥ ३४९।१०॥ ३५५।६॥
 ३५७।२०॥ ३६०।१२॥ ३६४।४॥ ३७६।२॥ ३८४।४॥
 ३८५।८॥ ३८०।१९॥ ३८४।१७॥ ३८८।१८॥ ३८९।६, १८॥
 ४०१।१७॥ ४०२।३॥ ४०५।१८॥ ४११।६॥ ४१२।५, १०॥
 ४१४।१२॥ ४१५।५॥ ४१६।१४, २१॥ ४२१।११॥ ४२३।
 १६॥ ४२४।८॥ ४२५।१४, २१॥ ४२७।५॥ ४२८।११॥
 ४३०।७॥ ४३३।१४॥ ४३४।१६॥ ४३६।४॥ ४३८।१४॥
 ४४०।२२॥ ४४१।१३, २२॥ ४४२।१८, २१॥ ४४३।८॥
 ४४७।१४॥ ४५१।७, ११॥ ४५४।३॥ ४५६।११॥ ४५७।
 १॥ ४५८।१२॥ ४५९।२, १४॥ ४६०।४॥ ४८४।२१॥ ४८७।
 १३॥ ४८२।११॥ ५०२।८॥ ५१०।१६॥ ५११।१३॥
 मार्कण्डेय ३१।१५॥ १९५।७॥ ३२६।८॥ ४४५।१२॥ ५६६।१॥

य ।

यम २०।३॥ २१।२०॥ २५।१६॥ ४१।३॥ ६८।१६॥ ७५।१०॥
 ७८।४, ७॥ १११।१७॥ ११६।१०, १६॥ १२०।१८॥ १३५।
 ३॥ १४३।११॥ १४५।६॥ १४७।६॥ १६३।११॥ १६५।७॥
 २४१।८॥ २४५।१०॥ २४७।५॥ २४८।८॥ २५०।७॥
 २५२।४॥ २५५।८॥ २६८।१२॥ २७१।४॥ २७५।२०॥
 २८८।४॥ ३१४।४॥ ३१६।१०॥ ३४८।१५॥ ३४९।१८॥
 ३५५।१२॥ ३५८।१०॥ ३५९।१८॥ ३६३।१५॥ ३८६।१६॥
 ३८०।५॥ ४००।१८॥ ४०३।१३, १६, १६॥ ४२६।१६॥
 ४३१।७॥ ४३३।२१॥ ४४२।८॥ ४४३।३, १७॥ ४४७।६॥
 ४४८।६, १६॥ ४५२।४॥ ४५६।३, १७॥ ४५७।१७॥ ४५८।
 ११, १८॥ ४६५।७, १४॥ ४६६।११॥ ४६७।१०॥ ४७०।
 ७॥ ४७१।१२॥ ४७४।३॥ ५०७।४॥ ५१७।१८॥

(६२)

यमदक्षि वा जमदग्नि १०६ । १६ ॥ ४८० । ६ ॥

याज्ञवल्क्य ४ । २ ॥ ६ । ६ ॥ १६ । १५ ॥ २२ । ४, १० ॥ २५ । १४ ॥

२७ । ४ ॥ ३३ । ६ ॥ ३४ । ४, १३ ॥ ३६ । ६ ॥ ३७ । ४ ॥ ३८ । ६ ॥

४० । १६ ॥ ५४ । ५ ॥ ५६ । १४ ॥ ६२ । १४ ॥ ६४ । ३ ॥ ६६ । १५ ॥

६८ । १८ ॥ ७४ । ३ ॥ ७६ । २, १७ ॥ ७७ । ७ ॥ ८० । १८ ॥ ८७ ।

९ ॥ ८५ । १५ ॥ ११४ । ११, १५ ॥ ४१५ । ६ ॥ १३७ । १८ ॥ १३८ ।

७ ॥ १४३ । १ ॥ १४४ । ११ ॥ १४७ । ३ ॥ १४८ । ५ ॥ १५० । १६ ॥

१५४ । ६ ॥ ५८८ । १६ ॥ २२७ । ७ ॥ २५१ । १७ ॥ २५५ । १२ ॥

२५७ । २ ॥ २५८ । ३ ॥ २६० । १० ॥ २६४ । १६ ॥ २८२ । १७ ॥

२८५ । ६, २० ॥ २८६ । ७ ॥ २८७ । ४ ॥ ३०६ । ६ ॥ ३०७ । ५ ॥

३१३ । १६ ॥ ३१८ । १६ ॥ ३२१ । ६ ॥ ३२५ । १८ ॥ ३३६ । ११,

१६ ॥ ३३८ । १६ ॥ ३५६ । १३ ॥ ३५८ । ७ ॥ ३५९ । १२ ॥ ३६० ।

१५ ॥ ३६६ । २० ॥ ३६१ । ११ ॥ ३६४ । ५ ॥ ३६८ । १४ ॥ ३६९ ।

५ ॥ ४०५ । १० ॥ ४०६ । ८ ॥ ४०८ । ११ ॥ ४०९ । ६ ॥ ४११ ।

१६ ॥ ४१३ । १३ ॥ ४१६ । १७ ॥ ४२१ । १, ८ ॥ ४२२ । ४ ॥ ४२३ ।

१३ ॥ ४२५ । ४ ॥ ४३० । ४ ॥ ४३५ । २ ॥ ४३६ । १ ॥ ४३८ । १७ ॥

४४२ । १५ ॥ ४४६ । ७ ॥ ४५० । १, १६ ॥ ४५५ । १६ ॥ ४५६ ।

२० ॥ ४५८ । ३, ८, २१ ॥ ४५९ । ८ ॥ ४६० । १२ ॥ ४६४ । १३,

१६ ॥ ४६५ । १० ॥ ४६६ । १६ ॥ ४६७ । ७ ॥ ४८६ । ७ ॥ ४८७ ।

४ ॥ ४८६ । १० ॥ ५१२ । १४ ॥

ल ।

लिखित ३०५ । ६ ॥

लौगाक्षि वा लोकाक्षि ८० । १५, २१ ॥ ११० । २१ ॥ २६२ । ६ ॥

व ।

वशिष्ठ २० । १५ ॥ २४ । ३ ॥ ३५ । ६ ॥ ४१ । १४ ॥ ४२ । ४ ॥ ५४ ।

१६ ॥ ७५ । ४ ॥ ७७ । १५ ॥ ७८ । १० ॥ ८८ । १३ ॥ ११५ । ८ ॥

(३३)

११६ । १० ॥ १०८ । १६ ॥ १०५ । २० ॥ १८३ । ८ ॥ २३६ । २० ॥
 २५१ । २ ॥ २५७ । ५, ६ ॥ २६३ । २ ॥ २६८ । ३ ॥ २६९ । २ ॥
 २७२ । ७ ॥ २८३ । ३ ॥ २८५ । ६ ॥ २९१ । २ ॥ २९८ । १८ ॥
 ३०६ । ८ ॥ ३०० । ७ ॥ ३०६ । ११ ॥ ३०७ । १० ॥ ३१६ । ६, १७ ॥
 ३२० । ३, ६ ॥ ३२५ । २० ॥ ३२३ । १७ ॥ ३२५ । १८ ॥ ३३६ ।
 १३ ॥ ३३२ । ३ ॥ ३३७ । १६ ॥ ३३६ । १० ॥ ३५० । ३ ॥ ३५१ ।
 १८ ॥ ३५७ । ८ ॥ ३६० । ७ ॥

विष्णुमित्र १८ । १ ॥ १६६ । २ ॥ ३६० । १२ ॥ ३७६ । ५ ॥

विष्णु १२ । ७ ॥ १० । १२ ॥ २५ । ३ ॥ ६६ । ७ ॥ ६७ । ६ ॥ ६८ । १, ८ ॥
 ७० । १ ॥ ७५ । ८ ॥ ७६ । ५ ॥ ८६ । १६ ॥ ८७ । १६ ॥ ११८ ।
 ४, १६ ॥ १३५ । ६ ॥ १३६ । ६ ॥ १८६ । ८ ॥ २२५ । ११ ॥ २३५ ।
 १७ ॥ २७५ । ११ ॥ २८८ । १० ॥ ३१० । ६ ॥ ३१२ । ११ ॥ ३१६ ।
 ३ ॥ ३२२ । ३ ॥ ३३० । १३ ॥ ३३१ । १३ ॥ ३३२ । २ ॥ ३३८ । ३ ॥
 ३४६ । ३ ॥ ३६० । १२ ॥ ३६३ । १६ ॥ ३६५ । ८ ॥ ३०३ । ६ ॥
 ४१८ । ७ ॥ ४१६ । ३ ॥ ४२० । १३ ॥ ४२१ । १६ ॥ ४२७ । २१ ॥
 ४२५ । १७, १६ ॥ ४३० । २०, २२ ॥ ४३१ । ५, ७, ११, १६, १८ ॥
 ४५२ । १२ ॥ ४६७ । २१ ॥ ४७० । १० ॥ ४७३ । ७ ॥ ५१० । २२ ॥
 वृद्धगौतम ४६६ । ६ ॥ ५०७ । १२ ॥ ५०६ । ३ ॥ ५१० । २२ ॥ ५२२ ।
 १३ ॥

वृद्धपराशर २६६ । १७ ॥ ३७१ । ११ ॥ ३६३ । १८ ॥ ३६८ । ३ ॥ ३३८ ।
 ५ ॥ ४३६ । ३ ॥

वृद्धप्रचेताः १८८ । ८ ॥

वृद्धबौधायन ५२२ । ८ ॥

वृद्धमनु ३८५ । १५ ॥

वृद्धवशिष्ठ ५ । १२ ॥ १२३ । १३ ॥ १२४ । ८ ॥

वृद्धविष्णु १२४ । ५ ॥

(३४)

वृद्धशालातप ३१५।१॥ ४४४।४॥ ४४८।११॥

वृद्धशालीत ४३०।१५॥

व्याघ्र २०।७॥ ३६।१८॥ ७७।२॥ १८६।११॥ २६१।२॥ २६३।११॥ २६४।८॥ २६७।१७॥ ४११।१५॥ ४२६।१४॥ ४४४।७॥

व्याघ्रपाद ४६।१८॥

व्यास ४७।१५॥ ७१।१८॥ ७७।२१।१०५।१८॥ १२६।२, ५॥ १४०।२॥ १५८।६॥ १८५।१३॥ २२०।७॥ २२४।१६॥ २५८।८॥ ३०३।१५॥ ३३४।१४॥ ३५२।२०॥ ३७१।१०, १८॥ ४०८।३॥ ४१०।१८॥ ४१२।२॥ ५०८।१०॥

श ।

शङ्खलिखित ३२।५, १३॥ ४१।७॥ ४५।१८॥ ६६।१८॥ ७४।११॥ १८८।११॥ २५४।२॥ २५७।१०॥ २६८।१२॥ २७२।११॥ २७५।१४॥ २८६।१८॥ ३०८।११॥ ३२०।२॥ ३२१।४॥ ३५८।१॥ ३६०।१८॥ ४४८।१५॥ ४५६।१॥ ५०७।१॥ ५११।८॥ ५१५।३॥ ५१७।१६॥ ५२२।१॥

शालातप १२।३॥ १६।१०॥ ७१।१८॥ ७४।१४॥ ८३।१, १४॥ १०२।७॥ ११०।४॥ १११।८, २०॥ १२५।१६॥ १३३।४॥ १३४।२०॥ १४४।२॥ १४६।१॥ १५५।३॥ २७०।२१॥ २७२।५, १७॥ २८६।११॥ ३१५।४॥ ३१८।११॥ ३४५।१८॥ ३४८।५, ७॥ ३५२।१३॥ ३५३।१॥ ३६१।१॥ ३६४।१॥ ३८८।१०॥ ४२७।२॥ ४४४।१॥ ४५७।१४॥

शालिल्य ४३७।८, २०॥

शौनका ५३०।११॥

(૨૫)

સ ।

છમન્તુ ઇઇ । ૬ ॥ ૭૧ । ૧ ॥ ૮૨ । ૧૦ ॥ ૧૭૫ । ૨ ॥ ૧૮૦ । ૧૨ ॥ ૨૭૬ ॥
 ૬ ॥ ૨૬૫ । ૫ ॥ ૨૬૬ । ૧ ॥ ૨૭૨ । ૧૫ ॥ ૨૭૩ । ૧૧ ॥ ૨૦૪ । ૧૨ ॥
 ૨૦૭ । ૧૨ ॥ ૨૧૮ । ૭, ૬ ॥ ૨૫૬ । ૨ ॥ ૭૦૨ । ૧૨, ૧૭ ॥ ૭૦૩ ।
 ૨ ॥ ૭૦૭ । ૫ ॥ ૭૧૨ । ૨૦ ॥ ૭૧૬ । ૧૪ ॥ ૭૪૨ । ૬ ॥
 સંવર્ત્તે ૬૨ । ૬ ॥ ૬૩ । ૭ ॥ ૬૭ । ૧૫ ॥ ૭૦ । ૭, ૧૨ ॥ ૭૩ । ૭ ॥ ૮૨ ।
 ૧૫ ॥ ૧૧૭ । ૧૬ ॥ ૧૨૨ । ૨ ॥ ૧૭૮ । ૨ ॥ ૧૮૬ । ૧૪ ॥ ૨૦૨ ।
 ૮ ॥ ૨૨૬ । ૧૬ ॥ ૨૨૮ । ૭ ॥ ૨૫૧ । ૫ ॥ ૨૫૮ । ૭ ॥ ૨૬૦ । ૫ ॥
 ૨૬૪ । ૧૩ ॥ ૨૬૫ । ૧૦ ॥ ૨૬૮ । ૧૪ ॥ ૨૭૦ । ૧૦ ॥ ૨૭૧ । ૧૭ ॥
 ૨૭૫ । ૭ ॥ ૨૮૦ । ૭ ॥ ૨૮૧ । ૫ ॥ ૨૮૬ । ૨ ॥ ૨૮૭ । ૧૬ ॥
 ૨૧૨ । ૨ ॥ ૨૮૮ । ૨ ॥ ૭૦૦ । ૨, ૬ ॥ ૭૧૪ । ૨ ॥ ૭૩૮ । ૨ ॥
 ૭૪૮ । ૬ ॥

છ ।

જ્ઞાતીત ૭૦ । ૧૫ ॥ ૭૧ । ૧૨ ॥ ૭૫ । ૧૧ ॥ ૫૨ । ૧૧ ॥ ૫૪ । ૮ ॥ ૫૫ ।
 ૨ ॥ ૫૭ । ૧૧ ॥ ૫૮ । ૬ ॥ ૭૭ । ૧૬ ॥ ૭૭ । ૧૮ ॥ ૮૦ । ૧૧ ॥
 ૮૧ । ૧૬, ૨૦ ॥ ૮૮ । ૧ ॥ ૮૧ । ૧૭ ॥ ૮૨ । ૧૮ ॥ ૮૩ । ૧૮ ॥
 ૧૧૦ । ૧૧ ॥ ૧૧૭ । ૧૩ ॥ ૧૧૮ । ૬ ॥ ૧૭૫ । ૭ ॥ ૧૭૬ ।
 ૨૦ ॥ ૧૮૧ । ૨, ૧૮ ॥ ૧૮૩ । ૧૬ ॥ ૧૮૪ । ૩ ॥ ૧૮૬ । ૧૪ ॥
 ૨૧૭ । ૧૦ ॥ ૨૫૭ । ૮ ॥ ૨૬૨ । ૧૨ ॥ ૨૬૭ । ૨ ॥ ૩૦૦ । ૬ ॥
 ૩૧૧ । ૧ ॥ ૩૩૨ । ૮ ॥ ૩૩૮ । ૬ ॥ ૩૪૬ । ૧૨ ॥ ૩૬૧ । ૧ ॥
 ૩૬૫ । ૨ ॥ ૭૦૮ । ૨૦ ॥ ૭૨૬ । ૭ ॥ ૭૩૦ । ૨૦ ॥ ૭૩૨ । ૭ ॥
 ૭૩૪ । ૧૬ ॥ ૭૩૫ । ૬ ॥ ૭૩૬ । ૧૪ ॥ ૭૪૦ । ૧૨ ॥ ૭૪૬ । ૨, ૧૨ ॥
 ૭૫૦ । ૧૩ ॥ ૧૬૦ । ૧ ॥ ૭૬૭ । ૧૬ ॥ ૭૭૨ । ૩ ॥ ૭૮૫ । ૧૮ ॥
 ૫૦૭ । ૧૧ ॥ ૫૧૧ । ૬ ॥

(३६)

**पराशरमाधवोल्लिखितपौराणिकानामकारादि-
क्रमेण प्रज्ञापनपथम् ।**

(प्रायश्चित्तकाण्डस्य)

प ।

पौराणिक ४३५ । १३ ॥

(१७)

पराशरमाधवल्लिखितदार्शनिकानामकारादि- क्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(प्रायश्चित्तकाण्डम्)

ई ।

ईश्वरादी ८ । १० ॥

—
त ।

तार्किक ७ । ८ ॥

—
न ।

न्यायविदः ४८९ । १३ ॥

—
प ।

पतञ्जलि ४८० । १२ ॥

प्रामाण्य ७ । १० ॥

—
भ ।

भाट्ट ७ । ८ ॥

—
म ।

मीमांसक ७ । ८ ॥

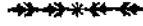
—
व ।

वाट्स्यायन २६३ । १० ॥ ५२६ । ८ ॥

(३८)

पराशरमाधवोल्लिखितस्मृतिनिबन्धकर्तृणामका-
रादिक्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(माधयिज्जकाण्डस्य)

॥

अपरार्क १८ । १ ॥

(६६)

**पराशरमाधवोद्धितवैयाकरणानामकारादि-
क्रमेण प्रज्ञापनयचम् ।**

(प्रायश्चित्तकाण्डस्य)

व ।

वस्तुचि ६५२ । १० ॥

—

(४०)

पराशरमाधवोस्त्रिखितप्रवचनानामका- रादिक्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(प्रायश्चित्तकाण्डस्य)

आ ।

आथर्वण ८८ । १६ ॥

त ।

तैत्तिरीयब्राह्मण १७१ । २० ॥ ३५७ । १४ ॥ ३८८ । १, ५ ॥
तैत्तिरीयकशाखा ५३१ । ५ ॥

प ।

पवमानसूक्त १७९ । १८ ॥

म ।

मन्त्र १७९ । ४ ॥

व ।

वाजसनेयिब्राह्मण ३८८ । ५ ॥

स ।

सामविधान १७४ । १ ॥

(४१)

**पराशरमाधवोस्त्रिखितानामनुक्तप्रवचनानां
श्रुतीनामकारादिक्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।**

(प्राचक्षिप्तकाण्डश्च)

श ।

सुति १० । ७ । ३२ । १८ । ४६ । २, ५ । ८८ । १६ । १०३ । ४, १२,
१६ । १०६ । १३ । १५८ । ११ । ३५२ । ७ । ३५२ । २ । ३५७ ।
१४ । ४१८ । ७ ।

(४२)

पराशरमाधवोस्त्रिखितस्मृतिग्रन्थानामकारादि- क्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(प्रायश्चित्तकाण्डश्च)

च ।

अभिधानं ५२८ । २ ॥

—

च ।

धनुर्विंशतिमल २८ । १० ॥ ३५ । २ ॥ ४० । २ ॥ ४३ । ४ ॥ ८१ । १० ॥
 ८६ । १५ ॥ ११५ । ११ ॥ ११६ । ४ ॥ १५८ । ११ ॥ १६० । ४ ॥
 १६४ । ८ ॥ १७१ । ११ ॥ १७५ । १५ ॥ १७८ । १८ ॥ १८० । १० ॥
 २५७ । १० ॥ २५८ । ४ ॥ २५९ । १२ ॥ २६६ । २ ॥ २७० । ५, ७ ॥
 २७१ । ७, १२ ॥ २७२ । २ ॥ २७४ । १० ॥ २७५ । ८ ॥ २८४ । ७ ॥
 २८५ । २ ॥ २८७ । ५ ॥ ३०७ । १ ॥ ३१७ । १८ ॥ ३२० । ४ ॥
 ३२४ । १२ ॥ ३२६ । १० ॥ ३३२ । १०, १५ ॥ ३३८ । १८ ॥ ३४८ ।
 ११ ॥ ३६३ । १४ ॥ ४०८ । ५ ॥ ४१५ । २२ ॥ ४३१ । २, १७ ॥
 ४३८ । ६ ॥ ४५२ । १, २२ ॥ ४५५ । ८ ॥ ४६१ । ५ ॥ ४६४ । ८ ॥
 ४७४ । १२ ॥ ४७५ । ६, १२, २१ ॥ ४७६ । १० ॥ ४७७ । १२ ॥

भ ।

भरद्वाजऋषिः ४२६ । १० ॥

(४३)

ब ।

विष्णुस्मृति २५६ । १६ ॥

ब ।

बट्चिंशन्मत १४१ । ८ ॥ २०६ । १३ ॥ २८१ । ८ ॥ ३१५ । ८ ॥ ३३४ ।
 ११ ॥ ४०७ । १२ ॥ ४१५ । ८ ॥ ४३० । ११ ॥ ४३१ । १ ॥ ४४२ ।
 ६ ॥

बट्चिंशन्मत २६६ । १५ ॥

(४७)

पराशरमाधवोस्त्रिखितानामनिर्दिष्टसर्गकानां सूतीनां प्रज्ञापनपत्रम् ।

(प्राथम्यस्त्रिकाण्डश्रुत्य)

स्मृति वा स्मृत्यन्तर ३ । १६ ॥ ४ । १५ ॥ ८ । ११ ॥ ८ । १५ ॥ १० ।
 ११ ॥ ११ । २० ॥ १८ । १७ ॥ २४ । ५ ॥ ३४ । ६ ॥ ३६ । ८ ॥ ५२ ।
 २ । ८६ । १२ ॥ १०६ । १२ ॥ १२४ । ३ ॥ १२७ । ७ ॥ १३१ । ६ ॥
 १३२ । १६ ॥ १३६ । २ ॥ १४४ । ५ ॥ १४८ । २० ॥ १५५ । ५ ॥
 १५६ । ७ ॥ १६० । ३, ३ ॥ १७२ । १७ ॥ २०८ । ७ ॥ २३१ । ५ ॥
 २५१ । ११ ॥ २५३ । ५ ॥ २६८ । २१ ॥ २७८ । १० ॥ २८१ । १४ ॥
 २८८ । ८ ॥ ३११ । १ ॥ ३१२ । ५ ॥ ३१६ । ६ ॥ ३२५ । १५ ॥
 ३३८ । ३ ॥ ३६० । १८ ॥ ४०८ । ८ ॥ ४१० । १० ॥ ४१६ । ८ ॥
 ४२० । १८ ॥ ४२४ । १८ ॥ ४२७ । २१ ॥ ४३५ । १२ ॥ ४४५ । १ ॥
 ४७४ । १८, ३१ ॥ ४७६ । १८ ॥ ४७७ । १, ६ ॥ ४८१ । १, ५ ॥

(६५)

पराशरमाधवोल्लिखितानां पुराणानामकारादि- क्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(प्राथमिकाण्डश्रुत्य)

अ ।

अग्निपुराण ८६० । २१ ॥

आ ।

आदिपुराण ४४ । १७ ॥ १६६ । १६ ॥

क ।

कूर्मपुराण ८८ । १० ॥ ३१६ । १३ ॥ ३६५ । ६ ॥ ३६६ । ६, १० ॥
३७० ॥ १०, १८ ॥ ३७२ । १० ॥ ४५४ । ११ ॥ ४५५ । १२ ॥

ग ।

गण्डपुराण ४६४ । ६ ॥ ४६८ । १६ ॥

(४६)

न ।

नन्दिपुराण ५०९ । १५ ।

नारदीयपुराण, नारदीय वा नारदपुराण २८ । १६ । ३० । १४ । ४६ ।

५ । ४६५ । १५ । ५२० । १२ ।

प ।

पद्मपुराण ४८६ । १३ । ५०९ । १२ । ५२९ । ५ ।

प्रभासखण्ड ४६० । १५ ।

य ।

यज्ञपुराण वा ब्राह्म १६ । ५, १८ । १६ । २२ । १४६ । २२ । २६७ ।

५ । ३६२ । १६ । ४७५ । ३ । ४८३ । ७ । ४८४ । ११ । ४६३ । ८ ।

५०६ । १४ । ५१६ । ८ । ५२४ । ५ ।

यज्ञाख्यपुराण ३० । ३ । १३६ । १६ ।

भ ।

भविष्यत्पुराण १०८ । ४ ।

भविष्योत्तर ४८४ । ३ ।

म ।

मार्कण्डेयपुराण १३४ । १ । ५०९ । २ । ५०६ । २ । ५१३ । ३ ।

५१८ । १८ ।

ल ।

लिङ्गपुराण ३७० । १२ ।

(४७)

य ।

वराहपुराण ५२० । १६ ॥

वामनपुराण ४६२ । १८ ॥

वायुपुराण ५०६ । ५ ॥ ५१६ । ८ ॥

विष्णुपुराण १७ । १७ ॥ ४८६ । १२ ॥

स ।

स्कान्दपुराण ८ । २ ॥ ५२८ । १६ ॥

स्कान्दधर्मसारखण्ड ४८६ । १८ ॥

स्कान्दनागरखण्ड ४६७ । ४ ॥

स्कान्दरेवाखण्ड ४६६ । १ ॥ ४६८ । ६ ॥ ५११ । ७ ॥ ५१८ । ४, १२ ॥

(१८)

पराशरमाधवोच्छिखितानामनिर्दिष्टपुराणनाम्ना पुराणवाक्यानां प्रज्ञापनपत्रम् ।

(प्रायश्चित्तकाण्डस्य)

प ।

पुराण ३२ । १ ॥ ५३५ । ५ ॥

(४८)

पराशरमाधवोस्त्रिखितानां स्मृतिपुराणातिरिक्तानां धर्मग्रन्थानामकारादिक्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(प्रायश्चित्तकाण्डस्य)

आ ।

आश्वमेधिक ४४५ । ८ ॥

उ ।

उपपुराण ५२७ । १ ॥

उत्तमाभिष्टरसंवाद ४८१ । १६ ॥ ४८५ । ८ ॥ ४८६ । १७ ॥ ५०१ । ५ ॥

५०८ । १० ॥ ५१६ । १४ ॥

म ।

महाभारत ५ । ८ ॥ ३१ । ६ ॥ ३६ । १३ ॥ ४८ । ७ ॥ ५०१ । १० ॥

५२८ । १४ ॥

य ।

यायुसंहिता ४८५ । १ ॥

विश्वधर्मोत्तर ४८२ । १६ ॥ ४८३ । १६ ॥ ४८६ । ६ ॥ ४८८ । ५ ॥

५०८ । १२ ॥ ५१५ । १२ ॥ ५२१ । ८ ॥ ५२४ । १२ ॥

श ।

शिवधर्मोत्तर ४८२ । १३ ॥ ४८४ । १८ ॥ ५०४ । १ ॥ ५०५ । ८ ॥

५०८ । १७ ॥ ५११ । ८ ॥

(५०)

पराशरमाधवोद्धिखितानां दर्शनग्रन्थानामका- रादिकमेव प्रज्ञापनपत्रम् ।

(प्रायश्चित्तकाण्डश्च)

अ ।

नेमिसूत्र १५२ । ८ ।

ब ।

वैयासिकन्यायसूत्र वा वैयासिकसूत्र वा व्याससूत्र १५६ । १ । १५५ ।
१५६ । १५९ । ८ ।

(३१)

पराशरमाधवोद्धिखितानां स्मृतिनिबन्धानामका-
रादिक्रमेण प्रशापनपत्रम् ।

(प्रायश्चित्तकाण्डस्य)

स ।

स्मृत्यर्थसार १९०१०१

(५२)

पराशरमाधवोस्त्रिखितानां व्याकरणग्रन्थानामका-
रादिक्रमेण प्रज्ञापनपत्रम् ।

(प्रायश्चित्तकाण्डे)

—●—

य ।

वार्तिक ५५२ । १० ।

—

